

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

This Woman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BU KADIN

JESSE'NIN BAKIŞ AÇISINDAN HİKAYE

JODI ELLEN MALPAS

Jodi Ellen Malpas®

Telif Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2022

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2022 yılında Jodi Ellen Malpas tarafından

yayınlanmıştır eKitap ISBN - 978-1-957597-95-9

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü

Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson

Kapak Tasarımı - Hang Le

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." *Gentleman Sinner hakkında* -Publishers Weekly

"Bu kitap JEM'in en iyi hali, sırlar, yalanlar, düşmanlar... ve yanak yanağa mizah. Hepsi her sayfada var! Bu kitabın nereye gittiği ya da nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolculuk esrarengiz olduğu kadar büyüleyiciydi de." - *Kindle and Koffee Book Blog on Wicked Truths*

"Karanlıktan sonra lezzetli bir dönüş; başından sonuna kadar tamamen, tartışmasız bir şekilde tahmin edilemez bir yolculuk. Bu öyle bir kitap ki her sayfası önemli, çünkü çok fazla şey oluyor ve bu çift için nefretten aşka uzanan karmaşık bir dans." - *Jeeves Okuyor*

Brit'te Romantizm

"Jodi'nin 2021'in en çok okunan kitabı olarak bir kez daha büyük bir sansasyon yarattığını söylemek yanlış olmaz! Sıkı tutunun, büyülenmek üzeresiniz." - *Booksobsessive Muamma hakkında*

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. Düşmanla Uyumak tarzı hikâyelerden hoşlananlar için mükemmel bir seçim."-*Library Journal on Leave Me Breathless*

"Tartışmalı Prenses, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımları, dönüşleri ve dudak uçuklatan uçurumuyla her şeyi tüketen, kavurucu, sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." -Mary Dube,

ABD

Bugün HEA

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romans... Okunmaya değer." -*Library Journal, Yasak üzerine*

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."-*Booklist on The Forbidden*

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da çok başarılı. duygular." -*RT Book Reviews Koruyucu hakkında*

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun." -*The Library Journal with ThisMan hakkında*

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."- *RT Book Reviews on With ThisMan*

*Okuyucularım için.
Son on yıl için teşekkür ederim.*

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Jodi Ellen Malpas Hakkında

Ayrıca Jodi Ellen Malpas

tarafından

PROLOGUE

MAYIS 1991

Sayılar. Lanet olası sayılar. Sınav kağıdına bakıyorum; denklemler, kesirler ve yüzdeler birbirine karışıp birbirine karışıyor. Sayılardan nefret ediyorum. Arkamızda annemin bir tencere çorbayı karıştırdığını ve babamın bahçede çimleri biçtiğini duyabiliyorum. Saate bakıyorum. Beş on beş. Kaçmadan önce bu işi bitirmek için kırk beş dakikam daha var.

Jake'e baktığımda başını eğmiş, kalemi kâğıdın üzerinde gezinirken buluyorum; sanki beyni elinin yetişemeyeceği kadar hızlı çalışıyormuş gibi. Muhtemelen öyle, zeki piç. Sandalyemden kayıyorum ve bacağımı tekmeleyerek onu kaval kemiğinden yakalıyorum. Yazmayı bıraktı. Bana baktı. Yeşil gözleri, benimkilerle mükemmel bir uyum içinde, yorgun bir şekilde bana bakıyor. Sırıttıyorum, öldürücü gülümsemesini gördüğümde daha da sert sırıttıyorum ve kalemimi ağzıma götürüyorum. Dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. İleri geri itmeye başlıyorum. Kahkahalarını tutmak için boşuna çabalarken dudakları büzülüyor. Başarısız oluyor, matematik kağıdının üzerine homurdanıyor. Tabii ki annem çorbasını bırakıp bu rahatsızlığın ne olduğunu anlamak için hemen etrafına bakınıyor. Ve tabii ki, Jake'in sandalyesinde parçalanmasına rağmen sonuca varmakta gecikmez.

"Jesse." Kulağıma vuruyor, irkiliyorum ama daha geniş gülümsüyorum. "Kardeşinin dikkatini dağıtmayı bırak."

"Boğazımda bir gıcık vardı," diyor Jake, her zamanki gibi beni savunmak için hızlıca. "Bir şey yok anne."

"Eminim öyledir." Ona sevgiyle gülümsüyor ve çorbasına geri dönüyor. "Kırk dakikan kaldı."

Jake'in kağıdına bakıyorum. Son sayfadaydı. Onu tekrar masanın altından tekmeleyerek dikkatini çekiyorum ve sonra kendi kâğıdımı gösteriyorum. İlk sayfayı. Sonra omuz silkiyorum. Çaresizlik içinde başını sallıyor, dikkatle mutfığa bakıyor. Annem kilerde, gözden ve kulaktan uzakta. Jake aklıma koyarsam bu işi yapabileceğimi biliyor. Sadece zahmet edemem; yapacak daha iyi işlerim var. Ve Tanrı aşkına, onları yapmak istiyorum. Jake kâğıdını ters çevirip ilk sayfaya dönüyor, ben de bakmak için eğiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Amalie yanımda belirerek fısıldıyor. "Hile mi yapıyorsun?"

"Hayır. İnisiyatifimi kullanıyorum." Küçük kız kardeşime bir göz kırpiyorum ve yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu yoluna gönderiyorum.

Otuz dakika sonra ihtiyacım olan tüm cevapları almıştım. "Bitti," diyorum, kalemimi masaya vurarak. Annem omzunun üzerinden bakıyor, yüzü şüpheli.

Jake ona bakmayı reddederek, "Bitti," diye taklit eder.

Sandalyemden fırladım, kaçmaya hevesliydim. "Ben gidiyorum." Annem itiraz etmeden mutfaktan çıktım, ceketimi kaptım ve koridordan ön kapıya doğru koşarken omuz silktim.

"Jesse," diye arkamdan bağılıyor. "Misafirlerimiz geliyor."

"İşte tam da bu yüzden dışarı çıkıyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, hızımı kesmeden. Kapıyı açıyorum.

Ve misafirlerimizle yüz yüze gelin.

"Jesse." Babamın arkadaşı Alan, her zamanki neşeli gülümsemesiyle elini bana doğru uzatıyor. O bir doktor. Kendini tüm dünyadan üstün görüyor.

"Merhaba, Alan." Kabul ediyorum, çünkü yapılacak en nazik şey bu ve Lauren'ın, kızının gözlerinden kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Beni rahatsız ediyor. Ailem beni ve *kendilerini aksi yönde* ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, biz asla birlikte olamayız.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor, ben karısına gülümseyerek selam verirken, Lauren'ın gözlerinden hâlâ kaçıyor.

"Bazı arkadaşlarla buluşacağım." Onların yanından geçip yola doğru ilerliyorum. "Seni gördüğüme sevindim," diye karşılık veriyorum, Jake'i anne babamızın, onların çekilmez arkadaşlarının ve kızlarının insafına bıraktığım için tarifsiz bir suçluluk hissederek.

Bir paket Marlboro çıkarıyorum, Jake'in beni çağırdığını duyunca yavaşlayarak duruyorum. Bu bir kriz çağrısı. Kurtarılmak istiyor.

Dönüyorum. . .

Ve babama çarpacağım. *Hay sikeyim.* Bu bir uyarı çağrısıydı.

Jake bana özür dileyen gözlerle bakıyor. "Eve geri dön, Jake." Babamın sesi soğuk, sert ve neredeyse bir fısıltı. Bu beni kızdırıyor ve babam da bunu biliyor. Jake geri çekilip sessiz özürlerini sıraladığında sinirim daha da artıyor. Özür dileyecek hiçbir şeyi yok.

Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve kelimelerimin üzerine nefes veriyorum. "Matematik ödevini yaptım. Annemin çorbası için sebze doğramasına yardım ettim. Verandayı süpürdüm. Daha ne istiyorsun?"

"Saygılı bir evlat istiyorum."

"Sende bir tane var," diyorum omzunun üzerinden Jake'in geri çekilen halini işaret ederek. "İki tane beklemek açgözlülük olur."

"Bana ukalalık yapma, evlat. Göz açıp kapayınca kadar kışına tekme yersin."

Kendi kendime başımı sallıyorum ve dönüp yoluma devam ediyorum. Beni dışarı atmayacaktır. Şehir kulübündeki aynı derecede kibirli arkadaşlarının sorularıyla asla yüzleşemezdi. "Sadece birkaç arkadaşla buluşacağım."

"Ziyaretçilerimiz var."

"Çıkarken merhaba dedim."

Uzaktan Jake'in babamı aradığını duyuyorum, babamızı yatıştırmaya çalışıyor, ona bu işin peşini bırakmasını söylüyor. Çatışmalarımızın ortasında kalmasından nefret ediyorum. Beni korumaya ve aynı zamanda ailemizi mutlu etmeye çalışmasından nefret ediyorum.

"Bu doğru değil Jake," diye bağılıyor babam. "Git bir işe yara ve annenin misafirlerimize içecek getirmesine yardım et."

Tüylerim diken diken oluyor ve istifimi patlatıp gerçek bir hasar vermeden önce adımlarımı hızlandırıyorum.

Yolun sonuna geldiğimde durup evimize doğru giden yola bakıyorum. Babam görünürde yok. İkiz kardeşim de öyle. İçim içimi yiyor. Bu saçmalığa katlanması için onu orada yalnız bırakamam. Sigaramı söndürüp koşarak geri dönüyorum, evin arkasından dolanıp pencereden içeri bakıyorum. Babamın mutfığa girerken Jake'e uyarıcı bir bakış attığını görünce içimden homurdanıyorum. Jake'in dikkatini çekebileceğimi umarak bir sonraki pencereye doğru dönüyorum. Zavallı piç *misafirlerimiz* için çay dolduruyor. Lanet olası çay. Annem bisküvi kutusunu masaya koyacak. Ve sanki beni duymuş gibi, her on yıldan Kraliçe'nin resimleriyle kaplı olarak ortaya çıkıyor. Lauren'ın ailesinin yüzündeki sevinç gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Jake'in odadan çıktığını gördüğümde daha dikkatli oluyorum. *Evet*. Evin yan tarafına doğru koştum.

Ve kışını memenin üstüne koy.

"Siktir!" Bacaklarım duvardan sarkan hortum borusuna takılıyor ve annemin çiçek tarhına bir gümbürtüyle inip çalılarını dümdüz ediyorum. Kendimi yukarı sürükledim ve çamur lekelerine bakarak yüzümü buruşturarak kot pantolonumu fırçaladım. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, alt kattaki banyonun penceresine doğru yürüyorum ve pencereye ulaşmak için her zaman basamak olarak kullandığım devrilmiş saksıyı buluyorum. Ancak bugün üzerine çıktığımda açıklığı aşıyorum. Lanet olsun. Büyümüşüm. Saksıyı kenara itip kafamı açık pencereden içeri sokuyorum.

Jake yerinden fırlar, hedefini şaşırır ve tuvalet oturağının arkasına çişini sıçratır. "Tanrım, Jesse," diye tıslayarak tuvalet kâğıdını kaptı ve pisliğini sildi.

Onu izlerken gülüyorum, aleti dışarıda sallanıyor. "Aletin yetişmesi gereken şeyler var."

"Defol git," diye homurdanarak hızla uzaklaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni kurtarıyorum."

"Çok komik." Sifonu çeker ve ellerini yıkar. "Babam çılgına dönecek."

"Ve?" Havluyu tutarken bocaladığını görerek soruyorum. "Sınırdan yaşa."

"İkimize de yetecek kadar sınırdan yaşıyorsun."

"Ama ben seninle uçlarda yaşamak istiyorum," diye sızlanıyorum, acınası bir şekilde surat asarak. Jake gülüyor, gözleri parlıyor. İkiz olduğumuzu düşünürsek kişiliklerimizde pek benzerlik yok ama gülüşlerimiz, gözlerimiz ve gülümsemelerimiz aynı.

"Uğraşmaya değmez," diyor beceriksizce. Bu bir kaçış. Onu vahşi tarafa götürmem için çırpınıyor ve yersiz bir onur yüzünden buna yanaşmaması beni sinirlendiriyor. Neredeyse on yedi yaşındayız, Tanrı aşkına. Dışarıda eğleniyor olmamız gerekiyordu, bir yıldan uzun süren finaller için tekrar yapıyor ve yerel züppelerle kremalı muhallebi yiyor olmamız değil.

"Hadi," diye seslendim. "Bir ev partisi var. Çok geç kalmayız. En sevdiğim kardeşimle birkaç kadeh içeceğiz."

"Ben senin *tek* kardeşinim, seni dangalak."

Megawatt gülümsememi sırtıyorum ve karşılığında onunkiyle ödüllendiriliyorum. Onu yakaladım. Jake omzunun üzerinden banyo kapısına bakıyor. Düşünüyor. Sonra klozet kapağının üzerine çıkıp benim yardımımıyla pencereden dışarı fırlıyor. Bu pencereden kaçtığımdan beri epey zaman geçti, bu yüzden ikimizin de oldukça büyüdüğünü göz ardı ettim.

"Kahretsin," diye küfrediyor Jake, ben onu çekerken kolları ve bacakları iki büklüm olmuş. "Sıkıştım."

"Hayır, değilsin." Onu daha iyi kavrayabilmek için botlarımı çamura batırırken gülmeye başlıyorum, babamın içeri daldığını ve Jake'in kıcıyla karşılaştığını hayal ediyorum. "Biraz dön."

"Hiç yer yok."

Yapacak bir şey kalmadı. Tutuşumu arttırıyorum ve tüm gücümle kaldırıyorum.

"Whoa!" Jake yerinden çıktı ve pencereden düştü. Tam üstüme.

Çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum, öksürüyorum. "Kesinlikle benden daha ağırırsın."

"Siktir git. Aynı boydayız." Ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. "Böyle görünerek kadınları tavlayamazsın."

"Ne gibi?"

Ayağa kalktım ve sarı saçından birkaç dal kopardım. "Hadi gel."

Banyodaki kapının açıldığını duyduğumuzda ikimizin de kafası pencereye doğru kayıyor. *Oh lanet olsun.*

Lauren kaşlarını çatmış bir halde pencerede beliriyor ama dışarıda ikimizi görünce gözleri parlıyor. "Ne yapıyorsunuz?"

Jake'in kolundan tutup onu şeride doğru çekiyorum. "Soran olursa, tuvalete düştük," diye sesleniyorum, Jake gülünce ona gülümsüyorum ve kolumu omzuna atıyorum. Ben ve kardeşim. Beni mutlu eden şey bu. Bu ve kızlar. Ve birkaç bira.

Bu gece en sevdiğim şeylerin hepsine sahip olacağım. "Senden çok hoşlanıyor,"

dedi Jake ve ikimiz de arkamıza bakıp

Lauren'ı hala pencerede bizi izlerken buldum.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Kim sevmez ki?" "Sen koca kafalısın."

"Garip, değil mi? Tüm beyne sahip olan sen olduğun için."

Jake beni dürtüyor ve ben de kıkırdayarak birkaç adım sendeliyorum. "Curtis White'ın birkaç hafta önce onu bar tuvaletinde becerdiğini duydum."

Tekrar eve bakıyorum. Lauren hâlâ pencerenin önünde, bizi izliyor. Benimle göz göze geldiğinde garip bir ürperti duyuyorum. "Evet," diyorum sessizce. "Ve eğer yapmazsa onun hakkında kötü söylentiler yaymakla tehdit ettiğini de duydum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Jake telaşla dönüp Lauren'a bakıyor. O da kesinlikle titriyor.

"Şaka yapmıyorum," diye onaylayarak onu geri çektim. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama bu kız doğru değil. Gözlerinde bir çeşit delilik var. "Neyse, konumuza dönelim."

"Ne meselesi?"

"Parti."

"Çok sarhoş olacağım," diyor Jake.

"Sakin ol." Gülüyorum, ana yola ulaştığımızda bizi durduruyor. "Sadece birkaç tane," diye yineliyorum, ciddi görünmeye çalışarak gülümsememi gizliyorum. Prangalar çözüldü; kendisi gibi davranıyor. Ama alkole alışık değil, bu yüzden onu izlemem gerekiyor.

"Tamam, sadece birkaç tane."

Kolumu tekrar omzuna atarak onu geri çekiyorum. "Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum Jesse. Gizlice hareket etti ve beni başımdan yakaladı. "Ukalanın tekisin ama seni seviyorum."

"Küfür etme, Jake." Küfür etmek için fazla iyi. Çok saf. "Sana yakışmıyor."

"Evet, iyi çocuk küfür etmemeli," diyor yorgun bir sesle. "Tanrı aşkına."

Kafa kilidinden kurtulmaya çalışırken, ona yan yan kaşlarımı çatıyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyorum ve histeri krizlerine giriyor. Gözlerimi deviriyorum ve onu arkadan şakacı bir şekilde itiyorum.

Elimdeki su şişesine bakıyorum. Bu akşam için aklımda olan bu değildi ama Jake'in okuldan bir grup gençle hararetli bir şekilde sohbet ettiğini gördüğümde, sırf Jake'i rahatlatmış ve eğlenirken görmek için ayık halimin buna değdiğini anlıyorum. Onu izlediğimi fark ediyor ve gruptan ayrılarak duvarda bana katılıyor. "Neden içmiyorsun?" diye soruyor, yakındaki bir tepside bir shot alarak.

"Yetti artık" diye yalan söyledim. O da öyle. Buraya gelirken kesinlikle biraz yalpaladı. Küçük bardağa uzanıyorum, ama o hızlı davranıyor ve ben el koyamadan bardağı ağzına götürüyor. "Daha fazla yok," diye uyarıyorum ve o da sırtıyor.

"Şikayet etmeyi bırak," diyor. "Beni kaçıran ve buraya sürükleyen sensin."

"Sürüklenmek mi? Bana bir rahat ver."

Gülüyor ve sonra iç çekiyor. Derin bir iç çekiş. "O evde bu gece sana asılmayan tek bir kız bile yok."

Etrafıma bakındığımda birçok kızın dikkatini çektiğimi görüyorum. Muhtemelen neden ortalığı kasıp kavurmadığımı merak ediyorlardır ama Jake'in saçlarını salmasını izlemek hoşuma gidiyor. "Kıskandın mı?" Arsız bir gülümsemeyle soruyorum.

"Sayılır."

"Olma. Bu çok yorucu."

"Kapa çeneni. Görünüşün en iyi özelliklerinden biri."

"Tek varlığım bu," diye mırıldanıyorum sessizce, suyumdan bir yudum alarak. "Sen de çeneni kapatabilirsin. İçiniz de dışınız da çok güzel."

Birkaç dakika sessizlik oldu, Jake bira şişesiyle oynuyordu. Düşünüyordu. Alt dudağını çiğnerken zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Aklından geçenleri söylemesi için onu dürtmüyorum. Eninde sonunda söyleyecek ve ikiz hislerim tam olarak ne söyleyeceğini biliyor.

"Neden bana kızmıyorsun?" diye soruyor bana bakarak.

Ve işte oldu. Gözlerindeki kederden nefret ediyorum. "Sana neden kızayım ki?" Bu zeki herifi her şeyimle seviyorum. Ve daha fazlasıyla.

"Annem ve babam. Sana çok yükleniyorlar."

"Onları halledebilirim." Jake'in akademik yeteneğini yakalamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmışım. Çok yorucuydu ve ailemin sürekli hayal kırıklığına uğraması beni incitiyordu. En azından şimdi beni hayal kırıklığına uğratmak için bir nedenleri var. Ama bu onların suçu. Bu *asla* Jake'e kızmama neden olmaz.

"Peki ya ben Oxford'dayken?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ciddi ciddi sordum. "Ben de Oxford'a gidiyorum."

Jake'in kahkahası haklıydı. "Peki ne okuyacaksın?" "Seksoloji."

"Bunun için Oxford'a gitmene gerek yok. Sadece Carmichael Amca'yı ara."

Gülüyorum, bir kadeh daha içmek için uzandığında Jake'in elini tutuyorum. *Ona ne oldu böyle?* Kaşlarını çatıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yeter."

"Ne zamandan beri bu kadar mızıkçı oldun?" Jake soruyor, ama sonra vazgeçip birasını içmekle yetiniyor. "Yeni kız arkadaşıyla tanıştın mı?"

"Carmichael Amca'nın mı?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Bütün aile bunu konuşuyor. Babamın küçük kardeşi Carmichael, yanında yeni, *genç* kız arkadaşıyla beni öğle yemeği randevusuna götürmek için havalı Aston'uyla geldiğinde annem ve babam kendi kendilerine yanacakmış gibi görünüyorlardı. Sarah. Benden sadece bir yaş kadar büyük. Jake, ben ve Carmichael Amca arasında sadece on yaş var ama yine de. *Ben* bile kaşlarımı kaldırdım ve söz konusu Carmichael olduğunda beni şaşırtan pek bir şey olmaz.

Ne olursa olsun, bu tartışmalı bir nokta. Uzun süre buralarda olmayacak. Asla olmazlar. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım," diyorum. "İyi birine benziyordu." Dürüst olmak gerekirse, neredeyse fazla iyi. Çok dokunaklıydı. Biraz rahatsız ediciydi, ama Carmichael aldırıyor gibiydi. Ya da belki de her şeye açık fikirli yaklaşımı umurunda değildi. "Bizimle gelmeliydin," diyorum Jake'e dikkatimi vererek. "Carmichael Amca'nın her şeyi çok doğru yapma gibi bir huyu var." Kabullenme. Beklenti yok.

"Annem ve babam sen gittikten sonra bir saat boyunca söylenip durdular. Eğer ben de gitseydim ..."

Haklı tabii ki. Carmichael Amca'nın vahşi çocuğu yoldan çıkarma ihtimali yeterince kötü. Tanrı korusun, azizi ele geçirmiş olabilir. Kahretsin, ailemin yüzleri. Beni uyarmışlardı. Eğer gidersem, geri istenmeyeceğimi söylediler. Yargılayıcı pislikler. Carmichael tanıdığım en kabullenici, iyi kalpli, sabırlı adam. Büyükbabam ve babam onu hor görse de o gülümsemekten ve medeni olmaktan başka bir şey yapmıyor. O benden daha iyi bir adam. Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum. Çok kontrollü, saygı duyulan, ailesi tarafından olmasa bile çok düşünülen biri. Diğer herkes onu seviyor. Ama onu görmeme izin yok. Onun günahkâr yöntemleriyle zehirlenmemeliyim. Yalan söylemeyeceğim, Carmichael'ın evinde olup bitenler her zaman meraklı zihnimi harekete geçiriyor. Elimde değil. Her zaman çok mutlu görünüyor. Çok özgür. Eleştirilerden rahatsız olmuyor. Ben de bundan biraz istiyorum. Onun bir utanç kaynağı olduğunu düşünmüyorum; bence o bir efsane. Sikeyim toplumu. Beklentileri siktir et. Ailemin canı cehenneme. Carmichael olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. "Biliyor musun, eğer bir şey yapmak istiyorsan, yapmalısın," diyorum hüznle. "Neredeyse on yedi yaşındayız, Jake. Annemle babamın her şeyi dikte etmesine izin veremezsin." Suçluluk duygusu beni tekrar yakaladı. Onu evde bırakmaktan nefret ediyorum ama aynı zamanda o evde sürekli küçümsenerek de kalamam. Sürekli onların onayını kazanmaya çalışıyorum. Bu yüzden ilk fırsatta gideceğim. "Gel hadi." Ayağa kalkıyorum. Jake gevelemeye başladı ve onu taşımak zorunda kalırsam eve varmamız zaten saatler sürecek. "Seni yatağına yatırma vakti geldi."

Gözlerini deviriyor. "Eve yürürken birkaç tane alalım, olur mu?" O yarım yarı tökezleyerek yakındaki bir masaya koşuyor ve birkaç bira aldıktan sonra büyük bir sevimsiz sırtışıla geri dönüp bir tane uzatıyor. İçgüdülerim reddetmemi söylüyor. Biralari almamı. Yeterince içmişti. Ama şimdi eve gidiyoruz ve ben bu gece sadece iki tane içtim.

Vedalaşıyoruz ve ana yola doğru ilerliyoruz. "Söyle bana," diyorum biramdan bir yudum alarak. "Oxford'a gitmeyi gerçekten istiyor musun, Jake?"

"Evet."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma *evet*." Hafif bir sendeleme yakaladığımda destek olmak için kolumu omzuna doladım. "Biz ikiziz, unuttun mu? Kelimenin tam anlamıyla aklını okuyabiliyorum." Çarkların yeniden dönmeye başlamasını izliyorum ve alacağımı bildiğim cevabı bekliyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor, sanki bu kelime kurtulduğuna memnun olduğu bir engelmış gibi. "Kahretsin, hayır, gerçekten istemiyorum. Doktor olmak istemiyorum. Tanrım, daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Ama sen de onlardan biri *olabilirsin*," diye belirttim. "Oldukça kolay. Ve bu işte gerçekten iyi olursun." Onunla gurur duyduğumu inkar edemem -insanlara kardeşimin doktor olduğunu söylemek. Doktorlar söz konusu olduğunda insanların bahsettiği o kibar hasta başı tavrına sahip. Empati kurabiliyor. Düşünceli. Doktorların olması gereken tüm o iyi şeyler.

"Ama bir konuda yetenekli ya da iyi olmanız o işi yapmanız gerektiği anlamına gelmez." Jake'in sözleri sessiz, sanki bunu yüksek sesle itiraf etmekten utanıyormuş gibi. "Annem ve babam bu şekilde görmeyecekler, değil mi?"

"Bunu kabul etmek zorundalar."

"Ne yani, senin sigara içtiğini, içki içtiğini ve etrafta dolaştığını kabul ediyorlar mı?" "Seviştiğimi bilmiyorlar."

"Gerçekten öyle, Jesse." Gülüyor, birasının kalanını yudumluyor. "Ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Anlat bana." Gülümsüyorum, sadece bunu düşünmek bile gözlerindeki heyecanı kör ediyor.

"Süper
motosikletler."

"Yapmak mı?"

"Yarış onlarla. Tanrım, Jesse, bacaklarının arasındaki tüm o güç. Saçlarındaki rüzgar, açık yolun özgürlüğü. Adrenalin, hız, yarış." Siyah gökyüzüne bakıyor. "Bunu hayal edebiliyor musun?"

Bira şişemi çitin arasına atarak gülümsüyorum. Alkole ihtiyacım yok. Buna ihtiyacım var. Gerçek bu. Onu Moto GP izlerken gördüm. Konsantrasyonunu izledim. Babamdan saklamaya çalıştığı superbike dergilerini yatağının altında buldum. "O zaman yap şunu, Jake." Aklına koyduğu her şeyi yapabilir. O tam da böyle bir insan. Onu durdurup kollarından tutuyorum, sarhoş gözlerinin içine bakıyorum, umduğum her şeyin ötesinde zincirlerinden kurtulmasını ve umutsuzca yapmak istediği bir şeyi yapmasını umuyorum. "Bunu yapmalısın."

Sarkık sarı saçları gözlerinin önüne düşüyor ve muhtemelen ellerini kendi başına koordine etmekten aciz olduğunu bildiğim için saçlarına vuruyorum. Yakında onu taşımaya başlamak zorunda kalacağım. "Öyle mi?" diye soruyor, sırtışı çarpık.

"Siktir, evet."

"Benimle tura çıkar mısın? Bisikletimi tamir etmeye yardım eder misin? Benimle sürer misin? Sen ve ben, birlikte?"

Siktir, siktir, siktir, evet. "Oradayım, kardeşim. Sonuna kadar."

Beceriksizce içime düşüyor ve bana en şiddetli sarılmayı yapıyor. Duygusal amcık. Ama tabii ki onu kucaklıyorum. "İnce noktaları yarın detaylandırırız," diye mırıldanıyor, ayrılıyor ve ön cebinden minyatür bir viski şişesi çıkarıp açıyor ve kaldırıyor. "Ama şimdilik kutlama yapıyoruz." Geriye doğru yürürken hem kendisini hem de şişeyi ulaşamayacağım bir yere götürüyor. "Özgürlüğe!" diye bağıyor şişeyi kaldırarak, tökezleyerek yola doğru. "Ve istediğimizi yapmaya."

"Ne halt ediyorsak-" Gözlerimi kırıştıyorum, bir arabanın farları tarafından kör ediliyorum. Ve sonra onları duyuyorum.

Lastikler.

Lastikler
gıcırıyor.

Korna sesi.

"Jake!" Bağıyorum, başım onunla araba arasında gidip geliyor. Donup kaldı. Şaşkın görünüyordu. "Jake, çekil şu lanet yoldan!" Başlıyorum

Koşuyorum ama bacaklarım beni istediğim kadar hızlı taşıyamıyor. "Jake!"

Kalbim. Çatladığını

hissedebiliyorum. "Jake!"

Kükrüyorum. "Tanrım, Jake,

hayır!"

Araba ona çarparak yolun elli metre yukarısına fırlattı ve ben yavaşlayarak durdum, aniden felç oldum. "Hayır," diye fısıldadım. "Lütfen, hayır."

Çaresiz bedeninin yere çarparken çıkardığı ses tüyler ürperticiydi.

Asla unutamayacağım bir ses.

Ve kalbimin atışları yavaşlıyor.

NİSAN 2012

Burnum kırışıyor. Kapalı gözlerim sıkışıyor. Uyanıkken beynim deli gibi çarpıyor. Bir gözümü açıyorum ve boş bir şişeyle yüz yüze geliyorum, lanet şey neredeyse burnuma değiyor. İnledim ve ondan uzaklaşmak için sırt üstü yuvarlandım. Aman Tanrım. Kafamın içinde sanki bir ordu asker tepiniyormuş gibi hissediyorum.

İç çekerek elimi kaldırıp alnıma koyuyorum ve gümbürtüleri bastırmaya çalışıyorum. Ağrı kesici. Ağrı kesiciye ihtiyacım var. Ve suya. Bana biraz su getirin.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum, dirseklerimin üzerinde dinleniyorum ve odanın etrafına bakarak ağır geceme dair daha fazla kanıt arıyorum. Yerde kıyafetlerimi görüyorum. Ama yanında başkaları yok. Sütyen yok, külot yok. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Sakın bana yatağa yalnız gittiğimi söyleme.

"Su mu?"

İrkiliyorum ve banyo kapısına bakıyorum, elinde bir bardakla kapıya yaslanmış çıplak bir kadın buluyorum -adı aklıma gelmiyor.

"İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun." A r k a s ı n d a başka bir kadın beliriyor, gülümsemesi dışında o da çıplak. Adını kesinlikle biliyorum.

Lanet olsun, Coral'ı eğlendirirken yine ne düşünüyordum? Kadın bana aşık. Tahmin etmiyorum. Bana söyledi. Defalarca. Vahşi fantezilerini gerçekleştirmek için onunla ve kocasıyla yatağa girmenin bir hata olduğunu biliyordum. Şimdi onu terk etti. Şimdi sırtımda kızgın bir polis var. Ve şimdi beni nasıl gelirse gelelim alacak, her zaman sarhoş ve dün gece başka bir kadınla bile.

"Yardım ister misin?"

Şunu *iki* kadın daha yapalım.

Sen berbat birisin Ward. Tamamen, kontrol edilemeyen bir pislik.

Yatağa uzandım ve çarşafı başımın üzerine çektim. "Orada başka saklananınız var mı?" diye sordum. Tanrım, hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Sonra sessizlik. Sonra . . .

"Tamam, seks partisi bitti," diyor Sarah, sesi her zamanki gibi etkilenmemiş gibi çıkıyor. Çok sinirli. Eminim bütün gece adam üstüne adam dövmüştür. "Dışarı."

"Ben parasını ödeyen bir üyeyim," diye karşılık veriyor içlerinden biri, son derece öfkeli bir şekilde.

"Ben iptal edersem olmaz," diye karşı çıkıyor Sarah. Ses tonundaki kendini beğenmişliği duyabiliyorum. "Giyinmene gerek yok," diye ekliyor ve çarşafın altından dışarı bakıyorum, yatağın ucundaki yerden kıyafetleri toplayıp kadınlara fırlattığını görüyorum. Kızgındı. Kızgın çünkü dün gece yatağında üç kadın vardı ve o onlardan biri değildi.

Onları dışarı çıkarıyor, kapıyı çarpıyor ve sonra yerdeki çeşitli oyuncakları toplayıp temizlenmeye hazır bir sepete atmaya başlıyor. "Dün gece neden kiraladığınız evde kalmadınız?" diye soruyor.

"Çok yalnızım." Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalkıyorum. Ve sallanıyorum. Ve inliyorum. Lanet olsun, neden kendimi böyle cezalandırıyorum? Bir anda, milyonlarca anımsama ağrıyan kafamdan geçerek bana hatalarımı hatırlatıyor. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Ama her ihtimale karşı, yara izim de sızlıyor ve onu ovuyorum.

tuvalete gidiyorum. Ben giderken Sarah'nın gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. "Saat kaç?" Geri sesleniyorum.

"Bir içki için çok erken."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, duşu açıyorum. Bir içki için asla çok erken değildir. *Kaçmak için asla erken değildir.*

"Saat üçte avukatınla randevun var, unuttun mu? Yeni evinin evraklarını imzalamak için. Nakil işlemlerini ayarladım."

"Ne zaman taşınıyorum?" Duşa girip öylece durarak soruyorum. Orada öylece durup sıcak suyun dün gecenin utancını yıkamasına izin veriyor, aynı zamanda bu suyun pişmanlığımı da yıkamasını diliyorum. Geçmişimi. *Beni* yıkamasını.

"Bir hafta Cumartesi. Cuma günü geliştiricilerin lansman gecesi var, sonra hepsi sizin."

Sarah çerçeveye yaslanmış halde belirttiğinde banyo kapısına bakıyorum. Yüzüne pompaladığı tüm o şeylerden ciddi vazgeçmesi gerekiyor. Bugünlerde ters etki yapıyor, onu daha genç ve taze göstermek yerine daha yaşlı gösteriyor. "Yani yeni dairem etrafta dolaşıp ortalığı karıştıran yabancılarla mı dolu olacak?"

"Kontratta var. Müteahhit, taşınmanız için yeni gibi bırakılacağı konusunda bize güvence verdi."

Saçımı yıkamaya başladım. "Başka ne var?"

"Yeni odalar hakkında konuşmamız gerekiyor. Dekor, tasarım, yerleşim, ekipman, bu tür şeyler."

Sarah beni rahatsız ederken gözlerimi kapatıp spreyin tadını çıkarmaya çalışarak köpürtüyorum. "John ekipmanları sıralıyor," diyorum ona. "Dekora gelince, yeni evimi yapan şirketi ara."

"Lusso tasarımcısını mı istiyorsunuz?"

"Evet, neden olmasın? Tüm bu İtalyan saçmalıkları harika görünüyor." Gerçekten harika. Şu anda sahip olduğum çatı katı inanılmaz, ama dekor? Evet, bunu kim yaptıysa ne yaptığını biliyor. Güzel olmuş. Çok iyi. Zevkli. Ve eğer

Malikane her şeydir, zevklidir. Tabii ki seks partileri ve gayrimeşruluk dışında. Saçımı durularken Carmichael'ın bu halimden gurur duyacağını düşünerek gülümsüyorum. Sonra da *benim* bu hale *gelmemin* onu ne kadar hayal kırıklığına uğratacağını düşününce *gülümsemem* azalıyor.

İrkiliyorum ve kafamı bu düşüncelerden kurtarmak için sallıyorum. "Saat kaç?" Duştan çıkarken soruyorum. Sarah gezinen gözlerini kontrol edemiyor.

"İçki içmek için hâlâ çok erken." Korkuluktan bir havlu çekip bana fırlatıyor. "Rococo Union'ı arayacağım," diyor beni rahat bırakırken.

Kaşlarımı çattım. "Rococo Union kim?"

"Yeni gösterişli çatı katınızın tasarımcıları," diye sesleniyor. "Buranın ne tür bir tesis olduğunu sorduklarında ne demeliyim?"

Aynanın karşısına geçiyorum ve bana bakan bitkin görünümlü adamdan hemen uzaklaşıyorum. Yeşil gözlerim donuk, tenim solgun görünüyor. "Burası Malikane, hepsi bu. Duvarları arasında olan biten her şeyi onlara anlatmana gerek yok, Sarah."

"Neden? Utanıyor musun?"

Onu eğlendirmiyorum. İnsanların benim ya da kurumum hakkında ne düşündüklerinin umurumda olmadığını biliyor. Sadece meraklarını beslemekten rahatsız olamam.

Ben lobiye inen geniş merdivenlerden inerken John bardan dışarı çıkıyor. Sargıları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde yerinde duruyor ama gözlerinin arkada kısılmış olacağını biliyorum. Aşağıya inip dizlerimi esnetiyorum, yanımdan geçen personele başımla selam veriyorum. "İyi misiniz?" diye soruyorum.

Yüzü ifadesiz kalıyor. "Yine mi gece kaldın?"

Ona yorgun bir bakış atıyorum ama karşılık vermekten kaçınıyorum çünkü bu dünyada saygımı hak eden tek bir adam varsa o da John'dur. "Koşmaya gidiyorum." Üzerimdeki örümcek ağlarını temizlemem gerek. Ve içkiyi. Ve gınahtan.

Kapıya doğru gidiyorum.

"Sadece söyle," diyor ve beni durduruyor. Arkamı dönmüyorum. "Her gece burada kalırken neden çatı katında bir daireye milyonlar harcadın?"

Mantıklı bir soru. Yüzümü ona dönüyorum, kalçamı esnetmek için topuğumu kıcıma doğru çekiyorum. "Bu bir yatırım." Paramı başka neye harcayabilirim ki? Arabamın parası ödendi, bisikletlerimin parası ödendi, buranın parası ödendi, spor salonu üyeliği, yiyecek ve içecek için ödeme yapmama gerek yok.

Ya da seks.

Ve kesinlikle paramı bırakacak kimsem yok. "İyi vakit geçirmek için buradayız, John."

Başını sallıyor ve Carmichael Amca'nın mezarında ters döneceğini düşündüğünü biliyorum. "Ya da," diye başlıyor, "belki de bunu satın aldın çünkü çoğu sabah başın ağrıyarak ve yatakta birkaç kadınla uyandığında kısa bir süre ortaya çıkan sıkık beyninin küçük bir parçası sana bu yaşam tarzından kurtulman gerektiğini söylüyor." Dönüyor ve bara doğru ilerliyor.

Evet, belki o da olabilir.

"Tatile git Jesse," diye sesleniyor.

"Cortina'dan yeni döndüm."

"Bu bir tatil değildi. Manzara değişikliydi." Ben topuğumu kıcımdan indirirken o barın içinde kayboluyor. Haklı tabii ki. Ama kendimi savunmam gerekirse, iyi niyetle gitmiştim. Detoks da diyebilirsiniz. Sonra minibarı ve birkaç ateşli İsveçli kadını buldum. Sonrası çorap söküşü gibi geldi.

Başım aniden yeniden çarpmaya başlıyor ve Manor'un lobisine göz gezdiriyorum. Zenginlik ve ihtişam her köşeye yayılmış. Yerden tavana kadar. Buranın her santimetresinden sofistike bir hava akıyor. Merdivenlerden yukarı, özel süitlere bakıyorum. Neden her gece burada kalmak istemeyeyim ki?

Çünkü bu seni yavaş yavaş öldürüyor. Koş.

Dönüyorum ve koşmaya başlıyorum. Ve durmuyorum. Kilometrelerce. Kafam boşalıyor ve bedenim gevşiyor, zihnim sürekli ayaklarımın yere vuruş hissinde odaklanıyor. Huzur.

Ve bu özgürlük hissi, Malikane'den uzaklaştıkça daha da artıyor.

Ertesi sabah ortak odadaki yatağa yayılmış bir şekilde uyandım, çalışanlarım etrafımı temizliyordu. "Kahretsin," diye mırıldanarak doğruluyorum. "Günaydın."

"Günaydın Bay Ward," diyor Rosa neşeyle yanımdaki yatağa uzanırken. Tanrı onu sevsin, çıplak halime gözünü bile kırpmıyor.

Çarşafları topluyorum ve belime sararak ayağa kalkıyorum. "Saat kaç?"

"Saat onda, Bay Ward." Yeni bir çarşafı çırpıyor ve havayı kırbaçlayarak sağır edici bir çatırtı yaratıyor. İrkiliyorum, çıkarken bir şişeyi tekmeleyerek yoldan çekiyorum.

Merdivenlerden aşağıya, sahanlığın etrafından dolaşıp özel odama giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıp yaslanıyorum. Bunu kendime neden yapıyorum ki?

Çünkü sen obursun, Ward. Alkol ve seks için bir obursun. Ve cezaya.

Ve kaç.

Ama kaçış yok.

Cep telefonumun boğuk sesini duyuyorum ve odayı tarıyorum. Çarşaflar her yerde, yerler çeşitli deri iç çamaşırı parçalarıyla dolu. Zihnim bulanıklaşıyor, çıplak bedenlerin ve birbirine dolanmış uzuvların bir montajı,

beynimi yağmalıyor. Zevk iniltileri. Coşku çılgınlıkları. Anlamsız orgazmdan sonra anlamsız orgazm.

Serbest bırak.

Ama serbest bırakma yok.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Kapatmamalıyım. Ne göreceğimi biliyorum. Ne duyacağım. Ama çok yorgunum. Her zaman yorgunum.

Yedi ay. Yedi ay nefret edilen ama hak edilen yalnızlık. Jake'in olmadığı bir dünyayla yüzleşmem. Evden çıkmadım. Bir kere bile. Bu odadan neredeyse hiç çıkmadım. On beş yaşımızdan beri aynı odayı paylaşıyorduk ama o hep buradaydı. Bana hep o kadar da kötü olmadığımı hatırlatırdı, çünkü biz, Jake ve ben birdik ve herkesin iki yüzü vardır.

"Elimizden gelen her şeyi yaptık." Onun sözleri, onun ciddi yüzü.

Doktor o korkunç sözleri söylediğinde ailemin bana bakışları. Sefil hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaklar.

Ben boşum. Çok boşum. Jake yok.

Sonsuz suçluluk.

Benden nefret eden ebeveynler.

Kapının çalındığını duyuyorum, ama olduğum yerde kalıyorum, hareketsiz, duygusuz, isteksiz. Kapının açıldığını duyuyorum. Kim olduğunu biliyorum; birkaç saat önce geldiklerini duymuştum. Beni bulmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Merhaba," diyor Lauren, kapıyı kapatıp arkasına yaslanarak.

Sessizlik.

Ona siktirip gitmesini söyleyecek enerjim yok. Beni yalnız bırakmasını. Yatağıma doğru yürüdü ve kenarına yerleşti. Omzuma uzandı. Biraz okşadı. Ölü gözlerim onu buluyor, yüzüm de zihnim kadar boş. Sonra çantasından bir şişe votka çıkardı. Kapağını açıyor. Bir yudum alıyor. Yüzüm ifadesiz kalıyor, ama şişeyi uzattığında

ve oturacak gücü buldum. Yarisını yuttum, öğürmemek için kendimi zor tuttum. Boğazımdaki yanma hoşuma gitti. Odaklanabileceğim başka bir şey. Dinmeyen acımdan başka bir şeye. Şişeyi geri vermedim. Lauren'ın dikkatli gözleri altında şişe boşalana kadar içmeye devam ediyorum ve sonra yatağıma yığılıp gözlerimi kapatıyorum.

Sırada ne olduğunu biliyorum, bu yüzden eli çarşafın altından kayıp gevşek sikimi bulduğunda kıpırdamadan duruyorum. "Prezervatif," diye mırıldanıyorum.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Gözlerimi açtığımda onu yarı çıplak buldum. Elini tutarak onu yatağına doğru çektim ve üzerine çıktım.

Uyuşuk.

Hiçlik.

Ama keder ve suçluluk duygusundan çok daha iyi ve belki de tek iyi olduğum şey bu.

Kolay yatış.

Duygularınızı kapıda bırakın.

Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştiriyorum ve yatakta doğruluyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve onu bulana kadar çarşafı ve yastıkları karıştırıyorum. Ekranda Amalie'nin adı parlıyor. Telefonumu yatağına bırakıp duşa giriyorum, dün gecenin kirini temizlerken onun bana ulaşmaya çalışırken çıkardığı ses benimle alay ediyor.

İşim bittiğinde, sayısız cevapsız arama ve birkaç sesli mesajım oluyor. Onları sildim ama John'dan gelen bir tanesini fark ettim.

Onu aradım. "Sana yeni kanatta ihtiyacım var,"

diyor cevap olarak. "Ne için?"

"Kirişler. Marangoz onlardan memnun olup olmadığınızı bilmek istiyor."

"Onlar kiriş. Onlarda ne sorun olabilir ki?"

"Sadece o lanet kışını buraya getir." Telefonu kapattı ve ben kendi kendime güldüm. Tanrım, zaman zaman o herifin suratını dağıtmayı çok isterdim. Muhtemelen hislerimiz karşılıklı.

Ağır bir iç çekişle, en iyi takımlarımdan birini, zırhımı, çatlakları gizlemek için bir maskeyi giymeye başladım, sarı saçlarımı biraz cilaladım, Rolex'imi ve broglarımı giydim ve yeni kanada doğru yola çıktım.

John'u en uzak odada tavana bakarken buluyorum. "Sorun nedir?"

Başını eğiyor ve sargılarının üzerinden bana bakarken gözlerini nadiren görebiliyorum. "Onlardan memnun musun?" Dört kalın meşe kirişin eşit aralıklarla enine yayıldığı yeri işaret ediyor.

"Harika görünüyorlar."

John kollarını kaldırıyor ve ben ne yaptığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Sonra koca gövdesini yukarı doğru fırlatıyor ve ellerini bir kirişin tepesine doluyor, kocaman, heybetli gövdesi tavandan sarkıyor. Geri çekiliyorum. Muazzam bir çatırtı duyduğumda daha da çok. "Ne oluyor lan?"

John ayağa düşer. "Hâlâ mutlu musun?"

Yanındaki cılız adam paniklemiş bir sesle, "Takviye kuvvetlerden söz edilmedi," diyor.

Siktir et beni. "Bunlardan kaç tanesi kuruldu?" Zihnimde yeni odaların sayısını ve her birinde kaç kiriş olduğunu hesaplayarak soruyorum.

"Hepsi," diye homurdanıyor John, adama suçlayıcı bir bakış fırlatarak.

Oh. Bu harika bir şey. "Bunu düzeltmemiz gerek," diyorum, telefonunu çılgınca karıştıran müteahhide bakarak, muhtemelen takviye kuvvetlerden hiç bahsetmeyen e-postayı arıyor. Her neyse. Artık buradayız ve bunun çözülmesi gerekiyor. Tanrım, sağda solda hakkımda kişisel yaralanma davaları açılacak. Tavani göstererek, "Şunlara bir şeyler asmamız lazım, dostum," diyorum.

"Ne tür şeyler?"

"İnsanlar."

Geri çekiliyor. "P ... p ... insanlar?"

"Evet, millet." Kendi kendime gülümseyerek kapıya yöneliyorum. Zavallı herif herhalde bir kasap dükkânına girdiğini sanıyor. "Ben ofisimde olacağım."

Yüzümde bir gülümsemeyle lobiden geçerken, yerel çiçekçinin süslü, yuvarlak, gösterişli bir masanın üzerindeki çiçek aranjmanını yenilediğini görüyorum. Duruyorum ve sade calla zambağı spreyine hayran kalıyorum.

"Bay Ward," diyor, uzun sapları düzeltirken duraklıyor. "Çok güzel bir gün."

Dairesel araba yoluna açılan heybetli çift kapıya bakıyorum. "Sözüne güveniyorum," diyorum ve dikkatimi ona geri veriyorum. Gülümsüyor, hülyalı ve ben de bayıltıcı ışınlıma gözlerini kamaştırıyorum. Kendini biraz telaşlandırıyor ve bana oldukça mükemmel görünen düzenlemeye geri dönüyor. "Çok güzeller," diyorum zambaklardan birine uzanıp kadifemsi beyaz başını okşayarak.

Tekrar duraklıyor, gözleri parmaklarıma kayıyor. Bu ellerin neler yapabileceğini merak ediyor. Onu bu düşünceyle baş başa bırakacağım. "İyi günler." Ofisime doğru devam ediyorum.

Ben geçerken Sarah yazlık odadaydı ve tanımadığım bir kadınla konuşuyordu. Her hafta yeni üyeler katıldığı için bu alışılmadık bir durum değil. "Merhaba," diyorum yanından geçerken.

"Jesse, bu Geraldine," diyor Sarah ve ben duruyorum. "O yeni bir üye. Ona etrafı gösteriyorum. Geraldine, bu Jesse Ward. Malikânenin sahibi."

Onu içeri alırken elim yukarı kalkıyor. Belki kırklı yaşların ortalarında. Profesyonel. Büyük ihtimalle bir avukat. Onda bir üstünlük havası var. Gergin. Kendini bırakmakta zorlanıyor. Doğru yere gelmiş. "Malikâneye hoş geldiniz." Kendime özgü gülümsememle gözlerini kamaştırıyorum, ve boğazının kötü gizlenmiş yutkunmasından dolayı şiştiğini görüyorum.

Öksürüyor, elimi kabul ediyor ve ben de onu meraktan aklını başından alacak kadar sıkıyorum. "Teşekkür ederim." Elimi sıkarken nazlı nazlı gülümsüyor. "Burada vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

Eminim öyledir. "Asla ayrılmak istemeyeceksin," diye temin ediyorum onu, geri çekilerek. "Görüşmek üzere."

Başını eğiyor. "Yapacaksın." Uğraşıp uğraşmadığımı merak ediyor. Yakında öğrenecek.

Dudaklarının gergin olacağını anlamak için Sarah'ya bakmama gerek yok. "Size özel sütleri göstereyim," diyerek Geraldine'i adeta çekeştiriyor.

Ofisime varıyorum ve buzdolabından bir su alıp hepsini bir çırpıda içiyorum. Gözlerim içecek dolabıma takılıyor. Sonra saate. Tekrar içecek dolabıma. Çenem sıkıştı. Tekrar saate.

Çalan telefonum kurtarıcımla oluyor ve masama gidip sandalyeme çökerken cevap veriyorum. "Cathy."

"Kiracınızdayım. Burada değilsin."

"Dün gece Manor'da kaldım."

"Çoğu gece Malikane'de kalıyorsun. Buradaki banyoları ve yerleri ancak bu kadar temizleyebilirim. Orada da temizlikçi olabilirim."

Gülüyorum. "Burada kahya olmak istemezsin Cathy, inan bana." "Neden istemeyeyim?"

"Sana yakışmaz."

"Oh, bilmiyorum. Eskiden İrlanda'da at binerdim, bilirsin. Senin o kırbaçlarından birini kullanarak orayı anında şekle sokardım."

Masamda gülmekten kırılıyorum, sevgili, sağlıklı hizmetçim Cathy'nin ortak odada kırbaç şaklattığını hayal ediyorum. "Yapacağını biliyorum Cathy. Ama sana evimde ihtiyacım var."

"Ne için, evlat? Yemek yapmam için neredeyse hiç gelmiyorsun. Ara sıra çamaşır bırakıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, geçen gün kayak malzemelerini burada bulmak haftamın en önemli anıydı."

Gülümsüyorum. Öyle olacağını biliyordum, bu yüzden geçerken bıraktım. Bana dolaylı olarak burada olmaktansa evde olmam gerektiğini söylüyor. Evde olmayı denedim. Birçok kez. En kötü dereceden bir işkence. Tek başıma kalmakta iyi değilim, özellikle de bu yalnızlığa bir de içki eklendiğinde, ki kaçınılmaz olarak hep öyle oluyor. O kiralık ev yıllardır orada duruyor ve çoğunlukla içinde yaşanmıyor. Ama çocuklarla gece dışarı çıkmak için şehre gittiğimizde harika bir sığınak görevi görüyor. Lusso'daki yeni çatı katım *sadece* bir konaklama yeri olamaz. On milyon sterline olmaz. "Yeni evim kiralıktan biraz daha büyük. Seni meşgul eder."

"Peki orada mı yaşayacaksınız?"

"Evet," diye cevap veriyorum. *Sen kandırılmış bir pisliksin Ward*. "Planım bu, evet." Ben de kiralık evde kalmayı planlıyordum ama kiralık ev soğuk, seyrek ve ev gibi değildi. Yeni evim hiç de öyle değil. Beynimin şu anda bana Lusso'nun kendimi düzeltme çabalarımın hiç bitmeyen yığnında atılmış başka bir parça olacağını söyleyen kısmını görmezden geliyorum. Araba, bisikletler, buradan kilometrelerce uzaktaki daireler. Hepsinin kaçmama yardım etmesi gerekiyordu. Ama etmiyorlar. Hiçbir şey kaçmama yardım etmiyor. İçki dolabıma tekrar bakıyorum. Aslında *hiçbir şey* değil. Saate bir kez daha bakıyorum.

"Ooh, görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Cathy. "Ne zaman taşınyorsun?" "Bir hafta Cumartesi."

"Harika. Ben senin snowboardunu parlatmaya gidiyorum." Telefonu kapatıyor ve benim gözlerim saate takılı kalıyor, saniye ibresinin yüzün etrafında kaymasını izliyorum. Omuzlarımı yuvarlıyorum. Bacaklarımı masamın altına uzatıyorum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. *Koşmak*. Koşmalıyım. Sarah içeri girdiğinde koşu kıyafetlerimi giymek için sandalyemden kalkıyorum.

"Öğlen toplantınız birazdan burada olacak."

Kıçım tekrar koltuğa düştü. "Ne öğlen toplantısı?"

"İç mimarla birlikte. Sana dün öğleden sonra söyledim." Masama doğru yürüdü ve bir dosyayı yere attı. "Ama sen zaten

şışenin üzerinde başladı."

"Bu da ne demek oluyor?" Ona ters ters bakarak sordum. "Çoğu gün içki içiyorum. Bu bir suç mu?" Beni dinle, savunmaya geçiyorum. Bu suçluluğun ilk işareti. Ama Sarah ve ben, suçluluk duygumuzu farklı şekillerde ele alırız. O erkekleri kırbaçlıyor, öfkesini ve hayal kırıklığını onlardan çıkarıyor. Onları cezalandırır. Ben mi? Ben kendimi cezalandırmaktan oldukça memnun görünüyorum.

"Suç yok," diye düşünerek ofisimden çıktı. "Neden toplantıyı yapamıyorsun?" Ben arıyorum.

"İlgilenmem gereken üyelikler var. Toplantınız bittiğinde bunların üzerinden geçmemiz gerekiyor." Kapıda durup arkasına baktı. "Bu gece ortak odada olacağım."

"Ve?" Sarah'nın *ya da* kırbacının yanına yaklaşmayacağım. İster inanın ister inanmayın, zaman zaman kaybetsem de bir vicdanım var. Ama Sarah'ya karşı asla kaybetmedim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. İrkildim ve Sarah'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa aklımdan geçenleri okumuş.

"İyi günler, Jesse." Kapıyı kapatıyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum, öfkemle nefes almaya çalışıyorum, gözlerimi odanın karşısındaki içki şişelerinden uzak tutmaya çalışıyorum. Onları ortadan kaldırmak çözüm olabilirdi. Ofisimi ve dairemi tüm cazibelerden arındırmak. Ama sonra, bar ofisimden elli adım ötede. Daireme geri dönersek arkadaşlarıma içmeleri için ne ikram edebilirim ki?

Bahaneler.

Uzanıp kravatımı çözüyorum, boğulduğumu hissediyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir toplantı. Kafam bulanık. Vücudum gergin. Modum düşük. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var.

Rolex'ime bakıyorum, sanki bana duvardaki saatten farklı bir zaman sunabilirmiş gibi, inliyorum. Bir saat daha, bir saat daha bekleyebilirim. Ayağa kalkıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve gömleğimin üst düğmesini açıyorum. Sonra sandalyeme oturup arkama yaslanıyorum ve kollarımı sıvarken tavana bakıyorum. *Bir saat daha. Bir saat daha. Bir saat daha.*

Ofisimin kapısı çalınıyor ve iri adam içeri girerken gevşek başım öne düşüyor. "Jesse. Bayan O'Shea, Rococo Union."

Bir saat daha. "Mükemmel. Teşekkürler, John." Sesim boğuk çıkıyor. Bu toplantıyı aradan çıkaracağım ve sonra, siktir et, bir içki içeceğim. Sadece bir tane. Sarah'nın bununla ilgilenmesi için ısrar etmeliydim. Hiç havamda değilim; huzursuz, huysuz ve ateşliyim.

John'un yavaşça yer değiştirmesini izliyorum. Yüzündeki o ifade de ne? Her zamanki gibi vurdumduymaz, gözlerini koruyan sargıları olsun ya da olmasın okunamaz. Ama . . . Başımı eğiyorum.

Arkasında kimin olduğunu açıkladığında neredeyse boğuluyordum. Gevşek bedenim hayat buluyor ve sırtım dikleşiyor.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Yavaşça sandalyemden kalkıyorum, bakışlarının benimle birlikte yükseldiğinin tamamen farkındayım. Bu o mu? Yeni evimi tüm o İtalyan saçmalıklarıyla dolduran kadın bu mu - fiyatı bir milyon sterlin daha şişiren İtalyan saçmalıkları?

Masamın etrafında dolaşmaya başladım, onu, her bir muhteşem parçasını içime çekiyordum. Bu hoş bir sürpriz oldu. Buradaki kadınlar çoğunlukla otuzlu yaşların ortasındadır. O ne? Yirmili yaşların ortasında mı? Benim için çok genç. Benim için çok genç.

Alt dudağımı kemiriyorum, gözlerinin hâlâ bana dikili olduğunu fark ederek düşünüyorum.

Biraz çarpılmış görünüyor. İçten içe gülümsüyorum.

Bacaklarım hareket ediyor ama lanet şeyleri hissedemiyorum. Zihnim temiz. Görüşüm açık. Duyularım uyanık. Neredeyse 15 millik bir koşuyu bitirdiğim zamanki gibi. Bu hisleri seviyorum, ama bu özgürlük hissine ulaşmak için neredeyse kendimi öldürmek zorunda kalmadığım zaman daha çok seviyorum. Elimi kaldırıp çenemi yokluyorum. Tıraş olmalıydım. Kirli sakalla daha mı yaşlı görünüyorum?

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu içime çekiyorum. Tanrım, yaklaştıkça daha da güzelleşiyor, siyah saçları tutturulmuş, mükemmel küçük vücudu ellerimi üzerinde gezdirmem için çılglık atıyor. O tokaları çıkarmak istiyorum.

ve parmaklarımı o parlak buklelere daldırıyorum. Gözleri, Tanrım, o kara gözler.

Tanrım, Ward, topla kendini.

Ama . . . Hayranlığımda yalnız değilim. Beni içine çekiyor, her parçamı değerlendiriyor. Ben de onun beklediği gibi değilim. Ne bekliyordu ki?

John, *Bayan* O'Shea dedi, değil mi? *Bayan.*

O yüce biri. Tamamen ve tamamen yüce.

Ve buralarda hiç yeri yok. Tanrım, eğer Malikâne'nin erkeklerinden biri onu görse, ortak odaya ilk kim girecek diye kavga ederlerdi. Tam bir çılgınlık, hatta kan banyosu olurdu.

Gülümse ona. Ona gülümsemeliyim ama güvenilir gülümsememi hiçbir yerde bulamıyorum. Manyetik varlığım tarafından başarısızlığa uğratılıyorum, karnıma enayi yumruğu yemiş gibi hissediyorum. Bakışları. Genelde beni derinden etkileyen özlemle dolu değil.

Emin değil. Sessizliğe ve durgunluğa gömülmüş. Ben de onunlayım.

Sonunda kolumu kaldırmaya ikna edip elimi uzatıyorum. Hareketsiz kaldı. Donmuş. Trans halinde. Harekete geçmeden önce ona üç saniye veriyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Yavaşça öne doğru eğilip omuzlarını kavıyorum, yüzüm doğrudan yanağının pürüzsüz, zeytin tenine gidiyor. Sadece kokusuyla bile sarhoş olabilirim. Dokunuşumun altında gerildiğini hissediyorum ve içimden gülüyorum. Bu eller, bayan, size saatlerce zevk verecek. Ağzım, dilim, aletim.

"Benim için bir zevk," diye fısıldıyorum. Gerçekten öyle. Çok *beklenmedik* bir zevk.

İnliyor ve ben gülümsüyorum, tutuşumu gevşetiyorum, kendimi onun göz hizasına gelecek şekilde alçaltıyorum. "İyi misin?" Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum.

O büyüleyici çikolata gözlerini benimkilere dikeyor. Şu anda çok mutluyum. Ve bu aslında özgürleştirici.

Aniden transa geçip geri adım atıyor ve ellerim yanıma düşüyor. İçten içe surat asıyorum. "Merhaba." Neredeyse öksürerek söylüyor. "Ava, benim adım Ava." Elini bana doğru uzatıyor.

Onun sesi. Siktir, ben gidiciyim. Ve fiziksel olarak titriyorum. Gerçekten içmeyi bırakmalıyım. Elini tutup sıkıyorum ama kolumdan uçup kalbime saplanan bir elektrik çarpmasıyla aniden geri çekiliyorum ve kalbim aniden çılgınca çarpmaya başlıyor.

Bu da neydi böyle?

Sersemlemiş ve büyük ölçüde kafası karışmış bir halde adını tekrarlıyorum, dudaklarımdan doğal bir şekilde dökülüyor, aklıma başka hiçbir kelime gelmiyor. Tanrım, ona vururken bunu bağılıyor olmalıyım. Çığlık atmasını, beni pençelemesini, ısırmasını istiyorum. Bana bakıyor - bu acı verici güzellikteki genç kadın bana bakıyor ve hayatımda ilk kez afallamış durumdayım. Söyleyecek sözüm yok. Ama bir sürü düşünce.

Ona bir üyelik teklif etmeliyim. Bedavaya alabilir. Kalbim yıllardır ilk kez güm güm atıyor. Heyecan mı? Beklenti mi? Bilmiyorum, ama bildiğim şeyi söyleyeyim.

Bir kadını hiç bu kadar net görmemiştim. İçki içmeden önce hiç birini istememiştim. Ama bu kadın? Anlık, kontrol edilemez bir çekim ve bu bana çok yabancı. O kadar yabancı ki, aslında nasıl olacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Evet. Ava."

Kendimi işe yaramaz halimden sıyrıp uzaklaşırken, onu sıkıştırdığının farkındayım. Alıştığım türden bir kadınla karşı karşıya değilim. Ellerimi de ceplerime sokup onları dizginliyorum. Her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum; zihnim, ağzım, bedenim. "Teşekkürler, John." Kapının yanında durduğu yerden ona bakıyorum, ona içinde olduğumu söyleyen bir bakış atıyorum.

keşfedilmemiş bir bölge. Ama o bunu biliyor. Ava O'Shea ile kapıda karşılaştığı anda anlamıştı.

Gülümsüyor. Ayrılıyor.

Ve gözlerim tekrar ona kayıyor, daha fazlası için açlıktan ölüyorum. *Tanrım*. Başımı kendi kendime sallıyorum, bir yön arıyorum. Bir koltuk. *Ona bir koltuk teklif et*. İçecek dolabıma yönelirken kanepeleri işaret ediyorum. "Sana bir içki getireyim mi?" Sonsuz içki şişelerine bakıyorum, başım tamamen eğik. İçki mi? Öğlen toplantısında ona alkollü bir içki mi teklif ettim? Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum ve onu bulmak için dönüyorum.

O da dolaba bakıyor, kendi kaşları da yerinde. "Hayır, teşekkür ederim."

"Su mu?" Kendi aptallığıma içten içe gülmekten kendimi alamayarak soruyorum.

"Lütfen." Hafifçe gülümsüyor, hala onu bıraktığım yerde duruyor. O da benimle aynı işe yaramazlık seviyesini mi yaşıyor? Titrek bacaklar, beyin arızası?

Sonunda kanepeye doğru ilerlerken buzdolabından iki şişe su alıyorum ve bana o mükemmel elbisenin içindeki mükemmel bir vücudun mükemmel silüetinin mükemmel görüntüsünü veriyor. *Yüce Tanrım, bana yardım et*.

Bir bardak alıyorum. "Ava?"

Duraklıyor. Arkasına baktı. Ve genellikle sadece etki altındayken tepki veren sikim, boxerımın arkasında seğiriyor.

Endişe verici. Rahatsız edici. Kız kaç yaşında? Yine kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.

Aslında, kaç yaşındayım? Jake'i kaybettiğimden beri hiç doğum günü kutlamadım. "Evet?" diye soruyor, yüzünü bana dönerek.

"Cam mı?"

"Evet, lütfen." Gülümsüyor ve sikim neredeyse patlayacak gibi oluyor. Yerleşip çantasından bir şeyler çıkarırken, telefonuyla birlikte önündeki masaya koyarken ve ben yanına gidip karşısına otururken ellerini hafifçe sallarken onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Şu anda evdeki en iyi koltuk burası,

ve buralarda harika koltuklar var. Suları masaya koyuyorum ve o bir kağıda notlar karalarken rahatlıyorum. Kendini oyaladığını düşünmeden edemiyorum.

"Peki, nereden başlıyoruz?" Düşen garip sessizliği bozmaya çalışarak soruyorum. Ben bir yudum su alırken başını kaldırıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Gülümsüyorum ve irkiliyor, bir kez daha su dökerek dikkatini dağıtıyor. Bunu yapmalıydım. Ona su dökmeliydim. *Sen nasıl bir beyefendisin Ward?*

"Sanırım bana neden burada olduğumu söylemelisin." Bana bakmaya cesaret ediyor.

"Oh?" Evet, o neden burada? Düşüncelerim karmakarışık ve o düşüncelerime hükmediyor. Sadece o. Başka bir şey yok. Boktan bir geçmiş yok. Suçluluk yok. Utanç yok. Acı yok. Sadece o.

"Beni isimle mi çağırdınız?" diye mırıldanıyor.

Ah. İç mekanlar. Bu güzel örnek, muhteşem iç mekanlarda usta bir el. "Evet." Gülümsemem doğal. Zorlama değil. Gözlerimin içine bakmakta zorlanmasına bayılıyorum. Sürekli mola veriyor, başka tarafa bakıyor, kendini toparlıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Bu büyüleyici. Kadınları etkilediğimi biliyorum ama hiçbiri çekiciliğini gizlemeye çalışmıyor. Belki de, belki de -Çünkü karşılaştığım tüm kadınlar benim iyi kuruluşumun üyeleri. Çekingenlik kayboldu. Arzularınızı basitçe dile getirip bu işi halletmek varken, lafi dolandırmak sadece zaman kaybıdır. Manor'da herkes bunu yapar, ben de dahil. Ama bu kadın ... bu onda yok. Cesaret burada ilerlemenin yolu değil.

Ama tek bildiğim bu.

Alnımın tekrar kırıştığını hissediyorum. *Tam olarak neye giden yol Ward?*

"Peki, nedenini sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin." Koltukta öne doğru eğildim ve ellerimi suyumdan kurtardım, kışımı kenarda, kollarımı dizlerimin üzerinde tuttum.

"Tamam. Neden?" diye sorar, emin değildir.

"Senin hakkında harika şeyler duydum." Kızarıyor mu? Çok tatlı. Ve aşına olmadığım başka bir şey.

"Teşekkür ederim. Peki ben neden buradayım?"

"Şey, tasarlamak için." Kendi kendime gülüyorum, düşüncelerim kirli. Cevabım *çok* farklı olabilirdi.

"Tam olarak neyi tasarlıyorsun? Gördüğüm kadarıyla her şey oldukça mükemmel."

Haklı, ama şu andan itibaren onu burada daha uzun süre tutmak için her yeri yeniden tasarlayabilirim. Sadece ona bakmak için. Ona hayran olmak için. Bu garip karıncalanmaları hissetmek ve hayatım olan bitmek bilmeyen kendini yok etme döngüsünden kurtulmak. "Teşekkür ederim," dedim. "Portfolyonuz yanınızda mı?" Bu işi uzatıyorum. Önceki çalışmalarını görmeme gerek yok. Bu iş için doğru kadın olduğunu anlamak için Lusso'da görmem gereken her şeyi gördüm. Ama, kahretsin, pazarlık ettiğimden çok daha fazlasını alıyorum.

"Elbette." Çantasından çıkarıp masanın üzerine koyuyor, ben de hiç düşünmeden kalkıp koltuğuna geçiyorum ve yanına çöküyorum. Kurnazca yer değiştiriyor.

"Bu kadar başarılı bir tasarımcı olmak için çok gençsin." Dosyaya göz atmaya başladım.

"Kaç yaşındasın?" diye ağzından geçiriyor ve elim sayfayı çevirirken duraksıyor. Tanrım, ben de beynimden ağzıma giden filtrenin tehlikeli olduğunu sanıyordum. Onunki tamamen bitik. Ama Tanrı onu sevsin, şu anki ruh halini tamamen açığa vurdu. Düşüncelerimi doğruladı. Beni çekici buluyor.

Yine de bu soru . . .

Bu bana yaşın önemli olduğunu söylüyor. Merak ettiğini söylüyor. Sikeyim. Kaç yaşında görünüyorum? Bu konudaki güvenim uzun zamandır ilk kez sarsıldı. Belki de daha genç bir kadınla yabancı bir zeminde olduğum içindir.

Düşünerek dudagımı kemirmeye başladım. Sorudan kaçın. Basit. Ona bakıyorum. Tanrı onu korusun, yüzü kıpkırmızı. "Yirmi bir," diyorum, o da homurdanıyor,

kaşlarımın kalkmasına neden oldu, kısmen eğlendim ama daha çok aşağılandım.

"Özür dilerim." Bakışlarını tekrar elimdeki portföye çeviriyor ve ben sayfaları tekrar çevirmeye başlıyorum. Ve yeni dairemin içi görüldüğünde gülümsüyorum. "Bunu çok beğendim."

"Lusso üzerinde yaptığım çalışmanın buraya uyacağından emin değilim."

Gözlerini buldum. *Peki ya sen Ava? Sen buraya uyum sağlar mıydın?* "Haklısın, sadece söylüyorum. Gerçekten hoşuma gitti."

"Teşekkür ederim."

Beceriksizce suyunu alıyor. Mütevazı biri. Çekingen. Tüm yetişkin hayatım boyunca küstah kadınlarla çevrili olduktan sonra bu ferahlatıcı. Ama kesinlikle gevşemesi gerekiyor. Sadece birazcık. Çok fazla değil. Huyu çok sevimli. Beceriksizliği. Soğukkanlı kalmak için yaptığı korkunç girişimler. Bu da ferahlatıcı.

Bu çok garip, bu his. Benim hayranlığım. *Onun* hayranlığı. Fotoğraflara gülümsüyorum, gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum. Dizimi biraz oynatıp bacağına dokunduğumda sarsılıyor ve hızla uzaklaşıyor.

"Tuvaletiniz var mı?" Bir çırpıda ayağa kalktı, elbisesiyle uğraşüyor ve ben de yavaşça onun üzerine çıkana kadar yükseliyorum.

"Yaz odasından geçip sola dönün." "Teşekkür ederim."

Olduğum yerde kalıyorum, ona ihtiyacı olan boşluğu vermiyorum, onu yanından geçmeye zorluyorum. Nefesini tutuyor. Ben de kesinlikle benimkini tutuyorum. Gözlerim onun aceleci adımlarını kapıya kadar takip ediyor, ta ki tahta bizi ayırana kadar.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, kanepede kırımın üstüne düşüp ileriye bakıyorum. Ava O'Shea. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle o değildi. Yanaklarımı üfleyerek ellerimi sert yüzümde ovuşturuyorum. Ona çıkma teklif et. Basit bir şey. Ama ben kadınlara çıkma teklif etmem. Kafayı bulup onları akla gelebilecek her türlü pis yolla beceririm ve içimden bir ses onun bana katılma teklifine pek de sıcak bakmayacağını söylüyor.

özel süit. Benim alışık olduğum kadınlara hiç benzemiyor ve Bayan Ava O'Shea'nın da bu yaşam tarzına aşina olmadığını tahmin ediyorum. Ama merak ediyor mu? Burada sunduklarımı gördükten sonra dönebilir mi? Somurtuyorum.

Kaşları
nı çat.
Geri
tepme.

Hayır. Burası ona uygun değil. O çok güzel. O daha çok dantel, deri değil. Hayvani bir sevişmeden çok tutkulu bir sevişme. Bir peri masalından daha azına razı olmayacağını hissediyorum ve sunabileceğim tek şeyin bir korku hikayesi olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Karanlık. Çirkinlik. Acı. Günah. Suçluluk.

O senin liginin dışında Ward.

Kapı açıldı ve ben yerimden sıçradım. "Tanrı aşkına, Sarah," diye bağırdım.

"Özür dilerim. Beklediğimden erken bitirdim. Benim götürmemi ister misin?"

"Hayır." Portföyü aldım ve sayfaları karıştırmaya başladım. "Anladım, teşekkürler." Ona bir göz atma riskini göze alıyorum ve tam olarak yapacağımı bildiğim şeyi keşfediyorum. Kocaman bir kaş çatma.

"İyi misin?"

"Evet." Bu bir yalan. İyi olduğumu sanmıyorum. Tuhaf hissediyorum. Ve içim daralıyor. Çünkü Bayan O'Shea benim kutuma sığmıyor. "İşim bitince seni bulacağım."

Kapıyı kapatırken kaşları yüzünden hiç ayrılmıyor. İçine pompaladığı bok miktarı düşünüldüğünde bu bir başarı. Dosyayı masaya fırlatıyorum ve bir plan yapmaya çalışıyorum çünkü bu lanet olası bir vahiy, etkileniyorum.

O lacivert kalem elbisenin altında ne olduğunu bilmeliyim. O dudakların tadına bakmalıyım. O kalçaları hissetmeliyim. Onu tanımalıyım. Ona kur yap. *Sonra da çıkma teklif et Ward.* Sanırım doğru görgü kuralı bu.

Her şey iyi güzel de, ilgilendiğini varsayıyorum. Bunu tamamen yanlış okumuş olabilirim. Belki de sadece kendini

elit bir seks kulübünde, klişeleşmiş seks kulübü sahibi tiplemesini yıkan bir adamla buluşuyor.

Gözlerim masanın üzerindeki telefonuna takılıyor. Hmm. Dediğim gibi, tek bildiğim cesaret.

Hızlıca talep ediyorum ve ana ekranı açıyorum. Kişilere git. Adımı ve numaramı ekliyorum. Ve kendimi arıyorum, böylece onunkini kaydedebiliyorum. Sapık gibi mi? Kesinlikle değil. Sadece iletişim bilgilerini almak için çalıştığı firmayı arama zahmetinden ve zamanından kurtuluyorum. Bilirsin, bana kartını vermeyi unutursa diye.

Telefonunu masaya geri koyuyorum, gözlerim çantasında. Tekrar kapıya bakıyorum. Düşünüyorum. Ne olduğunu anlamadan çantasına giriyorum ve aradığım şeyi çabucak buluyorum. Cüzdanını çıkarıp açıyorum, titreyen ellerim bana yardım etmiyor. Ehliyetini gördüm ve çıkarıp küçük kartı taradım. Ve korkunç bir şekilde kalbim biraz sıkışıyor. Yirmi altı. Yirmi altı yaşında. Bu doğrulandı. Benim için çok genç ve bu soruyu sorduğuna göre, benim de onun için çok yaşlı olduğum sonucuna varmış olmalı. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum, sönerek.

Kapının çalındığını duydum. *Hay sikeyim.* Cüzdanını çantasına geri koyuyorum ve portföyünü hızla geri alıyorum.

İçeri giriyor ve ben gülümseyerek bakıyorum. Muhtemelen suçlu bir gülümseme. *Evet, mahremiyetinizi tamamen ihlal ettim. Evet, benim neyim var diye merak ediyorum.*

Huyunda bir değişiklik sezdiğimde gülümsemem azalıyor. Daha birlikte görünüyor. Kararlı. Bayanlar tuvaletini kullanmasına izin vermemeliydim.

Karşımdaki kanepeye doğru yürüyor, ona geçmesi için yer açtığımda beni tamamen görmezden geliyor ve bu kanepede bana katılıyor. Yani şimdi bana profesyonelce yaklaşacak, öyle mi? Birlikte kalmak için kendini zorlayacak mı?

Eğer benimle bir ilgisi yoksa.

"İyi misin?" Durumu anladığımı bilmesini isteyerek soruyorum. Farkında olduğumu.

"Evet, ben iyiyim."

Onun hızlı cevabı üzerine geri çekildim.

"İhtiyaçlarınızı tartışmaya başlayabilmemiz için bana hedeflediğiniz projenin nerede olduğunu göstermek ister misiniz?" diye soruyor.

Kaşlarım kendi isteğiyle havaya kalkıyor. İhtiyaçlarımı tüm gün boyunca memnuniyetle tartışabilirim ve bu herhangi bir tasarım içermiyor. "Elbette." Masamdan cep telefonumu alıp onu kapıya kadar takip ediyorum ve yanından geçmek için adımlarımı hızlandırıyorum. *Ona geleneksel bir şekilde kur yap Ward.*

Kapıyı açık tutarken selam veriyorum ve en göz kamaştırıcı gülümsemelerimden birini ortaya çıkarıyorum. Hiç eğlenmedi. *Oh, şimdi de zoru mu oynuyorsun, ha? Şansınıza Bayan O'Shea, sizden oldukça etkilendim. Sadece kendinizi suçlayabilirsiniz.*

O geçerken gözlerim sırtının alt kısmına düşüyor ve kendimi durduramadan elim orada duruyor. Omuzları zıplıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve teması keserek hızını artırıyor ama yazlık odaya ulaştığında aniden duruyor. Ne tarafa gideceğini bilemiyor.

"Oynuyor musun?" Pencerenin dışındaki sahaları işaret ederek soruyorum.

Gülüşü saf ve neşeli ve bunu yaptığımı bilmek iyi hissettiriyor. Onu güldürdüm. Gevşiyor. *Sana bir puan Ward.* "Hayır, istemiyorum."

Sırıttıyorum, kendimle mutlu oluyorum. Gülümsemesi genişlediğinde daha da çok. *Öldür beni şimdi.*

Güzelliği on kat arttı. "Sen?" diye soruyor biz yürürken.

"Tek tük oyunlara aldırmam ama ben daha çok ekstrem sporları seven biriyim."

"Ne tür ekstrem sporlar?"

Gözlerinizi yaşartacak türden. "Çoğunlukla snowboard yapıyorum ama beyaz su rafting, bungee jumping ve skydiving de denedim. Biraz adrenalin bağımlısıyım. Kan pompalandığını hissetmeyi seviyorum." Bunu daha sık yapmalıyım. Adrenalinini daha sağlıklı yollarla pompalamalıyım.

Birkaç zevkli an boyunca onu inceledim. Bu çok hoş. Güzel bir kadınla normal şeyler hakkında normal bir sohbet.

"Aşırı."

Kendime engel olamıyorum. "*Çok* aşırı."

Nefesini kaybediyor. Mücadele ediyor. Hatta yine uygunsuz bir şey söyleyebilir. Kadınlar tuvaletinden döndüğünde takındığı tavır mı? Güle güle. "Devam edelim mi?" Soruyorum. Gözleri kısa süreliğine kapanıyor - kendini toparlıyor

-Ve onları açtığında, ilk gördüğü şeyin benimkiler olduğundan emin oluyorum. O da onları arıyor. Ne bulmayı umuyor?

"Evet, lütfen," diye neredeyse nefes alıyor.

Gülümsüyorum ve onu bara götürüyorum, Sam'i bir taburede otururken görünce şaşırmadım; zamanını sapkınlıkla doldurmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan bir milyoner. Ama Drew'u günün bu saatinde burada görmek alışılmadık bir durum. İkisinin de omzuna bir merhaba tokadı atıyorum. "Çocuklar, bu Ava. Ava, bunlar Sam Kelt ve Drew Davies."

"İyi günler." Drew, her zamanki soğukkanlılığıyla Ava'yı tepeden tırnağa süzüyor. *Evet, katılıyorum dostum, buralarda çok yanlış görünüyor.*

"Merhaba," diyor Ava.

"Zevk kubbesine hoş geldiniz." Sam birasını kaldırıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır, ben iyiyim, teşekkürler." "Jesse?"

"Hayır, böyle iyiyim. Ava'ya ek binayı gezdiriyorum. İç mekanlar üzerinde çalışacak," diyorum ona gülümseyerek. Belki de küstahça davranıyorum. Sözleşmeyi kabul etmesi kesinleşmiş bir şey değil ama ben bunu gerçekleştirmeyi planlıyorum.

"Tam zamanında," diye söze girdi Drew. "Hiç boş oda kalmıyor."

"Cortina'da yatılı kalmak nasıldı, dostum?" Sam bizi Drew'un şikâyetinden uzaklaştırarak soruyor.

Bir tabureye yerleştim. "İnanılmaz. İtalyanların kayak yapma tarzı, rahat yaşam tarzlarına oldukça yakın." Konuşurken Ava'yı izliyorum. İlgileniyor,

daha fazlasını bilmek istiyor ve bu da başlı başına çekici. Ben de İtalya'da neler yaptığımı anlattım. Kadınlar ve içki hariç.

"İyi misin?" Ava sessizce soruyor, gözleri şimdi rahatça bana dikilmiş. Neyde? Sikişmekte mi? Kayakta mı? Kur yapmak mı? "Çok," diye cevap veriyorum ve o da başını sallıyor,

Düşünceli, gözlerimiz kilitlendi. Doğal olarak İtalya'dayken bu tür ders dışı faaliyetlerimden bahsetmemiş olmama rağmen, sevişme kısmını merak ediyor. Yoksa buna sevişmek mi derdi? Her neyse. Sikim onun içinde. Hepsi aynı şey. "Gidelim mi?" Ayağa kalktım ve yolu gösterdim.

Çocuklarla vedalaşıyor ve ikisinin de ilgili bakışlarını kaçırmıyorum. Her ne düşünüyorlarsa, bundan hoşlanmayacağıma eminim.

"Şimdi de esas konuya gelelim," diye takılıyorum, merdivenleri çıkarken Ava da peşimden geliyor. Sahanlığın etrafında dönüyoruz. "Bunlar özel odalar." Birkaç kapıyı gösteriyorum, benim özel süitim de dahil. Ona. İçeride. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve ortak odaya çıkan merdivenlerin altındaki vitray pencereye ulaştığımızda fantezinin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Yukarı bakıyorum, zihnim başka bir teğet geçiyor. Orada nasıl görünürdü acaba? Aziz Andrews Haçı'na asılı mı? Bir ata zincirlenmiş mi? Bir yatağa mı bağlanmış?

Ama sonra . . .

Ayaklarıma bakıyorum, bir sonraki düşünceme hazırlıksız yakalanıyorum.

Eğer o odada olsaydı, buradaki diğer tüm erkekler onun tadını çıkarabilirdi. Dudağımı çiğniyorum, düşüncelerim dönüyor. Bütün gözler onun üzerinde. Bu hiç iyi değil.

Ayaklarımı ileri doğru zorlayarak zihnimi temizliyorum. "Burası uzantı." Hiç de iyi oturmuyor. "Yardıma buraya ihtiyacım var." Yeni kanada giriyoruz ve odalardan birinde marangozun bir merdivenin üzerinde tavanı deldiğini görüyorum.

"Bunların hepsi yeni mi?" diye soruyor.

"Evet, şu anda hepsi kabuk, ama eminim bunu düzelteceksiniz. Dur sana göstereyim." Hiç düşünmeden elini tuttum ve onu son kata çektim.

itiraz etmediğinde ona gülümseyerek. Çünkü o da hissediyor. O garip cızırtı her neyse, onu hissediyor.

"Hepsi bu kadar büyük mü?" Elini çekip kurtarıyor ve bunun için onu azarlamamak için elimden geleni yapıyorum. Hayattan pek zevk almıyorum. Seks gerçek bir zevk değil. Bu bir gereklilik. Sona ulaşmak için bir araç. Bir alışkanlık. Bir mengene. Ama onunla fiziksel temas zevk vericidir ve açıkçası bundan vazgeçmesine izin vermek oldukça zordur.

"Evet," diye cevap veriyorum ve o da etrafına bakıyor. "Süit mi?"

"Evet." O banyoda kaybolurken ben duvara yaslanıyorum. Bu odalar şu anda gündemimdeki en son şey. Peki ya en üstte? Bu kadını benimle akşam yemeğine çıkmaya nasıl ikna edeceğim. Başka bir yerde. Buradan uzakta. Erkek üyelerin gözlerinden uzakta. Daha genç ve taze olduğu için ondan anında hoşlanmayacağını kesinlikle *bildiğim* kadınlardan uzakta. Ve ben, lanet seks malikânesinin duygusuz, aşılmaz lordu, ondan etkilendiğim için.

Ava ortaya çıktı. Beni içine alıyor. Düşünüyor. Aniden temkinli davranıyorum, gözlerim bunun kanıtı olarak kısılıyor, ama elimden gelse siki tutacağım.

"Bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değilim."

Hayır, yok. Hiç şansı yok. İmkânı yok. *Tekrar normal bir konuşma yap Ward. Tenis hakkında konuş. TELEVIZYONDAN. Müzikten.* "Sanırım istediğim şey sende var." Ve bunu söyledim. Sadece söylemekle kalmam, sessizce söylerim. İmalı bir şekilde. *Tek bildiğin cesaret.* Ve endişe verici bir şekilde, onun geri çekildiğini görebiliyorum. Yani evet, siktir et, eldivenler çıktı.

Cazibeyi yüzüme çarptığında anlarım ve bu kadın benden etkileniyor. O zaman neden bu kadar havalı olmaya çalışıyor? Burası yüzünden olabilir mi? Benim özenle hazırladığım lüks seks kulübümden mi çekiniyor? Bu kendime sorduğum en aptalca soru. Tabii ki öyle. Bu yaşam tarzına aşina olmayan herkes temkinlidir. Genelde beni rahatsız etmez. Kimseyle değil-

Annem, babam, kız kardeşim, hiç kimse. Ama bu kadın? Bunun ahlaksızlık olduğunu düşünmesini önemsiyorum. *Benim ahlaksız olduğumu.* Ve en kötüsü, haklı olmasını umursuyorum.

"Ben her zaman modern lüksle uğraştım," diyor etrafına bakarak. "Patrick ya da Tom ile çalışmaktan daha mutlu olacağınıza eminim. Dönem projelerimizle onlar ilgileniyor."

Patrick ve Tom'un kim olduğunu bilmiyorum ama söz konusu bile olamaz. Onun burada çalışmasını istiyorum ki ben de onun üzerinde çalışabileyim. "Ama ben seni istiyorum."

"Neden?"

"Çok iyi olacak gibi görünüyorsun." *Tanrım, Jesse, daha diplomatik olamaz mıydın?* Gözleri inkar edilemez bir şekilde açılıyor. "Özetin nedir?"

İşte şimdi konuşmaya başladık. Burada sahip olduğum tek şeyin içgüdülerim olduğu sonucuna varıyorum. Dürtülerimle hareket ederim. Hep öyleydin. Biraz gülümsüyorum. "Şehvetli, samimi, lüks, uyarıcı, canlandırıcı ..."

İtiraf etmeliyim ki kaşlarını çatması beni şaşırtıyor. "Tamam," diyor yavaşça. "Özellikle izin vermem gereken bir şey var mı?"

"Büyük bir yatak ve bir sürü duvar süsü."

"Ne tür duvar asmaları?"

"Büyük, ahşap olanlar. Işıklıdırma da uygun olmalı." "Neye uygun?"

"Özet, tabii ki." Burada yanlış olan ne? Kafası karışmış görünüyor.

"Evet, tabii ki." Tavana bakıyor. "Bütün odalarda bunlardan var mı?" diye soruyor ve cevap için bana dönüyor.

"Evet, bunlar çok önemli." *Güçlendirildiklerinde.*

"Çalışmam gereken belirli bir renk var mı?" "Hayır, keyfine bak."

Şaşkınlıkla yukarı bakar. "Affedersiniz?"

"Devam et," diyorum gülümseyerek. Hangi renkleri seçtiği umurumda bile değil.

"Büyük bir yataktan bahsettiniz. Belirli bir tipi var mı?"

Seni bağlayabileceğim kadar büyük. İçinde yuvarlanabileceğimiz kadar büyük.
"Hayır, sadece çok büyük."

"Peki ya yumuşak mobilyalar?"

"Evet, çok." Bu bariz kimyanın etrafında dans etmekten bıktım. Her fırsatta imalı konuşuyorum ve o hepsini geçiştiriyor. Kaçamayacağı bir şeye ihtiyacım var. Kaçırılmayacak bir şey. "Elbiseni beğendim." *Benim katımda.*

"Teşekkürler." Neredeyse koşarak uzaklaşıyor. "İhtiyacım olan her şeye sahibim. Bazı tasarımları bir araya getireceğim."

Birkaç dakika erik gibi duruyorum, beynim arayı kapatmaya çalışıyor. İhtiyacı olan her şey mi? Peşinden gidiyorum, çünkü kesinlikle ihtiyacım olan her şeye sahip değilim.

Ben merdivenin başına geldiğimde, o yarısına kadar inmişti. Kahretsin, kadın hızlı hareket ediyor. Peşinden aşağı iniyorum, tam dibe ulaşmışken o dönüyor.

Berbat durumda. Ben de öyleyim ama bunu ondan çok daha iyi saklıyorum. öyle.

"Senden haber almayı dört gözle bekliyorum Ava." Elimi uzattım ve o da ihtiyatlı bir şekilde alır. Karıncalanma anlıktır. Ve bağımlılık yapar. *Tanrım, bana bundan biraz daha ver.*

"Çok güzel bir oteliniz var."

Geri çekiliyorum. Otel mi? Ne diyor bu?

Farkına varmak bir kasırğa gibi üzerime çöktü. *Ne oluyor lan?* Bilmiyor. Lanet olsun, buranın ne olduğunu bilmiyor. Ne yaptığımızı. O kadar mı habersiz? Bu kadar masum mu? Rahatlasam mı, endişelensem mi bilemiyorum, çünkü belli ki onu bu kadar garip yapan benim işletmem değil, sadece benim. "Çok güzel bir otelim var," diye fısıldıyorum, karıncalanmalar içimde destansı bir hızla ilerlerken ona bakıyorum. Kalbim tekmeliyor, sanki bana hala orada olduğunu söylüyor. Hep oradaydı. Duygusuz, umursamaz ama her zaman orada. Beni bu sefil hayatta tutmak için belli belirsiz atıyor.

Titrek nefesini keskin bir şekilde içine çekerek elini kurtarıyor. "Seninle tanışmak *gerçekten* güzeldi Ava."

"Sen de."

Düşünceli bir şekilde lobiye bakıyorum. Bu kesinlikle işleri değiştirir. Ona söylemeli miyim? Cevabım hemen geliyor. Bırakın malikânemi ve burada olup bitenleri, benimle bile zor başa çıkar. Daha uzağa ve daha hızlı kaçacaktır. Onu bir daha asla göremeyeceğim ve onu tekrar görmeyi çok istiyorum. Tüm bu duyguları hisset. Gülümse ve ciddi ol. Konuşun çünkü bu zevkli. Sadece çalışıyor olsa bile onu gözlemleyin.

Çiçekçinin daha önce hazırladığı callas spreyini görüyorum, öne çıkıp bir tanesini çekerek inceliyorum. Ava O'Shea bir çiçek olsaydı, bu çiçek olurdu. "Abartısız bir zarafet," diyorum sessizce, çiçeği ona uzatırken, içinde boğulabileceğimden emin olduğum gözlerime bakarak.

Kabul ettiğinde hissettiğim coşkuyu tarif edemem. "Teşekkür ederim."

Ellerim doğrudan güvenli oldukları ceplerime gidiyor. "Rica ederim." Gözlerim dudaklarına kayd. Kaç erkek bu dudakları öptü? Onlara hayran kaldı? Aletlerini onlara sokmak istemiştir?

Ahlaksızlığım için kendimi küçümsüyorum.

"İşte buradasın." Sarah'nın tiz sesi tüylerimi diken diken ediyor ama gözlerimi Ava'dan ayırmayı reddediyorum. Yanağımı öperek beni daha da kızdırıyor. "Hazır mısın?"

Gözlerimi kontrol edemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Ava O'Shea'dan alabilecekleri her küçük parçaya açgözlülükle bakıyorlar.

Sarah her tarafıma sarılıyor. Ne yaptığını biliyorum. Buralarda bunu yapabilecek cesarete sahip tek kadın da o değil. "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Sadece gidiyorum. Güle güle." Ava hızla geri çekiliyor, dönüp hızla uzaklaşıyor.

"Pekala," diye düşünüyor Sarah, alaycı bir ses tonuyla, "şimdi her şey anlaşılıyor."

Onu görmezden gelip kapıdan çıkıyorum, merdivenlerin başında durup Bayan O'Shea'nın aceleyle arabasına gidişini izliyorum. Telefonumu çıkarıyorum, yapmak üzere olduğum şeyin çizgiyi çok aştığını biliyorum ama yine de kendimi durdurabilirsem boku yerim. Kamerayı açıyorum ve onun fotoğrafını çekiyorum. Sanki sahip olduğumu hiç bilmediğim bir içgüdünün bu anı yakalaması, belgelemesi gerekiyor, çünkü sabah uyandığımda her şeyi rüyamda görmüş gibi hissedeceğimden oldukça eminim. İçimde bir şeyler değişti. Önemli bir şey. Bundan korkuyorum. İlgimi çekiyor.

Ama ben hasarlı malım ve o benim için sadece çok genç değil, aynı zamanda çok iyi.

Hedonist, alkol bağımlısı bir pislikten daha fazlasını hak ediyor.

Yine de ondan uzak duracak kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Geçen bir saatin her saniyesini tekrar tekrar yaşamayı dileyerek biraz şaşkın bir halde ofisime GERİ DÖNÜYORUM. Karanlık tekrar hızla yaklaşıyor gibi hissediyorum. Kapıyı kapatıyorum ve onun oturduğu kanepeye bakıyorum. Yaklaşıp içtiği bardağı alıyorum, kenarındaki çıplak rujunu görüyorum. "Ava O'Shea," diyorum sessizce, sandalyeme doğru ilerleyip içine çöküyorum. Bardağı ortaya koyup bir süre inceliyorum, zihnim bulanıyor. Sonra cebimden telefonumu çıkarıp fotoğrafı açıyorum. Kelimenin tam anlamıyla benden kaçarken çekilmiş fotoğrafı. Bu düşünce çok iç karartıcı ve gözlerimi içki dolabına dikiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Çekim yok. Ayartma yok. İçki bir kaçıştır. Bana unutturur ve şu anda gerçekten unutmak istemediğim bir şey var.

Rehberimi açıyorum ve emlakçım Chris Clements'i arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor. "Bay Ward," diyor, kendisine bir yığın komisyon kazandıran adamdan haber almaktan heyecan duyuyor.

"Chris, nasılsın?"

"Her şey yolunda, dostum. Her şey yolunda."

Arkadaş mı? On milyon bana bir çatı katı aldı ama Chris'e bir arkadaş almadı. Ona "Lusso'yu tekrar görmek istiyorum," diyorum ve hemen endişelendiğini hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda." Bardağa uzanıp yavaşça çevirmeye başlarken gülümsüyorum. "Merak etme, çekilmeyeceğim. Hizmetçime etrafı gezdirmek istiyorum."

"Zamanını söyle."

"Pazar gününü düşünüyordum." "Sorun değil."

Başımı salladım, mutluydum. "Onunla konuştuktan sonra zamanı teyit edeceğim." "Bana haber ver yeter."

"Teşekkürler, Chris." Telefonu kapatıyorum ve elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Hafta sonu geldi. Ne yapacak? Nereye gidecek? Kiminle? Bir hayale dalıp Bayan O'Shea ile görüşmem boyunca her bakışımı, her kelimemi, her hareketimi analiz ederek yürüyorum. Farklı oynayabilir miydim? Kesinlikle, evet. Farklı oynayabilir miydim? Kesinlikle hayır.

Şimdi yaklaşımımı değiştirebilirim. Ama asıl soru şu: Bu şansı bulabilecek miyim?

İçimdeki derin sızı bana cevabımı veriyor. Kaçarken çekilmiş fotoğrafına hızlıca bir kez daha bakmak da öyle.

Anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum ve yazlık odaya doğru yürürken John'un yanından geçiyorum. "Her şey yolunda mı?" diye arkamdan soruyor.

Hayır. "İyi," diye sesleniyorum, barı geçerek. "Bu gece buralarda olmayacağım." "Ne?" John arkamdan ağzından kaçırıyor, alışılmadık bir şekilde şok olmuş.

"Ne?" Sarah önümde belirerek soruyor, sanki bir uzaylı faaliyetine rastlamış gibi görünüyor.

"Ne?" Sam ve Drew merdivenlerden çıkarken duraksayarak hep bir ağızdan "Ne?" diye sordular.

Kapıya ulaşıyorum ve döndüğümde şaşkınlık içinde bir fıstık galerisi buluyorum. Sırf ele geçirilmediğime dair onları rahatlatmak için kendime özgü gülümsememi takınıyorum. Yine de beni ele geçiren garip bir şey olduğu kesin. "Bensiz de hayatta kalacağınıza eminim." Çocuklara göz kırpyorum, Ray-Ban'lerimi takıyorum ve

Malikâne'den kurtuldum, basamakları hızla çıktım ve Aston'uma atladım. Motoru sertçe deviriyorum ve arkamdaki çakılları tekmeleyerek çekiyorum. Daha kapıya varmadan telefonum çalmaya başladı.

"Neler oluyor?" Sarah soruyor. "Nereye gidiyorsun?" "Birkaç gece kendi evimde kalacağım."

"Neden?"

Güzel soru. "Sarah, nefes almama izin ver, olur mu?" Elimden geldiğince diplomatik bir şekilde söylüyorum. Eğer beni lanet kırbacına teslim etmeye çalışmıyorsa, benmerkezci boğuculuğuyla beni boğuyor. Dürüst olmak gerekirse hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Ama John'la birlikte kendime tekrar tekrar hatırlattığım gibi, benim üzerimde yaygara koparmaya ihtiyacı var. Benim alkole ve sekse ihtiyacım olduğu gibi onun da buna ve kırbacına ihtiyacı var ve Tanrı kaçışımı elimden almaya çalışan herkesin yardımcısı olsun. "Geri döneceğim," diye onu temin ediyorum. "Yapmam gereken birkaç şey var." Ana yola çıkıyorum ve ayağımı yere basıp şehre doğru ilerliyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor, haklı olarak. O aptal değil. İşlerimin çoğuyla o ilgileniyor. Bu onun ihtiyacı olan başka bir şey, beni kontrol altına almanın başka bir biçimi. Ama yine de ona izin vermek zorundayım. Alternatif bir seçenek değil. Ayrıca Malikane'nin giriş salonunda yüzümü, kişiliğimi gördü, muhtemelen bir kadına çiçek verdiğimi bile izledi. Ve şimdi de firar ettim. Beni bölümlere ayıracak.

"Bir hafta sonra taşınıyorum. Şehirde ayarlamam gereken birkaç şey var ve Cathy yeni yeri görmek istiyor. Kiraladığım evde de kalabilirim."

"Doğru," diye yanıtlıyor, çok sessizce. Şüpheyle.

"Bana ihtiyacın olursa telefonumdan ulaşabilirsin."

"Üyeliklerin üzerinden geçmemiz gerekiyordu."

"Eminim sen halledersin." Aramayı kesip teybi açıyorum, dirseğimi cama dayayıp yola odaklanıyorum, Massive Attack'ın *Angel*'ı arabayı dolduruyor ve zihnim bilinmeyen yerlerde geziniyor. Ava

Ufukta aşk olmayacağını bilsem de -meleğim- kesinlikle yukarıdan.

Pazar günü saat bir buçukta Cathy'nin Hampstead'deki küçük terasına yakın Tesco'nun önünde durdum. Onu beklemek için çift sarı çizginin üzerine park edip direksiyona dokunuyorum. Kendimi zinde hissediyorum. Uyanık. Tetikteyim. Lanet olsun, iki gündür içki içmedim ve bu muazzam bir şey. Nedenini bile açıklayamıyorum. Ya da nasıl direndiğimi. Oradaydı, her gün beni tekrar sefahate sürükleyen içki, kiraladığım evin büfesinde pirinç gibi cesur bir şekilde duruyordu. Ona bir kez bile baktığımı sanmıyorum. Tuhaftı. Çok garip. Ava O'Shea hakkında bulabildiğim her şey için internette saatlerce gezindim. Bu dikkatimi dağıtmış olabilir. Ve sabah ve akşam koşuları. Ve onlarca kez onu aramak istedim ama vazgeçtim. Çünkü elbette hafta sonuydu ve ya telefonumu açmamak ya da hafta sonları çalışmadığı için cevap verip beni başından savmak için bir bahanesi olacaktı. Çünkü ben bir müşteriyim. En azından şimdilik öyleyim.

Cathy'nin süpermarketten poşetlerle çıktığını görüyorum. "Ne haltlar karıştırıyor bu?" Arabamdan atlayıp koşarak yolun karşısına geçiyorum. Beni gördüğünde yüzündeki kirış yarılabilirdi.

"Jesse, oğlum."

Elindeki poşetleri alıyorum ve yüzümü boğmasına izin veriyorum. "Hey."

Yanaklarımı sıkıyor. "İyi görünüyorsun," diyor, beni değerlendirmek için bir adım geri çekilerek. "Gerçekten iyi. Ne oldu?"

Onu yolun karşısına geçirebilmek için kolumu uzatıyorum. Cathy hikâyemi biliyor. Hakkımdaki her şeyi biliyor. Her kirli detayı. Onu iki yıl boyunca karanlıkta tutmayı başardım, her şey düşünüldüğünde fena değil, ama sekiz yıl önce her şey boka sardı. Doğum günümdü. Otuzuncu. Otuzuncu *yılımız*. O kadar çok şey yaşadım ki kendimi öldürmediğime şaşırdım.

O gece içtiğim alkol. Zavallı Cathy sabah beni buldu. John'u aradı, o da Sarah'yı aradı, ikisi de geldi ve tatlı, sağlıklı hizmetçimin önünde çok fazla şey söylediler. O olaydan sonra Cathy'yi bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum. "Hiçbir şey olmadı," dedim, bir trafik polisinin arabamın fotoğrafını çektiğini görünce. "Bunları bagaja koyacağım." Bagajı açıp alışverişini içeri bırakırken onu kaldırımda bıraktım.

"Buraya park edemezsiniz efendim," diyor bekçi, cihazına dokunmaya başlayarak.

Gözlerimi devirip Cathy'ye yolcu kapısına kadar eşlik ettim. "Yaşlı bir kadına alışverişinde yardım ediyorum."

Zahmetim için pazuma bir şaplak yedim. "Daha az yaşlı, evlat," diye tersliyor ve müdür gülüyor. "Ona bir bilet verin," diye emrediyor. "Ben en yakın otoparka kadar yürüyebilecek durumdayım, o sadece tembellik yapıyor."

İçimden gülüyorum ve koltuğa oturmasına yardım ediyorum, yardım ellerime vurmaya başladığında müdürün daha çok güldüğünü duyuyorum. "Var mısın?"

"Evet, içerideyim," diyor ve kapıyı kapatıyorum, müdürle yüzleşmek için dönüyorum, bilet için elimi uzatıyorum.

Başını sallar. "Fikrimi değiştirmeden git."

Gülümsüyorum ve omzuna dostça bir şaplak atıyorum. "İyi adam."

Koltuğuma yerleşiyorum ve her zamankinden çok daha yavaş çekiyorum. "Dinle, bu yeni yer. Oldukça büyük," dedim Cathy'nin yeni çatı katımın büyüklüğünden fazla etkilenmesini istemediğim için.

"Anlamıyorum," diye düşünüyor. "Sadece sen varsın. Neden böyle devasa bir eve ihtiyaç duyuyorsun?" Bana doğru bakıyor. "Yoksa bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Ne gibi?"

"Yuva kuracağın umuduyla yaşadığımı biliyorsun Jesse. Sonsuza kadar bu şekilde devam edemezsin."

Yüzümü yola dönüyorum, utanıyorum. O haklı. Sonunda öleceğim. Ama bazen ölüm, bu bilinmeyen dünyada gezinmekten çok daha iyi bir seçenek gibi görünüyor. Özellikle de Jake olmadan. "Belki bir gün," diye düşünüyorum,

İçten içe kandırıldığımı biliyorum. Bu gezegende benimle ve şeytanlarımla başa çıkabilecek bir kadın yok. Ya da, daha doğrusu, bunu isteyecek. Bu sakın Jesse, herkesin gördüğü, rahat adam? O bir kabuk. Bir rol. Çünkü iyiymişim gibi davranmak, berbat durumda olduğumu kabul etmekten çok daha kolay. Yardıma ihtiyacım olduğunu. Gerçi her sabah akşamdan kalma bir şekilde uyanmanın tanıdığım herkese bunu açıkladığımı biliyorum.

Lusso'ya vaktinde varıyoruz, Cathy yol boyunca sohbet ediyor. Kapılar yavaşça açılırken, "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye şarkı söylüyor. "Bu biraz süslü, değil mi?"

Gülüyorum ve bana ayrılan yerlerden birine çekiyorum. Otopark kamyonetlerle doluydu, esnafın hepsi işi zamanında bitirmek için canla başla çalışıyordu. Arabayı çevirip Cathy'ye kapıyı açıyorum, ona yardım ediyorum, o da bana karşı çıkmıyor. Aston alçaktı ve Cathy artık piliç gibi değildi. Benimle kol kola giriyor, ben de onu kapıcı masasının önünden geçirip Chris'in beklediği asansöre götürüyorum.

"Bay Ward," dedi elini uzatarak. Elini sıkıyorum ve tanışma faslını başlatıyorum.

"Cathy, bu Chris, emlakçı. Chris, Cathy, hizmetçim." "Ya da artık çatı katının bekçisi," diyor ve ben gülüyorum, çünkü Chris Asansörü çağırmak için kod. Biniyoruz ve çatı katına taşınmadan önce bir kod daha giriliyor.

Chris, "Eminim Bay Ward taşındıktan sonra kodları değiştirdiğinde size verecektir," diyor ve Cathy'yle aralarında birkaç kelime konuşup gülüşüklerini duyuyorum, ama aklım yine başka yerde. O da bu asansördeydi. Chris'in iç mekânın şekillenmesini denetleme teklifini kabul etmediğim için pişmanlık duymaya başlıyorum. Bayan Ava O'Shea ile Cuma gününden çok daha önce karşılaşabilirdim.

Kapıya geldiğimizde Cathy'nin ooh'lamaları ve aah'lamaları devam ediyor ve Chris bizi içeri aldığı anda, hayranlığı birkaç seviye daha yükseliyor. "Şey, ben çok

"İyi ki bozulabilecek hiçbir şey almamışım" diyor. "Tanrım, bu tur bütün bir gün sürecek!"

"Neden etrafa bir göz atmıyorsun?" Gülümseyerek öneriyorum. İkinci kez teklif etmeme gerek yok. Odalara girip çıkmaya başladı.

Mutfağa girip etrafa göz gezdiriyorum. Ava O'Shea'nın ne kadar harika bir iş çıkardığını takdir etmeyi ihmal etmişim. Evin dekorasyonuna kadar atladığı tek bir ayrıntı bile yok.

"Taşınmak için sabırsızlanıyor musun?" Chris bana katılarak soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ilk defa kendimi burada yaşarken hayal ediyorum. Her gece burada olmak. Bunu yapabilir miyim?

"Cuma akşamı lansman yapıldı," diyor Chris. "Geliştiriciler imzayı atmadan önce projeyi sergilemek istediler. Bilirsiniz, yatırımcıların yaklaşan projeleriyle ilgilenmelerini sağlamak. Bu aynı zamanda projede çalışan tüm müteahhitlerin ve şirketlerin ağ oluşturma için de iyi bir fırsat."

"Evet, Sarah bahsetmişti." Düşünerek kenara çekiyorum. Bir lansman. Gösteri. Ağ kurma. O da burada olacak. "Sen de gelmelisin."

Chris aklımdan geçenleri okuyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Biliyor musun, sanırım yapacağım." Açık planlı salona geri dönüp arkadan aydınlatılmış merdivenlere bakıyorum. Buraya koyduğu detaylar. İnanılmaz bir şey.

"Aslında," diyor Chris, dikkatimi tekrar ona çekerek. Gülümsüyor ve ben ne olacağını biliyorum. İçimden gülüyorum ve çift kanatlı kapılardan terasa çıkıyorum. Jakuzi, kireçtaşı döşemeler, şezlonglar. Burada kalmasaydım tüm bunlar boşa giderdi. Rıhtım manzarası. Ona da zaman ayırmadım. Büyüleyici. Kendimi bildim bileli ilk defa gözlerim açık gibi hissediyorum.

Chris beni takip ediyor ve manzarayı seyretmek için bana katılıyor. "Senin ... şey ... olduğunu fark ettim." Kelimeleri bulamıyor ve ben bunu son derece eğlenceli buluyorum.

"Bana mı bakıyordun?" diye soruyorum, ellerimi ceplerime sokarak.

Kıkırdıyor. Çok garip bir durum. "Mülklerimize teklif veren herkesin mali durumunu kontrol etmek zorundayız elbette."

"Elbette," diye mırıldanıyorum. *Hadi ama, Chris. Çıkar ağzındaki baklayı.*

"Her neyse, dikkatimi çekti, siz sahibi olmuşsunuz."

Bu utanç verici olmaya başladı. Gözlerimi ona dikiyorum. "Malikane," diyorum. "Adı Malikane."

"Evet. Malikane. Peki Malikane'nin bir üyesi olmak için ne yapmak gerekir?"

"Biri onaylanır." "Nasıl?"

"Onlara kefil olabilecek diğer üyeler tarafından."

"Oh. Başka üye tanımıyorum." Manzarayı görünce kaşlarını çattı, ben de gülümsedim.

"Beni tanıyorsun, Chris," diyorum, onun acısına son veriyorum. Onunla oynamayı bıraktım. "Şanslısın ki ben sadece bir üye değilim, tabii ki varsayılan olarak. Aynı zamanda sahibiyim." Elimi cebime atıp bir kart çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. "Sarah'yı ara. Sana bir şeyler ayarlar." Yüzündeki ifadeye bak. Gören de ona cennete bedava giriş kartı verdiğimi sanacak. Evet, birçokları için cennet. Ama kesinlikle bedava olmayacak. Belki de buradaki komisyonu bunu karşılayacaktır. En azından bir süreliğine.

Kartı aldı ve ben de içeri döndüm. "Çok uzun sürmez."

Yalan söyledim. Çatı katında bir saatten fazla dolaştım, daha önce hiç fark etmediğim her küçük ayrıntıyı yakaladım. Dediğim gibi, gözlerim açıktı. Cathy'yi eve bırakıp çantalarını mutfığa götürdüm, çıkmadan önce yanağımı öpmesine izin verdim. Sonra kiraladığım eve doğru yola çıktım, yolumun üzerindeki süpermarkete uğradım.

Geri döndüğümde salonun ortasında durup soğuk, klinik alana bakıyorum. Ev gibi değil. Çünkü hiçbir zaman bir ev olmadı. Sadece bir kaza

ped. Dürüst olmak gerekirse tam bir para israfıydı ama kiraladığımda iyi niyetim hep vardı. Hâlâ da öyle. Çoğu gece burada kalmayı planlıyordum ama ... şey, bu hiç gerçekleşmeyecek gibi görünüyor.

Tişörtümü çıkarıp çantamı mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra mengennemden yeni bir kavanoz çıkarıp kapağını açıyorum, kenara atıyorum ve kendimi kanepeye bırakıyorum. Televizyonu açıyorum ve izleyecek uygun bir şey bulana kadar kanallarda geziniyorum. Sonra içimi çekiyorum ve günün ilk dalışını yaparken arkama yaslanıyorum.

Farkına varmadan kavanozun yarısını bitirmişim ve saatime baktığımda saatin daha altı olduğunu görüyorum. Bütün gece ne bok yiyeceğim ben?

Alkol.

Fıstık ezmemi bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum, dolaba doğru ilerliyorum, her bir şeyi değerlendiriyorum. Ellerim tahtanın kenarını buluyor, oraya dayanıyor, bedenim eğiliyor, gözlerim lazer ışınları gibi parlıyor. *Alkol.* Alkol zamanı ve suçluluk duygusunu öldürür. Ama şu anda yaşadığım canlanma hissini de öldürecek.

Tak tak. Tak.

Çabucak doğruldum.

"Jesse?"

Omuzlarım düşüyor, gözlerim yavaşça kapıya çevriliyor.

Sikeyim. Ben.

Odanın öbür ucuna doğru ilerliyorum, içimdeki kızgınlığın alevlendiğini hissediyorum - yabancı ama istenmeyen bir şey değil. Nerede olduğumu nereden biliyor? Bir kadının ve alkolün cazibesine kapılmak istemiyorum, bu yüzden içeri davet edilmeyeceğim. Kapıyı çekip açıyorum. "Şu an iyi bir zaman değil Coral."

Surat asıyor. "İyi vakit geçireceğim."

Onun imalı sözleri karşısında gülümsemeye bile cesaret edemiyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Malikâneye gitmedin." Beni geçmeye çalışıyor ama ben hareket ederek onu engelliyorum. Soru sorarcasına bana bakıyor, gülümsüyor ama emin değil. "Beni içeri almayacak mısın?"

Başımı sallıyorum.

Düşünerek elini uzatıyor. "Hadi bir içki içelim," diyor, yanımdan geçip gidiyor ve ben bir pislik olmadığım için onu fiziksel olarak durdurmuyorum. Etrafa göz gezdiriyor, etrafı tanımaya çalışıyor ve doğruca votkaya yöneliyor.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Kapıyı kapatarak sordum. "Sen söyledin."

"Yaptım mı?" Yapmadığıma oldukça eminim. "Ne zaman?"

İki bardak dolduruyor, birini bana uzatırken kendi bardağından bir yudum alıyor. "The Manor'daki barda."

Sarhoşken. Çenemin gerildiğini, sinirlerimin alevlendiğini hissediyorum. *Neden buraya geldi ve neden burnumun dibinde votka salladı?*

Aptalca bir soru.

"İçecek bir şey istemiyorum," diyorum açık ve net bir şekilde, mutfaktaki buzdolabına doğru ilerleyip bir şişe su çıkarıyorum. "Gitmelisin." Yüzümü ona dönüyorum, ifadelerim ve sözlerim kararlı ve bununla ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmadığı gün gibi ortada. "Ciddiyim Coral. Git." Kocasıyla arasını düzeltmesi gerekiyor. Beni yalnız bırakması gerekiyor.

Gülüyor ve bardaklardan birini atıyor, bana doğru yaklaşıyor, çok yaklaşıyor, parmakları yara izim boyunca karnımın düzlemlerini takip ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, oraya dokunuşunun dayanılmaz yakıcılığını hissediyorum. "Hadi," diye mırıldanıyor, eğilip göğsümü öpüyor. Tüm irademi kullanarak tavana bakıyorum. Ona ya da içkiye direnmek için değil, ama onu dairemten dışarı atmamak için kendimi durdurmak için. "Hadi biraz eğlenelim."

Başımı eğiyorum ve o bardağı kaldırırken ben de onunla yüz yüze geliyorum. Bardağın kenarı alt dudağımı sıyrıyor ve ardında ufacık bir votka damlası bırakıyor. Dilim dışarı fırlayıp hiç düşünmeden yalıyor ve o da gülümsüyor.

Zehir.

O ve içki.

"Defol Coral," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Oyun oynamıyorum."

Farkına vardığını görüyorum. Tamamen farklı bir adamla karşı karşıya. Kontrollü bir adam. Birlikte olan bir adam. *Sayılır*. Kesinlikle hala deliriyorum, ama başka şekillerde.

O geri çekiliyor, ben de gergin kaslarımı gevşetiyorum. "Malikânede görüşürüz." Dışarı çıkmadan önce votkayı ünitenin üzerine bırakıyor ve kapı kapanır kapanmaz doğruca mutfığa gidip bir çöp poşeti çekiyorum, ardından dairemi tüm cazibelerden arındırmaya devam ediyorum, dolu olsun ya da olmasın tüm şişeleri poşete atıyorum, içindekileri lavaboya döküp koklama riskini almak istemiyorum. Coral'la bir daha asla yatmamalıydım.

Lanet olsun, ben aşağılık bir pisliğim.

KATEGORİK OLARAK, hiç şüphesiz, hayatımın en uzun hafta sonu oldu. Ama şimdi Pazartesi. Bir çalışma haftası ve ben bir müşteri olarak onu arayıp Malikane için yaptığı teklifin nasıl ilerlediğine dair bilgi alma hakkına sahibim.

On beş mile ulaştım ve düzenli bir koşuya başladım, örümcek ağları iyice dağılmıştı. Bu sabah çok fazla örümcek ağı yoktu. Zinde uyandım. Uyanık. Canlanmış. Bu da yeni bir his. Hem çekici hem de ürkütücü.

Starbucks'tan bir kahve alıyorum ve rıhtıma doğru ilerliyorum, nefes almak için bir banka oturuyorum. Su durgun, hava taze, yeni bir gün beni bekliyor. İyi bir gün mü? Kötü bir gün mü? İkincisine çok alışkınım ve açıkçası, sürekli sıradan döngüden bıktım. Ve etrafımdaki herkesi iyi olduğuma anlamsızca ikna etmek için harcadığım enerjiden. Kendim de dahil. Cuma günü kendimi gerçekten iyi hissettim. Bundan daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Dönüp Lusso'nun en tepesine bakıyorum. Sabah sisi çatı katımı örtüyor, teras sadece görülebiliyor.

Senden bir şey olmaz, Jesse. Hayatını içkiye ve kadınlara harcayacaksın, bu sözümü unutma.

Ayağa kalkıp bardağımı yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum, babamın sözleri tekrar tekrar dönüyor.

O sadece kısmen haklı.

Malikâneye vardığımda Sarah bir kurt gibi peşimdeydi, deri kaplı uzun bacakları ofisime doğru ilerlerken adımlarıma yetişmek için hızla çalışıyordu. "Bana neler döndüğünü anlatmalısın," diye çıkışıyor ve peşimden geliyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerledim. Aniden duruyorum ve Sarah sırtıma çarparak beni sarsıyor. Birkaç dakika boyunca içki dolabına baktım. Sadece birkaç dakika. "Alkolden kurtul," diye emrediyorum. Sandalyeme çöküp kravatımı yeniden ayarlıyorum. Çok sıkı.

"Ne?" diye tükürüyor sabırsızca, gözleri benimle içki arasında gidip geliyor.

"Hepsinin ofisimden çıkmasını istiyorum." Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Sarah'nın sormasına fırsat kalmadan onaylanması gereken yeni üye taleplerini getiriyorum. Listede Chris'in adını görünce gözlerim doluyor. Lanet olsun, hiç vakit kaybetmemiş. Yoluma devam ediyorum, işaretlemeyen önce onayları dikkatle inceliyorum. Sarah'nın kuşkulu bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyorum ama görmezden gelip bir sonraki tabloya geçiyorum. Kötü borçlular listesine kaşlarımı çatarak bakıyorum, onlarcası var ama bir isim göze çarpıyor. *Coral*. Üyeliği için yapılan otomatik ödeme reddedilmiş. Hem de iki kez. "Coral'ın nesi var?" Masama gelebilmek için bacaklarıyla konuşmayı başaran Sarah'ya bakarak soruyorum.

Gülümsemesi ironik. Ve sinir bozucu. "Buralarda Coral'la ilgili her şeyi bilen sensin," diye yanıtlıyor, oturarak.

Kaşlarımı çatmadan duramıyorum. "Bu bir hataydı." Ekrana dönüyorum ve Sarah gülüyor.

"Ne zaman?"

"Her zaman." O üçlüyü asla kabul etmemeliydim. Olmayı bekleyen bir felaketti, ama ... alkol. *Siktiğimin alkolü*.

"Genişletme çalışmalarında ne durumdayız?" diye soruyor.

Hemen başımı kaldırıyorum ve bunun için kendimi tekmeliyorum. "Bir teklif bekliyorum. Bugün peşine düşeceğim."

Ayağa kalkıyor, masamdaki bir dosyayı kaydırıp kolunun altına sıkıştırıyor, kurnaz bakışları beni hoşuma gitmeyecek kadar yakından inceliyor. "Ya da ben yapabilirim."

Gözlerim taş gibi dizüstü bilgisayarıma düşüyor. *Hay sikeyim.* Sarah'a bir iş vermek için her fırsatı değerlendiririm. O da bunu biliyor. "Sorun değil," diyorum sessizce. Elimde başka bir şey yok. "İyi bir uyumumuz vardı." Aptalca bir şey söyledim. "İş açısından yani," diye ekliyorum, Sarah'nın ilgili mırıltısını duyarak. *Tanrı aşkına.* Yorgun gözlerimi onun ilgili yüzüne dikiyorum. "Yeni odalarla başa çıkabilirim." Tanrım, eğer bu işi Sarah'ya devredersem, ki kesinlikle devretmeyeceğim, Bayan O'Shea'yı bir daha göremeyeceğim.

"Odalarla mı uğraşayım," diye soruyor, "yoksa onları tasarlayan küçük güzel şeyle mi uğraşayım?"

"Sarah, ne demeye çalışıyorsun?" *Paavranı kaybetme Jesse.* Sarah ile olmaz. Son yirmi yıldır onun etrafında olduğum için, eninde sonunda arkamı kolladığını biliyorum. İstediği zaman tam bir sürtük olsa bile. *Ki bu sık sık olur.* Burada pek sevilmediğini söylemek yeterli. En azından kadınlar tarafından. Ancak erkekler ona ve yeteneklerine doyamıyor.

"Anlamı yok." Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Sadece seni topraklı tutuyorum."

Topraklanmış mı? Evet, çünkü bacaksız olduğumda mükemmel bir şekilde topraklanmış oluyorum. O kapıyı kapatırken kendi kendime "Hayatımda hiç bu kadar topraklanmış hissetmemiştim" diyorum, gözlerim doğal olarak ofisimde alkolün bulunduğu yere doğru kayıyor. Yutkunuyorum ve kanepeye bakıyorum.

Kaç yaşındasın sen?

Otuzlu yaşlarımdaymışım gibi görünüyorum ama yüz yaşındaymışım gibi hissediyorum. Yine de onunla, o kısa süre için, yeniden doğmuş gibi hissettim. Telefonumu elimde döndürüyorum, alt dudağım cezalandırıcı bir çiğneme alıyor. Ara onu. Giriş yap. Telefonumu yukarı çekiyor.

Kişiler ve aşağı kaydırın. İşte orada. Başparmağım arama simgesinin üzerinde geziniyor ama ben daha cesaretimi toplayıp basamadan telefonum çalmaya başlıyor. Numarayı tanımıyorum.

"Alo?"

"Bay Ward, ben Patrick Peterson, Rococo Union'dan."

Oh? İçimdeki bu tuhaf his de ne? "Sizin için ne yapabilirim, Bay Peterson?"

"Gelecek projelerinizin dosyalarına bakıyorum."

Öyle mi? Bayan O'Shea neden dosyama *bakmıyor* ve neden beni aramadı? "Ve?" İnkâr edilemez bir şekilde temkinli, hatta belki de soğuk bir şekilde soruyorum.

"Ava'nın başlangıçta harika fikirleri var."

"Evet, onunla çalışmak bir rüya olacak." Sözlerimi bitirdiğim anda irkiliyorum, aklıma her türlü erotik görüntü geliyor. Patrick Peterson kıkırdıyor ve sabrım taşmaya başlıyor.

"Evet, o benim en iyim, bunu size söylemekte bir sakınca görmüyorum."

O da benim en iyim olacak; hiç şüphem yok. "Lusso projesindeki çalışmaları olağanüstü. Onu bu yüzden istiyorum." *Kelimelerini dikkatli seç Ward.*

"Anlıyorum," diyor.

Güzel.

"Ancak bugünden itibaren projeyi ben devralacağım."

Hayır, yapmayacaksın. "Affedersiniz?" Birden kendimi ayakta buldum, kalbim hızla çarpıyordu.

"Ava'nın fikirlerini de ekleyerek çizimleri bir araya getireceğiz ve ardından değerlendirmeniz için bir teklif sunacağız."

Ofisime bakıyorum, hareketsiz, kafam karmakarışık. Kefaletle mi çıktı? Projeyi terk mi etti? *Seni aptal herif, Ward.* Seks bağımlısı bir seks partisindeki seks yoksunundan daha güçlü geldim. Ama yüzü. Soğukkanlılığı. Vücut dili. Bunların hiçbirini yanlış anlamadım. Eğer anladıysam, daha çok sıçtım demektir.

mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla. Korkarak kaçıyor, çünkü o da her şeyi hissetti ve benim aksime, bu onu içine çekmek yerine caydırıyor.

Bu küçük sorunu çözmem
gerekiyor. "Bay Ward?" Peterson
soruyor.

"Teşekkürler." Telefonu kapatıp dışarı çıkıyorum ve araba yoluna çıkan merdivenleri çıkarken John'a çarpıyorum. "Günaydın," diyorum, mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Yanından geçerken olduğu yerde dönüyor ve DBS'ye giden yolumu takip ediyor.

"Küçük bir krizle ilgilenmem gerekiyor." Bana aptal orospu çocuğu dediğini duyunca arabama atlıyorum. "Muhtemelen," diye kabul ediyorum ve hızla uzaklaşıyorum.

Bruton Caddesi'ne girip Rococo Union'ın ofislerinin karşısındaki park yerine park ediyorum ve ne halt ettiğimi merak ediyorum. Bu gidişle Sarah'nın Ava'yı korkutması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Görünüşe göre bu işi tek başıma çok iyi yapmaya hazırım. Direksiyona dokunuyorum, gözlerim şirketin ofisinin camlarında. Orada mı acaba? Tanrım, şu anda beyninin duvarında bir sinek olmayı çok isterdim. Ne düşündüğünü bilmek için. Ne hissettiğini. Zihni sürekli dönüyor mu? Kimyanın verdiği heyecanla, tamamen hazırlıksız yakalanmanın verdiği sıkıntı arasında sürekli gidip geliyor mu?

Gözlerimi kısıyorum. İçimden bir ses evet, ikisini de yapıyor diyor, ama açıkça ikincisi oylama pozisyonu alıyor, dolayısıyla geri çekiliyor. Onu yanlış seçim yaptığına ikna etmeliyim. Ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu görevim haline getiriyorum-

Rap, rap, rap!

Penceremin agresif bir şekilde çalınmasıyla irkilerek yerimden sıçradım. "Ne oluyor lan?" Bağırıyorum, yüzü şu anda penceremden bakan trafik müdürünün geri tepmesine neden oluyorum. Kolu tuttum, çektim ve

Aston'umdan fırladım, göğsüm korku ve öfke karışımıyla pompalanıyordu.

Zavallı herif geri çekildi, gözleri 1.80'lik bedenime tırmanıyordu, pişmanlığı yüzüne yansımıştı. "Park etmek için ödeme yapmanız gerekiyor, efendim." Ben öfkemi kontrol etmeye çalışırken o sokağın başındaki bilet makinesini işaret ediyor. Neyim var benim böyle?

"Hiç bozukluğum yok." Takım elbisemin ceplerini yokladım. Ya da lanet cüzdanımı.

"O zaman yoluna devam etmen gerekecek."

Devam edelim mi? Tam olarak nereye park edeceksin? Bütün gün Londra'da dolaşsam da asla yer bulamam. Bunu ofisinin hemen dışında bulmam tamamen şans.

Alışılmadık bir öfkenin kabardığını hissediyorum ve onu kontrol edemiyorum. "Lanet arabamı hareket ettirmeyeceğim," diye homurdanarak sürücü koltuğuna geri kayıyorum.

"O zaman ceza kesmek zorundayım, efendim."

"Siktir git," diyerek kapıyı çarpıyorum. *Ne oluyor Ward?* Avucumu kılılı yüzüme sürüyorum. Yanaklarım yanıyor. Arabamı mı çekeyim? Hayatta olmaz.

Nefes alış verişimi düzenlemeye çalışarak gözümü onun ofisine dikiyorum ve sakinleştikten sonra onu arıyorum. Midem milyonlarca kez bulanıyor, sesini duyma beklentim tavan yapıyor.

Ama cevap vermiyor. Telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyorum, düşünüyorum, onun telefonuna baktığını hayal ediyorum. Aramamı kaçırmadı. Başka bir şeyle meşgul değildi, bunu biliyorum. Yani beni görmezden geldi. Çenem hiç düşünmeden sıkılıyor ve onu tekrar arıyorum. Azim. Bunu yapabilirim. Çalışıyor, çalışıyor ve tam kendimi fiziksel olarak onun ofisine gidip benden kaçamayacağı bir yerde bulduğumda cevap veriyor.

"Alo?"

Ve açıklanamaz bir zevk bombardımanına tutuldum. Seks olmadan zevk. Bu yüzden sadece bedenimle bulunacak cenneti *hayal edebiliyorum*.

onunkiyle birleşti, sikim amında, dilim ağzında. Düşüncesi bile nefesimi kesiyor.

Ama sesi kararsız geliyordu. "Ava mı?" Neden bunu bir soru olarak sordum ki?

"Kim konuşuyor?"

Gülmemi engelleyemiyorum. Gerçekten bu oyunu oynayacak mı? "Şimdi, bu sorunun cevabını zaten bildiğini biliyorum çünkü telefonunda adım çıktı. Sakin olmaya mı çalışıyorsun?"

"Kendini rehberime mi ekledin?"

Evet, evet, bunu yaptım. Hala inanamıyorum ama kendime yüzlerce kez söylediğim ve fırsatım olduğunda ona kesinlikle söyleyeceğim gibi, saf içgüdülerimle hareket ediyorum ve içgüdülerim bana öyle ya da böyle ona sahip olmamı söylüyor. Kolay ya da zor, ve içimde bunu zorlaştıracığına dair korkunç bir his var. Ama ben hazırım. Ona ilk buluşmamızda hissettiğı tüm o tuhaf duyguları hatırlatmaya hazırım. "Sana ulaşabilmem gerekiyor," diye bilgilendiriyorum onu. "Patrick seninle iletişime geçmeliydi." Sesi soğukkanlı, sakın ve derli toplu geliyor. Zaman kaybı. "Korkarım size yardımcı olamayacağım, ama

Patrick yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

İçimden gülüyorum. Bu konuda kaç kez kendi etrafında dönüp durdu? Bahse girerim bütün hafta sonu. "Evet, Patrick irtibata geçti. Eminim yardım etmekten mutluluk duyacaktır ama ben bunu kabul etmekten pek de mutlu değilim." İşte. Bu konuda ne söyleyeceksiniz, Bayan O'Shea?

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Öyle mi? Aslında sesi biraz sinirli geliyor. "Öyle misin?"

"Evet, öyleyim."

Hiç üzgün değil ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Benim yaklaşımından hoşlanmadığı gibi mi? Muhtemelen. Ama Bayan O'Shea inatçılıkta ısrar eder ve eşit bir cazibeyi paylaştığımızı kabul etmeyi reddederse, onu hata yaptığına seve seve ikna ederim. "Öyle olduğunu sanmıyorum Ava. Bence benden kaçıyorsun."

"Bunu neden yapayım ki?"

Aptal kadın. O istiyor, ben de ona vereceğim. Açık ve net.

Artık dalga geçmek yok. "Çünkü beni çekici buluyorsun." *Bam!*

"Affedersiniz?" Sözcüklerin üzerine öksürüyor ve ben gülümsüyorum. Başka ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri bile yok. Tekrara ihtiyacı yok ama seve seve yapacağım.

"Dedim ki-"

"Evet, seni duydum. Sadece bunu söylediğine inanamıyorum."

Buna inanın, bayan. Ve daha bitirmedim. Söyleyecek daha çok şeyim var ve o beni dinleyecek. Nefes alıyorum, birkaç gerçeği daha söylemeye hazırım, bu çekimi görmezden gelerek zamanını boşa harcadığına onu ikna etmeye hazırım. Keşfedilmesi gerekiyor. Meraklı olduğunu *biliyorum*. Sadece ihtiyacı olan-

"İşinize yardımcı olamadığım için özür dilerim."

Hat kesiliyor ve ben kızgınlık ve eğlence arasında sıkışmış bir halde ekrana bakıyorum. Yüzüme mi kapattı? Gerçekten yüzüme kapattı. Ne kadar kaba. Neden bu kadar korkuyor? Malikâneyi bilmiyor. Geçmişimi. İçkiyle olan sorunumu.

Yüzümü buruşturarak bu düşüncelerden uzaklaşıyorum, çünkü bana burada yardımcı olmayacakları kesin. Bir kez daha heceleyerek hızlıca bir mesaj yazıyorum.

İnkar etmediğinizi fark ettim. Hislerimizin karşılıklı olduğunu bilmelisin. Jx

Başımı kaldırdım, koltuğuma geri yerleştirdim ve bir yanıt bekledim. Kendimi kandırıyorum. Cevap vermeyecek. Ve böylece sevimli Bayan O'Shea hakkında bir şey öğrenmiş oldum.

Çok inatçıdır.

Ofisinin kapısı açıldığında dimdik oturuyorum ve o görüldüğünde nefesim kesiliyor. Yüce Tanrım. Ona bir bakın. Sırf mükemmellik. Siyah pantolonu narin ayak bileklerini sıyrıyor, krem rengi bluzu

küçük belini ortaya çıkarıyor. Ellerime baktım. Kolayca daire çizerlerdi. Saçları açık. Düşündüğümünden daha uzun.

Avucumu göğsüme bastırıyorum, kalbim küt küt atıyor. Karıncalanmalar. Her yere. Çantasını omzuna atıp sokağın sonuna doğru yürüyor ve ben daha hareket ettiğimi bile fark etmeden arabamdan iniyorum.

Gözleri sırtına yapışmıştı.

"Biletiniz, efendim," diyor trafik polisi ve ben de körü körüne alıp sürücü koltuğunun üzerine fırlatıyorum.

"Teşekkürler." Kapıyı kapattım ve onu takip ettim. Düşünmeden hareket ediyorum, beynim düşünmeden çalışıyor, bedenim beynime itaat etmeye fazlasıyla istekli. Sadece beni durdurmaya çalış.

Koşarak yolun karşısına geçip köşeyi dönüyorum, ileride onu görünce yavaşlıyorum. Uzun, siyah saçları yürürken sırtına dökülüyor, kalçalarının salınımı gözlerimi mıknatıs gibi çekiyor. İri bedenim takım elbisemin içinde en çok kasık bölgemde kısıtlanmış hissediyor. Bir bara girdiğini görüyorum ve dışarıda duruyorum, merak ediyorum ... şimdi ne olacak?

Penceredeki yansımama bakıyorum. Kravatımı düzeltiyorum. Ceketimin yakalarını fırçalıyorum. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. İyi görünüyorum, Cuma gününden daha iyi görünüyorum ve o zamanki hayranlığını dizginlemek için korkunç bir mücadele vermişti. Peki bugün? Mahvoldu.

Tek yapmam gereken ayaklarımı kaldırıp kırımını bara sokmak ve gülümsememle onu geri püskürtmek. Elektrik bağlantımızı hatırlatarak şüphesini yok etmeliyim.

Ama on dakika sonra hâlâ dışarıda, kafam karışık bir şekilde bekliyorum. Deli olduğumu düşünecek, eğer zaten düşünmüyorsa. Ama . . . Sadece tesadüfi bir karşılaşma, hepsi bu. Kendi kendime gülüyorum. Kandırıldım amına koyayım.

İçeri giriyorum ve onu hemen kıvılcık saçlı biriyle aynı masada görüyorum. Gözlerim doğal olarak önündeki şarap bardağına takılıyor. İş başında içki mi içiyor? Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Ya da onun içmesi hakkında, aslında. Alkol sizi savunmasız yapar. Kolay bir hedef. Aptalca seçimler yapmana neden olur.

Bir garson yaklaşıp masaya iki tabak koyuyor ve Ava ayağa kalkıyor. Tuvalete yönelirken onu görüş alanımda tutmayı başararak bir girintiye dalıyorum. Mükemmel. Onu tek başına yakala. Yaklaş. Ona kıvılcımlarla başa çıkmaktan başka seçenek bırakma.

Hatırlat ona.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Arkamı döndüğümde kaşları çatık bir garsonun arkamda dolaştığını görüyorum. Bana yardım edebilir mi? *Biri* bana yardım edebilir mi? Tanrı aşkına, bir kadını takip ediyorum. Göz kamaştırıcı gülümsememi kilitleyip yüklüyorum ve onunla onu on adım geriye fırlatıyorum. "Bir arkadaşımı bekliyorum," diyorum yumuşak bir sesle, hızla göz kırıp geri çekiliyor ve beni takip etmeye devam etmek zorunda bırakıyor. Kendi suratımı yumruklamalıyım. Ne diyeceğim ki ben? *Seni burada görmek ne güzel. Ne sürpriz ama?* Bilecektir. Tabii ki bilecek.

Bayanlar tuvaletine doğru bakıyorum. Bir süredir dışarı çıkmıyordu ve acaba çıkışını kaçırdım mı? Beni fark edip kaçtı mı? Telefonumu çıkarıp onu arıyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve çantasını karıştırarak dışarı çıkıyor. Telefonumu kulağımdan düşürüyorum, o bana doğru yürürken gülümsüyorum.

Telefonunu çıkarıp ekrana gözlerini devirdiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Çok şirin. "Reddet." Aramamı kibirli bir şekilde reddediyor, telefonunu çantasına geri atıp yoluna devam ediyor. *Reddetmek mi?* Ouch. Kendimi koridorun ortasına koyuyorum, boşluğu dolduruyorum ve kafası kalkmaya başlıyor. Kalbim çarpmaya hazırlanıyor.

Ve bu gerçekleştiğinde, tüm dünyam duman oluyor ve bir kaya parçası tarafından alt edilmiş gibi hissederek nefes alıyorum. Kolum hızla dışarı çıkıyor, sadece onu değil kendimi de sabitlemek için beline tutunuyorum. Başım dönüyor, kokusu duyularımı doyuruyor.

"Tanrım, özür dilerim." Donup kalıyor, yüzü neredeyse göğsüme gömülüyor ve ben de nefes almak için mücadele ediyorum. İşte bu. İşte bu yüzden delirecekmişim gibi hissediyorum. Bu his. Bu delilik.

"Reddetmek mi?" Başının arkasına bakarak fısıldıyorum. Bana o kadar doğru sokulmuş görünüyor ki. "Yaralıyım." Gerçekten yaralıyım. Acı içindeyim aslında. *Reddet.* Reddedemez. Beni bu yeni duygulardan mahrum etmesine izin vermeyeceğim. Onları o tetikledi, o yüzden sonuçlarına da katlanmalı.

Kendini hızla itiyor ve gülüyor. Evet, katılıyorum. *Tüm bu durum oldukça komik, Bayan O'Shea ve eğer beni biraz tanısaydınız, daha da çok gülerdiniz.*

"Komik bir şey mi var?" Neden benimle yüzleşmediğini merak ederek soruyorum. *Şuraya bak.*

Ben!

"Özür dilerim. Nereye gittiğime bakmıyordum." Yanından geçip gidiyor. Elim panikle dışarı fırladı ve onu yakaladım. *Ne oldu?* İşte yine gidiyor. Kaçıyor. En azından gözlerimin içine bakmadan gitmesine izin vermeye hazır değilim ve bunu yaptığında, umarım görmesini istediğim şeyi görür. İstek. Arzu. Sözler. *Düzeltilmek için umutsuz bir ihtiyaç.*

Başımı sallıyorum ve sessizce benimle yüzleşmesi için yalvarıyorum. Beni görmesi için. Ama sessiz dualarıma cevap gelmiyor. *İnatçı.* Doğal çekiciliğim bu kadın karşısında başarısız oluyor. Bana bakmazsa ona gülümseyemem. Benden kaçarsa ona hayran olamam. Dinlemeyi reddederse onunla konuşamam. Sikerim böyle işi. Diplomatik olmaya çalıştım. Yumuşak, yumuşak yaklaşmayı denedim. Burada canımı dişime takıp çalışıyorum, kalıplarımın dışına çıkıyorum ve o her seferinde bana taş atıyor. Bu kadar oyun yeter. Cesarete geri dönüyoruz.

"Gitmeden önce bana bir şey söyle Ava," diyorum sessizce ve bakışları göz göze gelene kadar yavaşça bedenime tırmanıyor. Bu daha iyi. *Bunu duyun, Bayan O'Shea. Bakalım bunu görmezden gelmeye çalışacak mısınız?* "Seni becerdiğimde ne kadar çılglık atacağını sanıyorsun?"

"Affedersiniz?" Çenesi gevşiyor ve gülümsüyorum, öne uzanıp biraz baskı uygulayarak ağzını kapatıyorum. Bu şekilde açık kalması bana hiç iyi gelmiyor. Yapabileceğim şeyler ...

"Bunu sana bırakıyorum." Onu bırakıyorum, geri çekiliyorum, ona alan açıyorum. Bana attığı kaş çatma hareketi çok sertti. Gülümsememi genişletiyor. O

Şaşırdın mı? Güzel. Cuma günü ofisime girdiğinden beri sürekli şoktayım.

Uzaklaşırken onu izliyorum, dengeden uzak, elleri her an uzanıp duvardan destek alacakmış gibi iki yanında seğiriyor. İhtiyacım olmayan tabuta çakılmış bir çiviymiş bu. Ve kararlılığım tavan yaptı.

Oturuyor ve şarabına adeta dalıyor, kızıl saçlı arkadaşı ise mavi gözleriyle beni içine çekerek kendi gevşek çene sendromunu yaşıyor. Onları buradan duyamıyorum ama Ava'nın arkadaşı çatalını bana doğrulttuğunda ve Ava başka tarafa baktığında, kendimi tanıtmak için yanlarına gitmekten alıkoyamıyorum. *Arkadaşını ölümüne büyü Ward.* Bir müttefike ihtiyacım var. Ava'yı benimle birlikte hayaletten vazgeçmesi ve benden hoşlandığını itiraf etmesi gerektiğine ikna edecek birine.

Takım elbisemi düzelterek, rahat adımlarla ilerliyorum. Ava'nın arkadaşı masalarına kadar her adımımı takip ediyor. Ama Ava? Başı eğik, parmakları yemeğiyle oynuyor, vücudu bir tahta gibi kaskatı.

"Bayanlar." Kendime özgü gülümsememle arkadaşımı geri püskürtüyorum.

"Merhaba." Gözleri her saniye büyüyor. Tanrı onu korusun. Hayranlığını gizlemeye çalışmıyor. *Keşke lanet arkadaşın da bu kadar anlayışlı olsaydı.*

Lafı açılmışken. "Ava?"

Bana salladığı öğle yemeğinden bir parça dışında bir şey almadım. Tanrım, o bir cevher. Gittikçe çileden çıkaran bir cevher. Beni tahrik etmekle kalmıyor, hiç bilmediğim düğmelerime basıyor. Bana bakmıyor mu? Güzel. Yakında bunu düzelteceğim.

Pantolonumun dizlerini yukarı çekip yanına indiriyorum, boğulmaya başlar gibi olduğunda gözlerimi masanın karşısındaki arkadaşına çeviriyorum. Bir peçete kapıp ağzını sildiğini gördüğümde gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Dikkatimi Ava'ya geri veriyorum. Ya da profiline. "Bu daha iyi." Hayatımda bu kadar inatçı bir kadınla karşılaştığımı hiç sanmıyorum. Bu sinir bozucu. I

havayı üfledim ve elimi arkadaşına uzattım. "Ben Jesse Ward, tanıştığımıza memnun oldum."

"Jesse?" Arkadaşı yine neredeyse tıkanacaktı ve ben başımı eğdim. "Oh! *Jesse*."

Evet, *Jesse*. Kızıl saçlı kızın, şu anda yemeğini bıçaklamakta olan, hâlâ sessiz Ava'ya dik dik bakmasını biraz şaşkınlıkla izliyorum. Aklıma bir şey geliyor ve içimden deli gibi gülümsüyorum. Benden bahsetti. Benim hakkımda konuştu. Bu bana daha da fazla cesaret aşılamıyor mu?

"Ben Kate. Ava lüks bir oteliniz olduğundan bahsetmişti."

Otel. Pek sayılmaz. Ama ben bu küçük meseleye odaklanmıyorum. "Benden mi bahsetti?" Gülümsememi Ava'ya çeviriyorum. Sevgili Bayan O'Shea benimle buluşması hakkında ne söyledi? Bilmiyorum. Ama bilmek istiyorum. "Acaba başka nelerden bahsetti?" diyorum düşünceli bir şekilde.

"Oh, şu ve bu."

"Bu ve şu," diye taklit ediyorum

sessizce. "Evet, bu ve şu."

Ava biraz sinirli görünse de aniden bana gözlerini dikmeye karar verdiğinde neredeyse kırımın üstüne düşecektim.

İçime çekiyorum.

"Seni görmek güzeldi. Hoşça kal." Bakışları dudaklarıma düşüyor. Yapmacıklığı gülünç ve bunu masadaki herkese kanıtlamak için dudaklarımı yavaşça yalıyorum, bakışları dilimin izini takip ederken dikkatle izliyorum. Bu dille neler yapabileceğimi hayal ediyor ve ben de bunu göstermek için yanıp tutuşuyorum. Karşılık verdiğinde neredeyse tekrar kırıma düşecektim. Bunun kasıtlı olup olmaması önemli değil. Bu doğaldı.

"Güzel mi?" Biraz kalkıp eğiliyorum, olabildiğince yaklaşıyorum, gözlerim kapanıyor. "Aklıma bir sürü kelime geliyor Ava." Saf mutluluk. Tam bir haz. Dünyayı değiştiren. Evren sarsılıyor. "*Güzel* bunlardan biri değil." Yanağı ağzımdan milimetrelerce uzakta. Bacağı elimden birkaç santim uzakta. Bu bir

Kaçırmaya hazır olmadığım bir fırsat. "Sorumu düşünmeniz için sizi yalnız bırakayım."

Dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve iyiliği içime çekiyorum, elim kalçasına düşüyor. "Yakında," diye mırıldanıyorum, bundan eminim. Çok yorgun. Bu anlamsız, can sıkıcı direnişi sürdürmekten yorulmuş. Güzel. Bir dahaki sefere onu aradığımda cevap verecektir. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum Kate." Dokunuşumdan vazgeçiyorum ve kalkıyorum.

"Hmm, sen de."

Ava'nın arkadaşının dalgınlığına gülümsüyorum ve arka taraftaki erkekler tuvaletine doğru ilerliyorum. Yüzüme soğuk su çarpmam gerekiyor. Sıcak bastı.

Ve umutlu.

Kendimi toparlayıp Ava O'Shea ile bir başka karşılaşmamdaki her bakışı, her kelimeyi, her dokunuşu bir kez daha hatırladığımda yarım saat kaybetmişim. Yanaklarımı üflüyorum, kuru gözlerimi kırıştırıyorum, takım elbisemi düzeltiyorum ve arabama dönüyorum, ben ayrıldıktan sonra ne konuşulduğunu çok merak ediyorum. Sarah'dan gelen aramayı görmezden gelip Ava'yı arıyorum. Onu Malikâne'ye geri istiyorum.

Telefonu açmadığında şaşırsam mı sinirlensem mi bilemedim. Az önce olanlardan sonra cidden hâlâ bu oyunu oynamıyor mu? Dudaklarını yaladıktan ve kalçalarını sıktıktan sonra değil. Tekrar deniyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

Hiçbir şey.

Arabama ulaştığımda içimden homurdanıyorum, direksiyona geçiyorum ama motoru çalıştırmıyorum. Ofisine gidip ona öğle yemeğindeki toplantımızın özetini anlatmaktan çekinmiyorum. Bana bakışı. Vücudu öyle yüksek sesle bağırıyordu ki, bana yalvarıyordu. Görmezden gelmek imkansızdı. Ya da onun için o kadar da imkansız değildi, öyle görünüyor. Bir mesaj yazarken yine homurdanıyorum, sinirli parmaklarım hızla çalışıyor, ama kendimi makul olmaya zorluyorum.

. . . *ish.*

Reddedilmek hiç hoş değil. Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? Jx

Cevap vermesi için otuz saniye veriyorum. Tabii ki cevap vermiyor. "L a n e t olası kadın," diye mırıldanıyorum telefonum çalarken. Ah!

İhtiyaçlarınızı görüşmeniz gerekiyorsa beni değil Patrick'i aramalısınız.

Alay ediyorum, başparmaklarım ekranda ilerlerken bulanıklaşıyor. "İhtiyaçlarımı görüşmek istersem?" Mırıldanıyorum. "Şimdi profesyonel şalterinizi açmaya çalışmayın, Bayan O'Shea."

Benim şartım seni çığlık attırmak. Patrick'in bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bu bir düşünce . . .

Ağzını tıkamam gerekecek mi? Jx

Gönder'e tıklarken gülümsedim. *Arsız, Ward.* Çok arsızca. Ama bunun alternatifi lanet olası kafama küfretmek ve bunu durdurmasını istemektir. Kes şunu. Beni delirtiyor. İnsan ne halt ettiğimi sorgulamalı. Malikâneye geri dönebilir, parmaklarımı şıklatabilir ve bir düzine kadının ayaklarına kapanmasını sağlayabilirim. Ama bu sadece uyuşukluk yaratır. Şu anda deliriyormuş gibi hissediyor olabilirim ama en azından *bir şeyler* hissediyorum.

Hemen e-postalarımı açıp Patrick Peterson'a bir tane gönderiyorum ve Ava'nın projemde çalışması konusunda ısrar ediyorum. *Ve umarım başka bir şeyde çalışıyordur.* Tüm temellerimi koruyorum. Sonra ona gönderdiğim mesajı tekrar okuyup cevap bekliyorum. Eminim gülüyordur. Gülüyor mu? Yoksa dehşete mi kapıldı? Yüzüm buruşuyor. Umarım öyle değildir. Birkaç müstehcen, küstah mesaj, olayların büyük planında hiçbir şey değildir.

On dakika bekledikten ve telefonunu tekrar denedikten sonra, her şeyi berbat ettiğim gerçeğini kabulleniyorum. Tekrar. Berbat ettim. "Kahretsin," dedim.

Google'ı açıp şirketin sabit telefonunu bularak nefes aldı. "İyi günler, Rococo Union."

"Kapatma," diye bağıryorum, her santimim gergin, hattın kesilmesini bekliyorum. Kapatmadı. Telefonu kapatmıyor. Nefes veriyorum, alnıma uzanıp rahatlatıcı bir ovma hareketi yapıyorum. Daha önce alkolün yardımı olmadan hiç başım ağrıyamıştı. Bu yeni bir şey ama yine de hoşuma *gitmiyor*. Çünkü bunun tek bir çaresi var gibi görünüyor ve o panzehiri paylaşmayı reddediyor. "Ava, gerçekten çok üzgünüm."

"Öyle mi?" Ses tonundaki şaşkınlık haklıydı.

"Evet, gerçekten öyleyim." Birazcık. *Senden çok benim için, hanımefendi. "Seni rahatsız ettim." Görünüşe göre bir hiç uğruna taşaklarımı yedim. "Sınırı çok aştım." Kilometrelerce. "Seni üzdüm." Ve kendimi, çünkü lanet olsun ki direnişin seni daha çok istememe neden olmuyor. Beni daha çok meraklandırıyor. Daha çok acı çekmeme neden oluyor.* "Lütfen özrümü kabul et." *Lütfen, lütfen, lütfen.* İstemeyerek de olsa, geçmişe sünger çekmenin zamanı geldiğini kabul ediyorum. Yeniden başlamanın. Plan A'ya geri dön. Ona kur yap. Bu tür şeyler için online bir kurs var mı?

"Tamam," diye mırıldanıyor sonunda. "Yani bana çılgılık attırmak ya da ağzımı tıkamak istemiyor musun?"

Kaşlarım havaya kalktı. *Uzun zamandır istediğim her şeyden daha fazlasını.* "Ava, hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Hiç de değil."

Gülümsüyorum. Berbat bir yalancı. "Tekrar başlayabilir miyiz? Elbette profesyonelce davranacağım."

"Bay Ward, ben bu iş için doğru kişi değilim. Sizi Patrick'e devredebilir miyim?"

Tanrı aşkına. Kontrolünü nereden buluyor, çünkü benim ihtiyacım var? Bir yanım ona hayran. Umutsuzca bir şey istiyor, bunu biliyorum, ama haklı olarak bunu reddediyor çünkü onun için kötü olduğunu biliyor. Arzusuyla savaşıyor. Onun kitabından bir yaprak almalıyım. Bende

Votka ile aynı zehirli ilişki. "Ben Jesse," diye mırıldandım. "Bana Bay Ward dediğinde kendimi yaşlı hissettiriyorsun." *Benim kaç yaşında olduğumu düşünüyor?* Bunu söylediğime inanamıyorum ama şu anda çaresiz bir adamım. Onu benimle aynı odaya sokmalıyım. Kaçamayacağı bir yere. Bu delilikle yüzleşmek ve onunla başa çıkmak zorunda kalacağı bir yere. "Ava, kendini daha iyi hissedeceksen John'la anlaşabilirsin." Belki de bunu önce koca adamdan geçirmeliydim. "Bir sonraki aşama ne olacak?"

"Odaları ölçmem ve bazı planlar hazırlamam gerekecek."

Bu kadar çabuk cevap vermesine şaşıyorum ama kesinlikle sorgulamayacağım. "Mükemmel. John'u çağırabilirim, size odaları gezdirir. Mezuranı o tutabilir." *Çünkü ikimiz de biliyoruz ki eğer sana etraflı gezdirirsem, tutmak isteyeceğim şey senin mezuran olmayacak.* "Yarın mı?"

Hafif bir duraklama var. Bu hoşuma gitmedi. "Yarın ya da Çarşamba yapamam. Üzgünüm."

"Oh." Lanet olsun, perşembeye sanki yıllar var. "Akşamları çalışıyor musun?" "Yarın akşam yapabilirim," diyor hemen. Bu da oldukça aceleci bir cevaptı. O da benimle aynı yaklaşımı mı benimsedi? İçgüdülerine mi güveniyorsun? I

gülümser. "Yedi gibi mi?" diye soruyor.

"Mükemmel." Mükemmel değil, Malikane meşgul olacak, ama bana verdiği tek şey buysa, o zaman bununla çalışmak zorundayım. "Dört gözle bekleyeceğimi söyleyebilirim ama dört gözle bekleyemem çünkü seni göremeyeceğim." Arabamı çalıştırıp park yerinden çıktım ve Köşk'e mutlu bir adam olarak döndüm. Çok mutlu bir adam. Geri çekildi. İlerleme kaydediyorum. Eğer gerçekten ilgilenmiyor olsaydı, bunu düşünmezdi. "John'a seni yedide beklemesini söyleyeceğim."

"Ish," diye ekliyor.

"Ish," diye mırıldanıyorum. "Teşekkür ederim Ava."

"Rica ederim, Bay Ward. Hoşça kalın."

İşi devam ettirme çabalarına gözlerimi deviriyorum. Artık bunu çoktan aştık ve içten içe o da bunu biliyor.

Sanırım.

Umarım.

SALI SABAHİ Manor'a gitmeden önce Zoe'yi ziyaret etmek için Harrods'a uğradım. Her zamanki gibi beni gördüğüne çok sevindi. Erkek reyonuna doğru yürürken "Tatilde miydin?" diye soruyor.

"Birkaç hafta önce kayak yapıyordum," diye cevap veriyorum takım elbise sıralarına göz atarken. "Belli oluyor. Yenilenmiş görünüyorsun."

Ona gülümsüyorum ve tabii ki bayılıyor. Ona tazeliğimin tatilimle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemem. "Bana neden burada olduğumu sor, Zoe."

"Neden buradasın?"

"Yeni bir takım

elbiseye ihtiyacım var."

"Sadece bir takım mı?"

Mankene bakarak bir vitrine doğru ilerlerken gülüyorum. "Evet, sadece bir takım elbise."

"Peki ya olay?" diye sorarak bana katıldı.

"Jesse Ward'ın geri alınması," diye mırıldanıyorum sessizce, düşünceli bir şekilde, ona bakarak. Kafası karışmış görünüyor. Gülümsüyorum. "Donanmayla ilgili bir şey sanırım."

"Bende tam aradığınız şey var. Bu taraftan." O gidiyor ve ben de onu takip ediyorum, giderken kotumun cebinden telefonumu çıkarıyorum. "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum ve Zoe dönüyor. Ona el sallayıp cevap veriyorum. "Coral."

"Sarah bana Malikâne'ye gelemeyeceğimi söyledi, Jesse!" Sesindeki panik hissediliyordu. Zoe kenara çekildiğinde erkekler soyunma odasına giriyorum ve beklemem için parmağını kaldırıyor. Başımla onaylıyorum ve bir bacağımı diğerinin üzerine atarak sandalyeye oturuyorum. Şimdi görebiliyorum. Sarah, Coral'a haberi vermekten büyük zevk alıyor. Malikânedeki kadınlar Sarah'dan hoşlanmadıkları gibi, o da onlardan pek hoşlanmıyor. Özellikle de benim yatağıma girmişlerse.

"Üyelik ödemeni kaçırdın Coral," diyorum elimden geldiğince diplomatik bir şekilde. "İki kez. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Lütfen, Jesse."

Bir kadının yalvarmasından nefret ettiğim için irkildim. *Bu örnekte.* "Sorun nedir?" diye sordum. Buna pişman olabilirim.

"Mike. Tüm otomatik ödemelerimi iptal etti ve ortak banka hesabımızı boşalttı. Ona bizden bahsettiğimden beri aklını kaçırdı. Hallediyorum. Lütfen, bana biraz zaman ver."

Biz mi? Şimdi çaresizlik içindeki bir kadına *biz* diye bir şey olmadığını söylemenin zamanı değil. Lanet olsun, bu durumlara nasıl düşüyorum? Bu konuda çok becerikliyim. Bir insanın sorunlarına katkıda bulunmaktan zevk alacak bir adam değilim, bu yüzden muhtemelen bundan da pişman olacağım ve Sarah onun yığınınını havaya uçuracak, ama

"Size ay sonuna kadar süre verebilirim." Zoe çeşitli takım elbiselerle yüklü olarak tekrar içeri girdiğinde kafamı kaldırıyorum. Ayağa kalkıyorum ve polo tişörtümü çıkarmam için bana yardım etmesine izin veriyorum, başımı eğerek tişörtümü çıkarıyor ve telefonumu kulağımdan kısa bir süreliğine çekip alıyor. "Ama kimseye tek kelime mırıldanmayacaksın, tamam mı?" Telefonum tekrar kulağıma geldiğinde söylüyorum. Anarşi olacak. Üyelerin ödemelerini kaçırmayı olağan bir durum. Ödemelerini yapmadıkları halde Malikâne'nin nimetlerinden faydalanmalarına izin vermem ise değil. İstisna yok.

"Elbette," diye nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Anlayacağınızı biliyordum."

Botlarımı tekmeliyorum ve fermuarımın düğmelerini çevirerek kot pantolonumu kalçalarımın altına itiyorum.

Coral yanılıyor. *Anlamıyorum.* Evliliğinin bozulmasına sebep olan üçlünün üçüncüsü benim. *Ne düşünüyordum ki?* Ve neden şimdi bunu yapıyorum?

"Bir ay Coral," diyorum sertçe, Zoe'nin kotumu çekip çıkarabilmesi için bir ayağımı kaldırıyorum. Önümde diz çöktüğü yere bakıyorum, kot pantolonum ellerinde. Telefonu Coral'ın yüzüne kapatıyorum. "Aşağıda her şey yolunda mı?"

Gözlerini yukarı çeviriyor ve kasıklarımın yüz yüze geliyor. Yine kımıldamıyor.

"Biliyor musun Zoe, eğer benim yanımda kendini kontrol etmeyi öğrenemezsen, kendime başka bir kişisel alışverişçi bulmam gerekebilir. Bu iş gittikçe garipleşiyor." Ona arsızca sırtıyorum, o da başını iki yana sallayarak ayağa kalkıyor ve takım elbiselerden biriyle uyumlu olması için seçtiği gömleği alıyor. Soluk mavi. Başımın onaylıyorum ve giymeme yardım etmesine izin veriyorum. Düğmeleri bile benim için ilikliyor.

"Peki, bana ne olduğunu tekrar söyle." Pantolonu bana uzattı. "Yeni satın aldığım k o m p l e k s i n açılış gecesi." Aldım Pantolonu giyip aynaya dönüyorum, Zoe ceketini arkamdan tutuyor. Kollarımı geçiriyorum ve omuzlarımı kıvrarak ceketini içeri çekiyorum.

"Bir parti için yeni bir takım elbise mi?" diye kaşlarını kaldırarak soruyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Son duyduğumda, Jesse Ward apartman komplekslerinde sıradan lansman partileri yapmıyordu." Satır aralarını okumuş. Taze yüz. Yeni takım elbise. Bir kravat kapıp önüme seriyor. Başını bir tarafa eğdi. Sonra diğer tarafa. "Kravat yok," diyor, gözleri aynada benimkilere kayıyor.

Gömleğimin manşetlerini aşağı çekerken gülümseyerek onları tutuyorum. "Sen öyle diyorsan, Zoe." Yüzümü ona dönüyorum.

"İç dikişlerini iki kez kontrol edeceğim." Vücudumu aşağı indirirken kaşları kalkıyor. "Hmmm, biraz dışarı çıkabilirim."

"Ayıklayıp Malikâneye teslim edelim mi?"

"Elbette."

"Teşekkürler, Zoe." Ayağa kalktığında yanağına dostça bir öpücük bırakıyorum, alışverişi olabildiğince acısız hale getirdiği için minnettarım ve kısa süre sonra bu kez Zoe'nin yardımı olmadan kendi kıyafetlerime geri dönüyorum. Ralph polomun yakasını yukarı kaldırıyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum.

Baştan çıkarmamı planlamanın zamanı geldi.

John'un Range Rover'ının arkasına yanaşıp dikiz aynasına bakarken Porsche'nin tanıdık sesini duyuyorum. Gülümsememi bir yerden çekip iniyorum. "Sam," diyorum Manor'un merdivenlerinden çıkarken. "Biraz erken değil mi?"

Çok geçmeden bana yetişiyor, yanıma geliyor. "Başka bir şey almadan önce biraz yemek yiyeyim diye düşündüm" - bana hınzırca sırıtıyor - "başka bir şey almadan önce".

Gülüyorum, başka bir arabanın çakıllı garaj yolunda gümbür gümbür ilerlediğini duyunca omzumun üzerinden bakıyorum. "Yine günün bu saatinde burada ne işi var?"

Drew bir boşluğa giriyor ve dışarı çıkıyor, bize doğru yönelirken takım elbisesini yerine çekiyor. Yüzü poker gibi dümdüz, gözleri kapıdaki durağan hallerimizden ziyade yanımızdan geçip gidiyor. "Stresliyim," diye mırıldanıyor yanımızdan geçerken, doğruca bara yöneliyor.

Sam ve ben birbirimize meraklı bakışlar atıp takip ediyoruz. Güvenilir İtalyan barmenim Mario, Drew sipariş vermeden önce barda bir bira hazırlıyor. "Benim hesabıma yaz," diyorum, Sam diğer tarafa otururken ben de onun yanına yerleşiyorum. Drew şişesini geri devirerek ileriye bakıyor.

"Ne var ne yok?" Sam sonunda dudaklarımı yakan soruyu soruyor ama Drew hakkında bildiğim bir şey varsa o da çene çalmadığıdır.

"Emlak tarihinin en uzun zinciri az önce çöktü ve komisyonumu da beraberinde götürdü." Şişeyi yere bıraktı, ceketini silkti ve gözlerini bana çevirdi. "Ve Lusso'yu satın aldığın o emlakçı bozuntusu da araya girip yeni ev için kontratı aldı.

Blackfriars'ta bir geliştirme." Kendi kendine kaşlarını çatıyor ve ben de taburemde büzülüyorum, *o emlakçı bozuntusunun* artık benim iyi kuruluşumun bir üyesi olduğundan bahsetmemenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Drew yakında öğrenecek.

"Demek adamımın biraz stres atmaya ihtiyacı var," diye cıvıldaayan Sam, şişesini ağzına götürüp dişlerini bardağa çarptırdığı sırada Drew'un sırtına bir şaplak indirir. Drew durur, çenesi gerilir ve Sam akıllıca geri çekilerek Drew'un olası yumruğundan uzaklaşır. Ben mi? Kahkahalarımı bastırmakta berbat bir iş çıkarıyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanıyor Sam, bana temkinli bir bakış fırlatarak. "Ama tüm bunların cevabının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor ve ben başımı sallıyorum. Çenesini kapatması gerekiyor yoksa Drew'un olası yumruğu kesin bir yumruğa dönüşecek. "Bırak."

"Ne?" Drew tükürür.

"Çalışmayın," diye açıklıyor Sam, Mario'ya bir bira uzatırken başıyla teşekkür ediyor. "Benim gibi stressiz bir hayat yaşa."

Drew, "Hepimizin bize milyonlar bırakan ölü ebeveynleri yok," diye karşılık veriyor ve ben Sam'in yerine irkiliyorum, ancak Sam sadece o arsız gülümsemesini takınıyor. Onun da şeytanları olduğunu biliyorum. Ancak Drew düpedüz pis, tabiri caizse şeytanı yok. Ama Drew kendi kendini yetiştirmişken, Sam on dokuz yaşında trajik bir trafik kazasında anne ve babasını kaybettiğinde milyonlarını bırakmış. O ve Drew'in geçmişi çok eskiye dayanıyor ve Drew on iki yılı aşkın bir süredir buranın üyesi. Sam'i yaşam tarzıyla tanıştırdı, buraya getirdi, sanırım kaçmak için -ben bunu anlayabiliyorum- ve o zamandan beri arkadaşız. İkisi de benden birkaç yaş küçük olmasına rağmen birbirimize bağlandık. Drew'un açık konuşmasını seviyorum. Fazla konuşmaz, laf olsun diye konuşmaz, bu yüzden söylediği her şey belli bir ağırlık taşır. Sam'e gelince, sanırım geçmişlerimizden dolayı birbirimize uyduk, çünkü ben de kaybettim.

Bu düşünce beni etkisi altına almadan ve bir içki için bara dalmama neden olmadan önce onu silkeleyip atıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanan Drew, teselliye yine birasında bulur.

"Sorun değil." Sam, Drew'un sırtına bir tokat daha atmak için uzanır ama kısa süre sonra geri çekilir. "Milyonlarımı seninle paylaşmak benim için sorun değil. Seni stresli görmekten hoşlanmıyorum, dostum."

Drew ikisini bitirir ve ayağa kalkarak takım elbisesini düzeltir. Neden bilmiyorum. Birkaç dakika içinde yırtılmış olacak ve istekli bir ya da iki kadın onu ortak odada bekliyor olacak. "Sorunlarımın zm istifa etmek değil. şirketin sahibi benim. Ama cevabın ne *olduğunu* biliyor musun?" diye soruyor ve ikimiz de başımızı eğiyoruz. "Lanet olsun." Bardan dışarı ıktı. "Cevap sikişmek."

Mario bana doğru bir bardak uzatırken gülüyorum ve eğlencem bir nanosaniye içinde sönüyor. Berrak sıvıya bakıyorum. Bu su değil. Bardağı ona geri iterken yutkunuyorum ve Sam'in gözlerini profilimde hissediyorum. "Teşekkürler Mario, ama içmeyeceğim."

Yaşadığı şoku anlamak mümkün değil ve Sam'in yanımda olduğunu hissedebiliyorum. Ve sonra garip bir sessizlik. Göz ucuyla arkadaşıma bakıyorum. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. "İmiyor musun?" diye sormayı başardı sonunda.

Omuz silkiyorum, Mario'nun votka yerine koyduğu suyu kabul ediyorum. "nemli bir şey değil," diyorum ama ikimiz de bunun büyük bir şey olduğunu biliyoruz.

"Bu harika, dostum." Sam kk bir gülümseme sunuyor ama sevimli, çocuksu ifadesini okuyunca daha fazlasını sormak için yanıp tutuştuğunu anlıyorum. "Aferin sana."

"Teşekkürler." Bu tepkiye alışsam iyi olacak.

"Ve sen de daha çok kendi evinde kalıyorsun," diyor kayıtsızca. "Bu da önemli bir şey değil mi?"

"nemli bir şey değil," diye yineliyorum ve o da sırtıyor.

"Cuma günü burada olan kk güzel şeyle bir ilgisi yok mu?"

Ayağa kalktım, sorgulanmaya hazır değildim. Bunu John ve Sarah'dan yeterince alacağım. "Büyütülecek bir şey değil," diyorum tekrar ve uzaklaşıyorum.

"Hey, Jesse," diye sesleniyor ve beni kapının yanında durduruyor. Havaya kadeh kaldırıyor, yüzü artık düz. "Onunla işin bittiğinde, seninle biraz

onunla ortak odada oynayın."

Az önce elektrik çarpmış olabilirdim, tüm varlığım titriyor, çenem kırılacakmış gibi hissediyordum. Yumruklarım sıkılıyor. "Unut gitsin," diye neredeyse homurdanıyorum, göğsüm genişliyor.

Sam'in ifadesiz yüzü bok yiyen bir sırtışa dönüşüyor. "Büyütülecek bir şey yok," diyor ve bir yudum alırken gülümsemesi şişesinin boynuna dolanıyor. *Şerefsiz.*

Ona bir hırıltı gönderip gidiyorum. Ava ortak odada mı? Ürperdim. Siktir, hayır. Ava buradaki *herhangi bir* odada mı? Hayatta olmaz. Onunla birlikte olmadığım sürece. Ve yalnızsak.

Hızım artıyor, sinirim kontrol edilemez hale geliyor ve ofisime girip kapıyı çarparak nefesimi düzeltmeye zorluyorum. John, küçük bir kutuyla uğraştığı kanepeden, "Bir şey fırlatacakmış gibi görünüyorsun," diyor.

"Ne yapıyorsun?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

Elinde küçük bir cihaz tutuyor. "CCTV sabit diskini tamir ediyorum. Kafesinizi kim karıştırdı?"

"Hiç kimse." Masamın yolunu buluyorum ve John başını sallayıp işine geri dönerken sandalyeme yığılıyorum. "Neler oluyor?" Kaynayan öfkemden uzaklaşmaya çalışarak soruyorum. Lanet olsun, bu beni hazırlıksız yakaladı. Ama durdurulamazdı. Tamamen durdurulamaz. "Sarah nerede?"

Sanki beni duymuş gibi kapıda belirdi. "İşte," diyor John başını kaldırmadan.

"Oh, serseri geri döndü." Koşar adım masama geldi ve oturdu. Vicdanım el verse ona siktirip gitmesini söylerdim. Dizüstü bilgisayarımı öne çekip e-postalar arasında gezinmeye başlıyorum. Ava buradayken o burada olamaz. Onun kokusunu alır. Potansiyel olarak stratejimi mahvedebilir ve olası tüm engellerin yolundan çekilmesini istiyorum. "Bu saat yedide ne yapıyorsun? Akşam mı?" Gözlerimi ekrandan ayırmadan soruyorum.

"Neden?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım
var." "Ne?"

Lanet olsun. Neye ihtiyacım var? *Düşün Ward, düşün.* "Toplanıyorum," diye geveleyerek ona bakıyorum. Gülümsüyorum, hafif ve garip, John'un nefesinin altından kıkırdadığını duyuyorum. Siktirip gidebilir.

"Kiralık evini toplamamı mı istiyorsun?" diye soruyor, olması gerektiği kadar aşağılanmış bir şekilde.

"Evet."

"Orada neredeyse hiç kalmıyorsun. Yakın zamana kadar," diye ekliyor, yüzü suçlayıcı. John yine kıkırdıyor ve ben ona küçümseyen bir bakış fırlatıyorum. "Neyi paketlemen gerekiyor?"

Onu yakaladım. Tabii ki elimde. Sarah ondan ne istersem hemen hemen yapar ve ben de şu anda bunun avantajını kullanıyorum. "Kayak malzemeleri, kıyafetler." "Tamam." Ayağa kalkıyor. "Saat beşte şehirde bir randevum var. Ben
gideyim.

sonra biter."

Mükemmel. "Ne için randevu?" "Seni
ilgilendirmez."

Bu da demek oluyor ki bir şeylerini düzelttiriyor. Muhtemelen dudakları.
"Teşekkürler. Yedek anahtarlar hâlâ sende mi?"

"Evet." John'un yanından geçerken John başını sallayıp sabit diskine geri dönüyor. "Bu arada," diyor omzunun üzerinden, arkasına bakmadan. "Eğer bir üyenin üyeliğini iptal edersem, benimle konuşmadan eski haline getirmeyin."

Hafifçe soluyorum. "Ona birkaç hafta verdim. Kadını rahat bırakın." "Onu rahat bırakacak mısın?"

"Ne?"

"O sadece senin için burada, seni aptal. Hayatını daha da zorlaştırdın ve ona yanlış bir izlenim verdin."

Pazar gecesi olanları görseydi bunu söylemezdi. "Coral'la başa çıkabilirim," diye mırıldanarak e-postalarımı geri dönüyorum.

"Güzel. Şimdi onunla ilgilen. Barda." Kapı kapandı. *Siktir, siktir, siktir.* Ve John yine gülüyor.

"Siktir git," diye tersliyorum ve ölümcül bir bakışla karşılaşıyorum. Sargıların arasında yanık deliklerini görebiliyorum.

"Sen aptal bir orospu çocuğusun," diye gürlüyor, sabit diski sehpanın üzerine fırlatıyor ve tam, korkutucu boyuna yükseliyor. Ona yağ çekmeliydim, onu kızdırmamalıydim. Çünkü benim de ondan bir iyiliğe ihtiyacım var. Ona göz kamaştırıcı gülümsememi veriyorum. "Hayır," diyor ve uzaklaşıyor. "Her neyse, hayır."

Hızla sandalyemden kalkıp peşinden gittim. "John, lütfen."

Yalvaran ses tonum onu olduğu yerde durduruyor ve dönüp gözlüklerinin üzerinden bakarak gözlerini nadiren görmemi sağlıyor. "Ne halt ettin sen?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

Güzel soru. "Saat yedide biri gelecek. Senin halletmen gerek. o."

"Kim?"

"Ava O'Shea."

Gülüyor. Sonra aniden durur. "Hayır." Arabanın sapını tutuyor. Aklımı daha fazla yalvarış için karıştırırken, bana yardım etmesi için onu ikna edecek herhangi bir şey. Hiçbir şey bulamadım. *Siktir et.*

John yine keskin bir şekilde durdu, iri vücudu bana dönüktü. "Her ne planlıyorsan, planını iptal et."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü onu düşünmeden duramıyorum," diye itiraf ediyorum, sözlerimdeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. "Lanet olsun, John, o beynime kazındı ve onu çıkarabilirsem boku yerim."

Kaşlarını çatıyor ve kapı kolunu tutmayı bırakıyor. "Neden ben tutmak zorundayım?"

Biraz mahcup bir ifadeyle başka tarafa bakıyorum. "Çünkü ancak seninle başa çıkabilirse geri dönmeyi kabul etti."

"Neden?"

"Biraz sert çıkmış olabilirim." "Nasıl?"

Evet, bunu ona söylemeyeceğim. Utanıyorum. "Önemli değil." Ellerimi ceplerime sokuyorum, stresimin arttığını hissediyorum. "Sadece ölçmesi gereken her neyse ölçebilmesi için ona uzantıya kadar eşlik etmeni istiyorum. Ve kimsenin onunla konuşmasına izin verme."

"Neden?"

Hayaletten vazgeçiyorum. *Tanrı aşkına*. "Burayı otel sanıyor."

İçinden bir kahkaha patlaması geliyor. O kadar keskin, o kadar güçlü ki, eğilip ellerini dizlerine dayamak zorunda kalıyor. *Şerefsiz*. Bunu komik bulmasına sevindim. İstemeyerek de olsa kabul ediyorum, John'un güldüğünü görmek ve duymak garip bir şekilde tatmin edici. Onun bu nadir yanını başka kimse görmüyor, sadece ben. O adam benim dayanağım. Ve şimdi ona ihtiyacım var. Yalvarmak bana göre değil, bu durumda değil, ama hayatımda ne zaman bir şey için yalvarmak zorunda kaldım?

Bağışlama hariç.

Merhamet hariç.

Barış hariç.

"Bitirdin mi? Sinirli bir şekilde sandalyeme dönerek soruyorum. Yerleşiyorum ve içki dolabına bakıyorum. Hâlâ alkolle dolu. Sarah ondan yapmasını istediğim şeyi neden yapmadı? Gitmesini istiyorum.

John şimdi sessiz ve başımı kaldırdığımda onun da içecek dolabına baktığını görüyorum. "Peki Bayan O'Shea'nın ölçmesi gereken şeyi ölçmesine yardım ettikten sonra onunla *ne* yapacağım?" diye soruyor. "Arabasına kadar eşlik mi edeceğim?"

"Tam olarak değil," diye mırıldanıyorum sessizce, dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Başını eğiyor ve ışığın kel kafasına çarpıp sekmesini sağlıyor. "O zaman ona özel süitime kadar eşlik et."

"Ne?"

"Ona etrafa bir göz atmasını söyle. Burası hakkında bir fikir sahibi olsun." "Peki sen nerede olacaksın?"

"Onu bekliyorum."

"Tabii ki hayır." Kapıyı çekip açtı ve kaba kuvvetle arkasından çarparak gitti. Tüm ofis sallanıyor ve ben başımı arkaya atıp çaresizlik içinde tavana bakıyorum.

Gördün mü? Aptalca bir fikir Ward. Çok aptalca. Ama ona hatırlatmak için tek düşünebildiğim bu. Ona göstermek için. John'un peşinden gitmek üzereydim, vazgeçmeye hazır değildim.

-kelimenin tam anlamıyla tek umudum o- ama tekrar içeri dalıyor ve kapıyı *tekrar* çarpıyor. Ofis sallanıyor. *Tekrar.*

"Yaptığın onca aptalca şey arasında Jesse, bu en iyisi." Kollarını açtı. "Kızı tuzağa düşürmek mi? Bu ne boktan bir şey böyle?"

Keşke şimdiye kadar neler yaptığımı bilseydi. O söylenip dururken ben sessiz, tamamen savunmasız kaldım.

"Madem iç mimarını sikmeye bu kadar takıntılısın, onu yemeğe götür."

"John," diyorum iç çekerek. "Bir kadını yemeğe götürmeye en çok yaklaştığım an, okulun hokey takımının kaptanını becermek istediğim ve ona sakızımdan bir parça verdiğim andı. Akşam yemeği yemediğimi biliyorsun. Ayrıca, sadece reddederdi."

"Belki de senden etkilenmediği içindir, seni aptal orospu çocuğu."

Ona karşı çıkıyorum ve o da alnındaki kırışıklıkları ovuşturuyor. Arsız piç. Her kadın beni çekici bulur. "Kesinlikle öyle ve *sen* bile bunu tartışamazsın. Sen buradaydın. O ortaya çıktığında bu ofisteydin." Orada durdu, gözlemledi, izledi. Muhtemelen uçuşan kıvılcımlardan kaçmak için eğilmek zorunda bile kalmıştı. Sert önlemler alıyorum ama buna degecek. Buna degeceğini biliyorum.

"Onun nesi var?" diye sorar birden.

Sorusuyla irkilerek ayağa kalkıyorum. "Onu aklımdan çıkaramamak dışında mı?" Onu fiziksel olarak bayıltmaya çalışıyormuşum gibi elimin ayasıyla şakağıma birkaç kez vuruyorum.

"Evet, onun dışında," diyor ve masamın karşısındaki sandalyeye oturup yerleşmeye razı oluyor.

İhtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama açıklamak için bir yol bulmakta zorlanıyorum. Ayrıca, ben de tüm bu durum karşısında biraz şoka girmiş durumdayım, şu anda bana tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, bu yüzden John'u aydınlatmak için gerçekten fazla umudum yok. Ama denemeliyim. İç çekiyorum. "Cuma günü, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kalbimin attığını hissettim John." Geri çekildi ve ben de hafifçe güldüm. Evet. Çok garipti. Çok garipti. "Başlangıçta bir çekim vardı elbette, ama ondan sonra aklımın tek bir şeye odaklandığını fark ettim ve bu alkol değildi. O kızdı. O içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum."

"Belki de onu özel seks kulübünüzdeki özel süitinizde köşeye sıkıştırmayın. Ve belki, belki, ona buranın lanet olası bir seks kulübü olduğunu söyle."

Söyle ona? Çıldır mı? Ava O'Shea şu anda beni tersliyorsa, buranın ne olduğunu bilse tepelere kaçardı. Öyle bir seçenek yok. "Onu tuzağa düşürmüyorum. Görmesini sağlıyorum."

"Neyi gördün?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyorum, ellerim saçlarıma gidiyor. "Tek bildiğim beni iyi hissettirdiği ve tıpkı içki gibi bu da biraz bağımlılık yapıyor."

"Dönüşmek mi?"

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Bağımlılık *yapıyor*. Bağımlılık yapıyor." Lanet olsun, daha içine bile girmedim. Eğer şimdi ona karşı böyle bir çekim hissediyorsam, onunla seviştikten sonra nasıl olacağım? *Sevişmek mi*? Sikeyim. Onu *becerdikten* sonra. "Bir şeyi isteyip de sebepsiz yere reddedilmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

"Bence Bayan O'Shea'nın pek çok iyi nedeni var." Ayağa kalkıyor. "Sadece ne olduklarını bilmiyor." Benden uzaklaşıyor. "Yine de," dedi

ofisimden çıkarken ekliyor. "Deli bir orospu çocuğu gibi davranıyorsun."

Alnımı masama koyup bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Hissediyorum amına koyayım," diye itiraf ediyorum. Ama bu delilik hissi o kadar güçlü ki, diğer her şeyi gölgeliyor. Ve bu da bağımlılık yapıyor.

Bütün gün ofisimden çıkmaktan kaçındım, özellikle de Coral'ın Malikane'nin etrafında dolaştığını bildiğimden beri. Kızım iyice uyuştu.

Ayağa kalkıp geriniyorum, Rolex'ime bakıyorum ve saatin altı buçuk olduğunu görünce midem bulanıyor. Onu neyin beklediğinden habersiz, yoluna devam ediyor olacak. Masamın etrafında dönerken kendi kendime mırıldanıyorum. Bu tam olarak doğru değil. Malikânede ne olduğunu biliyor, yani *beni*. Ve yine de gelmeyi kabul etti.

Akşamları.

Mesai saatleri

dışında.

Eğer bu bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Beni merak ediyor. Bu düşünce metanetimi bir kez daha artırıyor ve ofisimden çıkıp yazlık odaya doğru ilerliyorum. Duş almam lazım. Dişlerimi fırçalamalıyım. Üstümü değiştirmeliyim. Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. Kıyafet mi? Kıyafet yok mu? Kendimi çıplak sunmak zorlama olabilir. Ama öte yandan, anlaşılmayı mühürleyebilirdi. Gömlekle kaplı göğsüme gülümseyerek bakıyorum, merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve John'u aramak için telefonumu çıkarıyorum. "Neredesin?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Uzatma. Kirişleri kontrol ediyorum." Telefonu kapatıyor ve ben de galeri sahanlığını dolaşarak kapalı kapıların ardında herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum. Birkaç inilti var ama önemli bir şey yok. Umarım bu şekilde kalır.

John'a ulaştığımda onu elinde kalın bir ip parçası, ucu kirişlerden birine bağlı, yan tarafa yerleştirilmiş bir merdivenle buluyorum. Siyah takım elbise ceketini ve kravatını çıkarmıştı.

"Yardım ister misin?" Ben soruyorum, o da çekiştirmeyi bırakıp ipi bana uzatıyor. Yardım etmekten mutluluk duyarak kabul ettim, daha yukarıya uzanmadan önce birkaç kez sertçe çektim

ve yumruğumun etrafına sarıyorum. Ayaklarımın yerden kesilmesine izin veriyorum, orada asılı kalıyorum. "Kaya gibi sağlam," diye gülümseyerek onaylıyorum.

Homurdanıyor ve başka bir kiriş denemek için biraz daha ip çekmeye koyuluyor. "Var mısın?" Ayaklarımı bulup dudağımı çiğneyerek soruyorum. Daha önce bana yardım edeceğini hiç teyit etmemişti, ancak içten içe veda sözlerinin aslında kabul etmeden bir anlaşma olduğunu biliyorum.

Bana bakmıyor, elleriyle ipi ölçmeye devam ediyor. "Yapacağım, ama sadece bu saplantılı, gergin orospu çocuğunu eski, rahat sarhoş orospu çocuğuna tercih ettiğim için."

"Gergin mi?"

"Evet, gergin." Bana bakıyor. "Gerginsin. Moody."

"Stresliyim." Ama Bayan O'Shea benimle kavga etmeyi bırakır bırakmaz tüm bu hayal kırıklığı sona erecek.

"Her neyse. Sıvalı olmasından iyidir." Görevine geri döner. "Ama onu baştan çıkarma planın başarısız olursa ve gerçekten de senin hissettiğini düşündüğün şeyi hissetmezse, bırakırsın. Anladın mı beni? Daha fazla saçmalık yok. Kızı rahat bırak."

"Söz veriyorum," diye tereddüt etmeden kabul ediyorum. Ama planım başarısız olmayacak. "Sarah gitti mi?"

"Bir süre önce ayrıldı."

"Güzel. Ava yedide burada olacak." Odadan geri çıkıyorum. "Ish," diye ekliyorum, halat ve kirişlere bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Muhtemelen onu en uçtaki odaya götürmek akıllıca olur." Bir insan bedeninin ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olup olmadıklarını test etmek için kirişlerden sarkan iplerin olmadığı yere. "Geldiğinde bana haber verir misin? Mesaj atar mısın?"

Beni duyuyor ama cevap vermiyor.

"Teşekkürler, John."

"Siktir git."

Gülümsüyorum ve onu yalnız bırakıp özel süitime doğru ilerliyorum. Dolaba gidip bir kot pantolon ve bir tişört çıkarıyorum, sonra da duş alıyorum. I

zaman öldürüyorum, yıkarken planımı gözden geçiriyorum. Yani, onu şehvetle sarhoş edeceğim. Çekip gitmesini imkansız hale getirmek. Nazik ol. Sabırlı ol.

Dışarı çıkıp kurulandım ve kot pantolonumu giydim. Kapının açıldığını duyuyorum. John banyo kapısında beliriyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Burada ne işin var?" Kahretsin, ortaya çıkmadı mı? Zihinsel olarak telefonumu üniteye buluyorum ve almak için John'un yanından geçiyorum, içim çalkalanıyor.

"O burada."

Telefonuma ulaşmadan önce etrafımda dönüyorum, içim yanıyor. "Onu barda bıraktım."

"Neden?" Dehşete kapılarak sordum. Ortalık ayağa kalkıyor. "Mario'ya söyledim. Merak etme."

"Bana mesaj atabilirdin."

"Sana mesaj atarsam seni tekrar düşünmeye ikna edemem."

Oh. Demek bu yüzden burada. Beni vazgeçirmek için. Alay ederek yanından geçiyorum ve diş fırçamı almak için banyoya dönüyorum. "Kararımı verdim." Tek yolu bu. "Eğer sen de böyle hissetseydin, anlayabilirdin."

"Kelebekler mi? Karıncalanma mı? Evet, ben de yaşadım."

Diş fırçam ağızımın yarısında duruyor, şok olmuş gözlerim onu aynada buluyor. *Ne oluyor lan?* John onu tanıdığımdan beri, yani sonsuza dek bekârdı. Dürüst olmak gerekirse bu bana hiç pahalıya patlamadı. Bir kadının karşı koyamayacağı bir şefkatle dolup taşan sevimli bir ayı olduğu söylenemez. "Öyle mi?" Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu ve kaşlarını çatmasına bakılırsa ağızını açtığına pişman.

"Kim?"

"Kim olduğu önemli değil."

"Peki sen ne yaptın?"

"Görmezden geldim." Kaşları gözlüklerinin üzerinden kalktı. "Çünkü karşılık görmedi."

Sarkıyorum. Ona daha kaç kere söylemem gerekiyor? "Hissediyor. Sadece biraz dürtülmeye ihtiyacı var."

"Bunun sadece bir dürtme olduğundan emin ol," diye uyarıyor geri çekilirken. "Ve Tanrı aşkına, ne olursa olsun, sakinliğini koru."

"Yapmayacağımı sana düşündüren ne?"

"Aptal orospu çocuğu," diye mırıldanıyor John, odunu aramıza getirirken.

Ve yine yalnızım. Nabzım hızla atarken ve kalbim gümbür gümbür atarken yalnızım. Ellerimi lavabonun kenarına dayayıp kendime bakıyorum. John'u dinlemeliyim. Eğer başarısız olursa, beni yine reddederse, bu işin peşini bırakmalıyım. Sonra ne olacak? Teselliği içkide aramaya geri mi döneceğim? Hayır. Beş gündür içki içmedim ve kendimi harika hissediyorum. Bu korkunç endişe dışında tabii ki.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, zihinsel olarak kendime ondan uzaklaşacağıma dair söz veriyorum.

Çünkü böyle giderse kalp krizi geçireceğim.

Dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum, bir elimi ıslak saçlarımda gezdiriyorum ve beklemek için odaya giriyorum. Ne kadar sürecek? Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir daire çiziyorum, ayaklarımın tabanı halıya sürtünmekten ısınıyor. Kışımı pencerenin önündeki şezlonga bırakıyorum. Ayağa kalkıyorum. Biraz daha volta atıyorum. Lanet olsun, hiç bu kadar gergin hissetmiş miydim? Ben gergin değilim. Bu benim DNA'mda yok. Daha fazlası olduğunu gösteren bir başka işaret.

Ve sonra bir şey duydum.

John.

Bir anlık dürtüyle banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Eğer içeri girip beni odanın ortasında dikilirken görürse, hemen geri çıkacaktır.

Kıpırdamad

an

duruyorum.

Dinle.

Kapı kapanıyor.

Nefes alıyorum, onu göreceğim düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Benden sadece birkaç adım ötede. Aramızda bir kapı var. Ve

Vızıldıyorum.

Nefesimi kontrol altına almak için ellerimi lavaboya dayıyorum. Kapıyı açtığımda birlikte olmalıyım. Sakin ama kararlı. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirmek için uzanıyorum, bunu yaparken saç cilası kutumu fayans zemine düşürüyorum. *Kahretsin*. Gözlerim kapıya kaydı. Ya şimdi ya da asla. Derin bir nefes alarak ileri atılıyorum, kolu tutuyorum ve çekerek açıyorum.

Etrafında dönüyor ve nefesi

kesiliyor. Ve işte orada.

Ciğerlerim iflas etti.

Çantası yere çarpıyor ve çıkan ses sessizlikte kulakları sağır ediyor. Ağzımı sıkı sıkıya kapatıyorum ve beni içine çekmesine izin veriyorum. Kıpırdanıyor ama kaçmıyor. Bana boyun eğecek mi?

"Bu bir tür şaka mı?" diye soruyor gergin bir kahkaha atarak, şüphesiz benim cesaretim karşısında. Bunu yaptığıma kendim de inanamıyorum ama bu kadına sahip olmalıyım. *Kahretsin*, ona sahip olmalıyım. Kavga şimdi bitiyor. Hiç bu kadar ileri gitmem gerekmemişti. Bir kadın bana bunu hiç yapmamıştı, işte buradayım, yarı çıplak, iç mimarımı köşeye sıkıştırmış, paylaştığımız çılgın kimyayı kabul etmesi için çaresizce bekliyorum.

Gözleri göğsümün üzerinde geziniyor ve ben öylece önünde durup beni içine almasına izin veriyorum, gözlerim hafifçe kısık ve kırpma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor. Ama kırpmayacağım. Yüzündeki bu hayranlık ifadesinin bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Benimle savaşmayı bıraktığı saniyeyi kaçırmak istemiyorum. Bunu hayal etti. Çıplak göğsümü hayal etti. Beni öpmenin nasıl bir şey olacağını. Benimle olmanın.

Öğrenecek.

Derin bir nefes alırken göğsü dar siyah elbisesine bastırıyor. Burada daha fazla duramayacağım. Çaresizce içeri girmek istiyorum.

Tekrar kıpırdıyor, boynu esniyor, boğazındaki pürüzsüz etin gergin genişliği ağzımı oraya yerleştirmem için yalvarıyor. Kendini hazırlıyor. Ama

Hala sinirli.

"Sakin ol Ava," diyorum usulca. "Bunu istediğini biliyorsun." Ona doğru belli belirsiz adımlar atıyorum, ellerim seğiriyor, o küçük beli tutmaya hazır. Gözlerimiz kilitleniyor. Bu bağlantıyı koparmayacağım. Bedenim şarkı söylüyor, zihnim sadece ve sadece onunla dolup taşıyor. Geri dönen hislerin telaşıyla yalpaladığımı hissediyorum. Dengesiz. Şehvet ve beklentiyle uçurtma gibi uçuyorum.

Ondan birkaç adım uzaklaştığımda daha da gerildiğini görüyorum ama gözlerini kaçırmıyor. Onun yerine, ben yaklaştıkça bakışları yukarı doğru kayıyor, ta ki ben onun üzerinde yükselene kadar. Ona dokunmuyorum. Bunun yerine, vücutlarımızı olabildiğince yaklaşıtıyorum, ama onu yakalamamak için sahip olduğum tüm çabayı harcıyorum.

"Arkanı dön," diye emrediyorum usulca.

Yavaşça dönüp bana sırtını ve elbisesinin fermuarını gösterdiğinde sessiz ve rahatlamış bir nefes alıyorum. Gözlerim omurgasının üzerinde geziniyor, kanım kaynıyor. Kendimi temkinli ve coşkulu hissediyorum.

Büyülendim. Büyülendim.

Ona dokunmadım, dokunmaktan neredeyse korkuyorum çünkü içimde derin ve rahatsız edici bir şey bana dokunursam bir daha bırakamayacağımı söylüyor. Bu coşkuyu sürdürmem gerekiyor. Kalbimin her gün bu kadar sert attığını hissetmeliyim.

Omuzlarının sertleşmesini izliyorum ve nefes alış verişlerinin sertleştiğini duyuyorum. Onun tepkilerini kendiminkilerle eşleştiriyorum.

Bana doğru dönüyor ve ellerim hızla havalanıyor, avuçlarım omuzlarına dayanıyor. Temasla ikimiz de sarsılıyoruz ve ben gözlerimi kapatıyorum, kan kulaklarımda uğuldamaya başlıyor. Bir elimi yavaşça bırakıyorum, sessizce olduğu yerde kalması için yalvarıyorum. O da öyle yapıyor. Kavgaya yok.

Öne doğru uzanarak saçlarını topluyorum, gözleriyle uyumlu parlak, koyu renk bukleleri avucumda ipek gibi hissediyorum. Önünden aşağıya dökülmesine izin veriyorum, gözlerim ensesinin çıplak teninde sabitleniyor ve onu öpmek istesem de bunu yavaşça yapmam gerekiyor. Onu korkutacak hiçbir şey yapmıyorum. Kendi cüretime gülmeliyim. Zavallı kadını köşeye sıkıştırdım ve

kendimi ona yarı çıplak sundum. Bundan daha cüretkâr olamazsın. Ama o hala burada.

Ama hâlâ çok gergin. Onu yumuşatmam gerekiyor, bu yüzden omzundaki gerginliği yavaşça ovmaya başlıyorum, başının döndüğünü gördüğümde kendi kendime gülümsüyorum ve sonra o dudaklardan gelen hafif bir mırıltı duyuyorum - yutmak istediğim dudaklar. Hoşuna gidiyor, ben de baskıyı artırıp ağzımı kulağına götürüyorum.

Yüzü bana döndüğünde ve sıcak hava yüzüme yayıldığında, süregelen korkularımı dile getirmemek için verdiğim savaşı kaybediyorum. "Bunu durdurma."

Ellerimin altında titremeye başladı. "İstemiyorum." Yanıtı yumuşak ama kesin ve ben de şaşkınlığımı üzerimden atarak sönüyorum. Derinlerde bir yerde bu konuda benimle olduğunu biliyordum ama bu sözler büyük bir şüphe boşluğunu doldurdu. Ve bu kadının yörüngesindeyken hissettiğim her harika şey daha da yoğunlaşıyor.

"Bu iyi bir iş. Sana izin vereceğimi sanmıyorum." Kendimi onun sırtına doğru itiyorum, ağzım tekrar kulağına doğru düşüyor. "Şimdi elbiseni çıkaracağım." Başını salladığını görüyorum ve hafifçe lobuna yapışıyorum. "Sen çok güzelsin, Ava." Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdiriyorum.

"Oh Tanrım," diye nefes alıyor, bana yaslanıyor ve belini kasıklarına doğru itiyor.

Tanrım, birden zonklamaya başladım, ısırığının sertliği yüzünden çenem cam gibi kırılmaya hazırdı. "Bunu hissediyor musun?" İçine doğru itiyorum ve inliyor. "Sana sahip olacağım, bayan." Ayığım ve hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. O bir sihir. Bir tedavi.

Kurtarıcım mı?

Göz kırpyorum ve parmak ucumu omurgasının üst kısmına yerleştirip sırtından aşağıya doğru mükemmel bir çizgi çiziyorum, arzusunun işaretleri bir seviye yükselirken hafifçe başımı sallıyorum. Elbisenin altında teni alev alev yanıyor. İhtiyacını hissedebiliyor, beklentisinin kokusunu alabiliyorum. Boştaki elimi kalçasına koyarak fermuarı çekiyorum. Sarsılıyor ve onu yerinde tuttuğumdan emin olmak için kavrayışım sıkılaşıyor. Kaçamaz, şimdi olmaz. Fermuarı yavaşça aşağı çekiyorum ve ellerimi çıplak teninde gezdiriyorum.

Altındaki kumaşı vücudundan uzaklaştırıp yere bırakmadan önce parmaklarımı esnetiyorum.

Oh lanet olsun.

Biliyordum.

Dantel.

Az önce kaçan keskin nefesi kontrol edemiyorum. "Dantel," diye fısıldıyorum. Tanrım, dantel içinde muhteşem görünüyor. Belinden tutarak hafif bedenini kaldırıyorum, ayak bileklerini elbiseden kurtarıyorum. Elimdeyken o kadar doğru hissediyor ki, sanki avuçlarıma mükemmel bir şekilde sığacak şekilde kalıplanmış. Yüzünü tekrar görmek istiyorum. Gözlerindeki şehveti, arzusunu, çaresizliğini görmeliyim. Ve Tanrım, gerçekten benimkini görmeye ihtiyacı var.

Onu yavaşça çeviriyorum, bunu yaparken teninin her santimini inceliyorum. Dudaklarıma odaklandı. Beni öpmek istiyor. Onu yakaladım ve bunun her anının tadını çıkarmak için tatlı zamanımı kullanacağım.

Elim kalkıyor ve göğsünü buluyor, parmağım meme ucunun kenarında mükemmel daireler çiziyor. Vücudu küçük bir nefesle sarsılıyor, gözleri büyülenmiş yüzümü inceliyor. Ona çarpmak istediğim kadar dokunmak da istiyorum. Ellerimi vücudunun her santimetrekaresinde gezdirmek, onu tepeden tırnağa öpmek, kendimi onun içinde kaybetmek ve ikimiz de evreni sarsacak bir deneyim olacağını bildiğim şeyin etkisinden kurtulurken ona sarılmak istiyorum.

Diğer göğsünü tutuyorum ve elleri kalkıp göğsümde durduğunda biraz şok oluyorum.

Bok. Siktiğimin boku.

Şimdi irkilen benim ve yüzünde beliren memnuniyet ifadesi bir adrenaliniğnesi gibi. O da beni etkilediğini biliyor ama bunun kesinlikle duyulmamış bir şey olduğunu biliyor mu?

Onu çeviriyorum. "Seni görmek istiyorum," diye nefes alıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Şşş." Ellerimi askıların altına kaydırmadan önce dantelli sütyeninin düğmelerini açıyorum. Teni kadife gibi. Buna kalıcı erişim istiyorum. Benim

Kalbim inatçı, gürleyen kiloları hafifletmiyor. Çok iyi hissettiriyor.

Sütyenini vücudundan uzaklaştırıp kulağına doğru nefes alıyorum. "Sen. Ve. Ben." Mükemmel bir kombinasyon, bundan emindim ve şimdi bu kadının benim felaketim olacağından emin oldum. Artık kendimi tutamıyorum. Onu döndürüyorum ve öpüyorum, dudaklarımızın birleşmesinin verdiği zevkle vücudum katlanıyor. Ağzını açmaya ikna ediyorum ve onu gerçekten istediğim gibi alıyorum, ve gerçekten istiyorum. Kollarını omuzlarıma atıp beni daha yakına çekiyor ve ben de kalçalarımı ona sürtmekten kendimi alamıyorum, umutsuzca sikimdeki aralıksız zonklamayı dindirmeye çalışıyorum. İnliyorum, ellerim saçlarına ulaşana kadar çıplak teninde geziniyor, parmaklarım başının arkasına yayılıyor ve avuçlarım yanaklarını kavırıyor. Kendimi geri çekmeye zorluyorum, tekrar gözlerine ihtiyaç duyuyorum, gerçek olup olmadığını ve bunun acımasız bir rüya olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Yutkunuyor, göz kırpmıyor ve yüzümü tarıyor. Kabaran göğsümü kontrol edemiyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışmaktan vazgeçtim. Ben berbat bir adamım. Bildiğim ve yaşadığım her şeyi yerle bir etti. Alnım onunkine düşüyor, bu saçmalığın bir kısmını anlamaya çalışırken gözlerim kapanıyor. Anlayamıyorum. Bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama bir şeyden eminim. Bunu tekrar yapacağız.

"Senin içinde kaybolacağım." Zaten öyleyim. Elim aşağı düşüyor Kalçasının arkasını kavrayana kadar geri çekiliyorum ve nazik bir çekişle isteğimi yerine getiriyor ve bacağına kaldırarak kalçamı kavırıyor. Sonsuza dek bana sarılmasını istiyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve ben onun beni kurtarmak için gönderildiği gibi saçma bir düşüncüyü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Burada bir şey var." Bunu söylemek zorundayım ve bu bir soru olmasa da onaylanmaya ihtiyacım var çünkü delirecekmişim gibi hissediyorum. "Hayal görmüyorum," diyorum ve yine bir cevap için yalvarıyorum.

Birkaç dakika sessiz kaldı ama sonra nefesini çekti ve ben de duymak istediğim şeyi söylemesi için dua ederek nefesimi tuttum, bekledim. "Bir şey var,"

Beni izlerken fısıldıyor.

Rahatlama akıl almaz, onu öpme ihtiyacı ezici. Ama bu sefer zor olmayacak. Açgözlü olmayacak. Farklı bir öpücük olacak. Yavaş, yumuşak, anlamlı bir öpücük. Dilimi nazikçe döndürerek ağzını talep ediyorum. Bu cennet. Saf, kusursuz bir cennet ve cennet kendimi bulacağımı hiç düşünmediğim bir yer. Hayatım olan cehennemden milyonlarca kilometre uzakta ve sırf bu yüzden ağzımı onunkine bantlamak istiyorum. İçimde akan ihtiyaç dinmiyor, her saniye katlanarak artıyor, her bakış, her kelime, tüm dokunuşlar her şeyi daha da derinleştiriyor. Tahmin ettiğim gibi, kayboldum.

Ama bulundu.

Bir daha asla içgüdülerimden şüphe etmeyeceğim.

Ama sonra bir şey duyuyorum ve rahatlamış halimin gerildiğini fark ediyorum. Siktir, hayır.

Lütfen, hayır.

Bu ses Ava'yı daha agresif bir şekilde öpmeme neden oluyor, kasıklarım istemsizce ona doğru itiyor ve gerçekten bunu yapmak istemiyorum. "Oh, Tanrım." Dudaklarını serbest bırakmıyorum. "Bunu mahvetme."

Onu tekrar duyuyorum. Sarah. Lanet olası kadın. Onun burada ne işi var? *Unut onu. Boş ver onu.* Hiçbir şeyin bunu durdurmasına izin vermeyeceğim.

-Hiçbir şey.

Ava'nın tırnaklarının omuzlarıma battığını hissediyorum ve inliyorum. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor, ama onu yutmak için ani aciliyetimle onu korkuttuğumu biliyorum. Bacağını bırakıyorum, hareket edemesin diye kalçalarını tutuyorum ve nefes nefese kalarak dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. Kafası düşüyor. "Kapı kilitli." Kilitli değil - kahretsin, kilitlemeliydim - ama onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. Elimden gelenin en iyisini.

Bu henüz bitmedi. *Hiç bitmeyecek.*

Çenesinden tutup yüzünü yukarı çekiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Yalvarıyorum. Yalvarıyorum amina koyayım. Ve gerekirse, dizlerimin üzerine *çökeceğim*.

Başını sallıyor ve ben de onu yanımda tutmak için çaresizce onu hafifçe sallayarak tutuşumu sertleştirmeyi durdurma çabalarım da başarısız oluyorum.

"Kaçma," diye emrediyorum sertçe, kalbim şimdi panikle çarpıyor. *Yap. Hayır. Koş.*

"Bunu yapamam," diye fısıldıyor ve ellerim ondan uzaklaşıyor, şiddetli, durdurulamaz bir hayal kırıklığı hırıltısı patlak veriyor.

"Jesse?" Sarah'ın çığlığı kanımın kaynamasına neden oluyor ve Ava'nın banyoya koşup kapıyı arkasından çarpmadan önce eğilip kıyafetlerini toplamasını dehşet ve tam bir yıkım şaşkınlığı içinde izliyorum.

Gözlerim yere düşüyor, başım ellerimin arasında. Uzaktan Sarah'ın bana seslendiğini duyabiliyorum ama tamamen sersemlemiş durumdayım. Berbat. İncinmiş. Öfkeliyim. Gözlerim Ava'nın dantelli sütyenine takılıyor. Onu alıp dolabın en üst çekmecesine koyuyorum, tam Sarah içeri girerken. Kendimi toparlamak ve öfkemi bastırmak için savaşıarak etrafımda dönüyorum. "Ne yapıyorsun burada?" Sessizce sordum.

"İlgiye ihtiyacı olan bir üyeden telefon aldım. Daireni yarın düzenleyeceğim."

"Peki," diye cevap veriyorum, defolup gitmesini istiyor, düşmanca davranmamaya çalışıyor ve bunu başaramıyorum.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ona ters ters bakıyorum ve bana ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuştuğunu görebiliyorum. Banyomu işaret ediyorum. "Meşgulüm, Sarah."

Gözleri kapıya kayıyor, Ava'nın pişmanlık dolu bir çöküşün ötesinde olduğundan şüpheleniyorum. Ama neden? Ve neden Sarah araya girip Ava'ya geri adım atması için o zamanı vermek zorunda kaldı?

"Oh, anlıyorum." Sarah gülümsüyor. İçeride Malikane'nin hanımlarından birinin olduğunu düşünüyor. Güzel. "Sonra görüşürüz." Kapıyı kapattı ve başım

doğrudan ellerime geri dönüyor.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Bedenim ağırlaşıyor, ayaklarımı sürükleyerek banyoya gidiyorum. Bunu tersine çevirebilirim. Onunla konuşabilirim. Aklından neler geçtiğini sor. Ona güven ver. Onu ikimizin de olmak istediği yere geri getirebilirim. Bedenimin o akıl almaz öfkeyle yeniden ısındığını hissediyorum.

Sarah yüzünden.

Lanet olsun Ward, sakın ol. Dikkatli yaklaş.

Yutkundum ve kapıyı çaldım. "Ava?" Sesim hırçın ve biraz sabırsız çıkıyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermiyor. Gözlerimi kapatıp kendime gelmeye, sakinleşmeye çalışıyorum.

Sonra kapı kilidinin tık sesini duyuyorum ve ellerim ben daha hareket ettiklerini fark etmeden dışarı çıkıyor, kapıyı iterek açıyorum, bedenim doğal bir şekilde kapı aralığını dolduruyor. İçgüdü.

Muhtemelen etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek için yanımdan geçip gidiyor, ben de o anı terk edecek iradeyi nereden bulduğunu merak ediyorum çünkü ben hiçbir şey için terk edemezdim. Güzel yüzü bana küçümseyerek bakıyor ve bu beni kesinlikle şaşkına çeviriyor. Beni agresif bir şekilde itiyor ve bedenim dönerek onun yolunu takip ediyor.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Hiç düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Beni görmezden geliyor, çantasını kapıp aceleyle odamdan çıkıyor. *Ne oluyor lan?* Hiçbir şey mi? Açıklama yok mu? Hiçbir şey söylemedi mi? Tüm bunlardan sonra, gerçekten bu konu hakkında konuşmadan mı gidecek? Yüzüm hissettiğim inanmazlığı ifade ediyor olmalı, alnım şaşkın kaşlarımdan dolayı çok ağır. "Siktir!" diye bağıryorum, tişörtümü kapıp ayaklarımı ayakkabılarıma içine sokuyorum ve bıraktığı dosyayı alıp peşinden gidiyorum. *Hiç şansın yok, bayan.* Beni cennete götürüp sonra da cehenneme gönderemez. "Ava!" Bağıryorum, süitten uçarak çıkıyorum, çıkarken de tişörtümle boğuşuyorum.

Merdivenlerin dibine ulaşıp bara girdiğini görüyorum. Birkaç umursamaz sıçrayışla merdivenlerden aşağı iniyorum, her yerde gözleri fal taşı gibi açılmış üyeler ben ilerlerken durup bana bakıyor.

Nefes nefese ve darmadağın bir halde bara iniyorum, Sarah'yı barın yanında Ava'yı sıkıştırırken bulduğumda korkum daha da artıyor. Tanrı aşkına, kırbaçlaması gereken biri yok muydu?

Ava'yla benim aramda ilgi dolu bakışlarının geçtiğini hissediyorum. Beni yalnız bıraktığı anda ızgara olacağım. Bunun yakın bir zamanda olmamasına dikkat edeceğim, çünkü her şeyi berbat ettiği için kafasını koparmayacağıma söz veremem. En başa dönmüş gibi hissediyorum ve Ava'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, güzelce kızarmış yüzüne, öyleyim. Gözlerini benden kaçırmadan önce kısa bir süre bana bakıyor, dikkati yaklaşmakta olan Mario'ya yöneliyor.

"Bayan O'Shea, buyurun, denemelisiniz." İçinde güçlü karışımlarından biri olan bir shot bardağını Ava'ya doğru itiyor ve kendimi ona kaşlarımı çatarken buluyorum. Araba kullanıyor, Tanrı aşkına.

"Telefonum sende mi Mario?" Ava soruyor.

"Sen dene." Yüzü gülerek elini ileri doğru itiyor ve kız elini tutup geri atıyor, irkilmesi gücünün bir göstergesi. Kıldandım.

"Vay canına," diyor öksürürken.

"İyi mi?" Mario umutla soruyor, Ava'nın elini camdan kurtarıyor ve yerine telefonunu koyuyor.

"Evet. Çok iyi."

Evet, buna alışma. Karışımlarını Ava üzerinde denemesi konusunda Mario'yla konuşmak için aklıma bir not alıyorum.

Ava elbisesiyle uğraşırken, nefes alıp verirken ve çenesini kaldırıp bana bakarken Sarah kartal bakışlarını üzerime dikeyor - siktirip gidebilir, hepsi onun suçu.

"Bunu yukarıda bırakmışsın," diyorum dosyayı tutarak, gözlerim onunkilere dikilmiş, zihnim yalvaran kelimelerle dolup taşıyor. *Hadi, Ava. Çekip gitme,*

Şimdi olmaz. Başladığımız şeyi bitirmeliyim. Ve sonra hepsini tekrar yapmalıyım. Ve tekrar. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

"Teşekkür ederim."

Dosyaya doğru çekildiğini hissediyorum, ama bırakmayı reddediyorum, dişlerim dudağımda fazla mesai yapıyor, düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum. Onu ofisine götür. Konuşun. Ama ben bunu önermeden, o gitti.

"Güle güle," diyor ve beni ağzı açık bir dangalak gibi bırakıyor, Mario içki doldururken ilgileniyor, Sarah hala beni inceliyor. Eğer tek kelime ederse . . .

"Açıklamak ister misin?" diye soruyor, barın üzerinden uzatılan cini kabul ederken. Kafamın içinde ona milyonlarca kez siktirip gitmesini söylüyorum. "Hayır." Mario'ya bakıyorum. "Daha önce bardayken elinde ne vardı?"

"Bir şarap."

Ava'nın peşinden gidiyorum, sadece içki içtiği ve araba kullanmaması gerektiği için değil, aynı zamanda bir açıklamayı hak ettiğim için. Bu açıklamayı ben onu eve bırakırken yapabilir.

Ön kapıya doğru koşuyorum ve arabasının motor sesini duyarak merdivenlerden iniyorum. Aptal mı lan bu? "Ava!" Kükredim, öfkelenim.

Kontrolün kendisinde olmadığını ve alkolün bunun sadece yarısı olduğunu göstererek çılgılık atıyor. "Siktir," diye bağırarak kollarımı havaya kaldırıyorum. Bir kadını hem arzulayıp hem de onu boğmak istemek mümkün mü? Çünkü ben istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Koşarak Malikâneye geri döndüm, bir kurşun gibi uçarak ofisime gittim. Anahtarlarımı alıp arabama koşuyorum, insanlar yolumdan atlıyor. Ağır bir şekilde koltuğa yerleşiyorum, motoru çalıştırıyorum ve çekiyorum, arka taraf çakılların üzerinde sürükleniyor. "Siktiğimin kadını." Benim görevim onun da benim için en az benim onun için olduğum kadar çaresiz olduğunu kanıtlamak olsa da, görünüşe göre onun görevi beni *her* şekilde çılgın bir kasabaya göndermek.

Minibüsü göründü, kapılar kaçışını engelledi. "İyi deneme," diyorum, arkasında duruyorum, iniyorum ve yanına yürüyorum. Biliyorum benim

Kapıyı açarken yüzünde hissettiğim öfkenin her zerresini görüyorum. Başını direksiyona dayamıştı. Sakın bana kızgın olduğunu söyleme. Hiçbir fikri yok. Kolundan sıkıca tutup arabadan dışarı çekiyorum, anahtarları da kontaktan çıkarıyorum. "Ava." Çenem vızıldıyor, burun delikleri kızgınlıkla parladığında öfkem alevleniyor. "Yarı kızgınsın. Yemin ederim, kendine zarar verseydin ..."

İrkildi, utanarak başka tarafa baktı. Allah kahretsin beni. Yumuşuyorum, çenesinden tutup yüzünü bana çeviriyorum. Ona bakıyorum. Hâlâ arzudan kızarmış. Dudakları söylemeyi reddetse bile gözleri hala bana yalvarıyor. *Söyle, kadın. Seni kollarıma aldığımda sahip olduğun o kararlılığı bul. Kabul et beni.*

Yüzünü başka yöne çeviriyor ve ben iç çekiyorum. "İyi misin?" Nazikçe soruyorum, şimdi sakinim. Çünkü o burada, dokunma mesafesinde. Ona tekrar uzanıyorum, ama o geri çekiliyor. Çenesinden tutuyorum. Duygusal görünüyor.

"İşin garibi, hayır, değilim," diye tersliyor. "Bunu neden yaptın?" "Belli değil mi?"

"Beni istiyorsun."

"Her şeyden çok," diye itiraf ediyorum, özür dilemeden.

"Hiç bu kadar kendini beğenmiş biriyle tanışmamıştım." Gülüyor mu? "Bunu planladın mı? Dün beni aradığında, başından beri niyetin bu muydu?"

Gerçekten uzak durabileceğimi düşünüyor muydu? Ve bunu gerçekten istiyor muydu? Tanrım, eğer ben kendime güveniyorsam, o da tam bir pislik. Ne yaptığım, nasıl hissettiğim kadar açık. Ama tüm bunları gerçekten kaçırmış olma ihtimaline karşı, yüksek sesle ve net bir şekilde, geri çekilmeden söylüyorum. "Evet. Seni istiyorum."

Başını sallıyor. *Hayır, ben de burada olduğuma inanamıyorum ama buradayım ve sen de öylesin. O yüzden ben delirmeden önce hallet şu işi.* "Kapıları açabilir misiniz lütfen?" Yürüyüp gitti ve ben de isteğini görmezden gelerek onu izledim. Buradan çıkmasına asla izin vermeyeceğim, içki içmemiş olsa bile vermezdim. Konuşana kadar olmaz. Bu boku çözdüm. Bir orta yol bulana kadar.

Zemin. *Hangisi Ward?* Etrafta uçuyor, öfkeden deliye dönmüş. "Açın şu lanet kapıları!"

"Gerçekten de evden kilometrelerce uzaktayken dışarıda amaçsızca dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bir taksi çağırayım."

"Kesinlikle olmaz. Seni ben götüreceğim." "Aç şu lanet kapıları!"

Bu ne lan? Bir hanımefendi olduğu halde neden bir fahişe gibi konuşuyor? "Ağzından çıkanı kulağın duysun!" Kükredim ve o şok içinde geri çekildi.

"Senin meşgul yatak direğinde bir çentik olmaya hazır değilim."

Burada deli olanın o olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bir çentik mi? Oh, o bir çentik olmayacak. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Şaşkınlıkla soruyorum. Söylediğim hiçbir şeyi duymadı mı? Yatağa attığım her kadına böyle şeyler söylediğimi mi sanıyor? Tam soracaktım ki telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp cevap veriyorum. "John?" Daireler çizerek stresimin bir kısmını atmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, muhtemelen Malikâne'de deli gibi dolaştığımı duymuş.

"Evet." Şimdi bu konuya girmeyeceğim. Aramayı kesiyorum ve kararlılıktan başka bir şey sanmamasını sağlayacak bir bakışla ona bakıyorum. "Seni eve götüreceğim."

"Hayır, lütfen, sadece kapıları açın."

Başımı sallıyorum. İsteddiği kadar yalvarsın. Geri adım atmayacağım. "Hayır, seni orada tek başına bırakmayacağım Ava. Bu kadar. Benimle geliyorsun."

Gözlerini hızla kaçırıyor, ben de onu takip ediyorum ve ana yoldan gelen bir araba görüyorum. "Siktir," diye bağıriyorum, telefonuma sarılıp John'u arıyorum. Ava'nın vücudunun harekete geçtiğini, bacaklarının koşmaya hazırlandığını görüyorum ve ona doğru bir hamle yapıyorum ama benden kaçıyor, arabasına doğru koşuyor ve çantasını kapıyor.

"John, açma şu lanet kapıları," diye bağıriyorum hatta, onun uzaklaştığını görerek.

"Geçit kontrol panelinin yakınında bile değilim."

Sarah. "Sarah'a söyle yapmasın."

Ava'nın peşinden gidiyorum, boşluk artık onun geçebileceği kadar büyük. Ve geçiyor da. Bu kadar küçük olduğu için ona lanet olsun. Koca cüssemle geçebileceğim kadar geniş olması için daha çok beklemem gerekecek. Beklemeye fırsatım olmayacak. Kapanmaya başladılar. "Kahretsin." Arabama koşuyorum ve fobumu bulmak için etrafı karıştırıyorum, tekrar açmak için düğmeye basıyorum. Çok yoruldum.

Peşinden gidiyorum, adımlarım uzun, aramızdaki mesafeyi tüketiyorum. Ona ulaştığımda telefonuyla konuşuyordu ve ben de onu omzuma atıp daha fazla ikna etmeye çalışmadan üzerine çullandım. Hayatımda hiç bu kadar zor bir kadınla tanışmamıştım.

Şaşkınlık çığlığı çok sevimli.

"Etrafta tek başınıza dolaşamazsınız hanımefendi." Bizi Malikâne arazisine geri götürüyorum.

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Görünüşe göre, hiçbir şey." *Seni inatçı kısrak.* "Ama benim bir vicdanım var. Benim arabamla gelmediğin sürece buradan ayrılmayacaksın. Beni anladın mı?" Onu ayağa kaldırıyorum ve arabama kadar eşlik edip fiziksel olarak koltuğa oturtmadan önce ona beklenti dolu bir bakış atıyorum. Son bakışım, dışarı çıkmayı *aklından* bile geçirirse pişman olacağını söylüyor.

Onun Mini'sine gidip kendimi direksiyonun arkasına sıkıştırıyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, koltuğu geriye itmek için koltuğun altında bir kol arıyorum. O zaman bile kendimi bir sardalya konservesinin içine sıkışmış gibi hissediyorum. "Bu güvenli olamaz," diyorum, arabayı çalıştırıp arabaların geçmesine izin vermek için yolun kenarına çekiyorum.

Ona doğru yürüyorum ve kendimi koltuğa atıyorum. Gülümsüyor mu? Gülümseyecek ne var ki? Çok öfkeliyim ve sadece benden nadir bulunan bir cennet parçasını çaldığı için değil.

Aston'umu çalıştırıyorum ve kapıdan dışarı uçuyorum. Kendimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da yapamıyorum, ama bu yersiz, olağandışı, istenmeyen öfkeyi yolda ıkarmazsam Ava bunu anlayacak ve bu da bu lanet karmaşayı düzeltme olasılığını ortadan kaldırmanın kesin bir yolu olacak.

Arabanın içinden ona bakıyorum. Pencereden dışarı bakıyor, sessiz. Gergin. Bunu düzeltmek *istiyor* muyum? Evet, hissettiğim duygular inanılmazdı, ama bu? Bu öfke? Bu ben değılim ve hiç de iyi hissettirmiyor. Biri sizi nasıl arzunun en yüksek doruklarına ve umutsuzluğun en derin derinliklerine sürükleyebilir?

Ava bana kısa ve hızlı bir şekilde yol tarif ederken dikkatimi yola veriyorum ve yolculuğun geri kalanında bunu düşünüyorum. Onun mahallesine geldiğimizde hâlâ bir cevap bulamamıştım.

"Yolun sonunda solda," diyor kırparak. Sola dönüyorum. "Hemen şurada sağda."

Arabayı kenara çekiyorum ve o bir kurşun gibi arabadan iniyor. "Ava," diye sesleniyorum, geri vermek için anahtarlarına uzanıyorum. Kapı çarpılıyor ve bahçe yolundan hızla ön kapıya doğıru ilerliyor. Eve yukarıdan bakıyorum. Küçük bir ev. Mütevazı. şirin.

Elimdeki anahtarlara bakıp düşünüyorum.

Sadece bir saniyeliğine.

Sonra onları koltuğa atıp kükreyerek uzaklaşıyorum.

Kiraladığım evin kapısına yaslanıp tavana bakıyorum. Çenem fena halde ağrıyor, vücudum hâlâ gergin, her santimim gergin. Gözlerim dolaba takılıyor, yüzey çıplak. Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum, alıyorum ve veriyorum. Koştı. Benim de çekip gitme vaktim geldi.

Ama bir şey var. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama tamamen hayal görmüyorum.

Umarım.

Ellerim başıma gidiyor ve görüntüleri ve kelimeleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor. Başım ağrıyor. Midem kaygıdan ya da beklentiden dolayı sürekli dönüyor. Bunun beni yönetmesine izin veremem. Şu anda hiç olmadığım kadar yıkıcı hissediyorum.

Kendini sabote etme. Bu konuda ustayım ve görünüşe göre Bayan O'Shea hem sebep hem de tedavi olabilir.

Ellerim titriyor. İçki. İçkiye ihtiyacım var. "Siktir." Buzdolabına doğru ilerliyorum, mendenemden bir kavanoz alıp kanepeye götürüyorum. Kapağını kenara fırlatıp kocaman bir topak alıyorum ve parmağımı ağzıma sokuyorum, fıstık ezmesini çekip gözlerimi kapatıyorum. Dinleniyorum. Bir süreliğine gözlerimi ve zihnimi dinlendirmem gerekiyor.

Ben kavanozun içinde mutlu bir şekilde ilerlerken Jake salonun karşısından bana kaşlarını çatıyor. "İğrençsin," diye mırıldanıyor ve odadan çıkıp birkaç dakika sonra geri dönüyor. Yanımdaki kanepeye çöküyor ve kendi kavanozunun kapağını açıyor. "Her yönden çıtır çıtır." Parmağını çıtır fıstık ezmesi kabına sokuyor ve sırttan ağzını parmağının etrafına sararak büyük bir porsiyon çıkarıyor.

"Siktiğimin ucubesi," diye mırıldanıyorum, gülümsememi tutamıyorum. "Pürüzsüz. Pürüzsüz olmalı."

Hayır! Hayır!

Gözlerimi açıyorum.

Nefes alıyorum.

Kavanozu büyük bir gürültüyle odanın diğer ucuna fırlattım, başım ellerimin arasına gitti, işkenceyi bastırmaya çalıştım. Hayatım parçalanmadan hemen önceki bir zamandan uzak durmaya çalışıyorum. Aşağı doğru sarmal başlamadan hemen önce. Kaçamıyorum. Ve bunu hak etmiyorum.

Koltuktan fırlayıp kendimi banyoya atıyorum ve yolda kıyafetlerimi çıkarıyorum. Aynanın önünde durup yansıyıp bakıyorum, gözlerim yara izime kayıyor. Parmağımı kenarına koyuyorum ve sivri çizgiyi izliyorum. Umudun ötesindeyim. Kırıldım.

Ve onun beni düzeltebileceğini düşünmek aptallık olurdu.

Çarşamba gününü saklanarak geçirdim. Dünyadan, arkadaşlarımdan, düşüncelerimden saklanarak. Yorganımın altına gömülerek sayısız insandan gelen sayısız aramayı görmezden geldim.

Alkolden saklanmak.

Beni böyle göremezler.

Perşembe günü gözlerimi açar açmaz çarşafı geriye atıp kendimi zorla yataktan dışarı atıyorum, şortumu hızla çekip kapıdan çıkıyorum. Koşuyorum. Çok hızlı, çok sert koşuyorum. Bacaklarımdaki tüm hisleri kaybediyorum ve daha da sert, daha da hızlı koşarsam, *her yerimdeki* tüm hisleri kaybedeceğimi umuyorum. Bu delilikten kurtulmayı. Uyuşmak.

Yine de rüzgar vızıldayarak geçip giderken, gözlerim önümdeki patıkaya odaklanmışken, bitmek bilmeyen, eziyet verici geri dönüşler peşimi bırakmıyor, beni kışkırtıyor, bana o aşırı sınırsız terk edilmişlik duygusunu hatırlatıyor. Salı akşamına dair piç anılarım teker teker canlanıyor, geçmişimden birkaç acı verici parça kafamdaki kaosa katılıyor. "Hayır." Adımlarım hızlanıyor. Kaç onlardan.

Bir şey var.

"Lanet olsun!" Bağıyorum, bacaklarım beni bırakıyor, yavaşlıyor, beni daha yavaş bir koşuya götürüyor. Her gözeneğimden ter akıyor, gözlerime akıyor ve duruyorum, göz çukurlarıma sürtünüyorum, acı beni öldürüyor. Kendimi çimlerin üzerine oturtmak zorunda kalıyorum, net göremiyorum. Ayrıca nefesimi tutmam gerekiyor. Berbat haldeyim. Kırık dökük, berbat bir haldeyim ve kim bilir kaç mil koşarak neredeyse kendimi öldürdüğüm için kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Sırt üstü düşüp gökyüzüne bakıyorum. Kaçamıyorum. Kapana kısıldım.

Yalnız.

Şeytanlarımın merhametine kalmış durumdayım ve lanet olsun, hüngür hüngür ağlayabilirim.

Çaresiz.

Telefonum çalıyor ve Ava'nın aramasını umarak körü körüne elimi cebime atıp çıkarıyorum. Duymak istediğim tek ses. Tabii ki o değil.

"Sarah," diye nefes alıyorum, ciğerlerim sıkışıyor.

"Senin dairendeyim," diye tersliyor sabırsızca. "Hangi cehennemdesin sen?"

Cehennemde. Isırmam. Endişeleneceğini biliyorum. Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve kiraladığım eve doğru uzun bir yürüyüşe başlıyorum.

"Koşuyorum."

"Arabası neden Malikane'de?"

Kıllandım. Arabasını unutmuşum. Almadı mı? *Hiç* toplayacak mı? "Bırak onu, Sarah." Öfkeyle oflaması beni daha da sarsıyor. Hâlâ her şeyi berbat ettiği için onu suçluyorum. "Daha sonra Malikane'de olacağım. Sen geri dön. O zamana kadar bensiz yaşayacağına eminim." Telefonu kapattım ve küçük suçluluk duygusu beni daha da sinirlendirdi. Çünkü tüm bu belirsizlik içinde emin olduğum bir şey varsa, o da Sarah'nın bensiz gerçekten hayatta kalamayacağıdır.

Öğleyi biraz geçe Manor'a geldim. John garaj yolunda beyaz minibüslü bir adamla konuşuyor ve Malikane'nin önündeki kameraları işaret ediyor. Ben yaklaşırken "Sabit disk boku yemiş," diye mırıldanıyor, adamdan uzaklaşıp bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve beni değerlendiriyor. Zeki görünüyorum. Beni beklediğini bildiğim soru yağmurunu durdurmak için zeki görünmeye özen gösterdim. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim.

Tek kelime etmeden yanından geçip barı atlayarak ofisime doğru ilerliyorum. İçeri girip kapıyı kapattığımda arkada asılı bir takım elbise çantası buluyorum. Kaşlarımı çatıyorum, geciken beynim beni aydınlatmakta başarısız oluyor. Öne doğru uzanıp fermuarı indiriyorum ve nihayet lacivert takım elbise ortaya çıkmadan önce aklıma geliyor. Lusso'nun lansmanı yarın. Hafif, alaycı bir kahkaha patlatıyorum. Sanırım rahatlıkla hoş karşılanmayacağımı söyleyebiliriz.

"Jesse?"

Kapı uçarak açıldı.

Ve yüzüme tokat atıyor.

"Siktir," diye bağıryorum, tahta alnımdan sekiyor.

"Kahretsin. Özür dilerim." Bir kurt gibi üzerimde, beni kontrol ediyor.

"Neden kapının arkasında duruyorsun?"

Onun telaşlı ellerini uzaklaştırıyorum ve burnumu ovuşturarak kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Kahretsin, gözlerim sulanıyor. "Yeni takım elbisemi kontrol ediyordum," diye homurdanarak

kanepeye oturdum ve zonklayan burnumu tuttum. "Eğer lanet burnumu kırdıysan, ben-"

"Ne yapacaksın?" diye soruyor yorgunca, boş tehdidimi olduğu yerde durdurarak. Kapıyı kapatıyor ve takım elbisemi kontrol ediyor. "Güzelmış. Özel bir durum mu?"

"Hayır, sadece yeni bir takım elbise istedim." Ya da yeni bir maske. Ben de ona ters ters baktım. "Bir şey mi istedin?"

Yavaşça dönüyor. Yüzündeki düşünceli ifade hoşuma gitmiyor. "Aklımı kurcalayan bir şey var."

Sorma Ward. Gözlerimi kısıyorum ve masama gidiyorum. Sarah bana katılıyor, deri kaplı bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor, arkasına yaslanıp rahatlıyor, suçlayıcı gözleri bana çakılı. "Evini toplamama hiç ihtiyacın yoktu, değil mi?"

"Hayır, ve sen yapmadığına göre iyi bir iş." Dizüstü bilgisayarımın tuşlarına vurmaya başladım. Onun derdi ne, sürekli işime burnunu sokuyor? Gerçi Sarah her zaman işime burnunu sokmuştur. Malikânenin duvarları dışında pek bir işim olduğundan değil. Daha önce hiç bu kadar savunmacı olmamıştım. Ama şimdi . .

.

"Onun nesi var?" diye soruyor.

Bu tam olarak John'un istediği şey. Sarah ile paylaşamamam dışında. Paylaşmayacağım. Zaten artık tartışmalı bir konu. Ava uzaklaştı. Benden bu kadar. Bitti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Onun sorgulayan bakışları altında burada oturamam. "Yapacak işlerim var." Ayağa kalkıp masamın etrafında dönüyorum, zihinsel olarak tam olarak ne yapmam gerektiğini araştırıyorum. Hiçbir şey bulamadım. Burada her şey yolunda, ben zihnen ya da bedenen yok olsam da olmasam da her zaman öyle.

"Yarın akşam," diye sesleniyor ve ben kaşlarımı çatarak adımlarımı sürdürüyorum. "Birkaç üyeyle başka bir üye hakkında toplantımız var."

"Gelemeyeceğim," diye sesleniyorum düşünmeden, kaşlarım çatılıyor. Başka ne halt edebilirdim ki? Kolu tutarken gözlerim yeni takım elbiseme takılıyor. "Bunu kendi başına halletmen gerekecek."

"Neden, nerede olacaksın?"

Muhtemelen kendimi cezalandırıyorum. "Aksi takdirde nişanlıyım," diyorum, dönüyorum ve onu kandıramayacak bir gülümseme ile ona bakıyorum. Kapıyı kapatıyorum, gülümsemem düşüyor ve alnımı tahtaya dayıyorum. Fırlatmaya gidemem. Onu arayamam, göremem, peşinden gidemem.

Bir şey var. Aman

Tanrım.

Seni görmek istiyorum.

Yumruğum havaya kalkıyor ve tahtaya sıkıca bastırıyor, gözlerim kenetleniyor. "Siktir git başımdan, kadın."

Bunu durdurma.

Durdurmak

istemiyorum.

"O zaman neden yaptın?" Kendimi kapıdan iterken yumruklarımı sıkarak sessizce soruyorum. Telefonumu çıkardım. Onu aradım. "Cevap ver bebeğim," diye fısıldıyorum, zihinsel olarak dua ediyorum. Bir mucize için dua ettiğimi biliyorum. Adaletle kutsanmış bile değilim, bu yüzden bir mucize benim ulaşamayacağım bir şey. "Haydi, haydi." Yüzümü tavana dönüyorum. Bir Tanrı var mı? Beni duyar mı? Beni dinler mi?

Hayır.

Telesekretere düşüyor ve bir kez daha reddedildiğim için yüzüm acıyla buruşuyor. Öfkeyle kapıyı yumrukluyorum. Korkmuştu. Benimle konuşmaktan korkuyor, benimle yüzleşmekten korkuyor.

Ve nedenini biliyorum. Çılgıncaydı. Öpüşmemiz. Tenimizin birbirine değmesi. Onun ve şüphesiz benim gözlerimizdeki bakış. Bu sadece çekim değil. Daha fazlası var. Çok daha fazlası. Bu açıklanamaz bir şey. Çok büyük bir şey.

Göz ardı edemeyeceğim bir bağlantı.

Ofisimin kapısı açılıyor ve Sarah'nın ağzı kilitli ve dolu, neden kapıyı yumrukladığımı sormaya hazır. Sonra yüz ifademi yakaladı. Nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim. Umutsuz. Çaresiz. Umutsuz.

Geri çekiliyor, ağız kapanıyor ve ben nefes alıyorum, dönüp uzaklaşıyorum.
Bu sefer nereye gittiğimi sormuyor. Bana alaycı ya da küçümseyici sözler söylemiyor.

Gitmeme izin verdi.

Güzel. Çünkü gerçekten yapmam gereken bir şey düşündüm.

Ava'dan asla alamayacağımı kabul ettiğim o açıklamayı mı?

Ben
istiyorum

.

Şimdi.

Ofisini basmamak ve taleplerimi sıralamaya başlamamak için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. Şu anda pek fazla irade gücüm yok, çünkü çoğunu içki içme isteğime direnmek için kullanıyorum. Yedi gündür bir damla bile içmedim. *İnanılmaz.*

Onu evinde ziyaret etmeye karar verdim.

"Bu lanet şeyi nasıl kullanıyor?" Kendi kendime mırıldanıyorum, Mini'sini geri vitese takıp Ava'nın evinden çok da uzak olmayan bir marketin önündeki boşluğa giriyorum. Arabasından neredeyse sürünerek çıkıyorum. Gülünç görünüyor olmalıyım.

Tezgâhın arkasındaki kadın ben yaklaşırken gözleri sevinçle parlayarak bana bakıyor. Gülümseyerek gözlerini daha fazla kamaştıracak enerjim yok. "Tek kullanımlık bir telefona ihtiyacım var, lütfen." Cüzdanımı çıkarıyorum, gözlerim tezgahın arkasındaki rafa gidiyor ve otomatik olarak votkaya takılıyor.

"Sorun değil," diye şarkı söylüyor. "SIM karta da ihtiyacınız var mı?" Gözlerim votkadan ayrılmıyor. "Evet."

"30 pound lütfen, efendim."

Bana da bir litre votka ver.

"Teşekkürler." Tezgâha birkaç not yapıştırıp telefonu ve SIM kartını kaptığım gibi dükkândan çıkıyorum ve alnımın nemlendiğini hissediyorum. Onları yolcu koltuğuna atıp vücudumu tekrar direksiyonun arkasına sıkıştırıyorum ve

hızlıca, cazibeden çok ama *çok* uzaklaşarak. Başka bir yeme doğru gidiyor. Daha güçlü bir yem.

Arabayı onun yoluna çekiyorum ve geçerken eve bakıyorum, birinci katın ışıklarının açık olduğunu görüyorum. Bir boşluğa girip motoru durduruyorum ve torpido gözünü açıyorum. Orada sakladığı CD'lere bakıyorum, koleksiyonunda Blur'u görünce gülümsüyorum. Çıkarıyorum, Ibiza dans parçalarını çıkarıyorum - kesinlikle benden çok onun tarzı, yaş farkının bir başka hatırlatıcısı- yerine Blur koyuyorum ve aklımdaki parçaya geçiyorum, gülümsemem büyüyor. Ama bu sefer nasıl bir tepki alacağımı merak ederek yolun karşısına baktığımda gülümsemem azalıyor. Beni mi düşünüyordu?

Seni görmek istiyorum.

Nefes nefese *Oh Tanrım* demesi kabullenmeydi. Bunu söylediğinde fena çuvallamıştı.

Diğer koltuğa uzanıp telefonu ve SIM kartını alıyorum, bir araya getiriyorum, bu kadar alçaldığıma inanamıyorum. Numarasını tuşluyorum, pencereden yukarı bakarken telefonu kulağıma götürüyorum. Telefon çalmaya başladığında, onun küçük arabasının sınırlarından kurtulup kaslarımı esnetiyorum ve pantolonuma bakıyorum. Aptalca buruşmuşlar. Lanet beynime uyuyorlar.

"Ava O'Shea."

Başımı kaldırıyorum, sesi tenimde ipek gibi kayıyor ve beni bir anlığına cevap veremez ya da hareket edemez hale getiriyor.

"Alo?"

"Yalnız mısın?" Sesimin nasıl çıktığını düşünmeden kelimeleri hızlıca tükürdüm. Kızgın. Sesim kızgın çıkıyor. Düzgün düşünemiyorum.

Hareketleri ve ani ağır nefes alışları duyabiliyorum. "Hayır." Çok uzun bir aradan sonra kelimeyi aceleyle söylüyor.

Tanrı aşkına, bundan zevk mi alıyor? "Neden bana yalan söylüyorsun?" diye soruyorum, ses tellerim kelimelerimi hırıldamaktan alıkoymak için zorlanmaktan acıyor.

Daha fazla hareket var ve zihnim onun dışarı bakmak için pencereye doğru koştuğunu çağırıyor, bu yüzden yukarı bakıyorum ve panjurların arkasındaki gölgesini görüyorum. Aklımın kalan her zerresi, bu beni öldürmeden önce uzaklaşmamı söylüyor, ancak berbat zihnimin o küçük tarafı, hayatımı perişan etmeye kararlı olan tarafı, her şeyi damgalıyor.

Hat kesiliyor ve o aptal, ucuz, tek kullanımlık saçmalığı kulağımdan çekip tiksintiyle bakıyorum. Egom bu boktan şeyin bozulduğuna inanmak istiyor ama telefonu yüzüme kapattığını çok iyi biliyorum. Tekrar. *Nefes al, Ward. Nefes al.*

Artan öfkeden biraz endişelenerek onu tekrar aradım, zihnim onun o dantelle karşımda durduğu görüntülerle işgal edildi. Söylediği sözler. Çaresizlik, istek, kabullenme.

Cevap vermiyor ve telefonu yere atmamak için direniyorum, onun yerine mesaj atıyorum. Okuyacağını biliyorum. Cevap vermeyebilir ama okuyacaktır. Parmaklarımın neye vurduğunu düşünmüyorum. Sadece kendi akıllarıyla vurup duruyorlar.

Telefonuna cevap ver!

Tam gönder tuşuna bastığımda, kendi aceleciliğim yüzünden hayal kırıklığı içinde bağıyorum. Bu kadını kazanmaya çalışıyorum, onu ölümüne korkutmaya değil. Onu tekrar arıyorum ama cevap vermiyor. *Tekrar* aradım. "Tanrı aşkına," diye küfredip tekrar arıyorum. Gerekirse bütün gece onu arayacağım. Benimle yüzleşip neler olduğunu anlatana kadar gitmiyorum. "Cevap ver lan!" Talep ediyorum.

Yapmıyor. "Peki," diyorum kendi kendime, kararlı bir şekilde. Bunu yapmasına gerek yok.

Beni tanımayı reddettiği her saniye bu gerçeği daha da pekiştiriyor.

Korkuyor.

İtiraf etmeliyim ki ben de korkuyorum. Dehşete düştüm. O beni sakinleştirebilir, tıpkı benim onu sakinleştirebileceğimi bildiğim gibi. Boktan telefonum bir mesaj geldiğini haykırırken eve doğru yolun karşısına geçiyorum. Midem dönüyor, midem

Aslında dönüyor ve alnımdan hafif bir ter boşanıyor. Mesajını açıyorum.

Hayır.

Hayır.

Sadece . . . hayır.

Bu saçmalığa lanet olsun. Adımlarımı hızlandırdım, bir metin daha yazdım, yürüyüşüm kararlıydı.

Tamam, geliyorum.

Birkaç saniye sonra telefonum elimde cızırdıyor ve ona bakıp kendi kendime gülümseyerek cevap veriyorum. "Çok geç Ava," diyorum sessizce, ön kapıya yaklaşıp aramayı kesiyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Onun hatası. Ve bu düşünceyle, kapıyı lanet bir deli gibi yumruklamaya başlıyorum, ama öyle hissediyorum, kimyamızı kabul etmesini sağlamak için çaresizlikten tamamen tükenmiş durumdayım.

"Kapıyı aç, Ava." Huzuru bozmaktan ya da dikkatleri üzerime çekmekten rahatsız olmadan vurmaya devam ediyorum. Cevap verecektir. "Ava, benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum, lütfen."

Bam, bam, bam.

"Anahtarların bende Ava. Kendim gireceğim." Ne diyorum ben ya?

Yapacak
mıyım?

Durmaksızın kapıyı yumruklamayı bırakıyorum ve bir an düşünüyorum. Beni de bu yola başvurmak zorunda bırakacak mı? *Tanrım, lütfen yapma.* Biraz daha vuruyorum ama hemen duruyorum, sırtım dikleşiyor, kulaklarım dikkatle dinliyor. Sonra ayak seslerinin gümbürtüsünü duyuyorum. Aşağı geliyor ve çok kızgın.

Güzel. Bu işte yanımda birine ihtiyacım var.

Ellerimi kapının pervazına dayadım ve bekledim. Nefes alıyorum. Sertçe yutkun.

Kapı açılıyor ve ben anında havayı geri yutarak onun her bir parçasını içime çekiyorum. Saçları dağınık, pürüzsüz, zeytin rengi teni parlıyor. Öfke içinde olması umurunda değil. Salon pantolonu bile beni titretiyor.

Belli ki etkilenmemeye çalışsa da kendisi de etkilenmemiş değil. Gözlerim tembelce bacaklarına kayıyor. Birden kendimi güçsüz hissettim. Onu absorbe etmek için gereken güç neredeyse çok fazla. Dizlerimin üzerine çökebilirim ve onun bu konuda ne düşündüğü umurunda bile olmaz.

Akıl sağlığını korumak için mücadele ederek düzensiz bir nefes alıyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. "Neden durdurdun?"

Karşı çıkıyor. Lanet olası bir cesareti var. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi sabırsızca "Ne?" diye soruyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor, dişlerim o piçlerden birini kırabileceğim kadar sıkılıyor.

"Neden beni bırakıp kaçtın?"

"Çünkü bu bir hataydı." İçime işleyen bu açıklamayı yapmakta hiç tereddüt etmiyor. Hata mı? İnanılmaz bir şeydi. İnanılmaz şeyler hata olamaz.

"Bu bir hata değildi ve sen de bunu biliyorsun," diye nefes alıyorum. "Tek hata senin gitmene izin vermemdi."

Gözleri açılıyor ama o dolgun dudaklarından hiçbir kelime dökülmüyor ve bunun nedeninin ne söyleyeceğini bilmemesi olduğunu biliyorum. Ama sonra kapı kapanmaya başlıyor, yüzü hızla gözümün önünden kayboluyor. Olamaz. Bir yere varıyoruz. Cevap vermemesi çok şey anlatıyor.

Elim havalanıyor ve onu itiyor, ama gücümün ve onun minyon yapısının farkındayım. Onu ikiye bölebilirim. "Hayır, kıramazsın." Hızla koridora çıktım, kapıyı arkamdan kapattım. "Bu sefer kaçmıyorsun. Bunu bana zaten iki kez yaptın, bir daha olmaz. Müzikle yüzleşeceksin." Ona bakıyorum. Nefesim kesilmiş gibi görünmeden konuşmak için her seviyede başarısız oluyorum. Ve sabrım. Ve akıl sağlığım. Geri çekilmeye başladı. Yakınlığımızla başa çıkamıyor. Korkuyor mu?

Cazibeye boyun eğmek mi? *Hadi, Ava. Teslim ol.* Onunla birlikte hareket ediyorum, aramızdaki mesafenin büyümesine izin vermiyorum.

"Gitmen gerek," diye ağzından kaçırdı aceleyle. "Kate bir dakika içinde evde olacak.

Duruyorum, yüzüm kızgınlıkla buruşuyor. "Yalan söylemeyi kes," diye uyarıyorum, elini parmaklarının çılgınca oynadığı saçlarından uzaklaştırarak. Bu bir alışkanlık. O kadarını öğrenmiştim. Söylüyorum. Yalan söylerken saçlarıyla oynuyor ve şu anda dişlerinin arasından yalan söylüyor. "Saçmalamayı bırak, Ava."

Bana pis bir bakış fırlatarak benden uzaklaşmak için döndü. "Neden buradasın?"

Hemen harekete geçiyorum, bileğinden tutup yüzüme bakması için onu döndürüyorum. Onu bana bakmaya, bana dokunmaya zorlarken beni görmezden gelemezdi. "Nedenini biliyorsun."

"Öyle mi?" Mükemmel kemerli kaşları daha da yukarı kalkıyor.

Ciddi olamaz. "Evet, biliyorsun." Bana heceletmeyecek, değil mi? Yine mi?

Tuttuğum bileği saniyeler içinde elinden geçiriyor ve geri çekilerek birkaç adımda duvarla buluşuyor. "Çünkü ne kadar yüksek sesle çığlık atacağımı duymak istiyorsun?"

"Hayır," diye bağıriyorum kuşkuyla, ama sorusu karşısında bu kadar şaşırmış ya da sinirlenmiş görünmeye hakkım yok. Bu kadına böyle bir cümle kurmamalıydım. O çok daha fazlasını hak ediyor. Ama bana yaptığı şey bu. Beni mantıksız yapıyor. Beni çılgına çeviriyor.

"Tanıdığım en kibirli pisliksin," diye bağıriyor ve ben onun sertliği karşısında irkiliyorum. "Cinsel bir fetih olmakla ilgilenmiyorum."

"Fetih mi?" Homurdanıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve koridorda ilerliyorum, biraz kontrol için derinlere iniyorum. "Hangi gezegendesin sen be kadın?" Bulunacak bir kontrol yok.

"Çık dışarı!" diye bağıyor arkamdan, donup kalıyorum ve dönüp onu buluyorum. Öfkeden kuduruyor. Siktiğimin kulübüne katıl.

"Hayır," diye bağıyorum ve karamsar yürüyüşüme devam ediyorum. Aman Tanrım, onu boğabilirim.

"Hiç ilgilenmiyorum." Ve sonra böyle küfrediyor, daha fazla düğmeye basıyor ve derime iğneler batırılıyormuş gibi hissediyorum. "Şimdi, çık dışarı."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Geri çekiliyor, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Kaybetmiş olabilirim. "Çık dışarı!"

Asla. Aramızdaki boşluğa bakıyorum. Çok fazla var. Bir an farkına varıyorum.

Ona yeterince yakın değilim. Bakalım yakın ve kişisel olduğumda ne kadar ateşli olacak. Odamdaki karşılaşmamız eziyet gibiydi. Zalimce elimden alınan mükemmel bir an. Ona o coşkuyu hatırlatalım.

"Tamam," diyorum kesinlikle. "Gözlerimin içine bak ve beni bir daha görmek istemediğini söyle, ben de gideyim. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın." Bu sözler içimi sıkıyor ve sert kaslı vücudumun her santimi doğru cevabı vermesi için dua ediyor. Ama bu doğru mu olacaktı, yoksa yanlış mı? Ben bile bilmiyorum.

Sonsuzluk gibi geliyor ama hala konuşmuyor. Söylemiyor. Söyleyemiyor, ben de içeri giriyorum. Üç adımda onun önüne geliyorum, yakınlık başımı döndürüyor, kalbim şiddetle çarpıyor, nefes alışım aptalca bir hıza ulaşıyor.

"Söyle," diye fısıldıyorum, arzunun kıvılcımları her yerde ateşleniyor. "Yapamazsın, değil mi?" Parmağımı hafifçe omzuna koyuyorum, bu onun seğirmesine ve benim gülümsememe neden oluyor ve işaret parmağımın ucunu kulağının altındaki yumuşak boşluğa hafifçe bastırana kadar gergin, pürüzsüz teninde mükemmel bir iz bırakıyorum. Nefesi belirgin bir şekilde kesiliyor. Nabızı hızlanıyor. Kalp atışları benimkiyle eşleşiyor.

Ağır. ılgınca. Çok canlı.

"Boom ... boomboom.....," diye fısıldıyorum. "Hissedebiliyorum, Ava."

Bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, kendini duvara doğru itiyor. "Lütfen, git."

"Elini kalbimin üzerine koy." *Kara, ölü kalbim*. Elini tutuyorum

ve tişörtümün üzerine koyuyorum, böylece ona nasıl karşılık verdiğimi tam olarak anlayabiliyor. Bu tek yönlü bir yol değil. Bunu bilmesini istiyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen inatçı bir kadınsın." Bu sinir bozucu. "Aynı soruyu ben de sana sorayım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışıyorsun? Amacın ne Ava?"

Avucumla boynunu nazikçe sararak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum ve en hafif baskıyla yüzünü kendime çekiyorum. Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirip nefes nefese kalmasını sağlıyorum. Tanrım, yardım et bana, kokusu. "İşte orada," diye fısıldıyorum, o küçük teslimiyet sesini duymanın rahatlığı beni cesaretlendiriyor, ağzımı tatlı teninde yavaşça bir tura gönderiyorum. "Hissediyorsun."

Beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Sonunda ona ulaşmama izin veriyor ve ben de ağzımla üzerinde çalışmaya devam ediyorum, çenesinde ilerliyorum, hedefim o yumuşak, güzel dudaklar. Neredeyse olmam gereken yerdeyim.

Neredeyse geldik.

Sadece birkaç gagalama daha ve dilim onunkiyle buluşacak.

Bu düşünceyle adımlarım hızlanıyor, ta ki bir telefonun ciyaklaması aniden onun düzensiz, seks dolu nefeslerinin keyifli sesini kesene kadar.

Dudaklarım artık onunkilerde değil ve avuç içleri göğsümde sıkıca duruyor.

"Dur, lütfen."

Sarkıyorum, telefonumu cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum. Sarah mı? Beni radarla mı izliyor? "Lanet olsun." Reddet tuşuna basıp sesli mesaja gönderiyorum ve dikkatimi Ava'ya veriyorum. "Hâlâ söylemedin."

Tereddüt ediyor ama sonra nefes alıyor ve duymak üzere olduğum kelimelerden korkuyorum. "İlgilenmiyorum," diye fısıldıyor, sesi çaresiz geliyor, ama benden kurtulmak için mi, yoksa ona yanıldığını kanıtlamam için mi çaresiz olduğunu anlayamıyorum. "Buna bir son vermelisin. Ne hissettiğini düşünüyorsan, ne hissettiğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Ağızından bir kahkaha patlaması çıkıyor. "Düşünmek mi? Ava, sakın bunu benim hayal gücümün bir ürünü olarak göstermeye kalkma. Bunu hayal mi ettim? Az önce hayal gücüm müydü? Bana biraz kredi ver."

"Bana biraz kredi ver."

Omuzlarım gerildi. Bu kadının ve küfürlü konuşmasının nesi var? "Ağız!" Sorunumun ne olduğunu merak ederek bağıriyorum. O güzel dudaklardan bu kadar sert kelimeler döküldüğünü duymak beni gerçekten rahatsız ediyor. Bu kadar güzel, bu kadar *saf* bir şey küfretmemeliydi, özellikle de bana.

"Sana gitmeni söyledim," diye tekrarlayarak beni şimdiki zamana geri sürüklüyor. "Sana söyledim, gözlerimin içine bak ve beni istemediğini söyle." I

ona bakıyor, herhangi bir bocalama belirtisi olup olmadığını izliyorlardı.

"Seni istemiyorum," diyor sessizce ama gözlerimi kaçırmıyor.

Hayır, tamamen kararlı bir şekilde bana bakıyor.

"Sana inanmıyorum." Oynayan parmaklarını saçlarından hızla çekerken yakalıyorum. Yalan söylüyor, öyle olmalı.

"Yapmalısın," diye onaylıyor, koyu renk gözlerini parlatan soğuk bir parıltı sadece emrini güçlendiriyor.

Acı beni yakıyor.

Birbirimize bakıyoruz, onun çenesi sıkılı, ifadesi kararlı, ben kendimden şüphe ediyorum - tüm düşüncelerimden ve varsayımlarımdan şüphe ediyorum. Çünkü son yirmi yılda hiçbir kadın bana hayır dememişti. Ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Terli ellerimi dağınık saçlarımin arasında gezdiriyorum ama hayal kırıklığı inançsızlığımın önüne geçiyor ve öfke başlıyor. Kızgın öfke. Ve eğer şimdi gitmezsem,

aşına olmadığım ya da rahat olmadığım bir tarafımı görecek.

Ama bu iş bitmedi. Sadece biraz sakinleşmeye ve enerji depolamaya ihtiyacım var çünkü bu kadın beni tüketiyor ve ona karşı kendimi tamamen kaybetmek üzereyim.

Kapıyı arkamdan çarparak evden çıktım ve öfkemi biraz olsun dindirmek için elimdeki tek kullanımlık telefonu tüm gücümle yere fırlattım. Ayağa kalkıyorum, vücudum ağırlaşıyor, düzensiz nefes alışımı kontrol altına almak için savaşıyorum ve yavaşça dönüp eve bakıyorum, pantolonumun cebini yokluyorum. Anahtarları. Anahtarları çıkarıp birkaç dakika oynadıktan sonra başımı sallayarak posta kutusuna atmak üzere geri dönüyorum.

Diğer telefonumu çıkarıp sokakta volta atmaya başlıyorum ve beni alması için koca adamı arıyorum. "Bir sorunumuz var," diyor cevap olarak.

"Ne?"

"Sanırım buna ev işi de diyebilirsiniz."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. "Coral ve Mike." Buna kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

"Evet. Sarah seni aramaya çalıştı. Muhtemelen en iyisi Malikane'ye gelip bu huysuz karışıma katkıda bulunmaman."

Tanrı aşkına. "Birinden kurtulmamız lazım." Çünkü ikisi de üye olduğu sürece sürekli çatışma olacak.

John bana "Şansın vardı," diye hatırlatıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Aslında özellikle Mike'ı düşünüyordum." Adam anlaşılır bir şekilde benden nefret ediyor. Beni suçluyor ve şu anki kısa süreli sinirlerimin durumu yüzüne yumruk atmaktan başka bir şeyle ele almama izin vermeyeceğini biliyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım. Neredesin bu arada?"

"Benim dairem." En azından ben olacağım. Ana yola dönüyorum ve bir taksi aramaya başlıyorum.

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Araba geri mi
döndü?" "Evet."

"Her şey yolunda mı?"

Hayır. "Evet."

"Tamam. Sabah görüşürüz." Telefonu kapattı ve bir taksi şeritlerin üzerinden kaldırıma yanaştı. Taksiye atlıyorum ve yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissederek arkama yaslanıyorum. Boğazıma uzandım. Sert ve kaşıntıverici. Kalbim durmaksızın çarpmaktan gerçekten acıyor. Sürekli ısı bombardımanı yüzünden cildim ağrıyor.

Yine de körkütük sarhoş olmaktan çok daha çekici bir cehennem gibi geliyor.

Yoksa sadece geçici bir süre için bile olsa hiçliğin ne kadar mutluluk verici olduğunu unuttum mu?

Bugün Malikâneye gitmek için KESİNLİKLE bir isteğim yok. Görünüşe göre sürekli bir şeylerle uğraşıyorum, bir şeylerden kaçıyorum ve kendimi bir şeylerin içine sokuyorum. Yolcu koltuğuna geçtiğimde John'un tombul parmakları direksiyona vuruyor ve mırıldanıyor.

Parmakları durur. Mırıldanması durdu. Arabanın diğer tarafından bana baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Neden?"

"Uyuyamadım." Uykusuzluğuma neyin daha çok katkıda bulunduğunu bilmiyorum. Ava mı yoksa aklımdaki alkol mü? Biri diğerini ortadan kaldırılabildi. Yine de bir içki içmek neredeyse kendimi hayal kırıklığına uğratmak gibi geliyor ve daha önce hiç bu yönde düşünmemiştim. "Coral ve Mike'ın durumu nedir?"

John çekiliyor. "Kemerini tak," diye homurdanıyor ve ben de iç çekerek söyleneni yapıyorum. "Mike çok kızgın. Coral kızgın. Herkes kızgın." Ölümcül bakışlarını bana çevirdi. "Bir daha asla evli bir çiftle bulaşma, seni aptal orospu çocuğu."

Alnımı ovuşturarak yanaklarımı üflüyorum. John'un bana bir hafta içinde bu kadar çok aptal orospu çocuğu dediğinden şüpheliyim. Bundan hoşlandığımı söyleyemem. Hak ediyor musun? Evet. "Merak etme, etmeyeceğim."

"Yerdeki çantada senin için bir Şey var." Ayaklarımı işaret ediyor, ben de uzanıp bir Tesco poŐetini kaldırıyorum. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Bir kavanoz fıstık ezmesi çıkardım ve günler sonra ilk kez gülümsedim. "Őerefe, dostum." Hemen içine daldım.

"Yani sen ve kız? Bitti mi?"

"Hiç de değil," diyorum düşünmeden ve hemen pişman oluyorum. Çenemi kapatmak için parmağımı eneme sokuyorum. Başımın etini yemesine ihtiyacım yok. Bugün değil. Hiçbir zaman. "O inatçı."

"Seni derinlere gönderiyor, yaptığı Şey bu." Parmağımı tekrar kavanoza daldırdığımda gözlerini bana çeviriyor. "Dün gece oradaydın."

Ona bakmıyorum. "Kısaca."

"Ve seni kollarını açarak karşıladı, değil mi?"

Nefes veriyorum, zaten gün boyunca yorulmuŐtum. O bunun cevabını biliyor. "Buna neden bu kadar karşı çıkıyorsun? Sen ve Sarah birlikte mi çalıŐıyorsunuz?"

Kaşlarını çatarak yola bakıyor. "Sarah'nın bununla ne ilgisi var?"

"Ne zaman bir kalp atışı uzağımda olsam ortaya çıkmak, aramak ya da mesaj atmak gibi esrarengiz bir alışkanlığı var..." Tam bir sürüngen gibi görünmeden bunu nasıl ifade edeceğimi merak ediyorum.

"Ne?"

Başımı sallıyorum ve mengenemin kapağını tekrar kapatıyorum. " nemli değil."

"İsteksiz değilim." "O

zaman nesin?"

"EndiŐeliyim."

"Neden?"

Mırıldanıyor, bu sefer cevap vermekte o kadar acele etmiyor. İmiyorum. SeviŐmiyorum. Benim adıma mutlu olmalı. "Bana onun neden iyi bir fikir olduğuna dair tek bir neden söyle," diyor.

"Çünkü bana öyle hissettiriyor," diye cevap veriyorum gecikmeden ve John bana bakıyor. Beni sorgulamasına fırsat vermiyorum. "Çünkü ofisime girdiği anda tenim uğuldadı. Beynim döndü. Aklım başka yerdeydi, başka yerde derken Malikâne'de ya da bir şişe votkanın dibinde değildi. Eğer bunda bir şey yoksa, günahlarımdan tövbe etme ya da normal bir hayat yaşama şansım yok demektir."

"Normal bir hayat mı yaşamak istiyorsun?" Gülüyor. "Malikâne senin, Jesse. Bir kadına gerçekte kim olduğunu söylemeden onu kendine aşık edemezsin."

"Belki de Manor benim gerçekte olduğum kişi değildir," diyorum sessizce, pencereden dışarı bakarak. "Peki ya *yem*? Beni lanet bir yırtıcı gibi gösteriyorsun."

John alaycı bir kahkaha patlatıyor ve ben de vızır vızır geçen Londra sokaklarına kaşlarımı çatıyorum. "Onunla konuşmayı denedin mi? Konuşmayı?"

"Evet."

"Emin misin?"

Ava O'Shea ile her karşılaşmamı tekrar gözden geçiriyorum. Çok fazla takip ettiğini ama pek konuşmadığını görüyorum. Aslında, iç mekanlar ve ekstrem sporlar hakkında kısaca sohbet ettiğimiz ilk buluşmamız hariç, ki bu çok zevkliydi, geri kalan karşılaşmalarımız sohbet departmanında eksikti. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Kadınlar konuşmayı sever."

"Her zaman doğru değil." Gülümsüyorum, o da iç geçiriyor.

"Şu anda Malikane'nin hiçbir hanımıyla ilgilenmiyorsun. Normal bir kadınla normal bir hayat mı düşünüyorsun? O zaman normal davranmaya başla, orospu çocuğu."

Koltuğuma gömüldüm. Normal. Normal olan ne ki zaten? "CCTV tamir edildi mi?" Sohbeti başka yerlere çekerek soruyorum. Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, parmaklarını tekrar vurmaya başlıyor, belli ki konuşmayı bitirmiş. Ben de susuyorum ve düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

İmkansız. Bugün cuma. Lusso'nun lansman günü. Uzak durmalıyım. Onu rahat bırak. Aklını çelmeme izin ver. Belki bana ulaşır.

Dirseğimi kapıya dayadım ve gümbür gümbür atan başımı elime yasladım. *İnatçıyım*. Onun içeride olduğunu bile bile yeni dairemde uzak durmamın imkânı yok. Ben gidiyorum. Bitti.

Peki ya normal? Ava normal değil. Benim için normal olan alışkın olduğum şey ve Ava alışkın olduğum şey değil. Ya da hak ettiğim şey.

"Lauren'la evleneceksin," diyor babam mutfakta volta atarken, Jake öldüğünden beri sessiz ve durgun olan, içi boş ve kaybolmuş annem hiçbir şey söylemiyor. "Yaptığın onca aptalca şey arasında, Jesse. Tüm o aptalca şeyler!" Öfkesi hissediliyordu, yüzü kıpkırmızıydı. "Bizi mahvetmeye mi çalışıyorsun?" Ellerini masaya kuvvetle vurarak annemin sıçramasına neden oldu ve dudağı hırıltının eşiğinde, karşıya doğru eğildi. Sebep olduğum stres ve acıdan hiç zevk almıyorum. Tıpkı Jake hayattayken onların onayını kazanmak için savaşmayı bıraktığım gibi, affedilmeyi kazanmak için de savaşmayı bıraktım. İçimde hiçbir şey kalmadı, bu yüzden savaşmak yerine teslim olacağım. Yapmam gerekeni yapacağım ve bunun beni bir şekilde kurtarmasını umacağım. Umarım omuzlarımdaki bu dayanılmaz baskıyı hafifletir. Umarım huzur getirir. Hepimiz için.

"İyi bir koca olacağım baba. İyi bir baba." Ağırılığımı etrafa atmayacağım. Çocuklarıma gereksiz baskı uygulamayacağım. Onları işe yaramaz hissettirmeyeceğim.

Homurdanıyor. "Nefesimi tutmayacağım."

"Hey." John'un uzak sesi beni arabaya geri getirdi ve gözlerimi ona çevirdim. "İyi misin?"

"Evet," diyorum, anılarımı göz kırparak siliyorum. "Ben iyiyim."

Garaj yolundan Malikâneye doğru gümbür gümbür ilerlerken gerildiğimi hissediyorum ve Coral'ın arabasını gördüğümde gergin kaslarım daha da geriliyor. Umarım ve dua ederim ki dün gece araba kullanamayacak kadar çok içmiştir ve bir taksi çağırmıştır, ama içimdeki ses bana aksini söylüyor.

"Gece burada kaldı," diyor John ben daha sormadan, durup motoru kapatarak. "Drew ve Sam Mike'ı sakinleştirdiler. Gidecek hiçbir yeri yoktu." Arabadan inip uzaklaşıyor, uğursuz gövdesi bana her şekilde onu sorgulamamamı söylüyor.

"Neyiz biz şimdi, lanet olası bir otel mi?" Beynim devreye girmeden önce çıkıyor ve John duruyor, yavaşça bana dönüyor, kişiliği ölümcül.

"Belki de Malikânenin *Efendisi* lanet yatağında yatıya kalanlara izin vermeyi bırakırsa, bu lanet sorunu yaşamayız."

Kıvrılmış dudağımı tutamıyorum. "Siktir git," diye tükürerek yanından geçip kaburgalarımın bir yumruk beklemeye başladım.

"Bugünlerde kendinde olmadığın belli olduğu için bunu görmezden geleceğim."

Kendim mi? Ben kimim ki zaten? Dikkatimi ileriye veriyorum ve hemen keşke vermeseydim diyorum. Coral kelimenin tam anlamıyla bardan düşüyor ve bana doğru bir hamle yaparak kendini kollarıma atıyor. Onu yakalamaktan ya da yüzüstü yere düşmesine izin vermekten başka seçeneğim yok. "Buradasın," diye mırıldanıyor ve ben inanamayarak göğsüme gömülü başının arkasına bakıyorum, vücudu gevşek ve ağır. "Seni özledim."

Mercan önümde sallanırken John'u bulmak için etrafta dolanıyorum, yüzüm şüphesiz inançsızlığımı ifade ediyor. Sabah oldu ve kız kafayı bulmuş. John sadece omuz silkti ve yürüdü gitti. Cidden bunu halletmem için beni bırakmıyor mu? "Otuzbirci," diye mırıldanıyorum, neredeyse onu bara geri sürükleyerek. "Eve gitmen gerek Coral." Onun işe yaramaz halini sandalyelerden birine oturtuyorum, telefonumu çıkarırken yuvarlanmasını engellemek için elimi omzuna koyuyorum.

"Mike izin vermedi." Başını geriye atıp bana baktı. "Ben de seni görmek istedim."

"Sen sarhoşsun." Hiç bu kadar açık bir şey söylemiş miydim?

"Ben sarhoş değilim." Uzanıp beceriksizce saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve çökmüş bedenini düzeltiyor. Beni ayık olduğuna ikna etmek için zayıf bir çaba. Daha önce bu kadar sıçan kışlı bir kadın gördüğümü sanmıyorum. Çok çirkin. "Nerelerdeydin?" Gözlerini kırıştıtararak bana odaklanmaya çalışıyor. "Artık hiç burada değilsin. Neden?"

İçimden gülüyorum ve beni hayal kırıklığına uğratmaması için dua ederek Sarah'yı arıyorum. Sesli mesaja düşüyor ve tekrar ararken lanet ediyorum. Hiçbir şey çıkmadı. "Tanrı aşkına." Ayak sesleri duyduğumda barın dışını görmeye çalışarak eğilebildiğim kadar eğiliyorum. Drew'un merdivenlerden inip kravatını bağladığını görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Kahretsin, ben yokken burası gerçekten de bir otele dönüşmüş. "Hey," diye sesleniyorum ve başını kaldırıp bakıyor. Yüzü buruştu. "Yardım ister misin?"

Gözleri Mercan'a kayıyor, yüzü biraz daha buruşuyor ve yoluna devam ediyor. "Siktir git," diye sesleniyor ve ağzım açık kalıyor.

"Üyeliğinizi iptal edeceğim!" Bağırıyorum, Mercan sandalyenin daha da aşağısına kayarak uyuklamaya başladığında onu yakalamak için hızla yer değiştiriyorum.

"Bana uyar," diye bağırıyor Drew. "İşimi çalan sık kafalı emlakçılarla lanet olası alanımı paylaşmam."

Gözlerimi deviriyorum ve kendime yeni arkadaşlar edinmem gerektiğini düşünerek Sarah'yı tekrar arıyorum. Cevap verdiğinde sevincimi haykırmamak için elimden geleni yapıyorum. "Neredesin?"

"Ben ... neden?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"O sarhoş fahişeyle mi uğraşıyorsun? Hayır. Bütün gece onunla uğraştım. Senin sorunun." Telefonu kapattı.

"Tanrı aşkına," diye bağırarak Coral'ı uykusundan uyandırıyorum. Bana bakıyor ve sarhoşça sırıtıyor.

"Ben de seni arıyordum." Eli karnıma iniyor ve okşuyor. "Beni odana götür."

"Jilet yemeyi tercih ederim," diyorum kendi kendime ve bu konuda yalnız olduğum gerçeğini kabulleniyorum. Kiraladığım evde kalmalı ve kontrol edemediğim düşüncelerimle kendimi parçalamalıydım. Eğilip Coral'ı sandalyeden kaldırıyorum ve omzuma alıp bardan çıkıyorum. Bunun için zamanım yok.

Odamı atlayarak merdivenlerden çıkıyorum ve yan odaya giriyorum. Darmadağınık, temizlikçiler henüz buraya girmemiş. Onu yatağa atıyorum, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştığında tuttuğu ellerini savuşturuyorum.

"Onu senin için terk ettim, biliyorsun." Gözlerimin içine baktı. "Çünkü paylaştığımız şey çok özeldi."

Dönüp gidiyorum. Özel miydi? Hayır, *lanet* bir şeydi. Hiçbir şey hissetmedim. Görmek istediğini görüyor.

Kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum, durup düşünüyorum, Ava'nın sözleri dün gecedен beri milyonuncu kez yüzüme çarpıyor.

Ne hissettiğinizi düşünüyorsanız, ne hissettiğimi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.

Geri çekiliyorum. Kahretsin, Coral benim için neyse ben de Ava için o muyum? Hayır, değilim.

Gülerek ofisime gidiyorum, yolda Google'ı açıyorum. *Düşünüyor musun?* Ben bir şey *düşünmüyorum*. Biliyorum. Belki de John haklıdır. Kadınlar konuşmayı sever. Ama bütün kadınlar değil. Malikanenin kadınları konuşmak istemez. Onlara saygılı davranılmasını istemiyorlar. Romantik olmak ve çiçek göndermek.

Bir çiçekçi bulup çiçek sipariş ettim ve bir notla birlikte Lusso'ya gönderttim.

Ofisime geldiğimde Sarah masamdaydı ve bana attığı ilgi dolu bakışı görmezden geliyorum. Onunla konuşmayacağım. Kanepeye uzanarak, yapacak bir şeyler bulmak için sehpanın üzerindeki bir yığın evrakı karıştırmaya başlıyorum.

"*Beni affedin,*" diyor ve ben kafamı kaldırıp şaşkınlıkla bakıyorum. Dizüstü bilgisayarımı çevirip bana sipariş onayımın olduğu bir e-postanın bulunduğu ekranı gösterdi

Çiçekçiden gelen kart açık. Kartın üzerine ne yazılmasını istediğimi belirten bir onay. *Beni affet.* "Neden?" diye soruyor. "Ne yaptın sen?"

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. E-posta hesabıma erişimi olması hiç sorun olmamıştı. Her şeye erişimi var. Kara kalbim dışında her şeye. "Sen kendi işine bak Sarah," diye mırıldanıyorum, burayla işim çoktan bitmişti. Ayağa kalkıp kapının arkasından takım elbisemi aldım.

"Son zamanlarda orada mıydın?" diye soruyor. "İç mimarı mı beceriyordun?" Ses tonunda bir kahkaha var ve bu beni derinden etkiliyor. "Tanrım, Jesse, senden on yaş daha genç olmalı."

Çenem kasılıyor, gözlerim önümdeki kapıda delikler açıyor. *Isırma.* "Onunla yatmıyorum," diye homurdanıyorum, varsayımından dolayı öfkeleniyorum. Gerçi, acı verici bir şekilde, sinirlenmeye hakkım yok.

Gülmeye başlıyor ve sanki bıçaklar etimi kesiyor. "O zaman ne yapmaya çalışıyorsun? Ona kur mu yapıyorsun?" Biraz daha gülüyor ve ben yavaşça dönüyorum, takım elbisem bir elimden sarkıyor, yüzüm dimdik. Gözleri keyifle parlıyor. Sapkın sürtük beni yemlemekten iğrenç bir heyecan duyuyor.

"Kapa çeneni, Sarah."

Sırıtarak ayağa kalkıyor, giydiği korse sahte göğüslerini çenesine kadar itiyor. "Sadece bu hayatı biliyorsun Jesse." Eğilip yaklaştığında elleri masamın üzerinde duruyor. "Onsuz idare edebileceğini düşünmen aptallık olur."

"Ya da sensiz?" Takım çantamı omzumda sallayarak soruyorum. "Demek istediğin bu, değil mi? Sensiz hayatta kalamayacağımı düşünüyorsun." Bir dereceye kadar haklı. Sarah'yı yakınımda tutmak, ona göz kulak olmak, birini üzdüğünde onu savunmak -ki bu çok sık oluyor- bana her zaman çarpık bir kefarete duygusu verdi. Çünkü Carmichael'a yaptıklarına rağmen, onun da yaptıklarına rağmen, onun iyi olduğunu bilmek isterdi. O böyle biriydi. Her zaman mutluydu. Her zaman bağışlayıcı. Her zaman şefkatli. *Asla* kin tutmazdı ve babamın onu hor görmesi bunun kanıtıydı. Sarah'nın bana olan ilgisi de öyle. Onun nasıl hissettiğini biliyordu. Bildiğini biliyordum.

Onun bildiğini biliyordu. Herkes onun bildiğini biliyordu. Ama o gülümseyerek geçiştiriyordu. Dünyada kimseye benden daha fazla güvenmediğini, Sarah'nın doğuştan çapkın olduğunu ve kendine güveninin onda sevdiği şeylerden biri olduğunu söylerdi. İlişkileri özel değildi. Ama bana kadar uzanmıyordu.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Zayıf olduğum için beni affedeceğini biliyorum. Ona ihanet ettiğim için. Sarah'nın pençesine düştüğüm için. Ama onun merhametiyle kutsanmadım. Beni hatalarımdan arındırma fırsatı olmadı, çünkü o öldü ve bu tamamen benim hatam.

Jake gibi. Rosie gibi.

Hepsi benim hatam.

"Biz birlikte olduğumuz sürece hiçbir kadın seni kabul etmez," diye karşılık veriyor, ancak sözlerinde şüphe izleri var ve bunlar haklı.

"Ama biz birlikte değiliz, Sarah. Asla da olmayacağız. O çarpık, boktan zihnini buna alıştırmalısın," diye bağıryorum ve o irkiliyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve dilimi ısırıyorum, ona daha sert gerçeklerle vurmaktan geri duruyorum. Son on altı yılını beni kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışarak geçirdi. Beni öyle ya da böyle birbirimize ihtiyacımız olduğuna ikna etmeye çalıştı. Sebep olduğumuz yıkım ve acının tamamen boşuna olmadığını görmemi sağlamaya çalıştı. Onun ilerlemelerine ya da lanet kırbacına direnmek hiç zor olmadı. Ama asla bezimi kaybetmedim. Her zaman soğukkanlılığımı korudum, gülüp geçtim, bazen çaresizlik içinde başımı salladım. Bugün öyle değil. Bugün, ben bittim.

"Hiç var olmamış bir şeye inanmayı bırakın. Uyanın. Gerçeği gör. Ben senin *değilim*." Kapıyı çekip açıyorum ve çıkıyorum, hıçkırık sesini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum.

Siktir!

John koridorda bana doğru ilerliyor ve sargılarını çıkararak ölümcül bakışlarını ortaya çıkarıyor. "Ne yaptın sen?"

"Ona bazı gerçekleri anlattım," diye çıktım, yanından geçerken omzuna çarptım. Bilinçli bir hareket değildi ama vücudu genişti ve bu koridor öyle değildi.

"Dikkat et evlat," diye tehditkâr bir şekilde uyarıyor, tehdidi hissediliyor.
"Kıçına tekme basmayacağımı sanma sakın."

"Ben buradan gidiyorum." Adımlarımı hızlandırdım, kaçmak için can atıyordum.

"Akıllı ol," diye sesleniyor. Ona olan saygısızlığımdan bahsetmiyor.

Tabii ki değil.

"Seni yarın arayacağım."

"Cevap vermeyebilirim."

Cevap verecektir. John her zaman cevap verir. Arabama varıyorum ve takım elbisemi arka koltuğa atıyorum, direksiyona geçmeden önce motoru birkaç kez sertçe deviriyorum, hüsrânımı, öfkemi, umutsuzluğumu arabamdan çıkarıyorum.

Tek duyabildiğim Sarah'nın kahkahası. Tek görebildiğim onun eğlencesi. O kadar gülünç müyüm? Umudun ötesinde miyim?

Alnımı ovuşturuyorum, telefonumu çıkarmak için kıçımı koltuktan kaldırıyorum. Sarah'ya mesaj atarken kendi kendime "Özür dilerim," diyorum. O kadının sahip olduğu tek şey benim. Ve korkuyor. Bunu anlıyorum. Ama gerçekte yüzleşmesi ve beni bırakması gerekiyor.

Bunu yapmak için bir kadına ilk kez ihtiyaç duymuyorum.

Lauren'a her zaman bakmış ve aklından neler geçtiğini merak etmişimdir. Şimdi ailesinin evinde, karnı şişmiş, bebeğim içinde büyürken, hayattaki en mutlu kız gibi görünürken her zamankinden daha fazla. Benim umutsuzluğumu görmezden geliyor. Sevgisizliğimi ya da çabasızlığımı görmezden geliyor. Korunduğu konusunda bana yalan söylediği gerçeğini görmezden gelerek. Beni tuzağa düşürmesini. Her gün uyanıyorum ve Jake'in artık burada olmadığını fark etmek için birkaç dakika ayırıyorum. Sonra bir zayıflık anında, saf bir aptallıkla Lauren'dan bir şişe votka aldığımı, hepsini içtiğimi, verdiği uyusukluğa hayret ettiğimi ve sonra onu becerdiğimi kaydetmek için birkaç dakika daha. O anda, içki acımı dindirirken ve sikim sıcak bir karşılaşmanın içindeyken

Kedicik, bedenimden çıkmıştım. Kederimden uzaklaşmıştım. Dört ay sonra, sevmediğim bir kızla evlendim. Neredeyse tanımıyorum bile. Kesinlikle anlamıyorum. Ya da güvenmediğim. Ya da yanında rahat hissetmediğim. Ama şu anda iyi olduğum tek şey bu ve benden bekleneni yapmak doğru geliyor. Özellikle de yaptığım onca yanlıştan sonra. Ve yine de, tek hissettiğim şey boşluk.

Dışarıda bir korna sesi duyuyorum ve bir anda sandalyemden kalkıyorum, keyfim yerine geliyor. Carmichael Amca'nın arabayı durdurup indiğini ve gözlüklerini taktığını görüyorum. John da yanındaydı, iri yarı adam her zamanki gibi önsezili görünüyordu. Oh, Tanrıya şükür. Beni bu cehennemden bir günlüğüne uzaklaştırmak için buradalar. Lauren'ın seslenişlerini duymazdan gelerek mutfak kapısına yöneliyorum ama kapıyı açtığımda babasıyla karşılaşıyorum.

"Onu göremezsin," diyor. "Sen bir kocasın ve yakında baba olacaksın. Burada olup kızıma bakmalısın."

"Bugün bizim on sekizinci yaş günüm." Jake'siz bir yıldan fazla. "Her doğum günümde beni görmeye gelir," diyorum, yanından geçerken, yarı yarıya geri çekilmeyi bekleyerek. Ama çekilmedim. En azından onun tarafından. Ama Lauren beni yakaladı.

"Aman Tanrım, Jesse!" diye neredeyse çığlık atacaktı ve ben de dönüp onu karnını sıkıyor, gözleri sulanıyordu.

Midem bulanıyor. "Ne oldu? Ne oldu?" Ağlayıp inlerken anlamaya çalışarak onu bir aşağı bir yukarı tarayarak soruyorum. "Yaralandın mı? Bebek yüzünden mi?"

"Şu yaptığına bak," diye çıkışıyor Alan, Lauren'ı bir sandalyeye götürüp oturtuyor. "Şimdi, sevgilim, ne oldu?"

"Acı," diye ağlıyor. "Acıyor."

Alan onunla ilgilenirken ben işe yaramaz bir aptal gibi duruyorum. Durup ağlamasını ve feryat etmesini dinledim. Şişir ve karnını sık.

Yırtık.

Suçlu

um.

Lauren'in babası onunla zaman geçirir, onu sakinleştirir. Gözyaşları diner. Bir ambulans gelir. Bebeğin kalp atışları mükemmel. Kanama yok. Bebekte ya da Lauren'da bir sorun yok.

"Ne korku ama," diyor gülümseyerek ve elime uzanıyor.

Numara mı yapıyordu?

"Evimden defol," diye bağırıyor Alan ve onun baktığı kapı aralığına doğru dönmemi sağlıyor.

Carmichael oradadır ve John onun arkasında belirmiş, uğursuz görünmektedir. Tabii ki gitmediler. Belki onlar da Lauren'ı merak etmişlerdir.

Carmichael bana sempatiyle bakarak, "Yeğenimle konuşmak için buradayım," diyor. Lanet bir sempati.

"Karısı ve doğmamış çocuğuyla ilgilenmekle meşgul." Alan kıpırdamadan duruyor.

"Karısı ve doğmamış çocuğuyla ilgili hiçbir sorun yok."

şimdi Alan ilerliyor ve sonuç olarak John, Carmichael'ı geçip odaya giriyor. "Jesse'yle konuşmak için buradayız," der ve gözlerindeki tehdidi birinin görmesini istemediği sürece asla yapmadığı bir şey olan gözlüklerini çıkarır. Ve tehdit oradadır. Oğlum orada. İçimdeki bir şey de öyle.

Umut.

Bu dünyada güvенеbileceęim sadece iki kişi burada. Beni bu delilikten kurtaran.

KAPICI benim için kapıları açıyor ve Lusso'nun otoparkına giriyorum, midem taklalar atıyor. Çiçekleri aldı mı? Beğendi mi? Ne düşündü?

Park ediyorum, iniyorum ve yeni takım elbisemi düzeltiyorum, derin bir nefes alıyorum ve bütün gün aynı mantrayı tekrarlıyorum. *Nazikçe, nazikçe.* Onunla konuş, gözlerini kamaştır. Beni şımartmaz ve kelebekleri keşfetmezse büyük bir hata yapacağını göster.

Kelebekler.

Daha önce böyle bir şey yaşadığımı söyleyemem ama Tanrım, bu inanılmaz bir duygu.

Fuayeye girdiğimde, beyaz zambaklarla süslenmiş kapıcı masasını görüyorum ve başımı iki yana sallayarak içimden gülmekten kendimi alamıyorum. İmkânsız kadın.

"Efendim." Masanın arkasından bir adam beliriyor. Kısa boylu, kır saçlı ve gözleri önümde geziniyor, ta ki başı geriye düşüp bana bakana kadar. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lansman partisi için
buradayım." "Adın ne?"

"Ward."

Panosunun başına geçip kalemi listede gezdiriyor. "Korkarım aşağı değilsiniz."

"Bir hata olmalı."

"Hata yok," diye cıvıldıyor. "Ve ne derler bilirsiniz, eğer adınız yazılmamışsa, içeri giremezsiniz." Kıkırdıyor ve sonra dikleşiyor, iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sadece misafirler girebilir." İçimden bir ses kapıcıyla iyi geçinemeyeceğimizi söylüyor, özellikle de kendi çatı katına çıkmama engel olmaya çalışırsa. Özellikle de şimdi, Ava oradayken. Bu binada neredeyse onun kokusunu alabiliyorum, her çatlakta, her yerde onun yaratıcı izi var.

"Ben misafir değilim," diyorum ona, asansöre doğru yürürken. "Ben buranın sahibiyim."

"Oh?" Ben içten içe gülümseyerek arkama bakarken o da tekrar panosuna göz atıyor. "Yine mi isim efendim?" diye soruyor, dikkatini bana vererek.

"Peter Pan," diye cevap veriyorum ve kaşlarını çatıyor. "Ward. Ward. Jesse Ward, çatı katının sahibi." Bir dakika içinde sabrımı kaybedeceğim. "Şimdi, izin verir misiniz?"

"Kimliğini görmem gerekecek." Göğsü kabarır, çenesi dikleşir.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, cüzdanımı çıkarıp ona ehliyetimi gösteriyorum. "Mutlu musun, Kojak?"

Yaklaşıyor, alıyor, inceliyor. Sıkıntımı uzun bir iç çekişle ifade ediyorum, çenem titriyor. "Hoş geldiniz, Bay Ward." Bana gülümsüyor ve ben de inanamayarak gülüyorum. "Size yolu göstereyim."

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum, kendime kapıcının yaşlı olduğunu ve öngörülebilir bir süre boyunca bana hizmet etmek için burada olduğunu hatırlatıyorum. *Köprüleri yakma Ward.* "Çok nazıksınız." Tamamen abartılı bir şekilde gülümsüyorum ve o da gözlerini kısarak asansörü çağırmak için yanımdan uzanıyor.

Biniyorum ve çatı katının kodunu girmesini izliyorum. "İyi akşamlar efendim." Kapıların kapanmasını bekleyerek çıktı.

"Yapacağım," diyorum, aynada kendimi inceliyor, saçlarımı karıştırıyorum. "Asansörü tutun!"

Donup kaldım, elim saçlarımda. *Ne oluyor lan?* Beni duymadı mı lan? Kapılar açılıyor ve Sarah her zamanki dar pantolonu ve göğüs dekolteli üstüyle beliriyor. Ona yorgun bir bakış attım ve o da bilerek gülümseyip içeri girdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, buldog kapıcı da peşinden geliyor. "Benimle birlikte," dedim ona. Çenemi kapalı tutmalıydım. Ayak bileklerini ısırp onu dışarı sürüklemesine izin *vermeliydim*, çünkü onu burada istemiyorum. Geri çekildi ve kapılar tekrar kapanmaya başladı. "Kendine engel olamadın, değil mi?"

"Yeni evini görmek istiyorum." Çantasına gidip kırmızı rujunu yeniden sürüyor.

"Onu gördün."

"Unuttum." Dudaklarını şapırdatıyor ve bana nazlı bir gülümseme veriyor. "Birini etkilemeye mi çalışıyorsun?" Gözleri yeni takım elbisemin üzerinde geziniyor.

"İyi davranacaksın," diye uyarıyorum.

"Elbette." Asansör açılıyor ve bir anda dışarı çıkıyor, gülümsüyor ve şu anda insanlarla dolup taşan yeni evime doğru hızla ilerliyor. Lanet olsun, dolup taşıyor. Şaşkın şaşkın bakıyorum, hepsinin buradan gitmesini diliyorum. Ava hariç hepsinin.

İçeri girerken bana bir tepsi şampanya ikram eden garsonu görmezden geliyorum ama başka bir adamın uzattığı broşürü kabul ediyorum. Ona ihtiyacım olmadığını söyleyerek nefesimi boşa harcamıyorum.

Drew'un emlakçı düşmanı Chris beni fark ediyor ve muhtemelen Malikâne'deki maceralarını anlatmak için aceleyle yanıma geliyor. "Bay Ward," dedi bana elini uzatarak. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Nasılsın, Chris?" Soruyorum, gözlerim onu arıyor. "Şimdi tamam, ne demek istediğimi anlıyorsan." Aptalca kıkırdıyor, omzuma vuruyor. Bedenim sarsılıyor, çenem kendi iradesiyle geriliyor, sinirim alevleniyor. Benim neyim var böyle? Onunla birlikte gül. Dalyarakla dalga geç.

"Biliyorum," diyorum. Umurumda bile değil.

Dönüp her köşeyi tarıyorum. Nerede bu kız? Hayal kırıklığımın arttığını hissedebiliyorum ve sonra ...

İçime çekiyorum, tenim karıncalanıyor. Mutfakta duruyor, sırtı bana dönük, ama bu şekli nerede görsem tanırım. Kalbim hızlanmaya başlıyor. Nabzım güm güm atıyor.

"Öyle değil mi Jesse?"

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi Chris'e çeviriyorum. Bu salak ne saçmalıyor böyle? Drew haklı. Tam bir pislik. Kafamı sallıyorum ve onu tekrar buluyorum, kırmızıya bürünmüş vücudunu yakından inceliyorum. Kabul ediyorum, çok güzel bir elbise ama biraz kısa. Etrafımdaki tüm erkeklere bakıyorum, gözümün kaymasını bekliyorum. Kızıma bakan birden fazla sapık gördüğümde kendimi durmaya zorluyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. *Benim mi?*

Chris, "Gerçekten gerçeküstüydü," diye devam ediyor ve ben onu zorlukla duyarak başımı sallıyorum. Tek duyduğum, bana ilgilenmediğini söyleyen inandırıcı olmayan, şehvet dolu bir ses. Dün gece onun evinden hiç ayrılmamalıydım, ta ki o yumuşayıp beni de düşündüğünü itiraf edene kadar. Etrafı yabancılarla çevrili yeni evimde durmuş, onu yalnız bırakabilmek için yangın alarmını çalıştırıp evi boşaltma isteğime direniyorum.

Ava'nın kızıl saçlı arkadaşının bana doğru baktığını ve beni görünce gözlerinin açıldığını görünce kendi kendime gülümsüyorum. Düşünceli bir şekilde gülümsüyor. Beni hatırlıyor ve Ava da dönüp bana bakıyor. Gözleri açılmaktan fazlasını yapıyor, neredeyse kafasından düşecek. Ona gülümsememi gösterme şansım olmadı. Geri dönüyor, varlığımla şok olduğu belli. Ama arkadaşının sırtışı? Çok şey anlatıyor.

Yanımdaki şerefsizi görmezden gelerek Ava'ya doğru ilerliyorum, arkadaşının sözlerini dudaklarından okuyorum. Ona geleceğimi söylüyor. *Oh evet, bayan. Ben de geliyorum.*

Ava beni tanımayı reddediyor ve arkadaşı açıkça eğleniyor. Dehşete düşmüş ya da şok olmuş değil ama eğleniyor. Bu savaştan henüz çıkmadım.

"Seni tekrar görmek güzel Kate," diyorum yumuşak bir sesle. "Ava?"

Beni tanımıyor ve Kate'in gözleri zevkle aramızda dönüyor. "Jesse." Dudaklarını büzerek başını sallıyor. "İzninizle. Burnumu pudralamam gerekiyor." Bardağını tezgâha koyan Kate bizi yalnız bırakıyor ve ben içimden kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Çünkü Ava'nın arkadaşı onunla ilgilenmediğine inansaydı, onu benimle yalnız bırakmazdı. Çılgına dönmüş durumdayım ve hissettiğim özgüven artışı? Uzay boşluğuna roket gibi fırladı.

Birkaç saniye sabırla beni kabul etmesini bekledikten sonra, yerinden kımıldamayacağını kabul ediyorum. Çünkü o inatçı bir herif. Bu yüzden yavaşça etrafında dönerek enfes yüzüne bakıyorum. Uzanıp ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. "Büyüleyici görünüyorsun," diyorum sessizce, gözlerimi yüz hatlarının her bir mükemmel santimetresinde gezdirerek. O dudakların tadına baktım. Tekrar tadamazsam ne yaparım bilmiyorum.

"Seni bir daha görmek zorunda kalmayacağımı söylemiştin."

"Burada olacağını bilmiyordum," diye yalan söylüyorum, dudağımı dişliyorum. Hakkımda uzaklaştırma kararı çıkartırsa onu suçlamam. Ben de kendime bir tane çıkarttırmak istiyorum.

Ava bana aptalmışım gibi bakıyor. Haklı olabilir. "Bana çiçek göndermişsin."

Yüzümdeki arsız-suçlu gülümsemeyi engellemek için mücadele ediyorum.

"Oh, demek öyle." "Lütfen, affedersiniz." Beni geçmeye çalışıyor ve ben panikle hızla hareket ediyorum.

onu durdurmak için.

"Bir tur atmayı umuyordum," diye geveliyorum ve kendi cüretime içimden gülüyorum. Buranın içini dışını biliyorum.

"Victoria'yı çağırayım. Size etrafı göstermekten mutluluk duyacaktır." "Seni tercih ederim."

"Bir turla sikişemezsin," diye sert bir şekilde karşılık veriyor ve geri çekilmeme neden oluyor. Karşımda duruyor, kelimenin tam anlamıyla gökten düşmüş gibi görünüyor ve böyle kaba bir dil mi kullanıyor?

"Ağzından çıkana dikkat edecek misin?"

Bana nereye gideceğimi söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Ve arabamı sürerken koltuğumu geri koy."

Şimdi gülümsememe engel olamıyorum ve rahatsız bir şekilde yer değiştirmeye başladığında muazzam bir memnuniyetle doluyorum.

"Ve müziğimi rahat bırak."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Eminim şakama bayılmıştır. Onun beceriksizce topuktan topuğa geçişini izliyorum, gözleri bana bakmamak için çok çalışıyor. İçimden bir ses bunun bana bakarsa pes edeceği için olduğunu söylüyor. *Bana bakacak.* "İyi misin? Biraz titrek görünüyorsun." Kolumu kaldırıyorum, o pürüzsüz teni tekrar hissetmek için çaresizce. "Seni etkileyen bir şey mi var?"

Geri çekiliyor ve metanetime bir darbe indiriyor. "Hiç de değil," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırarak. Yalan söylüyor. Elinin yanında seğirdiğini görebiliyorum. Söylüyor. "Bir tur ister misin?"

Gülümsemem genişliyor. "Bir tura bayılırım." Ve bir öpücük. *Ve her santimine taptığım bir gece.* Ve belki kahvaltı. Ve daha fazla öpücük. Ve öğle yemeği. Onu patlayana kadar besleyeceğim, sonra tekrar yemeye hazır olana kadar karnını ovacağım. Ya da tekrar öpmeye. Kendi kendime gülümserim. Kulağa cennet gibi geliyor. Sadece onu kesinlikle öyle olacağına ikna etmem gerekiyor. O da benim kadar gafil avlanmış durumda, ama daha az istekli. Çözüldüğünde nasıl olacağını hayal *edin*. Bunu kabullenip benimsediğinde.

Muhteşem vücudunun her gözeneğinden sızan hayal kırıklığıyla mutfaktan adeta tepinerek çıkışını izliyorum. Elbise kesinlikle çok kısa ve ona bakarken beni yakalayan odanın karşısındaki adama ters ters bakıyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve gülümseyerek başka tarafa bakıyor. Akıllı adam.

Ava'yı takip ediyorum ve elini amaçsızca sağa sola sallamaya başlıyor. "Salon," diyor, bana etrafa bakmam için zaman tanımıyor, gerek de yok zaten. Ben de o ilerlerken gözlerimi kalçalarının hafif salınımından ayırmıyorum. "Mutfağı gördün," diye sesleniyor omzunun üzerinden, tatlı dudaklarına küçük bir bakış atmamı sağlayarak. "Manzara." Önce terasın karşısını işaret ediyor.

Çatı katına geri dönüyor ve açık alandan geçerek spor salonuna doğru ilerliyorum. Hâlâ elimde tuttuğum kataloğu geçerken bir masanın üzerine koyarak gülümsüyorum. İnsanlar beni durdurmaya, merhaba demeye, elimi sıkmaya çalışıyor ve ben her birini görmezden gelerek ona yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum.

"Spor salonu," diye mırıldanıyor içeri girerken, Grenson'larım eşiği geçer geçmez çıkmadan önce. Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken gülüyorum, gözlerim kışına çivilenmiş. Onu elime geçirip yatak odasına götürmeyi nasıl da istiyorum.

Her kapıyı açıp kapattıktan ve kısaca hangi odaların ötesinde olduğunu açıkladıktan sonra, ana süite girdi. Benim yatak odam.

Lanet olsun, az önce aslanın inine girdiğini bir bilse.

"Sen uzman bir tur rehberisin Ava." *Huysuz olduğunda da seksisin.* Oldukça sıkıcı bir sanat eserinin önüne geliyor, ama eski püskü sandallarda büyüleyici bir şeyler var. "Sanatçı hakkında beni aydınlatmak ister misin?"

"*Giuseppe Cavalli*," diye iç geçiriyor ama bu yorgun bir iç geçirme değil. Hayranlık dolu bir iç çekiş. Bu resmi seviyor. Hem de çok.

"Güzel," diyorum, o arkamda kalırken eseri inceliyorum. "Bu sanatçıyı seçmenizin özel bir nedeni var mı?" Konuşma. Sohbet. John'dan tavsiye aldığıma inanamıyorum. Sonsuza dek bekâr olan adamdan.

Bir süre sessiz kalıyor ve benim onun bakışları altında ısınıyor. Gördüklerinden ve onu kollarıma aldığımda hissettiklerinden hoşlanıyor. Şu anda düşündüğü şeyin bu olduğunu hayal ediyorum. Tabloyu değil.

"Işığın ustası olarak bilinirdi," diye sessizce cevap veriyor ve sanatın önünde bana katılıyor. Ona bakıyorum, konuşmasını ve beni daha fazla şımartmasını istiyorum. Bu güzel bir şey. Sakin ve huzurlu. "Konunun herhangi bir önemi olduğunu düşünmüyordu," diye devam ediyor. "Ne fotoğrafladığı önemli değildi. Onun için konu her zaman ışıktı. Onu kontrol etmeye odaklanırdı. Gördünüz mü?"

Dalgalanan suyun üzerindeki yansımaları işaret ediyor. "Büyüleyici olan da bu. Işık."

Kendi kendime düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, etkilenmiş ve oldukça büyülenmiş bir şekilde, ama yanımda duran şey daha ilgi çekici. Daha güzel. Ve ironik bir şekilde, yaydığı ışığın kaynağı gerçekten büyüleyici. O devam ederken bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Bu sandallar, her ne kadar güzel olsalar da, sadece birer sandal, ama ışığı nasıl manipüle ettiğini görüyor musunuz? Kayıkları önemsememiş. Tekneleri çevreleyen ışığı önemsemiş. Cansız nesneleri ilginç hale getiriyor, fotoğrafa farklı bir açıdan bakmanızı sağlıyor. Sanırım farklı bir ışıkla." Başını düşünceli bir şekilde eğiyor, boynundaki sütunu uzatarak mükemmel, pürüzsüz, gergin cildini ortaya çıkarıyor. Tanrım, bu kadın daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ve az önce o resim hakkında söyledikleri, son zamanlarda hissettiklerim için çok doğru geliyor. Bir şeyler görmek. Kendimi farklı bir ışıpta hayal ediyorum. Onun ışığında. Çünkü çok parlak ve kör edici ve onun ışığında ben de Cavalli'nin tekneleri kadar önemsizim.

Gözlemlerini bitirmesine izin veriyorum, onu izlemekten, ona hayran olmaktan oldukça mutluyum, ama sonra bana bakıyor ve balonum patlıyor. Tekrar benimle birlikte odaya girdi ve zihinsel savaşının geri döndüğünü görebiliyorum.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyor.

"Ne yapmayayım?" Ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bu dünyada beni durdurabilecek hiçbir şeyin olmadığını anlaması gerekiyor. Onun dışında. Beni yine durdurabilir ve ben mahvolurum.

"Biliyor musun? Seni bir daha görmek zorunda kalmayacağımı söylemiştin."

"Yalan söyledim." Ben dürüstüm. Dürüst olmak zorundayım. "Senden uzak kalamam, bu yüzden beni tekrar görmek zorundasın ... ve tekrar ... ve tekrar." Yavaşça söylüyorum ve geri çekilmeye başlarken nefes alıyor. Uçuşan kıvılcımlardan kaçmaya çalışıyor. Her yerdeler, kontrol edilemez ve şiddetliler.

"Buna ısrarla karşı çıkman, beni istediğini kanıtlama konusunda beni daha da kararlı hale getiriyor." Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Bunu kendim yapıyorum

görev hedefi. *Her şeyi yaparım.*"

Yatak kaçışını durdurdu ve ellerini havaya kaldırdı. "Dur," diye bağıyor panikle, ben de yapıyorum. Tabii ki yapıyorum. Çünkü belli ki üzgün. Duygusal. Hayal kırıklığına uğramış. "Beni tanımıyorsun bile." Umutsuzca kendini bunun delilik olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Öyle ve beni de korkutuyor ama en azından birlikte korkacağız. Sonunda bu çılgınlıkta yalnız olmayacağım.

"İnanılmaz derecede güzel olduğunu biliyorum." Ona sarılırsam çok daha iyi hissetmesini sağlayabileceğimi düşünerek ilerliyorum. "Ne hissettiğimi biliyorum ve senin de bunu hissettiğini biliyorum." Göğüslerimiz birbirine değdiğinde duruyorum ve bedenim karşılık veriyor, içimdeki ateş alev alev yanıyor. Elbisesinin içinden kalp atışlarını hissedebiliyorum. İhtiyacını. "Söyle bana Ava," diyorum sessizce, "neyi kaçırdım?"

Yüzünü indiriyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden onu kendime doğru çekiyorum, gözlerinde yaşlar görünce kendimi tam bir piç gibi hissediyorum. "Özür dilerim." Elimi yanağına götürüyorum ve gözyaşlarını nazikçe siliyorum.

"Beni yalnız bırakacağını söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedim, tekrar özür dileyerek. Hayatım buna bağlı olsa bile onu yalnız bırakamazdım. Ve garip bir şekilde öyle hissediyorum. "Uzak kalamam Ava." "Zaten üzgün olduğunuzu söylediniz, ama yine buradasınız. Ben mi

Yarın çiçek bekler misin?"

Yanaklarına vuruşlarım duraklıyor ve şimdi saklanan *benim* yüzüm. Gerçekten piçin tekiyim ama beni istediğini bilmesem bunu yapmazdım. Ona sonsuza dek her gün çiçek alırdım ve umarım hepsi özür çiçeği olmazdı. Bunun için hiçbir şey kalmadı. Ona öpüştüğümüzde nasıl hissettiğini hatırlatmalıyım. Dokundu.

Gözlerimi kaldırıyorum.

Ve yavaşça dudaklarımı onunkilere indiriyorum. Nazik olmalıyım.

Nazik ve yavaş.

Beni durdurmuyor ve dudaklarımız birbirine değdiğinde, ceketimi tutarak öne geçen o oluyor. *Aman Tanrım.* Vücudum hemen sarsıldı

titriyor, teslimiyeti nefes almam için gereken hava gibi. Sanki kısıtlamanın elastik bandını çok fazla germiş ve sonunda kopmuş gibi.

"Hiç böyle hissettin mi?" Onu daha yakına çekip ağzımı kulağına doğru götürerek soruyorum.

"Asla."

Siktir, ben de. "Artık onunla savaştırmayı bırakmaya hazır mısınız?" Yumuşak bir sesle soruyorum, kulağını yalayarak yukarı çıkıyorum ve boynuyla birleşen pürüzsüz ete gelene kadar aşağı iniyorum.

"Oh Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor ve ben onun teslimiyet sözcüklerini yutuyorum, dilimi şefkatle ağzına sokuyorum, kabul ettiğinde sessizce minnettar oluyorum, bunu gerçekten hayal etmediğim için rahatlıyorum. Bedenimden çoktan çıktım. O hava ve su.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, ondan sağlam bir onay almak için öpüşmemizi isteksizce kesiyorum. "Bu bir evet mi?"

"Evet."

İçimde milyonlarca kıvılcım çakıyor, anlamadığım bir umut tüm benliğimi sarıyor. Başımı sallıyorum ve yüzünün her yerine hafif öpücükler saçarak minnettarlığımı göstermeye devam ediyorum. O benimle birlikte. Hiç bu kadar güçlü bir inanç dalgası hissetmemiştim. Bu kadının bana yaptığı her şey bağımlılık yapıyor. "Her şeyine ihtiyacım var Ava." Her küçük parçana ve daha fazlasına, sadece vücuduna değil. Onun sözlerini, gülümsemesini, tutkusunu istiyorum. "Her şeyine sahip olabileceğimi söyle."

Tereddüt ediyor, ama sadece kısa bir süreliğine. "Al beni."

Sikeyim. Evet.

Kolumu onun minik beline doluyorum ve hafif bedenini ayaklarından kaldırıyorum, onu duvara taşıyorum ve dudaklarımız daha çılgın, daha çaresiz hale gelirken onu nazikçe duvara doğru itiyorum. İkimiz de aynı sayfadayız ve bir şey bana bunun güzel bir hikaye olabileceğini söylüyor. Ellerim her yerde, çılgın ve aç, ağzım da aynı şekilde. Dudaklarını bırakmayı reddediyorum.

Ceketimi omuzlarımdan itmeye başladığında, ona yer açmak için biraz geri çekiliyorum.

Silkelenip onu geri alıyorum, duvara doğru itiyorum, amaçladığımdan biraz daha sert, ama hevesimden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aciliyetimi mükemmel bir şekilde karşılıyor.

"Lanet olsun Ava," diye nefes alıyorum. "Beni deli ediyorsun." Sikimdeki zonklamayı hafifletmek için kalçalarımın etrafında dönüyorum ve ondan sessiz bir ılık çıkarıyorum. Elleri saçlarımı sıkıyor, bu dünyanın dışında bir his. Elbisesini beline kadar çekiyorum ve bir kez daha içine giriyorum, çekilmeden önce alt dudağını ısıırıyorum, başka bir öğütme yaparken kontrolsüz hava patlamaları nefes alıyorum, zevk inlemelerinden zevk alıyorum, uykulu gözlerine gülümsüyorum. Baş ı duvara yaslanıyor ve pantolonunu indiriyor. Açıkta kalan boğazının cazibesine karşı koymak çok zor. Kayboldum. Kayboldum ve kimsenin beni bulmasını istemiyorum.

"Jesse."

Teninde ısırarak ilerlerken, ağızım teğet geçerken, zihnim olacakların beklentisiyle ele geçirilmişken, ismimi soluduğunun sadece hafifçe farkındayım.

"Jesse, insanlar geliyor, durmalısın." Kucağımda kıvranmaya, sertliğime sürtünmeye başladı.

Siktir!

"Gitmene izin vermeyeceğim, şimdi olmaz." Kelimeleri inleyerek söylüyorum, sessizce ona bunu durdurulmaması için yalvarıyorum.

"Durmamız gerek."

"Hayır." Hayatta olmaz. Sesim talepkâr çıkıyor ama elimde değil. Etrafta dolaşan insanlar olduğunu biliyorum ve bu yüzden onlardan nefret ediyorum. Bu deliliğe boyun eğebileceği onca zaman ve onca yer varken, mahremiyetin olmadığı, tıklım tıklım dolu bir açık alanda bugünü seçiyor.

"Bunu sonra yaparız."

Kendi kendime gülüyorum. "Bu sana fikrini değiştirmek için çok fazla zaman bırakıyor." Boynunu ısırmaaya devam ediyorum, onu bir daha asla elime alamama korkusuyla elimden bırakmak istemiyorum. Ama sonra çenemi yakalıyor ve beni mutlu ısırışından çekip gözlerimi kazanıyor. Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim, bana direnmek için savaştığı zamanlarda bile.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Burunlarımız birbirine değiyor. "Fikrimi *değiştirmeyeceğim*."

Ciddiydi, sözleri cesaret doluydu . . .

Ama bunu riske atmayacağım. Zaten birçok kez kabulden inkâra savruldu. Beni hafızasından silmeye çalışmasını imkânsız hale getirmeliyim. Dudaklarımı onunkilere sertçe bastırıyorum. "Üzgünüm, bunu riske atamam." Onu kucağıma alıp banyoya götürüyorum. Ve Tanrım, kollarımda harika hissediyor.

"Ne?" diye ağlıyor. "Orayı da görmek isteyecekler."

"Kapıyı kilitleyeceğim." Sorun çözüldü. Ona sırtıyorum. "Bağırmak yok."

Gülümsemeden önce gözleri bir an için açılıyor. Bu konuda gülümsemesine sevindim. Böylesine zarif bir kadına böylesine patavatsız bir cümle sarf etmek beni derhal yarış dışı bırakmalıydı. "Hiç utanman yok." Gülüyor ve bunun sonucunda ağrıyan sikim dans etmiyorsa ne olayım. Sikişmelerin arası hiç bu kadar uzun olmamıştı. Asla.

"Hayır. Aletim geçen Cuma'dan beri acı çekiyor, sonunda seni kollarıma aldım ve sen de mantıklı düşündün. Hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle." Bitti. Güzel yeni banyomun ahşap kapısını tekmeleyerek kapatıyorum ve kapıyı kilitlemek için aceleyle geri dönmeden önce onu nazikçe çift lavabo ünitesine yerleştiriyorum. *Hiçbir şey* bunu engelleyemez.

Yüzümü ona döndüğümde bana bakıyordu, gözleri ağılıktan parlıyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bu kadar enfes. Ve bana bakma şekli? Öldür beni şimdi, çünkü kesinlikle mutlu bir adam olarak öleceğim.

Sanki dizginlenemez bir çaresizlikle parçalanmıyormuşum gibi, ona doğru rahatça yürürken gömleğimin düğmelerini yavaşça çözmeye başlıyorum. Sanki kalbim çılgılık atmıyormuş gibi. Sanki bu hayatımın en önemli anı değilmiş gibi. Ama acele etmiyorum. Acele etmeme gerek yok. Çünkü o teslim oldu. Bu gerçekleşiyor. Bir kere değil. İki kez değil. Bu tekrar tekrar olacak.

Gömleğimi açık bırakıp onu izliyorum, parmağını göğsümün ortasına koyup hafifçe aşağıya doğru sürüklediğinde nefesimi tutuyorum, ellerim içgüdüsel olarak belini buluyor ve bedenim kalçalarının arasına doğru hareket ediyor. Yanıyorum, yanıyorum.

Başımı kaldırıp onu yakından izlerken buluyorum ve dudaklarım mutlulukla seğiriyor. Çok uzun zamandır ilk kez mutlu hissediyorum. "Artık kaçamazsın," diye takılıyorum.

"İstemiyorum."

"Güzel," diyorum ve parmağını göğsümde, boğazımda gezdirmeye devam ederken bakışlarımı dudaklarına bırakıyorum, ta ki alt dudağımın üzerinde hafifçe durana kadar. Isırıyorum, bana gülümsediğinde ve elini saçlarımda gezdirip beni her yerimde hissettiğinde mutluluğum on kat artıyor.

"Elbiseni beğendim," diyorum ve gözlerimi belindeki büzgülü kumaştan aşağı kaydırarak güzel kalçalarına odaklanıyorum.

"Teşekkür ederim." Sesi boğuk ve çok seksi.

Bu yavaş baştan çıkarmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. "Biraz kısıtlayıcı." Ve kısa, ama şimdi malzeme eksikliği konusundaki endişelerimi dile getirmenin zamanı değil. Kırmızı elbisenin bir parçasını şakacı bir şekilde çekiştiriyorum, nefes alışının hızlandığını hissettiğimde kendi kendime gülümsüyorum.

"Öyle."

"Kaldıralım mı?" Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Nasıl isterseniz."

Ya seversem? O bir hazine. Bu işi ilerletmek için kıyafetlerini çıkarmaya hazır, ama ben eğleniyorum, bu oyunu sürdürdükçe ihtiyacının arttığını görmekten zevk alıyorum. "Ya da belki açık bırakırız?" Geri çekiliyorum ve

Yapılacak aptalca bir şeydi. Onu hissetmeyi şimdiden özlediğim için hemen avuçlarımı sırtında gezdirip fermuarını buluyorum. "Ama yine de," diye fısıldıyorum kulağına, "bu güzel elbisenin altında ne olduğunu ilk elden biliyorum." *Ve bu inanılmaz bir şey.* Fermuarı yavaşça aşağı çekerken derin bir nefes alıyorum. "Ve elbiseden çok daha üstün. Sanırım ondan kurtulacağız." Ciddi anlamda am kırbacı yemek böyle bir şey mi? Çünkü hoşuma gitti.

Onu tezgâhtan kaldırıp ayağa kaldırıyorum, elbiseyi itiyorum ve Salı gününden beri zihnime kazınmış olan bir manzarayı ortaya çıkarıyorum. Gereksiz malzemeyi kenara atıyorum ve birkaç dakikalığına onu özüksüyorum. Daha fazla dantel ve dizlerimin bağı çözülüyor. Onu tekrar tezgâhın üzerine kaldırıyorum, kollarımda hissetmek ona bakmak kadar tatmin edici. Onu her yere taşımak, bana yapışmasını sağlamak istiyorum.

"Bu elbiseyi beğendim," diyor sahte bir öfkeyle.

"Sana yeni bir tane alacağım." *Daha uzun bir tane.* Bacaklarının arasındaki pozisyonumu alıyorum ve minyon poposunu tutuyorum, onu daha yakına çekiyorum ve birbirimizi incelerken kalçalarımı döndürüyorum. Sikim daha fazla dayanamayacaktı. Sütyeninin düğmelerini açıp çıkarıyorum, gözlerim onun dik, mükemmel biçimli göğüsleri tarafından tekrar kutsandığında iç çekiyorum. Ve sonra küçük baştan çıkarıcı ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor, göğsünün bana doğru hafifçe itilmesini vurguluyor. O ne yaptığını biliyor.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve avucumla boğazının tamamını kapatıyorum. "Kalbinin küt küt attığını hissedebiliyorum." Büyülendim. Beni tamamen büyülüyor.

Elimi yavaşça önünden aşağı kaydırıyorum, ta ki düz karnının üzerine gelene kadar. Tekrar gözlerini buluyorum. "Çok güzelsiniz, bayan." *Lütfen, eğer bir tanrı varsa, onu bana bıraksın. Bu duygu sonsuza dek sürsün.* "Sanırım seni tutacağım."

Arkasını döndüğünde gülümsüyorum ve ağzımı meme ucuna götürüp diğer göğsünü avucumun içine alarak ağzıma alırken nazikçe masaj yapıyorum. Hemen inlemeye başlıyor, ağrıyan sikim içinde lezzetli daireler çizirken vücudu gevşiyor. Kontrolü elimde tutmak için savaşıyorum ama

Bu zamana ihtiyacım var. Her saniyeyi onun aklını defalarca başından almak, bizi bir daha reddetmesini imkânsız kılmak için kullanmalıyım. Tahmin edilemez biri. Bu beni endişelendiriyor.

Çıldırmağa başlıyor, nefes alış veriş i düzensiz ve aceleci, bu yüzden parmağımı külotunun yan tarafına kaydırıyorum, onları koparma isteğine direniyorum. Parmağım doymuş göbeğini okşuyor. Tanrım, her yeri mükemmel hissediyor.

"Kahretsin," diye bağı rıyor, vücudu havaya uçuyor, elleri omuzlarımı sıkıyor. "Ağzını bozma hanımefendi," d i y e uyarıyorum, ağzını tutup parmaklarımı içine sokuyorum, içten gelen sıcak kaslarının beni kavrayışının doğruluğu karşısında nefesim kesiliyor. İnliyor, vücudunu benimkine doğru itiyor ve açgözlülükle e t r a f ı m d a kasılıyor. Çaresizliğini hissediyorum. Onu zaten tanıyorum - onunla geçirdiğim sınırlı zaman göz önüne alındığında aptalca bir düşünce - ama bu anın mükemmelliği, vücudunun ve konuştuğu dilin farkında olmam, sadece duygularımı ve umutlarımı artırıyor. Bu her gün mü? Bu ve kabuslar mı yoksa baş ağrısı mı? Ben buna layık mıyım?

Peki beni memnun edecek mi?

Vücudunun sıkılaştığını hissettiğimde sorularım bir kenara itiliyor. İşte orada. Kahretsin, orada. "Gel," diyorum, daha derine ve daha yükseğe itiyorum, başparmağımı nabız gibi atan klitorisine bastırıyorum, onun seğiren bir sinir yığının a dönüşmesini izlerken kalbim çılgınca çarpıyor. Onun orgazmını izlemek mi? Bu başka bir şey.

Bağırdığında h e m e n ağzına yapışıyorum, kollarımda titrerken iniltilerini içime çekiyorum. Zamanımı onu rahatlatmaya ayırırken gözleri kapalı, sonunda açıp iç çekerek bana bakana kadar yüzünün her yerini öpüyorum.

Sikeyim. . . beni.

Kalbim sadece çarpmıyor. Kırılıyor. Ama onun için mi, benim için mi? Çünkü benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Kendini neye bulaştırdığını bilmiyor. Kim olduğumu. Ona neler yapabileceğimi. Yine de kendimi tuttuğum için suçluluk duyuyorum.

dinginliğimin yerini aldı. Eğilip onu tekrar öpüyorum, tüm formu beni mıknatıs gibi çekiyor. Ona doyamıyorum. "Daha iyi misin?" Parmaklarımı çekiyorum ve mırıldandığında gülümsüyorum, birbirimizi izlerken parmaklarımı dolgun alt dudağında gezdiriyorum.

Ve avuçları kalkıp yanaklarımı yumuşattığında, ona dönüp gözlerimin tekrar onu bulmasına izin vermeden önce şefkatle öpmekten kendimi alıkoyamıyorum. Anlayış. Kabullenme. Muhtemelen hayranlık bile. Hepsi bana bakıyor ve kendime tekrar soruyorum ... onu hak ediyor muyum? Bu parlak, güzel genç kadını. Hayal edebileceği herhangi bir erkeğe sahip olabilecek bir kadın. O adam ben olabilir miyim?

Kalbimin çekilmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Nefes nefese kalıyor ve birinin banyoma girmeye çalıştığını fark edene kadar bu beni bir an için şaşırtıyor. *Olamaz*. Daha işim bitmedi. Avucumu ağzına kapatıyorum ve yaşadığı şoka gülümsüyorum.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diyor biri ve Ava'nın gözleri daha da açılıyor. Bunu kesmiyorlar. Ava bunu durdurmayacak. Dışarıda birinin olduğunu unutmasını sağla. Ağzını bırakıyorum ve avucumu dudaklarımla değiştirip onu sessizce susturuyorum.

"Tanrım, kendimi ucuz hissediyorum," diye ağlıyor ve alnı omzuma düşüyor.

Ucuz mu? Ucuzluktan en uzak kişi o. "Sen ucuz değilsin. Böyle saçma sapan konuşursan, o lezzetli kıcını banyomun her yerine tekmelemek zorunda kalırım." Hatamı hemen fark ettim. Siktir, az önce öyle mi dedim?

"Banyonuz mu?"

Şaşkın yüzü beni gülümsetiyor. İtiraf etme zamanı. En azından küçük bir detayı itiraf etmenin. "Evet, benim banyom. Keşke evimin etrafında yabancıların dolaşmasına izin vermeseler."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Yarından itibaren yapacağım. Söylesene, tüm bu İtalyan saçmalıkları buraya verdikleri aşırı pahalı fiyat etiketine değer mi?" Yüklediği İtalyan mallarına bayıldım. Umarım Malikane'yi de bunlarla doldurur.

"İtalyan boku mu?" diye öksürüyor ve ben de onun şaşkınlığına gülmeden edemiyorum. "İçindeki *boku* sevmiyorsan burayı satın almamalıydın."

"Bu pislikten kurtulabilirim."

Kaşları kalkıyor ama kısa süre sonra kaşlarını çatıyor.

"Donunuzu çözün hanımefendi," dedim. "Ben olsam bu dairedeki hiçbir şeyden kurtulmazdım." Onu güçlü bir öpücükle yere indiriyorum. "Ve sen de bu dairedesin."

Tekrar benim oldu, sert dil darbelerime karşılık verdi, elleri omuzlarıma gitti ve sertçe yapıştı. Ve iddiamaya itiraz etmedi, bunun yerine beni canlı canlı yiyor, ağzı hızlı ve sert çalışıyor. Daha fazla bekleyemedim. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Ve şimdi tüm şüphelerin ötesinde biliyorum ki o da beni istiyor.

Oyun bitti.

Onu tezgâhtan kaldırarak külotunu bacaklarından aşağı çekiyorum, nazik yaklaşımım hızla kayboluyor. Onları bir kenara atıp onu tekrar aşağı indiriyorum, ayakkabılarını hızlıca çıkarıyorum ve kıyafetlerime başlamak için inisiyatif aldığı için zihinsel olarak ona teşekkür ediyorum. Şaşkın yüzü gözümde kaçmıyor ve yara izimi fark ettiğinde de irkilmiyor. *Hay sikeyim*. Bunun nedenini ve niçinini araştırmasına ihtiyacım yok. Sadece bakıyor, ama neyse ki ben dikkatini dağıtmak zorunda kalmadan önce gözlerini meraklı gözlerden ayırıyor ve gömleğimi kaldırıp kenara fırlatıyor.

"Sana yeni bir tane alırım," diyor kayıtsızca ve beni gülümsetiyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama bilmesi gereken şeyler olduğunu da biliyorum. Eninde sonunda. Ama şimdi?

Öne doğru eğilip tekrar dudaklarına yumuluyorum ve ellerinin pantolonumu ellediğini hissedince inliyorum, ama kısa süre sonra kemerimi çekip çıkardığında ve banyo keskin bir deri darbesiyle dolduğunda kaşlarımdaki şaşkın bir çatıkla geri çekiliyorum.

Şoku gizlemeye çalışıyorum. "Beni kırbaçlayacak mısın?"

"Hayır," diye yavaşça cevap veriyor, kemeri atmadan önce, belirsizliği güven verici. Ama sonra pantolonunun kemerinden tutulup öne doğru çekiliyorum. "Elbette, eğer istersen ..."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. Benimle oynuyor. Tanrım, hiçbir fikri yok. "Bunu aklımda tutacağım." *Asla.*

Beni çözerken gözleri yanıyor ve küçük avucunun zonklayan sikimin üzerinde gezindiğini hissettiğimde benimkiler sıkıca kapanıyor. Aman Tanrım, kontrolsüzce seğiriyorum, kontrolümü korumak için tavana sessiz bir dua gönderiyorum, dilinin göğsümün ortasını yalayan kusursuz sıcaklığını hissettiğimde daha fazla mücadele ediyorum.

"Ava, bilmelisin ki sana sahip olduğumda," diye mırıldanıyorum uyuklu bir şekilde, "sen benimsin."

"Hmm," diye mırıldanıyor, meme ucumu yalıyor ve boksörlerimi uyluklarımdan aşağı itiyor, sonunda acı verici derecede sert horozumu serbest bırakıyor.

Nefes nefese kalıyor ama ben hiç vakit kaybetmeden kalan giysilerimi çıkarıyorum, önümdeki çıplaklıktan onun kadar etkileniyorum. Nabzımın daha hızlı atabileceğini düşünmüyordum... ta ki o öne uzanıp başparmağını aletimin başında gezdirene kadar.

"Kahretsin, Ava." Kendimi sabitlemek için kalçalarını tutuyorum ve nefesi kesiliyor. "Gıdıklanıyor musun?" "Sadece şurası," diye geveliyor, elimde geriliyor.

"Bunu unutmayacağım." Dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırıyorum, vücudum karıncalanıyor, beni okşamaya başladığında kalçalarım titriyor. Acil bir hal alıyor ve keskin bir şekilde nefes aldığına dudığına yapışıyorum. "Hazır mısın?" Nefes nefese kaldım, sikim patlamaya hazırdı. Sekiz gündür harekete geçmemiş olmamın aciliyetime katkıda bulunup bulunmadığını merak etmeliyim, ama bunun sadece onun beklentisi olduğunu biliyorum.

Başını sallaması beni harekete geçirdi ve elini sopayla uzaklaştırıp kıcının altından tuttum ve onu yukarı ve öne, doğruca bekleyen sikimin üzerine çektim.

Ağlıyor.

Ve o anki zevkle neredeyse *bayılıyordum. Aman Tanrım.*

"Tamam mı?" Hırıldıyorum, gözlerim doluyor. "Sen iyi misin?" Lanet olsun, etrafımdaki her bir parçasını, her nabzını, her sancı ve spazmını hissedebiliyorum.

Alkolsüz zevk. Karanlığın

olmadığı bir zevk.

Tam bir uyanıklık ile zevk.

Tamamen büyülediğim biriyle zevk. Bu yeni bir

şey. İnanılmaz bir şey.

"İki saniye," diye nefes alıyor. "Birkaç saniyeye ihtiyacım var." Bacakları belime dolanıyor ve onu döndürerek duvara doğru itiyorum, alışması için gereken zamanı verirken alnım onunkine düşüyor. Yavaşça içinden çıkarken terliyorum, nefes nefese kalıyorum. Sonra kontrollü ve dikkatli bir şekilde ileri atılıyorum, beni kabul etmesi için ona zaman ve alan tanıyorum.

"Daha fazla alabilir misin?" Nefes alıp verirken kelimelerle savaşıyorum ve göğüsleri göğsüme bastırıyor, sessiz bir mesaj ama kelimelere ihtiyacım var. Bu yavaş olmayacak. "Ava, bana hazır olduğunu söyle."

"Hazırım," diye fısıldıyor ve ben de geri çekilip kararlı bir şekilde ilerliyorum. Ve durmuyorum. Duramıyorum. Ona defalarca pompalarken takdirle homurdanıyorum, bedenim bana ait değil.

"Artık benimsin Ava." Kelimeler beynimden, düşüncelerimden, bedenimden, ruhumdan, hepsi bu an tarafından ele geçirilmiş bir şekilde, hiçbir uyarı olmadan dökülüyor. Bu his.

İtiraz etmiyor, beni hiç hissetmediğim bir memnuniyetle dolduruyor. "Hepsi benim," diye yineliyorum, alnını kendi alnımla buluşturuyorum ve kendimi gerçekten bırakmadan önce geri çekiliyorum, deli bir adam gibi tekrar tekrar ileri atılıyorum, çaresizim ve terliyorum.

Tekrarlayan zevk çılgınlıklarından zevk alıyorum, ağzını tekrar alırken kaslarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum, terli vücutlarımız kayıyor ve kayıyor. "Boşalacaksın." Bunu hissedebiliyorum. Zonkluyor ve kıvranıyor.

"Evet!" Beni ısırdı.

Lanet olsun. "Beni bekle," diye emrediyorum, hızımı artırarak. Çığlık atıyor. Kahretsin, gidiyor.

Ben de öyleyim.

Üzerime geliyor ve ayakta kalmak için mücadele ediyorum. "Şimdi, Ava!"

Onu itiyorum, kendimi derin ve yüksek tutuyorum, boynuna doğru kabarıyorum. Ben bir enkazım. Lanet bir karmaşa. "Oh, fuccckkkkk," diye inliyorum, kalçalarımı tembelce döndürürken aletim patlıyor, her bir zevk kırıntısını hırsla çekiyor, omzuma inlemeleri yorgun ve uykulu. *Tanrım, az önce ne oldu böyle?* Bunu çok yakında tekrar yapacağız.

"Bana bak," diyorum nazikçe, onun gerçek olup olmadığını bir kez daha kontrol etmem gerekiyor. Ağır başını kaldırıp yüzü benimkiyle buluştuğunda, doğrudan o gözlere bakıyorum ve burada gerçekten özel bir şey olduğundan emin oluyorum. Ve ilk kez, bundan memnun mu olacağımı yoksa korkacağımı mı merak ediyorum.

Kalçalarımı yumuşakça çevirerek onu öpüyorum. "Çok güzel." Onu göğsümün sıcaklığına geri itiyorum ve tezgâha götürüyorum, nazikçe yere yatırıyorum ve isteksizce içinden çıkıyorum.

Avuçlarımla yüzünü kavıyorum ve onu öpüyorum. "Seni incitmedim, değil mi?" Yüzünü tarıyorum, yapmış olabileceğim herhangi bir işaret arıyorum. Çok narin görünüyor. Kırılgan değil, hiç değil, ama ona karşı her şekilde dikkatli olmam gerektiğini hissediyorum. Ve bunun nedeninin tamamen farkındayım.

Beni kollarına çekip sıkıca sararak cevap veriyor, yüzüm doğal olarak boynunun kıvrımında yerini buluyor ve avuçlarım sırtını hissediyor. Karşı konulmaz bir aidiyet duygusu hissediyorum. Yıllardır rastgele ve körü körüne tökezledim, düşünmeden ya da dikkate almadan bir şeyler yaptım. Ama bu? Boynuna eğilmek, kısıtlanmadan tutulmak? Çok doğru hissettiriyor. Sanki sonunda gerçekten istediğim bir şeyin üzerine düşmüşüm gibi. Çok net görebildiğim bir şey.

Ama sonra ne yaptığımı fark ettim.

Aptal.

Geri çekilerek, parmak uçlarımla kızgın yüzünü okşuyorum. "Prezervatif kullanmadım." Çok utanıyorum ve aslında kendime şaşıyorum. Ne kadar sarhoş olursam olayım, kendimi hep korumuşumdur. Her zaman. Tuzağa düştükten sonra, bu içgüdüsel bir şey. "Özür dilerim, kendimi çok kaptırdım. Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama hap beni cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korumuyor."

Gülümsüyorum, hiç de aşağılanmış değilim. Buna hakkım yok... O bilmiyor tabii. "Ava, ben *her zaman* prezervatif kullandım." Alnını öpüyorum. "Seninle hariç."

"Neden?" diye soruyor şaşkınlıkla ve ben de onu suçlayamıyorum. Tüm bunlar beni de oldukça şaşırttı. Pek çok açıdan karakterime aykırı davranıyorum.

"Senin yanıdayken doğru düzgün göremiyorum." Tüm mantığımı yerle bir ediyor, aptalca şeyler düşünmemi ve tam bir kaçık gibi davranmamı sağlıyor. Ve bunun için ona tapıyorum.

Lavabonun yanındaki raftan süslü yüz bezlerinden birini alıp musluğun altına tutuyorum, kendimi ondan uzakta silme fikrinden nefret ediyorum. Döndüğümde bacaklarının sıkıca kapalı olduğunu görüyorum. Kendini garip hissediyor ve kaşlarını çatarak onları tekrar ayırıyorum. Onun benden rahatsız olmasını asla istemem, ki son davranışlarım göz önüne alındığında bu saçma bir iddia. Yine de hala burada. Ve artık birlikte ne kadar inanılmaz olduğumuzu asla inkâr edemez.

"Daha iyi," diye mırıldanıyorum, avuçlarını omuzlarıma koyuyor, ben isteksizce bezi teninde gezdirirken, onu temizliyor ve arada bir yukarı bakıyor, her seferinde bana dikkatle baktığını yakalıyorum. Ne düşündüğüne dair son kuruşuma kadar bahse girerim.

Yaş. Kaç yaşında olduğumu merak ediyor.

"Seni o duşa atmak ve her santimine tapmak istiyorum, ama bu işimi görecektir. En azından şimdilik." Onu kiraladığım eve geri götürür götürmez, daha çok tapınma olacak. Onun yaşla ilgili sorunu benim yeteneklerim ve onun arzusu arasında kaybolacak. Ona hızlı bir öpücük veriyorum.

onu örtmek zorunda kaldım. "Hadi hanımefendi. Sizi giydirelim." Her şeyi yapmama izin vermesine bayılıyorum ve boynunun bir kez daha tadına bakmaya karşı koyamadığımda gerilmesine ve kasılmasına bayılıyorum. Dudaklarımın her yerinde olmasına alışsa iyi olur, çünkü onları bir daha başka bir yere koymayı planlamıyorum.

Gömleğimi bana verdiler ve ben de elimden geldiğince kırıksıklıkları açmaya çalıştım. "Bunu berbat etmene hiç gerek yoktu, değil mi?" Giyinirken sırtıyorum ve o da beni dikkatle izliyor.

"Ceketin kapa-" Gözleri genişliyor. "Oh."

"Evet. Oh." Kemerimi şaklatıyorum ve o irkildiğinde sırtıyorum, çünkü bundan telaşlanmış görünüyor. Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Tanrıya şükür. "Tamam, müzikle yüzleşmeye hazır mısınız bayan?" Elimini uzatmasını işaret ediyorum, o da hiç vakit kaybetmeden u z a t ı y o r . Akıllı kız. "Oldukça gürültülü diyebilirim, değil mi?" Kocaman gözlerini bana diktiğinde yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor.

Ama aynada yüzünü gördüğünde yaşadığı şoktan kurtuluyor. Neden bilmiyorum; kusursuz görünüyor. "Sen mükemmelsin." Banyo kapısının kilidini açıyorum ve onu dışarı çekiyorum, geçerken ceketimi alıyorum.

Merdivenleri çıkarken, adımlarımda belirli bir yay olduğunu biliyorum, vücudum hatırlayabildiğim kadar uzun süredir en hafif hissediyor. Ava'ya bakıyorum. Hepsi onun sayesinde. Ama onun uzaklaşmaya çalıştığını hissettiğimde memnuniyetim azalıyor. İçgüdülerim onu tutmamı söylüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

"Jesse, bırak elimi."

"Hayır," diye karşılık verdim mantıksızca ve kısaca.

O durunca ben de duruyorum ve dönüp yukarıdaki basamaktan ona bakıyorum. Gergin, daha önceki mutlu hali gitmiş. Az önce birlikte paylaştıklarımızı hatırlatmak için onu doğruca banyoya geri götürmek istiyorum. Şimdiden unutmuş olamaz. Oradan çıkıp gideceğimizi ve bunun her şeyin sonu olacağını düşünmüş olamaz.

"Jesse, burada senin elini tutarak geçit töreni yapmamı bekleyemezsin. Bu hiç adil değil. Lütfen, bırak gideyim."

Ellerimize bakıyorum, şişkin damarlardan tutuşumun sıkılığının kanıtını görüyorum. Ona zarar vermiyorum, onu asla incitmem, ama sağlam bir tutuşum var ve bırakmaya hiç niyetim yok. "Gitmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum asık suratla. "Eğer gitmene izin verirsem, bunun nasıl bir his olduğunu unutabilirsin. Fikrini değiştirebilirsin." Kulağa mantıksız geliyor ama durum bu. Ve bu beni korkutuyor. Beni bundan mahrum bırakabileceğini düşünmek beni korkutuyor. Bu benim kontrolüm dışında.

"Ne hakkında fikrimi değiştireceksin?"

"Ben." Gözlerinin gergin halimi taradığını ve korkularımı doğruladığını hissedebiliyorum. Geliştirdiğim bu sarsılmaz korkuyu asla takdir edemezdi ve açıklamam için bana zaman vermiyor. Ya da en azından açıklamaya çalışmama. Kolum sarsılıyor, aniden serbest kalıyor ve öfke ve acı karışımı bir hisle benden kaçıp merdivenlerin dibindeki kız gibi bir dangalağın kollarına koşmasını izliyorum. *Kim lan bu?*

Merdivenlerden inerken içimde uçuşan öfkeden sadece biraz rahatsızım, başka bir adamın onun üzerinde dolaşmasını izliyorum. Çoğunlukla, onu geri almak ve bir daha *asla* benden kaçma fırsatı bulamayacağından emin olmak için mantıksız bir ihtiyaçla tüketildim.

Geri almak mı?

Bir daha benden kaçma fırsatı bulamayacağından emin olmak için mi?

"Siktir git Ward. Sorunların var," diye mırıldanıyorum, bunu fark ettiğim için biraz rahatlıyorum. Onlara yaklaşırken gözlerim Ava'nın omuzlarında duran adamın ellerine takılıyor, çenem o herife hırlamamak için gösterdiğim çaba yüzünden neredeyse spazm geçiriyor. Beni fark ediyor ve gözleri kesinlikle açılıyor. Güzel. Evet, çok endişelenmelisin. *ek şu lanet ellerini onun üzerinden.* Ava'ya doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor, Ava da hemen omuz silkiyor. Aferin kızıma. Aynı zamanda dönüp beni bulmakta da hızlı. Aferin kızıma. Sonra bana gözlerini deviriyor. O kadar da iyi bir kız değil.

"Tom, bu Bay Ward. Bay Ward, Tom." Artık daha az temkinli, daha çok memnun görünen adamı işaret ediyor. "O bir meslektaşım," diyor bana. "Aynı zamanda eşcinsel."

Elimi uzatacak vaktim yok. Bir aslan gibi üzerimde, dudakları yanağımda. *Vay canına, dostum.* Kıpırdamadan duruyorum, bir tahta gibi kaskatı. Biraz arkadaş canlısı.

"Gerçekten bir zevk," diye mırıldanıyor, geri çekiliyor ve pazularımı iyice hissediyor. "Söylesene, spor yapıyor musun?"

Şimdi gözlerimi deviriyorum ve Ava'ya kaşlarımı çatarak bakıyorum, o da güldükten sonra dönüp beni çok hevesli iş arkadaşıyla baş başa bırakıyor. "Zaman zaman," diyorum, kendime bu adamın Ava'yla arkadaş olduğunu ve alabileceğim her türlü desteğe ihtiyacım olduğunu hatırlatarak.

"Çok iyi şekillenmişsin." Geri çekilip bana gülümsüyor. "Gözünü başka birine diktiğin belli olmasaydı, bir içki içmek için bana katılmak ister misin diye sorardım."

Küçük gülümsememe engel olamıyorum. Gözüme birini kestirdim, hiç kuşkunuz olmasın. Ava'nın mutfakta kaybolduğunu görünce başımı eğiyorum. "Güzel konuşmadı Tom," diyorum, yanından geçip mutfağa doğru ilerlerken.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Sarah sözümü kesiyor, gözleri suçlayıcı. "Çok sıkıldım. Artık gidebilir miyiz?"

"İstedığın zaman gitmekte özgürsün." Ava'nın yaşlı bir adama yaklaştığını ve adamın ona bir kadeh şampanya uzattığını görüyorum. Bu akşam kaç tane içti? Dilinde tadını alabiliyordum ve dışarıda arabasını gördüm. Bir yere gitmeyi aklından bile geçirmese iyi olur.

Sarah çevresel görüş alanımda hareket ediyor ve tüm dikkatimi neyin çektiğini görmek için dönüyor. "Ah. Tasarımcı," diye mırıldandı. "*Genç* tasarımcı."

Keşke çenesini kapasaydı. Ona yorgun bir bakış fırlatıyorum, Malikane'ye geri dönmesini ve gün ışığını kırbaçlamasını söylemek üzereyim

ama biri gözüme çarptı. Yine kaskatı kesildim, hırıltımı tutuyordum. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

"Ne?" Sarah dikkatini tekrar bana vererek soruyor.

"Hiçbir şey." Lanet olsun, öfkeden deliye dönüp Ava'yı buradan sürüklemeyen önce gitmem gerek.

Mikael Van Der Haus eve taşınır, yapmacık ve müstehcen gülümsemesi Ava'nın her yerine yayılır. Endişelenmezdim ama Van Der Haus'un evliliği bitti. Bunu kesin olarak biliyorum çünkü karısı bana söyledi. Bana söyledi çünkü Malikane'de misafirdi.

Ava omzunun üzerinden bakıp beni fark ediyor ve yüz hatlarımı yumuşatmak için mücadele ediyorum. Ben yapamadan o başka tarafa bakıyor. Bir süre sohbet ediyorlar ve içimdeki gerilim arttıkça artıyor. Ayaklarım kayıyor, yumruklarım sıkılıyor. "Ben tuvalete gidiyorum." Sarah'dan ayrılıp merdivenlerden hızla ana odaya çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kendimi bu durumdan uzaklaştırmak tek seçeneğimdi. Tanrım, Malikâne'nin ne olduğunu, orada neler döndüğünü biliyor. Karısı benim yatağımdaydı, *evlilik dışı* faaliyetleri göz önüne alındığında umursamadığım bir şeydi bu. Van Der Haus'a Ava'yla ilişkim hakkında ipucu vermek kötü haber olurdu. Kahretsin, her şey üst üste geliyor, zaten sahip olduğum tüm sorunlara bir yığın sorun ekleniyor. Yaşam tarzımı hiç sorgulamadım. Çalkantılı geçmişimle başa çıkmamın tek yolu buydu. İşkenceyi geçici olarak ortadan kaldırmanın tek yolu.

Yirmi dakika önce Ava'nın bulunduğu alana bakıyorum. Ama sanki yüzyıllar geçmiş gibi geliyor. Telaş tamamen kayboldu. Onu geri istiyorum.

Aynanın karşısına geçip yüzüme soğuk su çarpıyorum ve bunun beni birçok yönden serinleteceğini umuyorum. Sonra aşağı inip Van Der Haus'un siktir olup gitmesi için dua ediyorum ki Ava'yı alıp gidebileyim. Mekan hâlâ hareketli, insanlar sohbet ediyor, içiyor, kanepede oturuyor, gülüyor. Ama Ava yok.

"Birini mi arıyorsun?" Sarah soruyor, ben etrafı taramaya devam ederken bana katılıyor.

"Hıyarlık etme, Sarah. Onu gördün mü?" Telefonumu çıkarıyorum, Ava'yı arayıp izini sürmeye hazırım.

"O gitti."

Endişeli gözlerimi Sarah'ya çeviriyorum. "Ne?" Veda bile etmeden mi gitti? Ve daha da önemlisi, *bensiz* mi gitti?

"Beş dakika önce." Şampanya kadehini kapıya doğru tutuyor ve ben de bir roket gibi kalabalığın arasından geçip, bir kez daha hepsinin çatı katımdan defolup gitmesini dileyerek yola çıkıyorum.

Neredeyse yaşlı bir adamın ayaklarını yerden kesiyordum. "Özür dilerim," diyorum, sabit durduğundan emin olarak.

"Acelen mi var?" diye soruyor, elini uzatarak. "Patrick Peterson."

Ava'nın patronu mu? "Tanıştığımıza memnun oldum." Elini havada bırakıp aceleyle uzaklaşıyorum, oraya vardığımda sanki baskı altında daha hızlı gelebilirmiş gibi asansörün düğmesine tekrar tekrar vuruyorum. "Haydi, haydi," diye bağıriyorum. Kapılar yeterince açılır açılmaz içeri dalıyorum ve zemin katın düğmesine basıyorum. Neden gitti ki? Küçük alanda volta atmaya başlıyorum, terlediğimi hissediyorum ve göğsüme uzanıp biraz baskı uygulayarak kalbimi yavaşlamaya zorluyorum. Az önce Ava'yla paylaştığım şeyin bu olacağını söyleme bana. Bir daha asla böyle bir hafiflik yaşayamayacağımı söylemeyin.

Kapılar açılıyor ve ben dışarı fırlıyorum, neredeyse kapıcının da ayaklarını yerden kesiyordum. "Özür dilerim," diye geri sesleniyorum, fuayenin dışına iniyorum, gözlerim tarıyor. Arabasını görüyorum ama rahatlamıyorum. İçki içiyordu. Hiçbir yere arabayla gitmezdi. İyi kızdı. Ama yürüyor mu? Tek başına mı?

Ellerimi yüzümden aşağı ovuşturarak arabasına yaslanıyorum. Akşamımın geri kalanının böyle geçmesini beklemiyordum. Telefonumda onun adını açıyorum, ama başparmağım arama simgesinin üzerinde gezinirken bir şey duyuyorum.

Ava mı?

Kaşlarımı çatıyorum, etrafa bakıyorum.

Ve onu rıhtımda bir bankta otururken gördüm. Telefonuyla konuşuyordu. Ben de benimkine baktım. Neden bilmiyorum; beni aramayacak ve bu çok canımı acıtıyor. Sessizce yanına gidiyorum, birkaç adım arkasında duruyorum.

"Ah, Kate," diyor iç çekerek, başı geriye düşmüş. Umutsuzluğunu buradan hissedebiliyorum. Pişmanlığını hissedebiliyorum. "Muazzam bir hata yaptım," diye fısıldıyor ve ben irkiliyorum. Bunun bir hata olduğunu nasıl söyleyebilir? Mükemmellikten başka bir şey değildi. "Yakında evde olacağım."

Kalbim paramparça, telefonumu çeviriyorum, sanki aramamı görmezden gelmesine ve benden bahsettiğine dair bana acı verici bir onay vermesine ihtiyacım varmış gibi. Tabii ki benden bahsediyor.

Ama cevap veriyor. Ve bu beni şaşırtıyor. "Hey," diyor sessizce.

Ağzım beynimden önce çalışıyor. "Neredesin?" *Lütfen bana yalan söyleme.* Ama eli doğrudan saçlarına gidiyor ve çılgınca, bilinçsizce saçlarını karıştırmaya başlıyor.

"Evdeyim."

Ezildim. Kahrolası ezildim. "Tamam," diye mırıldanıyorum, aptalca bir şey söylemeden önce telefonu kapatıyorum. Bunu neden yapıyor? Bunu anlamak şimdi daha da zor. Kendini bana böyle veremez, bana böyle hissettiremez ve ona bir daha sahip olma şansımı reddedemez. Bu işler böyle yürümez.

Onu bankta sessizce otururken izlerken başım dönüyor, aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum. Bana anlatması gerekiyor. Belki o zaman onu rahatlatabilirim. *Ya da ona yalan söylemeye devam edebilirim.*

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp şu ana odaklanıyorum ve o ayağa kalkıyor. Dönüyor. Gözlerimiz çarpışıyor ve çarpıştıkları anda, daha önce bildiğim her şeyin ötesinde bunun o olduğunu anlıyorum. Bu o. Beni kurtarmak, beni yeniden inşa etmek, beni iyileştirmek için beklediğim her neyse, önümde duruyor, gözleri doluyor, tüm varlığı beni istediğini haykırıyor. Aşık oldum ve içimde tutuşturduğu her ne varsa ancak o korursa yanabilir. Bu da ona ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Ve ona ihtiyaç duymak, onu sonsuza kadar tutmak ve

Onu sonsuza dek elimde tutmak, kim olduğum ve ne yaptığım konusunda dürüst olmaya başlamam gerektiği anlamına geliyor. Bu korkutucu bir ihtimal. Daha da korkutucu çünkü öğrenmesi gereken her şeyi öğrendiğinde tepelere kaçma ihtimali beni kabul etme ihtimalinden daha yüksek. Otuz yedi yıllık beni.

Bana ihtiyaç duymasını sağlamalıyım. Benden uzaklaşmasını imkansız hale getirmeliyim.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Birbirimize bakarak geçirdiğimiz bir yaştan sonra, o yıkılıyor ve benim ölü kalbim çatlıyor. Umutsuz hissediyor. Bu çılgın bağlantıdan bunalmış. Bu anda kendini koruyamaması, kırılganlığını ve çatışmasını saklı tutamaması ve bunun yerine kararlılığını kullanması beni rahatlatmalı. Ama yapamıyorum. Onu umutsuz gözyaşlarına boğduğum için kendimi birinci sınıf bir otuzbirci gibi hissediyorum.

İçeri girip onu kollarıma alıyorum, sıkıca sarılıp rahatlıyorum, bana sarılmasında, yüzünü boynuma gömmesinde, kollarının bana sıkıca yapışmasında tarifsiz bir rahatlık hissediyorum.

Onu kendi haline bıraktım, içindekileri dökmesi için zaman tanıdım. Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Bu ve umut. Her şeyimle bunun bir veda kucaklaşması olmamasını umuyorum. Çünkü bu harika. Onu kollarıma almak harika. Üzgün olduğunda onu rahatlatmak. Kucaklanmaya ihtiyacı olduğunda onu kucaklamak. *Amaç.* Uzanıp başının arkasına masaj yapıyorum, derin bir iç çekiyorum.

Vücudunun sarsıntıları yavaş yavaş azalıyor. "Ne zamandır buradasın?" diye soruyor sonunda.

"Yeterince uzun," diye cevap veriyorum, ona daha sıkı sarılarak kendimi kaçınmak istediğim soruyu sormaya hazırlıyorum. "Tüm bu muazzam berbatlık da neyin nesi? Umarım beni kastetmiyorsundur."

"Öyleydim."

"Öyle miydin?" Ses tonuma beklenmedik bir kızgınlık karışıyor. Bunu şaşkınlığa bağlıyorum. Bana karşı bu kadar acımasızca dürüst olmasına şaşırdım. Onun yolundan gitmeliyim. Açılmalıyım. Yine de her şey bana bunun çok erken olduğunu söylüyor.

Tüm detayları bilmeden, beni gerçekten tanımadan ileri geri sallanıyor ve bu şiddetli yoğunluğun yanı sıra yaş farkının da sorunlarından biri olduğu sonucuna varmama neden oluyor. Çünkü gerçekten çok korkutucu. "Benimle eve gelir misin?" Konuşuruz. Ona hatırlatacağım. Onu bir saat önce gittiğimiz yerlere geri götüreceğim.

"Hayır."

Daha fazla tuğla ekleyip durduğu duvarlar yüzünden bitap düşmüş bir halde sarkıyorum. "Lütfen, Ava."

"Neden?"

Neden? Bu çok açık değil mi? Onu biraz serbest bırakıyorum ama çok fazla değil. "Bu doğru hissettiriyor. Sen bana aitsin." Sözcükler öylece geliyor, geri çekilme umudu yok. Dürüst oluyorum. Bu doğru yönde atılmış bir adım. Her ne kadar canavar kaşları biraz endişe verici olsa da.

"Peki Sarah kiminle birlikte?"

"Sarah mı? Onun ne alakası var?"

"Kız arkadaş," diyor ve ben tamamen afallamış bir şekilde ona bakıyorum. Kız arkadaş mı? *Bu da ne?* Olamaz. O düşünüyor . . . Sarah mı? Yüce Tanrım, bu sonuca nasıl vardı?

"Oh, lütfen bana çağrılarımı duymazdan geldiğini ve kaçtığını söyleme çünkü ..." Kendimi onu bırakmaya zorluyorum, tutuşumun her saniye daha da sıkılaştığının farkındayım. "Benim ve Sarah'nın . . . Oh, lanet olsun, hayır."

"Evet," diye bağıyor ve ben afallamış bir halde uzaklaşıyorum. Sarah mı? "Değil mi?" diye soruyor, güzel yüzü şaşkınlık ve ... rahatlamanın bir resmiydi. Rahatlama var. Tanrım, buna inanmasına nasıl izin verdim? Nasıl göremedim?

Biz birlikte olduğumuz sürece hiçbir kadın seni kabul etmez. Sikeyim.

Hayal kırıklığı beni yakalıyor ve ellerim başıma gidip onu kavrayarak devasa baş ağrısının beni ele geçirmesini engelliyor. "Ava, sana bunu düşündüren neydi?"

Gülmenin eşiğinde. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu şimdiye kadarki en komik şey. Beni nasıl bu kadar kolay başından savabildiğini anlamaya çalışırken aklımı kaçıırıyordum. Yaşım. Kıvılcımlar. Hepsini düşündüm. Ama Sarah? "Bir bakayım." Dürüst olmak gerekirse, bana attığı gülümseme oldukça aşağılayıcıydı. Sanki aptalmışım gibi. "Belki de Malikane'nin koridorundaki öpücüktü. Ya da yatak odasında seni aramaya geldiği zaman." Sanki tüm geçerli nedenleri zihninden geçiriyormuş gibi kısa bir süre başını kaldırıyor. "Ya da beni soğuk karşılaması olabilir. Ya da belki de seni her gördüğümde seninle birlikte olması."

Farkında olmadan irkiliyorum, o zamanların her birini hatırlıyorum. Hiçbirinde bir şey yoktu. Belki de bu benim erkek cehaletimdir. Kadınların zihinlerinin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. Ama öğreniyorum. Lanet olsun, ne kabus ama.

"Kim o?" diye sorar, öfkeli bir şekilde.

Bilmek istemiyor ya da bilmesi gerekmiyor. Ama, lanet olsun, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ellerini tutuyorum ve yakın olmak için biraz eğiliyorum. Ve açık. Çok, çok net. "Ava, o biraz arkadaş canlısı." Çoğunlukla benimle. İsteddiği zaman cehennemden gelen bir mega sürtük de olabiliyor. Ama Sarah bu. Her zaman öyleydi. Buna alışkınım ama çok hızlı bir gerçeklik kontrolü yaşadım. Ava, Sarah'yı benim tanıdığım gibi tanımıyor. Bunu unutmamalıyım.

"Dostça mı? O kadın arkadaş canlısı değil."

"O bir arkadaş." Öfkeli bakışını görmezden gelerek yanağına dokunuyorum. Sarah hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. O artık bir sorun değil. Şimdi mesele Ava, ben ve nasıl ilerleyeceğiz. "Sarah'nın hayatımdaki yerini netleştirdiğimize göre seninkini konuşabilir miyiz?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sorduğuna sevindim. "Yani yatağında, altımda." Sırıtmama engel olamıyorum. Çok mutluyum. Tüm bu gereksiz stres boşuna mıydı?

Onu kendime doğru çekiyorum ve iyice sokulduğunda iç çekiyorum. "Malikânede mi?" diye soruyor ve önümdeki ince havaya bakıp irkiliyorum. Gecenin bu saatinde mi? Tanrım, hayır.

Çok kalabalık olacak.

"Hayır, arkamda bir daire var ama yarına kadar taşınamam." Biraz gülümsedim. Onu oraya geri götürmek ve her yüzeyi, odayı ve zemini vaftiz etmek için sabırsızlanıyorum. "Hyde Park'ta bir yer kiraliyorum. Sen de geleceksin."

"Evet."

Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Hala benim gibi kokuyor. Onun üzerinde güzel kokuyorum. "Hadi," diyorum, manevra yapıp onu yanıma yatırıyorum ve arabama doğru yürüyoruz.

"Eşyalarım," diyor ve Mini'sini işaret ediyor.

"Aç şunu." Onu Aston'umun yanında bırakıp aceleyle yanına gidiyorum ve kapıyı tekrar kilitlemeden önce ön koltuktaki çantalarını topluyorum. "Çiçeklerini mi bıraktın?" Çantalarını arabamın bagajına yerleştirirken başımı eğerek soruyorum. Garip bir tavırla omuzlarını silkiyor. "Sen de öyle mi?" Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederek soruyorum.

"Ne yapacağım?"

Yanına çömelip elimi dizine koyuyorum. "Affet beni."

Gülümsemesi küçük. "Buradayım, değil mi?" diyor, gözlerini kaçırarak. *Bu da neydi?* Cevap vermeden bir cevap mı? Başımı eğiyorum, düşünceli, kalkıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Görünüşe göre rahatlamam kısa sürdü. Hâlâ kararsız ve ben sürücü tarafına doğru ilerlerken, bunun nedeninin başka ne olabileceğini merak ediyorum. Yaşım mı? Bilmiyorum ama onu eve götürür götürmez öğreneceğim.

"Ben birinci kattayım. Merdivenlerden çıkacağız," diyorum onu otoparktan ana binaya açılan kapıya yönlendirirken. Merdivenleri tırmanıyoruz ve sessizlik hiç bozulmuyor. Lusso'dan ayrıldığım andan beri öyle. Yavaş yavaş anlıyorum ki bu kadına düşünmesi için çok fazla alan verirsem, kendi kendine konuşup duracak. Kendini bundan kurtaracak. Bu yüzden ona alan vermeyi bırakmalıyım. Bu fikir imkansız olsa da çok hoş. Bunun farkındayım.

Bizi içeri alıyorum ve Ava'ya dönüp bakıyorum, yüz ifadesini görünce irkiliyorum. Mesleği göz önüne alındığında, bundan hoşlanmaması şaşırtıcı değil. "Burası bir mola yeri," diye açıklıyorum çantalarını yere koyarken. "Bahse girerim çok alındın." Gülümsemeye zorlayarak garip ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Araba dayanılmaz bir hal almıştı, Ava sessizdi, ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Konuş, dedi John. Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu hiç takdir etmemiştim. Genelde bunu yapmak zorunda kalmam.

Uysalca gülümsüyor. "Yeni evinizi tercih ederim." "Ben de."

Daha da içeri girmeye cesaret ediyor, etrafına bakınıp her şeyi içine çekiyor. "Alkol tutmuyorum." *Artık* yok. "Biraz su ister misin?"

"Lütfen."

Buzdolabından iki şişe alıyorum ve döndüğümde onun adaya yerleşmiş olduğunu görüyorum. Küçük ve rahatsız görünüyor. Sanki burada olmayı sorguluyor gibi. Bu beni rahatsız ediyor. Her çözüm için bir sorun buluyor ve ben

Beni kızdırmasına izin vermemek için çok uğraşıyorum. Suyunu bir bardağa dolduruyorum ve ceketimi çıkarıp buruşuk gömleğime bakıyorum. Gülümsemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Anılardan zevk almak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Ona yakın bir tabure çekip bardağı uzatıyorum ve yudumlarken onu izliyorum. Kıpırdanıyor, bana bakmayı reddediyor, bardakla oynuyor. Ne oldu böyle? Sanki Lusso'nun dışında bir hayatmışım gibi bana sarıldı.

Derin bir nefes veriyorum ve o donup kalıyor, elimi suyumdan kurtarıp bardağını alıp yavaşça tezgâha bırakırken göz ucuyla bakıyor. Bana sorularımın cevaplarını verirken sadece yüzünü görmek istemiyorum, vücudunun verdiği tepkiyi de hissetmek istiyorum. Bu yüzden taburesine uzanıyorum ve bana bakması için hafifçe çevirerek yaklaşıyorum. Ellerim çıplak dizlerinin üzerine düşüyor. Konuşmam gerek. Konuşmak *zorundayım*. "Neden ağladın?"

Başını hafifçe sallıyor. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Söyle bana." *Beni bunu söylemeye zorlama, Ava.*

Beklenti dolu bakışlarımla onu yerinde tutuyorum, derinlere inmesini ve bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Ben lanet bir ikiyüzlüyüm.

"Bilmiyorum," diyor tekrar ve ben iç çekiyorum, gözlerim daralıyor, hoşnutsuzluk içime doluyor. Ve bunu bilmesini istiyorum.

"Benden uzak durmanın tek nedeninin Sarah'yla ilişkimizi yanlış yorumlaman olmadığını söylersem yanlış olur muyum?" İşte bu. Bu konuşmayı ilerletelim çünkü Ava'nın konuşacak cesareti bulmasını beklersem sonsuza kadar bekleyeceğim. Yeter. Rolex'imın mandalını çeviriyorum ve bileğimden çıkarıp bekliyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Muhtemelen."

Kendi kendime başımı salladım. "Bu hayal kırıklığı." Peki şimdi önümüze nasıl bir engel koyacak?

Siktir et. Konuşmayla işim bitti. Çünkü söylediklerinden nefret ediyorum. Onunla başka bir şekilde iletişim kurmama izin ver. Yanlış anlamalara yer bırakmayacak bir yolla.

Onu yakalayıp tezgâhın üzerine yatırıyorum, bacaklarının arasına girip ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve bana hazırlanmasına fırsat vermiyorum. Hiçbir şey onu buna hazırlayamaz. Beni de hiçbir şeyin hazırlayabileceğini sanmıyorum. Kırılan camın sesini duyuyorum, kafama aniden kan hücum ediyor, vücudum şarkı söylüyor, tenim yanıyor, aletim damlıyor. Sadece bir öpücük. Kıçına uzanıyorum ve onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, kasıklarım istemeden ona doğru itiyor, zonklamayı hafifletmeye çalışıyorum.

Çıkardığı sesler sessiz ama şimdiye kadar duyduklarımın en gürültüsü. Nefesim kesilmiş bir halde gözlerini bulmak için ezici öpüşmemizden kendimi kurtarıyorum. Arzuyla yaşıyor. Benim için. "Burada bazı şeyleri belirleyelim," diye neredeyse hırıltıyla söylüyorum, ağzımı tekrar onunkine ve sikimi tekrar onun muhteşem, tatlı amına sokmak için çaresizim. Ama bunun için ne kadar çaresizsem, onu çözmeye çalıştığımı anlaması için de o kadar çaresizim.

Onu tezgâhtan kaydırdım, bacaklarının etrafımda gerildiğini hissettim. "Boktan bir yalancısın." Dudaklarına nazik bir öpücük bırakıp dilimi hafifçe ağzına sokuyorum. Kabul etti. Tabii ki kabul ediyor. Ve inliyor. Çok yüksek sesle inliyor. "Artık benimsin Ava." Artık dalga geçmek yok. Daha fazla oyun yok. Kollarımın arasında sertleştiğini hissederek ona sürtünüyorum. "Seni sonsuza dek saklayacağım." Bir kez daha itiyorum ve beni öperek karşılık verdiğinde, bunu yankılanan bir evet olarak kabul ediyorum. Evet, bu konuda iyi. Evet, onu sonsuza kadar tutabilirim. Evet, o da benimle aynı fikirde. Güzel.

Bunu tamamlama zamanı. "Senin her bir parçana sahip olacağım." *Zihnine ve bedenine*. "Bu güzel bedenin içinde, üzerinde ya da üzerinde benim olmadığım hiçbir yer kalmayacak." Bir şeyi hiç bu kadar arzulamamıştım. Bu kadar çok arzulamamıştım. Hiç bu kadar bağımlı hissetmemiştim. Beni ele geçiriyor ve onu kontrol etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece onu doyurabilirim.

Onu ayağa kaldırıyorum ve çok sert olmamaya çalışarak çeviriyorum. Ama nefes alışları ağır, inlemeleri sonsuz. Çaresizdi. Elbisesinin fermuarını tutup aşağı çekiyorum ve vücudundan yere doğru itiyorum. Sırada sutyen vardı. Gitti. Ya teni? Parlıyor, dudaklarımı boynunun arkasına çekiyor.

Onu nazikçe öpüyorum, titrediğini, boynunun büküldüğünü hissettiğimde gülümsüyorum. Başa çıkamıyor. *Ben de öyle.*

Ağzımı kulağına doğru çeviriyorum. "Yüzleş benimle," diye fısıldıyorum.

Bana hızla bakıyor, kara gözleri parlıyor ve onu kaldırıp tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum. Elleri omuzlarıma indi. Onları çabucak tutup tezgahın kenarına indiriyorum. "Eller burada kalsın." Tutunacak bir şeye ihtiyacı olacak ve yeterince dengeli olacağımı garanti edemem. "Kaldır," diye emrediyorum, külotunun yanlarından tutup uzun bacaklarından aşağı çekerken.

Ve çıplak. Görkemli bir şekilde çıplak. Tezgahımın üzerinde oturmuş, aklını başından almamı beklerkenki görüntüsüyle kendimden geçiyorum.

Gömleğime uzanıyor, ben de geri çekiliyorum. *Ne halt ediyorum ben?* Kendime işkence mi ediyorum? "Eller," diye emrediyorum ve alt dudağı dışarı fırlıyor. Çok tatlı. Ama bu kısmı ağırdan almaktan mutluyum. Çok aşına olduğum bir sabırsızlıkla yavaş yavaş parçalanmasını izlemekten mutluyum. "Gömleğimi çıkarmamı ister misin?" Rahat ama ukala bir şekilde soruyorum.

"Evet."

Nefes nefese kaldı. Bu çok tatmin edici. "Evet, ne?" Sırıtarak soruyorum. Benim için yalvaracak. Neden olduğu tüm kayıp zamanı ve stresi telafi edecek.

"Lütfen," diye adeta hırlıyor, gözleri kendini beğenmiş halimde delikler açıyor. Ona istediğini veriyorum ve düğmelerini açmaya başlıyorum. Yavaşça. Onu izliyorum. Sabırsızlığının artmasından zevk alıyorum.

Kendini tutmayı başarmasına şaşırdım. Oturup onun yavaşça soyunmasını izleyebilseydim lanetlenirdim. Birden uysal mı oldu?

Omuzlarımı büküp gömleğimi çıkarıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum ve çoraplarımı çıkarmak için eğiliyorum. Ayağa kalkarken bakışlarının karnıma düşmesini izliyorum. Formuma hayran olduğunu düşünmek istiyorum. Ama ben farklı biliyorum. Orada nasıl devasa bir yara izi oluştuğuna dair sorulara hazır değilim, şimdi değil,

Ben de ellerimi kalçalarına koyarak hızla içine girdim. Onu tekrar yakaladım, dikkati dağılmıştı.

"Nereden başlamalı?" Başparmağımı alt dudağında gezdirerek düşünceli bir şekilde soruyorum. "Buradan mı?" Ucunu ağzına doğru kaydırıyorum ve dilinin ucunu çevrelediğini hissedince gülümsüyorum. Beni kırmak için elinden geleni yapıyor. Dokunuşumu yanağına ve sonra tembelce boğazından göğsüne doğru kaydırıyorum. "Ya da buraya?" Göğsünü avuçlayarak, bir tepki vermesini bekleyerek, meme ucunun kenarlarında gezinerek soruyorum. Nefes nefese kaldığında neredeyse sikim pantolonumdan kurtulacaktı. "Bunlar benim," diyorum, düz karnına doğru ilerliyorum, kalçasına doğru devam etmeden önce birkaç kez daire çiziyorum. Birkaç dakika boyunca onunla alay ediyorum, yumuşakça okşuyorum, amının sıcaklığını hissediyorum. *Yakında Ward.* Yakında tekrar oraya döneceksin. Kıçını buluyorum. "Yoksa burası mı?" diye soruyorum ve o sertleşiyor. Ne diyecek? Bana izin verecek mi? "Her bir santimini, Ava." *Her. Tek. İnç.* Elimi ön tarafına götürüyorum, rahatladığında gülümsüyorum. "Sanırım buradan başlayacağım."

Rahatlamış nefesi kısa sürüyor. Yüzünü tutuyorum, yaklaşıyorum. "Ama *her* santimini kastettim," diye onu temin ediyorum, onu hazırlıyorum, bu fikre alıştıırıyorum. Daha önce hiç yaşamamıştı. Ve ben onun bu parçasına sahip olmak istiyorum. *Her* parçasını. Her yere izimi bırakacağım, unutmasını imkânsız hale getireceğim. Onu tüketeceğim. *Benden ayrılmasını imkansız kılacağım.*

Beni tutması için bir elimi tezgâhın üzerine koyuyorum, bu düşünce bile beni sarsıyor. Aletim onun kıçında. Bu beni asla unutmamasını sağlamanın kesin bir yolu.

Bir parmağımı amının sıcaklığına sokup yukarı çekiyorum ve o da kıvrılıyor, alnı omzuma değiyor. "Sırılsıklam olmuşsun," diye törpülüyorum, parmağımı içine itiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, onun bu durumu beni itmeye yönelik her girişimi gülünç kılıyor. "Beni istiyorsun." Tekrar derinlere dalmadan önce geri çekiliyorum, daireler çiziyorum, zevkini yayıyorum. İçime doğru ağlıyor. "Beni istediğini söyle, Ava."

Şimdiden tükendi. Bu tatmin edici ve endişe verici. Önünde uzun bir gece var.

"Seni istiyorum," diye haykırıyor ve ben mutluluğumu inliyorum. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye talep ediyorum.

"Sana ihtiyacım var."

Minnettarlıkla tavana bakıyorum. *Ve sana ihtiyacım var, bebeğim.* Nedenleri ve niçinleri siktir et. Olan oldu ve ben bundan memnunum. "Bana her zaman ihtiyacın olacak Ava. Bundan emin olacağım." *Elimden geldiğince.* "Bakalım sana biraz akıl verebilecek miyiz?"

Parmaklarımı içinden çıkarıp onu tezgâhtan sürüklüyorum, döndürüp ellerini kenara yerleştiriyorum.

"Seni görmek istiyorum."

Onu görmezden geliyorum ve arkadan sıkıştırarak istediğim yere getirmeye başlıyorum. "Kapa çeneni ve zevki içine çek," diye fısıldıyorum, ona sürtünüyorum, ileri uzanıp bileklerini tutuyorum. "Ben söylemedikçe konuşmak yok. Anladın mı?"

Başını sallıyor ve ben de içimden gülümsüyorum. Çok inatçı. Ama çok uysal. Her geçen saniye daha da mükemmelleşiyor. Kollarına hafifçe dokunuyorum, omuzlarına doğru ilerliyorum ve hissedebildiğim son gerginlik kırıntılarına masaj yapıyorum.

Ağzımı boynuna götürüp yumuşak, narin öpücükler konduruyorum. Şefkatli olmayı hiç bu kadar kolay bulmamıştım. "Tenin bağımlılık yapıyor." Sessizce mırıldanıyor, bu ses orgazmı tetiklemekten başka bir şey değil ve ben usulca gülüyorum. "Bu kadar iyi mi?" Ağzımı boynunda, çenesinde, yanağında gezdirmeye devam ediyorum. Bana bakmak için dönüyor ve ben onun isteğini okuyarak dudaklarını öpüyorum, ellerim hassas kalçalarına doğru kayıyor. "Ellerini olduğu yerde tut." Onu bırakıp geri çekiliyorum, pantolonumu ve boxerımı çıkarırken gözlerim onu hiç bırakmıyor. Onu geri alıyorum. Yavaşça onu geri götürüyorum, nefes alışım her saniye daha da zorlaşıyor. Bir elimle ensesinden tutuyorum, diğer elimle de sikimi amına doğru yönlendiriyorum. Temas olduğu anda

dizleri titremeye başladı. Ağzımı omurgasına indiriyorum ve boynuna kadar uzun bir iz yalayıp bir öpücükle bitiriyorum. "Benim için hazır mısın Ava?" diye soruyorum. Hazır mıyım? "Cevap verebilirsin."

"Evet," diye mırıldanıyor ve ben nefes veriyorum, gözlerimi kapayarak ilerliyorum. Tanrım, zor nefes alıyorum. Hareket etmekte zorlanıyorum, bana verdiği zevkin esiri olmuş durumdayım.

Aletimi bırakıyorum, destek için tekrar tezgâhı alıyorum ve bir sonraki hamlem için kendimi hazırlıyorum. Bunu yapmaya fırsatım olmadı. Sarsılarak geri çekildi ve ben de derin ve sert bir şekilde battım, sonuç olarak neredeyse boğuluyordum. "Siktir, Ava," diye bağıriyorum, nefes nefese kalarak. "İçimi dışıma çıkardın." Ensesini kavrayışım sıkılaşıyor, diğer elim göğsüne uzanıyor. Sırtına bakarken, oluşan aciliyetle savaşıyorum, onu sertçe alma dürtüm beni eziyor. Bu hiç iyi değil. Onu böyle görmek. Onu duymak, onu hissetmek, onu koklamak. "Bunu yavaş yapamam." Göğsünü sıkıyorum, geri çekiliyorum ve homurdanarak ileri atılıyorum.

"Jesse!"

Tembelce sıvışıyorum. "Sessiz ol, Ava." Ve tekrar sertçe içine girerek onu ileri doğru sarsıyorum. Beyaz parmak eklemlerinin büküldüğünü görüyorum ve tezgâhı sağlam bir şekilde tuttuğundan emin olduğumda, ihtiyacıma teslim oluyorum ve onu bir daha asla alma şansım olmayabilirmiş gibi pistonla içine girip çıkıyorum. Bu düşünce. Bu an. Onu silkeliyorum ve ikimizin de aklını başından almaya odaklanıyorum, tutuşumu kalçalarına geri götürüyorum ve güçleniyorum, terliyorum, nefesim kesiliyor, her kasım daha önce hiç olmadığı kadar sert çalışıyor. Amının duvarları beni acımasızca kavırıyor, sürtünmeyi artırıyor. Aklımı kaçırmıştım. Küçük bir çığlık atıyor, vücudu katılaşıyor. Hayır. Henüz gitmiyor. "Henüz değil, Ava." Mesafeye dayanmasına, benimle gelmesine ihtiyacım var. Düşünmeden geri çekiliyorum, yüzüm hem acıdan hem de kayıptan berbat oluyor. Daha iyi bir yol var ve listemden bir çek olacak.

O inlerken aşağı bakıyorum, parmağım kıcının ortasına bir çizgi çiziyor. Bir anda heykel gibi oldu. "Bunu yapabilirsin Ava." Sadece konuş onunla.

içinden. Ona güven ver. Bunu ondan almama izin vermek zorunda. Elimi kalçalarının arasına götürüyorum ve ne kadar doymuş olduğuna gülümseyerek zevkinin bir kısmını topluyorum. Hazırlığa gerek yok. Benim için hazır olduğundan emin olmak için her tarafına yayıyorum. Ama hâlâ biraz sert. "Rahatla, yavaştan alacağız." Onu çalıştırmaya devam ediyorum, zihinsel olarak gevşemesini istiyorum. *Hadi, bebeğim. Gevşemezsen canın yanacak.* Başparmağımı açıklığının etrafında dolaştırıp onu yakından izliyorum. Omuzları yükseliyor. "Ava, rahatla."

"Deniyorum amına koyayım," diye karşılık veriyor yumruklarını sıkarak. "Bana zaman ver, lanet olsun."

"Ağzından çıkana dikkat et," diyorum gülümseyerek, imkânsızı istediğimi bilerek. Amına dönüp biraz daha çalışırken küstahlığı beni kıkırdatıyor. Beni inkar etmiyor.

"Kayganlaştırıcıya falan ihtiyacın yok mu?"

"Sırılsıklam olmuşsun Ava. Bu kadar yeter." Tam oraya gireceğim ve sabırsızlanıyorum. Eğer amı sıkıysa, kıcı da öyle olacak. Yaklaşan zevkimi düşündükçe ürperiyorum. "Talimatlar altında pek iyi değilsin, değil mi?" Öldürmek için içeri giriyorum, başparmağımı onun sıkı kas halkasından geçiriyorum. Geriye doğru gittik. Birkaç dakika önce uysaldı. Uysaldı. Artık değil. Ama ona bu deneyimi yaşatabileceksem biraz alınganlığı kabul etmeye hazırım. Bana güveniyor. "Rahatla, kadın."

"Tanrım," diye feryat ediyor. "Bu acıtacak, değil mi?"

"Evet, ilk başta." Ama uzun sürmeyecek, bu konuda bana inanmak zorunda. "Rahatlamalısın. Bir kere girdim mi, bayılacaksın. Güven bana."

Başı sallanıyor, nefes alış verişleri daha da zorlaşıyor. Boynuna uzanıyorum ve onu beni almaya hazır hale getirmeye devam ederken biraz daha masaj yapıyorum. Yumuşuyor ve zihinsel olarak onu övüyorum, ellerimi kıkı yanaklarına götürüp onları birbirinden ayırıyorum. Dişlerim dudağıma batıyor, kendimi onun dar deliğine yönlendirirken vücudum beklentiyle karıncalanıyor. Aletim onunla buluştuğu anda tekrar geriliyor ve işgalime direniyor. "Sakin ol, bayan. Bırak olsun," diyorum, sikimin ucunu yumuşak bir şekilde teninde gezdirerek.

Tekrar deniyorum, dikkatim başının arkasıyla kıcı arasında bölünüyor ve dişlerimi sıkarak ilerliyorum, ellerimi omuzlarına götürüyorum. "İşte böyle Ava," diye cesaretlendirici bir şekilde fısıldıyorum. "Neredeyse geldik." Kelimelerimi zorlukla çıkarabiliyorum, vücudum bolca terliyor, aletim gittikçe daha derine kayıyor.

"Kahretsin!" diye bağıyor, ben de sarsılıyorum ve hızla gözlerimi kırıştıtararak bozulan görüşümü düzeltmeye çalışıyorum.

"Tanrım, çok sıkısın." Titremeye başlıyorum, bana tekrar direndiğini hissediyorum, kışındaki her kas aletimin etrafında kenetleniyor. "Savaşmayı bırak, Ava. Rahatla."

Ve öyle de oluyor. Her yeri yumuşuyor ve inliyor.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor." Hem de çok iyi. "Şimdi hareket edeceğim, tamam mı?"

Başını sallıyor ve kalçalarını geri alarak nefes alıyorum. "Çok yavaş, Ava," diye onu temin ediyorum, dişlerimi sıkarak serbest kalıyorum.

"Tanrım, Jesse."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum. Kahretsin, biliyorum. Hızımı çabucak buluyorum, kolayca girip çıkıyorum, vücudunun bundan bulduğu beklenmedik zevkle yuvarlanmasını izliyorum. Henüz hiçbir şey hissetmemişti. "Harika hissediyorsun, Ava. Bütün gece burada kalabilirim ama kendimi kaybediyorum." Hızla kaybediyorum.

Kendini tekrar üzerime itiyor ve ben yutkunuyorum. "Devam et," diye emrediyor. "Evet, bebeğim. Yaklaştın mı?"

"Evet!" Bana geri çarpıyor ve şaşkınlığımı haykırıyorum, onu kedi buluyorum ve ona yardım etmek için onu okşuyorum. "Daha sert!"

"Siktir, Ava." Klitorisinin etrafında dönüyorum, güçleniyorum, hızım doğal olarak artıyor.

Başını geriye atıyor. "Ben oradayım!"

Siktir! "Bekle." Devam ediyorum, aciliyet beni ele geçiriyor, dünyam çılgınca dönüyor ve sonunda onu bırakması için emrediyorum. Sikim içine giriyor, ciğerlerim daralıyor, başım dönüyor, dünyam patlıyor.

Lanet olsun. . . . cehennem.

Öne doğru düşüyor ve benim de onunla birlikte düşmekten başka çarem kalmıyor, sırt üstü düşüp onu mermere yapıştırıyorum. Nefes alışımı kontrol altına alamıyorum. Düşüncelerimi hizaya getiremiyorum. Göğsümdeki tuhaf zonklamanın ne olduğunu anlayamıyorum. Oysa bunu daha önce de hissetmiştim. Ve bunu tekrar hissedecek kadar kutsanacağımı hiç düşünmemiştim. Asıl soru şu: Bu duygulara karşılık verecek birine sahip olacak kadar kutsanmış mıyım?

Yoksa bu cennet alıştığım cehennemden kısa bir mola mı?

Bu kadar gürültülü bir sessizlik hiç bu kadar rahat olmamıştı. Sersemledim, kafam karıştı ama umudum yüksek.

İç çekiyorum, saçlarına sokuluyorum. "İyi misin?" "Konuşmama izin var mı?"

Kalçasını sıkarken gülümsüyorum. Evet, konuşabiliyor ama kafasından değil kalbinden konuştuğu sürece, ki bunun ona benim kötü bir fikir olduğumu söylediğini biliyorum. Aramızdaki bariz yaş farkı da yardımcı olmuyor. Bu hâlâ bir sorun mu? Kendi kendime homurdanıyorum. Yirmili yaşlarında, kendini aygır ilan eden herhangi biriyle yerleri silebilirim. "Ukalalık etme."

"Boku yedim."

Kollarımı onunkilerin üzerine koyarken kaşlarımı çatıyorum ve sürekli küfür etmesini nasıl engelleyebileceğimi merak ediyorum. Sanki derimin üzerinde jilet var. Kafamı düşünceli bir şekilde eğiyorum. Ağzını mı tıkayayım? "Ava, lütfen ağzına dikkat et."

"Öyleyim ama."

Sevindim. Gerçekten sevindim. Bu küçük karşılaşmayı hemen unutmayacak. "Biliyorum ama küfür etmene gerek yok. Küfür etmenden nefret ediyorum." Bu ona yakışmıyor.

"*Senin* mavi diline katlanmak zorundayım."

Yüzünü görebilseydim, biliyorum ki öfke dolu olurdu. "Benim dilim sadece mavidir hanımefendi," diye fısıldıyorum, "siz bana kırmızıyı gösterdiğinizde."

Ki bu çok fazla.

Vücudu yorgun bir iç çekişle sönüyor. İsteddiği kadar iç çekebilir. Ben yolumu bulacağım. "Tamam."

Beni yatıştırıyor. Bu benim istikrarım için doğru yönde atılmış bir adım. Beni başka ne konuda yatıştıracak? Her konuda mı? Sonsuza dek bana çivilenmeyi kabul edecek mi? Kollarını okşarken tenine gülümsüyorum. Hayır diyebilir, ama bu kadın hakkında öğrendiğim şey, hayırın her zaman hayır anlamına gelmediği. Bazen şu anlama gelir: *Gerçekten istiyorum ve bana nedenini göstermene ihtiyacım var*. Ona göstereceğim. Her gün. Bu da onunla her gün sevişeceğim anlamına geliyor. Tekrar gülümsüyorum. Mükemmelliğe itiraz etmesi mümkün değil.

Kıçına girmeme izin vermesi bana sağlam bir şey gösterdi. Bana güveniyordu. Kendini bana *her* şekilde vermeye hazırdı. Mümkün *olan* her yolu keşfetmem, benimle tamamen ve tamamen bu keşfedilmemiş bölgede olduğuna dair her işareti avlamam gerekiyor. Çok korkuyorum. Kendim için ama daha çok Ava için. Bana bilmeden bir hediye verdi ve bunun kıymetini bilmeliyim. Son bir haftadır sadece ona dokunduğumda huzur buluyorum.

Bunu nasıl dengeleyeceğim? Bu mutluluğu sürdürmek için ihtiyacım olanı elde ederken ona ihtiyacı olanı verdiğimden nasıl emin olacağım? Bunun zor olacağını kabul edecek kadar makul biriyim.

"Jesse?" diye fısıldıyor, adım milyonlarca soruyla dolu. Ve ben onun ne soracağını biliyorum.

"Hmmm?"

"Kaç yaşındasın sen?"

Nefes alıyorum ve kollarını sıkıca kavırıyorum. Önemli değil. *Peki neden ona söylemiyorsun Ward?* "Yirmi iki." Yakında. Ona yakında söyleyeceğim. Onu öperken yavaşça içinden çıkıyorum, yüzüm rahatsızlıkla geriliyor. "Buraya gel." Elimden kurtulma riskine karşı kalçalarından kaçınıyorum, onun yerine belini tutuyorum. Kaşlarımı çatıyorum, aşağıya bakıyorum, doymuş aletim artık o kadar da doymadığına karar veriyor, seğiriyor ve tekrar dikkat kesiliyor. *Siktir git, yetmedi mi?*

Onu çevirip tezgâhın üzerine kaldırıyorum ve durumumu görünce hafifçe telaşlandığını fark ediyorum. Buna alışsa iyi olur. Ona karşılık vermekten kendimi alıkoyamıyorum ve bunu yapmak da istemiyorum. Kalçalarının arasına girip yüzünü emerken kollarını tutup omuzlarımın üzerine koyuyorum. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ve gözlerini. O gerçek. Onlar bu kadar çılgınca parlarken bunu asla reddedemem. "İyi misin?"

Gülüşi muhteşem. Memnun oldum. "Evet."

"Güzel." İçeri girdim ve ona sarıldım. "Seninle işim henüz bitmedi."

Bacakları, kolları ve her şeyiyle etrafımı sarıyor. "Fark ettim."

"Üzerimde böyle bir etkiniz var."

Yüzü doğrudan boynuma giriyor. Bu da inanılmaz. Bu kadınla olan her şey harika.

Memnuniyetle nefesimi veriyorum ve onu görüş alanıma almak için hafifçe arkama yaslanarak tutuşumu serbest bırakıyorum. Yanakları kızarmış. Güzelce kızarmış ve onları hafifçe okşamaktan kendimi alamıyorum. "Aç mısınız?"

"Ish."

"Ish," diye taklit ediyorum ve o da sırıtıyor. İnanılmaz. "Arsız bir sırıtişın var. Bayılıyorum buna." Ağzına hafif bir öpücük bırakıyorum.

"Kahretsin!"

"Ağız," diye homurdanıyorum, ona hoşnutsuz gözlerle bakıyorum. "Sorun nedir?"

Endişeli görünüyor ve karşılığında *ben* de endişeleniyorum. "Kate'e evde olacağımı söyledim," diyor, vücudu gergin, kendini kurtarmaya hazır. "Onu arasam iyi olacak. Yorkshire'daki büyükannesini ziyaret etmek için arabama ihtiyacı var."

Onu durduramadan kollarımdan kurtuluyor ve onu geri çekmeden önce kendimle muhakeme etmek zorunda kalıyorum. Sadece bir arama yapıyor. Bırak aramayı o yapsın. Suratımı asıyorum, çıplak bedenim o olmadan kaybolmuş gibi hissediyor. Başım düşündüğümünden daha fazla belada.

Elim göğsüme gitti. Memnun kalp atışları şimdi daha çok panikle atıyor. Tanrım, kendime gelmem lazım. *O tam orada Ward.*

Kıpırdamadan duruyorum, telefonunu alıp kot pantolonunu çıkarmadan önce bir mesaj atarken onu izliyorum. Giyiniyor mu? Neden giyiniyor?

"Gitmem gerek," diyor onları giymeye başlarken.

Ne?

"Gitmek mi?" Hiç düşünmeden bağıyorum ve sıçırıyor ama yine de giyinmeye devam ediyor.

"Bir çift araba anahtarım var ve Kate'in onlara ihtiyacı var."

Lanet olsun. Ona burada arkadaşının anahtarlarından daha çok ihtiyacım var. O kalıyor. Bitti. *Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu Ward?* Yanına yaklaşıp onu yakaladım ve omzuma attım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor. Onu görmezden geliyorum, yatak odama götürmeye odaklanıyorum. "Kahretsin!" diye küfrediyor, bu da beni daha çok kızdırıyor. Cathy'den bir dahaki sefere süpermarkete gittiğinde sabun almasını isteyeceğim, böylece Ava'nın ağzını yıkayabileceğim. "Jesse, indir beni!"

Hiç şansın yok. Yarıya kadar giymeyi başardığı kotun paçasından tutup çekerek çıkardım ve bir kenara fırlattım. Ve iyi bir önlem olarak, kışına acı bir tokat attım.

"Ah!"

"Mouth," diye bağırarak kapıyı biraz fazla kuvvetle iterek açıyorum. Yatağı görüyorum, omzumda manevra yapıyorum ve onu çarşafın üzerine fırlatıyorum, peşinden dalıyorum ve onu yere sabitliyorum. Aletim olması gereken yere doğru düşüyor ve nefes alarak onun yönünü bulmasını ve beni bulmasını bekliyorum. Gözlerimdeki kızgınlığı görse iyi olur. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Sesim kısık ve dönüp daldığımda, çığlığının boğuk seslerini duyarak zevkimi haykırıyorum.

Kalbim yatışıyor.

Bir an durmak zorundayım, başım gevşek, tenimin her santimi ihtiyaçtan cızırıyor. Bunu bana nasıl yapabiliyor? Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, gözlerindeki arzunun tadını çıkararak çekiliyorum. Ve homurdanarak geri giriyorum, onu

başını geriye atıyor. Çılgılığı destansı. "Bana bak," diye emrediyorum ve o da bakıyor, nefes alış veriş karmakarışık. "Bu daha iyi. Şimdi, bir hatırlatıcıya ihtiyacın var mı?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, yüz ifadesi sorguluyor. Ama meydan okuyan küçük baştan çıkarıcı hâlâ kalçalarını oynatarak beni kışkırtıyor. Onun taktiklerine boyun eğmeyeceğim. Bu şu anda ne istediğimle ya da neye ihtiyacım olduğuyla ilgili değil. Bu ona ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu göstermekle ilgili ve onun gitmesine gerek yok. Buna ihtiyacı var. Benim. "Soruya cevap ver, Ava."

"Lütfen," diyor nefes nefese bir fısıltıyla ve ben memnuniyetle gülümsüyorum, geri çekiliyor ve ileriye doğru güçleniyorum. Ve durmuyorum. Bu aciliyete o sebep oldu. Bunu içine çekebilir.

"Sen benimsin Ava," diyorum, düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine engel olamıyorum, kontrolüm kayboluyor. Gözlerini kapatıyor ve beni zevkten parlayan kahverengi gözlerinin muhteşem görüntüsünden mahrum bırakıyor. "Aç şu lanet gözlerini!" diye bağıyorum, ter içinde kalıyorum, kalbim tekrar küt küt atmaya başlıyor, ama doğru sebeplerden dolayı.

Uymak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyorum, ama bunu yapması bile çok şey anlatıyor. Yatak odası benim alanım. Güç bende.

Dokunuşumun, ağzımın, dikkatimin altında parçalanıyor. Kilitli bakışlarımı sürdürüyorum. Denesem bile başka tarafa bakamam. Şu anda çok şey anlatılıyor. O bunun farkında mı? Onu unutulana kadar becerirken ne kadar çok şey söylediğimin? Bu hiç bitmeyecek. Benim için bitmiyor.

Bacakları belime kadar geliyor, sertçe sıkıyor, beni daha derine ve daha yükseğe gönderiyor. Tıslıyorum, iç duvarlarının sıkılaştığını hissediyorum. Sık beni, ben gidiciyim. Her yönden.

"Tanrım, Ava, iyi misin?"

Gücümün ve tutuşumun ona zarar vermesinden endişelenerek bileklerini serbest bırakmak zorunda kalıyorum. Hızımı kesmeden dengemi sağlayarak onları yatağa vuruyorum.

"Durma," diye bağıyor, üst kollarımı tutarak. "Siktir."

Tırnakları etime batıyor, kalçalarım çılgınca çarpıyor ve başı geriye savruluyor. Hayır. Bunların hiçbiri.

"Kahretsin Ava," diye kükrüyorum. "Bana bak." Beni görmesi gerekiyor.

Gözleri düşüyor ve boncuk boncuk terin yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Bu kadına duyduğum hayranlıktan deliye dönmüş durumdayım. Bana yapabildikleri. Beni nasıl hissettirdiğini. Onu öpmek istiyorum ve sanki aklımı okumuş gibi saçlarımdan tutup beni ağzına çekiyor, dillerimiz kontrolsüzce savaşıyor.

"Jesse, ben gidiyorum," diyor dudaklarıma karşı.

"Siktir. Birlikte, tamam mı?" İkimizi de oraya götürmek için ihtiyacım olan gücü buluyorum, vuruyorum, aletim sürtünmeden neredeyse ağlıyor. *Hadi, hadi. Hadi, hadi.* "Şimdi!"

Son bir kez daha batıyorum, ağzımdan hava fışkırıyor ve o kadar sert boşalıyorum ki, gözlerim buğulanıyor ve duyularım bozuluyor. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, durgunlaşıyorum, duyarlılığı sürdürürken gözlerimi kapatıyorum, vücudum spazm içinde. Tüm gücümü kaybediyorum, her yerde, kollarım beni bırakıyor ve yere yığılıyorum, sıırılsıklam oluyorum, kalçalarım talimat almadan dönüyor, yuvarlanıyor, gıcırıyor, beni baskıdan kurtarıyor. Alnım onunkine düşüyor, her parçam işe yaramaz hale geliyor. İşim bitti. Bittim. Hiçbir işe yaramıyorum.

Sikeyi

m.

Ben.

Altımda kaydığını hissediyorum ve gözlerimi açmak için her şeyimi harcıyorum. Ama Tanrım, onu bulduğumda buna değiyor. Biraz daha güç kullanıp geri çekiliyorum, terli yüzünün tamamını görüş alanıma almak istiyorum. Çok güzel. Her santimi çok güzel. Tekrar boynuna yerleşmeden önce iç çekip şiş dudaklarını öpüyorum, hafif parmaklarının sırtımın düzlemlerinde gezinmesi beni daha da uykulu yapıyor. Yorgunluğuma yenik düşüyorum ve onun kucağında rahatlıyorum. Onun kucağında sakinleşiyorum. Onun kucağında huzurluyum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama bu, uyuma tarihindeki en sakin uyuma. Bu. Her gün. Ve sonra bilinçaltımda,

Vuruşlarındaki yumuşak hissin birden kaybolduğunu fark ediyorum. Ama hâlâ sıcak duvarlarının sikimi kucakladığını hissedebiliyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum, içinden çıkarken tıslıyorum.

"Beni uyumaya sen gönderdin," diye mırıldanıyorum, boğazım gıcırıyor. "Ben gönderdim."

Gülümsüyorum ve onun seksi saçlarından bir tutam alıyorum. "Çok güzelsin." Alnıma uzanıyor ve orada olduğunu fark etmediğim kaş çatma çizgisini düzeltiyor. "Sen de öylesin."

Ben mi? Hayır. Ben çirkinim. Evliyim. Bunu görmesini, onu hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemiyorum. Gülümsemem yarım yamalak ve fark etmemesi için dua ediyorum.

Göğüslerine bakıyorum. Benim ve onun için mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Daldım, yüzümü içeri soktum ve derin bir nefes aldım. "Kendinizi hatırlatılmış sayın, bayan." Ve gerekirse yirmi dört/yedi hatırlatmak için hazırım. Bir parçam bunun gerekli *olmasını* umuyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve tutması için ellerimi uzatıyorum. Kolaylıkla boşalıyor ve kendimi yatakta yukarı kaldırıp başlığa yaslamadan önce onu bana dönük kalçalarımaya yerleştiriyorum. Ona bir bakın, muhteşem bir şekilde çıplak ve her yerimde. Her yerimde güzel görünüyor. Bana bağlı. Bana dokunuyor. Kalçalarını tutuyorum ve başparmaklarımı hassas noktada gezdiriyorum, ellerimi tutup hareketlerimi durdurduğunda gülümsüyorum. "Yarın günü benimle geçir." Bunun bir soru olması gerekiyordu, emir değil.

"Planladığım şeyler var."

Planlanan şeyler mi? Bugün Cumartesi, yani iş olmadığı sürece iptal edilebilir. Ve eğer işse, kendim iptal etmenin bir yolunu bulurum. Suratımı asıyorum, umarım şirinliğime boyun eğer de onu günü benimle geçirmesinin zorunlu olduğuna başka bir şekilde ikna etmek zorunda kalmam. "Ne gibi şeyler?" Başparmaklarımı tutuşunun altında dolaştırmaya başlayarak soruyorum. Başka bir yol da kabul edene kadar onu ölümüne gıdıklamak olabilir. Ya da kabul edene kadar onu tekrar becerebilirim. İsterseniz bir ikna sikişi. Hatırlatma sikişinin yanında oldukça işe yarayacaktır ve o bunu oldukça iyi karşıladı.

Ellerimi tutuşu artıyor, yüzü uyarıyor. Bu gülünç. Artık taşaklarına kadar içine gömülüp aklını başından almadığıma göre kontrolü yeniden ele almaya mı çalışıyor? Ne çabuk unutuyor. Aptal kadın. "Eşyalarımı toplamam lazım," diyor ve kaşlarını çatıyorum.

"Ne eşyası?"

"Kate'in evi geçici bir konaklama yeri," diyor biraz omuz silkerek ve kaşlarını çatılıyor. "Dört haftadır oradayım-her şey her yerde. Kendi evime çıktığımda burayı düzene sokmam gerekiyor."

Kendi evi mi? Belki de buna gerek yoktur. Ama . . . "Dört hafta önce neredeydin?"

"Matt ile."

"Matt de kim?" "Eski erkek arkadaşım."

Peki şu an içeride ne var? Rahatlama mı? "Eski sevgilin mi?"

"Evet. Eski."

Vücudumun yumuşamasını engelleyemiyorum. Demek eski sevgilisi var. Matt. *Tabii ki eski sevgilisi var, seni sik kafalı. Ona bir baksana.* Ama nasıl ve neden bitti? Ve şimdi onu almamın bir önemi var mı? Kaç yaşındaydı? Kendi kendime hırlıyorum.

"Jesse, arabamı almam gerek. Margo'yu Yorkshire'a kadar götürmesi için Kate'i bırakamam. Her yerde sallanıyor ve titriyor; güvenli olmaz."

Margo mu? "Merak etme," diye onu temin ediyorum. Margo da kim? "Sabah seni almaya götüreceğim."

"Sekiz gibi ayrılıyor."

"Ish," diyorum sırtarak ve karşılığında bir tane alıyorum. Bu kelimeyi seviyor. Çevirisi: Bağlı değil. Tabii bizden bahsederken kullanmadığı sürece.

Ellerimi birkaç santim yukarı, gıdıklanma noktasından uzağa kaydırıyor ve saçlarını karıştırmaya başlıyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama

göğüslerini öne doğru itiyor ve bu yersiz. Kaşlarımı çattım, o da muhtemelen temkinli bir şekilde gülümsedi.

"Ne?"

O ne olduğunu biliyor. "Günü benimle geçirmeyi reddediyorsun, sonra da o muhteşem memeleri yüzüme mi fırlatıyorsun? Bu adil değil Ava." Bir meme ucuna hafifçe dokunuyorum, sertleştiğinde kaşlarım gülümsemeye dönüşüyor. Kısacık bir dokunuş. Vücudu en hoş şekilde karşılık veriyor.

"Hey," diye bağıyor, göğsünü kapatarak. "Tutamaklarımı çıkarmam lazım. Kafama batıyorlar." Bir tanesini dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve tekrar başını yoklamaya başlıyor. Ona yardım etmek için içimde karşı konulmaz bir istek var, bu yüzden oturuyorum, dişlerinin arasındaki tutamağı benimkiyle alıp tükürüyorum. Şimdi, göğüslere geri dönelim. Onu sırtından tutup yüzüme doğru çekiyorum ve mutluluk içinde gözlerimi kapatıyorum. Onun yumuşak, sıcak teni yüzümdeyken sonsuza dek burada kalabilirdim. Ama . . . saç tutamaçları. Onu kucağımda çevirip bükülmüş bacaklarımın arasına yerleşmesine izin vermeden önce isteksizce çekip her bir meme ucuna bir öpücük konduruyorum.

"Bana bırak." Saçlarını karıştırmaya başlıyorum, küçük metal şeyleri teker teker çıkarıyorum, çıkardığım her tutamla saçlarının tutamları aşağıya düşüyor. "Burada kaç tane var?" Avucuna bir tane daha bırakarak soruyorum.

"Birkaç tane. Yetişmem gereken bir sürü saçım var."

"Birkaç yüz mü?" Hafif bir kahkahayla soruyorum, gittikçe daha fazlasını buluyorum. Her birini yakaladığımdan emin olmak için kafa derisine masaj yapıyorum. "İşte, sanırım hepsini yakaladım." Onu tutamaklardan kurtarıyorum, eğilip komodinin üzerine koyuyorum ve sonra onu önüme çekiyorum, onu tamamen kollarımın arasına alarak hiçbir yere gidemeyeceğinden emin oluyorum. Elleri kaval kemiklerime iniyor ve okşamaya başlıyor, başı omzuma yaslanıyor. *Tanrım, bana dokunuşuna bayılıyorum.* Nefes alış veriş değişti. Yorgun ama yine de beni okşuyor ve bu bana böyle nazikçe ve özenle dokunulmayalı yıllar olduğunu fark ettiriyor. Seksi kışkırtacak bir dokunuş değil, sadece nazik hareketler.

"Kaç yaşıdasın?" diye soruyor uykulu bir şekilde, ben de usulca gülüyorum, acaba bu işin peşini bırakacak mı diye merak ediyorum. Muhtemelen unutmayacak. Bir saat içinde iki kez sorması bile bu sorunun aklından çıkmadığının kanıtı. Ve bu acıtıyor. Gerçekten önemli.

"Yirmi üç," diye cevap veriyorum sessizce, elimi saçlarında gezdiriyorum, ipeksi, yumuşak teller parmaklarımın arasından kolayca kayıyor. Başının arkasına bakıyorum, yutkunuyorum, nefes alıyorum, düşünmemeye çalışıyorum.

Ama bu kaçınılmaz.

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden korkuyorum. Çekip gidecek ve her zaman arzuladığım her şeyi onunla birlikte götürecektir.

Huzur. Sakinlik. Huzur.

Lütfen çekip gitme.

Uzanıp yorganı beline kadar çektikten sonra tekrar ona sarılıyorum, burnum boynunun kıvrımında kendine yer buluyor.

Ve şimdi burada, kollarımda sıcacıkken, parmaklarımın arasından kayıp gitmemesi için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğine karar verdim.

Yatağımda bir sürü kadınla uyandım. Uyandım ve yorganın altından korkarak çıktım. Uyandım ve zihinsel olarak beynimi vurdum. Uyandım ve kafamı boşaltmak için temiz havaya çıkmak istedim.

Ama hiç kollarımda bir kadınla uyanmamıştım. Hiç uyanmadım ve hemen gülümsemedim. Hiç uyanmadım ve sabah koşusuna *lanet olsun* diye düşünmedim. Aslında, hiç uyanıp da koşmam *gerektiğini* hissetmedim.

Bu. Bu. Eşi benzeri görülmemiş.

O sakın, huzurlu. Ben de onunla huzurluyum.

Mutluluk.

Ama sonra onun kaydığını hissediyorum ve kollarım kendi iradesiyle kilitleniyor. "Aklınızdan bile geçirmeyin hanımefendi," diye mırıldanıyorum. Uzun bir süre hareket etmiyorum, o da etmiyor.

"Tuvaleti kullanmam lazım."

"Zor," diye homurdanıyorum, muhtemelen mantıksızca. Ama bu çok hoş. "Sıkı tutun. Ben rahatım."

"Yapamam," diyor kahkaha ve kızgınlık arasında bir yerde, kollarımı boynundan çekmeye çalışıyor.

Ellerini kolaylıkla silkiyorum. Her zaman ben kazanacağım. Buna alışması gerek. Özellikle de ödül kendisiyse. "Seni bırakmayacağım." *Asla.*

Mantıklı bir şekilde yumuşuyor ve ben de içimden gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Bütün gün burada kalabilirim. Bu inanılmaz derecede harika, sadece ... olmak, ama vücudunun katılaştığını hissediyorum. Yine benden kaçmaya mı çalışacak? Bu kadın ne zaman öğrenecek? Hızlı hareket ediyorum, onu sırt üstü döndürüyorum, kalçalarını ayırıyorum ve bileklerini yatağa çiviliyorum.

İş.

Tama
mdır.

Yani, neredeyse.

Kasıklarımı ona doğru itiyorum, dudaklarımın kenarlarının seğirdiğini hissediyorum. Nefesi kesilmişti. Şaşkınlıkla bana bakıyor. Bir dokunuş ve o benim. Bu bilgiyi zihinsel olarak bir kenara atıyorum ve mutluluğumuzu sürdürmenin yanı sıra Ava'yı gafil avlanmış zihin yapısında tutma işine başlıyorum. Bir erkek olarak birçok şeyden yoksunum - ayrıntılara girmeyeceğiz - ama yanımda olan tek şey yataktaki yeteneğim ve gerektiğinde bu gücü kendi avantajıma kullanacağım, özür dilemeden. Mesela şimdi işemesi gerektiği zaman. Yakında bunu unutacak.

Suratımı asıyorum, burnumun ucunu onunla birleştirip daire çiziyorum.

"İyi uyudun mu?" "Çok." Kalçalarını döndürüyor, ben de geri çekiliyorum, kaşlarım

saç çizgisi. Kendimi beğenmiş gülümsememi tutmaya çalışıyorum. Deniyorum. Ve başarısız oldum. Beni istiyor. Beni çok kötü istiyor.

"Ben de." Ağzımı onunkinin üzerinde yavaşça ve yumuşakça kaydırıyorum, onu çalıştırıyorum, vücudunun daha fazlası için yalvarmasını sağlıyorum. Onu öperken tembellik ediyorum. Nazık, yavaş ve sinir bozucu bir şekilde acele etmeden. Ama acele etmeme gerek yok. Kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. O ışığı gördü.

Ve bu düşünceyle bileklerini serbest bırakıyorum ve dokunuşumu gövdesinden aşağıya doğru gezdiriyorum, kıvrandığını, kıpırdadığını hissediyorum. Dilim yavaşça yuvarlanıyor

Ağız köşeden köşeye, inlemeleri sürekli, avuç içleri kıcımda hareketlerimi kışkırtmaya çalışıyor. İstedğini elde etti. Kalkıyorum, aletimin yerine düşmesine izin veriyorum. "Senin içinde kendimi tamamen kaybediyorum, bayan," diye fısıldıyorum, dudaklarını teslim ediyorum, böylece yavaşça ve derinlemesine içine dalarken onu izleyebiliyorum. Görüntü. Gergin yüzündeki zevk. Hoşgörünün iniltileri. Elleri kıcımdan ayrılıp sırtıma konuyor, gözleri kapanıyor. *Oh, hayır, hayır, hayır.*

Hızımı ayarlamaktan geri duruyorum, irade gücü ciğerlerimdeki havayı tüketiyor, her kasım kilitleniyor. Bana bakana kadar olmaz. O bana bakana kadar hareket etmeyeceğim.

"Bana bak Ava," diye homurdanıyorum, dişlerim sert ısırığımdan patlamak üzere.

Tanrıya şükür, beni dinliyor, gözlerini bana çeviriyor ve ben de onlara bakıyorum, şaşkınlıktan başka bir şey hissetmiyorum. *Gerçek.* Bunların hepsi gerçek.

Hareket etmemi istiyor, kalçaları davetkâr bir şekilde esniyor ve ben iç çekip kaslarımı gevşetmeye, amının sıcaklığından geri çekilmeye ve yavaşça ilerlemeye ikna ediyorum. Sürtünme mutluluk verici bir işkence.

"Seninle uykulu seksi seviyorum," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Yukarı doğru iterek cevap veriyor ve ben yutkunuyorum, aletim zevkini sarsarken kontrolü yeniden kazanmak için savaşıyorum.

"Bu iyi mi Ava?" Gözlerimizi kilitli tutuyorum ve o da bu yakınlık seviyesini sürdürmekte hiç zorlanmıyor.

"Evet."

"Daha hızlı mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, sadece böyle, lütfen, sadece böyle kal."

Güzel cevap ve son derece tatmin edici, çünkü o da bu an tarafından tüketildi. Şimdi, *bu* sevişmek. Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Gerçek anlamda. Aşk yaratıyorum. Kahretsin, dün gece hissettiğim şey, bir kenara atılmış tuhaf bir düşünce değildi. Korktuğum gibi, çok gerçek, çok ciddi bir düşünceydi. Her zaman yeniden sevmenin imkansız olduğuna inandım. Şimdi hissediyorum ki

Bu kadını sevmemek imkansız. Eros, sadist piç kurusu, lanet okunu kalbime sapladı ve bana aslında bir kalbim olduğunu hatırlattı.

Hayal kırıklığının beni sardığını hissediyorum ve boşuna onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ava'nın bacakları kalkıyor ve etrafımda dönüyor, dokunuşu hafifliyor gibi geliyor.

Sevgiler.

Şimdi kayıplarımı azaltmalı mıyım? Hasar kontrolünü en aza indirmeli miyim? Çünkü bu kadın beni nasıl geri sevebilir ki?

Sikeyim.

Hareket etmeyi bırakıp onun şaşkın yüzüne bakıyorum. Çok güzeldi. "Bu kadar uykulu seks yeter," diyorum ve geri çekilip acımasızca tekrar içine girerek hayal kırıklığımın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Haykırıyor.

Lanet olası tarihime lanet olsun.

Geri çekildim, tekrar ileri atıldım.

Lanet olası aptal seçimlerime lanet olsun. Geri çekiliyorum ve eve vuruyorum.

Lanet olası hayatım. Bang.

Zayıflıklarına lanet olsun.

Bang.

Karanlığıma lanet olsun.

Bang.

Lanet olası siyah ruhum. Bang.

Ava'nın saçımı tutup çekmesinden zevk alıyorum, acıyla rahatlıyorum. Onu öptüğümde ve dudağımı ısırduğında, daha sert ısırmasını istiyorum. Canımı yaksın. Bana burada ve şimdi acı çektir, ama lütfen, *lütfen* beni kabul et. Kalçalarım fazla mesai yapıyor, ona vuruyor, kafam düşüncelerimin ve zevkimin baskısıyla patlamaya hazır.

"Seni asla bırakmayacağım," diyorum onu çılgınca öperken.

"İstemiyorum."

Hâlâ, kelimeler beni histerimden çıkarıyor. Bunu yapmamı istemiyor. *Onu dinle Ward. Bundan şüphe etme. Kendini sabote etme saçmalığını kes.* Ona bakıyorum ve yüzümdeki kızgınlığı silmeyi başaramadığımı söyleyerek gözlerini kaçırıyor. Lanet olsun bana.

"Şimdi bana bak Ava," diye emrediyorum sertçe, bu hayal kırıklığını kontrol edebilmeyi dileyerek. Sorun o değil, benim. Bütün bunlar benim yüzümden. Yüzümü gevşemeye, yumuşamaya ve umarım onu rahatlatmaya zorluyorum. "Bu konuşmayı aklı başında olduğunda ve şehvetten çıldırmadığında yapacağız." Tekrar hızımı buluyorum ve çılgın düşüncelerimin her şeyi mahvetmesine izin vermeden önce bizi sabahki yükseklerimize geri götürüyorum. Ama bir sorun var. Onlar çılgınca düşünceler değil.

Kahretsin,öp onu.

Ağzımın onunkine düşmesine izin verdim, hava almak için mücadele ediyordum. Düzenli nefes alamıyordum.

Panik mi?

Zevk mi?

İkisi de mi?

Gözlerim kapanıyor ve konsantre oluyorum, saçlarımı okşadığında lanet bir bebek gibi inliyorum. "Boşalacağım." Çok sert. "Benimle gel Ava. Ver onu bana."

Çıta'yı yükseltiyorum, ona temiz ve kesin bir şekilde vuruyorum, olumsuzlukları yok ediyorum. Ve sonra çılgılık atıyor. Ben de sarsıldım. "İşte bu, bebeğim." Ve aletim patlıyor, onu ağzına kadar dolduruyor, salıverilmem geliyor ve geliyor, bırakmıyor, rahatlamıyor, nefesimi yakalamak için bir saniye bile vermiyor. *Aman Tanrım.*

Kaslarım pes ediyor ve beni yatağa, onun üzerine yığılmış bir halde bırakıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce, şoka girmiş bir halde.

Görünüşe göre o da bilmiyor, çünkü sessiz ve biraz rahatsız edici olmaya başladı. Yine benim hatam. Tüm düşüncelerim, ruh halim, gerçekten duymak istediğim bir şey söylediğinde sert sözlerim.

"Artık tuvaleti kullanabilir miyim?" diye soruyor, altımda kıvranarak. İçimi çekiyorum, kayıyorum ve yatakta sırt üstü düşüyorum. *Ben ne yaptım ki?*

Yataktan kalkıp sessizce ama aceleyle yatak odasına doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatana kadar gözlerim onun kaçan formundan ayrılmıyor. Gitmesine izin vermemin tek nedeni banyoya gidiyor olması. Eğer gitmeye çalışsaydı, mağara adamı gibi onu yatağıma geri sürüklemeyeceğime söz veremem.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, bir yastık kapıp kafama defalarca vuruyorum, ta ki lanet olası şeyi parçalayıp her yere kaz tüyleri saçma tehlikesi geçirene kadar. Yastığı bir kenara fırlatıp banyo kapısına bakıyorum. Orada ne işi var? Ne düşünüyor? *Aptalca, Ward. Çok aptalca.* Kendime homurdanıyorum ve kollarımı açarak yatağa yığılıyorum.

Zincirin sifon sesini duyuyorum ve gözlerimi kapıya dikiyorum. Ortaya çıktı, çok garipti. "Gitmeliyim. Kate nerede olduğumu merak edecek."

Doğru olanı yap! "Belki de seni burada tutmak isterim." Bunu ben mi söylüyorum? Tanrım, bu şansın içine iyice sışmadan önce kendime acilen bir psikiyatrist bulmalıyım.

Sorgulayan yüzü haklı. Zavallı şey tamamen kaybolmuş görünüyor. Benim için de geçerli, çünkü yatağımdan kaçtığından beri kollarım kopmuş gibi hissediyorum.

"Arabama ihtiyacı var," diye devam ediyor, olması gerektiği gibi ifademi görmezden geliyor.

Çünkü bu mantıksız. "Beni alacak mısın?"

Nereden geldiği belli olmayan bir gülümsemeyi sürüklüyorum ve zihinsel olarak kendimi hizaya çekmeye yemin ediyorum. "Ne diyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Sırıtsı kafamın içindeki basıncı boşaltıyor sanki. "Lütfen."

Ayağa fırladım. "Aferin kızıma. Bana beşlik ver." Onu banyoya geçirirken dudaklarına şapır şupur bir öpücük konduruyorum, geri dönerken dudaklarımız birbirine değmeye devam ediyor. O da benimle birlikte hareket ediyor, kapının eşiğine gelene kadar öpüşmeyi uzatıyor.

Geri. İçinde. Oyuna. Oyun.

Şimdi tek yapmam gereken önde kalmayı sağlamak.

Kendimi sıyırıp atıyorum ve o da sersemlemiş, nefessiz kalmış ve kızarmış bir halde biraz öne doğru sendeliyor. Onu aynen öyle bırakıyorum, dönüp duşu açarken sırtıyorum. Acele ettiğimin tamamen farkındayım, ona geri dönmeye ve bugün onunla kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye hevesliyim. Ki bu hiç de uzun değil. Ama sabırlı olmalıyım. Onu çok fazla sıkıştırmamalıyım. Bir havlu alıp kurulanırken kendime gülüyorum, kirli sakallarımı kesmeye zahmet etmiyorum. Değerli vaktimi alacaktı. Aynada kendimi değerlendirirken üzerime bir şort ve Ralph polo giyip yakasını yukarı kaldırıyorum. Daha genç görünüyorum. Daha taze. Canlı. Şaşılacak bir şey değil. Dün gece ve bu sabah, o küçük hata hariç, inanılmaz bir deneyimdi.

Telefonumu elime alıyorum ve Coral'dan gelen cevapsız çağrılar görünce keyfim bir anda kaçıyor. Numarasını engellemem gerekiyor. Belki yasaklama emri bile çıkartabilirim. *Hayatımı sikeyim.*

Ava'yı aramaya çıkıyorum ve onu mutfakta yere çömelmiş halde buluyorum. Yukarı baktı. Neredeyse ağzının suyu akıyordu. Göğsüm genişliyor. Kendimi beğenmişim. *Evet, ben de bugün iyi göründüğümü düşünüyordum.* Daha genç. Daha seksi. Ava yüzünden. Ava'nın etkileri.

Ne yaptığını fark ettiğimde şişen başımı hızla kıcımdan çıkarıyorum.

"Gitmem gerek," diyor, elleri bardakla dolu.

Tanrı aşkına, onun iyiliğini hiç mi düşünmüyor? Kızgınlığımı içime çekip yutkunuyorum. Yapmak istediğim son şey onu kötü bir notla terk etmek. Hayır. Onu bütün gün, dün gece inatçı bir fındırdek olup günü benimle geçirmeyi reddetmemiş olmayı dilemesi için bırakacağım. "İşte." Lavaboya dökmeden önce parçaları bana aktarması için ellerimi daldırıp kaldırıyorum. "Bırakmalıydın Ava. Kendini kesebilirdin." Ellerimi fırçalıyorum ve gözlüklerimi alıyorum. "Sonra hallederim." Elini tutuyorum, anahtarlarımı ve çantalarını alıp onu dışarı çıkarıyorum.

"Bugün çalışıyor musun?" diye soruyor ve yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır, gün içinde Malikâne'de pek bir şey olmuyor," diyorum, kızgınlığımı bir kez daha silip ona arsızca göz kırpıyorum. Bu da nereden çıktı bilmiyorum. Neden göz kırpıyorum ki? Muhtemelen hırlamamı engellemek için. Malikâneye gitmek istemiyorum. Günü onunla geçirmek istiyorum.

Kapıyı açtım ve dışarıda uzaklaştırma görevlilerini buldum. "Bay Ward?"

Ava'yı yanlarından geçiriyorum. "Önce boş odadaki kutuları al. Hizmetçim geri kalanına yardım etmek için birazdan burada olacak. Kayak ve bisiklet ekipmanlarına dikkat edin."

"Hizmetçiniz mi var?" Ava soruyor.

"Onsuz yaşayamayacağım tek kadın o." Gerçekten. "Gelecek hafta ailesini ziyaret etmek için İrlanda'ya gidiyor. O zaman her şey dağılacak."

"Nasıl parçalanacaksın?" diye soruyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Ben dünyadaki en evcil adam değilim." Bu da onun beni itme sebepleri listesine eklenecek başka bir sebep mi olacak? Yemek pişirecek, temizlik yapacak ve ütü yapacak ev eğitimi almış bir erkek mi istiyor? Kendi kendime gülüyorum. Her modern kadın bunu ister. Ama yatak odası becerileri ev becerilerinden daha mı önemli? Geçmiyorsa bile geçmeli. Çünkü ben eskilerin ustasıyım ve Ava'nın da bana katılacağına eminim. "Sekste daha iyiyim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, dikkatimi ileriye vererek.

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum ve yanına atlamadan önce çantalarını bagaja koyuyorum. "Günü benimle geçirmen için seni ikna edemeyeceğime emin misin?" Karşı konulmaz bir gülümsemeyle gözlerini kamaştırıyor, dizine uzanıyor ve nazikçe okşuyorum.

"Eminim," diyor yavaşça, gözlerini kısarak, elimi tutup kaldırıyor.

Şakacı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ama içten içe kızgın bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

İnatçı.

Lusso'nun önüne geldiğimizde inip temiz havayı içime çekiyorum ve binanın ön tarafına bakıyorum. Burası hakkında içimde iyi bir his var. Ava'nın çantalarını çıkarıyorum, diğerlerini Mini'sine yüklemeyen önce çantasını uzatıyorum, bir yandan da aklımda fikrini değiştirecek olası fikirler dönüyor. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum ve içimde beni oyalayacağına dair korkunç bir his var. Arkamı döndüğümde onu telefonuyla ilgilenirken buluyorum ve dişlerimi dudağıma geçirip düşünüyorum. *Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?*

Yukarı bakıyor. Stills. Beni içine aldı. Sonra gözle görülür bir şekilde kendini şaşkın halinden sıyrıyor. Tanrım, sinir bozucu biri. Mini'sinin kapısını açıp içeri giriyor, ama kapıyı kapatmadan ben yanına çömeliyorum.

"Seni öğle yemeğine götüreceğim," diye kesin konuşuyorum, zihnimde reddetmesi için ona meydan okuyorum.

Sadece öğle yemeği. Günümü bölmek için

birkaç saat. "Sana söyledim, yapmam gereken bir yığın iş var." *Lanet olsun.*

"Akşam yemeği o zaman," diyorum.

"Seni sonra ararım."

İçimdeki her şey sarkıyor, en çok da kalbim. Burada küstah bir baş belası olmaktan başka neyi kanıtlamaya çalışıyor? Beni görmek istediğini biliyorum. "Beni reddediyor musun?" *Evet Ward, onu duymadın mı?*

"Hayır, seni sonra ararım."

Taktiksel bir hareketle kalçasına uzanıyorum ve sonra eğilip onu unutulana kadar öpüyorum. Bir başka taktiksel hamle. "Yaptığından emin ol," diye emrediyorum, ayağa kalkıyorum, onu sersemlemiş halde bırakıyorum ve kendi kendime gülümseyerek uzaklaşıyorum. Ben giderken onun arzusunun sırtıma vurduğunu hissedebiliyorum. "İyi günler canım," diyorum kendi kendime.

"Kaç yaşındasın Jesse?"

Gülümsemem düştü. Bunu gerçekten tekrar yapacak mıyız? Dün gecedен sonra hâlâ bunu mu düşünüyor? Suratımı asıyorum, dönüyorum ama ilerlemeye devam ediyorum, geriye doğru yürüyorum. "Yirmi dört," diye sesleniyorum.

Gözle görülür şekilde sarkıyor. "Gerçek yaşına gelene kadar daha kaç kez sormam gerekiyor?"

Aşağılanacak kadar ukala değilim. Belli ki yirmi dört yaşında değilim. "Oldukça az, hanımefendi," diyorum, arsız bir sırtışla dönüp uzaklaşırken. *Oldukça az.* Sormaya devam edecek ama daha ne kadar kaçabilirim?

Arabama atlayıp yola koyuluyorum, zihnimde günümü planlıyorum. Çabucak geçmeli ki yarın onu arayabileyim. Tabii önce o beni aramazsa. Önce beni arayacak mı?

Telefonum çalıyor ve iç çekiyorum. Gerçek hayata döndüm. "Sarah." "Dün gece nereye kayboldun?"

Sanki sorması gerekiyormuş gibi. "Geceyi Ava ile geçirdim." Lafı dolandırmıyorum. Nasıl olsa Malikâne'ye gittiğimde adımlarımdaki baharı görecektir.

"Oh," diye nefes alıyor ve ben Embankment'tan aşağı inerken kaşlarımı çatıyorum. O

şaşırdın mı? "Jesse. . ."

"Yapma Sarah," diye uyarıyorum, ses tonum otomatik olarak ölümcül. Ruh halimde ciddi bir değişimden bahsediyorum. Sadece Ava'dan yirmi dört saat boyunca mahrum kalmakla kalmıyorum, aynı zamanda beni bok gibi hissettirmeyen tek şeyden mahrum kalırken, kendimi bok gibi hissettiren bitmek bilmeyen şeylerle de uğraşmak zorunda kalıyorum. Yumruklarım direksiyonun etrafında kenetlendi. "Birazdan orada olacağım." Telefonu kapatıyorum ve ayağımı yere basıp sinirimi dışarı üflüyorum.

Ofisime iner inmez hemen bilgisayarımın başına geçiyorum ve sistemde ilgilendiğim bir üyeyi arıyorum. Kayıtlarımızdaki numarayı çeviriyorum ve parmaklarımı masama vurarak sandalyeme yaslanıyorum.

"Alo?" Aksanının sesi telefonda daha kalın çıkıyor.

"Ben Jesse Ward," diyorum ve onun şaşkınlığını ince bir nefes alış şeklinde duyuyorum. "Umarım aramamın sakıncası yoktur." *Ve beynini didik didik ediyorum.*

"Tabii ki hayır. Sen nasılsın?"

Hoş bir sohbet için aramadım. Bu kadını en son gördüğümde, uyandığımda yatağında çıplaktı. O benimle konuşmadan önce konuya girmeliyim.

ikinci raunt için aradığımı varsayıyor -ya da umuyor-. "Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, hoş tutmaya çalışarak. "Sen?" Parmaklarımı çalmayı bırakıp dikkatle dinliyorum. "Seni bir süredir buralarda görmüyorum." Bu aptalca sözleri söylediğim anda yüzüm kızarıyor ama kocasıyla aralarındaki meselenin ne olduğunu bilmem gerekiyor. Son zamanlarda buralarda olmamasının sebebinin aralarını düzeltmeleri ve Van Der Haus'un sikini pantolonunun içinde tutmaya söz vermesi olması için var olan her tanrıya zihinsel olarak dua ediyorum. Karşılığında da benim müessesemden uzak duracak.

"Danimarka'daydım," diyor. "Annemi ziyaret ettim." "Peki ya kocanız?"

"İğrenç bir kadın avcısı."

Sandalyeme çöktüm. Artık sormama gerek yok.

"Boşanıyoruz," diye devam ediyor. İçimden ağlamak geliyor. Mikael Van Der Haus'un Ava'ya nasıl baktığını gördüm.

Alçak, gürleyen bir hırıltı ayak parmaklarımdan yukarı doğru çıkıyor. Burada neyle uğraştığımı bilmek zorundayım. "O biliyor mu?"

"Bizim hakkımızda mı?"

Kadınlar neden böyle söylüyor? Biz mi? Sanki iyi bir sikişten daha fazlası varmış gibi? "Düzüştüğümüzü, evet."

"Neden sordunuz?"

Gözlerimi kapatıyorum, başım ağırlaşıyor, parmak uçlarım alnımdaki kırışıklıkları düzeltiyor. Buna nasıl cevap vereceğim? Ona yakın zamanda takıntı haline getirdiğim bir kadın edindiğimi ve sümüklü kocasının bunu öğrenip intikam almasından endişe ettiğimi mi söylesem? Ava ondan etkilenir mi? Tanrım, *benim* yaşıma takmış durumda ve Van Der Haus'un en azından kırklı yaşlarının ortasında olduğunu biliyorum. Ama onda o pürüzsüz, kibar şey var. Ve bir aksanı. Kibar ve centilmen. İçten içe somurtuyorum. Ben de bir centilmen olabilirim.

Olmak istediğimde.

Kesin olan bir şey var. Yatak odasında beni ispiyonlamayacak. Öyleyse neden terlemeye başladım? "Soruyorum çünkü Malikâne'nin mahkemedeki çamur atma maçınıza sürüklenmesini istemiyorum." Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, onu aklamaya çalışacak. Ona sözleşmeyi hatırlatmama gerek var mı?

"Merak etmeyin. Üyeliğimi korumak istiyorum, teşekkür ederim."

Dudağım kıvrıldı. Harika. "Yani?" Soruyorum.

"Beni bağladığını, ağzımı tıkadığını ve arkamdan siktiğini bilmiyor, hayır."

Sandalyemde irkildim. "Öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldanıyorum, daha beş dakikadır buradayım ve şimdiden bitkin hissetmeye başladım. "İyi konuşmalar." Telefonu kapatıyorum ve Ava'nın numarasını buluyorum. Onu arıyorum. Sadece sesini duymak için. Ruh halimi dengelemek için. Rolex'ime bakıyorum. Onu terk edeli sadece bir saat olmuştu. Çok mu oldu?

Alnımı masama koyup iyice vuruyorum, telefonum avucumun içinde sıkılı. Onu da masaya iyice vuruyorum. Tek yapması gereken günü benimle geçirmektir. Çok şey istemiyorum.

Kapı çalınıyor ve biri içeri giriyor. Masamın üzerine yığılıp kaldım ama kim olduğunu görmek için başımı biraz kaldırmayı başardım. John gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Başını salladı. Ve tek kelime etmeden çıktı.

Dizüstü bilgisayarımı yaklaşıtıyorum. Çiçekler. Ona çiçek gönder. Bir sürü çiçek. Ona burada olduğumu hatırlatmak için sürekli çiçek, kitap ya da herhangi bir şey göndermem gerekiyor. Ya da bir çiçek. Ona beni hatırlatan bir çiçek. *Abartısız zarafet*. Gülümsüyorum, sandalyemde rahatlıyorum, onu zihnimde görüyorum, tek calla'yı kabul ederken bana bakıyor. Daha ne kadarını kabul edecek? Çiçekleri, evet. Bedenimi, evet. Onu her gün görmek için duyduğum bu amansız ihtiyacı? Umarım öyledir. Malikânem? Ofisimin etrafına bakıyorum, gözlerim hâlâ alkol dolu olan dolaba takılıyor. Geçmişim mi? Yutkunuyorum, elim doğal olarak karnımın alt kısmına dayanıyor. *Tarih, Ward*. Hepsi tarih. Ve öyle de kalacak.

Çiçekleri sipariş etmek için bilgisayarına geri dönüyorum, Sarah içeri girdiğinde kafamı kaldırıyorum, gözleri telefonundaydı. Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Buradasın," diyor başını kaldırmadan.

"Buradayım," diye onaylıyorum, keşke burada olmasaydım. "Neler oluyor?" Bana doğru bakıyor. Kesinlikle geri çekiliyor. "Stresli görünüyorsun."

Ayağa kalkıp masamın etrafında dönüyorum. Burası. Belli ki ayıkken bununla başa çıkamıyorum. "Bugün taşınıyorum," diyorum beceriksizce, onun yanından geçerken. "Aklımda çok şey var." Bugün taşınacağım gerçeğini bir kez bile düşünmedim. Bir kez bile. Cathy'yi aramam gerek. "Odalar nasıl gidiyor?"

Sarah beni takip ediyor, topukları yere vuruyor. Bu beni de rahatsız ediyor. "Tüm kirişler güçlendirildi. Peki ya tasarımlar? Onlar nasıl gidiyor?"

Güzel soru. Ava'ya burada ihtiyacım var, sadece tasarım için değil. Yakınlaş. Onu yakınımda tut. Genç, güzel, hırslı. Daha uygun bir eşin gelip onun ayaklarını yerden kesmesi an meselesi. Daha genç, kırılmamış bir adam. Kaşlarımı çatıyorum. Olmuyor. "Harika," diye yalan söylüyorum, yazlık odadan geçerken. "Peki ya yıldönümü partisi?"

"Davetiyeler dağıtıldı."

Yıllık göz kamaştırıcı partimize dört hafta kaldı. Ondan önce Ava'ya itiraf edeceğim. Ona buranın gerçekte ne olduğunu söylerim, sonra o da gelir. Eşim olur. Belli ki yanımdan ayrılmayacak. Ya da ortak odaya adım atmayacak. Kendi kendime onaylarcasına başımı sallıyorum. Dört hafta. Bunu yapabilirim.

"Dün gece nasıldı?" Merdivenlerden çıkarken Sarah soruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve bulacağımı bildiğim şeyi buluyorum. Merak. "Fırlatma mı? Bilmen gerekir, sen de oradaydın." Galeri sahanlığını dönüp yeni kanada doğru ilerliyorum. Sarah'yla Ava hakkında konuşmayacağım. Çünkü gibi pişman olacağım bir şey söyleyebilir ve suçluluk duygusuyla özür dilemek zorunda kalabilirim.

"Burada neler olup bittiğini bilmiyor, değil mi?"

Dişlerim birbirine sürtünüyor. "Henüz değil." Eğer gülerse, kendimi kaybetmeyeceğime söz veremem. "Ama o g ü l e c e k ," diye ekliyorum.

Ava'ya söyleyeceğim. Benim otelci olduğumu sanıyor, Tanrı aşkına. "Onu yanında tutmayı mı planlıyorsun?"

Yeni kanadın girişinde durup Sarah'ya dönüyorum. "Geri çekilmeni istiyorum."

Yüzü yumuşuyor. Bu beni de kızdırıyor. "Ben sadece sana göz kulak oluyorum." "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok, Sarah." Uzun boylu, iyi inşa edilmiş çerçeve. "Fark etmediysen diye söylüyorum, ben büyük bir çocuğum." Bana yorgunca bakıyor. "Savunmasızsın."

Gülüyorum. "Ne?"

"Unuttuysan söyleyeyim, sen lanet olası bir milyonersin Jesse. Ve o senden çok daha genç."

Tiksintiyle irkildim. "Beni sadece param için istediğini mi ima ediyorsun? Neden karnıma tekme atmıyorsun?" Vücudumu aşağı doğru hareket ettiriyorum. "Bu vücut buralarda en çok arzulanan şey, o yüzden Ava'nın niyetine dair vardığın sonucu al ve o daracık göt deliğine sok." Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, Sarah'nın beni takip ederken güldüğünü duyuyorum.

"Dün gecedен sonra bu göt deliği pek sıkı değil aslında."

Yüzümü buruşturarak son kapıya doğru ilerliyorum. "Çok fazla bilgi," diyorum ama aynı zamanda gülümsüyorum, dün geceyi, mutfağı, yatak odasını, coşkuyu hatırlıyorum. Ava'nın kızarmış yanakları. Merakını. Beni bedenine ne kadar kolay kabul ettiğini. Hepsi olumlu işaretler. Peki ya kalbi? Beni içine kabul edecek mi?

"Ben sadece bariz olana işaret ediyorum," diye devam ediyor Sarah. "Eminim pek çok kişinin yapacağı gibi."

İç çekiyorum, sönüyorum. Birçoğu siktir olup gidebilir. Ayrıca, bu tartışmalı bir konu, çünkü Bayan O'Shea bana direnmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Onun için çok kötü, ben karşı konulmazım. Ve ısrarcıyım. Eğer paramla ilgilenseydi, ilk fırsatta benimle yatağa atlardı. O öyle biri değil. Bildiğimden farklı biri ve bu da onu

daha harika. "Bana bir iyilik yap Sarah," diyorum bitmiş kırışleri incelerken.
"Ava'yla olan ilişkiye karışma."

"Yani bu bir ilişki mi?" diye sorar, şok olmuş bir halde. "Sen mi? İlişkiniz mi var?"

Omuzlarım düşüyor. Hakarete uğrayamam. Oldukça eğlenceli. "Burada işim bitti." Ayrılıyorum, bugünlük işim bitti. "Cathy'yi kiraladığım evden almalıyım."

"Masanıza koyduğum üyelik yenilemeleri ne olacak?"

"John bununla ilgilensin." Düzgün düşünemiyorum, zihnim köklü bir tatmin ve memnuniyet ile korku ve kendinden şüphe arasında gidip geliyor.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve bunu burada bulamıyorum.

CHRIS THE PRICK, kapılar ve asansör için ihtiyacım olan kodları vermek üzere bizimle Lusso'da buluşuyor. Adımlarında kesinlikle bir bahar var. Görünüşe göre, kapıcı yarına kadar gelmeyecek, bu yüzden güvenlik ilgilenecek ve en kısa sürede bir kod değişikliği talep etmeliyim.

Onu uğurladıktan sonra Cathy'yi çatı katına çıkarıyorum, onun sürekli hayranlık dolu seslerine gülümsüyorum. Mutfğa girip buzdolabını açarken, "Gerekli şeyleri aldım," dedi. Fıstık ezmesi kavanozlarını çıkarıp rafa dizmeye başlıyor. "Ama diğer malzemeler için süpermarkete gitmeniz gerekecek." Kapıyı kapatıyor ve bir avucunu tezgahın üzerinde gezdiriyor, sonra parmaklarını birbirine sürterek susuyor. "Bu işe yaramaz," diye mırıldanıyor, çantasından bir şişe mutfak temizleyicisi çıkarıyor ve gördüğü her yüzeye saldırıyor. Buna sevindim. Dün gece burada düzinelerce insan vardı ve onların parmak izlerinin evimden temizlenmesinden memnun olacağım. Kiralık değil, sığınak değil. Bir ev.

Cathy'yi bırakıp çantalarını yan tarafa koyuyor ve salona yöneliyorum. Kutular her yere yığılmıştı ve ben nereden başlayacağımı düşünerek hava üflüyordum.

"İrlanda'ya ne zaman dönüyorsun Cathy?" Rastgele bir kutu alıp bandını çıkararak sesleniyorum.

"Sabah oğlum," diyor ve ben iç çekiyorum. Kutular köşelerde, masaların altında, kanepenin arkasında belirmeye devam ediyor. "Bugün yapabildiğimiz kadarını yapacağız. Sonra ben dönene kadar bensiz hayatta kalmak zorunda kalacaksın."

Çömelip kutuyu açıyorum ve hemen keşke açmasaydım diyorum. Her yere saçılmış yüzlercesi arasından bunu mu seçmişim? Jake ve benim çerçeveli bir fotoğrafımızı çıkarırken kalbim sıkışıyor. Gözlerim yanıyor. Boğazım tıkanıyor. Bana bakıyor, gözleri çılgınca parlıyor, gülümsemesi parlak. Canlı. Sanki yeterince üzgün değilmişim gibi, başka bir resim daha çıkarıyorum. Küçük bir kız bana bakıyor. Ellerim titremeye başlıyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Jesse?" Cathy usulca soruyor, ben de hemen boğazımı temizleyip yanaklarımı sertçe ovuyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, hüznle gülümsüyor. Buna dayanamıyorum. Ayağa kalkıp resimleri en yakındaki büfeye götürüyorum, bir çekmeceyi açıp onları kaldırıyorum. Jake ve Rosie saklanmayı hak etmiyorlar ama şu anda bunu yapamam. Cathy tek kelime mırıldanmıyor. Hiç mırıldanmaz. Asla yapmak istemediğim bir konuşmayı gündeme getirmekten daha iyisini biliyor.

"Gardırobumdan başlayacağım," diyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Gardıroba gitmiyorum. Doğruca banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum, boğucu acıyı koklarken yanaklarımı kabaca siliyorum. Tanrım, onları özlüyorum. Her lanet gün.

Başım ellerimde, avuçlarım şakaklarımı sıkarak hayalleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Alkol*. Hepsini iç. Acıdan kurtulmanın yolunu sik. "Siktir," diye nefes alıyorum, gözlerim makyaj ünitesine takılıyor.

Ava.

Buranın her yerinde o var. Çatı katının her yerinde. Kalbim tekmeliyor. Tanrım, çok kötü oldum. Her neyse.

Söylediklerimde ciddiydim. Onunla bir kez yakınlaştığımda, benim olacağını biliyordum. Buna inansa iyi olur.

Kapının diğer taraftan itilmesi sayesinde aniden öne doğru sıçradım. "Hey, Jesse, adamım, içeride misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet." Sam kapıyı açarken geri çekiliyorum. Her zamanki gibi buruşuk görünüyor. "Yeni tuvaletini vaftiz mi ediyorsun?" diye soruyor sırtarak.

Hayır, küçük bir sinir krizi geçiriyordum. Onu geçtim ve bavullardan birini yatağın üzerine çektim. Müstehcen devasa yatak. Yakında içine girecek.

Sam yatak odamı kurcalarken, "Lanet olsun dostum, burası bambaşka bir yer," diyor. "Malikânenen neden kaçtığını anlayabiliyorum." Kollarını ve bacaklarını açarak yatağıma uzandı.

Bir yığın kot pantolon çıkarıp gardıroba götürüyorum. "Drew nerede?" Kotlarıma bir yuva bulurken zihnimde doğaçlama bir eve taşınma partisi planlıyorum, sadece üçümüz. Buraya. Bu gece. Onu aramam uygun olana kadar beni bir süre daha meşgul edecek.

"Bu sabah işte. Daha sonra geleceğini söyledi." Sam kapıda beliriyor, ellerini ceplerine sokmuş. "İyi misin dostum?" diye soruyor, endişeli gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Görünüyorsun..."

Eğer streç göründüğümü söylese-

"Stresli," diye bitiriyor başını eğerek. "Hadi, Sam Amca'ya söyle."

Sam'in ruh halimi hafifletme çabalarını memnuniyetle karşılayarak içimden gülüyorum. "Otuz yaşındasın. Benimle bunun iki katıymışsın gibi konuşmayı kes." Yanından geçip yatak odasına gidiyorum.

"Küçük, güzel iç mimarın nesi var?"

Yatağın yanında durup ona ne söyleyeceğimi arıyorum. "Hiçbir şey." Bir yığın siyah tişört çıkarıyorum ve kendi kendine kıkırdadığını duyuyorum. "Dün gece buraya ağ kurmak için geldin, değil mi? The Manor'a bedava üyelik mi teklif ettin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"John," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Senin için endişeleniyorum dostum. Geçtiğimiz hafta Malikâne'de pek bulunmadın. Herkes konuşuyor."

"Bırak konuşsunlar." Gardıroba geri dönüyorum. "İç mimarla aramızda bir şey yok."

"Elbette," dediğini duyuyorum iç çekerek. Bana bir yığın gri tişört uzatıyor, kabul ederken gözlerini kaçırıyorum ve siyahların altındaki çekmeceye yerleştiriyorum. Neden bu kadar ketum davrandığımdan emin değilim. Ya da belki de öyleyim. Sarah'nın tepkisi canımı yaktı. "Peki plan nedir?" diye soruyor.

"Bavulunu boşalt, yemeğini ye ve rahatla."

"Çak bir beşlik," diyor elini kaldırarak. Onu öylece bırakıyorum ama yanından geçerken şakacı bir şekilde omzunu dürtüyorum ve kıkırdıyor.

"Jesse," diye seslendi Cathy. "Jesse, hangi cehennemdesin?"

"Ana süit," diye bağıriyorum, ilk boş çantanın fermuarını çekip Sam diğerini alırken kenara koyuyorum.

"Ah, işte buradasın. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey," diyor ve toz bezini çıkarıp kapının kolunu hızlıca cilalıyor. "Bir adam aradı. Kapının yanındaki küçük telefona cevap verdim. Burada sizi görmek isteyen biri var."

Sertçe başımı kaldırdım. "Kim?"

"Bir bayan. Kim olduğunu bilmediğim için onu yukarı çıkarmamasını söyledim. Fuayede bekliyor." Toz bezini önlüğüne geri sokuyor ve ben bu kadar temkinli olduğu için sessizce ona teşekkür ediyorum.

"İsim?" Sam'in profilime ilgiyle baktığını hissederek soruyorum. "Söylemedi."

"Siktir e t, kokunu çoktan aldılar." Sam ikinci çantanın fermuarını açarken gülüyor. "Ya da iç mimar olabilir mi?"

"Kapa çeneni Sam," diye mırıldanıyorum, yanından geçerken Cathy'nin omzunu okşayarak aşağı iniyorum.

"İç mimar mı?" Cathy ses tonunda gereğinden fazla ilgiyle sordu. "İç mimar kim?"

"İç mimar o," diye sesleniyorum merdivenleri çıkarken, Sam'in yine güldüğünü duyuyorum. Ava şu anda nerede yaşadığını bilen tek kişi.

O olabilir mi?

Hızım artıyor ve asansörle aşağı iniş hayatımın en uzun yolculuğu oluyor ama bu bana kendimle muhakeme etmek için biraz zaman veriyor. Tabii ki Ava değil. Neden adını saklasın ki? Yoksa beni şaşırtmak mı istiyor?

Kapılar açılıyor. Umudum artıyor.

Ve ölür.

Mikael'in karısı sandalyelerden birinden kalkıyor. "Jesse," diyor.

"Freja," diye nefes alıyorum, bacaklarım beni asansörden çıkarmak istemiyor. "Burada ne yapıyorsun?" Şimdiye kadar sorulmuş en aptalca soru.

Olması gerektiği gibi temkinli yaklaşıyor. "Konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?"

"Biz," diyor asansörün dışında durarak.

"Biz diye bir şey yok, Freja." Geri çekilip düğmeye uzanıyorum ama eli dışarı çıkıyor ve kapıların kapanmasını engelliyor.

"Neden bu sabah aradın?" "Sana nedenini söyledim."

Başını eğiyor, sarı saçları omzuna dökülüyor. Gözleri cam gibi. Üzgün. Ve bu günlerde hissettiğim için kalbime lanet olsun. Nefes alıp dışarı çıkıyorum, yalnız olup olmadığımızı kontrol ederken ona fuayedeki sandalyelerden birini işaret ediyorum. Ava'ya gönderdiğim çiçekler gözüme çarpıyor, hâlâ kapıcının masasında güzelce duruyorlar. Burnum kırılıyor. Ava'nın yatak odasında olmalıydılar. Onlara bakıp beni düşünüyor olmalıydı.

Freja oturuyor, üzüntüsünün ötesinde aniden umutlu görünüyor ve ben de bunu dile getirmekten vazgeçiyorum. Onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve alnımı hızlıca ovuyorum. "Nerede olduğunu nereden biliyorsun? . ."

"Yaşıyor musun?" Bana aptalca bir soruymuş gibi bakıyor, çünkü tabii ki öyle. Müstakbel eski kocası bu binanın müteahhitlerinden biri ve ben de lanet olası çatı katını satın aldım.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Olanlar hiç olmamış gibi davranmalısın," diyorum elimden geldiğince yumuşak bir sesle. Tanrı biliyor ya, eğer istediği buysa Malikâne'nin etrafında onu bağlamaya hazır bir sürü adam var. Ben onlardan biri olamam.

"Senin için söylemesi kolay."

O haklı. Öyle ve bugünlerde bunun nedenini sorgulayacak durumda değilim. "Malikânenin etrafında eskisi kadar sık olamayacağım." *Ya da eskiden olduğum gibi sarhoş.*

"Neden?"

"Şu anda zamanımı dolduran başka ilgi alanlarım var." Beni dinle. Başka ilgi alanları mı? Ben kim olduğumu sanıyorum? İçimi çekip sandalyeye geri yaslanıyorum. Kadınları ikna etmekte hiç iyi değilim. Onlar ikna edilemez.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye bastırır.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Freja, Malikâne aşkı bulmak için gidilecek bir yer değil.

Orası sikişmek için gidilen bir yer."

"Şimdi sana aşık mı oldum?" diye soruyor, omuzları dikleşiyor. "Aşk hakkında kim bir şey söyledi?"

"Yani seni tekrar bağlamamı istiyorsun, öyle mi? Çünkü Malikâne'nin bunu yapmaya hazır yüzlerce üyesi var. Onların evlerine gidip konuşmak mı isteyeceksin?"

Biraz solgunlaşıyor, gözlerini kaçırıyor ve ben kendimi tekrar alnımı ovuştururken buluyorum. "Freja, bir süreliğine kendine konsantre ol." *Neyim ben, lanet olası bir yaşam koçu mu?* Kendi kendime gülüyorum, sandalyemden kalkıyorum. "Ziyaretçilerim var."

Freja ayağa kalkıyor, çantasını omzuna atıyor ve bana bakmayı reddediyor. Kendimi bok gibi hissediyorum. Ayık olmak nasıl başa çıkacağımı bilmediğim birçok duyguyu beraberinde getiriyor. Dönüp uzaklaşıyor, başı dik, kendine olan saygısını geri kazanmaya çalışıyor. Kapı diğer taraftan açılıyor ve Drew geride durup her zamanki vurdumduymaz beyefendiliğiyle Freja'nın geçmesine izin veriyor. Gözleri Freja'nın yolunu takip ediyor, kaşları çatılıyor.

Onu tanıyor. Harika. "Hey," diyorum, dikkatini kendime çekerek. Sürekli ve istikrarlı bir şekilde tertemiz görünen bir erkek tanımamıştım. Bütün sabah isteydi ve takım elbisesi kuru temizlemeden yeni gelmiş gibi görünüyordu. Ya saçları? Tek bir teli bile yerinde değil. Yine de mavi gözleri yorgun görünüyor. "Gece geç mi kaldın?" Asansöre doğru yürürken soruyorum. Drew için her gece geç bir gecedir.

"Onun burada ne işi vardı?" diye soruyor, bana yetişip asansöre binerken.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Kimsenin ne düşündüğü önemli değil," diyor Drew kesin bir ifadeyle. "Peki burada ne işi vardı?"

"O bana aşık."

Drew alay ediyor. "Aygır olmak çok zor olmalı."

Binayı aydınlatabilecek bir gülümsemeyle gözlerini kamaştırıyorum. "Bahşış ister misin?"

"Siktir git." Omuzlarını kıvrıp takım elbisesinin ceketini çekiştiriyor ve ben gülüyorum. Freja'ya kendimi açıkça ifade ettim. Endişelenmem gereken düzinelerce şey arasında endişelenecek bir şey daha azaldı. Tek umudum Mikael'in karısıyla yattığını öğrenmemesi, göz koyduğunu bildiğim güzel iç mimarla görüştüğümü öğrenmemesi ve o güzel iç mimara karısıyla yattığını söylememesi. Aslında karısıyla yatmış olmam o kadar da önemli değil, çünkü o zamanlar Ava'yı tanımıyordum. Mikael Malikane'nin ne olduğunu biliyor ve Ava'yla konuşurken bu konu mutlaka açılacaktır. Tanrım, onun bir üye olduğunu bile düşünebilir. Cinsel olarak maceracı. Ondan gelecek bir teklife açık. *Tanrım.*

Yani, evet. Mikael, Ava ve beni bilmemeli.

"Burada bahşış veren biri varsa," diyor Drew, "o da benim."

Aradığı kişiyi bulmuş olabileceğini düşünen budala bir adam için herhangi bir tavsiyesi olup olmadığını sormak üzereydim ki kiminle konuştuğumu hatırladım. Drew, yüzüne bir dildo ile tokat atsa bile aşkı bilemezdi. Drew'un

adam aşılmaz. Muhtemelen benden daha bilgisiz. Ve kesinlikle daha sapık. Aslında, o saf pislik.

Bunu, kadının sınırlarını ve ona karşı olan duygularını test etmek için hiçbir hazırlık yapmadan bir kadını kışından beceren adam söylüyor.

Asansör açıldı ve Drew dışarı çıktı, benim çatık kaşlı halimi köşede bıraktı. Onun sınırlarını test etmiyordum. Sınıyor muydum? Kafamı sallıyorum, arkadaşımın arkasından gidiyorum. Hayır, bana karşı ne kadar duyarlı olduğunu test ediyordum. Bana ne kadar güvendiğini. Benden ne kadar hoşlandığını. Onun rızasını. Çünkü bildiğim bir şey var ki, eğer bir kadın bir erkekten çok hoşlanmıyorsa, kesinlikle onun kışını almasına izin vermezdi. Tabii Malikane'nin bir üyesi değilse. Ki Ava öyle değil.

Drew salondan mutfığa doğru yürürken, "Tam bir çukur," diyor, tamamen soğukkanlı bir şekilde. "Kendine bir iyilik yap ve Coral'dan kurtul." Onu mutfığa kadar takip edip yüzünü buzdolabına dönmüş halde bulduğumda gözlerim açılıyor. "Fıstık ezmesi mi? Verebileceğin tek şey bu mu?"

Kapı tiksintiyle çarpılırken, "Fıstık ezmesinden uzak dur," diye uyarıyorum. Onu yolumdan çekip tekrar açıyorum ve kendime bir kavanoz alıyorum. Lanet olsun, yine stresli hissetmeye başladım. Kapağı açıp içine dalıyorum. "Coral'a ne oldu?"

Drew kışını tezgâha yaslar. "Duman gibi sarhoş. Yine."

"Dün gece mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor, yüzü telefonuna dönük. "Sarah bundan bahsetmedi."

"Sarah'nın bununla uğraşmasına gerek yoktu. Ortak odada meşguldü. John onunla ilgilendi. Onu evine götürdü."

"Bundan bahsetmedi," diye düşünüyorum, Drew telefonunun ekranına dokunurken düşünceli bir şekilde parmağımı yavaşça emerek temizliyorum. Neden bundan bahsetmedi? Bu tür şeyleri bilmem gerekiyor.

"Seni rahatsız etmek istemediğini söyledi." Telefonunu bir kenara koyup kafasını kaldırıyor. "Senin yeterince işin olduğunu söyledi." Başını eğiyor. "Küçük, güzel bir iç mimarla ilgili bir şey mi?"

Biraz zaman kazanmak için parmağımı kavanoza ve ağzıma sokuyorum. Ne söyleyebilirim ki? Neyse ki bir şey söylememe gerek yok. Sam köşeyi dönüp Cathy'yle birlikte mutfığa giriyor, elleri temizlik malzemeleriyle dolu. Zamanlamaları kusursuz.

Drew dehşetle bakar. "Temizlik yapmıyorum" deyince Cathy güldü. "The Man'e gidip biraz stres atmadan önce rahatlamak için geldim-" Ağzını kapatıp Cathy'ye baktı.

"Malikânede mi canım?" diye soruyor gülerken, elindeki kovayı tezgâhın üzerine bırakarak. Lastik eldivenlerinden birini çıkarıyor ve eldiven havayı delerek kırılıyor. "Sence uyum sağlayabilecek miyim?"

Sam gibi ben de gülerken dağılıyorum ve Drew'un gözleri dramatik bir şekilde açılıyor. "Bir rüya gibi," diye mırıldanıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor, sanki *beni buradan çıkar* der gibi.

"Şimdi," dedi Cathy, hepimize bir an gözlerini dikerek. "Yolculuk için hazırlanmaya gitmeden önce size akşam yemeği hazırlamama ne dersiniz?"

"Nereye gidiyorsun Cathy?" Sam bir tabureye yerleşerek sorar.

"İrlanda'ya canım. Birkaç haftalığına ailemi ziyarete gidiyorum."

"Birkaç hafta mı?" Bana bakıyor. "Jesse aniden Malikane'den taşınmaya karar verdiği için eminim seni özleyeceklerdir."

Kaşlarımı çatıyorum ve Drew bana ilgiyle bakıyor. "Siktir git," diye çıkışıyorum, buzdolabına koymadan önce mengenemden son bir kez yiyorum. "Ben gayet iyi hayatta kalacağım." Cathy'nin yanına gidip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teklifin için teşekkür ederim, ama toparlanmak için eve gitmelisin. Seni ben bırakırım."

"Sen iyi bir çocuksun, Jesse." Bir şişe çamaşır suyu alıp mutfaktan çıkmadan önce yanağımı şefkatle okşuyor. "Ben banyoları bitireyim."

"Peki, plan nedir?" Sam ellerini birbirine vurup ovuşturarak soruyor. "Oh, ziyaretçi kimdi?"

"Hiç kimse," diye cevap verdim.

"Freja Van Der Haus," diye araya giriyor Drew, nadiren gülümseyerek benim düşünceli halimi işaret ediyor. "Şuradaki koca kafalıya aşık."

"Aynı gün, farklı hikâye," diye mırıldanıyor Sam, buzdolabına gidip kapağını açarken. "Fıstık ezmesi mi? Sunabileceğin tek şey bu mu?"

İlk defa iki çocuğun da eli boş döndüğünü fark ediyorum. Sorgulayan gözlerimi onlara çevirdim. "Hiç bira getirmediğiniz mi?" diye sordum. Her zaman bira getirirler.

Sam, Drew'a bakar. Drew Sam'e bakar. Neler oluyor? "Arabayı ben kullanıyorum," diye açıkladı Drew. "Daha sonra Malikâne'de olacağımı söylemiştim."

"Evet, bir de ben."

"Taksi çağırın" dedim. Genelde öyle yaparlar.

İki arkadaşım da beceriksizce yer değiştirmeye başlayınca, geciken beynime bir şeyler düştü. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diyerek yanlarından geçip anahtarlarımı kaptım. "Siz iki sık kafalıya bira almak için dükkâna gidiyorum." Onlara kızgın olamam. Onlar arkadaşım. İyi arkadaşlar. "Sizi daha sonra Manor'a kendim bırakacağım."

"Nedenmiş o?" Sam sesleniyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu hafifçe gülümserken buluyorum.

"Çünkü içmiyorum," diye cevap veriyorum ve köşeyi dönüp kapıya doğru gözden kayboluyorum.

"Peki neden?" Drew bağılıyor.

Bu sefer cevap vermeye zahmet etmiyorum. Cevap vermeme gerek yok. Peşimde olmadıklarına inanırsam enayinin tekiyim. Belki daha sonra onlara açılabilirim. Konuşurum. Düşüncelerini öğrenirim.

Gülüyorum. Sadece korkaklar kadın sorunlarını

tartışır- Bekle . . .

Kadın sorunlarım mı var?

Çocuklarla bir kez olsun Malikane dışında bir yerde vakit geçirmek güzeldi. Gerçekten güzeldi. Dışarıdan yemek yedik, kadınlar gibi konuştuk ve güldük. Dikkatimi dağıtmak için yaptıkları yardımlar, tahmin edebileceklerinden çok daha fazla takdir edildi. Ya da belki de biliyorlar. Tabii ki biliyorlar. Ama uzak durmaya çalıştığım tek şey alkol değil. Ava'yı aramamak için de elimden geleni yapıyorum. Nefes almasına izin veremeyeceğimi düşünmesini istemiyorum.

Drew ve Sam'in yeni evimde geçirdikleri birkaç saatin ardından zevkten mahrum kışlarını benim evime götürmek için can attıklarını anlayabiliyordum, bu yüzden onları oraya götürdüm. İçeri girmedim. Onları garaj yoluna bıraktım ve daha fazla kadın sürünerek gelmeden kışımı kaldırıp oradan uzaklaştım. Eve giderken Ava'nın evinin önünden geçmiş olabilirim. Durup ışığın açık olduğu pencereye bakmış olabilirim. Onu yatakta hayal etmiş olabilirim. Yatakta mıydı? Ne yapıyordu? Benimle kucak kucağa olması elbette daha iyi olurdu.

Şimdi de sarılıyor musun Ward?

Karamsar bir yüz ifadesiyle Lusso'ya geri döndüm ve yatağa girdim. Ve sonsuza kadar teknelerin fotoğrafına baktım, sürekli zihnimin onu arama talebiyle boğuştum. Sadece onu aramak. Ya da mesaj at. Mesaj at ve onu düşündüğünü söyle.

Rüyalarımın giren kahkahasının yumuşak sesiyle uykuya daldım.

Pazartesi günü, kötü bir ruh hali içinde uyanıyorum. Dün tam bir cehennem gibiydi, yeni evimde topuklarımı tekmeleyerek, sürekli sallanan zihnimle savaşıyor geçirdim. Ara onu. Arama. Mesaj at. Mesaj atma. Dürüst olmak gerekirse, bu beni içmeye itebilirdi. Eğer bu onun zoru oynamasıysa, bundan nefret ediyorum. Çok aptalca. Ve anlamsız. Bugün işler değişti. Yeterince nefes aldı. Ve görünüşe göre, rahat nefes alabilmek için ona ihtiyacım olduğundan, istese de istemese de bugün onu göreceğim. Hoşuna gitmesini tercih ederim tabii ki.

Sabah koştumdan sonra duş alıyorum, en güzel gri takım elbisemi giyiyorum ve daha önce Google'da araştırdığım kitapçıya gidiyorum. Ödemeyi yaptıktan sonra kendimi güzel çiçekçi kadının yanına götürüyorum. Sürekli gülümseyerek bir not yazıyorum ve ona özel talimatlar ve bir adres veriyorum. Kendimi oldukça memnun hissederek oradan ayrılıyorum. Gördünüz mü? Bir centilmen. Romantik. Bunu yapabilirim.

Manor'a vardığımda John'u barda buldum. Bir katliam görevine çıkmak üzereymiş gibi görünüyor, yüzü kızgınlıkla kesilmiş. Neredeyse sormaya korkuyorum. "İyi misin?" Yanında bir tabureye tüneyip otururken beceriksizce "İyi misin?" diyorum.

"Siktir git, orospu çocuğu." Bir su içiyor, yüzünü bana dönüyor ve ben ona karşı çıkarken takım elbisemi bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sonra başını arkamızdaki genel yöne doğru salladı. Boynumu kaldırıyorum ve Coral'ı banklardan birinde, yüzü pelüş kumaşın içine gömülmüş halde buluyorum. "Hallet şu işi," diye tıslıyor. "Çünkü buraya sarhoş aşk hastası kadınlarla uğraşmaya gelmedim." Bardağını yere çarptı ve ben irkildim. "Eğer onun üyeliğini iptal etmezsen, ben edeceğim."

Malikâneye tekrar hoş geldiniz.

Yorgun bir şekilde nefes veriyorum ve barın üzerine yığılıyorum. Coral'dan uzak durmalıyım yoksa yanlış bir fikre kapılacak. Arkamdan bir kıpırtı duyunca tekrar dönüp bakıyorum. Kahretsin, uyanıyor. Ben burada olamam. Ayağa kalktım ve aceleyle

John'un arkamdan kışını yırtarcasına küfrettiğini duydum. "Üzgünüm dostum," diye mırıldanıyorum. Böyle devam ederse Sarah'yı Coral'ın üzerine salmayı çok istiyorum. *Tanrı aşkına*. Elimi alnıma götürüp kaşlarımı ovuyorum. Son bir hafta içinde on yıl yaşlanmış olmalıyım ve yirmi yaşlarında bir kadına kur yapmaya çalışırken yaşlanmak yakın zamanda yapmam gereken bir şey değil.

Sarah'yı yazlık odada bir masada başka bir kadınla birlikte bazı broşürlere bakarken görüyorum. "Ah, işte burada," diyor sandalyesinden sıçrayarak. "Gerçekten de öyle," diye düşünüyor kadın ayağa kalkarken, göğüsleri kesinlikle dışarı fırlamış, gülümsemesi nazlı. "Bay Ward, sizi görmek ne büyük bir zevk tekrar."

Yine mi? Onu hayatımda hiç görmedim. Sarah kaşlarımı çatmamı fark etmiş olmalı çünkü beni gördüğüne çok sevinmiş görünen kadına hakaret etmekten kurtardı. "Chrissie her yıl yıldönümü partisini planlamama yardım eder."

Onu hala hatırlamıyorum. Tanrım, dünyaya gerçekten yeni gözlerle bakıyorum. Ayık gözlerle. "Seni tekrar görmek güzel." Gülümsememle onu patlattım. Gerçekten. Geriye doğru sendeledi ve masanın kenarına tutundu. "Ofisimde olacağım."

"İmzalaman gereken bir yığın sözleşme var."

"Sadece beşe kadar buradayım," diye geri arıyorum, Ava'yı işten almaya karar vermişim. Dediğim gibi, yeter artık. Çıldırarak üzereyim. Cuma gecesi sanki başka bir hayattaymışım gibi geliyor. "O zamana kadar benden en iyi şekilde yararlan."

"Neden? Nereye gidiyorsun?"

Cennete. "Eve."

Botoks diye bir şey olmasaydı, Sarah şu anda kaşlarını çatıyor olurdu.

Saat beşte hem rahatlamış hem de tedirgin olmuştum. Onu alacağımı bilmesede de Ava'yı almaya gitme vakti geldiği için rahatlamış, çiçekçi hediyesinin teslim edildiğini teyit ettiği ve Ava'dan tek bir ses duymadığım için de sinirlenmiştim. Teşekkür etmek için aramadı. Mesaj atmadı. Hiçbir şey yok.

Deli gibi şehre geri dönüyorum, ayağım gaz pedalına doğal olarak ağır basıyor, Aston'um güzelce tepki veriyor. *Onu arabama koydum. Onu eve götürün. Yatağa yatırın. Irzına geçeceğim.*

Ofisinin bulunduğu yolun aşığına çekiyorum, yer olmadığı için çift park etmek zorunda kalıyorum. Bloğun etrafından dolaşmayacağım; çıkışını kaçırabilirim. Onunla buluşmak için karşıya geçmek üzereydim ki, parlak pembe bir minibüs adeta sallanarak yanımdan geçti. Direksiyondaki kızıl saçlıyı nerede görsem tanırım. Kahretsin, egzoz borusundan çıkan dumanlar beni boğuyor. Öksürüyorum, dumanı uzaklaştırmak için bir elimi yüzümün önünde çırpıyorum.

Ava'nın ofisinin önünde duruyor ve sonra bir bakıyorum Ava belirmiş. "Ava," diye sesleniyorum ama Mercedes'li bir sık kafalı korna çalarak yanımdan hızla geçiyor ve ben de yolundan çekiliyorum. *Ne yarak ama.*

Ben yolun karşısına geçene kadar Ava yolcu tarafına atlıyor ve pembe şey gümbür gümbür caddeye doğru ilerliyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum ve Berkeley Meydanı'na dönüşünü izliyorum. Arabama koşup atlıyorum, hızlıca kenara çekiyorum, acelele kestiğim çeşitli sürücülerden bir dizi el hareketi ve korna sesi alıyorum. "Canınız cehenneme," diye tıslayarak uzaklaşıyorum. "Hepinizin canı cehenneme."

Meydanın diğer tarafındaki pembe canavarı görüyorum, göstergesi dönüş yapmak için yanıp sönüyor.

Sürücü arkadaşlarıma karşı hiçbir utanma ya da saygı duymuyorum. Ava ve arkadaşının nereye gittiğini merak ederken bir yandan da onlara yol veriyor, aralarına girip çıkıyorum. O lanet minibüs bir ölüm tuzağına benziyor. Emniyet kemerini taksa iyi olur.

Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da seğiriyorum, stresli bir ter geliyor. Bütün gün onu görmeyi dört gözle bekliyordum ve

Şimdi onu yakalamak için Londra'da vahşî bir kaz avındayım. Keskin bir sola dönüyorum, ileride trafikte minibüsü görüyorum. Onu kaybetme şansım yok; sadece arkasında bıraktığı duman bulutunu takip etmem gerekecek.

Onları Belgravia'ya kadar takip ediyorum, Ava'nın evine yakın bir yerde değiller, sadece merakımı artırıyorum. Bir caddeye dönüyor ve sabırsızca direksiyonuma vurmaya başlıyorum, öndeki Pazar şoförünün lanet olası ayağını indirmesini istiyor, aynı zamanda onu sollama şansı için yolda ileriye kontrol ediyorum. Bir boşluk buluyorum ve ayağımı gaz pedalına vurarak hızla çıkıyorum. Karşıdan gelen bir arabayı ıskalayarak sağ şeride geri döndüğümde korna sesleri her yerde çınlıyor. Uzanıp alnımı sildim. Lanet olsun, bu çok yakındı.

Minibüsün döndüğü yol soldan geliyordu, ben de işaret ettim. *Aferin oğlum.* Aynalarımı kontrol et. *İyi çocuk.* İlerideki ışıkların kehribar rengine döndüğünü görüyorum.

Sikeyim.

Yapabilirim. Yapabilirim.

Ayağımı indirdim ve Aston'un kendisine doğru hızla geldiğini fark etmeyen yaşlı bir kadının yola adım attığını gördüm. "Lanet olsun!" Frene basıyorum ve kollarımı direksiyona dayıyorum, yüzüm dehşet içinde buruşuyor, gözlerim kısmen kapanıyor. Tekerleklerin gıcirtısı kulak zarımı deliyor ve sonunda gözlerimi tamamen kapatıyorum. Bekliyorum, kaputuma çarpma sesini. Ama o ses gelmiyor.

Arabam durdu.

Bir gözümü yavaşça açıyorum.

Ve yaşlı kadının hala kendi dünyasında karşıdan karşıya geçtiğini görerek nefes verir. Sağır olmalı. Ve belki biraz da kör. Yanaklarımı şişiriyorum, kollarımı gevşetiyorum ve etrafıma bakıyorum. Her yönden onaylamayan bakışlar üzerime geliyor. *Evet, evet. Biliyorum. Tam bir dangalak.* Nefes almak için bir an duruyorum, kalp atış hızımı düşürmeye çalışıyorum. Ölürsem onu bir daha göremem.

Öldü.

İrkildim.

Yavaşla biraz.

Işıklar yeşile dönüyor ve ağaçlarla çevrili yan sokağa girip bir kez daha duruyorum. "Tanrı aşkına." Trafiği neyin durdurduğunu görmek için boynumu eğiyorum. Pembe minibüs yolun ortasında hareketsiz duruyor. Bozulmuş muydu? Şaşırmazdım. Park edecek bir yer bulmak için caddeyi taradım. Hiçbir yere. Tanrılar bugün ciddi top oynamıyor. "Siktir et," diye mırıldanıyorum, kenara çekiyorum ve elimden geldiğince düşünceli bir şekilde park ediyorum. Arabadan indiğimde telefonum çalıyor. Sadece bir saniyeliğine John'u görmezden gelmeyi düşündüm. Ama o çoktan benimle birlikte siktirip gitmişti. "John," diyorum sokakta minibüse doğru adımlarken.

"Neredesin lan sen?" diye soruyor.

Sırf aşkımın nesnesinin nereye gittiğini öğrenebilmek için kendimi öldürtmeye çalışıyorum. "Alışverişe," diye mırıldandım. "Sonra eve." *Sevgimin nesnesine birlikte ne kadar harika olduğumuzu hatırlatmak için.* "Neden?"

"Kıçını buraya getir ve bu bokla ilgilen, Jesse. Gözlerime kadar battı."

"Şimdiden döndü mü?" Gözlerimi minibüsten ayırmadan soruyorum, araba kornalarının çığlıkları kulak zarımı acıtıyor.

"O hiç gitmedi, o yüzden o lanet olası kıçını kaldır ve bu işi hallet, yoksa ben buradan giderim."

Ağır bir iç çekiyorum. Bu saçmalıklardan bıktım ama John'un ne zaman ciddi olduğunu biliyorum ve şu anda ciddi. Yeter artık. *Lanet Coral.* Geçmişimin kalıntılarıyla başa çıkmam *gerektiğini* yavaşça kabul ettiğimde ruh halim dibe vuruyor. Freja halledildi. Şimdi sıra Coral'da. Umarım başka kadınlar ortaya çıkıp bana olan sonsuz aşklarını ilan etmezler. Ava olmadığı sürece. Bu iyi olurdu. "Yoldayım," diye sessizce onaylıyorum telefonu kapatmadan önce, Ava'yı minibüsün yanında gördüğümde keyfimin yerine geldiğini hissediyorum. Duruyorum. Onu içeri alıyorum. Kulaktan kulağa sırtıyorum. *İşte benim kızım.*

Ama bir adamın yüzüne doğru geldiğini, bağırıldığını ve onu minibüsün yanına geri çekmeye çalışıldığını görünce gülümsemem bir kaya gibi düşüyor. Sonra kolundan tutuyor.

Onun lanet kolunu tutuyor.

Kanım bir nanosaniye içinde soğuktan kırmızıya dönüyor, başım patlamaya hazır. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Kükreyerek koşmaya başlıyorum. *Tanrım*, içimdeki bu öfke de ne? İçimde öldürme dürtüsü var ve Ava'yı tutan o kel herif bu dürtümü doyuracak. Ava'nın başını kaldırdığını görüyorum, ardından adam onu hızla bırakıp geri çekiliyor.

Bilge adam.

Ama yine de onu öldüreceğim.

Ben yaklaştıkça gözleri daha da büyüyor ve ona çarparak onu dışarı çıkarıyorum, bir rugby oyuncusu gibi yere düşürüyorum ve çatlama sesini duymazdan gelerek burnuna birkaç yumruk atıyorum. *Sen buna centilmenlik mi diyorsun Ward? Sakin ol, Tanrı aşkına. Hapse gireceksin. O zaman onu bir daha asla göremezsin.* "Koca kıcını kaldır ve özür dile," diye bağıryorum, koca gövdesini yoldan kaldırıp telaşlı halini Ava'nın önüne iterek. Yüzündeki şoku anlayamıyorum. Ben de çok şaşırmıştım. "Özür dile," diye bağıryorum. *Ya da Tanrı yardımcım olsun.*

Öfkemi de dindirmek umuduyla onu sarsarken özür dilemeyi kekeleyor. Yatışmıyor. Öldürücü hissediyorum.

"Ona bir daha elini sürersen," diye nefes alıyorum, yüzümü kulağına yaklaştırıyorum, "o lanet kafanı koparırım. Şimdi siktir git." Daha fazla zarar vermeden onu bırakıyorum ve sadece ellerimi meşgul etmek için Ava'yı tutuyorum.

İçinizdeki kargaşa ve öfke bir anda yatışır. Gitti. Sanki hiç orada olmamış gibi. Sonra vücudunun sarsıldığını hissediyorum ve hıçkırıklarının boğuk sesini duyuyorum ve öfke geri dönüyor. "O piçin işini bitirmeliydim." Gittiğini kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum, kendi iyiliği için gitmiş olması için dua ediyorum. "Hey, kes şu gözyaşlarını." Ağladığını duymaya dayanamıyorum. "Çıldıracağım." *Zaten kızmadın mı Ward?*

"Nereden geldin?" diye soruyor bana bakarak.

Ah.

Umm . . . "I . . ."

"Beni takip ettin, değil mi?" diye soruyor soluk soluğa, vücudu gerilerek.

Savunma moduna geçmekten başka çarem yok. "Ve bu iyi bir iş." Müdahale etmeseydim o sürünge ne yapardı Tanrı bilir. "Kate nerede?" Tam ben soruyu sorarken, o ortaya çıktı ve neler olduğunu sordu.

Lanet kornaları duymuyor mu? *Sakin ol.* Minibüs meselesiyle sonra ilgileneceğiz. "Bence minibüsünü çekmelisin, Kate."

Caddeye bakıyor, omuzları dikleşiyor, sanki Londra'yı o boktan minibüsüyle bekletmek umurunda değilmiş gibi. "Oh, tamam."

Başımı sallıyorum, Ava'dan uzaklaşıp onu kontrol ediyorum. Ayakları çıplaktı. "Ayakkabıların nerede?"

Burnunu fırçalıyor. Pembe minibüsü göstererek, "Margo'nun arkasındalar," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. *Margo mu?* "Minibüs," diye açıklıyor.

Margo bir minibüs mü? Hepsini duydum. Margo'ya veda etse iyi olur çünkü çok uzun süre buralarda olmayacak. Eğilip Ava'yı kucağıma alıyorum ve bir duvara götürüp üzerine yerleştiriyorum. "Oraya nasıl geldiklerini sormayacağım bile," diyorum, kendimi akıllıca, şikayetlerime yenilerini eklememeye ikna ederek.

"Ben alırım," diyor Kate ve birkaç saniye sonra Ava'ya topuklu ayakkabılarını uzatıyor. Sadece ve sadece onlara odaklanıyorum. Çok güzel topuklular. Boynumda çok güzel dururlardı.

Ava'yı onları giyerken bırakıp minibüse gidiyorum ve kapıyı çekerek açıyorum. "Ne oluyor lan?" İçerideki dağınıklığa bakarak söylüyorum. Çok pis, her yerde dergiler ve kahve fincanları var. Bu şey hurdalığa gitmeye hazır, ki zaten tam da oraya gidiyor. Ava'nın çantasını koltuktan alıp geri dönüyorum ve kızların sessizce konuştuklarını görüyorum. Ne yapıyorlardı?

Ne diyorsun? Erkek beynim bilmek istiyor ama ben yaklaşırken ikisi de susuyor, Kate temkinli bakıyor. Yüzümün hâlâ kıpkırmızı olduğunu hayal edebiliyorum.

Ava yüzünü buruşturarak ayağa kalkarken, "Kate, savaş çıkmadan önce o minibüsü değiştirmen gerek," diyorum. Kaşlarımı çattım. "Ava'yı yanımda götüreceğim."

"Öyle mi?" Ava şok olmuş bir sesle soruyor.

"Evet, öyleyim." Bu konuda bana karşı gelmemeli. Görünüşe göre onun söz konusu olduğu durumlarda sinirleniyorum ve bunu kullanmaktan çekinmiyorum.

Kate gülümsüyor ve Ava'ya yaklaşip öpüyor, sonra da çekip gidiyor. Veda edecek, hatta ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Ava'nın kıcı duvarla buluştuğunda neden yüzünü buruşturduğunu merak etmekle meşgulüm.

"Neden ürküyorsun?" Tekrar ayağa kalktığına kaba bir şekilde soruyorum. Ve yine irkildi.

"Sırtım ağrıyor." Çantasını istiyor. "Kate'in pastasını Margo'nun arkasında tutuyordum."

Minibüsün arkası mı? Bekle. "Emniyet kemerin takılı değil miydi?"

"Hayır." Gözbebekleri destansı bir alaycılıkla başının arkasına doğru yuvarlanıyor. "Minibüslerin arkasında emniyet kemeri olmaz, Jesse."

Tanrı aşkına. Pervasız ve alaycı. İkisi de ona yakışmıyor. Homurdanıp onu kucağıma alıyorum, arabama dönerken zihnimde güvenlik ve alaycılık hakkında çok sert bir konuşma hazırlıyorum. Tartışmıyor ya da yürümekte ısrar etmiyor. İyi oldu. Bugün yeterince sinirlendim. Şimdi mi? Şimdi sadece kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum, bu da bugünün geri kalanında sinirli olmama şansımın yok olduğu anlamına geliyor.

Ava'nın başı omzuma değiyor ve bana tutunuyor, tüm varlığı kollarımda rahatlıyor. Tanrım, onu gitmek istediği her yere taşıyabilirdim. Buna ihtiyacım vardı. Varlığımı kabul etmesi. *Ona.*

Kalbim yeniden düzenli ve güçlü atmaya başladı. "Beni aramadın. Sana aramanı söyledim."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle."

"Ne için üzgünsün?" Meraklı gözlerinin yüzüme dikildiğini hissediyorum.

"Daha önce gelmediğim için," diyorum sessizce. "Aptalca şeyler yapma Ava. Ve sana söylediğimde ara." Sesim huysuz çıkıyor. Bu durdurulamaz. Ama bu ilişki yürüyecekse, birinin makul olması gerekiyor.

Ve bu ben değilim.

İçgüdülerim Cumartesi gününü benimle geçirmesi için ısrar etmemi söyledi. İçgüdülerim onu dün aramamı söyledi. İçgüdülerim onu bugün aramamı söyledi. İçgüdülerim, o lanet minibüse binmeden önce ofisinin önünde yolunu kesmemi söyledi. *Merc'deki siki sikeyim. Dua etsin de benimle karanlık bir sokakta karşılaşsın.* Bunlardan herhangi birini yapmış olsaydım, o kel herif tarafından hırpalanmazdı. O ana giden olayların seyri değişirdi. O kadar üzülmezdi. Adam onu tuttuğunda acı hissetmezdi. Küfür yağmuruna maruz kalmazdı. Ve ben de milyonlarca kalp krizi geçirmezdim.

Bu yüzden şu andan itibaren içgüdülerimin bana söylediğini yapmaktan geri durmayacağıma yemin ediyorum. Eğer aklım başımda kalacaksa, bu gerekli.

Sanki yirmi yıl önce Jake o son içkiyi içerken içgüdülerime güvenmeliymişim gibi.

İrkildim ve nefes aldım. İçgüdülerime güvenmeliydim.

Bacaklarım ağırlaşıyor ve bunun nedeni Ava'yı taşımam değil. Yarı terk edilmiş arabama ulaşıyorum ve onu dikkatlice ön koltuğa bırakıyorum, emniyet kemerini çekip sabitliyorum, takması gerektiğini vurgularcasına kaşlarımı kaldırırken bir yandan da çekiştiriyorum. Dışarıdan gözlerini devirmiyor ama içten içe kızgın olduğunu söyleyebilirim. Sert. Dediğim gibi, buna alışsa iyi olur.

Yanına atladığımda, elim doğrudan dizine gidiyor ve Kate'in evine giden yol boyunca orada kalıyor. O sessiz ve benim aklım onun ne düşünüyor olabileceği ile yarışıyor. Ama sessizliğine rağmen, sakın görünüyor. Burada olduğum için mutlu.

Arkadaşının evinin önündeki kaldırıma yanaştım ve pencereye baktım. Burada ne kadar kalmayı planlıyor? Çünkü içinde sadece benim olduğum kocaman bir evim var. Mantıklı değil mi?

Kapıyı açtığını duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum, ben de inip arabanın etrafında dönüyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum. Ağırlığı mükemmeldi. Baş, saçlarını koklayabilmem için mükemmel bir seviyede. Kolları doğrudan boynuma dolanıyor ve ben de her şeyi lanetleyerek patikadan yukarı doğru yürüyorum. Burada olmamalıydık. Lusso'da olmalıydık. Benim yatağında. Çırılçıplak. Birbirimizin üzerinde.

"Yürüyeblirim," diyor gülerek, ama onu görmezden geliyorum, anahtarları elinden almak için bedeniyle pazarlık yapıyorum. Benimle yürümesine gerek yok. *Ona göz kulak ol. Onu güvende tut.* Kapıyı açıyorum, tekmeleyerek kapatıyorum ve kaçınılmaz olana boyun eğerek onu ayaklarının üzerine yatırıp kendime çekiyorum. Ağzım onunkini buluyor. Sanki beni rahatsız eden her şey bir hiçlik bulanıklığına sürüklenip gidiyor ve sadece ben kalıyorum. Ben, o ve bu inanılmaz öpücük. Mutlu bir şekilde nefes veriyorum, gözlerim kapanıyor, onun sıcak dilinin benimkiyle dolaştığını hissediyorum. Bana sarılma şekli. Huzurlu iç çekişi. Bana bunun bir rüya olduğunu söyleme. Uyanabileceğimi söyleme.

"Kitap için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ağzımın içinde ve ben gülümsüyorum, öpüşmemizi kesip gözlerinin içine bakıyorum. Benim huzurum olduğunu biliyor mu? Dokunuşu sihirli, üzerimdeki etkisi o kadar sakinleştirici ki.

"Rica ederim." Onu tekrar öpüyorum, ağzı bir mıknatıs gibi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Gülümsemem durdurulamaz. "Ne zaman istersen, bebeğim." Ama onu tekrar kurtarmaya gerek kalmayacak. *Peki ya senden? Onu kendinden kurtarabilir misin?*

Kate kapıdan içeri daldığında bu düşüncelerden irkildim. Bize baktı. Ağzından bir özür çıktı. Sonra bizi yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı fırladı. Gözlerinde mutlu bir pırıltı vardı. Nefesimin altında gülüyorum, kasıklarım Ava'ya doğru itiliyor, alnım onunkiyile buluşuyor. Nefes nefese soluması yüzümü ısıtıyor, gözleri parlıyor. "Eğer yalnız olsaydık," diye fısıldıyorum, her

vücudunun bir kısmı tepki veriyor. İnanılmaz bir şey. *Tek bir dokunuş*. "Şu duvara yaslanmış olurdun ve ben de seni aptalca beceriyor olurdum." Bu kadına karşı iştahım kabarıyor.

"Sessiz olabilirim," diye nefes alıyor, gereken yere baskı uyguluyor, bana yalvarıyor. "Gerekirse tıka beni," diye ekliyor ve ben içten içe tereddüt ediyorum. Ağzını tıkamak mı? Hayır. Onun çığlıklarını ve inlemelerini dinlemek yeni favori şeylerimden biri.

Benim için duyduğu çaresizlik güven verici. Kendimden son derece memnun bir şekilde sırtıyorum. "Güven bana," diye mırıldanıyorum, "çığlık atacaksın. Hiçbir tıkaç onu bastıramayacak."

Nefes alıyor, vücudu titremeye başlıyor. Tanrım, yarın onu canlı canlı yiyeceğim. Hiç şüphe yok. "Şimdi, yarın." Akıl sağlığını güvence altına almak için bazı düzenlemeler yapalım. "Bir randevu almak istiyorum."

Kaşları kalkıyor. "Beni becermek için bir randevu mu?"

Yüksek sesle gülüyorum, ses saf ve nadir. Bu Ava'yı seviyorum. Kabullenen Ava. İstekli Ava. "Malikâneye geri dönmeni istiyorum, böylece bazı tasarımlar üzerinde çalışmaya başlamak için *gerçekten* ihtiyacın olan ayrıntıları alabilirsin." Ve sonra onu becereceğim. Onunla sevişeceğim. Öpeceğim. Ona sarılacağım. Akşam yemeğimi ondan yiyeceğim.

Vücudum bu düşünceye tepki veriyor ve tekrar ağzını alıyorum, Coral'ı halletmeden önce yapabileceğim her şeyi yapıyorum. Öpücüğüm sertleşiyor, hayal kırıklığı da buna yardım ediyor. Kendimi ayırıyorum ve onun sersemlemiş haline nefes veriyorum. "Seni becermek için randevu almıyorum Ava," diye mırıldanıyorum, açık konuştuğumdan emin olmak için. "Ne zaman istersem o zaman yaparım." Her zaman, her yerde. Bu da kabul etmesi gereken başka bir şey.

Merdivenlere doğru bakıp Kate'in gitmesini diledim. Şans bugün benden yana değil. "Öğlen Malikâne'de." Ona bir kez daha dokunmak zorunda kalıyorum, başıyla onaylarken kızarmış yanağını okşuyorum. "Aferin kızıma." Alnına son bir şefkatli öpücük konduruyorum, teninin sıcaklığına bir an için hayret ediyorum, sonra bacaklarımla kısa bir tartışmaya giriyorum, sonra onlar beni bırakıp gidiyorlar. Kapıyı arkamdan kapatıp havayı içime çekiyorum, elimi göğsüme koyarak sürekli ve sabit ritmi hissediyorum.

Yaşıyor.

Çok canlıyım. Ve onu terk etmek zorunda olmama rağmen, mutluyum.

Ava O'Shea bunu bana nasıl yapar?

Ben vardığımda DREW Malikane'nin merdivenlerinden iniyordu ve yüzündeki ifadeyi yakaladığımda adımlarım biraz duraksadı - beni taşa çevirebilecek saf bir pislik ifadesi.

"Buraya rahatlamak için geliyorum," diye tersliyor yanından geçerken, arabasının kapısını sert bir çekişle açarken sinirleniyor. "İçerisi pembe dizi gibi."

Malikânenin kapısına bakıyorum, tam o sırada bir kadın üye, Natasha, dışarı fırlıyor. Merdivenlerden inip önümde durduğunda gülümsemesi anında beliriyor.

"Oh," diye mırıldanıyor, parmağının ucunu göğsümün ortasına koyuyor ve yavaşça daireler çiziyor. "Ben şimdi çıkıyorum ve sen daha yeni geldin. Yazık."

Yavaşça göz kırpmıyor, dilini alt dudağında gezdiriyor. Geri çekiliyorum, ulaşamayacağı bir yerde duruyorum, dokunuşundan çekiniyorum. Tamamen yanlış hissediyorum. "Neler oluyor?" Ondan uzaklaşıp eşimi bulmaya çalışarak soruyorum. Onun

Yüzü hala iğrenme içinde.

"Natasha'yı dinlenmesi için benimkine götürüyorum." Başını eğdi. "Ne demek istediğimi anladıysan."

Natasha yanımdan geçip ceketini giyiyor. "Bize katılmak ister misin?"

Alay ediyorum. Asla yakın bir arkadaşım ile sevişmedim. Ve asla da yapmayacağım. "İyi eğlenceler," diye mırıldanıyorum, zevklerini neden Malikâne'nin duvarlarının dışında aldıklarını sormaya gerek duymadan. "Tanrı aşkına." Adımlarımı yavaşça atıyorum ve karşılaşacağım şey için kendimi hazırlıyorum.

Ortalık sessiz. Etrafa bakıyorum, dikkatlice dinliyorum, herhangi bir kargaşa duymuyorum.

Sam merdivenlerin başında beliriyor, yüzünde bir gülümsemeyle fermuarını çekiyor. Ona sorgulayan bir bakış atıyorum ve barın girişine ulaşmam için gereken birkaç adımı atıyorum. Kapı aralığından bakıyorum, barın üzerine yığılmış birini görüyorum, elinde kehribar rengi bir sıvı var.

Mike.

Coral'ın kocası beni görmeden hemen geri çekiliyorum. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Sam arkamdan "Drama," diyor ve ben iç çekiyorum.

"John nerede?"

"Ofisin." Sam bara yönelir. "Zırhını giy. O mutlu bir tavşan değil."

"Bunny?" Gülüyorum ve Sam omzunun üzerinden sırtarak Mike'ın yanındaki tabureye yerleşiyor, Mike'ın başı biraz çabayla kalkmaya başlıyor. Dikkatli bir şekilde ofisime doğru ilerliyorum, hâlâ etrafa bakıyorum, hâlâ dinliyorum. Ortalık sessiz. Bu da John'un durumu sakinleştirdiği ya da Sarah'nın Coral'ın ağzını diktği anlamına geliyor.

Ofisime girdiğimde ilk gördüğüm şey gök gürültüsü gibi suratı olan iri bir adam. Sonra koltuklardan birinde Coral'ı görüyorum, yüzü gözyaşlarıyla dolu. Ve onu koruyan Sarah, bir dolaba yaslanmış, kollarını deri korsesinin üzerinde kavuşturmuş, dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüş. Başını bana doğru sallıyor. "Kendi pisliğini temizlemek için geri dönecek cesareti bulmana sevindim," diye tükürüyor, eğilip kırbacını yerden alıyor ve bana doğru yürüyor. Yanımda durup bana bakıyor. "Önceliklerini sıraya koymalısın." Kapıyı kaba kuvvetle çarparak yoluna devam ediyor. *Oh be.*

"Jesse," diye hıçkırıyor Coral, koltuktan fırlayıp kendini kollarıma atıyor. Nefesimi tutup onu yakalıyorum, hiç de rahat değilim.

"Neler oluyor?" Sandalyeden yavaşça kalkan John'a soruyorum, bakışlarındaki sertliği görebilmem için sargılarını çıkarıyor.

Ellerini kaldırıp on şişman parmağını da havaya kaldırıyor. "Bu akşam üyeliklerini iptal eden üyelerin sayısı."

Gözlerim büyüdü. "On mu?" Bu duyulmamış bir şey.

John yanımdan hızla geçti. "Dışarı," diye emrederek kapıyı açtı, belli ki Coral'ı ofisimden çıkarmaya hazır değildi. Coral'ın ölü ağırlığını kanepeye doğru taşıyorum ve hem yeni hem de bayat alkol kokusu burnumu kırıştırıyor ve gözlerimi sulandırıyor.

Sızlanarak mindere yaslanıyor ve John'un homurdanarak onu ofisimden dışarı kadar takip etmemi istediğini duyuyorum. Kapıyı kapattı. Gözlüğünü tekrar taktı. Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. Sessiz kalıyorum, her şey için beni iyice azarlamasını bekliyorum. Sadece John yapabilir.

"Coral bu akşam başka bir erkek üyeyle bazı faaliyetlerde bulunuyordu. Mike bundan hoşlanmadı."

Kaşlarım kalkıyor ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Coral sevgisini başka bir adama mı kaydırdı? Harika. Bu beni yalnız bırakacağı anlamına geliyor. Değil mi? "Tamam," diyorum yavaşça, balonumu patlatmayacağını umduğum daha fazla bilgi bekliyorum.

"Mike bana Coral'ın neden hala burada olduğunu sordu, sözleşmedeki ödemelerini yapmadığını bildiği halde."

Sırtımı kapıya yaslayarak siniyorum. "Oh."

"Ona kimin serbest geçiş hakkı verdiğini bilmek istiyor." "Oh."

"Ve ortak odada birbirlerine bağırırlarken bunu ona söylemekte bir sakınca görmedi."

"Oh."

John'un omuzları düşer. "Sen kendinin en büyük düşmanısın, seni aptal orospu çocuğu."

"Biliyorum," diye geveleyerek cevap veriyorum, yüzümü duvara dönene kadar vücudumu döndürüyorum ve alnıma hak ettiği birkaç darbeyi indiriyorum.

"Coral senin ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor ve şimdi Mike da hissediyor."

Saçmalık.

"Bu yüzden kendini açıkça ifade etmelisin. Her ikisine de."

Ağır adımlarla gidişinin sesini duyuyorum. Beni kendi yarattığım karmaşayla baş başa bırakarak. *Hayatımı sikeyim.* Bir saat önce bulutların üzerindeydim. "John," diye seslendim, durdu ama arkasını dönmedi. "Bayan O'Shea yarın öğlen burada olacak."

"Bayan O'Shea?" İri vücudunun izin verdiği kadar hızlı dönüyor, dudakları dimdik. "Zavallı, habersiz genç kadını yatağa götürdünüz mü?"

Gözlerimi ayakkabılarıma indirerek ayaklarımın üzerinde kaymaya başlıyorum. "Bunun konuyla ne alakası var?"

İniltisi destansı ve bana doğru geri adım atıyor, ölümcül bakışlarıyla beni duvara yapıştırana kadar geri çekilmeye zorluyor. Saygımdan olduğum yerde kalıyorum. Ve çünkü, garip bir şekilde göstermesine rağmen, beni önemsiyor. Ve her zaman haklıdır. "Bunun her şeyle ilgisi var." Kolunu ofisimin kapısına doğru uzattı. "İçeride, sen onu sadece becerdikten sonra sana sırılsıklam aşık olan bir kadın var. Hiçbir duygu ya da his yok. Yine de seni seviyor. *Ve* senin meşhur malikaneni." Diğer kolu ofisimden uzağı işaret ediyor. "Dışarıda, Londra'da bir yerde, senin hakkında her şeyi bilen genç bir kadın, *Bayan O'Shea* var. Ona daha önce hiçbir kadının görmediği bir yönünüzü gösteriyorsunuz. Daha yumuşak bir yanınızı. Kendini adamış bir yanını. Seni deli etse bile umursayan bir yanını. Bu arada beni de. Beni de çıldırtıyor, çünkü doğru düşünemiyorsun, seni aptal orospu çocuğu." Gözlerim giderek büyürken nefes alıyor. "Dışarıdaki kadın mı? Sana aşık oluyor Jesse. Sahip olduğun diğer tüm lanet kadınlar gibi. Muhtemelen daha sert olması dışında. Muhtemelen daha hızlı. Ve bu" -göğsüme sertçe vurdu- "senin kim olduğunu bilmediği için çok acımasızca."

"Bana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Büyük omuzları düştü. "Senin aptallığınla başa çıkamam." Dönüp uzaklaşıyor ve ben John'un sözlerini düşünerek dudağımı kemiriyorum. O mu? Bana aşık mı oluyor? Başımı arkamdaki duvara yasladım. Bilmiyorum. Ama haklı olduğunu biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Ama söylediği her şey sessizliğimin lanet noktası. Ava bana aşık olursa onu elimde tutma şansım çok daha yüksek, özellikle de buranın ne olduğunu öğrendiğinde. Kim olduğumu. Nerelerde bulunduğumu, neler gördüğümü. Aşık olmak kolaydır, bundan eminim. Bundan kurtulmak zordur ve bu benim kurtarıcı lütfumdur. Çünkü bu temiz coşkuyu yaşadktan sonra geri dönüşü yok. Bu yüzden yapmam gerekeni yapmalıyım ve Ava'ya *otelimde* neler olduğunu anlatmak şu anda önceliğim değil. Ancak onu bensiz yaşayamaz hale getirmek öncelikli.

Ofisimin kapısı açılıyor ve Coral'ın gözleri etrafta geziniyor, sonunda beni duvara yaslanmış halde buluyor. Konuşmaya başladı.

Sonra da ayaklarının dibine kusuyor.

Uzaklaşıyorum. "Tanrı aşkına Coral." Koku anında yayılıyor, kusmalarım da öyle. Ve yine de, bununla başa çıkmada yalnızım. Bu benim kefaretim. Ama cezam buysa her gün kusmuğumu temizlerim. Bununla başa çıkabilirim. Alternatifinden çok daha iyi.

Ava yok.

Düşüncesi bile nefesimi kesiyor, ki bu muhtemelen Coral'a yaklaşırken iyi bir şey, sıçrayan halıdan sıyrılıp koluna giriyorum. Kanepeye kadar eşlik ederken onu tutuyorum ve tekrar yere yatırıyorum. Gözlerini devirdi. Sırıttıyor ve benim için havaya uzanıp elini tutuyor. Artık onu ikna etmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok. Hiçbir şey hatırlamayacak ve ben de sabah akli başına geldiğinde aynı şeyleri tekrarlamak zorunda kalacağım. Bu yüzden ceketimi çıkarıp kollarımı sıvamadan önce ayaklarını kanepeye doğru kaldırıyorum. İnanılmaz derecede alçalmanın zamanı geldi.

Coral'ı bırakıp bir kova ve dezenfektan aramaya çıkıyorum. Çalışanlarımın yüzündeki şaşkınlık haklı, çünkü onlar beni etraflı karıştırırken izliyorlar.

temizlik dolabı. "Yardımcı olabilir miyim Bay Ward?" diye soruyor şef yardımcısı, mutfaktan çıkıp buralarda ne yaptığımı öğrenmek için.

"Bir kovaya ihtiyacım var Paulo," diyorum, raflardaki sayısız şeyi hareket ettirerek. "Bir fikrin var mı?"

"Dur sana Rosa'yı getireyim."

"Rosa?" Aramayı bırakıp dikkatimi ona çevirerek soruyorum. "Hâlâ burada ne işi var?" Saat sekizi vuruyor. Vardiyasının bitmesine çok var.

"Ortak odada temizlenmesi gereken bir dağınıklık vardı, efendim." Bana söylerken temkinli görünüyor ve içimde suçluluk duygusu alevleniyor. Başka biri benim yanlış kararlarımın sonuçlarına katlanıyor. O pisliği de temizlemeliyim.

Paulo, Rosa'yı bulmak için ortadan kayboluyor ve ben aramaya devam ediyorum. Temizlik dolabına aşına değilim ve bu artık çok açık değil mi? Bir bok bulamıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

"Ne zamandan beri Bay Yerli oldunuz?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sarah'yı görüyorum. "Hâlâ benimle mi konuşuyorsun?" Arayışıma geri dönerek soruyorum. "Buradaki antibakteriyel şeyler nerede lan?"

Sarah beni dürtüyor ve üst raftan bir şişe indiriyor. "Kendini temizlemek ister misin?" diye soruyor ve şişeyi bana uzatıyor.

Ofisimin önündeki halının üzerindeki kusmuk kadar komik. "Isır beni," diye bağırlıyorum ve uzaklaşmadan önce saçına bir parça fişkırtıyorum.

"Bay Ward," diyor Rosa, mutfaktan hızla bana doğru gelirken. "Bırakın beni, bırakın beni."

"Sorun değil Rosa. Bununla başa çıkabilirim. Sen eve gitmelisin."

Şişeyi elimden kapıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Ben yaparım," diye tersliyor, İspanyol aksanı kalın, "benim işim." Nereden geldiği belli olmayan bir kova sihirliyor ve içine sıcak, sabunlu su doldurmaya başlıyor.

Sarah'a dönüyorum. "Rosa'ya zam yap." "Tamam. Kaçık sürtük nerede?"

"Ofisimde."

"Onu senin süitine koymamı ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bir daha kimsenin odama girmesini istemiyorum." "Neden?"

"Bilmiyorum, Sarah." Uzaklaşıyorum. "Aylana kadar ofisimdeki kanepede kalabilir." O zaman ciddi konuşmalar yapacağız. Bu iş şimdi bitiyor.

Döndüğümde John ofisimin dışında kusmuk yığınınına hayranlıkla bakıyor. "Hallediyorum," diye homurdanıyorum, kapının kolunu tutuyorum, bana daha fazla acımasız-gerçek-kelimeler fırlatılmadan önce kaçmaya hevesliyim.

"Jesse."

"Ne?" Onunla yüzleşmedim.

"Bunu iyice düşündün mü?"

"Başka bir şey düşünmedim John," diye onu temin ediyorum. "İnan bana, o sürekli aklımda."

Elinin omzuma değdiğini hissediyorum ve göz ucuyla baktığımda iri parmaklarının beni hafifçe kavradığını görüyorum. "Umarım seni kabul edebilir."

"Yapmak zorunda," diyorum yüzümü ona dönerek. "Çünkü alternatifi ne?" Alternatifin ne olduğunu biliyor. Alkol ve anlamsız kadınlarla hayatımı boşa harcamak. Coral kadar acınası görünmek. Umutsuz. Onarılamaz.

"Belki de sana daha uygun bir kadın?" Sözleri bu kadar iri ve kaba görünümlü bir piç için fazla yumuşak.

"Benim dalga boyumda mı?" Gülerek soruyorum. "Yani Sarah'nın Carmichael Amca'ya olduğu gibi mi? Çünkü bu iyi sonuçlandı, değil mi?"

İkimiz de irkiliyoruz. "Kendini suçlamayı bırakmalısın," diye homurdanıyor John, öfkesi yükseliyor, konunun onu zıplatacağı kesin.

"Nasıl yapabilirim, John? Benim hatamdı."

"Hayır." İki omzumu da kocaman avuçlarının arasına alıyor ve beni sarsıyor. "Kendini sabote etmekten daha fazlasını hak ediyorsun."

Kabul edemem. Daha fazlasını hak etmiyorum. Sadece hayatımda biraz iyiliğe ihtiyacım var. Biraz huzur. Biraz affedilmeye. Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve hafifçe gülümsüyorum. "Belki de bahsettiğin *daha fazlası* Ava'dır," diyorum, sözlerini ona geri atarak ve az önce söylediklerine bakılırsa, bana meydan okuması mümkün değil. Vücudunun hafifçe büzülmesi de bana bunu bildiğini söylüyor. "Beni iyi hissettiriyor," diyorum ellerini kaldırarak. "Onu hak etmiyorum ama onu istiyorum." Kendimi ofisime bırakıyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum, John'u diğer tarafta, muhtemelen başı ellerinin arasında bırakıyorum. Ondan hep çok şey bekledim. Ve anlamasını beklemek de çok fazla olurdu. Alkol ve sağlıksız, hedonist bir yaşam tarzının yerine başka bir şey koyduğumun farkındayım. Bunun kendisi sağlıksız. Ava ve ben mi? Birlikte mi? Bu muhteşem ve inanılmaz derecede doğru hissettiriyor. Ama benim bağımlılığım? Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ya da sağlıklı.

Yorgunca iç çekiyorum ve kendimi boş kanepeye atıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum ve Coral'ın vücudunu ters çevirip daha derine sokulmasını izliyorum. Sabah kendini cehennemde gibi hissedecek. Ona gerçekleri gösterdikten sonra daha da kötü olacak. Sırt üstü yatıp kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum ve yorgunluktan başımı kaldıramıyorum.

Bu Ava olmadan geçireceğim son gece. Bitti.

Kafası çıplak göğsüme gömülü. Avuç içleri omuzlarıma dayanıyor. Kollarım beline sarılmış. Gergin ve nedenini bilmiyorum. Ama bunun beni sinirlendirdiğini biliyorum. "Neyin var?" Saçlarına doğru soruyorum, burnumu saç tellerinin arasından geçiriyorum, doğal kokusundan rahatlıyorum. Sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi bana daha sıkı sarılıyor. "Ava, bebeğim, söyle bana." Onu nazikçe itiyorum ve gözlerini buluyorum. Gözyaşlarıyla dolup taşıyorlar. Umutsuzluk gözyaşları mı? Sevinç gözyaşları mı?

Ne?

Kalp atışlarım yavaşlıyor. Nefesimi tam olarak tutamıyorum.

"Seninle olamam," diye mırıldanıyor, sesi çatlak ve sert. Gözlerini kaçırıyor ve kalbim tamamen duracakmış gibi hissediyorum.

"Neden bahsediyorsun sen?" Çenesinden tutup onu yüzüme bakmaya zorlayarak soruyorum. Güzel gözlerinde gördüğüm çaresizlikten nefret ediyorum. "Birlikte mükemmeliz Ava. Sen ve ben. Biz mükemmeliz."

"Seni sevemem." Benden ayrılıyor, yataktan kalkıyor ve beni işe yaramaz, sersemlemiş bir adam olarak bırakıyor. Az önce sevişmiştik. Çok güzeldi, duygu ve şefkat doluydu. "Seni kurtaramam," diye fısıldıyor ve ben ona uzanıyorum, onu geri çekmek için çaresizce, onu tekrar kollarıma almak için çaresizce. Ama havayı avuçluyorum. Soluyor.

Soluyor.

Soluyor.

Gitti.

Gözlerimi açtım.

Göğsüm daralıyor.

Bedenim ağırlaşıyor, sanki sarsılmaz bir şey beni tutuyormuş gibi. Nefes alamıyorum. *Kahretsin, nefes alamıyorum.*

Hava.

Havaya ihtiyacım var.

Tutunacak bir şey bulmak için kanepenin arkasına tutunarak doğrulmaya çalışıyorum. Hareket edemiyorum. "Lanet olsun." Alnım ıslak, tüm vücudum nemli. *Neden hareket edemiyorum?*

"Günaydın," diyor halsiz bir ses, bir yüz beliriyor üzerimde, havada asılı. Gülümsüyordu. Sisi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve Coral'ın yüzü beliriyor. Önüme bakıyorum. Belime sarılmış, vücudu çıplak, elleri pantolonumun kemerinde çalışıyor.

"Ne oluyor Coral?" Boğulma hissi daha da kötüleşerek mırıldanıyorum. "Bırak lan beni." Onu sertçe ama nazikçe iterek ayağa kalkıyorum. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Yarı sırtarak, yarı kızgın bir şekilde koltuğa geri yığılıyorum. "Rüya görüyordun."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, vücudum artık gömleğimin ve pantolonumun altında sıırılsıklam. Rüya görmüyordum. Bu lanet olası bir kâbustu ve şu anda gerçeklik de daha iyi değil. "Çık dışarı," diye feryat ederek kolumu kapıya doğru attım. "Şimdi."

Şok olmuş bir şekilde geri çekiliyor, ama yavaşça ayağa kalkıyor, elbisesini tutup önüne doğru çekiyor. Arkamı dönüyorum, gözlerim kanıyor, ellerim kafamdaki tüm saçları koparmaya hazır. Kendimi kirli hissediyorum. Lekelenmiş. Ofisimin kapısının açıldığını duyuyorum. "Hayır, bekle," diye bağıriyorum, ona dönerek. Kapıyı yarılamıştı, hala

çıplak, tamamen yaralı. Gözlerimi yere indiriyorum. "Giyin," diyorum daha yumuşak bir sesle, avuç içim enseme kayıyor ve ondan uzaklaşırken gerginliğimin bir kısmına masaj yapıyor. "Konuşmamız gerek."

Kapı kapanıyor ve elbisesini giyerken çıkardığı sesleri duyuyorum. Tavana bakıp nefes veriyorum. Sabahımı böyle geçirmeyi planlamamıştım. "Coral, bunun bitmesi gerek-"

"Mike'a boşanmak istediğimi söyledim."

Sersemlemiş bir halde arkamı döndüm. "Umarım benim hesabıma değildir."

Başı öne eğik, çenesi gergin. Kızgın görünmeye cüret ettiğine inanamıyorum. Bana attığı onca şeyden sonra mı? "Henüz farkında değilsin Jesse, ama olacaksın. Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız."

"Oh, Tanrı aşkına." Gülüyorum, başım geriye düşüyor. "Coral, bunu seninle daha kaç kez konuşmam gerekiyor?" Ciddi gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Seni becerdim. Fark etmediysen söyleyeyim, buralarda bu çok oluyor." Elimi havada sallıyorum, dengesiz bir şekilde. "İnsanlar sikişir." Bir adım öne çıkıyorum, çenem kırılmaya hazır. "Ve eğer çok fazla şey okuduysan, bu senin sorunun, benim değil." Bu lanet sirkle işim bitti. Burada bile olmamalıydım ve şu anda onun saçma fantezi dünyasıyla uğraşır olmam bile kötü ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Denedim. Makul ve şefkatli olmak için çok uğraştım. Bu kadar yeter. "Seninle ilgilenmiyorum." Yüzüme bir tokat gibi inmedi ama yakındı. "Şimdi malikânemden defol git ve bir daha gelme. Anladın mı?"

"Anlıyorum," diyor dişlerini sıkarak ve ayakkabılarını giymek için eğiliyor. Sonra başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor, beni ofisimin ortasında öylece bırakıyor, o gittiğine göre daha az taciz edilmiş hissetmiyorum. "Lanet olsun!" Ellerimi içecek dolabının kenarına dayayıp kendimi sakinleştirmeye çalışarak bağırıyorum. Engeller. Her lanet dönüşte, başarısız olmamı bekleyen bir engel var. *Ve içecek dolabı neden hâlâ burada? Dolu mu?* Bakışlarım bir şişe votkaya takılıyor. "Siktir git," diye tükürüyorum, kendimi tahtadan itip kapıya doğru yürüyorum. Bir duşa ihtiyacım var. Yeni bir takım elbise.

Ona ihtiyacım var.

Benim de koşmam lazım.

Özel odama çıktım ve şortumu giydim.

Ve koşuyorum. Artık bacaklarımı hissetmeyinceye ve kafam sıcak kandan başka bir şeyle dolmayıncaya kadar koşuyorum.

Ama tabii ki koşmayı bırakır bırakmaz istenmeyen gerginlik geri geldi. Birinin psikiyatristi çağırması gerekiyor, çünkü sakinleştiriciye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Duş aldım, üstümü değiştirdim ve masama geldim. Ava için çiçek siparişi veriyorum, karta tam olarak ne istediğimi yazıyorum ve saat on birden önce teslim edilmesi için ekstra ödeme yapıyorum, yani beni görmek için ofisinden çıkacağı zaman. Bu yüzüme küçük bir gülümseme getirdi. Sonra Ava'nın o boktan, kemik titreten minibüse bindiğini gördüğümünden beri canımı sıkan bir şeyle uğraşıyorum. İnternette birkaç saat gezindim ama hiçbir şey bulamayınca yerel bir bayiyi aradım, ne aradığımı söyledim ve satıcı bana uygun bir şey bulacağını garanti edince teşekkür ettim. Telefonu kapatmadan önce "Pembe olduğundan emin olun" diyorum.

Rolex'ime bakıyorum. Zaman hiç bu kadar yavaş geçmiş miydi? Ayağa kalkıyorum, ofisimin etrafında daireler çiziyorum, oturuyorum, ayağa kalkıyorum, biraz daha yürüyorum. *Çok sürmez*, diyorum kendime. O zaman rahatlayabilirim. İşini yapabilir, hatta oturup onu izleyebilirim ve işi biter bitmez onu eve götüreceğim. Başımı geriye atıyorum. "Zamanın daha hızlı geçmesini sağla lütfen," diye yalvarıyorum, telefonum çaldığında cebimde bir şeyler arıyorum. Mesajı okuduğumda neredeyse kusacaktım.

İptal mi?

Beni iptal mi ediyor? "Sanmıyorum," diyorum, arama düğmesine basıp biraz daha volta atıyorum. "Telefonu aç, Ava. Bunu bana yapma." Sesli mesaja düşüyor. "Siktir!" Bir mesaj yazıyorum.

Ne için iptal edeyim?

Kanepeye oturuyorum, baş dönmemi gidermek için kafamı bacaklarımın arasına sokmak zorunda kalıyorum. Ne tür bir korkağım ben? Hasta hissediyorum. Yaralanmış. Paniklemiş.

Telefonum çaldı ve onu almak için çabaladım. Okuduğum şeye gerçekten inanamıyorum. "Sana zaman mı verdim?" Ona bir sürü zaman verdim. Yüzyıllar gibi gelen bir zaman. "Bu çok mu yoğun?" Devam ediyorum. "Çok mu hızlı?" Ayağa kalkıyorum, gözlerim tekrar tekrar okuyor, kalbim her okuyuşta daha da batıyor. "Aynı zamanda harika, Ava," diye fısıldıyorum, telefonumu alıp alınma bastırıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. En başa dönmeyeceğim. Hayatta olmaz. Onu tekrar arıyorum ve yine sesli mesaja düşüyor.

Ve tekrar.

Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

"Sikerim böyle işi." Ofisimden çıkıyorum, kararlı adımlarımın etkisiyle zemin ayaklarımın altında titriyor. İnsanlar beni izliyor. Yolumdan çekiliyorlar. Akıllı insanlar. Malikânenin çıkış kapısını kapatan John hariç hepsi.

"Aptalca bir şey yapacaksın," diyor, duruşunu genişletiyor, sağlam duruyor.

"Kımılda," diye homurdanıyorum ve çok şaşırıyor ama kımıldıyor. Yavaşça ve umutsuz bir iç çekişle de olsa.

Arabama biniyorum ve araba yolundan aşağı kayıyorum, Ava'yı tekrar tekrar arıyorum ve her sesli mesaja geçtiğinde küfredip direksiyonuma vuruyorum.

Trafik şeytani. Ruh halime uyuyor. Bir saatten fazla bir süre durup kalkıyorum ve hiçbir yere hızlıca varamıyorum. "Hadi," diye homurdanıyorum, arada bir arabamın burnunu trafiğin dışına çıkarıp gecikmenin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu hızla yürürsem oraya daha hızlı varırım ve bunu yapmaya karşı değilim. İptal etmesi gerekiyor. İhtiyacı mı var? İptal etmesine *gerek yok*.

her şeyi yapabilir. Yapmak istiyor. Neden? Her şeyden sonra, neden? Hayal kırıklığımı haykırıyorum, telefonum çaldığında gösterge panelime bakıyorum.

"Ne?" Sam'e sesleniyorum, tekrar şeritten çıkıyorum ama bana doğru gelen bir otobüs görünce hızla geri dönüyorum. Şoför kornasını çalıyor ve yanımdan geçerken bana parmak sallıyor.

"Sesini duymak güzel," diye takılıyor Sam ve önümdeki tampon tampona trafiğe bakarak dudağım kıvrılıyor. Bugün onun neşeli halini kaldıracak havada değilim. Gözlerimi açtığım andan beri -asında daha da öncesinden beri- tam bir bok fırtınası yaşıyorum ve bunu düzelteceği garanti olan tek şey beni iptal etti. "Neredesin sen?"

"Trafikte sıkıştım," diye homurdandım. "Şehre gidiyorum." Birinin aklını başına getirmek için. Ya da belki onu beceririm.

"Evet, bugün trafik çok yoğun dostum."

"Sadece sohbet etmek için mi aradın?"

"Lanet olsun, bu sabah kahvene kim sıçtı?" diye soruyor ve ben de gözlerimi devirerek boynuzuma birkaç sinirli şaplak atıyorum.

"Sam, ne istiyorsun?" diye sordum.

"Öğle yemeğinde Drew ile bira içmek için buluşacağım."

"Bu çok hoş," diyorum alaycı bir tavırla. "Siz iki muhabbet kuşu iyi eğlenceler."

"Yapardık ama az önce iptal etmek için beni aradı. Kapalı teklifler ve son teslim tarihiyle ilgili bir şeymiş."

"Hızlı bir bira içmek için zamanım yok." Çıldırarak çok meşgulüm. İçki içmediğimi unuttu mu? Gerçi, itiraf etmeliyim ki, şu anda gerçekten bir tane içebilirim.

"Bu yüzden aramadım. Burada kimin olduğuna inanamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Küçük, güzel iç mimarınız ve özellikle ateşli görünen bir kıvılcık saçlı."

Koltuğumda dik oturuyorum. Kate ile yemek mi yiyecek? İptal etti. Arkadaşıyla öğle yemeği yemem için mi? "Ne barı?" Tekrar kenara çekilerek soruyorum,

ilerideki araba kuyruğunun hareket etmeye başladığını gördü. "Piccadilly'deki Baroque. Peki, kıvıll saçlı kim?" "Kate. Senin tipin değil."

"Durduğum yerden tam benim tipim gibi görünüyor," diye düşünüyor Sam. Havamda olsaydım gülerdim. Sam'in tipi bir anda donunu düşürür. Genellikle Manor'da. Kate'i o kadar iyi tanımıyorum ama elde edilmesi zoru oynadığını hissediyorum. Biraz sinir bozucu arkadaşı gibi.

"Gitmem gerek," diyorum trafik nihayet durduğunda, ayağımı yere basmam için bana alan açıyor. Sam'e telefonu kapatıyorum ve öndeki arabayı solluyorum, Aston'um çığlık atıyor. Tek şey bu değil.

Sonunda şehre varıyorum, yasadışı bir şekilde park ediyorum ve bara doğru ilerliyorum, giderken de bir mesaj yazıyorum.

Beni bekletmenin ve zamana ihtiyacın olmasının iyi bir nedeni olsa iyi olur. Birisi ölüyor olsa iyi olur. Aklımı kaçıracığım, bayan. ÖPÜCÜK YOK

Bara doğru ilerliyorum ve onu hemen buluyorum. Ve sanki beni destekliyormuş gibi kalbim dörtlale koşmaya başlıyor. Tüm mantığımı aklımdan çıkarıyor. Beni mahrum bıraktığı için ona daha çok kızıyorum. Sam de masada, sağa sola arsız gülümsemesini gösteriyor.

Komediye onun sağlamasına sevindim. Ben de kızgınlığı sağlamak üzereyim.

Ava ayağa kalkıyor, çantasını ve telefonunu topluyor, ben de arkasında bir goril gibi kıpırdanıyorum. Profilini görebiliyorum. Gülümsüyor. Bu beni daha da sinirlendirmiyor mu? Gülümseyecek ne var ki?

Dönüyor, hala gülümsüyor.

Beni gördü.

Dur.

"Kim öldü?" Kükreyerek onu şaşkına çeviriyorum. "Beni sikip atamazsın Ava."

Gözlerini kırpıştırarak arkadaşına ve Sam'e bakıyor, kaybolmuş gibi görünüyor. Sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Sanki beni ektiği için uydurduğu boktan bahaneyi memnuniyetle kabul edeceğimi ve peşinden gelmeyeceğimi düşünmüş gibi.

"İşe dönmem gerek," diyor sonunda, gözlerini kaçırıyor ve beni geçip bardan aceleyle çıkıyor. *Ne oluyor lan?* Ne kadar sarsılmış olduğumu fark etmedi mi? Bunu nasıl değiştirebileceğini bir an olsun düşünmedi mi?

"Jesse," diyor Sam, kafası karışmış halimi kendine doğru çekerek. Başını soru sorar gibi eğiyor. "Nefes al, dostum."

Nefes almak mı? Evet, nefes al. Ama havayı ciğerlerime çekmeye çalıştığımda göğsüm sıkışıyor. İşte sorun da burada.

Sam ve Kate'i yüzlerinde endişeli bakışlarla barda bırakıp Ava'nın peşinden gidiyorum. Onu kaldırımda görüyorum, hızlı adımlarla yürüyor, saçları sırtında dalgalanıyor. Bruton Sokağı'nın köşesini dönüyor ve ofis kapısına benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı varıyor. Tam ona seslenmek üzereyken hızla içeri giriyor ve ben kahkahalarla gülüyorum, kısmen inanamıyorum, kısmen de çileden çıkıyorum. Benimle yüzleşmek zorunda kalmayacağını mı sanıyor? İçeri girip onu dışarı çıkarmayacağımı mı sanıyor? Bu kadının, söz konusu kendisi olduğunda benim utanmam ya da sınırlarım olmadığını hatırlaması gerekiyor.

Görünüşe göre.

Kapıdan içeri daldım, masasına doğru yürüdüm ve daha oturamadan onu yakalayıp omzumun üzerinden fırlattım. Ciyaklaması sikimin seğirmesine neden oldu. Kan kaynatacak kadar kızgın olsam bile, onun için hâlâ sertim.

İş arkadaşının masasının önünden geçerken "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağılıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yolumu takip ediyor. Onu dışarı çıkardım ve uygun bir duvar buldum. "Jesse, lanet olsun! İndir beni hemen!"

Yaltaklanıyorum. Tanrım, lanet olası bir denizci gibi küfretmeyi kesmeyecek mi? Arkama uzanıyorum ve onu yavaşça önümden aşağı indirmeye başlıyorum, önünün her santiminin benimkinin her santiminde kaymasını sağlıyorum. Kolum etrafına sarılmışken

Beline sarıldım, onu yerden kaldırdım, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu, azgın ereksiyonum karnının alt kısmına baskı yapıyordu. *Bunu hissediyor musun, bebeğim? Bu senin için, şu anda bunu hak etmesen bile.*

Gözlerim yüzünde gezinirken inliyor, arzusunun her nefis parçasını içime çekiyorum. Bu onaya ihtiyacım yoktu. Ama istiyordum. Nasıl bir oyun oynuyor?

Yutkunuyor ve ofis penceresine bakıp yüzünü buruşturuyor. Sikeyim onları.

"Mouth," diye fısıldıyorum, yüzünü tekrar kendime çekerek. "Beni ektin." Onu iffetle öpüyorum ve içimdeki her şey yumuşuyor. Dünyam dengeleniyor. Kalbim varlığını ilan ediyor. Ve ben ona bakarken, hayatım onun unutuluşuna doğru tünel açıyor gibi görünüyor. Tümüyle onun.

Gözlerini kaçırıyor, sanki gözlerimizin kilitlenmesinin yoğunluğuna dayanamıyormuş gibi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Ben de üzgünüm. Kabul ve inkâr arasında gidip geldiği için üzgünüm. Aramızdaki bağın kasırgasına dayanamadığı için üzgünüm. Çok üzgünüm. Ve hüsrana uğradım. Ve kaybolmuş. Ve, lanet olsun, sadece onun bana verebileceği şeye bağımlıyım.

İçinde olmak için boktan bir durum. Benim için *de*, onun için *de*. Ama olan oldu. Bunu kabul ettim. Artık onunla savaşmayı bırakmasının zamanı geldi. Sadece hisset. Her şeyi.

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum, öpücüğümle, tutkumla, ihtiyacımla onu bütünüyle yutuyorum. Beni reddetmiyor. Birbirimize dokunurken bunu yapamaz. Bir levye bile bizi ayıramazdı, bu yüzden Ava'nın savaşması sonuçsuz kalacaktı.

Kasıklarımı karnına sertçe bastırıyorum, bana yaptığı başka bir şeyi gösteriyorum ona. Mantıksız tepkiler kontrolüm dışında. Arzularım. Saplantım. Hayal kırıklığım. "Neden zamana ihtiyacın var?" diye soruyorum, o da başını hafifçe sallayarak iç geçiriyor.

"Düşünmek için."

Düşünmek mi? Düşünmeyi bırakmalı. Benim gibi onu da çıldırtacak. "Düşünme Ava," diyorum sertçe. "Bu böyle. Kabullen bunu." Kendimi ayrılmaya zorluyorum, aletim ağrıyor, içine gömmemi istiyor. Doğru zaman, yanlış yer. Sallanmaya başladığında onu sabitlemek için uzandım, gülümsemem durdurulamazdı. *Devam et, bebeğim. Şimdi inkar et. Dünyanı alt üst etmediğimi söyle.*

Acı içinde tıslıyor ve ben geri çekiliyorum.

Onu bırakıp geri çekiliyorum, gözlerim lazer gibi kolundaki morlukların üzerinde. Çenem aşırı hızlanıyor, dişlerim gıcırıyor, nefesim bir kez daha boka sarıyor. Ava O'Shea söz konusu olduğunda kontrol edemediğim başka bir şey var. Bu yeni keşfedilen öfke.

Kafamın içinde sürekli tekrarlanan iki talimat var. Sadece iki tane. O kel herifi bul.

Ve onu öldür.

Öfkemin kaynağını hızla örtüyor, eli izlerin üzerine yerleşiyor. Bu anlamsız bir çaba. Zihnime kazındılar. "Ben iyiyim," diyor sessizce, önümde beceriksizce kayarak. "İşe geri dönmem gerek."

Ona, bu güzel, umursamaz kadına bakıyorum ve içimde rahatsız edici bir şey kayıyor. Suçluluk duygusu. Ama bu suçluluk duygusu yabancı, ama bir o kadar da acıtıyor. Midemi bulandırıyor. Kendimi cezalandırmak istememe neden oluyor. Onun incindiğini bilmek, ister fiziksel ister duygusal olsun, beni öldürüyor ve burada durup beni altı kez yere seren kadına bakarken, en dayanılmaz farkındalığı yaşıyorum.

En çok onu incitebilirim. Ben sadece sevdiğim insanları incittim. Onun ruhunu öldürebilirim. İnancını. Güvenini.

Dışarıdaki kadın sana aşık oluyor Jesse. Sahip olduğun diğer tüm kadınlar gibi. Muhtemelen daha sert olması dışında. Muhtemelen daha hızlı. Ve senin kim olduğunu bilmiyorken bu çok acımasızca.

John'un sözlerini duymazdan gelmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Çünkü bu kadının beni düzeltebileceğinden emin olsam da, bu süreçte onu kırabilir. Ve Tanrım, bunu ona yapamam.

Onu.

Sersemlemiş, kafam karışmış ve kendimi daha da kırılmış hissederek geri çekildim.

Daha önce.

O bir tedavi. Ben bir hastalığım.

Çekip gitmek. Hak ettiği erkeğe ve hayata sahip olmasına izin vermeliyim.

Ben o adam değilim. Ve ona o hayatı veremem.

Öfkem on katına çıkıyor ve ayaklarım beni geri, ondan uzağa götürüyor, bedenim beynimle aynı doğrultuda çalışıyor. Ava'nın yüzündeki şaşkın ifadenin üzerimde durduğunu hissedebiliyorum.

I. Am. Ötesinde. Yardım edin.

Bir an için bile olsa Ava'nın beni kurtarabileceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Çünkü beni kurtarmak onu kırmak anlamına geliyorsa, ben yokum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim yanıyor ve dönüp ondan uzaklaşıyorum. Arkama bakma isteğimle savaşıyorum ve kaybediyorum.

Sersemlemiş görünüyor. Kafası karışmış.

Yok olmaktan iyidir.

Arabama dönene kadar umutsuzluğumu göklere çıkarmıyorum.

Malikâneye dönüşümü HATIRLAMİYORUM. Massive Attack çalıyordu ve *Angel* çaldığında sesi sonuna kadar açtım, düşüncelerimi ve onun bana baktığı, kaybolmuş ve sersemlemiş görüntüsünü bastırmaya çalıştım.

Aston'umu gelişigüzel park ediyorum ve uyuşmuş bacaklarımla malikânemin merdivenlerini çıkıyorum, zihnim beni bu cehennemden kurtarabilecek tek şeye odaklanmış durumda. Yanından geçtiğim herkesi görmezden gelerek odalar arasında ilerliyorum ve ben yaklaşırken John, Sarah ile birlikte ofisimden çıkıyor, beni gördüğünde yüzü asılıyor. Ceketimden kurtulmak için omuz silkmeye ve kravatımı gevşetmeye başladım.

Onu geçip ofisime girdiğimde "Yapma," diyor. "Yapma, Jesse."

"Neden?" Sarah soruyor. "Rahatlamaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Kapa çeneni," diye bağıyor John, ama Sarah'yla bu şekilde konuştuğuna göre ne kadar kızgın olduğunu anlayamayacak kadar odaklanmış durumdayım. Sarah ne kadar kaltak olursa olsun onunla asla böyle konuşmaz.

İçki dolabına yöneliyorum ve ellerimi kenarına dayıyorum, nefesim daralıyor, gözlerim şişeleri tarıyor. "Bırak beni," diye emrediyorum, John'un varlığını hâlâ arkamda hissederek. "Sadece beni rahat bırak."

Kapı kapanıyor ve ben şişelere bakmaya devam ediyorum, hayatımda olan her boktan şey kafamın içinde dönüp duruyor ve bana acımasızca şunu hatırlatıyor

sayısız eksikliklerimi. Aptallığımı. Kaybettiklerimin ve asla sahip olamayacaklarımın. *Ava*. Listenin en başında o var ama bir de amaç, umut, huzur, özgürlük var.

Bağışlama.

Bunların hiçbirisi asla benim olmayacak.

Burun deliklerim alevleniyor ve bir şişe alıp masama götürüyorum ve sandalyeme çöküp önüme koyuyorum. Kokusunu alabiliyorum. Rahatlamamanın, hissizliğin, boşluğun kokusunu alabiliyorum. Avucumu şakağıma dayayıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Jake'i görüyorum. Lauren'ı görüyorum. Rosie'yi görüyorum. Carmichael'ı görüyorum. Bıçağı, alkolü görüyorum, nefret dolu sözleri duyuyorum.

Hayatım olan korku filmi gözlerimin önünde oynuyor, her dayanılmaz detay, her korkunç an.

Ve sonunda, perde kapanmadan önce, *Ava*'nın yüzü.

Son.

Şişeyi elime alıyorum, kapağını açıyorum ve dudaklarıma götürüyorum, ulaşabildiğim kadarını yudumluyorum. Nefesim kesiliyor, yanma şiddetleniyor. *Biraz daha*. Tekrar ağzıma götürüp votkayı yudumluyorum, şişenin içinde kaybolmaya kararlıyım.

Kaç yaşındasın sen?

Biraz daha votka.

Gitmene asla izin

vermeyeceğim. Bırakmanı

istemiyorum.

Biraz daha votka.

Senin içinde kaybolacağım.

Biraz daha votka.

Seni bir kez elde ettim mi, artık benimsin.

Daha fazla. Sikişmek. Votka.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere karışıyor. Her an acı verici. Tüm şişeyi bitirmeye çalışıyorum, benimle alay eden her hatıradan daha da öfkeleniyorum.

Bana sunulan her an boşa giden bir umuttu.

Kim bilir ne kadar zaman sonra pencereden dışarı bakıyorum ve güneşin battığını görüyorum. Ayağa kalkıp dolaba giderken titrek bir elimle gömleğimin üst düğmesini açmak için uzanıyorum. Kapı çalınıyor. "Git buradan," diye mırıldanıyorum.

Biraz daha votka.

Beni görmezden geliyorlar ve kapı açılıyor. Sarah içeri giriyor, gözleri elimdeki şişeye takılıyor. "Biraz gevşemek için yardım ister misin?"

"Hayır, yalnız kalmak istiyorum," diye tersliyorum, sarhoş ağzım onun kalın derisini delip geçmiyor.

Başka bir şey söylemiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, ben de sendeleyerek kanepeye uzanıyorum, yumuşak minder çarpan başıma demir gibi geliyor. Alkolün etkisiyle çarpıyor. Hâlâ imgeler, anılar ve lanet olası duygularla çarpıyor. Tüm bunların geçmesi için ne kadar içmem gerekiyor? Hiç geçecek mi? Hiçliğin hoş karşılandığı yere geri dönebilecek miyim?

Biraz daha votka.

Huzursuz bir şekilde kalkıp ofisimde volta atmaya başlıyorum, bacaklarım dengesiz, koca vücudum sallanıyor. Neden hâlâ canım yanıyor?

Biraz daha votka.

Tak, tak.

"Dedim ki-" Ofisimin kapısı açıldığında ona bakıyorum. Ve eşikteki Freja Van Der Haus'a bakıyorum.

Paltosunun kravatını çeker. Silkiyor. Gözlerim çıplak vücudunda geziniyor.

"Kapıyı kapat," diye sertçe emrediyorum, o itaat ederken şişemi dolabın üzerine koyuyorum. Ellerimi sert yanaklarıma sürüyorum, Ava'ya hiç benzemediği gerçeğiyle boğuşuyorum. En az yirmi yaş daha yaşlı. Daha fazla et

Kemikleri. Sarı saçlı. Çok fazla makyaj. Daha farklı olamazdı. "Buraya gel."

Yavaşça yanıma geliyor ve sarhoş gözlerimin arasından bile vücudunun aydınlandığını görüyorum. Önümde durdu.

Unut gitsin.

Onu ortadan kaldırın.

Kendimi bu kabustan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve daha da önemlisi Ava'yı benden kurtarmak için. Ve alkolün sersemliği devreye giriyor-
evet, *bu tanıdık*. İstekli bir kadın. Kavgaya yok. *Bu. Bu. Nasıl. Sikerim*. Hangi
amcık olduğu önemli değil. Sadece istekli bir sikiş. "Arkanı dön," diyorum,
sesim halsiz. Yavaşça dönüyor, omzunun üzerinden nazlı nazlı bakıyor. Ön
sevişme istiyor. Bir birikim. Aklını başından almak için uzun bir seans.

Onu memnun etmek gibi bir isteğim yok, sadece kaçmak gibi umutsuz bir
ihtiyacım var. Bir prezervatif kapıyorum ve bir elimle boynunu sıkıyorum, onu
ofisimden kanepeye doğru yürütüyorum, kemerimi çözüp pantolonumu çekerek
açarken baskı uyguluyorum, onu eğilmeye teşvik ediyorum. Gevşek aletim elime
düştü. Onu okşuyorum, canlanmasını istiyorum, sertleşmesi için yalvarıyorum,
gerginlik ve çaba neredeyse çok fazla. Prezervatifi biraz çaba sarf ederek
takıyorum ve elimi sırtına koyarak kendimi onun ıslak, yalvaran amcığına
götürüyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan ya da düşünmeden içine doğru
itiyorum. O hazırды. Her zaman hazır.

Her zaman öyledirler.

Homurdanıyorum, kalçalarını tutuyorum, ne kadar yanlış hissettiğini
görmezden geliyorum. Tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu. Haykırıyor,
arka dişlerimi ısırıyorum ve itmeye başlıyorum, başım geriye düşüyor, ona
bakmak istemiyorum, kendimle muhakeme etmek istemiyorum. Onu sertçe sik.
En iyi yaptığın şeyi yap Ward. Ben sevme yeteneğine sahip değilim. Sadece
sikişebiliyorum. Tek bildiğim, tek iyi olduğum şey bu.

Bu anlamsız zevkten başka bir şeyi hak etmiyorsun.

Duygularını kapıda bırak.

Tavana doğru böğürüyorum, ona sertçe vurmaya başlıyorum, parmaklarım
kalçalarını pençeliyor. Bu zevkli değil. Amacına hizmet etmiyor. Sarah

bana gülmeye hakkı var. Ava'ya sahip olabileceğimi düşünmek. Bu yüzden bu kadını buraya gönderdi.

Sırtımda bir el hissediyorum ve başımı eğip omzumun üzerinden bakıyorum. Baştan ıkarıcı bir gülümseme beni karşılıyor. Homurdanıyorum, bir amdan kurtuluyorum ve kadını önümde sürüklüyorum, onu Freja'nın yanındaki kanepenin üzerine eğiyorum ve bir bağırıyla sikimi diğerine gömüyorum. Zevk çığlıkları atıyor, kafası hemen sağa sola savruluyor.

Tişrtmden ter sızmaya başlıyor, yüzüm geriliyor, aletim acıyor. Gözlerimi kadının sırtına dikiyorum. Sonra da beni izleyen ve sıranın kendisine gelmesini bekleyen Freja'ya. Yüzü bozulmaya başladığında gözümü kırıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, kendimi kafesimden kurtarmaya çalışırken beynim kafatasımın kenarına arpıyormuş gibi hissediyorum.

Onlar. Değil. değiller. İstedideğim.

Tuzağa düştüm.

"Siktir!" Ellerim saçlarıma gömülürken havlayarak hızla çekiliyor ve etrafımda dönüyorum. "Defol!" diye bağırarak kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Defol git!"

Her iki kadın da koşarak uzaklaşıyor, yüzlerinde saf bir şok ifadesi var ve ben hemen kendimden daha fazla nefret ediyorum. Bunu hak etmemişlerdi. Ama hatalarımı düzeltecek durumda değilim.

Kapıyı arkalarından çarpıyorum. Yumrukla.

Müstehcenlik üstüne müstehcenlik feryat et.

Sonra dolaba doğru ilerliyorum, kollarımı bağırarak yüzeyde gezdiriyorum, bardakları ve şişeleri yere düşürüyorum. Mini buzdolabını çekip açıyorum ve bir şişe su alıp çılgınca içiyorum. İşim bitince bir kenara atıyorum, hemen bir tane daha alıp mideye indiriyorum. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Sanki beni alkolden ve günahlarımdan arındıracakmış gibi su içmeye devam ediyorum, şişe şişe. Sonunda midem isyan ediyor ve bir çöp kutusu kapıp içine kusuyorum, öksürüyorum, sırıyorum ve ğryorum.

Benden bu kadar.

Ama daha bitirmedim.

Dolabın bir ucundan tutuyorum ve sağlam parçayı ofisime sürüklüyorum, kapıyı kapatıyorum, kendime barikat kuruyorum. Gitmemi engelliyor. Ve herhangi birinin içeri girmesini.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim umutsuz yaşlarla doluyor.

Kaçamıyorum. Kendimi sabote etmekten kurtulamıyorum. Ben kendimin en büyük düşmanıyım. Bir başarısızlık. Zehrin en ölümcül türü. Her yönden aklımı kaçırdım.

Ve asla sahip olamayacağım bir kadına umutsuzca aşığım.

Ya da hak edemeyeceğim.

"Neden ben yaşadım ve hepsi öldü?" Kendime duyduğum nefretle kükrüyorum.

Neden? Ölmüş olmalıydım. Onlar değil. *Onlar değil. Onlar değil.*

Çünkü babamın her zaman söylediği gibi ben berbat biriyim. Tamamen, kurtarılamaz bir pislik.

Bu düşünce beni biraz daha votka bulmak için yerdeki şişeleri karıştırmaya itti.

Tüm bunların bitmesini istiyorum.

BEN NE YAPTIM? Nasıl yapabildim? Bu hata için cezam ne olacak? Kendimi affettirebilir miyim?

Zihnimde birbiri ardına sorular uçuşuyor, cevaplarıyla yüzleşemediğim sorular.

John geldi ve gitti. Sam ve Drew gelip gittiler. Sarah, tuvaleti kullanmak için kendimi bıraktıktan sonra beni takip etti. Hepsi kapının diğer tarafında durmuş, zorla açmaya çalışıyor ve bana sesleniyorlardı. Hepsine mesaj attım. Onlara iyi olduğumu söyledim.

İyi olmaktan çok uzağım. Ben bir enkazım. Suçluluk duygusuyla boğuşuyorum. Utanç peşimi bırakmıyor.

Ama ben acı çekerken, en azından Ava çekmiyor. *Özellikle de bir kez bile mesaj atmadığı düşünülürse.*

Kendimi kanepeye sürüklüyorum, telefonumu şarjdan çıkarıyorum. Cumartesi. Günlerdir burada çürüyüp duruyorum. İlk iki gün içtiğim votkanın her damlasını bitirdim. Güvendeydim. Daha fazla anlamsız sevişme riski olmadan uyuşmak için ofisimde barikat kurdum, arada sırada uykuya daldım, ama kabuslarım beni uyandırmadan önce sadece bir iki saatliğine. Sonra votka kurudu. Ve son iki gün boyunca geriye kalan tek şey akşamdan kalma olmak, pişmanlık ve hayatımda keder ve suçluluğun hüküm sürmediği kısa bir zamanın anılarıydı. Akşamdan kalmalığım geçti ama hala kendimi ölü gibi hissediyorum. İlk defa alkol sorumlu değil.

Telefonumu bir kenara fırlatıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum, uzamış kirli sakallarımın avuç içlerimi çizdiğini hissediyorum. Kaslarımın her biri gergin hissediyor. Zekice ayağa kalkıyorum, rahatsızlığımın etkisiyle geriniyorum. Ben de ölüm gibi kokuyorum, gömleğim buruşuk ve bayat. Bir duşa ihtiyacım var. Belki on.

Kapıya, onu engelleyen dolaba bakıyorum. Tuvaleti kullanabilmek için her seferinde yerinden oynatmaya zorlandığımda daha da ağırlaşıyor. Artık işemek için çaresizim. Ama yine de gitmekten korkuyorum. Ne yapabileceğimden ya da dışarıda kimin olabileceğinden korktuğum için değil, gitmek gerçekliğimle yüzleşmek anlamına geldiği için. Ava'nın olmadığı bir gerçeklikle.

Aletimi başka iki kadının içine soktuğum bir gerçeklik. Acımı bastırmak için doğruca bara gidebileceğim bir gerçeklik.

İçimi çekiyorum ve dolabın yanına gidiyorum, kenarından tutup vücudumu kullanarak onu çekiyorum. Bir santim bile kıpırdamıyor ve bunu yapmaya çalışırken hızla nefes nefese kalıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, kendimi güçsüz hissederek duvara yaslanıyorum.

Pencereye çarpan bir şeyin sesi dikkatimi oraya çekiyor ve Sam'in yüzünü cama yaslanmış, gözleri ofisimin içini ararken buluyorum. Her zaman neşeli olan dostum endişeli görünüyor ve sonunda beni kapının yanında yığılmış halde bulduğunda başını sallıyor. Yorgun bedenimi odanın içinde sürüklüyorum ve bitkin bir halde pencereyi açıyorum, ellerim beni tutmak için çıkıntıya düşüyor. "Hey." Sesim gergin geliyor, boğazım ağrıyor.

"Dostum," diyor iç çekerek, endişeli gözleri perişan halimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ne oluyor?"

Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum, zorlanan ciğerlerimi rahatlatmaya çalışıyorum. Nefes almak bile acıtıyor. "Bu boka geri dönmek istemiyorum Sam," diyorum karanlığıma, onunla yüzleşemiyorum. "Bu boka geri *dönemem*." Kırk yaşına gelmeden ölmüş olacağım ve şimdi cennetin tadına baktım, sonsuza dek mahvolmuş gibi hissediyorum. Bu cehennemden sağ çıkamam.

"O zaman geri dönme," diyor, sanki bu kadar basitmiş gibi ve ben ona bakıyorum. Hafifçe gülümsüyor. "Geri dönme, Jesse."

"Yardıma ihtiyacım var." Hayatımda ilk kez bunu itiraf ediyorum. "Ve nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Pencereden uzanıp kolumun üst kısmını tutuyor. "Hepimiz senin için buradayız, dostum."

Hepsi. Bu doğru değil. Ava burada değil. Ama duygularını takdir ediyorum.

Nefes alıp kendimi dikleştiriyorum ve Sam'in koşu takımını giydiğini fark ediyorum. "Geldin mi gidiyor musun?" diye soruyorum.

"Been. Hadi, içine biraz yemek koymamız lazım." Geri çekiliyor ve ben ofisimin kapısına bakıyorum.

"Dolabı yerinden oynatamam," diye itiraf ediyorum ve Sam'i pencereye doğru çekiyorum. Kapıya doğru bakıyor ve gözlerini devirerek ofisime doğru tırmanıyor. "Teşekkürler," diyorum sessizce, o odanın içinde adımlarken, ben de yavaşça onu takip ediyorum. O bir tarafı tutuyor, ben diğer tarafı. Ona sadece bu odun yığınının taşımama yardım ettiği için teşekkür etmediğimi biliyor.

Dolabı yerine yerleştiriyoruz ve ofisimden çıkarken cesaret verici bir nefes alıyorum. Yan yana yürürken malikâne sessiz. "Full English?" Bara vardığımızda Sam soruyor.

Yanaklarımı şişiriyorum. Günlerdir sadece sıvıyla beslendikten sonra acıkmış olmalıyım ama midemin kaldırabileceğinden emin değilim. "Sadece biraz tost." Sam sipariş verirken köşeye oturuyorum, telefonumun ekranına bakıp bitmek bilmeyen mesajları ve cevapsız çağrıları temizliyorum. Ava'dan gelen yok. *Hala yok.*

Sam kahvelerle dönüyor, benimkini şekerle doldurup önüme koyuyor. Ellerim ağzıma götürürken titriyor ve bu Sam'in gözünden kaçmıyor. "Konuş benimle," diye yumuşakça emrediyor. "Ne oldu lan?"

"Her şeyin imkânsız olduğunu fark ettim," diye itiraf ediyorum, fuayede John'u gördüğümde onun yanından geçip gidiyorum. Beni görünce Sam'i de görüyor ve yoluna devam etmeden önce kayıtsızca başını sallıyor.

"Cevap içki mi?"

Başımı sallıyorum. "Cevap yok."

"Her zaman bir cevap vardır." Kahvesini karıştırıyor, tüm dikkati benim üzerimde. "Ona aşıksın."

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Aşkın ne olduğunu bilmiyorum."

"Benimle kafa bulma," diyor, sesi biraz sinirli çıkıyor. "Aşkın ne olduğunu biliyorsun. Aşk korkutucudur. Acı verir ve yanılıyorsam beni düzelt, şu anda acı çekiyorsun."

"Ne diyorsun sen?"

Dirseklerini masaya dayayarak ilerliyor. "Sana onun hayatında olması mı yoksa olmaması mı daha çok acı veriyor diye soruyorum."

"Aptalca bir soru."

"O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

Benim Yumruk Toplar, benim eklemlerdönüyor Beyaz.

"Biz sahip olmak Çünkü ben acı çeksem de Ava'nın çekmediğini biliyorum. O
."

"Nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı çatarak arkama yaslandım. "Ne?"

"Acımadığını nereden biliyorsun?"

"Sam, bir hafta boyunca benden kaçmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ne zaman ilerleme kaydettiğimizi düşünsem, yine geri adım atıyordu."

"Evet, çünkü muhtemelen sana aşık oluyor ve dediğim gibi aşk çok korkutucu bir şey."

John'unkinin neredeyse aynısı olan sözleri ağzımın kapanmasına neden oluyor. "O zaman neden aramadı?"

"Onu bırakıp gittin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Şu ateşli kızıl saçlı arkadaşıyla mesajlaşıyor olabilirim de olmayabilirim de. Ava'nın şu anda yürüyen bir ceset olduğunu söyledi. Kaybolmuş. Sefil." Oturan halime doğru başını sallıyor. "Senin gibi değil."

Acı mı çekiyor? Hayatından çıktığım için rahatlamıyor mu? "Burada ne olduğunu bilmiyor, Sam. Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Tamamen karanlıkta." "O zaman söyle ona."

Gölüyor ve sonra öksürüyorum, boğazım ağrıyor. Bir torba çivi yutmuş gibi hissediyorum. "Her şey mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmesi gerekiyor."

"Bilmesi gerekmiyor. Her şeyi değil. Lanet olsun, Sam." Bu konular hakkında konuşamayacağımı biliyor. Düşündükçe terliyorum.

"Geçmişinin çok trajik olduğunu biliyorum dostum, ama umarım bunu onunla paylaşacak cesareti kendinde bulabilirsin. Ama bu senin elinde." Mavi gözleri yumuşuyor. "Malikânede olanlar mı? O bok artık burada, Jesse. Ve tam burnunun dibinde, birinin dökmesini bekliyor. O kişi sen olmalısın."

O haklı, elbette. Eğer öğrenecekse, bunu ben söylemeliyim. Başımı sallıyorum. Sanki konuşmaya bile tenezzül edecekmiş gibi konuşuyoruz ve ben bundan cidden şüpheliyim. Ayrıca, Malikâne'de olanlar tek itirafım değil. "Her şeyi berbat ettim." Pişmanlık ciğerlerimin etrafında bir mengene gibi, onları sıkıyor ve hava girmesini engelliyor.

"Evet, sen bir pislisin. Ama anlıyorum."

"Öyle mi?" Umutla ona bakarak soruyorum. Sessizliği her şeyi anlatıyor ve dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Tabii ki anlamayacak. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Ona sadece nasıl hissettiğini gösterebilirsin. Geri kalan her şey kendiliğinden gelecektir."

"O kadınla birlikte olmak benim için tek yönlü bir çılgınlık bileti gibi görünüyor." Ve kendinden geçmeye giden iki yönlü bir bilet.

Sam gülüyor. "Onun hakkında tutkulusun. Bu oldukça ferahlatıcı."

"Onun böyle düşündüğünü sanmıyorum," diye homurdanıyorum, kahvemi dudaklarıma götürüyorum, kafeine çok ihtiyacım var.

"O zaman onu yap."

Gözlerim fincanımdan kalktı. "Beni görmek istemeyecektir."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıyor. Sandalyesi yere sürtünüyor, sesi kulaklarımda cnlyor. "İi bittiğinde Drew'la kahve içmek için buluacağım."

"Kahve mi?" Biraz güldüm. "Nesiniz siz, iki yalı kadın mı?"

Sam beni görmezden geliyor ve alıanlarımdan biri olan Pete'in getirdiği tostı kabul ediyor. Masanın zerine koydu. "Aslında bir müdahaleyi tartışmak için buluuyorduk."

"Ne için?"

"Sen, seni fahie." İ çekerek tabağı işaret ediyor. "Ye. Du al. Kendine eki düzen ver." Yarım dilim tostı yavaşça yemem için beni yalnız bırakıyor.

Eyalarımı topla.

Nereden balayacağımı bilmiyorum.

Ve Ŗimdi sıralanacak daha çok bok var.

Talimatlara uygun olarak odama gidip du alarak balıyorum. Sonra biraz daha kahve. Dolaplardan birine gidip temiz bir boxer almak için çekmeceyi açıyorum. Kıpırdama.

Sütyeni bana bakıyor.

ekmeceyi kapatıp kot pantolon getirdim.

Biraz daha kahve.

Gardırobumdan siyah bir gömlek al. Biraz daha kahve.

Sonra durdum, merak ettim... Ŗimdi ne olacak? Git buradan. Buradan ıkacağım. Ŗu anda yapabileceğim en iyi Ŗey kcımı kaldırıp Malikâne'den çıkmak olurdu. Anahtarlarımı alıp kaçıyorum, sersemlemiş bir halde Lusso'ya doğru sürüyorum.

Tabii ki, çatı katımdaki her Ŗeyin zerinde Ava'nın izi var. Ondan kaçış yok. Ne zihnimden, ne gözlerimden, ne de lanet olası atlamamdan.

Kalbim. Evin içinde on kez volta atıyorum, birkaç kutu daha boşaltıyorum, zamanın acı verici bir yavaşlıkla akıp gidişini izliyorum. Burada tek başıma yalnızım.

Akşama doğru delireceğim. Malikâneye geri dönmek istemiyorum. Burada yalnız kalmak istemiyorum. Ava'yı arayıp cevap vermesini ve kendimi açıklamama izin vermesini umarak durmadan düşündüm. Yine de tanrıların bana o kadar nazik davranmayacağını biliyorum. Sonunda Sam'i aramaya karar verdim.

"Siz iki kız nerede kahve içiyorsunuz?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Burlington'ın köşesindeki küçük yer. Yarım saat içinde orada olurum."

"Yola çıkıyorum."

Açıklanamayan bir mucize eseri, kafenin birkaç yüz metre ilerisinde bir park yeri buluyorum. Drew ve Sam dışarıda bir masada oturmuş sohbet ediyorlar, ama benim yaklaştığımı fark edince susuyorlar. Sam'in bu sabah ofisimde bulduklarını Drew'a anlatacağını bildiğimden, "Kulaklarım yanıyor," diye takılıyorum. Oturuyorum ve Sam bana masadan bir kahve uzatınca başımla teşekkür ediyorum.

"Nasılsın?" Drew soruyor ve böyle basit soruları sormakta zorlandığını bildiğim için fincanımın üzerinden ona gülümsüyorum. Her zamanki vurdumduymaz yüzü garip bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. Bu sabah Sam'e yüklediklerimi ona da yüklersem benimle ne yapacağını bilemez, o yüzden basit tutuyorum. Alay ettiğinde Sam'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?" diye ekliyorum. "Bana neler olduğunu anlat." Konuyu kendimden uzaklaştırmalıyım. Bir tür normallik bulmaya çalışmalıyım. Çok komik. *Normalde* kahve içip sohbet etmek için buluşmadığımız kesin. Daha çok bir içki ve sevişme gibi.

Arkadaşlarımın ikisi de sessiz ve ben de birkaç kez ikisinin arasına bakıyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyorum. Hiçbir şey mi? Sam omuz silkiyor ve Drew kahvesini karıştırıyor. "Kahve buluşmalarını sık bir şekilde yaparız," diye mırıldanıyorum, tam Sam'in

Telefon masanın üzerinde çınlıyor. Kolu şimşek gibi fırlayıp telefonu aldı. Tanrım, onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim. Tabii elinde ip yoksa. "Acil mi?" Sandalyesinde beceriksizce kaymasını izleyerek soruyorum.

"Hayır."

Drew kıkırdıyor ve gözlerimi ona çeviriyorum. Hemen yüzünü düzeltiyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." "Hiçbir şey."

"Tanrı aşkına." Kahvemi yere çarpıp ayağa kalkıyorum. "İkinizin çatı katında topuklu ayakkabılarımı tekmelemekten daha iyi bir seçenek olmanız gerekiyordu. Sanırım gidip tek başıma boktan bir televizyon izleyeceğim."

Sam sarkar, bakışlarını Drew'a çevirir, o da omuz silkmektedir. "Ben Kate." Sam telefonunun ekranını bana gösteriyor. "Ava'yla dışarıda."

Ellerim sandalyenin arkasında, masanın altına itmeye hazır bir şekilde donup kalıyorum. Boğazım tıkanıyor. Tenim karıncalanıyor. "Bu çok hoş." Sözcükleri zorluyorum, zihnim teğet geçiyor. Dışarıda içiyor. Sosyalleşiyor. Muhtemelen kendi yaşına yakın erkeklerin ilgisini çekiyor. Yani ben içimde yavaş yavaş ölürken, o hayatını mı yaşıyor? Sanki biri kalbime bir hançer saplamış ve onu döndürmüş gibi hissediyorum. Ben ne zaman bu kadar dramatik bir otuzbirci oldum?

Drew kısaca, "Otur," diye emrediyor ve eğilip sandalyeyi tekrar itiyor. Mutlak bir ıstırap içinde neredeyse üzerine düşüyorum. "İç." Elime fiziksel olarak bir şişe açık su tutuşturuyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bilmek istemezsin," diye cevap veriyorum, soğuk sıvıdan bir yudum alarak. Onu bulup bir barbar gibi omzuma atmak ve mağarama geri götürmek istediğimi düşünüyorum. Ve beni durdurmaya çalışan herkesi öldürmek.

"Evet, aslında biliyorum." Drew bana doğru dönüyor, başını soru sorar gibi eğmiş. "Bu kadının nesi var?"

Gülüyorum ve bu durdurulamaz. Neden herkes bana bu aptalca soruyu sorup duruyor? Ve ben neden kendime bunu sordum ki? Yarı kesilmiş ve aletini içine sokmak istemediği sürece hiçbir kadına ilgi göstermeyen bir adam için son derece makul bir soru.

"Ee?" diye üsteleyince kaşlarımı çattım.

Tekrar nasıl açıklayabilirim? "İçki bana her şeyi unutturuyor," diyorum, su şişemi masanın üzerinde yavaşça çevirip inceliyorum. "Acıyı uyuşturuyor." Derin bir nefes alıp veriyorum ve sandalyeme gömülüyorum. "Ama onu unutmak istemiyorum ve uyandırdığı duygulardan hoşlanıyorum."

Drew Sam'e şaşkın gözlerle bakar. "Son zamanlarda ortaya çıkan öfken bile mi?"

Gülüyorum. "Sinir bozucu biri, evet." Benimle mücadele ettiği ve kaybettiği onca zamanı düşünerek gülümsüyorum. "Mantıksız ve bu beni deli ediyor, evet." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ama yine de iyi hissettiriyor. Berbat, değil mi?"

"Çılgın hissetmek iyi hissettiriyor mu?"

"Bana meydan okuyor. Bu hoşuma gidiyor. İçimi ateşliyor ve bu gerçekten hoşuma gidiyor. Ama en çok da kalbimin sonsuza dek ilk kez atması hissini seviyorum." *Sanki hak ediyormuş gibi.*

Drew telaşla arkasına yaslanıyor ve Sam masanın öbür ucundan bana gülümsüyor.

Tanrı aşkına. Görünüşe göre beni de bir kıza dönüştürmüştü. Sam'in daha önce bana söylediklerini hatırlayarak suyuma kaşlarımı çatıyorum. Ava üzülüyordu. Ama şimdi içmeye gittiğini duydum. *İçmek insanlara unutturur Ward.* Ve bu onun için iyi bir şey. Beni unutmaya ihtiyacı var.

Hayır, yok.

Evet, öyle.

Dişlerim gıcırdamaya başladı. Beni aklından çıkarması için kaç erkekle yatması gerekecek? Çoktan çıktım mı? Olamam çünkü Kate üzgün olduğunu söyledi. *Seni unutmak istemiyor Ward. Kafanı kışından çıkar. Bu konuda bir şeyler yap.* Kaşlarımı çatıyorum, bir kargaşa duyduğumda caddenin karşısına bakıyorum, bir adamın bir bardan sendeleyerek çıktığını görüyorum.

insanlar, park etmiş arabalar, duvarlar. Düzensiz. Kontrolden çıkmış. *Kısıtlı*. Ve aniden tanımadığım bir adam değil. Benim.

"Yukarıda ne var?" Galeri sahanlığını dönerken soruyorum, Carmichael Amca önde, John arkamda, sanki beni koruyorlarmış gibi. Vitray pencerenin yanında duruyorum ve ikinci katın tepesindeki ahşap kapılara bakıyorum, yumuşak, erotik bir müzik çalıyor. İlk kez Carmichael'ın özel dairesinin önünden geçmeme izin veriliyor.

"Hadi bir içki alalım," diyerek bizi bara geri götürüyor. İçeri giriyorum ve Carmichael bana hizmet etmek için bekleyen İtalyan adama işaret ediyor. "Artık on sekiz yaşındasın, evlat. Her şey bitmiş değil. Önünde hâlâ kazanacağın şeyler var."

Bir adım öne çıkıp üst rafı tarıyorum, haklı olup olmadığını merak ediyorum. Hayatta tekrar kazanabileceğimi hissedebilecek miyim? Muhtemelen hayır.

İçki içmek için asla on sekiz yaşında olmam gerekmedi ama Lauren o votka şişesini ürettiğinden beri bir damlasına bile dokunmadım. Bulanıklık, uyuşukluk güzeldi ve şimdi uyuşuk olmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Etrafıma, sayısız insanın oturduğu, sohbet ettiği, güldüğü bara bakıyorum. Lauren yok. Şükürler olsun. Güvendeyim. Carmichael'ın demek istediği de bu. Güvendeyim. Özgür. Kabustan uzakta. "Bir votka lütfen," diyorum taburelerden birine tüneyerek, bedenimin hafıflediğini ve boğazımı tıkayan endişe yumağının küçüldüğünü hissederek. Bir kadın yaklaşıyor. Olgun bir kadın. Çekici. Keyifle gülümsüyor.

Onaylandı.

Kabul edildi.

İçkimi boynuma götürüp bir tane daha sipariş ediyorum.

"Jesse?"

Gözlerimi kırıştıtırıp iki arkadaşım arasında gidip geliyorum, hâlâ Carmichael'ın yaklaşık yirmi yıl önce söylediği sözleri düşünüyorum.

Her şeyi kaybetmiş değilsiniz. Önünüzde hâlâ kazanacağınız maçlar var.

Ava benim zaferim.

Onu geri kazan. Onu geri kazan. Onu geri kazan.

"Kate'le buluşacak mısın?" diye soruyorum ve Sam'in kafası sallanmaya başlıyor. Gözlerimi deviriyorum. Bu, ben aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranırken beni yalnız bırakmak istememekle ilgili bir durum değil, beni alkolün yalama mesafesine götürmekle ilgili. Ayağa kalkıyorum. "Ara onu."

"Hayır."

"Yap şunu," diye homurdanıyorum, Drew'un iç çektiğini duyunca. "Kate'le buluşacaksın," diye ilan ediyorum, arabama doğru yürürken. "Ve ben de geliyorum." Arkadaşlarımın ayağa fırladığını, metal sandalyelerin yüksek sesle çınladığını duyuyorum.

"Bekle, ne?" Sam peşimden gelerek soruyor. "Ne yapacaksın?"

"Ava'yla konuş."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "Makul bir şekilde mi?"

Duruyorum ve ona kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. "Ben her zaman makulümdür." Tanrı aşkına. "Siz iki kız geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Hatalarımı düzeltmeye başlamanın zamanı geldi, çünkü onsuz yaşamayı, onu düşünmemeyi, unutmayı denedim. Ve başarısız oldum. Bunu düzeltmem gerek. Ve özellikle onun ani ruh hallerini nasıl yöneteceğimi öğrenmem gerekiyor.

Barın dışında telefonum çaldı. John'un aramasını görmezden geldim. "Bu barda mı?" Sam'e soruyorum, dişlerim alt dudağımda geziniyor, düşünüyor, merak ediyor, umut ediyorum.

"Evet, bilirsin, belki de gitmeliyiz," diyor koluma girerek, şüphesiz endişemi hissediyor. "Onu yarın ara."

Omzumu silkerek onu savuşturuyorum, gözlerim girişte lazer gibi. "Ben iyiyim," diye ısrar ederken Sam'in telefonunun çalmaya başladığını duyuyorum. Ona bakıyorum, endişeli ifadesinden hoşlanmıyorum. "Kate?" diye soruyorum.

"Hayır, John."

"Cevap verme," diye emrediyorum, kapıcı Jay'e başımı sallayarak selam veriyorum.

"Siktir git." Sam gülüyor. "Sana bir tane çakmakta tereddüt edebilir ama bana etmez. Kimse için o adamla ters düşmem."

Drew bıyık altından güler. "Amcık."

"Miyav," diyor Sam, telefonunu kulağına götürerek. "Koca adam." Bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlıyor ve ben de nerede olduğumuzu ve nedenini söylerse boynunu kıracağımı ima eden bir hareket yapıyorum. "Evet, o benimle." Sam bir elini alnına götürerek stresli terini siliyor. "Ayık," diye onaylıyor. "Elbette." Telefonu kapatır ve cebine koyar. "Sakin olacağına söz ver."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" Hakaret ederek sordum. "Sadece onunla konuşacağım." Bara doğru ilerliyorum, geçerken Jay'in elini sıkıyorum. "Meşgul müsün?" diye soruyorum. "Tıklım tıklım," diye onaylıyor ve kesinlikle öyle. Bar on kişi dolu, dans

Cumartesi gecesi kalabalıktan dolayı pist tıklım tıklım doluydu.

Ama onu gördüğümde tüm kaos ortadan kalkıyor.

Kendimi sabitlemek için yakındaki bir çıkıntıya tutunmak zorunda kalıyorum, kalp çarpıntısı beni hava alamaz hale getiriyor.

Ona bir bak.

Sadece ona bak.

Nasıl bırakıp gidebildim? *Neden* çekip gittim?

Çünkü bunu yapmamış olsaydım, şu anda suçluluk ve utançla içim parçalanmazdı. Ya da en azından daha fazla.

"İyi misin dostum?" Sam soruyor ama gözlerim Ava'dan ayrılmıyor ve o da benim görüş alanımı takip ediyor. "İyiyim," diye nefes alıyor. "Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Hiçbir şey hatırlamıyorum.

İçkileri bir çıkıntıya yerleştiriyor, dans pistindeki birine gülümsüyor. Neden tek başına? Arkadaşları nerede? Dönüyor ve

Bara doğru, ve kesinlikle sarhoş bir salınım seziyorum. Çok fazla içmiş ve yalnız. Oturan bir ördek. Ne sikime oynuyor bu?

"İçki?" Drew soruyor, sesi mesafeli.

"Ona bir su getir," diye cevap veriyor Sam, sözcükleri oluşturacak durumda olmadığımı görünce. "Hadi gel." Beni ön tarafa yakın bir masaya doğru çekiyor, ben de beni yönlendirmesine izin veriyorum, bakışlarım Ava'da. Bara vardığında Kate'in bir adamla konuştuğunu görüyorum. Selamlaşıyorlar. Kate geri çekiliyor, dikkati adamın üzerinde, Ava'yı yalnız bırakıyor. *Tek başına. Savunmasız.* Sam'in bundan ne çıkaracağını merak edecek bir saniyem bile yok.

"İyi misin?" diye soruyor, önüme geçerek görüşümü engellemeye çalışıyor.

Boynumu büküp onun ötesine bakıyorum. "Evet." Bir adam Ava'ya doğru yaklaşp onu kucakladığında gözlerim açılıyor. *Ne oluyor lan?* Yabancı olamayacak kadar dostça bir sarılma bu. Peki kim bu adam?

Ben daha onları ikna edemedi ayaklarım hareket ediyor. "Oha." Sam gülüyor, bir şekilde beni tutmayı başarıyor. "Sakin olacağını söylemiştin."

Adam onun yanağını öpüyor ve ben hırlayarak Sam'e karşı kurtulmak için mücadele ediyorum. "Ben iyiyim," diye bağıriyorum, onu tutmaya çalışırken. "Bırak beni amına koyayım."

"İmkânı yok," diye karşı çıkıyor Sam, elini sıkarak. "Sadece onunla konuşuyor."

Sadece konuşuyor muyuz? İzliyorum ve ona nasıl baktığını görebiliyorum. Lanet olsun, öfke. Drew gelip bir şişe su uzatırken "Ben iyiyim," diyorum. "Çok iyiyim." Sam haklı. İçeri girip olay çıkaramam. Bu şu anda bir şişe votka kadar iyi giderdi. Telafi etme umutlarını öldürürüm. *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.* Adam kızın koluna uzanır ve okşar. *Sakin ol.*

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Drew ve ben bir gergedan gibi kalabalığın arasına dalıyorum, öfkem önlenemez. *Yakalayın onu. Öldür onu. Ava'ya sahip çık.* Elim kendi iradesiyle önüme uzandı ve boynu kısa süre sonra avucumun içindeydi. I

onu en yakın duvara çarpacak ve kuduz bir köpek gibi hırlayarak yüzüne çıkacak.

Söyleyecek sözüm yok. Beni tüketen dizginlenemez şiddet karşısında konuşamıyorum. Tek yapabildiğim elimi daraltmak. Ona dokundu. Ona dokunamaz. Kimse ona dokunamaz. Ona sadece ben dokunabilirim. *Kimse bu cennet parçasını benden alamaz.* Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Hiç yok. "Lanet ellerini kendine sakla," diye tıslıyorum.

Ava'nın sesini duyabiliyorum ama bu boğuk bir beyaz gürültü. Bulanık. Belirsiz. Ama sonra onu tenimde hissediyorum, küçük, pürüzsüz avucu pazumu okşuyor. Dokunuyor. Gözlerimi kırıştırarak görüşümü netleştiriyorum ve dikkatimi şu anda elimde tuttuğum puşa veriyorum.

"Sen de kimsin lan?" Gevşemeden, boğazını sıkarken muhtemelen konuşamayacağını takdir etmeden talep ediyorum. "Kim?" Bağırıyorum.

"Matt," diye ciyaklıyor. "Ava'nın eski sevgilisi."

Hırıltım ölümcüldür. Ona bakışına bakılırsa, eski sevgilisi olmak istemiyor. Daha fazla ses duyuyorum. Daha fazla beyaz gürültü. Hiçbirine anlam veremiyorum. Sadece ben ve bu baş döndürücü öfke.

"Jesse, adamım, hadi." Bir el bileğimi tutuyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. "Bırak onu, Tanrı aşkına."

"Jesse," diyor Drew, beni sakinleştirmek için partiye katılıyor.

Başımı sallıyorum, kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımı esnetiyorum ve geri çekiliyorum. Adam barın içinde tökezleyerek hızla uzaklaştı.

"Tanrım," diye nefes alıyor Sam. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Drew alay ederek elime bir şişe su tutuşturuyor ve bana hayal kırıklığına uğramış gözlerle bakıyor. "Bu ne lan?"

"Her yerindeydi," diye homurdanıyorum ve onu bulmak için dönüyorum. "Nerede o?" Ava'yı bulmak için kalabalığı tarıyorum, öfkem kayboluyor ve yerini aynı güçte bir paniğe bırakıyor. *Kahretsin, ne yaptım ben?*

"Biraz mola verelim, olur mu?" Sam iç geçiriyor, bir koluma giriyor, diğerini Drew tutuyor. İkisi de beni barın sonuna kadar götürüp yanıma geçtiler ve

beni içeri hapsediyor.

"İç," diye emrediyor Drew, şişeyi ağzıma doğru iterek. "Ve Jay bizi dışarı atmadan önce sakınleş."

İsmi söylendiğinde adam ortaya çıkıyor ve hepimizi değerlendiriyor. "Bir karışıklık rapor edildi. Üçünüzle bir ilgisi yok, değil mi?"

Sam cazibesini konuşurarak Jay'in omzuna dostça bir tokat atar. "Sevgiden başka bir şey yok, Jay. Sevgiden başka bir şey yok."

"Güzel. Bu şekilde kalsın." O gidiyor ve gözlerim kalabalığı taramaya geri dönüyor, elim telefonumu almak için cebime kayıyor. Ya gittiyse? Gitti mi? Drew içeri dalıyor ve telefonumu elimden alıyor. "Ne yapıyorsun sen?" İnanamayarak soruyorum.

"Aptalca bir şey yapmanı engellemek."

"Çok geç," diye mırıldanıyor Sam, birasını yudumlarken, buraya geldiğine pişman olduğu her halinden belli. "Otur kışının üstüne." Bir tabure çekti ve beni üzerine itti. "Bunun davana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?" diye soruyor, önümde durarak görüşümü ve kaçışımı engelliyor.

Somurtkan bir okul çocuğu gibi somurtuyorum, gözlerimi dizlerime indiriyorum. Benden ne yapmamı bekliyorlardı? Başka bir adam ona yaklaşırken izlememi mi? Hiç şansın yok.

"Kur yapma dilinde uzman değilim ama bunu fena halde batırdığını söyleyebilirim." Drew beni teselli etmek için sırtımı sıvazlıyor ve ben de sinirli bir şekilde ona bakıyorum.

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum ve o sadece gülümseyerek başını sallıyor. "Onun üzgün olduğunu söylediğini sanıyordum?" Dikkatimi, şişesi dudaklarında duraklayan Sam'e çeviriyorum. "Bana üzülüyormuş gibi görünmedi." Aslında çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu ve bu beni daha da kızdırmıyor mu? *İç. Unutmak. Aptalca şeyler yapmak.* Bu sefer o, ben değil.

"Elçiye zeval olmaz."

Dudağım kıvrılıyor ve gergin kaslarımı esnetme ihtiyacı duyarak ayağa kalkıyorum. İki adam da hızla yaklaşıp beni engelliyor, yüzlerinde endişe okunuyor. "Nerede bu

Gidiyor musun?" Drew soruyor.

"Hiçbir yerde." Tanrı aşkına. "Gerinmem lazım." Ve daha iyi bir görünüm elde etmek.

Rahatlayıp gevşiyorlar, bana nefes alacak alan bırakıyorlar ve ben de barın her köşesini arıyorum. Hiçbir şey bulamadım. "Erkekler tuvaletine ihtiyacım var," diyorum, sadece birkaç adım atıyorum, kendi tayin ettiğim korumalarım da peşimden geliyor, ama onu dans pistinde gördüğümde aniden duruyorum.

Davetkâr bir şekilde etrafta salınışını izlerken ölmekte olan öfkem yeniden kabarıyor. Flört etmeden flört ediyor. Her taraftaki erkeklere iyi vakit geçirmeye hazır olduğu mesajını veriyor. Yanaklarım patlıyor. Ben de o yollardan geçtim, bu cinsel dansın nasıl işlediğini *çok iyi* biliyorum.

"İşemeye ihtiyacın olduğunu sanıyordum." Drew diyor ki.

"Fikrimi değiştirdim." Omzumu sütuna dayayıp yerleşiyorum ve çocuklar kendi aralarında konuşmaya başlıyor, beni de onun her hareketini izlemek üzere rahat bırakıyorlar. Ve ben onun hareketlerini sevmiyorum. Peki ne giyiyor? Daha doğrusu *giymiyor*. Elbisesi çok çirkin. Üzerinde muhteşem duruyor. Kesinlikle büyüleyici. Ve bara göz gezdirdiğimde, buradaki diğer tüm erkeklerin de böyle düşündüğü sonucuna varıyorum. Sütuna doğru kayıyorum, rahatsızım, on mil yarıçapındaki her erkeğin gözlerini oyma dürtüsünü yeniyorum. Kız çakırkeyif. İnsanlar alkollü olduklarında doğru düşünemezler. Aptalca şeyler yaparlar. Ve o da aptalca şeyler yapıyor.

Başka bir hıyar gelip beni öldürmeden önce onu dans pistinden çıkarmalıyım. "Telefonum nerede?" Elimi Drew'a uzatıyorum, o da mutlulukla geri uzatıyor.

"Güzel mi?" diye soruyor.

"Harika," diye onaylıyorum, gülümsemeye zorlayarak ikisini de tatmin ediyorum. Onlar konuşmaya devam ediyor, ben de Ava'yı delmeye devam ediyorum. Bir kez daha Kate'i yerde bırakıp tek başına bara yöneliyor. Biraz daha alkol? Yalnız mı? Kate'in güvenliğini hiç umursamıyor. Hem de hiç. Bu konuda biraz konuşacağız. Ve saçma elbisesi. Ve içki içmesi.

Sipariş vermek için barın üzerine eğiliyor ve gözle görülür bir şekilde gerildiğini, olduğu yerde donup kaldığını, gözlerinin yavaşça bu tarafa döndüğünü izliyorum. Beni hissetti. İzlediğimi biliyordu.

Bana bakıyor ve yüz ifademi yumuşatmak için çok uğraşıyorum. Ama yapamıyorum. Şu anda beni rahatsız eden çok fazla şey var.

Hızla bara dönüyor, ödemeyi yapıyor ve içkilerini alıyor, ben kaçmasını beklerken kaçmıyor. Bana bakıyor ve gözlerimiz hemen kenetleniyor. Gözleri parlıyor. Göğsünün pompalandığını görüyorum. Yutkunurken zorlanıyor. Bana karşı tepkilerini kesinlikle kontrol edemiyor. Peki ya benim öfkem? Kalp atışlarımın tek bir çarpışıyla yok oldu. Ağırlığımı sütundan kaldırıp ona doğru ilerliyorum, bir şey kolumu tutup beni geri çekmeye çalıştığında sarsılıyorum.

"Jesse, hayır."

Sam'i kolaylıkla omuz silkiyorum, kararlılığım da buna yardım ediyor ve barın karşısına geçiyorum. "Kaçma, kaçma" diye fısıldıyorum, vücudunun hareketlendiğini, gözlerinin endişelendiğini görüyorum. İçkisini barın üzerine bırakıyor ve benden kaçan bir at gibi uzaklaşıyor.

"Ava!" Bağırıyorum, birini yolumdan çekip onun peşinden gidiyorum. Girişe kadar geldim ama kapıdan geçemedim. Çünkü Sam kapıyı kapatıyor. "Sadece konuşacağım," diye onu temin ediyorum, fiziksel olarak onu yolumdan çekiyorum ve sokağa fırlıyorum. Yolun yukarısında onu görüyorum, kolunu çılgınca havada sallıyor, lanet olası saçma elbisesi daha da kısa görünüyor. Ve yine yalnızdı. "Ava," diye bağırıyorum, koşmaya başlıyorum. Arkasını dönüyor, ona doğru koştuğumu görüyor ve kaçıyor. "Lanet olsun. Ava!" O ayakkabılarla boynunu kıracak. Hızımı artırıyorum, ona doğru hızla yaklaşıyorum ve onu belinden yakalayıp dönüştüğüm hayvan gibi omzuma atıyorum. İtirazları anlıktı, öyle olacağını biliyordum ama hiçbir anlamı yoktu. O sinir bozucu kabullenme ve inkâr salınımına geri döneceğimizi düşünmese iyi olur. İmkânı yok. Bana bakarken gözlerindeki bakışı gördüm. Arzunun kurşunlarının bana çarptığını hissettim. Beni hiç unutamadı. Yapabilirim.

Şimdi hissediyorum, vücudu benimkine dokunuyor, yanıyor ve öfke sebebin sadece yarısı. İkimiz için de.

İtirazını haykırarak yumruklarını belime indirirken onu sessiz bir ara sokağa taşıyorum. Onu ayağa kaldırıyorum, içeri giriyorum, onu kalabalıklaştırıyorum, kaçmasını imkansız hale getiriyorum. Ama gözlerimin içine bakmayı reddediyor. Nedenini biliyorum. Ve bu beni daha da cesaretlendiriyor. "Ava, bana bak."

Beni geçmeye çalışıyor, onu fiziksel olarak durdurmam için beni zorluyor. "Lanet olsun, Ava."

Ellerimle boğuşmaya başladı, elimi çekmeye çalışıyordu. "Git buradan, lütfen."

Gitmek mi? Reddediyorum ve lanetliyorum, nefes alıyorum ve biraz sakinlik, biraz rehberlik arıyorum. "Ava."

Tekrar kaçmaya çalışıyor ve ben daha da çaresizleşerek onu duvara yaslamaya zorluyorum. *Ne yapıyorum ben? Tanrı aşkına Ward!*

Onu bırakıyorum ve gözleri taş gibi ayaklarına düşüyor. "Ava, bana bak," diye homurdanıyorum. Kulaklarını kapatıyor ve çömelerek duvardan aşağı kayıyor. Kendini küçültüyor. "Ava, bunu neden yapıyorsun?" Küçük bileklerinden tutup ellerini çekmeye çalışarak soruyorum. "Bunu burada yapmak istemiyorum."

"O zaman yapma." Tutuşumla mücadele ediyor. "Lütfen, bırak gideyim."

Onunla birlikte ben de yere çöküyorum. "Asla," diye mırıldanıyorum. Denedim.

Bu beni neredeyse öldürüyordu ve onu şimdi böyle görünce, gözyaşları dökerken, bildiklerimi bilince, gördüklerimi görünce, eminim o da cehennemdeydi. O da cehennemdeydi.

unutmak için içiyor ve ben bu taktiğe çok aşinayım.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye hıçkırarak soruyor ve kalbim sıkışıyor. Bileklerinden birini çenesi lehine teslim ederek onu bana bakmaya zorluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onu geri kazanmaya mı çalışıyorsun? Görmesini sağlamaya mı? Ona ne kadar derinden etkilendiğimi mi göstermeye çalışıyorum?

Çünkü sana aşık oldum!

Bir elini öfkeyle yanaklarındaki ıslaklığın üzerinde gezdiriyor. "Israrla peşimden koştun, beni arama ve mesaj bombardımanına tuttun, beni unutana kadar siktin ve sonra dört günlüğüne çekip gittin." Hava almak istercesine keskin bir nefes alıyor ve ben içimden büzülüyorum. "Nedenini bile bilmiyorum!"

Tanrım, bebeğim, nedenini bilmek istemezsin.

"Şimdi de ortaya çıkıp gecemi mahvediyorsun."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye fısıldıyorum, boğazımdaki tenis topu büyüklüğündeki yumruyu yutarak. Açıklamaya nasıl başlayabilirim ki? Suçluluk duygusuna kapıldım. "Biraz zaman istedin," diye mırıldanıyorum güçsüzce.

"Ama onu bana vermeye hazır değildin," diye bağırıyor, sesi yükseliyor. "Ne değişti birdenbire?"

Her şeyi.

Sadece sokaktaki o anı hatırlamak bile -kollarındaki morluklar, buluşmamızı iptal etmesi, beni başından savması- bir stres bombardımanını geri getiriyor. Ne kadar da kolay bir şekilde her şeyi yapabiliyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, kiminle uğraştığını bilmeden böyle davranıyor.

Şu anda bir şeyleri değiştirmek için her şeyimi verirdim. Bu sakatlayıcı suçluluk duygusundan kurtulmak ve neden olacağım acıdan onu kurtarmak için her şeyi verirdim. Başını eğip cevap vermemi bekliyor, ben de kaşlarımı çatıyorum, ona bir cevap veremiyorum. Ama ona gösterebilirim, eğer bana izin verirse.

Beni önünde çömelmiş halde bırakarak ayağa kalkıyor ve ellerim kendi başına bir zihin edinerek çıplak bacaklarının arkasına kayıyor. Bir saniye içinde durdu. Şaşılacak bir şey değil. Kıvılcımlar uçuşuyor. Dokun ona. Ona hatırlat. Sahip olduğum tek şey bu. Çılgın kimyamız. Benim bağlılığım.

"Bırak beni Jesse," diye yalvarıyor, yumuşak ama kararlı bir sesle, ben de ona bakıyorum. "Hayır."

"Salı günü gayet iyi idare ediyordun gibiydin."

İrkiliyorum, ayağa kalkıyorum, temasımızı kesmediğimden emin oluyorum.

"Kızmıştım."

Sana kızgınım, bana kızgınım, her şeye kızgınım.

Yutkunuyor, her zerresi gergin. "Hâlâ kızgınsın." "Az önce eski erkek arkadaşını üzerine salya akıtırken buldum."

"Top sürmüyordu," diye karşı çıkıyor ve yüzüne gülmek için elimden geleni yapıyorum, öfke tekrar üzerime çöküyor. "Peki onun kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu boğarak öldürdüm," diye bağıriyorum, kırmızıyı geri kırparak. *Kontrol et Ward!* "Onu bir daha görmeyeceksin Ava." *İşte bu kadar. Ondan taleplerde bulun, seni aptal herif. Bu seni her yere götürür.*

"Burada olacağımı biliyor muydun?"

Sessiz kalacağım. Zaten tartışmalı bir konu. Buradayım ve iyi ki de buradayım.

"Burada olacağımı biliyordun, değil mi?"

"Sam."

"Sam?"

"Kate'i aradı." *Çünkü onu buna ben zorladım.*

Buraya nasıl geldiğimin anlamsız neden ve niçinleriyle işim bitti. Buradayım ve suçlarımı itiraf edemesem de ona *sarılmak* istiyorum. Onu öpmek. *Huzurunu hissetmek.* "Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldıyorum, gözlerim dudaklarında, tekrar orada olmak için çaresizim. Ona hatırlatmak için çaresiz. Ağzının benimkinde olmasından çok daha fazlası için çaresiz. "Şanslısın," diye devam ediyorum, kendimi durduramıyorum, haksız yere alçaldığımı biliyorum. Ama tek yol bu. Şu anda tek seçeneğim bu. "Çünkü başka bir yerde olsaydın, şu anda sana bir hatırlatma yapıyor olurdum." Aramızdaki boşluğu kapatıyorum. "Elbiseni beğendim." Çok kısa, çok dar, çok açık, çok Manorvari ama Tanrım, içinde harika görünüyor.

Koluna uzanıyorum ve hafif bir parmak ucuyla uzunluğunu izliyorum. Daha fazla kıvılcım. Daha fazla sıcaklık. "Çok kısa ama hoşuma gitti." Yüzümü boynuna gömüyorum, kokusundan sarhoş edici bir nefes alıyorum ve o da nefesini harika bir şekilde kabul ederek yüzünü bana çeviriyor. *Lütfen buna karşı koyma.*

Eğilip onu ayaklarından kaldırıyorum ve gözlerini buluyorum. Çılgınca parlıyorlar. Söylemeye hazır olmadığı milyonlarca kelime söylüyor. Ama ben onları bekleyeceğim. Sonsuza dek bekleyeceğim. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Sesim konuşma çabasıyla zorlanarak soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, her an kırılabilirim. Ağlayabilirim. "Berbat haldeyim Ava." Bunu bilmesi gerekiyor. Tutuşumu hafifletiyorum ve vücudumdan aşağı kayıyor, ağzı benimkiyle buluşuyor ve içim bükülüyor, tenim alev alıyor ve düşüncelerim düzeliyor.

Tekrar dengeli hissediyorum.

Elleri saçlarıma dalıyor, her parçası tepki veriyor. Kabul ediyor. Memnuniyetimi inliyorum, bağlantımızı derinleştiriyorum, buradan uzaklaşmamızı diliyorum. Tanrım, onu yatağıma kelepçelemek ve asla bırakmamak istiyorum. Sürekli bu huzur duygusuna sahip olmalıyım. Ona yapışık olmak. *İmkânsız*.

Tıslayarak uzaklaşıyorum, nefes nefese, alnımı onunkine dayıyorum. "İşte orada," diye fısıldıyorum düzensiz bir şekilde. Benim Ava'm.

"Beni yine yakaladın."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, onun kolay kabullenişini seviyorum. "Seni özledim, bebeğim." Hem de çok.

"Neden gittin o zaman?"

"Hiçbir fikrim yok." Gerçekten bilmiyorum. Pişmanlık midemi bulandırıyor. Ona ne yaptığımı nasıl anlatacağım? İçimdeki pişmanlık duygusunu anlamasını nasıl sağlayacağım? Bilmiyorum. Ama bunu telafi edeceğimi biliyorum. Hatalarımı düzelteceğimi biliyorum. Bir daha asla içkiye ya da başka bir kadına dokunmayacağımı biliyorum. Kendimi kanıtlayacağım. Yapabileceğim tek şey bu. Ve yapacağım çünkü ben bir pislikten daha fazlası olabilirim.

Bu muhteşem kadının hak ettiği şey olabilirim.

Sefil düşüncelerimi zihnimin en arka köşesindeki bir kutuya tıkıyorum ve onlarla başa çıkmaya yemin ediyorum. Ama şimdi değil. Burada olmaz. Bana alçak diyebilirsiniz, ama açıklama yapmayı düşünmeden önce kendimi kanıtlamam gerekiyor, çünkü açıklama yapmak şu anda yüzleşemeyeceğim yepyeni bir solucan kutusu açar. Şu anda sadece burada olmalıyım. Onunla birlikte. Ona göstermeliyim.

Onu öpüyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutuyorum. Vücudu kasıklarına değdiği anda aletim kabarıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. Evet, aynen böyle. *Ping!* "Bunu çözmen için seni zorlamalıyım." Elini tuttum ve azgın ereksiyonumun üzerine koydum. "Ama seni burada diz çöktürmeyeceğim." Ona karanlık bir gülümseme veriyorum. "Daha sonra düzgün bir şekilde arkadaş oluruz." Ve hayatımın geri kalanı boyunca her gün.

Elimi uzattım, o da kolaylıkla kabul etti ve onu bara geri götürmeme izin verdi. Yanımda ne kadar küçük hissediyor. Eli benim elimde. Minik ve kırılğan. "Ne içmek istersin?" Onu yakınımına çekiyorum, bir çeşit işaret. *Benimkini.*

"Zinfandel, lütfen."

Şarap mı? Yeterince içmedi mi? Bana gülümseyen yüzüne bakıyorum, düşünceli bir şekilde somurtuyor. İçgüdülerim onu reddetmem için bana bağıyor. Ama ne yazık ki bunun pek de iyi gitmeyeceğini biliyorum. Az önce onu geri kazandım. Barışı koru. İçki meselesini benden kaçamayacağını bildiğim başka bir zaman ele alırsınız. Ayrıca, o benimle. Güvende. "Arkadaşların mı?"

"Kate, Victoria için şarap, votka ve tonik, Tom için de bir piña colada."

"Tom?" Telaşla sordum. *Tom da kim?*

"Onunla Lusso'da tanışmıştın," diye hatırlatıyor bana. Oh evet. Alınan olan. Anında rahatlıyorum, barmene dönüp içkilerini sipariş ederken Sam ve Drew'u arıyorum, en sonda onları görüyorum, ikisi de bu tarafa bakıyor. Gülümseyip biralarını kaldırdıklarında omuz silkiyorum. Herkes içiyor o zaman? Ben hariç ve kesinlikle umurumda değil. İçkiye ihtiyacım yok. Ava yanımdayken olmaz.

Bardan iki içki alıp dönüyorum ve Ava'nın iş arkadaşı Kate'e uzatıyorum, o da üzerime atlayıp yanağımdan öpüyor. Kadın tam bir meyveli kek ama burada olmamdan memnun olduğunu bilmek oldukça tatmin edici. Bu da Ava'nın da memnun olduğu anlamına geliyor.

Ava beni duymasın diye eğilip kulağına yaklaşıyorum. "Bu gece benimle kalacak," diyorum ona, Ava'nın bunu daha sonra yapması zahmetinden kurtuluyorum. Gecemin geri kalanı titizlikle planlandı. Hayatımın geri kalanı da öyle. *Emin misin Ward? Çünkü o senin ne yaptığını öğrendikten sonra.*

Bir korkak gibi vicdanımdan uzaklaşıp Ava'ya şarabını uzatıyorum ve onu kendime çekiyorum. Bana yarı sorgulayan, yarı hayran bir ifadeyle baktığında sadece yumuşak bir gülümsemeyle yetinebiliyorum.

Sam kalabalığın arasından fırlayıp Drew onu daha yavaş bir tempoyla takip etmeye başladığında tutarlı, alaycı düşüncelerimden biraz uzaklaşıyorum. "Hey, adamım."

Biralarını uzatıyorum ve Ava'ya yüzünü gösterirken gülümsüyorum. "Ava, aşk nerede?"

Onunla dalga geçiyor ve bana yaklaştığında gözlerimi deviriyorum. Uzanişının zorluğunu hafifletmek için biraz eğiliyorum. "Ben diğerlerine katılacağım," diyor ve kendi kendime surat asıyorum. Ama olabileceğim bir şey varsa o da makul olmaktır. Bu yüzden daha büyük bir iyilik için yumuşuyorum ve şu anda daha büyük iyilik onun iyi tarafında kalmak.

"İzliyor olacağım," diye uyarıyorum, kulak memesini ağzıma alıp kıçına küçük bir şaplak atıyorum. *Çok* yakından izliyor olacağım. Gözlerini kıstığında gülümsüyorum ve ona şakacı bir göz kırpıyorum. Tanrı ona doğru bakan her erkeğin yardımcısı olsun.

Kıpırdanarak uzaklaşıyor ve Kate'i dans pistinde bulana kadar her hareketini izliyorum, arkadaşları onu heyecanla selamlıyor.

"Ee," diyor Drew, yanıma geçip birasını benim suyumla karıştırarak. "Düğün ne zaman?"

Sam gülerek dans pistine doğru geri çekiliyor, omuzları ritimle birlikte sallanıyor. "Hoşça kalın beyler. Kendime güzel bir kızıl almak üzereyim."

"Sen bir fahişesin," diye sesleniyorum arkasından gülerek, ama Ava'yı şarabını yudumlarken yakalayınca keyfim kaçıyor. Bütün camı. Tanrı aşkına,

damarına nasıl basacağını bilmiyor. "Bunu gördün mü?" Şişemle işaret ederek Drew'a soruyorum.

"Gördüm," diye iç geçirdi. "Arkadaşlarıyla dışarıda. Kadını rahat bırakın."

Yine de, bütün bardak mı? Bu sorumsuzluk. Biraz suya ihtiyacı var.

"Onu bir saniye izle," diye emrediyorum, bara doğru sadece iki adım attıktan sonra olduğum yerde duruyorum. Kulaklarım diken diken oldu.

"Hayır," diyor Drew gülerek. "Sakın yapma. Onu korkutup kaçıracaksın ve bir daha *asla* geri alamayacaksın."

Justin Timberlake barı doldururken suratımı asıyorum ve lanet olsun, bu benim en sevdiğim şarkı değil. "Sen neden bahsediyorsun? Ben harika bir dansçıyım." Onu korkutup kaçırmak mı? Haklısınız, dans pistine çıktığımda genellikle rüzgâra karşı on yaprak olurum, ancak bugünlerde herkes bana tutucu dediğine göre, belki de bu aptal iddiayı bir kez ve herkes için düzleştirmeliyim. Ben gergin değilim. Ben aşığım.

Sam sırtarak Ava'nın omuzlarından tutup onu bana doğru çevirirken dans pistine doğru yöneliyorum. Beni fark ettiğinde temkinli görünüyor, vücudu hareketsiz kalana kadar yavaşlıyor. O elbise. Lanet olsun, o elbise. Hem öğreniyorum hem de seviyorum.

Ona yaklaşıp vücuduma doğru çekiyorum. "Böyle dans etmeye devam edersen bir sürü erkek seni bırakacak," diyorum ona, gözlerimi benim olanı takdir eden sayısız erkekten değil de ondan ayırmamak için kendimi zorluyorum. "Biraz JT sever misin?"

"Evet." Kelimeleri güçlkle çıkarıyor ve bu beni geniş ve parlak bir şekilde gülümsetiyor.

"Ben de." Onu serbest bırakıp olduğu yerde döndürmeden önce ağzımı onunkinin üzerine kapatarak izleyen herkesin dikkatini çekiyorum. Yüzü bir resim gibi. *Evet, bunu yapıyorum. Hem de herkesin içinde.* Onu tekrar kendime çekiyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Ve bu genişletilmiş versiyonu."

Ne yapacağını bilemiyor, sanki birazdan olacakları doğrulayacakmış gibi Sam'le benim aramda gidip geliyor. Asla tahmin edemezdi. Ama ben

dans pistinde ne kadar harika olduğumu gösterebilirken, o beni alt etti, sürprizi bana geri fırlattı, vücudumdan aşağı kayd, o lanet elbisenin kıcına süründüğünden emin olduğum noktaya kadar. Ama bana öyle bakarken, yüzünün her yerinde seks yazarken bunu göz ardı etmek kolay. *Bana* bakıyor. Onu hayal edilebilecek her şekilde alacağım, beni asla terk etmeyeceğine söz verene kadar becereceğim. Bu bakış. Bunu her gün istiyorum. İçki hariç.

Yavaşça yükselmeye başlıyor ve burnu kot pantolonumun fermuarını izlediğinde belimden katlanıyorum. *Kahretsin*. Ne yapmaya çalışıyor? Onu yakaladım ve zihnimin onu burada ve şimdi bir seyirci eşliğinde becerme talebine boyun eğmeden önce onu yukarı sürükledim. "Seni buraya yatırıp çılgılık atana kadar sikmeliyim." Bedenim canlı, zihnim berrak, kalbim küt küt atıyor. "Bu elbise çok saçma." Onu döndürüyorum ve düşünülemez olanı yapıyorum. Dans ediyorum. Ayıkken. Londra'nın merkezindeki lanet bir barda dans ediyorum. Bana ne yapıyor?

Ava şok olmuş, ağzı bir karış açık, arkadaşlarının tezahüratını izliyor, Sam gülüyor ve Drew, lanet olası Drew de bize katılıyor.

Devam et, şimdi bana gergin de, sana meydan okuyorum. O gülerken onu kendime doğru çekiyorum, ona sürtünüyorum, kendime hiç iyilik yapmıyorum. Kaskatı kesildim ve açıkçası bu çok rahatsız edici. Ve durumumu fark ettiğinde beni kavıyor. *Tanrı aşkına, bunu yapma kadın*. Başımı sallayarak onu uyarıyorum, kalçalarını tutup dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu sembolik bir şey. Keşke bilseydi. Şu an bana bakışı hayranlık dolu. Aşk mı? Birkaç saniyeliğine etrafımıza bakıyor, manzarayı inceliyor, belki de rehberlik için arkadaşlarına bakıyor. Buna ihtiyacı yok. Nereye gitmesi gerekiyorsa ona rehberlik edeceğim, yol boyunca elini tutacağım, onu destekleyeceğim, ona sarılacağım, ona tapacağım. Bu kadının her şeyi ve her şeyi olmak istiyorum. Buna sahip olabilir miyim? Bana izin verecek mi?

Ava bakışlarını bana çeviriyor, yarı gülümsüyor, yarı emin değil, kara gözleri parlıyor. Emin olmasını sağlayacağım. Kalçalarını sıkıp karnını öpüyorum, ona bakıyorum ve bunu yaparken ona milyonlarca sessiz söz veriyorum. Her birini yerine getireceğim. Bu benim görev hedefim.

Hızla ayağa kalkıyorum ve sessiz vaatlerimin her birini sert bir öpücükle pekiştiriyorum ve o da iç çekerek beni kollarına alıp sarılıyor.

"Görünüşe göre rakibim var," diye mırıldanıyorum ağzına, dilinin benimkinin üzerindeki kaygan sürtünmesi baş döndürücü.

"Hayır," diyor sessizce. "Sen kazandın."

Arkama yaslanıp onu görüş alanıma alıyorum. "Ben kazandım, bayan." Büyük ikramiye. Hayat değiştiren şey. Şimdi ona ödüle layık olduğumu göstermeliyim.

Ama önce dans edeceğiz.

Onu bırakıyorum ve saçlarını küstahça omzuna atıyor, beni bekliyor. O hazır değil. Bu düşünce ben onu uzaklaştırana kadar tekrar ediyor.

Buraya geri dönün. Şimdi'ye.

Birlikte dans ediyoruz ve şüphesiz bu şimdiye kadar yaptığım en keyifli şeylerden biri. Çok basit ama çok eğlenceli. Ben mi? Gergin mi? Bana bir rahat ver. Ava'yla dans etmek en sevdiğim şeylerden biri ve bundan çok yapacağız. Yakınlık. Odaklanmak. Bir oda dolusu insan var ama sadece biz varız.

Ritim yavaşlıyor ve onunla birlikte biz de yavaşlıyoruz. Nefes nefese kaldı, yanakları pembeleşti. Onu kendime çekiyorum ve birlikte hareket ediyoruz, o gözlerimin içine bakarken sessizce şarkı söylüyorum. Sanki beni sevebilirmiş gibi. Sadece dua edebilirim. Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, ona sırılsıklam aşığım.

Ava bir sonraki öpücüğü kışkırtıyor ve ben derin bir şekilde içine düşüyorum, acı ve pişmanlığın artık var olmadığı uzak bir diyara götürülüyorum. Uzaklaştığımı hissediyorum. Hayır. Henüz bitirmedim. Ben de onunla birlikte eğiliyorum, ağzını teslim etmeyi reddediyorum, uyarmak için derinden hırlıyorum. Bana karşı koymuyor.

Bu kadın.

Beni ters köşeye yatırdı ve bunu bilmesi gerekiyor.

Gözleri için ağzından vazgeçiyorum. Bu bir kayıp değil, çünkü gözleri her zaman çok canlı ve bu hayat bana geçiyor. "Ben varım, bebeğim." Bundan sonra sonsuza dek.

Bana bakıyor ve ben de onun sarhoş zihninin bu ifadeyi özümsemesini istiyorum. Bu işe tüm kalbimle bağlı olduğumu anlamalı. Ona. Ama o sessiz, sadece beni izliyor, düşünüyor ve ben bunu anlamlandırmak için çok fazla içtiğini istemeyerek de olsa kabul ediyorum.

Ben de ona küçük bir gülümseme ve şefkatli bir öpücük verdim. "Gel bakalım." Onu dik konuma getirip elimle sırtının alt kısmını kapatarak kalabalığın arasından bir masaya doğru yönlendiriyorum, yol açmak için insanları kenara çekmeye çalışıyorum. Ayaklarının üzerinde kesinlikle dengesiz duruyordu ve tek düşünebildiğim ... ya burada olmasaydım?

Boş bir tabure bulmak için etrafı tarıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Allah kahretsin. Bir tane bulana kadar onu barın etrafında sürükleyemem. Onu masaya yerleştiriyorum, bırakmadan önce dengesini kontrol ediyorum. "Burada bekle," diye emrediyorum, alnına bir öpücük bırakarak. "Sakin kıpırdama." Geri çekiliyorum, çantasını masaya koyarken tökezleyip tökezlemediğini dikkatle izliyorum. Tökezleme yok ama onu bıraktığım için kendimi daha iyi hissetmiyorum. Tam ona dönmek üzereyken arkadaşlarının masada ona katıldığını görüyorum. Bu bana bir tabure bulmak için birkaç dakika veriyor.

Barın sonunda bir tane buldum ve kaptım. "Hey, ahbap, şurada oturuyorum," diye sesleniyor adamın biri, yanıma doğru geliyor.

Tabureye bakıyorum. Sonra da ona. "Bana boş görünüyor," diyorum, tabureyi kaldırıp başımın üzerine kaldırarak kalabalığı dağıtıyorum.

"Hey, tabureyi yere bırak."

Olduğum yerde durup ona doğru dönüyorum, çenem seğiriyor. "Başının üstünde mi istiyorsun?" diye sorduğumda geri çekildi, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bu bir kadın için. Sende kalmasında ısrar edecek misin?"

"Sadece söylemeliydin."

"Şimdi söylüyorum. Tabureyi başının üzerine koymamı ister misin?" Kafamı soru sorarcasına eğiyorum, bana ne olduğunu merak ediyorum.

"Tabureyi al."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Masaya geri dönüyorum ve onu yerine koyuyorum. "Otur," diye emrediyorum, Ava'yı fiziksel olarak koltuğa yerleştiriyorum. Onu bir aşağı bir yukarı taşıyorum, ayrılacağımızı ilan etmek için can atıyorum. Bu gidişle ona hiçbir şeyi hatırlatmak zorunda kalmayacağım. Düşecek gibi görünüyor. *Lanet olası alkol*. Benden çok şey çaldı, şimdi de Ava'dan alıyor. "İçki?" Bir kadeh alacağım ve sonra gideceğiz. Beni birkaç adım geriye savuran bir istek patlamasıyla karşılaşıyorum.

Ben bara doğru giderken Sam, "Sana yardım edeyim," diyor, o da aceleyle beni takip ediyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. "İşemeye gideceğimi söyleseydim, sen de oraya gelir miydin?" diye soruyorum. Bugün kız ölçeğini bozduk. Kahve. Kadınları tartışmak için bir araya geldik. Sırada ne var? Bara doğru ilerledim ve siparişimi barmene fırlattım.

"Kapa çenenin," diye tükürüyor Sam, tam da Drew bize katılırken. "Konuşmanın iyi gittiğini varsayıyorum."

Pek fazla konuşma olmadı. "Evet," dedim, birkaç notu yere atıp ona doğru dönerek. "Kate'le aranızda ne var?"

Sam kaşlarını çatır. Ağzını açar. Kapatır. Sonra Drew'a döner. "Victoria'yla aranızda ne var?"

Drew kaşlarını çatır. Ağzını açar. Kapatır.

Gülüyorum ve içkiler barın üzerine geldiğinde Sam'e uzatıyorum. "Sadece bir şeyi unutma," diyorum, çok ciddi olmama rağmen çok ciddi görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Ne?" diyorlar hep bir ağızdan.

"Ava Malikane'yi bilmiyor, bu da Kate'in bilmediği anlamına geliyor, bu da Victoria'nın bilmediği anlamına geliyor."

"Evet, biliyorum," diye iç geçiriyor Sam yorgunca. "Peki Ava'ya küçük, keyifsiz seks kulübünden ne zaman bahsetmeyi planlıyorsun?"

"Sefil mi?" Hakaret ederek sordum.

"Küçük mü?" "Tamam, klas ve devasa."

Arkadaşlarımın arasına bakıyorum, her ikisinin de ilgisi üzerimde. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Malikâne, uğraşmak zorunda olduğum diğer şeylerin yanında ikinci planda kaldı. Onu geri kazanmak gibi.

"Peki, bize haber verirsin, değil mi?" Drew birasını geri devirerek şöyle der. "Seni içine düşürmek istemeyiz."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bunun olmayacağından sadece sen emin olabilirsin," diye tehditkâr bir şekilde tıslıyorum ve o da şişesinin kenarından gülümsüyor.

"Çok rahat," diye mırıldanıyor, benimle dalga geçerek.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve onlar içkileri alıp diğerlerine katılırken dikkatimi barmene veriyorum. Malikane. Ona Malikane'den bahsederek başlamalıyım. Nefes vererek barın tavanına bakıyorum. "Bu senin hatan Carmichael," diyorum sessizce.

Kalan içkileri alıp masaya dönüyorum ve herkesin güldüğünü görüyorum. *Evet, içinde bulunduğum durum oldukça komik, kabul ediyorum.* "Bu kadar komik olan ne?" Ava'nın *küçük* şarabını masaya, *büyük* suyunu da yanına koyarak soruyorum. Kontrolsüzce gülerek taburesine çöküyor.

"Tom'un Aşil topuğunu bulduk," diyor Kate ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Sam," diye sığıyor Ava.

"Sam?"

"Tom Sam'den hoşlanıyor!" Ava'nın sarışın iş arkadaşı -Victoria olduğunu varsayıyorum- şarkı söylüyor ve her şey yerli yerine oturuyor. Ava'nın suyunu alıp kapağını açıyorum ve hızlıca bir yudum aldıktan sonra ona doğru itiyorum. "Al, biraz iç." Tartışmadan kabul ediyor, ne mutlu ona, ama daha yutar yutmaz şarabı istiyor ve ağzına atıyor. Hepsini. Parmaklarımı boğazına sokup hepsini geri atmasını sağlamalıyım. Bu gittikçe saçma bir hal alıyor ve birlikte geleceğimiz için iyiye işaret değil. Bu gece gördüklerimden sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkmasına izin vereceğimi sanıyorsa, bir daha düşünsün. Kafası güzel. Bu ona yakışmıyor.

Masaya yaslanıp onu izliyorum, diğerleri sohbet ederken Drew ilginç bir şekilde Victoria denen kadına yaklaşıyor. Onun oyunu ne? Kadın çok uzakta.

onun tipinden uzakta, bir erkek de olabilir. Peki ya Sam, Kate'le? Ondan hoşlanıyorum ve özgür ruhlu dostum ona bulaşırsa Ava'dan alacağım baş ağrısını hayal edebiliyorum. Kendi kendime başımı sallıyorum. *Evet, çünkü senin uğraşacak yeterince sorunun yok, değil mi?*

Dikkatimi Ava'ya veriyorum. *Benim Ava'ma.* Benim çok sarhoş Ava'm. Tanrı aşkına, yakında o tabureden düşecek. Masanın etrafında dönüp arkasına geçiyorum ve boynunun altından tutuyorum. "Planın ne?" Sam'e kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Pis pis sırtıyor. "Senin kitabından bir yaprak alıp ona kur yapabilirim. Malikâneye götüremeyeceğime göre onu akşam yemeğine ya da başka bir yere götürün."

Ava'ya bakarak ona kocaman gözlerle bakıyorum. Endişelenecek bir şey yok. Zar zor uyandı. Yeter artık, fazlasıyla makul davrandım. Çantasını alıyorum ve önüne çömelip gözlerini açmasını bekliyorum. Çok uzun sürüyor ve açtığında da bana odaklanabilmek için bir tanesini kapatmak zorunda kalıyor. Ne durum ama. "Haydi, bayan. Sizi eve götürüyorum." Onu tabureden kaldırıyorum ve vedalaşmak için sırayla herkesin yanına götürüyorum. "Eve iyi gidebilecek misin?" Kate'e soruyorum, tam o sırada Sam yanına gelip kolunu omzuna atıyor.

"Eve gayet iyi gidebilir."

"Öyle mi?" Kate gözlerini sırtan arkadaşına çevirerek soruyor.

Hafifçe gülüyorum. "Siz kadınların elde edilmesi zoru oynamakla derdiniz ne?" Ava'yı bardan dışarı çıkarırken soruyorum. Onu sokağa çıkarıyorum ve ayağını kaybedip birkaç adım sendeliyor. "Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum, onu kaldırıp taşıyorum. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar sarhoş görmemiştim. Belki ben hariç.

Göğsüme gömülmüş, gözleri kapalı, huzurlu yüzüne bakıyorum. "Üzerime kusmayacaksın, değil mi?"

Homurdanıyor. "Hayır."

Kızgınlığına gülüyorum. "Emin misin?" "Ben iyiyim."

Tamamen iyi. Aston'uma yaklaşırken gözlerimi deviriyorum ve bir daha asla bu duruma gelmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz veriyorum. Bu pervasızca. Tehlikeli. Benim yüzümden. Ve kesinlikle Ava değil. "Tamam, yine de birkaç saniyelik bir uyarı iyi olurdu." Arabamın kilidini açıyorum ve kapıyı açmak için bedenini kollarımın arasına alıyorum. "Seni şimdi arabama bindiriyorum."

"Kusmayacağım."

İçimi çekiyorum ve onu koltuğa oturtuyorum, içini dökeceğine dair herhangi bir işaret var mı diye dikkatle izliyorum. Arabamın içindeki sert ışık parlıyor ve gözlerim kolunun üstüne düşüyor. Çürükler. Solmuşlar ama hala oradalar, güzel zeytin tenini bozuyorlar. Yutkunuyorum ve kemeri vücuduna doğru çekiyorum, o gözlerini açıp kısarken kemeri bağlıyorum.

"Bacaksızken bile çok sevimlisin." Dudaklarına iffetli bir öpücük bırakıyorum. "Benimle eve geliyorsun."

"Patronluk taslıyorsun."

Hayır Ava, ben uçurumun kenarındaki bir adamım ve beni oraya sen koyduğuna göre düşmemi engellemelisin. Bu da itaat anlamına geliyor. "Alış buna." Arabanın etrafını sarıyorum ve içine atlıyorum. Motoru çalıştırdığımda avucuyla karnının etrafında dönmeye başlıyor, derin gümbürtü hiç yardımcı olmuyor. Hafifçe gülüyorum, bu gecenin umduğum gibi geçmeyeceğini düşünüyorum. Ama o benimle birlikte. En önemli şey bu.

"Jesse?" diye mırıldanıyor ve ben onun ağır gözlerine bakıyorum.

Biraz gülümsedim, bildiğinden değil. Muhtemelen şu anda beni göremiyor bile ve bu da artık içmemesinin bir başka nedeni. Onun da beni benim onu gördüğüm kadar net görmesine ihtiyacım var. "Evet, Ava?"

Pes ediyor ve gözlerini kapatıyor. "Kaç yaşındasın?"

Nefes veriyorum. Yutkunuyorum. "Yirmi beş."

"Kaç yaşında olduğun önemli değil," diyor ve ben biraz şaşırarak başımı eğiyorum. O zaman neden sorup duruyor?

"Öyle değil mi?"

"Hayır, değil." Koltuğuna daha da yerleşiyor. "Hiçbir şeyin önemi yok, seni hâlâ seviyorum."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Ne?" Elini uzatıp tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Ava?"

O Sparko. Bilinci yerinde değil.

Bu konudan bahsedilmesine, önerilmesine ve yüzlerce kez düşünmeme rağmen şoktayım.

Beni seviyor mu?

Elimi saçlarının arasına sokuyorum, konsolun üzerine eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve bunun sadece içkinin konuşması olmaması için dua ediyorum. Bunu hatırlaması için dua ediyorum.

"Umarım beni sevebilirsin bebeğim," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak ve üzerindeki alkolün onu kirleten kokusunu görmezden gelerek. "Çünkü sana delicesine, çılgınca aşığım."

Umutsuzluğa kapılıp iç geçiriyorum ve onu rahat ettirmek için koltuğu yatırıyorum. Bu anı asla unutmayacağım. Ama ne olur ne olmaz.

Kıçımı koltuğumdan kaldırıp telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyorum. Ve onun bir fotoğrafını çekiyorum, bu onun sarhoşken çekeceğim tek fotoğraf, ama umarım beni sevdiğini söyledikten sonra çekeceğim tek fotoğraf olmaz.

Lusso'ya dönüş yolu uzundu, bana eşlik eden sadece acı veren düşüncelerimdi. Kaçan bir trendeymişim, bir felakete doğru yol alıyormuşum ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Ama belki yavaşlatabilirim. Bazı şeyleri çözmek için kendime zaman tanıyabilirim.

"Siktir," diye nefes alıyorum, dirseğimi kapıya sıkıştırıp ağır başımı kapıya yaslıyorum. Ve sanki arabam bunu uygun görmüş gibi, arka planda kısık ve yumuşak bir sesle *Angel* çalıyor. Onun uyuyan haline bakıyorum.

Onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yap. Çok basit.

Kaygan ölü bir balığı tutmaya çalışmak gibi. Sarkık, ölü bir ağırlık, onu yolcu koltuğundan çıkarırken salyaları akıyor bile olabilir. Ve koku. Tanrım, koku. Aston'umun kapısını kalçamla iterek kapatıyorum ve kollarımın arasında cansız bir şekilde Lusso'ya doğru ilerliyorum. Kapıcı masanın arkasındaki sandalyeye oturmuş uyukluyordu. Ayak seslerimi duymuş olmalı çünkü yaşlı herif irkiliyor ve panikle ayağa fırlıyor.

"Bay Ward," diye mırıldanıyor, şapkasını düzeltiyor, uykulu gözleri kollarımdaki sarhoş kadında. Asansöre koşuyor ve şifreyi giriyor.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum ve Ava'nın elbisesini boşuna aşağı çekmeye çalışırken o geri çekiliyor.

"İyi akşamlar," diyor masasına dönerken.

"Lanet olası elbise çok saçma," diye homurdanıyorum, asansöre binip eğiliyorum, bir yandan onu tutarken bir yandan da düğmeleri bulmak için parmağımı uzatıyorum. Kapılar kapanıyor ve ona bakıyorum. Dünya için ölmüştü. "Bir daha asla içmeyeceksin, bilesin diye söylüyorum." Gözlerim elbisesinde geziniyor. "Ve gardırobunu baştan aşağı kontrol edeceğim." Ve uygun olmayan elbiseleri atacağım. Başımınla onaylıyorum ve kapıyı açmak için mücadele ederek asansörden çıkıyorum.

Anahtarlarımı ve telefonumu masanın üzerine bırakıp doğruca merdivenlere yöneliyorum. Yatak odasına girdiğimde çantasını elimden geçiriyorum ve bir gümbürtüyle yere düşüyor. Çantayı bırakıp onu yatağa yatırıyorum ve elbisesinin fermuarına erişmek için yan yatırıyorum. Var olmayan kumaşı vücudundan aşağı sıyrıp dantelleri ortaya çıkarırken inliyor ve mırıldanıyor. Dantel külot, dantel sütyen. Bir sürü dantel. Gülümsüyorum. Sonra somurtuyorum. *İşkence*.

Elbisesini topluyorum, şarap kokusu alıyorum. Boğazından aşağı döktüğü gibi üzerine de mi döktü? Başımı sallayıp aşağıya indiriyorum, çamaşır makinesine atıyorum ve ön taraftaki kadrana kaşlarımı çatıyorum. Bir tane bile

Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ve itip bastırdıktan, döndürüp çektikten sonra pes edip yukarı çıkıyorum.

Yatak odasına girdim ve bir şeye bastım. Gözlerim yerdeki çantasına takıldı. Açıktı, içindekiler her yere saçılmıştı. Yavaşça eğilip eşyalarını topluyorum. Telefonunu. Anahtarları. Bir ruj. Elim ince bir hap şeridine uzanıyor, onları elimde çevirirken dudağım cezalandırıcı bir çiğneme alıyor, sadece birinin alındığını fark ediyorum. Yeni bir paket. *Onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yap.* Başımı sallıyorum. *Ne halt yiyorsun Ward?*

Paketi çantasına geri koyup ayağa kalkıyorum ve şifonyerin üzerine atıyorum, sonra uyurken onu izlerken yavaşça soyunuyorum. Yatağın etrafında dönüyorum ve yanına sürünerek saçlarını yüzünden çekiyorum. Çok huzurluydu. Zihnindeki çılgınlıklardan o kadar habersizim ki.

Her şeyi kaybetmiş değilsiniz. Önünüzde hâlâ kazanacağınız maçlar var.

Ava beni başarısız değil, muzaffer yapacak. Onunla ben kazanırım.

Onu elinde tut. Onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yap. Elbette yapamam-

Gözlerim şifonyerin üzerindeki çantasına takılıyor. İçinde hapları görüyorum. Ve ne yaptığımı anlamadan yataktan kalkıp çantasını karıştırıyor, küçük paketi çıkarıyorum. Onlara baktım. Uzun, çok uzun bir süre, sadece onlara baktım. *Delirmiştim!* Çabucak yerine koydum ve uzaklaştım. Ve yatak odamın yarısında duruyorum, gözlerim ayaklarıma kayıyor. Kapana kısılmıştım. Bu saçmalığı düşündüğüme inanamıyorum bile. Ama tutulmak istememiştim. Aşık değildim.

Ava.

Yatakta ona bakıyorum. Umursamaz. Şimdi sarhoş ve uyuyor, yarın ise uyanık ve ayık olacak. Ne dediğini hatırlamayacak. Hiçbir şey hatırlamayacak.

Adımlarımı tersine çevirip çantasını alıyorum ve odadan çıkıyorum. Mutfığa ulaştığımda adanın yanında duruyorum, elimdeki çantasını düşünerek zorlukla yutkunuyorum. Çantayı tezgâhın üzerine atıyorum ve sanki saatli bir bombadan kaçmaya çalışıyormuşum gibi salona geri dönüyorum. "Siktir." Bir duvar buluyorum

ve yüzümü öne doğru eğiyorum. "Dur," diye homurdanıyorum, uzanıp başımın yan tarafına vurarak çılgınlığı uzaklaştırıyorum. Birinin benimle ciddi bir konuşma yapması gerekiyor çünkü kendimi deniyorum ve hiçbir yere varamıyorum.

Çaresiz, telefonumu kapının yanındaki masaya kadar takip ediyorum ve John'u arıyorum. Bir kalp atışı içinde cevap verdi.

"Çok aptalca bir şey yapmak üzereyim," diyorum cevap verdiğinde, biraz temiz havanın delilik sisini dağıtmaya yardımcı olabileceğini umarak kendimi terasa bırakıyorum.

"Neredesin?" "Lusso."

"Alkol içeriyor mu?"

"Kimin içtiğine bağlı," diye cevap veriyorum, bir şezlongun kenarına tüneyip derin nefesler alarak. John'un sessizliği kafa karışıklığına işaret ediyor, bu yüzden detaylandırıyorum. "Ava burada. Osuruk gibi kızgın."

"Ona katılmayı mı planlıyorsun?" "Hayır."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki, yapmak üzere olduğum şeyin bir şişe votkayı kırıp açmamdan daha kötü olacağından korkuyorum." Düşünmeden konuşuyorum, motorlu ağzım bu kargaşada çarpık zihnimden daha hızlı çalışıyor.

"Ne yapacaksın lan?"

Şezlonga sırt üstü uzanıyorum ve siyah gökyüzüne bakıyorum. Ne diyebilirim ki? Gerçeği mi? Beni hapse attıracak. Tecrit edilmeyi hak ediyorum. Ava'nın da çekip gitmeye hakkı var. Bunu yapması için ona başka bir sebep vermeli miyim? Kahretsin, kaybediyorum. Bunu John'a şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğrulamadan önce hızlıca düşünmem gerekiyor. "Bu gece eski erkek arkadaşını hırpaladım," diyorum sessizce.

İç çekişi yüksek ve bıkkın. "Son zamanlarda neyin var senin?" diye soruyor. Bunu ben de merak ediyorum. "Ne kadar kötü?"

"Bir daha Ava'ya dokunamayacak."

"Ne kadar kötü?" diye homurdanıyor.

"Boynunun etrafında birkaç çürük olabilir." Lanet bacaklarını kırmadığım için şanslı.

"Son derece aptalca bir şey yapmak üzere *olduğunu* söylemiştin."

"Onu bulup işi bitirmek istiyorum." Bu yalan değil; istiyorum ama Ava'nın sık kafalı eski sevgilisi şu anda sorunlarımın en küçüğü. Temiz hava işe yaramış olmalı çünkü şimdi John'u arayarak ne halt ettiğimi merak ediyorum.

"Biraz uyu," diye iç geçirdi John. "Ve bilgin olsun, hiçbir şey senin tekrar şişeye dönmenden daha kötü olamaz." Telefonu kapatıyor ve ben de içimden gülüyorum. Keşke bilseydi.

Kendimi sürükleyerek yatak odama dönüyorum ve Ava'nın yanındaki yatağa giriyorum. Sırtından karnına doğru kaymış, saçları yastığın üzerinde güzel bir karmaşa oluşturmuş. Ona yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum, burnum neredeyse onunkine değiyor. Göz kapakları titriyor. Rüya görüyor. Gülümsüyorum ve kusursuz yanağını okşuyorum. "Ne hayal ediyorsun bebeğim?" Ben olduğumu umarak fısıldıyorum. "Bana ne hayal ettiğini söyle."

Duyulmayan bir şeyler mırıldanıyor, yüzünü yastığa çevirirken burnu kırışıyor, makyajını yastığa bulaştırıyor ve sonra tekrar yatışıyor. Yüzünün hatlarını izlemeye devam ediyorum. "Onunla kavga etme," diye mırıldanıyor, eli gelip benimkini tutuyor ve yüzünden uzaklaştırıyor. Hafifçe geriye yaslanıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Onu kabul et."

Yutkunuyorum, hareketsiz ve sessiz kalıyorum, daha fazlasını bekliyorum. *Onu kabul et.* Lanet olsun. Sarhoş ve baygın olmasına rağmen hâlâ burada kalması için kendini ikna etmeye çalışıyor. Sırt üstü dönüp kolumun kıvrımıyla yüzümü kapatıyorum, sözleri bir anı sağanağı yaratıyor, her biri beni reddetmesi için tek başına yeterli bir neden. Kaçması için bir sebep.

İçki. The Manor. Salı gecesi. Carmichael Amca. Lauren. Rosie. Sarah.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gözlerimin arkasındaki acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Hiç bu kadar umutsuz ama bu kadar umut dolu hissetmemiştim. Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Beni terk etmene izin veremem," diye fısıldıyorum, kolunu okşayıp elini tutuyorum. "Özür dilerim."

Kalkıp mutfağa gidiyorum ve tezgahın üzerindeki hap paketini kapıyorum. Lavaboya gidiyorum, her bir hapi folyodan çıkarıyorum, şu anda bana ne halt ettiğimi soran vicdanımı görmezden geliyorum. Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Yine de . . . Duramıyorum. Beni bir daha terk etmesine izin veremem. O karanlık, amaçsız günlere geri dönemem. Bir amaca ihtiyacım var. Ava bir amaç. Aynı zamanda bir kaçış riski.

Avucumun içinde, lavabonun üzerinde duran haplara bakıyorum. Baba olmak başıma gelen en güzel şeydi. Nasıl oldu bilinmez ama Rosie'yle geçirdiğim o üç yıl, hayatımda yaşadığım tek üç yıldır. Bu sefer berbat etmeyeceğim. Yemin ederim, onun yeri asla dolmayacak. Asla. Ama tekrar böyle sevebilirim. Omzumun üzerinden bakıyorum. Zaten tekrar öyle seviyorum. Yine de Ava'nın garantisi yok. Bundan emin olmalıyım. Nefes alıyorum ve elimi uzatıyorum, haplar kâseye saçılıyor ve musluğu çalıştırıp onları yıkıyorum, her birinin teker teker muslukta kayboluşunu izliyorum. "Tanrı beni affetsin," diye mırıldanıyorum, paketi çöp kutusuna atıyorum, astarını çekip çıkarıyorum ve bağlıyorum.

Sonra mutfağın ortasında duruyorum, etrafıma bakıyorum, bu çılgınlığı geri almak için ihtiyacım olan duyguyu arıyorum.

Hiç mantıklı değil.

Sadece daha fazla çılgınlık.

Sende kalsın.

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı sertçe kavriyorum. Resmen çok ileri gittim. Yine de daha da ileri gideceğimi biliyorum. İhtiyacım olduğu kadar. Ne kadar gerekirse.

Onu kaybetmeyeceğim, çünkü bu çılgınlığa rağmen o da bir soluklanma. Sadece karanlığın olduğu yerde ışıktır. Gerçek gülümsemeler varken

sadece sahte olanlar olmuştur.

Daha önce sadece nefret varken bu aşktır. Bu benim hayatımın başlangıcı.

Ve asla bir sonu olamaz.

Bütün gece onu izledim. Milyonlarca kez özür diledim. Yaptığım şeyi geri almak için kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Kuyuya inip mucizevi bir şekilde o hapları geri almak dışında geri dönüş yok.

Ava'yı yatakta bırakıp kendimi aşağıya atıyorum. İlk uğradığım yer buzdolabı oluyor. Bir kavanoz Sun-Pat alıp tezgahın üzerine oturuyorum ve telefonumu kontrol ederken mengennemle teselli buluyorum. Üç cevapsız arama. İki Sarah'dan, biri John'dan. Sarah'yı görmezden geliyorum, onunla konuşmuyorum ve John'u arıyorum, telefonumu omzumdan kulağıma tutuyorum, böylece kahvaltımı yemeye devam edebiliyorum.

"Dün gece geç saatlerde bir ziyaretçin vardı," diyor cevap verdiğinde.

"Mike." "Ne istiyormuş?"

"Konuşmak için."

"Konuşacak bir şey yok." "Aynı fikirde olduğumu sanmıyorum."

Elimdeki kavanoza bakıyorum, yüzümü buruşturuyorum ve kapağı tekrar kapatıyorum, iştahım kaçıyor. "Coral'a açıkça söyledim." Telefonumu diğer kulağıma götürüyorum, tezgahtan aşağı kayıyorum ve kavanozu buzdolabına geri koyuyorum.

"Belki de bunu Mike'a açıklığa kavuşturmanız gerekiyordur."

Yapılması gerekeni kabul ederek kapıyı biraz sertçe çarpıyorum. "Tamam. Onu arayacağımı söyle. Yakında orada olurum. Ava'nın uzatmayla ilgili yapması gereken işler var." Henüz bilmiyor ama ölümler diyarından döndüğünde öğrenecek.

"Bu akıllıca mı?"

"Bugün Pazar." Malikâne, Cumartesi gecesinden sonra Pazar günü gündüzleri herkesin bildiği gibi sessizdir.

"Ona söyleyebilir ve kendini bu stresten kurtarabilirsin."

Stres mi? Yakın zamana kadar bu kelimenin anlamını bilmiyordum. "Ona söyleyeceğim," diye teminat verdim. "Sadece bugün değil." Telefonu kapatıyorum ve elimde telefonumu çevirip düşünüyorum. Son zamanlarda o kadar çok düşünüyorum ki, sürekli bir baş ağrım var. Alkolle ilgili olmayan bir baş ağrısı. *Sadece söyle ona.* Ne de olsa dün gece aşkını ilan etti. Yoksa, yine ve çok rahatsız edici bir şekilde, içki mi konuşuyordu? Gözlerim lavaboya kaydı. Zihnim kasenin etrafında dönen hapları gördü. İçgüdülerim bunu yapmamı söylüyordu.

Ve içgüdü seni mahvetmiş olabilir Ward.

Yukarı çıkıyorum ve ana süite girdiğimde Ava'yı yavaşça yataktan kalkarken buluyorum, yüzü bir tablo gibi. Lekeli göz makyajı ve karmakarışık saçlarıyla bile çok güzeldi. Gülümsüyorum ve omzumu kapının pervazına yaslıyorum, tüm sıkıntılı düşünceler unutuluyor. Ve işte o hapları almamın nedeni. O dikkat dağınıklığının vücut bulmuş hali. Uğruna ölünecek bir bedene sarılmış cennet. Açgözlü bakışlarım onun düzgün, sıkı, küçük vücudunda geziniyor, aç sikiyim onayını haykırıyor. Ama en çok kalbimin sesini duyuyorum. Ritim üstüne ritim.

Bir an yüzüstü düşmemek için konsantre oluyor ve derin bir şekilde kaşlarını çatıyor. Umarım bir daha asla içmeyeceğine yemin eder. Umarım başı o kadar ağrıyordur ki alkole bakamaz bile.

Bana bakıyor ve mükemmel bir netlikle kendini ölüm gibi hissettiğini görüyorum. Gülümsüyorum ve her an devrileceğinden emin bir şekilde ona doğru ilerliyorum. "Hanımım bu sabah nasılmış bakalım?"

"Korkunç," diye mırıldanıyor ve ben keyifle gülüyorum.

Bayat şarap kokusunu duymazdan gelerek onu kollarıma alıyorum. "Kahvaltı ister misin?" Hemen bana sarılıyor ve ben kıkırdıyorum. "Sadece biraz su o zaman?"

"Lütfen."

Tanrı onu sevsin. Ne dağınıklık. "Buraya gel." Eğilip onu kaldırıyorum ve başı doğruca göğsüme düşüyor. Onu aşağıya taşıyorum ve onu bırakmak için çaba sarf ediyorum. Paha biçilmez bir porselen bebeği tutuyormuşum gibi onu tezgâhın üzerine koyuyorum.

Soğuk mermer kışına değdiğinde kaskatı kesilerek inliyor. Tekrar gülüyorum. Gelmeye devam ediyorlar. Dengeli olduğunu anlayınca yanından ayrılıyor, Cathy'nin bardakları hangi dolaba koyduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Birini açtım. Bardak yok. Diğerini açtım. Bardak yok. Bir sonrakinde.

Ah. Gözlük.

Birini kapıp çekmeceyi açıyorum ve sadık Alka-Seltzer'ımı arıyorum.

"Kendi gözlüğünü nerede sakladığını bilmiyor musun?"

"Öğreniyorum," diyerek poşeti biraz salladım. "Hizmetçim bana anlatmaya çalıştı ama biraz dikkatim dağılmıştı." *Senin tarafından*, diye ekliyorum içimden, bardaktaki tozu biraz suyla karıştırıp ona götürüyorum. Bir tedavi önermemeliydim. İçkiye tövbe etme şansını artırmak için onu bütün gün acı çekmeye bırakmalıydım. Bardağa kaşlarını çattı. "Alka-Seltzer. Yarım saat içinde seni iyileştirir. İç."

İsteyerek kabul ediyor, bir gözünü kapatıp bardağa odaklanıyor, eli korkunç derecede titriyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Nasıl hissettirdiğinden nefret ediyorum. Bardağı alıp içeri giriyorum, dudaklarına götürüyorum, şimdi acısını dindirmeye hevesliyim. Sanki haftalardır su içmemiş gibi içiyor.

"Daha fazla mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Bardağı kenara koyuyorum.

"Bir daha asla içmeyeceğim." Öne doğru düşüp göğsüme çarpıyor ve ikimizin de iyiliği için sırtını okşarken hafifçe gülümsüyorum.

değil.

"Bu beni son derece memnun eder. Sana göz kulak olmak için yanında olmadığım zamanlarda bu duruma düşmeyeceğine söz ver." *Ya da hiç.*

"Tartıştık mı?"

"Hayır, gücü geçici olarak teslim ettim."

"Bu bir meydan okuma olmalı."

Küstahlığına gülümsüyorum ve sutyen askısına vuruyorum. "Zordu" -ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok- "ama bu çabaya değiyorsun." Stresine, baş ağrısına ve hayatıma getirdiği bir yığın deliliğe de. Yüzümü saçlarına gömüp, her şey için beni affetmesi için sessizce yalvarıyorum.

Sonra derin bir nefes alarak, onu görüş alanıma almak için arkama yaslanıyorum ve parmağımı dantel külotunun üst kısmında gezdiriyorum. "Seni dantelli seviyorum." Çok basit ama çok seksi bir şey. Çok saf. Ve görünüşe göre, *ben* de öyle. İşe yaramaz vücudu her zamanki gibi tepki veriyor. Çok hoş, akşamdan kalma olsa bile. "Duş?" Soruyorum, pervasızca içmesinin zehirli sonuçlarını bir kez ve herkes için yıkamak istiyorum.

Her uzvunu etrafımda kıvırıyor ve bu mükemmel. Onu banyoya götürüyorum ve yavaşça yere bırakıyorum, içimde bir beklenti oluşuyor. Dün geceyi telafi etme zamanı. Onu hayata döndürme zamanı. Hızlıca duşu açıyorum ve sallanan formuna geri dönüyorum. Tekrar içime düşüyor ve onu desteklemek çok doğal. "Kendin için üzülüyorsun, değil mi?" Onu kaldırıp makyaj masasının üzerine yerleştiriyorum. "Tam olarak burada oturduğun güzel anılarım var." Ve şimdi geri döndü, tam da olması gereken yerde.

Ağır gözlerini yukarı kaldırıyor. "Sonunda beni istediğin yere getirdin, değil mi?"

Ve olmak istediğiniz yerde, bayan. Ellerimi ondan uzak tutamayarak yanağını okşuyorum. "Bu her zaman olacaktı Ava." Diş fırçamı tutucudan çıkarıp macunla dolduruyorum, yanından geçip musluğun altında ıslatıyorum. "Aç," diyorum ve beni izlerken dudakları aralanıyor, onunla ilgilenmeme izin verdiği için mutlu. Öğreniyor. Bana meydan okuyacak enerjisi olmadığı ihtimalini görmezden geliyorum.

Dişlerini özenle fırçalıyorum, beni izlerken bulanık zihninden neler geçtiğini merak ediyorum. İtirafını mı hatırlıyor? Aklına geri mi geldi? Ona hatırlatmalı mıyım? Fırçayı kullanırken sorular dönüp duruyor, ama avucunun yanağıma değdiğini hissettiğimde duruyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor. Bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, neredeyse bazı sorularıma cevap vermesini isteyeceğim. Ama vermiyorum. Bırak kendiliğinden gelsin. Onu zorlama. Bunun yerine ağzımı eline çeviriyorum, gözlerim onunkilerde ve şefkatle öpüyorum. Eğer bu öpücük ona ne hissettiğimi anlatmıyorsa, o zaman düşündüğümünden daha fazla akşamdan kalmış demektir. "Tükür," diye fısıldıyorum ve elini çekip lavabonun üzerine eğiliyor.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, düşünceli bir şekilde, tekrar oturarak.

"Bu senin için olduğu kadar benim de yararına." Sonunda ağzına sahip çıktım, onu derinden ama yumuşak bir şekilde öptüm. Kahretsin, onu özledim. Hem de çok. "Akşamdan kalmalık konusunda çok kötüsün. Daha iyi olması için yapabileceğim bir şey var mı?" Sorunun tek bir doğru cevabı var ve eğer anlamazsa, ona mutlulukla, çok mutlulukla göstereceğim. Onu aşağı çekiyorum ve uzanıp kışını tutarak ona küçük bir ipucu veriyorum.

"Silahın var mı?"

Yüksek sesle gülüyorum. Evet, bunun nasıl bir his olduğunu ben de biliyorum. "O kadar kötü, ha?"

Kaşlarını çatıyor, eğlenmemden rahatsız olmuş gibi. "Evet; neden bu kadar komik?"

"Öyle değil. Özür dilerim. Şimdi her şeyi daha iyi yapacağım." Gözleri parlıyor ve arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açarak kollarından aşağı çekerken içimden gülümsüyorum. Onu yakındaki çamaşır sepetine atıyorum ve meme uçlarının gözlerimin önünde davetkâr bir şekilde sertleşmesini izliyorum. Ağzım içeri giriyor, sırayla her birinin tadına bakıyorum. Tanrım, eve geldim. Ona sertçe sahip olmak için içimdeki aciliyetle boğuşmak zorunda kalıyorum, kendimi yavaşlatıyorum. Parmakları saçlarımanın arasına girip beni kavradığında, dili benimkini mükemmel bir şekilde çevrelediğinde bana yardımcı olmuyor. "Bağımlılık yapıyorsun," diyorum düşüncelerimi dile getirerek. Onu alkolden daha çok arzuluyorum, alkole duyduğum *ihtiyaçtan* daha çok ona ihtiyaç duyuyorum. "Şimdi doğru düzgün arkadaş olacağız."

Titreyerek nefes veriyor. "Biz arkadaş değil miyiz?"

"Tam olarak değil ama yakında olacağız bebeğim." Burnuna bir öpücük konduruyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, başparmaklarımı dantel külotunun dikişinden geçiriyorum, beklenti beni öldürüyor. Yine de onları yırtmıyorum. Acele etmiyorum. Doğrusu, burada olduğuna inanamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve alnımın öne düşmesine izin veriyorum, düşüncelerimin ağırlığı çok fazla. Bana güç yüklüyor ama yine de beni zayıflatıyor. Net görmemi sağlıyor ama her şeyi çarpıtıyor. Beni delirtiyor ama yine de dengemi sağlıyor. Çatışma bir yüküdür. Ama aynı zamanda bir lütuf.

Saçlarımı okşamasının verdiği his hipnotize edici ve ben bir yaşıma zihnimi düzeltmeye, yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışarak geçiriyorum. Mazeret bulamıyorum. Bir solukta geri çekiliyorum ve karnına bakıyorum, tekrar tekrar özür diliyorum, eğilip külotunun yanlarından tutup bacaklarından aşağı sıyrırken oraya kalıcı bir öpücük konduruyorum. O da bir ayağını kaldırıyor ve ben de aklımın bu andan çok uzaklaşmaması için mücadele ederek onları bir kenara atıyorum.

Saçımı çekiştiriyor ve ben onun sorgulayan yüzüne bakıyorum. Umutsuzluğumu hissetti. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayabilir mi? Beni kurtardığının farkında mı? Kıçını avuçluyorum ve ağzımı tekrar karnına bastırıyorum. Anlamak zorunda. Anlamak *zorunda*.

"Sorun ne?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum. *Anlamamı sağlayacağım.*

"Hiçbir şey." *Her şey.* "Hiçbir sorun yok." Dikkatini dağıtmalıyım. Sorularına nasıl cevap verebileceğimi bulana kadar sorularını durdurmalıyım. Onu ağzıma çekiyorum ve dilimi aının duvarlarının derinliklerine daldırıyorum. Anında onunla sarhoş oldum, daha fazlası için açtım. Onu öpüyorum, ısıriyorum, emiyorum, daire çiziyorum, daldırıyorum, yalıyorum.

"Ohhhhh!" diye inliyor, ben ona ziyafet çekerken saçlarımı çekiştiriyor. "Bir duşa ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve bu ihtiyacım diğerlerinin önüne geçiyor. Onu doyurmalıyım. Ve aynı zamanda, onu ne olduğunu merak ettiği noktaya kadar sayıklamaya gönder

Bensiz hiç yapmadı. Benim ona bağımlı olduğum kadar o da bana bağımlı olmalı. Bu eşit bir zemin olmalı.

"Tadın inanılmaz," diye mırıldanıyorum, duvarları durmaksızın ağzıma çarpıyor. "Yaklaştığında bana söyle."

"Yaklaştım," diye umutsuzca bağılıyor.

"Bu sabah biri çok hevesli." Saçlarımı acımasızca çekiştirmesine katlanarak parmaklarımı tanıtıyorum.

"Oh, kahretsin. Lütfen."

"İzle," diye homurdanıyorum, hızımı artırıyorum, "senin," dilimi sıkıca çeviriyorum, titreşimleri içime batıyor, "lanet," diye feryat ediyorum, "ağız." Parmağımı derine batırıyorum, geniş bir daire çiziyorum, dilim uzun, sert yalamalar yapıyor.

"Jesse," diye bağılıyor ve sonra yüzündeki azabı görüyorum, ifadesi geriliyor. *Oh evet, hatırlıyor.* Ve destansı bir inlemenin eşiğine geliyor, yüzümün her yerine boşalırken vücudu yoğunluğa dayanmak için katlanıyor, sonunda saçlarımdaki tutuşu gevşiyor, kafa derim karıncalanıyor.

"Akşamdan kalmanın en iyi ilacı sensin," diyor onu dünyaya geri getirirken, zevkini içiyor ve yutuyorum.

"Sen *her şeyin* en iyi tedavisisin." Tekrar ayağa kalkana kadar dilimi amından boğazına kadar vücudunda gezdiriyorum. "Hmmm." Çene çizgisini öpüyorum. "Seni duşta becereceğim." Kızarmış yüzünü aşağı çekiyorum ve serbest bırakılmasını paylaşıyorum, dudaklarına yayıyorum. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyor, hiç tereddüt etmeden, elleri ve gözleri gövdemde geziniyor. Yara izime yaklaştıkça kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

"Sorma bile," diyorum düşünmeden, ne olacağını bildiğimden. "Başın nasıl?"

İrkiliyor, elleri yaramın hemen yanında donup kalıyor. Lanet olsun, konuşmadan önce düşünmem, ses tonumu kontrol etmem gerekiyor. Bana bakarken kaşlarımı kontrol altına almak için mücadele ediyorum.

"Daha iyi," diyor sessizce, emin değil ve ben de aptal kıcımlı banyonun her yerine tekmeliyorum. Ama savunmacı olmak doğal geliyor, her zaman

var ve Ava'yla bu alışkanlığımı bırakmam gerekiyor. Küçük, özür dileyen bir gülümseme sunuyorum ve boxer'ıma bakarak işleri ilerletiyorum.

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi çekingen bir şekilde öne doğru uzanıyor ve dokunuşu tenimle buluştuğu anda uzun, sabit bir nefes alıyorum, konsantre olmasını izliyorum, sert aletimle karşılaştığında gözleri benimkine kayıyor. Daha da yaklaşıyor, gözlerim kapanıyor ve birkaç rahatlatıcı an için alnımı onunkine indiriyorum, elleri kıcıma doğru kayıyor.

"Bunu seviyorum," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi açıyorum.

"Hepsi senin, bebeğim." *Her şeyim senin.* İyi, kötü ve düpedüz çirkin.

Memnun bir şekilde gülümsüyor ve sikimi tutuyor. Yutkunuyorum. "Bunu gerçekten seviyorum."

Sik beni. Dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum, onu sertçe, sahiplenerek öpüyorum, onu kendime çekiyorum, açgözlülüğünü kesinlikle seviyorum. O çaresiz. Ben de çaresizim. Birbirimizin ırzına geçmezsek yaşayamayacaktınız gibi birbirimize giriyoruz, diller ve dişler, inlemeler ve nefesler. Başım dönüyor. Lanet olsun, beni onun içine sok. O da aynı fikirde olmalı çünkü aniden ağızımdan kaçıyor ve boxerımı bacaklarımdan aşağı indiriyor. Ona yardım ediyorum ve kurtulur kurtulmaz onu yakalayıp göğsüme çekiyorum. "Kalçalarını belime dola," diyorum, ses tonumu kontrol edemiyorum, boğazına saldırıyorum, uzun, ince bacaklarıyla kalçalarımın etrafında dönerken ağızımı alabildiğim her yere sokuyorum. Sikim sıırıslıklam olmuş amcığına değdiğinde boğazıma bir şey kaçmıyor.

"Oh Tanrım," diye bağıyor. Onu tekrar öpüyorum, körlemesine duşa giriyorum ve onu vücudumla duvara hapsediyorum, ellerim beni tutmak için fayansa sıkışıyor. "Bu zor olacak Ava." Kendimi asla tutamayacağım. Çok çaresizim. Çok açım. "Çıgılık atabilirsin." Öyle bir çıgılık at ki, kulaklarım sadece onu duysun. Özlemişim.

Su üzerimize yağıyor ve ben geri çekilerek kendimi olacıklara karşı zihinsel olarak hazırlıyorum. Zariflik. Gelecek olan şey bu. Mükemmellik. Ben alıyorum

sikimi tutuyor, gözlerimdeki suyu kırıştırıyor, yüzüme doğru nefes nefese kalışını izliyorum. O da zihinsel olarak kendini hazırlıyor.

"Sen ve ben," diye fısıldıyorum sakince, ama hiç de öyle hissetmiyorum ve öpücüğüm de bunun kanıtı. "Artık savaşımayalım." Eğilip sıcak duvarlarını aşıyorum ve hızla zevkten aklımı kaçıyorum, yumruğum duvara çarpıyor, feryadım sağır ediyor. *Lanet olsun.*

"Tanrım," diye bağıyor.

"Hayır bebeğim," diye mırıldanıyorum, zorlukla konuşabiliyorum, kalçalarım hiçbir rehberlik olmadan itiyor. "O benim." *Tanrın olmama izin ver.* "İyi hissettiriyor, değil mi?" *Hem de çok iyi.* Tırnakları sanki altın arıyormuş gibi sırtıma batıyor ve aynı fikirde olduğunu söylüyor.

"Ava?" Bağıyorum, ona vahşice çarpıyorum, göğüsleri göğsüme çarpıyor, çenem kırılmaya hazır. Gözlerim boynuna düşüyor, kaygan teni parlıyor, ışıltıyor. İçeri giriyorum, sıcak boğazını yalayıp emiyorum.

"Evet!"

"Çok mükemmel hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, güçleniyorum, aletim her saniye genişliyor, hızım kaotik. "Daha hatırlamadın mı?" Bu konuşmalar da neyin nesi? Kapa çeneni ve sik onu. Yine de, onun zevkini duymayı seviyorum. Benimle ağzına kadar dolduğunda yüzünü görmeyi. Seks hiçbir zaman bir bağla ilgili olmadı. Bu benim yükümü boşaltmakla ilgiliydi. Unutmak. Bunu asla unutmayacağım, o da unutmayacak.

"Ava, henüz hatırlamadın mı?"

"Asla unutmadım," diye bağıyor, tırnaklarını sırtımdan çekip yüzümü kavıyor, üzerimden akan su ve teri süpürüyor. "Asla unutmadım," diye tekrarlıyor, yüzü ciddi, vücudu her vuruşumda sarsılıyor. Açıkçası benim onu öldüresiye dövmemle nasıl başa çıkıyor bilmiyorum ama çıkıyor. Onu daha çok seviyorum.

Titreyerek nefes veriyorum, yanaklarımı tutarken onu çılgınca öpüyorum. Yavaşlamalıyım. Az önce söylediği şeyi takdir etmek için bir dakika ayırmalıyım. Ama otomatik pilottayım ve kalçaları sert bir şekilde daraldığında

Yavaşlıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyorum dilinin etrafında. "Tanrım, kadın, ben senin kölenim." Buna daha fazla dayanamıyorum. Bacaklarım pes edecek. Gökyüzüne bakıyorum, beni sonuna kadar dik tutacak daha fazla güç için dua ediyorum. "Yüce İsa."

"Jesse, lütfen."

Onun yalvarışını duymak bana daha fazla enerji, daha fazla hayat, daha fazla amaç aşıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. "Daha sert, Ava?" Durmadan soruyorum, hızımı kesmeden, ikimizi de çılgına çevirerek. "Soruya cevap ver." Söylediğini duymak istiyorum. Bunu ne kadar çok istediğini duymak istiyorum.

"Evet!"

O kelime. Dürtülerim daha derin, daha sert ve daha hızlı oluyor. Derin, sert, hızlı. Derin, sert, hızlı. Gözlerim doluyor, düşün buharı beni boğuyor.

Çek onu, seni pislik!

"Jesse!"

Daha fazla hava bulup çığlık atmadan önce adım sadece bir gıcırtı, vücudu spazm geçiriyor, amının duvarları tutuyor ve sikimdeki lanet hayatı sıkıyor, orgazmımı sürüklüyor. *Tanrım*. İnliyorum ve titriyorum, bir yaprak gibi titriyorum, güçlü, tutarlı patlamalarla gelirken hassasiyetle tıslıyorum. "Ava," diye bağıyorum, hızımı düşürüyorum, amansız kalçalarımı sakın bir itişe indiriyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum, kalbim dörtlü atıyor. Duvara yaslanan kolum bizi ayakta tutan tek şey.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, duvara yaslanıp kıcıma doğru kayıyorum, Ava hâlâ etrafımda kıvrılmış. Kadrana ulaşabilseydim ya da kalkmaya zahmet edebilseydim, suyu dondurucuya çevirirdim. Ama yapamıyorum. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum, avuçlarım onun alev alev yanan sırtında daireler çiziyor. "Hanımefendi," diye fısıldıyorum, şu anda o kadar sakınım ki, "sonsuz dek benimsin."

Gözlerini açtığını biliyorum çünkü kirpiklerinin göğüs kafesimi gıdıkladığını hissediyorum. Buna ne diyor? Sonsuza kadar benim olmanın? Ona sonsuza dek

bir seçim mi? Kendi kendime gülüyorum. Tabii ki gülüyorum. Ama buna ihtiyacım olmayacak çünkü o benim olmak istiyor. Beni seviyor.

Söyle!

Ama sormuyor. Onun yerine "Arkadaş mıyız?" diye soruyor, yüzü tenime dönüyor ve beni öpücüklere boğuyor. Duymak istediğim şey bu değildi ama bekleyebilirim çünkü gelecek.

"Biz arkadaşız, bebeğim."

"Sevindim." Sesi çok memnun geliyor. "Ben de. Çok memnunum."

"Nerelerdeydin?"

Ben hala. Ciğerlerim hareketsiz. Zihnim hareketsiz. Bu olmaz. Bu güzel anı sorularla bozamaz. Ya da daha doğrusu, ben cevaplarla bu anı bozamam. "Fark etmez Ava." *Lütfen, bana sorma. Lütfen, bırak da sana ne yaptığımı nasıl söyleyeceğimi bulayım.*

"Benim için önemli."

"Yer istedin." *İçler acısı.* "Geri döndüm." *Ve ben bunu hak etmiyorum.* "Önemli olan tek şey bu." Değil, bunu biliyorum ama bizi öyle bir noktaya getirmeliyim ki gitmeyi iki kere düşünsün. Ve o nokta şu an değil. Huzurum kaçtı ve bunu yaptığı için kendimi kızgın hissetmekten alamıyorum. Buna hakkım yok. Hem de hiç, bunu kabul edecek kadar makul biriyim. Ama duygularım orada ve onları durdurabilirsem lanetleneceğim. Hata üstüne hata yapan kocaman bir beceriksizim. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum ve kışına dokunuyorum, iyice kavıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, yumuşak, *çıplak* sikim hala içinde sıcak ve rahat.

Sonunda iç çekti. Bana baktı. Yorgun görünüyor. Yorgun *hissediyorum.* Fiziksel olarak değil ama. Fiziksel olarak sonsuza kadar devam edebilirim. Zihinsel olarak, çatlamadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Bu ironik bir düşünce. Fiziksel sağlık her zaman altta yatan bir endişe olmuştur. İçki, seks. Zihinsel sağlığımın gerçek durumu maskelenmişti.

Şimdi kendimi saatte yüz mil hızla giden bir lunapark treninde gibi hissediyorum, görünürde bir sonu yok ve bu lanet şeyden kurtulma umudum da yok. Peki ya bu kadın? Sebebi o.

"Saçımı yıkamam lazım," diye fısıldıyor, ben de uzanıp ıslak saçlarını yüzünden çekiyorum ve ona şefkatli bir öpücük veriyorum. "Acıkmadın mı daha?"

"Çok." Vücudunu benimkinden sıyrıyor ve yalan söyleyemem, bu yanlış hissettiriyor. O üzerimde olmadan kaybolmuş gibiyim. Seyrek rafı tararken ve bir şişe çıkarırken onu izliyorum. "Bu mu?" Gözlerini bana çeviriyor, ben hâlâ ölü kırımın üzerinde iyileşmeye çalışıyorum. "Saç kremi yok mu?"

"Hayır, üzgünüm." Ona biraz almak için aklıma bir not düşüyorum. Büyük bir şişe, böylece burada her gün duş alırken bitmeyecek. İç çekerek kendimi ayağa kaldırmak ve şişeyi almak için biraz güç buluyorum. "Bunu yapmak istiyorum." Ona bakmak istiyorum. Onu beslemek. Onu yıkamak. Kendi başına yapmayı unuttuğu ve bana muhtaç olduğu her şeyi yapmak istiyorum.

Görevi kolayca bırakıyor ve ben de onu geri çeviriyorum, saçlarına biraz şampuan sürüyorum ve iyi masaj yaptığımdan emin oluyorum, mutlu bir şekilde mırıldandığında gülümsüyorum, başı omuzlarına düşüyor. Boyum sayesinde yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyorum; gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmış. Sanki havada yürüyormuş gibi görünüyor ve ben de öyleymişim gibi hissediyorum. En azından çoğunlukla.

Omuzlarından tutup spreyin altına götürüyorum.

Ve benim huzurum duman oldu, şok olmuş gözlerim onun kıcına çivilenmişti. Ya da onu kaplayan büyük morluklara. "Bunlar da ne?" Tanrım, ne oldu?

Omzunun üstünden bakıyor, iri gözlerimi yakalıyor ve kaşlarını çatarak tüylerimi diken diken eden şeyin ne olduğunu anlamak için dönüyor. "Ne?"

Onları gözden kaybettiğimde onu tutuyorum ve arkasını dönüyorum

"Onlar!" Omzunun üzerinden kaşlarını çatıyor. "Margo'nun arkasına düştüm." "Ne?"

"Margo'nun arkasındaki pastayı tutuyordum," diyor küçümseyici bir iç çekişle. "Biraz oradan oraya savruldum."

Evet, lanet bir pastayı tuttuğunu biliyordum ama hasarın bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. "Biraz mı?" Lanet bir çekiçle defalarca vurulmuş gibi görünüyor. Eğilip solmakta olan morlukları nazikçe okşarken yüzüm allak bullak oluyor. Ne düşünüyordu ki? Sorumsuzluğu ve kendini ihmal etmesi tek bir şeye yol açıyor: Onu pamuklara sarmam ve içimden bir ses Ava'nın bundan hoşlanmayacağını söylüyor. O zaman kendine bakmaya başlasa iyi olur. Bu beni aşan bir şey değil. Gerekirse onu baloncuklu naylonla sararım. Ya bir araba minibüse çarpmış olsaydı? Sertçe irkiliyorum, aklıma gelen anıları göz kırparak geri püskürtüyorum. Hiç şansı olmazdı. "Ava, rugby topu olarak kullanılmış gibi görünüyorsun."

Gülüyor. Ağzını dikip kapatmasını geliyor. Bu John'un öfkesi kadar komik. "Acımıyor," diyor, umursamaz bir tavırla.

Acıtmıyor mu? Aynı fikirde değilim. Acı içindeyim. "Artık pasta desteklemek yok." Arkadaşıyla konuşacağım. "Ciddiyim."

"Aşırı tepki veriyorsun."

Aşırı tepki mi? Muhtemelen çoğu kişi aynı fikirde olacaktır. Benim umurumda değil. Bu çürükler onun kusursuz cildini lekelememeli. Hiçbir şey onu lekelememeli. Alkol. Lekeler.

Peki ya sen Ward? Onu lekelemeli misin?

"Muhtemelen hayır," diye homurdanıyorum kendi sessiz soruma cevap olarak, dizlerimin üzerine çöküp onu daha iyi öpüyorum. "Kate'le de konuşacağım," diye uyarıyorum, sadece açık olmak için, Margo'nun ölümünü ilan ettiğimde sürpriz olmasın diye. Lanet olası Margo. Bayiyi arayıp yerine birini bulup bulamadıklarını öğrenmeliyim.

Bütün kaslarım gerilerek ayağa kalkıyorum ve yüzündeki suyu silerken sert bakışlarımı uzaklaştırmaya çalışarak onu kendime döndürüyorum. Ne kadar değerli olduğunun farkında değil mi? Kendine bakması gerekiyor ve eğer bu konuda zorluk çıkaracaksa, bu rolü üstlenmek benim için sorun değil.

Gözlerini açtığında, eğilip köprücük kemiğini öpüyorum. Yavaşça. Yumuşakça. Ona göstererek. Dilimle kulağına mükemmel bir çizgi çektiğimde titriyor. "Sonra," diye söz veriyorum, mutsuzca homurdandığında gülümsüyorum. İşte bu. İstek. Açgözlülük. Doğru yönde bir sıçrama. Hayatta kalmasını sağlayan şeye giden tek yol olacak yoldaki ilk adım. Ben o yolda çok daha ilerideyim. "Dışarı," diye emrediyorum, onu reddetmeyi inanılmaz derecede zor buluyorum. Ama onu reddetmeliyim. Hayatımın pek çok unsurunda kontrol eksikliği yaşıyorum, şimdi daha da fazla. Kontrol edebildiğim şeyleri kontrol etmek bir zorunluluk. Bir zorunluluk.

Onu duştan çıkarıp kuruluyorum ve bir havluya sarıp sarmalıyorum. "Her şey tamam."

Gözlerinin gövdemin geniş düzlemlerinde dolaştığını, zevk aldığını görüyorum. Karşı konulmaz. Beni karşı konulmaz buluyor. Elini tutup onu yatak odasına götürüyorum. Kot pantolonumu buluyorum ve onu mahrum bırakarak çekiştiriyorum. Arzusunu arttırıyorum.

"Boxer yok mu?" diye soruyor.

Sinekliği bağlarken dikkatli davranıyorum, gülümsüyorum. "Hayır, gereksiz engeller istemiyorum."

"Engeller mi?"

Tişörtümü başımdan çekip çıkarıyorum ve onun yakıcı bakışlarını önümde hissediyorum. *Evet, biraz daha yaşlıyım. Ama inanılmaz formdayım.* "Evet, engeller," diyorum tişörtü vücudumdan aşağı çekerken, onun gevşek çenesini kontrol altına almaya çalışmasını eğlenerek izliyorum. Çok sevimli bir kız. Yanına gidip boynunu tutuyorum, onu kendime çekiyorum, haksızlık ettiğimin farkındayım. Ve üzgün değilim. "Hazırlan," diye mırıldanıyorum alçak sesle, ağızlarımızı mühürlüyorum.

"Elbisem nerede?"

"Bilmiyorum," diyorum kendimi durduramadan, zihnim fazla mesai yapıyor. Bunu bir pazarlık kozu olarak kullan. Cephane. Odamdan çıkarken kendi kendime başımı salladım. Al gülüm ver gülüm.

Mutfığa gidip fıstık ezmeme buluyorum, adaya yerleşiyorum ve daldırırken düşünüyorum, zihinsel olarak planlarımızı yapıyorum. Ona henüz söylemedim.

Bugün teknik olarak çalışıyor. Bu nasıl olacak? Parmağımı ağzımdan yavaşça çekiyorum, gözlerim kısılıyor, kurnaz zihnim teğet geçiyor. Onu bunun harika bir fikir olduğuna ikna edeceğim. Sadece beni izle.

Merdivenlerden indiğini duyduğumda taburemde dönüyorum ve kendimi onun mutfağında çıplak olduğunu görmeye hazırlıyorum. Buna alışsa iyi olur. Buradayken kıyafet giymesine izin vermeyi planlamıyorum ve eğer istediğimi yaparsam, ki yapacağım, burada çok fazla olacak.

Yukarı bakıyorum, parmağımı emerek temizlerken aptal gibi sırtıyorum. Çıplak değil. Ama yine de benim gömleklerimden birinin içinde rüya gibi görünüyor. Sikim vızıldıyor. Bedenim onu çağırıyor. "Buraya gel."

Yüzü asılır. "Hayır."

Hayır mı? Ne demek hayır? Orada öylece durup beni reddedemez. "Gel... buraya," diyorum yavaşça, yüzüm pis bakışımı zapt etme çabasıyla seğiriyor.

"Elbisemin nerede olduğunu söyle." Bana saf bir meydan okumayla bakıyor. Bu, yaptığım ve henüz onun bilmediği planlar için iyiye işaret değil. Bu iğrenç bakışı engellemek için verdiğim mücadele çok fazla oluyor ve ellerimi yavaşça en sevdiğim şeyden kurtararak yerine en sevdiğim başka bir şeyi koymaya hazırlanıyorum. Aslında, en çok tercih ettiğim şey. Bana meydan okuyor. Duş ve mutfak arasında bir yerde, cesaretini buldu. Kontrolü geri almaya çalışıyor. Kararları o veriyor. Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Anlaşılan öyle değilmiş. Aslında onun ruhunu seviyorum. . . ama her zaman değil.

Hmmmm. Ne yapmalı, ne yapmalı?

Ona yeniden düşünmesi için bir şans vermeliyim çünkü benim için bariz hale gelen bir şey var ki o da kollarımdayken daha uyumlu olduğu ve ürettiğimiz bu çılgın kimyaya aldırış etmediği. Bu yüzden mümkün olduğunca çok kollarımda olmasını sağlamalıyım. "Üç saniyen var," diyorum, kendimi şaşırtarak. Yine de ayağa kalkıp onu fiziksel olarak sürüklemek dışında elimde olan tek şey bu.

Bitti. Bana isteyerek gelmesine ihtiyacım var. Bunu her yaptığında, biz olacak yapıda bir tuğla daha sağlamlaşacak.

"Ne için üç saniye?"

"Kıçımı buraya getirmen için." Basit. Basit tut. Basit ama etkili. Umarım. Yakında öğreneceğiz. "Üç . . ." Sessizce söylüyorum, yüzüm donuk, ama içimden kahkahalarla gülüyorum. Ona değil. Kendime. Lanet olası geri sayım mı?

"Sıfıra ulaşırsan ne olur?" diye soruyor, yüzünde bir belirsizlik ifadesi var.

Bulduğun o küstahlığı ve meydan okumayı, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatarak ortadan kaldırıyorum, işte bu. "Öğrenmek ister misin?" Soruyorum, çünkü ona göstermeye fazlasıyla istekliyim. "İki . . ."

Bir ayağından diğerine geçiyor, gözleri fırıl fırıl. Bana gel. Bana gelme. Her iki durumda da, birazdan kollarımda olacak.

"Bir . . ."

Mutfağa doğru hızla ilerliyor ve ben de onu kucaklayarak karşılıyorum, tabii ki çok memnun bir şekilde. İyi öğreniyor. Vücudum hemen rahatlıyor ve o sırtımı okşarken ben de başımı onunkine yaslıyorum. Gördün mü? Mükemmel. Neden aptalca oyunlar oynayıp bizi bundan mahrum bıraksın ki? Bizi aç bırakılmaktan bahsetmişken, dün gece bana söylediklerini hatırladı mı? Kendi kendime somurtuyorum. Sormaktan zarar gelmez.

Yer değiştirip onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum, kalçalarının arasına giriyorum, avuçlarımı pürüzsüz teninde gezdirirken gömleğimin onu boğmasına gülümsüyorum. "Gömleğini beğendim," diye mırıldanıyorum, elimi kalçalarının tepe noktasıyla buluşmanın eşiğinden geri çekerek.

"Pahalı mı?" diye soruyor kayıtsızca.

Kaşlarımı kaldırıyorum, yanağına karanlık bir gülümseme konduruyorum. Pahalı olduğunu biliyor. "Çok pahalı." Ama gömleği siktir et. Hadi işimize bakalım. "Dün gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

Kesinlikle geri çekiliyor ve ben bir cevap almadan önce çok uzun bir gecikme oluyor. "İyi bir dansçısın."

Bariz olanı ifade etmekten bahsediyoruz. Ama aradığım şey bu değil. "Ne diyebilirim ki? JT'ye bayılırım." Devam edelim. "Başka ne hatırlıyorsun?" *Hadi ama Ava. Ver onu bana. Bana zorla söyletme.*

"Neden?" diye soruyor, soru dolu gözlerle bana bakarak. Bu beni düşünmeye sevk ediyor. Gerçekten hatırlamıyor mu?

Sönüyorum. Bu berbat bir şey. Tamam, başka bir şeyi açıklığa kavuşturmaya çalışalım. "Eski sevgilini gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet," diye adeta hırlıyor, ama bana mı yoksa ona mı olduğundan emin olamıyorum. "İsteğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Bu iyi bir şey. Endişelenmem gereken bir şey daha azaldı. Ama asıl konuya dönelim. "Peki hangi noktada boşluğa düşüyorsun?"

Vücudu elimde sıkılaşıyor. "Eve geldiğimi hatırlamıyorum, eğer kastettiğin buysa." Savunmaya geçti. *Hem de çok savunmacı.* "Aptalca sarhoş ve son derece sorumsuz olduğumun farkındayım."

Daha fazla katılamazdım. Bunu bir daha içmeyeceğinin dolaylı bir garantisi olarak kabul ediyorum. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Bu çok tehlikeli. Üstüne üstlük bana çığır açıcı bir şey söyledi ve hatırlayamıyorum bile. "Bardan sonrasını hatırlamıyor musun?" Daha derine inerek soruyorum, daha çok çabalamasını ve hatırlamasını istiyorum.

"Hayır," diye iç geçiriyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. Benden kaçmıyor. Utanıyor.

"Çok yazık." Sanırım ayıkken bu itirafı yapana kadar beklemem gerekecek. Bu da tekrar içmesine izin vermemek için bir başka sağlam neden. Görmezden gelinemeyecek kadar çok neden var. Yanaklarını tutup dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. *Derinlere in bebeğim. O kelimeleri bul.* Çünkü onları tekrar duymaya gerçekten ihtiyacım var.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

Eski olan her şeyin aşkına. Yaş sadece bir sayıdır. *Söyle ona, seni devasa meme.* Yine de beynimin temkinli kısmının beni potansiyel olarak bunu sona erdirebilecek her şeyden geri durmam konusunda uyarmasını görmezden gelemem. Bu yüzden bizim için işe yaradığını öğrendiğim şeyi yapıyorum. Öp onu. Tüket onu. Ona ne kadar aşık olduğum dışında hiçbir şeyin önemli olmadığını göster. "Yirmi altı," diye mırıldanıyorum, hafifçe dudağını ısıırıyorum, onu ağzımla boğuyorum ve anlık yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

"Yirmi beşi kaçırdın."

"Hayır, sormadım. Sadece bana sorduğunu hatırlayamıyorsun." *Beni sevdiğini söylemeden hemen önce.*

"Bardan sonra mı?"

Kendi burnumla onun burnuna dokunuyorum. "Evet, bardan sonra." Dudakları aralanıyor ve öpücüğümün kalıntılarını silerken düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, ama beni beslemen gerek."

Gülüyorum. "Talepte mi
bulunuyorsun?" "Evet. Bana
kıyafetlerimi getir."

Ve şimdi çok ileri gitti. Kalçasına hamle yapıp sıkıyorum, nefesi kesilince sarsılıyor. "Güç kimde Ava?"

Gülüyor, kıvranıyor, kıpırdanıyor, genellikle işkencesini kendi kendine artırıyor. Kavrayışım sağlam. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gücün kimde o l d u ğ u n u kabul ederseniz ne kadar kolay geçineceğimizden bahsediyorum."

"Biliyorsun," diye çığlık atıyor ve ben memnun bir şekilde gülümsüyorum.

"Aferin kızıma." Onu öne çekiyorum ve bir öpücükle bunu pekiştiriyorum. "Bunu sakın unutma." Bağlantımızı koparıyorum, onu tezgahın üzerinde nefes nefese bırakıyorum, daha fazlasını istiyor. Kabul ediyorum, ben de epeyce bastırmış durumdayım ama onu mahrum bırakmak gerektiğinde uygulayacağım bir taktik. Yukarı çıkıyorum, giderken pantolonumun arkasındaki aletimi ayarlıyorum ve çamaşır makinesinden elbisesini almak için aşağı inmeden önce banyodaki yıkama sepetinden iç çamaşırlarını, yerden ayakkabılarını alıyorum.

Mutfağa geri döndüğümde hala tezgahın üzerindeydi, yanakları hala harika bir şekilde kızarmıştı. Gözlerini bana dikmiş olsa bile.

Alay ettim. "Bana öyle bakmayın hanımefendi," diye uyarıyorum, eşyalarını teslim ederken elbiseye pis bir bakış atıyorum. "O elbiseyi bir daha giymeyeceksiniz, sizi temin ederim." Bunu garanti etmek için elbiseyi keseceğim. "Gömleği üzerine giy." Telefonum çalıyor ve Sarah'nın aramasına cevap verirken gerçekleri ona bırakıp terasa çıkıyorum.

"Günaydın," diye
cıvıldıyorum mutlu bir
şekilde. "Demek yaşıyor,"
diye takılıyor.

Her zamankinden daha canlı. Ama onunla konuşmadığımı hemen hatırlıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Neredesin?"

Gözlerimi deviriyorum. Nerede olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu çok iyi biliyor. "Neden cevabını bildiğin sorular soruyorsun?"

"Onunla," diye iç geçiriyor, sanki bu çok büyük bir sorunmuş gibi. "Sana zaman ayırmasına şaşırdım-"

"Yapma," diye uyarıyorum. "Ve eğer g e v ş e m e m e yardım etmek istemeseydin, bana zaman ayırdığın için endişelenmeme gerek kalmazdı."

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve sonra nefes alıyor, farkına varıyor. "Hâlâ Malikâne'den haberi yok, değil mi?"

Güzel manzaraya bakıyorum.

"Peki ya Salı akşamı yaptığınız patavatsızlıklar?"

"Sarah . . ." Homurdanıyorum, nefret yükseliyor, çoğunlukla kendimden nefret ediyorum. "Oraya gittiğimde seninle konuşacağım." Ona durumu anlatmalıyım ve o da bana karışmayı bırakmalı. "Ava benimle uzatma üzerinde çalışmaya geliyor."

"Riskli."

"Bugün Pazar. Sakin bir gün. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıp alnımı ovuşturuyorum ve mutfağa dönmeden önce tüm stres ve suçluluk belirtilerinin gittiğinden emin oluyorum. Ancak oraya vardığımda Ava'yı çılgınca bir şeyler karıştırırken buluyorum.

ve bu stres ve suçluluk on kat geri döner. *Hay sikeyim.* Haplarını arıyor. "Hazır mısın?" diye sordum.

"İki saniye." Başını sallıyor, belli ki zihni geçmişe gidiyor, haplarını çantasına koymadığı anı hatırlamaya çalışıyor. Yaklaşıp elimi tuttuğunda dudağımı ısıırıyorum. O küçük siyah elbisenin dikkatimi hatalarımdan uzaklaştırması çok kolay. Üzerine tişört giymiş -iyi kız- ama açıksa ne işe yarar ki?

"Cathy'nin burada olmaması iyi bir şey. O elbiseyle ona kalp krizi geçirtebilirdin."

"Cathy?" diye sordu şaşkınlıkla, ben düğmeleri yukarıdan aşağıya doğru iliklemeğe koyulurken.

"Hizmetçim." Başımı onaylarcasına sallıyorum. "Daha iyi." Elini tutup onu dışarı çıkarıyorum, asansöre binerken ona bakıyorum. Tamamen sikilmiş görünüyor. Bu ona yakışıyor.

Kapılar kapanıyor ve kafam bir anda Ava, ben ve bu asansörle ilgili bir sürü kötü fikirle doluyor. Duvara karşı. Dizlerinin üstünde. Olduğum yerde kayıyorum, kotumun kaba malzemesi şişkin sikime sürtünüyor. Keşke boxer giyseydim. Son zamanlarda aklımda tek bir yol var ve o yol hep Ava'ya çıkıyor.

"Günaydın Bay Ward," diyor kapıcı biz yanından geçerken, Ava'ya gülümseyerek. "Bu sabah daha iyi görünüyorsun, Ava."

Ava'nın durup yaşlı çocukla sohbet etme niyetini hissediyorum. Bugün olmaz. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok değerli. Paylaşmak yok. Onu çekiştirerek dışarı çıkıyoruz ve arabayı açıp onu bindiriyorum, emniyet kemerini bağlıyorum. Gözünü bile kırpmadı, sadece bana gülümsedi.

Kabul ediyorum. Onda çok çarpıcı. Bugün güzel bir gün olacak.

Ava'ya olan tüm yolculuğumu, onu bu öğleden sonra benimle birlikte Malikane'ye götürme planımı detaylandırarak geçirdim. Çok basit. Ona söyleyeceğim.

Park ettiğimde arabamdan iniyor ve ön tarafa geçerek kaldırımında bana katılıyor. Bana bakışı, sadece sorabileceğimi ve onun da kabul edeceğini söylüyor.

Başını arkaya yatırarak göğsüme doğru yürüyor ve ben olduğum yerde kalıyorum, ellerim ceplerimde. Sessizce sunduğu şeyi alabilirdim, ama bana isteyerek verdiğinde alınacak çok daha fazla zevk var. Yaklaşıyor, dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatıyor ve buluştuklarında işim bitiyor. Güce teslim oluyorum ve onu yakalıyorum, yeni keşfettiğim coşkuya kapılıyorum, ağzını sert ve sabit bir şekilde çalıştırıyorum, bildiğim dünya etrafımda kayboluyor. Bu öpücüğün bitmesini istemiyorum, ama kendimi ayırıyorum ve o inliyor, elleri omuzlarımdan gevşekçe kayıyor. Hiç bu kadar derinden ve açıkça nefessiz kalmış bir kadın görmemiştim. Bu benim ihtiyaç ateşimi körüklüyor. Beni bırakmak istemiyor.

Ön kapıya doğru yürüyor, ayaklarının üzerinde duramıyor ve ben de küçük bir gülümsemeyle onu takip ediyorum.

Dönüyor ve beni arkasında buluyor. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seni beklemek için içeri geliyorum."

"Nereye gidiyorum ben?"

"Benimle işe geliyorsun," diyorum ona içtenlikle ve tatlı kaşları daha da derinleşiyor.

"Az önce bana veda öpücüğü verdin."

"Hayır, Ava." Uzanıp alnına düşen saç tutamını kenara itiyorum. "Az önce seni öptüm." Buna alışmalı. "Hazırlan."

"Tamam."

Kolay anlaşması umut verici. Bunu devam ettirelim. Ön kapıyı açıyor ve onu salona kadar takip ediyorum, Sam'in Kate'le biraz samimi görüldüğünü fark edince kaşlarım havaya kalkıyor. Burada mı kaldı? Bütün gece mi? Ona sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum.

"Hey, adamım." Çıplak olduğu ve çarşafın üzerini neredeyse hiç örtmediği gerçeği umurunda değil gibi görünüyor. Ava'ya bir bakış atıyorum, benim *genç* ve formda dostumdan etkilenip etkilenmediğini görmek için.

"Nasıl hissediyorsun Ava?" diye soruyor arsız bir gülümsemeyle ve Ava'nın yanakları pembenin çekici bir tonuna dönüşüyor. Utanmış mı?

"Güzel." Teğhirci arkadaşımdan uzaklaşıp Kate'i buluyor ve başını eğiyor. Bu sessiz bir mesaj. Kızların konuştuğu gibi konuşmak istiyor. Güzel. Çünkü benim de Sam'le bir kız gibi konuşmam gerekiyor. "Elimden geldiğince çabuk olacağım." Sam salondan çıkarken Kate vücudunu Sam'inkinden ayırmak için hiçbir girişimde bulunmaz.

"Sanırım isteniyorsun," diyorum, Sam'in aklını çelebilmek için onun çıkmasını ima ederek. Kate'le benim hakkımda konuşmuş olmalı. Ava'nın arkadaşı *bir şeyler* ifşa etmiş olmalı.

Kate çarşafı kaldırıp altına bakıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor. "Arkayı dönmek ister misin?"

Kate giyinirken ben hızla dönüp onlara sırtımı verirken Sam gülüyor.

"Teşekkürler," diyor, yanımdan geçip gidiyor, artık terbiyeli. Dönüp Sam'i mısır gevreğini ağzına atarken bulmadan önce onun gittiğinden emin oluyorum.

"İyi geceler mi?" İlgilenerek sordum. Bir Cumartesi gecesi Manor'da o l m a d ı ğ ı n ı hatırladığımı hiç sanmıyorum. Ne oldu?

Kaşığının etrafında gülümseyerek bana bakıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde evet, oldukça vanilyalı olduğunu düşünürsek. Sen?"

En iyisi. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Çok iyi." "Havayı temizledin mi?"

"Tam olarak değil." En azından onun bahsettiği anlamda değil. Ama anlayış konusunda dağları yerinden oynatmışım gibi hissediyorum. Bu da bir başlangıç.

"Ona Malikane'den bahsetmedin mi?" "Hayır."

"Salı günü olanlar hakkında mı?" "Hayır."

"İçki sorunun mu var?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim içki problemim yok." Kafamı kıcımdan kaldırmam lazım.

Sam kaşığı kâseye düşürüyor ve kaşık yüksek sesle tıngırdıyor. "Ona bir şey söyledin mi?"

Alt dudağımın somurtkan bir şekilde dışarı çıktığını hissediyorum, ellerim kot pantolonumun ceplerine gömülüyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum Sam."

"The Manor'a ne dersin?" diye soruyor, doğrulup kucağına bir minder çekerek. "O zaman belki sohbet sırasında *otelinizden* bahsedildiğinde lanet dilimi ısırmayı bırakabilirim."

"Neden, bir sürü konuşma yapmayı mı planlıyorsun?" Gülerek soruyorum. Bu sefer Sam kaşlarını çatıyor ve bu oldukça hoş bir görüntü.

"Havalı bir hatun."

Ne sikim? Sam kızları havalı olarak görmüyor. Onları oyuncak olarak görüyor. "Vay canına," diye geveledim.

"Vay canına, ne?" Kate içeri girip arkadaşımın yanındaki kanepeye çökerken soruyor. Aramıza bakıyor ve Sam bana parmağımı çekip bazı gerçekleri anlatmaya başlamam gerektiğini ima eden bir bakış atıyor.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum, bunu kendi uygun zamanımda yapacağımı ima eden bir bakış fırlatıyorum ona. Ne zaman mesela? Yasal olarak bana bağlandığında mı? Neyle? Evlilikle mi? Bir çocukla mı?

İkisi de mi?

Gözlerim yere düşüyor. Düşündüğüm şeylere inanamıyorum. Hayır diyecek. Muhtemelen şimdi ve kesinlikle hakkımda bilinmesi gereken her şeyi öğrendikten sonra. Rahatsız bir şekilde odadan çıkıp Ava'yı buluyorum, sakinleşmeye ihtiyacı var. Bunu sadece o yapabilir. Bir saç kurutma makinesinin vızıltısını duyup odaya yaklaşıyorum ve kapıyı açtığımda, o eğilmiş, koyu dalgaları aceleyle patlatılıyor. Acelesi varmış gibi görünüyor. Bana dönmek için mi?

Kendimi onun yatağına atıyorum, zıplayarak yatağı test ediyorum. Sonra arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkarıyorum. Kesinlikle acele ediyor. Telefonumu çıkarıp parmaklarını saç tellerinin arasında kabaca gezdirirken fotoğrafını çekiyorum ve odasına bakıyorum. *Geçici* konaklama yeri. Peki buradan ayrıldığında nerede yaşayacak? Bunu düşünürken köşede birkaç spor ayakkabı görüyorum. Eski spor ayakkabılar. Koşuyor mu?

Saç kurutma makinesi duruyor ve saçları havada uçuşuyor. Beni buluyor ve yaslanmış, rahatlamış halime bakıyor. Titriyor. "Hey, bebeğim." Bakışlarım onun inanılmaz vücudunda tembel bir gezintiye çıkıyor.

"Hey, sen." Gülümsemesi her şeydir. "Rahat mısın?"

Suratımı asıyorum, ayaklarımı sürüyorum. "Hayır." Bu yatak hiç de rahat değil. Ne olursa olsun . . . "Bugünlerde altımda sadece tek bir şey varken rahatım." *Sen*. Ayağa kalkıyorum, ona doğru ilerliyorum, yaklaştıkça artan arzusunu görmenin tadını çıkarıyorum. Ona bunu yapabiliyorum. Bazıları buna bir anlamda manipölasyon diyebilir. Ben buna güvenlik diyorum.

Ona ulaştım ve biliyorum ki onu baştan çıkarmamı bekliyor. Ama yapmıyorum. Omuzlarından tutup onu gardırobuna doğru çeviriyorum. Sırtına olabildiğince yaklaşıyorum, elbiselerine göz atmak için eğiliyorum. Hepsi çok güzel elbiseler. Bazıları çok kısa. Mükemmel olanı buldum. Krem rengi, teninde çok güzel duracak.

tonu ve koyu renk saçları. "Bunu giy," diye fısıldıyorum, vücudunun sertleştiğini hissederek. "Ve altında dantel olduğundan emin ol." Bir sürü ve bir sürü dantel.

Titreyen elini uzatıp elbiseyi sorgusuz sualsiz kabul ediyor ve ben de onu bıraktığımda dokunuşumun çıplak göğsünün üzerine tam ve yumuşak bir şekilde düştüğünden emin oluyorum. Titriyor. Ben de tepkisiz kalmıyorum, sikim kotuma çarpıyor. *Al onu.* İçine yuvarlanıyorum. Onu çalıştırıyorum.

Sonra da şeftali gibi kıcını tokatlayarak uzaklaş. "Çabuk ol." Dönüp gidiyorum, kendimle çok mutluyum.

Sam ve Kate'i hâlâ kanepede birbirlerinin üzerinde buluyorum ve dikkatlerini çekmek için öksürüyorum. Kate ağzını silerek karşılık veriyor ve Sam sırtıyor. "Çay?" Kate ayağa fırlayarak soruyor.

"Tek şeker," diye sesleniyor Sam kıkırdayarak ve uzaktan kumandayı kaparak. "Biliyor musun, vanilya o kadar da kötü değil." Odanın diğer ucundan bana bakıyor. "Malikâneye mi gidiyorsun?"

"Evet. Ava'yı alıyorum."

"Riskli," diyor, ben gözlerimi devirirken kanallar arasında geziniyor.

"Pazar günleri etrafta pek kimse olmaz."

Başını bana doğru eğerek nefes veriyor. "Ona ne zaman söyleyeceksin, dostum? Kurşunlardan kaçmaya devam edemezsin. Ve bunu kendi başına anlamasını kesinlikle istemezsin."

Haklı olduğunu biliyorum. "Üzerinde çalışıyorum." Paylaşmam gereken her şeyin bir listesini yapmam ve bunları hangi sırayla paylaşmam gerektiğini belirlemem gerekiyor. Oradan başlayacağım. Bu arada Ava'nın dün gece vardığı sonuca ulaşmasına yardım etmeye odaklanacağım. Buna ihtiyacım var. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler," diyorum alaycı bir tavırla. "Üyeliğinizi durdurmak için bir talep göreceğim miyim?"

Yüksek sesle gülüyor. "Sakin ol," diyor. "Senin aksine, bir kadını yirmi dört/yedi saat emrime amade olmayı kabul edene kadar takip etmeyi planlamıyorum."

"Benim kadar dizginlemen gereken iblis yok," diye homurdanıyorum ve Ava'yı bulmak için Sam'in yanından ayrılıyorum. Koridorda Kate'in yanından geçiyorum ve o sırtıyor. Duruyorum ve

onu gözlerimle takip ediyorum. "Bu bakış ne için?" Meraktan kudurarak soruyorum.

"Bakmak yok."

"Ava nerede?"

"Mutfakta haplarını arıyor."

Gözlerim mutfak kapısına doğru o kadar hızlı fırlıyor ki, neredeyse kafamın arkasında kaybediyorum. Haplarını mı arıyor? Daha fazla hap mı? Kaç tane saklıyor? Kapıya sessizce yaklaşıyorum ve onu bir çekmeceyi karıştırırken, nefesinin altında mırıldanırken ve küfrederken buluyorum.

Durdu. Çekmecenin içindekilere bakıp kaşlarını çatıyor. Sonra çarparak kapattı. "Onları her zaman makyaj çantamda saklarım."

Oh? Bildiğim iyi oldu. "Sorun mu var?"

Korkuyor. "Haplarımı bulamıyorum."

Güzel. Kendi kendime başımı sallıyorum. Acınacak haldeyim. Bu küçük hatamı düzeltmek için zamanım var; bir hapi kaçırıdıktan sonra hamile kalamaz. Hamile kalabilir mi?

Ama . . . "Onları sonra bul," diyorum. Bu bir işaret. Bir alamet. Kader konuşuyor. O hapları almasını da istemiyorlar.

"Gel bakalım." Elimini uzattım, krem rengi güzel elbiseyi inceledim. İyi bir zevkim var. Onu her gün giydirmeme izin vermeli. İki taraf da kazanmış olur. O hiç düşünmeden bu dünyanın dışında görünecek, ben de gereksiz kalp krizlerinden kaçınacağım. Mükemmel. İlişkimizin dinamikleri kendi kendine çözülmeye başlıyor ve gittiği yeri gerçekten seviyorum. Daha fazla barış. Daha fazla Ava. "Elbiseni beğendim," diyorum ona sessizce, ne kadar takdir ettiğini umarak. Yaklaşırken bana kuşkulu bir dudak büküşü yapıyor, gözleri şüpheyi kısıyor. *Oh, beni rahat bırak.* Yüzündeki ifadeden havalı kartını oynamaya çalışacağını görebiliyorum. Anlamsız. Krem malzemenin altına uzanıyorum, yutkunduğunda karanlık bir şekilde gülümsüyorum. *İyi denemeydi, bebeğim.* Külotunun kenarını -tabii ki dantelli- aşır doymuş amına nazikçe girdiğimde destek için beni tutuyor. "Islak," diye fısıldıyorum, yavaşça daireler çiziyorum. Yani

lanet olası ıslak. "Daha sonra." Bunu nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok ama dokunuşumu kaldırıyorum. Teselli ödölüm onun durumunu parmağımdan yalamak.

"Bunu yapmayı bırakmalısın." Tamamen sinirlenmiş durumda.

"Asla," diye söz veriyorum ve onu mutfaktan çıkarıyorum.

Kemerini bağlamak benim için ikinci bir doğa gibi, onun için de bana izin vermek ikinci bir doğa gibi görünüyor. Sürücü koltuğuna geçip kükreyerek yola çıkıyorum, elim otomatik olarak onun dizine gidiyor ve orada kalıyor. Sürekli temas. Tek ihtiyacım olan bu. Çok şey istemiyorum.

Pencereden dışarı bakıp derin düşüncelere dalmasını izlerken sık sık onu görüyorum. Bunun ne kadar harika olduğunu mu düşünüyor? Ben ve o? Doğal mı? Aynı sayfada olduğumuzda birlikte kolay mı? Arabanın diğer tarafına bakıyor ve beni ona hayran hayran bakarken yakalıyor. Gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Gülümsemelerimiz bile birlikte mükemmel.

Malikâneye giden yol sık ağaçlarla kaplı, hafif rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, güneş gökyüzünde patlıyor. Çok güzel bir gün.

"Malikâne ne zamandır sizin?" diye sorarak aklından geçenler hakkında bana ipucu veriyor.

Şimdi sessizliğimin bir kısmını yavaş yavaş bozmaya başlamak için mükemmel bir fırsat. "21 yaşımdan beri."

O muhteşem gözler açıldığında gülümsüyorum. Oldukça şaşırtıcı, katılıyorum. Ve bunun sadece bir otel olduğunu düşünüyor. "O kadar genç mi?"

"Malikane bana amcam Carmichael'dan miras kaldı."

"O öldü mü?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Yüzündeki merhamet acıtıyor. Belki de koşulları bilseydi benim için bu kadar üzülmeydi. "Çok üzgünüm," diyor sessizce, belli ki söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlanıyor.

"Ben de." Çok üzgünüm.

Eğilip elini dizime koyuyor. Duyarlılığını takdir ediyorum, boşa gitmiş olsa bile. Yaklaşan saldırıyı geri itiyorum

ve ona bir gülümseme göster. Sempatiiyi hak etmiyorum. Misillemeyi hak ediyorum. Yıllar boyunca kendimi cezalandırmak için iyi bir iş çıkardım, hepsi de berbat bir anlamda kendimi koruma eylemiydi. Gerçekliğimin sürekli acısından kaçmak için kendime zarar verdim, kendimi kaybettim. Geçmişimi uzak tutmak için. Kontrol dışı olmak kontrol edebileceğim bir şeydi. Ava'yla birlikte hâlâ kontrolden çıkmış hissediyorum ama artık bir tedavim var. İki ucu keskin bir kılıç gibi geliyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa umut var. Tekrar mutluluk hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Yaşadığımı hissedebileceğimi ya da değerli bir amacım olabileceğini hayal bile edemezdim. Ve bana bunu veren tek şey, onu benden alabilecek tek şey. Bu bulanık, yabancı sularda nasıl gezineceğim ve akıl sağlığımı koruyarak diğer tarafa nasıl geçeceğim?

"Kaç yaşındasın Jesse?"

"Yirmi yedi," diye cevap veriyorum düşünmeden, o da iç geçiriyor. "Neden bana kaç yaşında olduğunu söylemiyorsun?"

"Çünkü senin için çok yaşlı olduğumu düşünebilir ve bir mil koşabilirsin." "Benim için çok yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, istemiyorum." *Ben senin için mükemmelim.* "Benim sorunum senin sorunun." "Benim bir sorunum yok."

Öyle değil mi? Gözlerimi biraz kısıyorum ve ona çeviriyorum. "O zaman bana sormayı bırak." Yüzü hoşnutsuzlukla buruştuğunda dudaklarım titriyor.

"Peki ya ailen?"

Soru soldan geldi ve buna hazırlıklı olmaktan çok uzağım. Zaten Ava söz konusu olduğunda herhangi bir şeye gerçekten hazır mıyım? "Onları görmüyorum," diye açık yüreklilikle cevap veriyorum, umarım bu kadar olur.

Umutlarım cevaplandı. Koltuğunda arkasına yaslanıp sessizleşiyor ve kendimi bir kez daha göt gibi hissediyorum. Yine de bu beni kendimi düzeltmeye itmiyor ve yolculuğun geri kalanı mükemmel olmayan ve bize yakışmayan garip bir sessizlik içinde geçiyor. Daha azını bekleyemezdim. Ona karşı kısa konuştum ve eğer dikkatli olmazsam bu kadar ketum olduğum için beni terk edecek.

Garaj yolundan yavaşça aşağı inerken, ileride John'un Range Rover'ını görüyorum, koca adam kayarak iniyor. Neden Malikâneye taşınmadığını bilmiyorum. Eve sadece bonsai ağaçlarını kesmek için gidiyor.

Onun yanına park ediyorum ve Ava'yı alıyorum. "Neler oluyor, John?"

"Her şey yolunda," diye homurdanıyor ve geçerken tokat atmam için elini uzatıyor. Her şey yolunda. Beklediğim gibi sessizdi ama kontrol etmem gerekiyordu. Ava'yı bara götürüyorum ve çalışanlarımı bardak yıkarken buluyorum. Pete, anlaşılır bir şekilde, beni gördüğüne şaşırdı.

"Bay Ward," diyor başını soru sorar gibi eğerek.

"Kahvaltıyı ofisimde yaparız." Menüü almak için bara uzandım. "Ne istersin bebeğim?" Ona bakarak soruyorum. Benden kaynaklanıyor olabilir ama dalgın görünüyor. "Ben hariç tabii," diye ekliyorum, onu biraz gevşetmeye çalışarak.

Gülümsüyor. "Burada Benedict usulü yumurta servis ediyor musunuz?"

"Var," diye onaylıyorum ve eğer olmasaydı, Pete'e bunu düzelttirirdim. Onun için her şeyi yapardım. "Kahve?"

"Cappuccino, çikolata ve şeker yok."

"Bana da bir flat white," diyorum menüü Pete'e uzatırken. Bana burnumun ucunda devasa bir sivilce varmış gibi bakıyor. Haklı. Pazar sabahı saat on. Bir pazar günü bu saatte buralarda olduğumu hiç sanmıyorum. Ve bir kadınla? *Bebek* dediğim, taparcasına baktığım ve beslediğim bir kadınla mı? "Pete?"

"Evet, tabii ki."

"Teşekkürler." Ava'ya bakıyorum ve barın etrafındaki temkinli bakışlarını fark ediyorum. Kesinlikle tedirgin. Belki de onu süitimde köşeye sıkıştırdıktan sonra tam da bu noktada durduğu son zamanı hatırlıyor. Ya da arabada verdiğim sert cevabın acısı hâlâ üzerinde mi?

Elini tutup kendime çekiyorum, adımlarım aceleci, Ava bana ayak uydurmak için neredeyse koşuyor. Ofisime varıyorum, kapıyı açıyorum, onu içeri çekiyorum, kapıyı kapatıyorum ve onu kapıya doğru itiyorum.

Düzelte onu.

Krem rengi elbisesinin eteğinden tutup beline kadar çekiyorum ve yüzümü boynuna yerleştiriyorum.

Özür dilerim.

Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Planım tam da umduğum gibi işledi. Bir kalp atışında benim oldu, tişörtümle boğuşuyor, nefesi azalıyor. Onu sertçe öpüyorum, göğüslerini şekillendiriyorum, umutsuzluğum azalıyor, yerini hızla açlığa bırakıyor. Açlık. İhtiyaç. "Islak mısın?"

"Evet." Tişörtümü çekiştiriyor ve onun aceleciliği benimkini teşvik ediyor. Çaresizliği bir adrenalin iğnesi gibi. O da bizim normalimizi geri istiyor ve bizim normalimiz bu sınırsız vahşilik. Birbirimize doyamıyoruz ve ben de bunun bizi taşıyacağına güveniyorum.

Elim göğsünden külotuna doğru ilerliyor ve fermuarımı açıp ağlayan sikimin içine düşmesine izin veriyorum. Dantelli külotunu kenara çekiyorum, kalçasını belime doğru çekiyorum ve bir çığlık atarak ona acımasızca çarpıyorum, çaresizliğim benden daha iyi oluyor. Çığlık atıyor.

"Sessiz ol," diye emrediyorum, Sarah'nın etrafta gizleniyor olabileceğini biliyorum ve ihtiyacım olan son şey onun araştırmaya gelip beni rahatsız etmesi.

Ona sertçe çarpıyorum, işkencemin ağırlığı beni kışkırtıyor. Başım omzuma düşüyor. "Beni hissediyor musun, Ava?" *Akıl sağlığını korumamda benim için ne kadar hayati olduğunu hissediyor musun?* "Soruya cevap ver!"

"Evet," diye bağıyor. "Seni hissediyorum."

Onu kapının daha yukarısına, beni de daha fazla sayıklamaya iterek devam ediyorum. Kayboldu, zihni benim dışımda boştu. Ben ve ona verdiğim zevk. "İyi hissettiriyor mu?"

"Tanrım, evet!"

Onu haksız bir şiddetle öpüyorum, çok terliyorum. "Sessiz ol dedim."

Tırnakları omuzlarıma daha da batıyor ve ben tıslıyorum, sikimdeki baskı acı verici hale geliyor. Çok sert boşalacağım ve ona yanımda ihtiyacım var.

Vücudu sarsılıyor, şiddetle titriyor, çığlık atıyor ve bu aletime roket yakıtı gibi geliyor. İçinde patlıyorum, yumruğumu başının yanındaki kapıya çarpıyorum, her kasım hassasiyeti engellemek için geriliyor.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Nefes nefese kalıyorum, ciğerlerim yanıyor, duvarlarının beni acımasızca kavradığını hissediyorum. Yüzüm boynunun ıslak tenine doğru kayıyor, gözeneklerinden saf seks sızıyor. "Seni her gün işe götürebilirim," diye fısıldıyorum nefesim daralırken, yavaşça içinden çıkarken gözlerimi kapatıyorum. Sersemlemiş görünüyor. Cansız. "İyi misin?"

Olduğu yerde kalıyor, destek için bana yaslanıyor. Her zaman. Umarım. "Beni bırakma."

Hafifçe gülerim. Asla. Nemli saçlarını ıslak yüzünden uzaklaştırmak için biraz hava bulduğunda küçük bir gülümsemeyle arkama yaslanıyorum.

"Merhaba," diye ciyaklıyor.

"Geri döndü." Onu sevgiyle öpüyorum ve yürüyemeyeceğini bildiğim için kucağıma alıyorum. Ve onu taşımayı seviyorum. Onu kanepeye yatırıp kendime çeki düzen veriyorum ve yüzündeki gülümsemenin tadını çıkarıyorum. O mutlu. Ama bu odayı -ve son iki haftada burada yaşananları- düşündükçe, tüm mobilyalardan kurtulup her şeye yeniden başlamak istiyorum. Yeni bir sayfa. *Hatalı, affedilmez hatalar yok.* Ama şimdilik iyi şeylere odaklanacağım, o da Ava. Kollarımdan ayrılalı birkaç saniye oldu ve onu şimdiden özleyorum. Kanepeye uzanıp onu kucağıma alıyorum. "Eklentiye gidip bazı fikirler hazırlamaya başlayabilirsin diye düşündüm." Ve o oradayken, konuşmamız gereken şeylerin listesini yazacağım.

Şaşırmış görünüyor ve bir an için bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. "Hâlâ tasarım yapmamı istiyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki biliyorum."

"Beni sadece vücudum için istediğini sanıyordum." Kaşları kalkıyor, burnumu kırıstırıyorum, göğüs ucuna uzanıp hafifçe fiske vuruyorum.

Onu birçok şey için istiyorum. Huzur, amaç, dikkat dağıtma ve ona kesinlikle aşık olduğum için. Vücudu sadece bir bonus. "Seni vücudundan çok daha fazlası için istiyorum, bayan." Bunu açıklığa kavuşturalım. Bunu için için yanan bir öpücükle pekiştirmek üzereydim ki kapı çalındı ve o da hızla kucığımdan indi.

"İçeri gel," diye huysuzca emrediyorum ve Pete kahvaltımızla içeri giriyor.

Tek düşünebildiğim ... bunu yerken nasıl üzerime oturabildiği? "Teşekkürler, Pete." "Efendim." O gidiyor, ben de tabaktaki kubbeyi çekip tepsiyi itiyorum. Ona doğru. "Yumurtanı ye, bebeğim." Ve bu konuda hızlı ol.

Ve öyle. Hiç bu kadar hızlı yemek yiyen bir kadın görmemiştim ve bu da bana geçen hafta yemek yiyip yemediğini merak ettiriyor. Bu düşünce hoşuma gitmiyor. İştahını mı kaybetti? O da benim gibi aşk acısı mı çekiyor?

Öksürerek boğazımı temizliyorum ve başını kaldırıp bakıyor, bir sonraki çatal dolusu havada asılı duruyor. Ağzımı açık bırakıyorum, kanepede rahat bir şekilde oturmaya devam ediyorum. Benedict usulü yumurta onun favorisi. Paylaşacak mı? Beni reddederse ona meydan okuyamam. O benim favorim ve onu paylaşmayı hayal bile edemem.

Gülümsüyor ve çatalı ağzıma yaklaştırıyor, dudaklarımı yumurtanın etrafına kapatırken gözlerini tutuyorum ve çatalı yavaşça çekiyor. Ve işte böyle, onu tekrar istiyorum. Neden bahsediyorum ben? Onu her gün, her saniye istiyorum.

Son lokmasını alıyor ve ben uzanıp onu yanıma çekiyorum ve vücudumun altına alıyorum.

"Seni yiyip bitirmek istiyorum." Ve gözlerindeki parıltıdan buna çok istekli olduğunu görebiliyorum. "Ama çalışmam lazım." Ya da bir liste yazmaya. Artı, ne kadar erken yaparsa o kadar çabuk yapması gerekenleri yapmış olur.

projeyi ilerletirsem, onu eve götürebilirim. Gitmesine de izin vermeyebilirim. Yarın pazartesi. İş günü. Evden çalışabilir mi? *Benim evimde* mi? Çalışabilmesi için onu yalnız bırakacağıma söz veririm.

Bu asla tutamayacağım bir söz.

Onu öptüm ve masama gidip bir bloknot ve kalem alarak ona uzattım.

"Ben ek binaya çıkacağım." Ayağa kalkıp kabul ediyor ve benim somurtkan kemiklerim onun gidişini görmeye dayanamıyor. Ben de belinden tutarak ona doğru hamle yapıyorum, o da gülerek kurtulmaya çalışıyor.

"Öp beni," diye
emrediyorum. "Az
önce yaptım."

Yanlış. Onu öptüm. Arada büyük fark var. "Bana bir daha sordurtma Ava," diye uyarıyorum, ölümcül bir ciddiyetle. Önerdiğim her şeyi yapmalı. *Önermiyorsun, seni aptal. Talep ediyorsun.* Beklentiyle başımı eğiyorum, o da gülümseyerek bana teslim oluyor. Öğreniyor. Ve öpücük vermek yerine öpücük almakla ilgili bir şey var.

Kapıyı açtığında, güvenilir John'um onu bekliyordu.

"Nereye gittiğimi biliyorum John," diyor Ava, sesi yorgun geliyor. Biliyor olabilir. Ama ben her yere bakıyorum.

"Her şey yolunda kızım," diye homurdanıyor.

Kapıyı kapattım ve dolaba baktım. Öfkeyle kırdığım şişelerin hepsi yerine konmuştu. Ve ben hiçbir şey hissetmiyorum. Şişelere karşı nefret yok. Birini kapıp batırma arzusu da yok. Ama Sarah'nın boynunu kırmayı çok isterdim. Malikâneyi sikip atmamdan oldukça memnun çünkü yakın olacağım. Bağlantısız. On altı yıldır aynı adamım, ona aşık değilim ama başka birine de aşık değilim. Ava beni bu hayattan, dolayısıyla Sarah'dan uzaklaştırabilecek bir kadın. Başarısız olmamı mı istiyor? Kesinlikle istemiyor. Yine de Sarah'yı tanıyorum. O da benim kadar kırgın ama suçluluk duygusuyla farklı şekilde başa çıkıyor.

İçimi çekiyorum ve masama oturup e-postalarımı hızlıca kontrol ediyorum. Önemli bir şey yok. Güzel. Bir bloknot ve kalem çıkarıp en üste "*Kefarete Giden Yol*" yazıyorum. *Bir numara: Ava O'Shea*. Gülümsüyorum ve arkama yaslanıp kalemin ucunu alt dudağıma vurarak uzun, çok uzun bir süre onun adına bakıyorum, zihnim hızlanıyor. Başımı eğiyorum. Surat asıyorum. Sonra öne doğru eğilip onun soyadının üstünü çiziyorum ve yerine benimkini yazıyorum. "Ava Ward," diyorum kendi kendime, alt dudağımı çiğneyerek.

Kapı açılıyor, John içeri giriyor ve ben hızlıca defterin kapağını ilk sayfanın üzerine çekiyorum. Stresli görünüyordu. John stres yapmaz.

"Ona söylemen gerek, orospu çocuğu," diyor ve kapıyı sağır edici bir gümbürtüyle çarpıyor.

Geri çekiliyorum. "Evet, bunu biliyorum. Keşke insanlar bariz olanı söylemeyi bıraksa."

"Az önce bir üye, aleti neredeyse dışarı sarkmış bir şekilde odadan çıktı."

Sandalyemde dik oturuyorum. "Ava gördü mü?"

"Evet, gördü amına koyayım." Karşımdaki sandalyeye çöktü. "Zavallı şey nereye bakacağını bilemedi." Tehditkâr bir şekilde öne eğildi. "Ve ortak odanın kapıları hakkında oldukça meraklı görünüyordu."

Saçmalık. John'un stresinden ağır bir doz alarak alınımı ovuşturuyorum. "Halledeceğim," diye onu temin ediyorum. "Sarah nerede?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir şey pompalıyor, emdiriyor ya da sıkıştırıyordur. Öğlene kadar burada olacağını söyledi." Ayağa kalkıp masanın etrafında dönüyor ve dizüstü bilgisayarına el atıyor. "Varlığınla uzun süre kutsanacak mıyım?"

Ekranın kilidini açtığında ve şişman parmakları beceriksizce tuşlara dokunduğunda kendi kendime ofluyorum. "Yeterince uzun."

"Herkes burada olmaktan hoşlanmadığını düşünebilir."

"Ava ile Lusso'ya kapanıp mutlu olmak varken neden burada kalıp stresli olmak isteyeyim ki?"

"Çünkü Ava'yla birlikteyken lanet bir yalanı yaşıyorsun, geri zekalı."

Moron mu? "Orospu çocuğunu tercih ederim," diye homurdandım.

Yüzünü bana çeviriyor, sargılarını çıkarıyor. "Söyle ona."

"Tamam," diye bağıyorum, kızgınlığımla elimi uzatıp pedi yere gönderiyorum. Ve ne kadar tipik değil mi, öyle bir şekilde düşüyor ki John yerden almak için eğildiğinde "Ava ~~O'Shea~~ Ward" kelimeleri ona bakıyor.

Sessizlik.

Sikeyim.

Milyonlarca kez ölüyorum, kışımı yırtıyorum, sandalyemde kayıyorum. Suçüstü yakalandım. Elinde bloknotla yavaşça ayağa kalkıyor, ona bakıyor. "Öylesine bakıyordum," diyorum utanarak. "Sıkılmıştım." Yüzümün alev aldığını hissederek başka tarafa bakıyorum. Zihninden bana deli dediğini duyar gibiyim. Onun sessiz yargılarına katlanamıyorum.

Pedi yere atarken göz ucuyla ona bakıyorum. Bir tokatla yere düşüyor. "Söyle ona."

Ona ne söyleyeceğim? Onunla evlenmek istediğimi mi? Ondan çocuk yapmak istediğimi mi? Sikimi yirmi dört-yedi saat içinde tutmak istediğimi mi? "Bu kadar çabuk aşık olmak mümkün mü?" Ben soruyorum. İşte bu kadar. Daha kötüsü olamazdı. Ya hep ya hiç. Ayrıca, John bu gezegende bu kadar dürüstçe konuşabileceğim tek insan ve onda yarattığım strese rağmen, onun da derinlerde umut dolu olduğunu biliyorum. Beni kaç kez duvara yaslayıp, hayatımı düzene sokmazsam bana yeni bir göt deliği açmakla tehdit ettiğinin sayısını unuttum. Ama ben düzenliyorum. Dürüst olmak gerekirse her şey biraz beklenmedik, bu yüzden ben bu keşfedilmemiş bölgede gezinirken bana karşı sabırlı olması gerekiyor.

"Evet," diyor John, bu kadar basit ve beni şaşırtıyor. "Öyle mi?"

Kendini masamın diğer tarafına götürüyor ve oturuyor. Rahatlamaya başladı. Ben bir şey yapmak üzereyken böyle rahat oluyor.

bazı acı gerçekler önüme serildi. "Carmichael zamanında Sarah'ya çok aşık olmuştu."

Gülüyorum. "Kötü bir karşılaştırma John." Amcam sert düşmüş olabilir ama onu da paylaştı. Onu temin ederim ki bunların hiçbirisi olmayacak.

"Yine de bir karşılaştırma."

"O zaman neden özel değillerdi?" Ben sordum. Hep merak etmiştim ama hiç sormamıştım. Geçmişte amcam hakkında konuşmaktan hep kaçınmışımdır. Her zaman kendimden nefret etmeme yol açardı ama şimdi burada otururken hiçbir şey hissetmiyorum. Bu garip. Tuhaf ama güzel.

"Amcan onu elinde tutmak istiyorsa boyun eğmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca, istese bile eski alışkanlıklarından vazgeçemezdi."

"Böylece sevgiyi yaymaya devam etti."

"Ama günün sonunda yatağında hep Sarah vardı." Başını eğiyor. "Birini seviyorsan, eğilirsin."

O kadar çok bükülüyorum ki, yoga uzmanı oluyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Onu sıkıştırma diyorum. Çok muhtaç olursan onu kendinden uzaklaştırırsın." "Ben muhtacım," diye mırıldanıyorum. Hiç bilmiyordum ama öyleyim. Ve bunu umursamıyorum.

Ava muhtaçlığımı beslediği sürece.

"Ve *ihtiyaçtan* bahsetmişken, ona söylemelisin."

"John," diyorum sandalyemden kalkıp adımlamaya başlayarak, "içinde bulunduğum durumu anlamayı sağlamak umuduyla sana birkaç sır vereceğim."

Gülüyor ve ilk kez bu derin, gürültülü sestem hoşlanmıyorum. "Nedir onlar?"

"Korkuyorum," diyorum ciddi bir şekilde ve yüzü bir nanosaniye içinde düzeliyor, her zamanki vurdumduymaz, korkutucu ifadesine geri dönüyor. "Haklı bir nedeni olmadan benden birden fazla kez kaçtı." Ona yaklaştım ve sandalyesinin yanına çömeldim. "Peki benden hiçbir geçerli nedeni olmadan kaçabiliyorsa, neden

Bana sırtını dönmesi için bir sürü geçerli ve *iyi* neden sunabilir miyim?"

"Bir yalanı yaşıyorsun," diyor sessizce. "Ve bu eninde sonunda seni kışından ısıracak ve bir orospu çocuğu gibi sokacak."

"Ona söyleyeceğim," diye teminat verdim. "Kaçmayacağını öğrenir öğrenmez."

Defterin olduğu masayı işaret ediyor. "Ne yani, parmağına yüzük taktıktan sonra mı?"

Bunu gerçekten düşündüğümü ona söylemedim. Bu, bugünlerde nasıl bir deli olduğumu doğrulardı. "Tamamen loo-la değilim." *Hiç de değil Ward. Dün gece onun haplarını çalmak bir rüyaydı, değil mi?*

İç geçiriyor ve körü körüne bilgisayarı işaret ediyor. "Madem buradasın, şuna bakmanı istiyorum."

Konuyu değiştirme niyetini kabul olarak alıyorum. Güzel. Umarım artık dırdır etmeyi bırakır. "Ne oldu?"

"Gelecek yıl için önerilen mali tablolar. Son birkaç yıldır fiyat artışlarını sineye çektik. Üyelik ücretlerini artırma zamanı."

Masama geri dönüp işe koyuluyorum, John da bana katılıyor ve teklifleri üzerinden bana yol gösteriyor. Her şey iyi görünüyor ve bir süre sonra gözlerim ekrandaki tüm rakamlara takılıyor. "İşimiz bitti mi? Sinirlenerek soruyorum.

"Hepsi tamam."

"Güzel." Saatile baktım. Kahretsin, zaman nereye gitti? Ayağa kalktım ve gerindim. "Ava'yı almaya gidiyorum."

Sarah içeri giriyor ve ben yüzünde delik var mı diye bakıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor, elini yanaklarına götürerek. Arkamdan John'un kahkahasını duyuyorum ve sorgulayan ifadesini ona çeviriyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey," diyorum yanından geçerken. Onunla konuşacağımı söylediğimi biliyorum ama bugünlük konuşmam bitti. Şimdi sadece eve gidip Ava'yla bizim yaptığımız şekilde konuşmak istiyorum.

"Ava nerede?" diye sesleniyor ve ben kapının yanında donup kalıyorum. "Neden?"

Sarah yanımdan geçip kapıyı kapatıyor ve kaçışımı engelliyor. Bana bakarken kaşlarımı çatıyorum, yüzü kafa karıştırıcı bir şekilde ... ne? O da neydi öyle?

"Tam bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim," diyor, hafifçe somurarak. Dudakları. Dudaklarını yaptırmış, kalın bir makyaj tabakasıyla gizlemeye çalıştığı belli belirsiz morlukları görebiliyorum.

"Merak etme, kaltak olmana alışkınım." Kapıyı açıyorum, tekrar çarparak kapandığında geri sıçıyorum. Ona hırlamamak için elimden geleni yapıyorum. Gitmek istiyorum.

"Bu çok garip. Hep sen, John ve ben vardık."

John arkamdan alaycı bir şekilde "Üç silahşörler," diye mırıldanıyor ve Sarah ona öldürebilecek bir bakış fırlatıyor.

Kıkırdıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Özrün kabul edildi. Artık gidebilir miyim?" "Oh, bir şey daha var," diye sesleniyor John, uzanıp dizüstü bilgisayarımı çekerek karşısında. "CCTV sisteminin güncellenmesi teklifini onaylamanızı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü pahalı ve sizin onayınız olmadan bu kadar para harcamaktan rahatsız oluyorum."

Sarah, "Beni spada istiyorlar," diyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Ayaklarımı sürüyerek masaya geri dönüyorum ve ayrıntılı teklifi tarıyorum. "Ne zaman başlayabilirler?"

"Altı hafta."

"Harika." Tekrar yoluma devam ediyorum. Zaman ilerliyor. Üyeler yakında burayı doldurmaya başlayacak.

"Hey, orospu çocuğu," diye homurdanıyor John ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. "Şu lanet rakamlara bak."

"Tanrım, bugün çok zorluyorsun," diyorum, geri dönüp bana söyleneni yapıyorum. "Ne kadar?" Ağzımdan kaçtı. "Güncellemek için mi? Yepyeni bir araba alabiliriz."

Bunun için sistem."

"Yapmak zorundayız. Güvenlik firması ekipmanı teslim etmeye yanaşmıyor. Hepsini değiştirmemiz gerekecek."

"Yap," diye emrediyorum. Arsız herifler beni köşeye sıkıştırabileceklerini mi sanıyorlar? "Sonra görüşürüz."

Ofisimden aceleyle çıkıyorum ve merdivenleri uçarak çıkıyorum, son odaya dalıyorum, ellerim onu tutmak için kaşınıyor. Onu yerde kış üstü yatarken bulduğumda gülümsüyorum, ped kucağında. Ama yüzündeki ifadeyi fark edince gülümsemem kayboluyor. Sonra odanın karşısında Sarah'yı buluyorum. Oh. "İyi misin?" Başımı eğerek soruyorum. İyi davranrsa iyi olur.

Sarah gülümsüyor ve dudakları gerildikçe irkiliyorum. Bu acıtıyor olmalı. "Evet tatlım," diye mırıldanıyor, bana katılıyor ve omzumu ovuyor. Oradaki eline kaşlarımı çatıyorum. Ona ne oldu böyle? "Ava'yla yeni odaları konuşuyorduk," diyor. "Harika fikirleri var."

Konuşuyorlar mıydı? Arkadaş gibi mi? "O iyi." Ava'ya sevgiyle gülümsedim.

"Evet, çok yetenekli" diye yanıtlıyor Sarah. *Hiçbir fikrin yok Sarah.* Ama bir kez olsun nazik davranmasını takdir ediyorum. "Seni yalnız bırakayım." Yanağıma bir öpücük bırakıyor. "Ava, seni tekrar görmek çok güzeldi."

"Ve sen, Sarah." Gülümsüyor ve ben şaşkınlıkla Sarah'nın gidişini izliyorum. Dudaklarını dolgunlaştırırken ona bir sebep mi enjekte ettiler?

"Bir göz atalım o zaman, hanımefendi." Yerdeki Ava'ya katılıyorum, çizimleri alıyorum. Bütün bunları birkaç saat içinde mi yapmış? "Vay canına," diye mırıldanıyorum, karmaşık bir şekilde detaylandırılmış yatağa bakarken. "Bu yatağa bayıldım."

"Ben de öyle."

"Bütün bunlar ne?" Yukarıdaki kapağı göstererek soruyorum.

"Bu bir kafes tasarımı. Tüm ahşap kirişler üst üste binerek ızgara benzeri bir etki oluşturuyor."

"Yani onlara bir şeyler asabilirsin?" İlginç. Kelepçe ya da insan gibi. Bu bir fırtına gibi esecek, ama bu lanet şeyi nereden buldu?

Bu mu?

"Evet, malzeme ya da ışık gibi, belki." Omuz silkiyor tabii ki. "Aklınızda hangi renkler var?" "Siyah ve altın."

Mükemmel. Seksi ama zevkli. "Bayıldım. Ne zaman başlayabiliriz?"

"Bu sadece bir taslak," diyor. "Bazı ruh hali panoları, ölçekli çizimler, aydınlatma planları gibi şeyler yapmam gerekiyor. Beni eve bırakır mısın?"

Ona sertçe baktığımda boynumu kırıyorum. Evin mi? *İçimden* bir ses evimi kastetmediğini söylüyor. "İyi misin?"

Günün geri kalanını benimle geçirmek istemiyor mu? Gülümseyerek ayağa kalkıyor. "Ben iyiyim," diyor. "Yarın için halletmem gereken bazı işlerim var."

Onu sıkıştırma. *Siktir git, John*. İç çekiyorum, kaybolmuş hissediyorum. "Tamam," diyorum isteksizce, gönülsüzce kabul ederek. "İyi olduğuna emin misin?" Neden bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum?

"Ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

Ona şüpheyle bakıyorum. Eli seğiriyor mu? Gülümsemesi sahte mi? Ve neden midem dönüyor? "Hadi o zaman." Çantasını ve elini alıp onu aşağıya indiriyorum, yarı yolda anahtarlarımın yanımda olmadığını fark ediyorum.

Giriş holüne ulaşıyoruz ve bardaki insanları duyarak hızlıca etrafı kolaçan ediyorum. "Burada bekle," diyorum ama hemen planımı yeniden gözden geçiriyorum. "Aslında, git arabaya bin." Ona kapıya kadar eşlik ediyorum. "Kapı açık." Onu bırakıp ofisime koşuyorum, içeri dalıyorum ve masamdan anahtarlarımı kapıyorum. Hemen çıkıyorum, koşarak Malikâneye geri dönüyorum ama yazlık odaya ulaştığımda yavaşlıyorum, elimdeki Ava'nın çantasına bakıyorum. Gülümseyip telefonunu çıkarıyorum, zil sesini değiştirip yerine koymadan önce hızımı artırıyorum, bardan çıkıp şarj olan formuma çarpan Sarah'yı neredeyse topuklarından yakalıyorum.

"Kahretsin!" diye bağırıyor ve yüzüstü düşüp dudakları patlamadan önce onu tutuyorum. Kendini toparladı, şaşkın görünüyordu. "Yanıyor muyuz?"

diye soruyor, gülerek beni kapıya kadar takip ediyor.

"Özür dilerim." Merdivenlerin başında duruyorum, Ava'yı arabamın yanında görüyorum. "Yarın görüşürüz."

"Tamam, tatlım." Sarah bana katılıyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Sonra görüşürüz."

Ayrılıyorum ve Ava'ya doğru ilerliyorum, çantasını verip kapıyı açıyorum.

"Seni tekrar görmek dileğiyle, Ava." Sarah sesleniyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve ona sorgulayan bir bakış atıyorum. Gözlerini deviriyor ve içeri giriyor. *Evet, çok fazla.*

Ama sızlanamam. Çenesini tutmuş gibi görünüyor ve ilişkimizin dinamiklerindeki bu köklü değişimin onun için zor olacağını biliyorum. Haksız da değil. Uzun zamandır üçümüzüz.

Arabamı döndürüp Ava'nın yanına geçiyorum, motoru çalıştırıyorum ve bacağına uzanıp hafifçe sıkarak sessizce dikkatini çekiyorum. Uzak görünüyor. "İyi misin?"

Gözlerine yaklaşmayan küçük bir gülümseme sunuyor, elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkımsama karşılık veriyor. "Evet. Sadece haftam için hazırlamam gereken şeyleri düşünüyordum."

Yani işte yoğun bir haftası var. İçten içe somurtuyorum. Bu birbirimizle hiç vakit geçiremeyeceğimiz anlamına mı geliyor? Bunu sormak için yanıp tutuşuyorum, sırf her şeyim hazır olsun diye ve böylece onu tekrar görmeden önce ne kadar zaman geçeceğine kendimi hazırlayabileyim diye. *Onu sıkıştırma.* Şimdiden ruh halimin düştüğünü hissedebiliyorum.

Onun evine giderken yol rahatsız edici derecede sessiz. Düşüncelerim daireler çiziyor, onu bu gece burada tutmak için neden üstüne neden buluyorum. Tabii ki geceyi onsuz geçirmek istememem dışında hiçbir neden yok. *Bunu ona söyle.*

Kate'in evinin önünde durdum ve tam elimi gösterip benimle kalmasını istediğimi söyleyecektim ki, hızla eğildi ve kısa bir süre için

arabamdan yıldırım hızıyla atlamadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.
"Seni arayacağım."

Arkasından kapıyı kapatana kadar kaşlarım çatık bir şekilde onu takip ediyorum. *O da neydi öyle?* Parmak uçlarımla direksiyona vuruyorum. Sonra kapıyı açıp neler olduğunu öğrenmeye hazırlandım.

Onu sıkıştırma.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, tekrar çarpıyorum ve ayağım doğal olarak gaz pedalında ağırlaşarak uzaklaşıyorum. Yarına kadar ne bok yiyeceğim ben?

ÇILGINA DÖN. Ben de öyle yaptım. Dairemin etrafında daireler çizdim, bir düzine mesaj yazdım, onları sildim, yatağa gittim ve bütün gece dönüp durdum.

Saat beşte uyandım, on mil koştum, biraz daha tempolu koştum ve Pazartesi gününün çoğunu kendime akıl vermeye çalışarak geçirdim, John'un sürekli onu sıkıştırmamamı söylediğini duydum. Onu aramak onu sıkıştırmak olmazdı. Mesaj atmak onu sıkıştırmak olmazdı. İş yerine uğramak onu sıkıştırmak olmazdı.

Ama sorunum şu: Mantıksız davrandığıma kendimi ikna edecek zihinsel kapasitem ya da enerjim yok. Tek bildiğim o yanımdayken iyi olduğum, o yokken ise iyi olmaktan çok uzak olduğum.

İki kez arayıp mesaj attıktan ve cevap alamadıktan sonra, kendimi meşgul olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Ama tekrar tekrar denedikten sonra meşgul olmadığını anlıyorum.

Benden kaçıyor.

Tekrar.

Salı günü yine saat beşte uyandım ve düşünce sürecim ve endişelerimle kendimi çıldırtmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığı için bir koşuya *daha* çıktım. Kendimle bir zihinsel tartışma daha yaşadım. Başka bir küçük erime. Malikâneye gidiş yolum bulanık bir şekilde geçiyor ve Ava'dan hâlâ haber alamadığım için Sam'e mesaj atıp Kate'in numarasını istiyorum. Eminim bana gerçeği söyleyecektir. Kate öyle bir kadındır, ok gibi dümdüzdür. Ofisime giriyorum ve Sarah'yı masamda bazı hesap tablolarını incelerken buluyorum. "Pazar günü Ava'ya ne söyledin?" Soruyorum, kişiliğim agresif, duruşum tehditkâr.

Uzun boylu bedenime bakıyor, muhtemelen kaşlarını çatıyor, ama bunu asla bilemezsiniz. "Sohbet ettik. Tasarımlar hakkında. Bir sorun mu var?"

Homurdanarak anahtarlarımı ve telefonumu sehpanın üzerine fırlatıp kanepeye uzanıyorum. "Aramalarım cevap vermiyor."

"Belki de meşguldür."

Telefonuna ya da mesajlarına cevap veremeyecek kadar meşgul mü? Alay ediyorum, ayağım zihnimin döndüğü kadar hızlı vuruyor. Sohbet mi? Sarah'nın Ava'ya ne söylediği ya da söylemediği konusunda yalan söylediğinden yüzde doksan dokuz eminim ve ona sorsam bile dürüst olmayacağını kesinlikle biliyorum. Ve son yirmi yıldır hayatımın bir parçası olan birine güvenememekten nefret ediyorum. Ama gerçek bu. Ava, Sarah'yla vakit geçirmeye başladığından beri eski haline döndü.

Telefonum çaldığında elime alıyorum ve John'un aradığını görünce sönüyorum. Onu görmezden geliyorum. Sonra tekrar çaldığında nefes alıyorum ve Sam olduğunu gördüğümde yine nefesim kesiliyor. Ama bana Kate'in numarasını verdi, sorgusuz sualsiz. Çevirmeden ya da mesaj atmadan önce Ava'yı tekrar deniyorum. Bir şey çıkmadı. Kate'i ve Sam'i de denedikten sonra onlardan da cevap alamayınca öfkeyle telefonumu karşı kanepeye fırlatıyorum. "Neden kimse lanet telefonlarına cevap vermiyor?" *Ve lanet olsun, bu kanepelerden kurtulmam lazım.* Tam Sarah'dan bunu yapmasını isteyecektim ki telefonum çalmaya başladı.

"Benim," diyor Sarah, ben sehpanın üzerinden kanepeye doğru dalmak üzereyken telefonunu kaldırarak. "O burada," diyor, telefonuna bakarak.

Ben. "Onu

göndereceğim."

"Neler oluyor?"

"Santral odasında sızıntı var."

Omuzlarım düşüyor ve kendimi sürükleyerek kalkıyorum, telefonumu alıp gidiyorum. Bu gün. Bu *lanet* gün. Malikânede adımlarken homurdanıyor ve mırıldanıyorum, benimle konuşan herkesi görmezden geliyorum.

Santral odasına vardığımda John elleri ve dizleri üzerinde, takım elbisesinin ceketini çıkarmış, nem alma cihazının yanında bir havlu tutuyordu. "Orospu çocuğu," diye homurdanıyor, bir şeyi büküyor.

En azından bir kez olsun *bana* orospu çocuğu demiyor. "Ne kadar kötü?" Çıkış borusundaki bağlantılardan birini sökmeye çalışırken yüzünün gerildiğini görerek ona katılıyorum.

"Yeterince kötü," diye homurdanıyor ve sonra nefesi kesiliyor, elini bırakıp alnını siliyor. "Piç kurusu sıkışmış."

Ceketimi çıkarıp John'u yolumdan çekiyorum. "Su kaynağını izole ettiniz mi?" diye soruyorum, homurdanarak cevap veriyor, ben de eklemi iyice kavrayıp büküyorum. Kımıldamıyor.

"Sana söylemiştim," diyor John, bir gözü basınç göstergesinde. "Sıkışmış."

Tutuşumu ayarlıyorum, daha iyi bir açı yakalıyorum, ipliği gevşetmek için zorluyorum.

Hiçbir şey. "Siktir," diye bağıryorum, öfkeyle boruyu tekmeliyorum. Homurdanıyorum ve esrarı tekrar elime alıyorum, bağırarak büküyorum, zorluyorum.

Ping.

Hemen yerinden çıkıyor ve O-ring fayansa düşüyor. Aldım ve aşınmış lastik parçasını inceledim. "Conta bozulmuş," diyorum ve John'a fırlatıp ceketimi alıyorum.

"Şimdi nereye gidiyorsun, seni huysuz orospu çocuğu? Ofiste senin için halletmem gereken işler var."

"Sonra yaparım. Spor salonunda olacağım." Ava'yı bulup buldozer gibi ezmeden önce bu bastırılmış öfkeyi ciddi bir şekilde boşaltmam gerekiyor. Bu hiç hoşuma gitmeyecek.

İyi. Nazikçe yapıyor. "O zaman telefonlarıma cevap ver," diye kendime çıkışıyorum ve onu tekrar arıyorum.

Saat ikide, daha az stresli değilim ama Sam, Kate ve Ava'yı aramak arasında saatlerce spor salonunda kendimi öldürdükten sonra çok yorgunum. Sonra duştayken bir şimşek gibi ona bir şey olduğunu fark ettim. Bir kaza geçirmiş. Yaralanmıştı. Bu yüzden aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyordu, çünkü fiziksel olarak cevap veremiyordu. Kate de bu yüzden bana geri dönmüyor. *Ava'yla birlikte*. Kanım donuyor. Kalbim bir nanosaniyede sıfırdan altmışa çıkıyor. Telefonumun çaldığını duyuyorum ve çılgın bir panikle kabinden dışarı fırlıyorum.

Ve çıplak kıcımın üzerine düştüm. "Siktir!" Telefonuma ulaşmaya çalışırken kayarak ve fayansların üzerinde kayarak bağıryorum. Bankın üzerinde uzanıp sırt üstü düşüyorum ve ekranı görebiliyorum. "Sam," diye bağıryorum. "Ava'ya ulaşamıyorum. Dünden beri arıyorum ve mesaj atıyorum. Sen-"

"Vay canına, adamım, sakın ol."

Çenem sertçe gıcırdıyor. "Bana sakın olmamı söyleme. Bildiğim kadarıyla bir çukurda yatıyor olabilir. Kate'le konuştun mu?"

"O burada. Benim evimde," diyor, biraz nazikçe. "Üzgünüm, tüm cevapsız çağrılarınızı bulduk."

Tereddüt ediyorum, kaygan bedenimi bankın üzerine çıkarmak için mücadele ediyorum, Sam'in ifadesine -evinde bir kadın var- hak ettiği dikkati veremiyorum. "Yani Ava'yı da mı görmedi?" Lanet kalbim acıyla çarparken soruyorum. "İyi olup olmadığını bilmiyor mu?"

"Şimdi onu aramasını sağlayacağım."

"Evet, ara," diye homurdandım. "Ve beni hemen geri ara." John içeri girip gözlüklerinin üzerinden bakarak çıplak, sabunlu halime bir göz attığında başımı kaldırıyorum. "Tek kelime etme," diye uyarıyorum. "Ve bana bir havlu uzat."

John sessizce bir havluya uzanıp onu bana fırlatıyor ve ben de kendimi ovmaya, vücudumu köpüklerden arındırmaya başlıyorum, gözlerim telefonumun ekranında, çalmasını bekliyorum.

"Söyle bana, neden bir şeylere vurmaya hazır gibi görünüyorsun?" diye gürlüyor.

"Ava kayıp." Ayağa kalkıp boxer'larımı giyiyorum, zihnimde kaç hastaneyi aramam gerektiğini ve önce hangisini arayacağımı hesaplıyorum. "Kimse ona ulaşamıyor." John'a endişeli bir bakış fırlatıyorum. Onun da endişeli olduğu belli. Evet. Evet, öyle. Evet, aynen öyle. "Yine benden kaçıyor sanıyordum." Pantolonumu kaptım ve çekiştirerek giydim. "Ama şimdi düşünüyorum da, bu hiç mantıklı değil. Arkadaş olmuştuk ve her şey yolundaydı." Bunca zamanın geçmesine izin verdiğim için kafama bir kurşun sıkmak istiyorum. Pazar gecesini benimle geçirmesi için ısrar etmediğim için kendime yavaşça işkence etmek istiyorum. O zaman şu anda yavaş yavaş ölüyor olmazdım.

Telefonum çalıyor ve hemen ona dalıyorum. "Sam," diye nefes alıyorum, yüzüm dehşet içinde buruşuyor. *Lütfen bana onu bulduklarını söyle.*

"O iyi," diyor ve elim gömleğimin üzerinde donuyor. "Kate'in mesajlarından birine cevap verdi, yani hayatta."

"Ne?"

"Dinle dostum, kendini kaybetme ama Kate Ava'nın seni bir daha görmeyeceğinden bahsetti."

Kimildamadan duruyorum.

"Ne?" "Kendini kaybetme

dedim." "Kendimi

kaybetmiyorum."

"Emin misin?"

Yanma hissi ayak parmaklarımda başlıyor ve orman yangını gibi vücuduma yayılıyor. "Kendimi kaybetmiyorum," diye homurdanıyorum ve beni sessizce izleyen John'a bakıyorum.

Kendimi kaybediyorum.

Endişeden aklımı kaçıırıyordum ve o gerçekten benden kaçıyor mu? Neden?
"Jesse?" Sam sessizce sorar. Endişeli. "Sakin ol."

"Sakin olmak mı?" John'un irkilmesini çevresel görüşümde yakalayarak böğürüyorum. "Çıldırmaq üzereyim." Telefonumu kapattım ve kıyafetlerimi giymek için mücadele ederek John'un yanından geçtim.

"Kalabalık etmeyin," diye sesleniyor
arkamdan. "Siktir git!"

Kendimi arabama atıyor ve dikkatimi yol ile telefonum arasında bölerek Rococo Union'ın ofisinin numarasını aramak için araba yolundan aşağıya doğru hızla ilerliyorum.

Telefonu çevirip siparişimi bağırarak söylediğimde bir kadın cevap veriyor.
"Ava ile konuşmak istiyorum."

"Evet, efendim. Kim
arıyor?" "Özel."

"Tamam, bir dakika lütfen." Hat sessizleşiyor ve ben kaşlarımı çatarak yola bakıyorum. Eğer geri gelmeye cüret eder ve-

"Özür dilerim efendim. Ava ofis dışında-"

"Telefonu ona ver," diye kükreyerek direksiyonu yumrukluyorum, öfkemi kontrol edemiyorum. Endişeden kaygıya, kaygıdan korkuya, korkudan öfkeye geçtim.

Zavallı kadının şokla telefonu düşürmesinin sonucu olduğuna şüphe olmayan bir dizi patlama ve çatlama sesi duyuluyor. "I . . . I . . . Ben Üzgünüm, efendim-"

"Üzölme, telefonu ona ver."

"Efendim, lütfen. I . . . Sizi temin ederim. O burada değil."

Tanrım, bu kadın beni öldürecek. "Peki," diye bağıriyorum, aramayı sonlandırmak için parmağımı defalarca tuşa vuruyorum. "Nasıl istersen öyle olsun Ava," diye mırıldanıyorum, ayağımı yere vurarak.

Ofisinin önünde durdum, çift sıra park ettim ve kendimi toparlamaya çalışarak kapıya doğru yürüdüm. Ne söyleyeceğimi ve bunu nasıl halledeceğimi hiç düşünmeden içeri giriyorum. Etrafı tarıyorum, ileride bir masa görüyorum, sandalye boş. Ama o nerede?

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye soruyor ilk masadaki bayan.

"Ava nerede?" Hırlıyorum ve o da hızla gözlerini kırpıştırarak bembeyaz kesiliyor. Kırılgan görünüyor, ama kendimi ve bu yakıcı öfkeyi kontrol edebilirsem lanetleneyeceğim. Kadın, telefonda bağırdığım kadın olduğunu tahmin ediyorum, bana boş boş bakıyor, dilsiz. "Nereye?" Bağıriyorum.

"Bir süre önce ayrıldı, efendim."

Dışarı çıkıyorum, arabama biniyorum ve sokakta dönerek Ava'yı tekrar tekrar arıyorum. Ve görmezden geldiği her aramamda öfkem daha da artıyor. Bunu bir daha yapamayacak. Ona bir dizi mesaj gönderiyorum ve her gönder tuşuna bastığımda ekleyecek başka bir şey buluyorum.

Aklımı kaçırmak üzereyim.

Akla hayale gelmeyecek şeyler düşünmek.

Korkunç bir şey oldu sandım!

Ama hayır. Yine mi çekindin?

Hayır. Bunu bir daha yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim, buna alışsan ve aramızda olanlarla nasıl başa çıkacağını yeniden düşünmeye başlasan iyi edersin.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap vermiyor ve yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu sadece beni daha da kızdırmaya hizmet ediyor. Dairesinin önünde çılglık atıyorum ve ön kapısına doğru yürürken tekrar arıyorum.

"Merhaba."

Yolun ortasında durdum, hazırlıksız yakalandım. Cevap verdi mi? "Ava?"

"Jesse," diyor, sesi oldukça sakın geliyor. Bu çok hoş. Ben burada, lanet olası bir uçurumun kenarında asılı duruyorum ve o gayet sakın. Aferin ona. Tanrı aşkına. "Seni bir daha göremem," diyor kayıtsızca.

Olamaz. Oh, hayır, hayır, hayır. "Hayır," diyorum içimdeki yangını soğutmaya çalışarak. "Ava, beni dinle-"

Telefonu kapatıyor. Lanet telefonu kapatıyor ve bu birden fazla nedenden dolayı sinir bozucu. Çünkü korkuyor. Benimle konuşmaktan, beni görmekten korkuyor, çünkü konuşursa mükemmelliğimizi inkar edemeyecek.

Ön kapısına ulaşıyorum ve yumruğumu kapıya indiriyorum. "Ava," diye bağırıp tahtaya vuruyorum. "Ava!" Adımlarımı tersine çevirip pencereye bakıyorum ve onu tekrar arıyorum. "Telefonu aç, telefonu aç, telefonu aç." Elim saçlarıma gidiyor, sarı saçlarıma çekiştiriyorum. Sesli mesaja düşüyor ve ben şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum. "Ava! Aç şu lanet kapıyı!" Bunu neden yapıyor? Çok yorucu. Öfkeli. Kafa karıştırıcı.

Umutsuzluk sisi arasında bir motor sesi duyuyorum ve Sam'in arabamın arkasındaki park yerine girdiğini görmek için dönüyorum. Kate'in yedeğinde arabadan iniyor ve temkinli bir şekilde yaklaşıyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Beni deli ediyor," diye bağırarak pencereyi işaret ediyorum. "Lütfen biri onun aklından neler geçtiğini açıklayabilir mi, çünkü onu son gördüğümde her şey oldukça harikaydı?"

Kate, Sam'e gergin bir bakış fırlatarak içeri giriyor ve cesurca kolumu ovuyor. "Sakin ol."

Omuz silkmek için omzumu döndürüyorum. "Ne söyledi?" Beklenti dolu gözlerle Kate'i olduğum yerde sabitleyerek soruyorum. "Pazar günü eve döndüğünde ne dedi?" Kararsız olduğunu görebiliyorum. "Kate," diye zorluyorum, kendimi gergin hissediyorum, çaresizliğimi görebildiğinden emin olmak için içeri giriyorum. "Onu görmem gerek. Biliyorum, o

Korkuyorum, ama onu bir görebilsem" -ve ona dokunabilsem- "ona korkacak bir şey olmadığını gösterebilirim. Lütfen."

Gözle görülür bir şekilde sönüyor. "Peki," diyor ve anahtarlarını çıkarıp kapıya yöneliyor. Dikkatle takip ediyorum, Kate'in beni içeri alması için geçen zamanı kendimi sakinleştirmek için kullanıyorum. Başarılı olup olmadığını anlamak için bir saniye bile beklemiyorum. Ava'ya giden yol açılır açılmaz kapıdan girip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kokusunu alabiliyorum ve o baş döndürücü kokuyu takip ederek salona giriyorum. Ve işte orada, odanın ortasında üzerinde daracık bir şort ve yelekle duruyor. Günlerdir ilk kez rahatlıyorum. Yüzüne yayılmış o telaş ifadesiyle bile hayal edilemeyecek kadar güzel görünüyor. Ve en önemlisi, tek parça halinde.

Şu anda binlerce travma parçasının içinde olan kalbimin aksine.
O iyi. Ben değilim. Rahatlamam hızla öfkeyle seyreltili.

"Hangi *cehennemdeydin* sen?" Bağırıyorum, onu bir adım geriye itiyorum. Kendimi durduramıyorum. Nerede olduğumu bilmesi gerekiyor. Panikledim. Stresli. Korkmuş. Neyin eşiğine geldim? İçki mi? "Saçımı başımı yoluyordum!"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece şok ve inanamama arasında bir yerde uzun süre bana bakıyor. Ne bekliyordu ki? Sam ve Kate'in arkamdan yaklaştığını duyuyorum ve Ava hayal kırıklığıyla yanımdan geçip arkadaşına bakıyor.

"Bir şeyler içmek için The Cock'a uğrayacağız," diyor Sam, Kate'i yolumdan ve ateş hattımdan çekerek.

Nefes alıyorum, kontrollü ve sakin, başım geriye eğik. *Sakin ol Ward. Hiç yardımcı olmuyorsun.* Sessiz, bekliyor ve ben başımı indirip gözlerini buluyorum. "Birinin hatırlatmaya mı ihtiyacı var?"

Ağzı açık kaldı. Şaşırdı mı? Şaşırdı mı? Güzel. "Hayır," diye bağırıyor ve beni iterek mutfağa doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, bir şişe şarabı hışımlla alıp şişenin yarısını kocaman bir bardağa devirmesini izliyorum. "Sen tam bir piçsin!" Bana öyle bir bakış fırlattı ki

Zaten acı içinde olmasaydım canımı yakardı. Yine de irkildim. Ben bir piç miyim? Son birkaç gündür onu endişeden çılgına çeviren ben değilim. Bunu yaparak ne halt ediyor? Amacı ne? "İsteddiğini aldın," diye bağıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Ben de aldım. Dalga geçmeyelim."

Geri çekiliyorum. Küfür, içki. Beni tecrit ettirmeye mi kararlı? "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye bağıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? İsteddiğimi alamadım." Yakınında bile değil.

"Biraz daha ister misin?" diye soruyor şarabını yudumlarken. Şarabı su gibi, pervasızca ve sorumsuzca içişini izlerken çenem titriyor. "Ben istemiyorum," diye bağıyor. "O yüzden peşimi bırak Jesse. Ve bana bağırmayı kes!" Şarabından büyük bir yudum daha alıyor. Beni çok zorladı. Bunu yapmak gibi bir alışkanlığı var. Sanki düğmelerimi bulmuş ve onlara basmadan duramıyor.

Hızla ilerledim, bardağı yakaladım ve lavaboya fırlatarak paramparça ettim.

"On beş yaşında bir çocuk gibi içmek zorunda değilsin," diye bağıyorum ve o da bana ters ters bakıyor, ellerini yumruk yapıyor. Kızdı mı? İçimden gülüyorum. *Benim dünyama hoş geldiniz, bayan.*

"Çık dışarı!"

Baskı çok fazla oluyor ve patlıyorum, etrafımda dönüyorum ve yumruğumu kapıya fırlatarak ahşapta dev bir delik açıyorum.

Elimi sallayarak dönüyorum, gözlerimle onu çiviliyorum. Çekinmiyor. Çekinemez. Kendini tezgâha doğru iterken aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve karşı karşıya geldiğimizde bana bakıyor, neredeyse gözlerinde meydan okuma var. Nefesim kesildi. Stresli bir terle ıslanıyorum. O kadar kızgın ki her gün bir içeri bir dışarı sallanıyor. Ve herkes sahip olduğum her kirli sırrı dökmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyor? Bu, burada, şimdi, sadece kararımı güçlendirdi. Bu sinir bozucu kedi fare oyununu bitirene kadar ona hiçbir şey söylemeyeceğim.

Ellerimi tezgahın kenarında onunkilerin üzerine koyuyorum. Yüzümü yaklaşıtıyorum.

Gözlerini tara. İçim aydınlanıyor. Bu. Bu his.

Ona dokun ve tekrar senin olsun.

Homurdanıyorum ve ağzımı onunkine doğru itiyorum, bana karşı kıpırdanmaya ve güreşmeye başlıyor, ben de öpücüğümü sertleştiriyorum, ellerim onunkilerin üzerinde sıkılaşıyor. Bana açılmayı reddediyor, ayak diriyor. Bu çok saçma. Vücudu kıvılcım üstüne kıvılcım çıkarıyor, kalbi göğsüme çarpıyor. Bunu saklayamaz. Mühürlü dudaklarını yalıyorum, arzusunu tadıyorum. Tenine işlemiş ama yine de beni reddediyor, açılmayı reddediyor. Bir elimi hafifçe tutuyorum, o da kolumu tutuyor. Bir santim bile kıpırdamıyorum. Deprem bile beni yerinden oynatamaz. Kalçasını tutuyorum ve sığ bir çığlıkla sarsılıyor. Hırlıyorum, vazgeçmiyorum. *Asla* pes etmeyeceğim.

Başını başka yöne çeviriyor ve beni kulağında hırıltılı bir şekilde nefes alırken bırakıyor. Çatışmasının kokusunu alabiliyorum. "İnatçı kadın," diye fısıldıyorum, dikkatimi boynuna veriyorum, her santimine bir öpücük, bir yalama ya da nazık bir ısırık konduruyorum. *Hadi ama Ava. Bu oyunlardan bıktım.* İkimizi de kabullenebileceğimiz bir yere getirmek için cehennemden geçip gelmişim gibi hissediyorum ve ikimizden de bu memnuniyeti çalmasına izin vermeden önce öleceğim. *Ölürüm.*

Ağzımı kulağına götürüp lobunu ısıyorum, sonra tırnaklarının ceketimin üzerinden etime battığını hissediyorum. Pes ediyor. Bu nafile direnişi sürdürmek için savaşıyor. Sikim anlaştığını söylüyor, beni isteklendiriyor. Karnına uzanıyorum ve hafifçe bir yandan diğer yana okşuyorum.

"Lütfen. Lütfen, dur."

"Sen dur Ava," diye mırıldanıyorum, sıcak yanağını okşayarak. "Sadece dur." Parmağımı şortunun kemerinden geçirip usulca karnını sıyrıyorum, dilim boynunu ıslatıyor. Bana karşı gevşiyor, vücudu sarsılıyor ve ben onun inatçılığına hafifçe gülüyorum.

Bir elini göğsüme sıkıştırıp beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Hareket etmiyorum. Ve çaresizleşiyor çünkü kazandığımı biliyor.

Duygular kazanıyor. Kimya kazanıyor. Bir ton ham tutkuyla sayıca üstün.

Öldürmek için içeri giriyorum, parmaklarımı külotunun içine sokuyorum ve orada ateşle karşılaştığımda nefesim kesiliyor. *Tanrım.*

Şiddetli bir şekilde sarsılır. "Oh Tanrım."

Hızlı hareket ediyorum, ağzımı onunkine çarpıyorum, ağzını işgal ederken klitorisini nazikçe çalıştırıyorum. Ve dilinin benimkiyle buluştuğunu hissettiğimde, Tanrı'ya şükrediyorum.

"Elimi bırak," diye emrediyor ve ben inleyerek onu serbest bırakıyorum, beni kollarının arasına alırken tutuşumu boynuna doğru kaydırıyorum, deli bir kadın gibi ağzıma saldırıyor, beni daha önce hiç tutmadığı kadar sıkı tutuyor.

Onu yavaşça parmaklarken, dokunuşumun etrafında zonklamasının tutarlı hissinin tadını çıkarırken huzur beni yeniyor. Onu doruğa ulaştırmam uzun sürmüyor. Ağlaması kesildi, vücudu kaskatı kesildi, sonsuz iniltilerle elimin her tarafına boşaldı.

"Daha hatırlamadın mı?" Sessizce soruyorum ve iç çekerek gözlerini açmaya zorluyor. Bakışlarımız buluşuyor. Bu bana ihtiyacım olan her şeyi anlatıyor. Dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum ve onu kucağıma alıp tezgahın kenarına oturtuyorum. Çünkü onu sıkıştırmak işe yarıyor. *O yüzden siktir git John.* "Neden benden kaçıp duruyorsun?" Bilmek istiyorum, umutsuzca bilmek istiyorum, böylece bunu düzeltebilir ve bir daha asla olmamasını sağlayabilirim.

Başka tarafa bakıyor ve omuz silkiyor. Omuz silkmek mi? *Hadi ama Ava.* Çenesini tutuyorum ve yüzünü kendime çeviriyorum. "Konuş benimle, bebeğim." *Lütfen. Aklından geçen her şeyi anlat bana. Bunu çözmene yardım edeyim.*

"Dikkatimi dağıtıyorsun," diyor uzun bir nefes vererek. "İncinmek istemiyorum."

İşte bu kadar. Ve lanet olsun, onu inciteceğim kesin. Ama . . . "Ben dikkat dağıtıcı mıyım?"

"Evet."

"Dikkatini neden dağıtıyorum?" Çabucak soruyorum. O da benim dikkatimi dağıtıyor ama bu benim için iyi bir şeyken Ava'nın bunun kendisi için iyi bir şey olmadığını düşündüğü çok açık.

"Mantıklı olmak," diyor garip bir ifadeyle. Verdiği cevap beni şaşırttı. Mantıklı olmak, sahip olduğumuz bu inanılmaz şeye sürekli meydan okumayı bırakıp onu kabul etmek olurdu. Neden bunu yapamıyor? Sanki ben onu sıkıştırmadığım anda kendi kendine konuşup vazgeçiyor.

"Ava, bir şeyi bil." Şu anda bilmesi gereken tek şey bu. "Seni incitmemek için her şeyi yaparım." *Her şeyi*. Bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi henüz bulamadım ama iyi niyetim orada. Sırlarımı saklamamın sebebi de bu. Onu incitmek ve bu süreçte kendimi incitmek istemiyorum. Kendimi incitmekten bıktım. "Lütfen benden kaçma." Onu nazıkçe öpüyorum, as kartıma başvuruyorum. "Şimdi biraz daha dikkatini dağıtacağım. Arkadaş edinmeliyiz." Onu tezgâhtan çekiyorum ve o da bana o şekilde sarılıyor. Sanki bırakmak istemiyormuş gibi. İçten içe istemediğini biliyorum, bu da her şeyi çok sinir bozucu hale getiriyor. *Sarah ona sevdiği birinden kaçmasına neden olacak ne söyledi?*

Tam soracaktım ama vazgeçtim. Şimdi olmaz. O bana bağlı ve bunu değiştirme riskini göze alamam.

Bizi yatak odasına götürüp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve onu yatağın ucuna oturtuyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var ama en çok Ava'nın onu korkutan her neyse, onu benden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğimi bilmesi gerekiyor. Ne ondan ne de bizden vazgeçmeyeceğim. Ama Sarah ile daha fazla konuşacağım. Çünkü kızımı incittiğinde, beni de incitiyor. Bunu anlaması gerek.

Üzerinde duruyorum ve yeleğini vücudundan yukarı kaldırıyorum, ortaya çıktıklarında göğüslerinin mükemmelliğine hayret ediyorum. Gülümsemem durdurulamaz, açlığım açlık alemlerine doğru ilerliyor. Yeleğini kenara fırlatıyorum ve şortunun üst kısmını almak için eğiliyorum. Tabii ki mecburen kalkıyor, böylece önümdeki her şeyden kurtulabiliyorum.

"Orada kal." Tekrar içine girme isteğime rağmen, tembel bir tempoyla soyunuyorum, onun beni izlemesinden tarifsiz bir zevk alıyorum, elleri seğiriyor, soyunmama yardım etmeye hazır. Gözleri çıplak tenimde yavaşça geziniyor ve yara izimin üzerine yerleşiyor.

"Bana bak Ava," diyorum, boxer'ımı kalçalarımın altına iterken sesim kastettiğimden daha sert çıkıyor. Aletim ortaya çıktığında gözleri heyecanla parlıyor ve neredeyse izin almak için bana bakıyor.

"İçinde olmak için yanıp tutuşuyorum," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Daha sonra ağzını sikmek için sabırsızlanacağım. Bana borçlusun." Bir kolumu minik beline doluyorum ve onu yatakta yukarı doğru hareket ettiriyorum, sürünerek sıcak kalçalarının arasına yerleşiyorum ve onu kafesliyorum. Tek yapmak istediğim ona bir hayvan gibi saldırmakken, kendime bunu yavaştan almam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. İhtiyacımı gidermek. Ama hayır. Ona yavaşça ver. Her sürüş titiz, her öpüş nazik, her bakış derin. Zihnini acımasız bir sahiplenmeyle boşaltma. Başka bir şeyle boşalt.

Sevgiler.

"Artık kaçmıyoruz Ava." Kalçalarımı kaldırıyorum ve içine gömülürken nefes alıyorum. İniltisi yüksek, omzumu sertçe tutuyor ve ben hareketsiz, bir an durmaya ihtiyaç duyuyorum. Her an boşalabilirdim. O kollarımı yumuşakça okşarken, ben aletimi indiriyorum, gözlerimi kapatıyorum, nefes almaya konsantre oluyorum. Cesurca hareket etmem birkaç dakikamı alıyor. Gözlerimi açıyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Çok nüfuz edici bir bakış. Bir bakıştan daha fazlası. Bir bakıştan çok daha fazlası. Eğer aşık bir kadının gözlerine bakmıyorsam, şimdi pes edeceğim. O beni seviyor.

Kahretsin kadın, ben de sana deli gibi aşığım. Dikkatimi dağıtmana rağmen. Kaçmaya devam etsen de. Ve kaçmayı bıraktığında, ona gerçeklerimi emanet edeceğim, çünkü bu kadına sonsuza dek sahip olmayı her şeyden çok istiyorum. Beni tüm benliğimle kabul etmesini.

Kendimi kollarımın üzerinde destekliyorum, nefes alıyorum ve geri çekiliyorum, yavaşça ileri sürüyorum, yavaşça geri çekiliyorum, yavaşça geri kayıyorum. "Ava, sen

Tekrar kořmak için cazip, řu anda nasıl hissettiđini dűřűn," diyorum, zevkten zar zor konuřabiliyorum ama sűylemem gerekiyor. "Beni dűřűn."

Yutkunarak bařını sallıyor. "Evet," diye cevap veriyor, alçak sesle ve bođuk bir řekilde, ilerleyiřimi karřılamak için kalçalarını dűndűrűyor. Yutkunuyorum ve dalıyorum, dudaklarını yakalıyorum, dillerimiz seviřmemizle aynı tembel tempoya dűřűyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?" Kalbim çılgınca ama huzurlu bir řekilde soruyorum.

"ok iyi."

"űyle." Kahretsin, űyle. "Orada mısın, bayan?" Etrafımda sıkılařıyor, sikimi sıkıyor.

"Oradayım," diye onaylıyor, dilimi ısırıyor, elleri sırtımda geziniyor.

"Seni yakaladım, bebeğim." Sertleşmeye başladı. "Bırak gitsin."

Haykırıyor, sesi inanılmaz, yűzű bűkűlűyor, vűcudu titriyor. Gűrűntű bařka hiçbir řeye benzemiyor, inlemesi uzun sűrűyor ve bu benim sonum oluyor. Serbest kalıřında ona katılmak benim açımdan herhangi bir çaba gerektirmiyor, vűcudum dođal olarak onunkini takip ediyor. Sessizce bořalıyorum, gűzlerimi kapatıp hassasiyetle műcadele ederken űpűřmemizi sűrdűrűyorum. Sahip olduđum her řey için beni sıkıyor. Onun bilebileceđinden çok daha fazlası. "Tanrım, seni çok űzledim." Yűzűmű boynuna gűműyorum ve sıcak, ıslak tenini içime çekiyor, kalçalarımı kaldırıp içinden çıkıyorum ve sırtűstű dűřűyorum. Sessiz bir emirle bir kolumu kaldırıyorum ve o da hızla bana sokuluyor.

"Seninle uykuda seks yapmayı seviyorum," diyor sessizce ve ben de gűlűmseyerek yanađına yapıřan saçlarını fırçalıyorum.

"Bu uykuda seks değildi,

bebeğim." "Neydi o zaman?"

Eğildim ve ağzımı alnına koydum. "Bu bir yetişme seksiydi."

"Arayı kapatma seksini severim o zaman."

"ok fazla sevme. Bu çok sık olmayacak." "Neden?"

"Çünkü hanımefendi, bir daha benden kaçamayacaksınız ve ben de sizden çok sık uzak kalmayı planlamıyorum." Açık olalım. "Eğer hiç."

Bacağını benimkinin üzerine atıyor ve ben de dizini tutuyorum, karnımı okşadığı yeri görmezden gelmeye çalışıyorum. *Sorma, sorma, sorma.*

"Bu nasıl oldu?"

"Ne oldu Ava?" Sesim kısa geliyor ama balonumuzu patlatabilecek herhangi bir şeye kızmamak zor. O yara izinin nasıl oluştuğu kesinlikle balonumuzu patlatabilir.

"Hiçbir şey," diyor sessizce, sesi incinmiş gibi.

Suçluluk duygusu alevlenir. *Konuyu değiştir.* Başparmağım dizinin etrafında daireler çiziyor. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Bugün Çarşamba," diye yanıtlıyor, kafası karışmış bir sesle.

"Çalışıyorum." "Bugün izin al."

"Ne, öylece mi?"

"Evet; bana iki gün borçlusun."

"Yapacak çok işim var" diyor, ben de suratımı asıyorum. Bu saçmalık. Eğer öyle değilse bile, bu berbat bir şey, çünkü Malikâne John ve Sarah etrafta olduğu sürece kendi kendini idare edebiliyor ve beni çoğu zaman boş boş oturmamak zorunda bırakıyor. "Ayrıca, beni dört günlüğüne terk ettin," dedi durup dururken ve ben hala. Ona dört gün borçluyum. Bu yüzden borcumu ödemem için bana bir fırsat vermesi gerekiyor ve ben de ödeyeceğim. On katıyla. Hayatımın geri kalanında.

"Şimdi benimle gel o zaman." "Nereye?"

"Malikâneye gidip John'la birkaç işi halletmem gerekiyor. Beni beklerken biraz yemek yiyebilirsin." Önceden ararım. Çok meşgul olmadığından emin ol. Onu doğruca ofisime götürürüm. Sorun olmaz.

Bana karşı hareketsiz duruyor. "Sanırım burada kalacağım," diyor ben ona bakarken, dudağının köşesinin dişlerinin arasından kayıp gittiğini görüyorum. "Sana engel olmak istemiyorum."

Yoluma çıkmak mı? Ben de tam olarak bunu istiyorum. O, benim yolumda, her saatin her dakikasında. Bileklerinden tutup onu sırt üstü yatırıyorum. "Asla yoluma çıkmayacaksın." Göğüslerine bakıyorum. Kendime gülümsüyorum. Ve yüzümü indirip ağzımı her bir meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Altımda hemen gerildi, meme uçları taş gibi, nefesi kesildi. Gülümsemem genişledi. "Boşalacaksın."

"Yarın görüşürüz." Kelimeleri zorluyor ve ben de göğüslerinden birini ısırarak ona bakıyorum. "Hmm, sevişme hissi?"

Yüksek sesli bir patlama ve ardından gelen kahkahalar yatak odasına sızar. *Hayır.* Ağız dolusu mememin arasından somurtuyorum ve Ava sırtıyor. "Ben sana biraz akıl verirken çeneni kapalı tutabileceğini sanmıyorum?" Ne kadar aptalca bir soru bu böyle? "Tanrı aşkına." Kendimi zorluyorum, taktiksel olarak dizimi onun ortasına sürüyorum, sırlıklam amını yakalıyorum. Kendini tutuyor. Çok tatlı bir kız. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve onu gün ışığında öpüyorum. "Gitmem gerek. Yarın seni aradığımda cevap vereceksin."

"Yapacağım," diye sorgusuz sualsiz kabul ediyor ve Tanrım, içindeki huzur inanılmaz. Gördünüz mü? Tek yapması gereken kabul etmek ve ben sakinleşiyorum. Belli ki benimle dalga geçiyor olsa bile. Benimle alay ediyor.

Kurt gibi gülümsüyorum ve gıdıklanan kalçasını yakalamak için hamle yapıyorum ve kulak zarımı patlatan bir çığlık atıyor. Kamburlaştı, ön tarafına düştü. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Avucumu kıçına sertçe indiriyorum.

"Ah!"

"Alaycılık size yakışmıyor, bayan." Ayağa fırlıyorum ve buruşmuş gömleğimi tutuyorum. "Sarah Malikâne'de olacak mı?" diye soruyor, sırt üstü uzanarak.

Oh? Kaşlarımı çatıyorum, boxerıma uzanıyorum. "Umarım öyledir. Benim için çalışıyor." Yüzünde şoktan başka bir şey yoktu. "Onun bir arkadaş olduğunu söylemiştin."

"Evet, o bir arkadaş ve benim için çalışıyor." Bir arkadaş. Sarah'a başka ne diyebilirdim ki? Belki bir sürtük dışında.

Ava'nın öfkeyle şortunu ve yeleğini giymesini izliyorum. Yine de Sarah'nın benim için çalışmasına şaşırması tüm düşünce alanımı kaplayan şey değil.

"Üzerine bir şeyler giyecek misin?" Daha iyi nasıl ifade edeceğimi düşünmeden ağızımdan çıktı ve kaşlarını çattı.

"Evdeyim."

"Evet, Sam de dışarıda." Kapıyı gösteriyorum. Neredeyse çıplaktı. Sütyeni yok. Üstündeki ince, esnek kumaştan göğüsleri açıkça görünüyor. Şortu kıcının yanaklarını sıyrıyor. Bacakları günlerce sergileniyor. Bağışlayın ama arkadaşımın bu mükemmelliği görmesini istemiyorum. Bana mantıksız diyebilirsiniz. Bu seferlik umurumda değil.

Ava haklı olarak, "Sam boxer'ıyla dolaşmayı sorun etmiyor gibi görünüyor," diyor. "En azından ben örtülüüyüm."

İçimden homurdanıyorum. Zar zor. "Sam bir teşhirci." Malikânenin çoğu üyesi gibi. Gardırobuna gidip uygun bir şeyler buluyorum. Ava teşhirci değil. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Malikane'deki kadınlara *hiç* benzemiyor. "Al, bunu giy," diyorum ve krem rengi kocaman bir kazak çıkarıp ona uzatıyorum.

"Hayır." Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Kaybetmedim. Ama bu kazağı giymezse, giyebilirim. O böyle bakarken buradan ayrılmamın imkanı yok. Asla olmaz. Görmezden geleceğini bildiğim bir uyarı bakışıyla onu öne itiyorum. "Kazağı giy."

"Hayır." Elimden alıp yatağa fırlatıyor, ben de yere düşmesini izliyorum, dudağımı ısırıyorum ve onu o kazağın içine nasıl sokacağımı merak ediyorum. Kazak olmasına bile gerek yok. Bornoz da olur ama madem bu konuda bu kadar mantıksız davranıyor, o zaman kazak olmalı.

Daralan gözlerimi ona çeviriyorum ve yüzündeki meydan okuyan, meydan okuyan, sinirli ifade beni daha da kararlı hale getiriyor. O da öğrenecek, tıpkı benim öğrendiğim gibi. Sıfırda ne olacağını öğrenmenin zamanı geldi.

"Üç," diyorum yüksek sesle ve gururla, ağzı açık kalırken keyifle izliyorum.

"Beni gaza mı getiriyorsun?"

Hayır, bebeğim. Hiç de değil. "İki."

"Kazağı giymeyeceğim." Gergin olsa da gülüyor.

Çünkü başına gelecekleri biliyor.

"Bir." Hayatımda hiç bu kadar inatçı ve zor bir kadınla karşılaşmadım ve karşılaşacağımdan da şüpheliyim. Ama o *benim* inatçı, zor kadını. Ve ben onu seviyorum.

"Ne istersen yap Jesse," diye kışkırtıyor. "O kazağı giymeyeceğim."

Yanlış. "Sıfır."

Bana bakıyor, güçlü görünmeye çalışıyor ama kararsızlığını gizleyemiyor. *Oh, bu çok eğlenceli.* Başımı ona doğru sallayıp nefes alıyorum ve vücudunun kaçmaya hazır bir şekilde harekete geçmesini izliyorum. Hızlı hareket ediyorum ve bir çılgılık atarak yatağa atlıyor. Gülüyorum ve ayak bileğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Jesse," diye bağıyor, ben onu döndürüp üzerine tırmanıyor ve yere mıhlıyorum. "Çekil üstümden." Saçları yüzünü kapatıyor, görüşünü engelliyor ve son nefes kırıntısını kullanarak saçlarını savurduğunda bok yiyici sırtışıma silmeyi başarıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Ceketimi silkerek çıkardım, böylece hazırlık aşamasında daha rahat hareket edebiliyordum. İçimdeki eğlenceyi uzak tutmak için her şeyi yapmam gerekiyor. Yüzüme yumruk atıp bundan büyük bir zevk alacakmış gibi görünüyor. Krem rengi kazağı tutup havaya kaldırıyorum. "Eğer sana söyleneni yaparsan, hayatımız çok daha kolay olacak." Çenesi kırılmak üzere. "Tüm bunlar" -her bir meme ucunu sırayla sıkıyorum, ama ne ürküyor ne de bağıyor- "sadece benim gözlerim için." Tehlikeli bir oyun oynuyor, çünkü o gücünü göstermeye çalıştıkça ben aksini kanıtlayacağım. Ama hata yapmayın, burada tüm kartlar onun elinde. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. Kalçasını kavriyorum ve parmaklarımı sokuyorum.

"Hayır! Lütfen, hayır." Bağırışları kahkahaya dönüşüyor ve bu görülmeye değer bir manzara. Bu aynı zamanda bir fırsat. Boştaki elimle kollarını kazağın içinden geçirmeye başlıyorum, onu sürekli gıdıklıyorum, çırpınan uzuvlarını ve koordinasyonsuz hareketlerini kendi avantajıma kullanıyorum. Kolunu dışarı atıyor, bir kolunu tutuyorum. Diğeriyle bana vurmaya çalışıyor, elini yakalıyorum ve diğer kolu geçiriyorum. Kalçasına bir darbe daha indiriyorum ve kafası bir çığlıkla havaya kalkıyor. Kazağın yakasını kafasından geçirip vücudundan aşağı çekiyorum.

Tamamdır.

"Bu daha iyi." İşime hayranım. Yünler içinde çok sevimli görünüyor. Eğilip saçlarını yüzünden çekiyorum ve beni bulmasını bekliyorum. Bitkin düşmüştü. Nefes nefese ve terli. *Çok güzel.* Ona sert bir öpücük veriyorum. "Şu lanet kazağı giyseydin ikimizi de bir sürü dertten kurtarabilirdin." Ama bunun ne kadar eğlenceli olduğunu inkar edemem. Ve sadece gülmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu. *Harika, sinir bozucu kadın.*

O nefes almak için kendini yukarı çekerken ben kalkıp ceketimi giyiyorum. Vücudunun aşağısına bakıyor. Bir kaplan gibi hırlıyor. Ölüm bakışları. Gülümsememi nasıl dizginleyebildiğimi asla bilemeyeceğim.

"Sadece çıkaracağım," diye şiddetle ilan ediyor.

Eğlencem artık saklanamaz hale geldi. "Hayır, yapmayacaksın." Bütün gece onunla uyuyacak ve muhteşem sevişmemizi, kazağın vücuduna nasıl girdiğini ve gücün kimde olduğunu hatırlayacak. Ben kravatımı düzeltirken, gülümseyen gözlerim onu takip ederek odadan çıkıyor.

"Sen mantıksız bir pisliksin." Banyonun kapısı öyle bir şiddetle çarpıldı ki, ev sallandı. Ben mi? Mantıksız mı? Bana yaşattığı onca şeyden sonra, mantıksız olan ben miyim? Gülüyorum ama gözlerim onun telefonuna takıldığı anda duruyorum, bugün kendime hangi zil sesini vereceğimi merak ediyorum. Değiştirirken gülümsüyorum ve mutfağa doğru ilerlerken Kate ve Sam'i birbirlerine sarılmış halde buluyorum.

Kate, Sam'i lavabonun yanında bırakıp bir kupa getirirken, "Çok daha mutlu görünüyorsun," diye düşünüyor.

"Ava ve ben bir anlaşmaya vardık."

"Oh, güzel." Sam benim için gerçekten mutlu görünüyor. Güzel. Ben de mutluyum. "Bu da ne?" Bir sandalye çekiyor ama Ava içeri girdiğinde ona cevap vermekten vazgeçiyor. Hâlâ kazak giyiyor. Kirli bakışları hâlâ o muhteşem yüzünü gölgeliyor. Doğruca şarap şişesine gidiyor ve sanki bir şey anlatmak istermiş gibi büyük bir bardak dolduruyor. Çok ince bir çizgide yürüyor. Bir dahaki sefere onu kazak giymeye zorlamayacağım. Lanet bir kafes olacak. Elinde şarapla tezgâha yerleşirken ona ters ters bakıyorum. Akşamdan kalma olduğunu unuttu mu? Bir daha asla içmeyeceğine yemin ettiğini unuttu mu? Bunu beni kızdırmak için yapıyor. Birini geri almak için.

"Uydurdun mu?" Kate mutfağa geçip Sam'in kucağına uzanarak sorar. Sam kolaylıkla kabul ediyor, gözünü bile kırpmıyor, hatta onu kalçalarının arasından düşürmekle ilgili şakalar bile yapıyor. Onu bir kadına bu kadar sarılmış görmek alışılmadık bir şey. Ona yakıştığını inkar edemem.

"Hayır," diye tükürüyor Ava, ben de surat asıyorum. Bu doğru değil. Neden böyle saçma sapan konuşuyor? "Mutfak kapıda kimin delik açtığını öğrenmek istiyorsan," diye devam ediyor, kısa bir süre önce yumruğumu gömdüğüm tahtayı göstererek, "başka yere bakma. şarap kadehinizi de kırdı."

"Daha fazla olursa bana haber ver." Masanın zerine bir yığın not atarken Ava'yı çocukça oyunlarına devam etmesi için cesaretlendirerek olduğu yere iviliyorum.

Kate, "Bu her şeyi açıklar," diyor.

Ava'ya yavaşça ve rahatça yaklaşıyorum. "Kazağını beğendim," diye fısıldıyorum.

Başını eğiyor, gözleri artık yarık. "Siktir git," diyor ağzından, sonra bir ihlalini diğeriyle takip ediyor, aptalca gülünç miktarda şarap içiyor.

Bırak gitsin Ward.

Ama oldukça komik. Burnundan perim. "Ağzından." Ve başının arkasından tutup onu kendime çekiyorum. "ok fazla içme," diye uyarıyorum ve onu öpüyorum. Sertçe. Sanki ona sahipmişim gibi. Çünkü onu bu şekilde tüketirken, sahibiyim.

Kazak unutuldu. Surat asması unutuldu. Şarap ve küfür unutuldu. Ellerimde oyuncak oldu ve artık ona kızgın değilim.

"Bunu bana hatırlatman gerekebilir," diyor ve ben gülüyorum, uygun bir kahkaha, mutluluk dolu bir kahkaha. Ona her gün her şeyi hatırlatacağım. Bir yudum daha alırken beni izliyor, tepkimi bekliyor. Ona bir tepki vermiyorum. Sadece evde olduğu için ve aslında onu kötü şartlarda bırakmak istemediğim için.

Onu kimyamızın güçlü bir hatırlatıcısıyla bırakmak istiyorum. Yapmak için geldiğim şeyi yaptım. "Buradaki işim bitti." Dönüyorum ve yarına dakikalar kala geri saymaya başladım.

Arabama doğru adımlarken telefonum çalıyor, John'un adı yanıp sönüyor. "Geliyorum," diyorum iç çekerek.

"Güzel. Burada sizi görmek isteyen biri var."

"Kim?"

"Freja Van Der Haus."

Yolun ortasında durup Kate'in evine bakıyorum. Lanet olsun, Ava'yla girdiğim bir savaşı kaybettiğime hiç bu kadar sevinmemiştim. "Bugünlerde popülerim, ha?" Espri yapıyorum ama John aynı fikirde değil, hatta katılmıyor bile. Telefonu yüzüme kapatıyor ve omuzlarım düşüyor, avuç içim yüzümde uzun, yavaş bir gezinti yapıyor. Bir adım ileri, on adım geri.

ARABAM, benim burada olmak istemediğim kadar isteksiz görünerek Malikâneye doğru ilerliyor. Kalabalık, arabalar geniş araba yolunu dolduruyor, çift kapı açık.

Park ettikten sonra gri takımımın durumunu fark ettim. İçinde güreşmişim gibi görünüyor. Gizli gülümsemem kocaman, altımdaki yatakta kıvranan Ava'nın hayalleri zihnimde dolaşıyor. Uzanıp sikimi düzeltiyorum, lanet şey şişiyor. Burada olmak istemiyorum.

Basamakları huysuzca çıkıyorum ve içeri girdiğimde, Ava'nın gelmeyi reddetmesine razı olduğum için çok rahatladım, sadece Freja burada bir yerlerde olduğu için değil. Görünüşe göre *herkes* burada.

Fuaye, zikzaklar çizerek birbirinin yanından geçen, bara gidip gelen, merdivenlerden çıkıp geri inen bir insan yığını. Şimdiye kadar gördüğüm en kalabalık *otel*. Kaşlarımı çatarak bara doğru ilerliyorum. Orası da bir o kadar kalabalık. Mario çılgınca servis yapıyor, sallıyor, döküyor. Salı gecesi, herkesin bildiği gibi sakin bir akşam. Ne oluyor?

Barın arka tarafında dolaşıp kendime bir su alıyorum. "Bay. Jesse," diye şarkı söylüyor Mario, İtalyan ayakları yerden kesilmiş olsa bile her zaman mutlu. "Neler oluyor, Mario?" Kalabalığı işaret ederek soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor ve servis bekleyen insan kitlesine geri dönüyor.

John içeri girdi, kargaşayı taradı ve beni barın arkasına saklanmış halde buldu. Başını salladı ve gitti. "Yoldayım," diye mırıldanıyorum, üst rafa bir göz atıyorum, Freja ile yaklaşan yüzleşmemin baskısı altında nemli hissetmeye başlıyorum. Düşüncelerimden sıyrılıp onu ofisime kadar takip ediyorum. "Nerede o?" Geniş sırtına soruyorum ama cevap vermiyor, sadece geldiğinde benim için kapıyı açıyor, bir beyefendi gibi geride duruyor ve bir kolunu abartılı, alaycı bir hareketle uzatıyor. "Teşekkürler," diye homurdanıyorum, onu masamın diğer tarafında otururken görüyorum. Onunla bir odada yalnız kalmanın akıllıca olup olmadığını merak ediyorum. Ne yapabileceğimden değil, Freja'nın ne yapacağından endişeleniyorum. Son zamanlarda birçok kez çaresiz bir kadınla karşı karşıya geldim.

Ama çok hızlı bir şekilde ofisimin tek seçeneğim olduğu sonucuna vardım, özellikle de Manor bu kadar meşgulken. Bir sahneye ihtiyacım yok.

Masama gidip sandalyeye yerleşiyorum ve aramıza kocaman bir tahta parçası koyuyorum. "Freja." Gözlerim, onu son gördüğümde üzerine eğilmiş olduğu kanepenin arkasına takılıyor. Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. "Senin için ne yapabilirim?" Neden böyle aptalca bir soru sordum ki?

Şaşırmış gibi başını soru sorar gibi salladı. Bu hiç iyi olmadı. "Düşündüm ki-"

Beynimi devreye sokup daha diplomatik bir yaklaşım düşünemedim "Hayır," diyorum. "Şey, bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Evet. Sonra geçen hafta oldu."

Uyuyan suçluluk duygusu yükseliyor ve beni sarıyor. "Bu bir hataydı." Bavulumu kaybedip onları dışarı attığım anı kaçırmış olamaz. Berbat bir haldeydim. Anılarında çok seçici davranıyor. "Freja, ne oldu-"

"Biriyle görüştüğüne dair söylentiler var."

Vurulmuş gibi sandalyemde geriye sıçradım, gözlerim temkinli bir şekilde onu izliyordu. Bu geriye dönük bir tehdit gibi geldi. Kelime nedir ve kim bu lanet

konusuyor? Dilim tutuldu, karmakarışık düşüncelerimi çözemedim.

"Bu piyasadan çekildiğin anlamına mı geliyor?" "Ben hiçbir zaman piyasada olmadım, Freja."

"Ama müsait, değil mi?"

"Sikişmeyi mi kastediyorsun?" Kendimi sandalyemde daha da geriye iterek gerçekçi bir şekilde soruyorum. "Sevişmeye hazırım."

"Ve şimdi değilsin." Gülümsüyor ve ben bundan yüzde yüz nefret ediyorum. Lanet olsun, bu hiç iyi değil.

"Boşanma nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Boynuzları kilitliyoruz."

"Ne için?" *Lütfen para de.*

"Suçlama bitti."

Gözlerindeki memnun parıltıdan hoşlanmadığım için bakışlarımı kaçırıyorum. Sezgisel davranmıyorum. Gerçek oluyorum. Freya bana kocasının yatağında olduğunu bilmediğini söylemişti. Şimdi yine biliyor, bu değişti mi? "Geçen hafta olanları kocana anlattın mı?" Bunu uzatma ihtiyacının etrafında dans etmekten sıkıldığım için soruyorum. Neyle uğraştığımı bilmem gerek.

"Hayır," diyor ve gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor. Neden bu kadar rahatlamış hissettiğimi bilmiyorum. Bir bit yeniği olduğunu görebiliyorum. "Ama merak ediyorum. Kocamın öğrenmesinden neden bu kadar endişeleniyorsun Jesse?"

İçime çekerek gözlerimi kapatıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, malikânemin senin mahkemedeki çamur atma yarışına sürüklenmesini istemiyorum." Ona Ava'dan bahsedip aradığı cephaneyi veremem. Ava'yı bilmemesi gereken onca insan varken, bu Freja. Mikael'e söyleme riskini göze alamam. Çünkü Freja'nın yatağında olduğunu öğrenirse, intikamını almaktan hastalıklı bir zevk duyacaktır. Zaten gözü Ava'nın üzerinde, ben denklemde yokken, Lusso lansmanında bu çok açıktı.

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve ben de yumruklarımı sıkarak üzerimdeki baskının arttığını hissediyorum.

"Freja, sana tekrar soracağım. Neden buradasın?"

Ayağa kalkıyor ve masamın etrafında dönüyor, bunu yaparken trençkotunun kemerini çözüyor. Sandalyemden bir roket gibi fırladım, altında ne olduğunu ya da daha doğrusu altında ne *olmadığını* görmeden önce bakışlarımı *kaçırdım*. Yani kıyafetler. "Bana heceletme, Jesse."

"Üstünü ört Freja," diye uyarıyorum. Onun nesi var böyle? Birkaç gün önce onu bu ofisten attım. Neden gelmeyi düşünsün ki-?

"Sırrımızı saklamak istemiyor musun?"

Ah. İşte burada. Bu yüzden burada.

Sırtımı ona dönmüş, Malikânenin arazisine bakıyordum. Çok güzel bir arazi. Ağaçlar yemyeşil, çimenlerin her bir yaprağı yerli yerinde, yataklar bahar çiçekleriyle dolup taşıyor. Her şey çok mükemmel. Arkamda pençeleriyle yaklaşan kadın hariç.

Elini pazumda hissediyorum ve aşağıya bakıyorum, burun deliklerim alevleniyor, öfkem yükseliyor. Mükemmel değil. Uzaklaşıyorum ve gözlerimi yukarıda tutmaya dikkat ederek arkamı dönüyorum. "Eğer her türlü zevkinizi tatmin edersem, kocanız ve boşanma savaşınız söz konusu olduğunda kuruluşumdan ve benden asla bahsedilmeyeceğini mi söylüyorsunuz?" Bakalım ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyor. Bakalım ona sözleşmeyi gerçekten hatırlatmam gerekecek mi?

Gülümsüyor. Tanrı ruhuma merhamet etsin, yüzüne bir tokat atasım geliyor. Mercan'ın el altından iş çevirme konusunda yenilebileceğini düşünmüyordum ama Freja bir yılanın karnından daha aşağıya iniyor. "Ben öyle demezdim ama ..." Omuzlarını silkiyor, omuzlarını yuvarlıyor ve ceketini yere atıyor. Gözlerim onun yüzünde kalıyor. "Özetle, evet."

Başımı sallıyorum, dudaklarım dik ve ona yaklaşıyorum, vücudunun beklentiyle gerilmeye başlamasını izliyorum. Ona dokunmadan olabildiğince yaklaşıyorum. Yüzüne doğru nefes alıyorum. Yavaşça alçalmaya başlıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Titriyor. Bundan nefret ediyorum.

Ceketini yerden alıp ayağa kalkıyorum ve göğsüne bastırıyorum. "Şansımı deneyeceğim," diyerek geri çekiliyor ve onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü açıklayan bir bakış atıyorum. Pislik. Mahkeme ortamında Malikâne hakkında konuşmasını yasaklayan demir gibi sağlam bir sözleşmemiz var ve bunu unuttuysa, tamamen mahvolur. *Bana şantaj mı yapacak?* Böyle bir şey olmayacak. "Şimdi siktir git."

Gözleri kocaman ve şaşkın. Bu bir hakaret. "Nasıl istersen öyle olsun." Ceketinin içine girip kemerini kabaca bağlarken içimden gülüyorum. Eğer her şeyi gerçekten kendi istediğim gibi yapsaydım, bu kadar büyük bir hata yapmazdım. Bu lanet durumda olmazdım.

"Hoşça kal Freja," diyorum sorgulayamayacağı bir kesinlikte. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni klas ve ağırbaşlı bir kadın olarak görmüştüm," diye ekliyorum, yüzünün düşüşünü izleyerek. "Yanıldığımı kanıtladığım için üzgünüm." Kapıya doğru yürüyorum ve bir centilmen gibi değil, sadece onun gitmesini isteyerek kapıyı açıyorum. Tekrar.

Topukları eşiği aştığı anda kapıyı çarparak kapatıyorum, sertçe tekmeliyorum ve kendimi kanepeye bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum, aniden bitkin düşüyorum.

Her şeyi siktir et, ama özellikle *beni* siktir et.

Cep telefonumdan gelen ciyıklama sesiyle kendime geliyorum ve kıcımlı okşuyorum, bana karşı titreştiğini hissediyorum. Elime aldım. Numaraya kaşlarımı çatıyorum. "Alo?" Sersem sersem cevap veriyorum, bacaklarımı kanepeden sallıyorum ve gönülsüzce gerinerek yükseliyorum.

"Bay Ward, ben Volkswagen bayisinden Victor. Sanırım aradığınız şeyi bulmuş o l a b i l i r i m ."

"Ne arıyorum ben?" Beynim hâlâ uykudayken soruyorum.

"Pembe bir minibüs mü?" diyor bir soru üzerine ve ardından kıkırdıyor.

Lanet olsun. Minibüs. "Evet, pembe bir minibüs," diye onaylıyorum, pencereye bakarak. Gün ışığı var. *Ne oluyor lan?* Saatile baktım ve tereddüt ettim, sonra etrafımda döndüm

Ofisimin kapısı açıldığında. Sarah beni görünce kekeleyerek durdu, gözlerinde anlaşılabilir bir şaşkınlık vardı. "Detayları bana e-posta ile gönder." Telefonu kapatıyorum ve avuç içlerimi tavana gösteriyorum. "Bugün günlerden ne?" Kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Çarşamba. Bütün gece orada mıydın?"

Kahretsin, bayılmış olmalıyım. Hiç bu kadar uzun uyumamıştım. Kafamı sallayarak nerede olmam ve ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

"Kahve?" Sarah soruyor, belli ki kafamın karışık olduğunu görüyor.

Evet, kahve. "Lütfen." Kıçımın üstüne düşüyorum, başım ellerimin arasında, uyanmak için kendimi zorluyorum.

"Ve sonra belki bir duş?"

"Lütfen," diyorum tekrar, tam da koca adam içeri girerken.

"Günaydın, Uyuyan Güzel."

"Günaydın." Kollarım havaya kalkıyor, artık destansı bir şekilde geriniyorum ve bir aslan gibi esniyorum. Lanet olsun, bu iyi hissettirdi. Ayağa kalkıyorum ve gülümseyerek seyircilerime bakıyorum. Bugün Ava'yı göreceğim. Onu yemeğe götüreceğim. Tatlı niyetine yiyip bitireceğim. "Gündemde ne var?"

Şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. "Havuz görevlisi yeni bir conta takmak için saat 10'da burada olacak."

"Burada olmam gerekiyor mu?" Ben soruyorum. "Hayır."

"Güzel." Ortalarından geçerek yoluma devam ediyorum. "Ben koşmaya gidiyorum."

"Kahven ne olacak?" Sarah beni takip ederek sesleniyor.

"Döndüğümde bir tane alırım." Telefonum çalıyor ve bayiden gelen bir e-posta buluyorum. Eklentiği açtığımda beni karşılayan pembe minibüsün görüntüleri gözümü kırıştırmama neden oluyor. Çok iğrenç. Ve mükemmel. Onu hemen geri aradım. "Ben alırım," diyorum merdivenlerin köşesini dönerken. "Parayı bir saat içinde transfer ettireceğim. Bugün teslim edebilir misin?"

"Sorun değil."

"Mükemmel. Adres ve ihtiyacınız olacak diğer bilgilerle birlikte teslim edilmesini istediğim bir notu size e-posta ile göndereceğim. Sizinle iş yapmak güzeldi." Telefonu kapattım ve merdivenleri üçer üçer çıktım.

"Bugün ne teslim edeceksin?" Sarah arkamdan sesleniyor.

"Size ilettiğim banka bilgilerine kırk bin dolar havale etmenizi istiyorum."

"Ne için?"

Galeri sahanlığının yarısında durup korkuluklara yaslanıyorum. Merdivenleri yarılanmış, kızgın görünüyor. Gülümsedim. "Bir kedinin kış deliğinin içini dışını bilmeye duyduğun bu bitmek bilmez ihtiyaç da neyin nesi?"

Geri çekiliyor, öfkesi artıyor. "Siktir git," diye tükürüyor, dönüyor ve merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor. "İyi günler dilerim."

"Oh, yapacağım," diye mırıldanıyorum, odama doğru ilerliyorum, yolda Ava ve iş arkadaşı için çiçekler hazırlıyorum.

Bazı işlerde kendimi kaybetmeye çalışıyorum. "*Denemek*" önemli bir kelime. Saat iki olduğunda Malikane'den kurtulmak için can atıyorum, gözlerim sürekli saati kontrol etmek için bileğime kayıyor. Bir gün hiç bu kadar yavaş geçmiş miydi? Huzursuzum. Sabırsızım.

Bir sonraki oyuncak teslimatını detaylandıran hesap tablosuna bakıyorum, bir satır diğerine karışıyor. Tek görebildiğim dantel. "Siktir et." Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Kafam yerinde değil. Telefonumu ve anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum ve Sam'le garaj yolunda buluşuyorum. Arkadaşımın adımlarında her zaman bir bahar vardır, ama bugün özellikle ... bahar gibi.

"Adamım," diye şarkı söylüyor ve omzuma şakacı bir tokat atıyor.

"Kate'le aranızda neler oluyor?" diye sordum. Cumartesi gecesi, Pazar, Pazartesi ve dün onunla birlikteydi. Bu duyulmamış bir şey. Tabii Malikâne'nin odalarından birinde kaybolmadıysa.

Hiçbir şey olmadığını bildiğim halde, hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Konuyu değiştirme. Kate'le aranızda neler oluyor? Ve bana onun iyi olduğunu söyleme."

"O iyi biri," diyor gülerek ve ben de gözlerimi deviriyorum. Araba.

Kapıyı açık bırakıp onu çalıştırıyorum. "O kadar havalıysa, burada ne işin var?"

"Öğle yemeği."

"Ne?"

"Öğle yemeği için Drew'la buluşacağım. Ava'nın iş arkadaşıyla randevusu olduğunu biliyor muydun? Adı neydi?" Gökyüzüne bakıyor. "Victoria."

Gülüyorum, kapımın kolunu tutuyorum. "Drew kimseyle çıkmaz."

"Sana söylüyorum. Bir randevu. Atın ağzından aldım."

Hala kapım yarı kapalı. Bundan hoşlanmıyorum. Tüm arkadaşlarım Ava'nın arkadaşlarıyla çok yakınlaşıyor. Bu da birinin söylememesi gereken bir şeyi söylemesi, dolayısıyla beni Ava'yla birlikte boka batırması ihtimalinin arttığı anlamına geliyor.

"Cidden dostum. Ava'ya buradan ne zaman bahsedeceksin?" diye soruyor, Malikâneyi göstererek.

"Burayı biliyor," diye mırıldanarak kapımı çarpıyorum. Sam bir saniye içinde cama dayandı, her zamanki neşeli yüzü sabırsızlıkla kesilmişti. İçimi çekiyorum ve camı indiriyorum. "Belki bu akşam. Onu akşam yemeğine götüreceğim."

"Güzel."

"Sana ne bundan?"

Doğruldu ve uzaklaştı. Omzunun üzerinden, "Şu kızıl saçlıyı ortak odaya sokmak için can atıyorum," diye sesleniyor ve başım koltuk başlığına yaslanıyor. Ava'nın Malikâne'ye vereceği tepkiyi hayal ediyorum. Hiç iyi değil. Arkadaşının Sam'le oyun oynamasına vereceği tepkiyi hayal ediyorum. Bu hiç iyi değil.

"Hey, Sam," diye bağıriyorum, pencereden dışarı eğilerek. Merdivenlerin başında durup arkasına bakıyor. "Kate'e bir minibüs aldım," diye gururla ilan ediyorum.

"Ne?" Zavallı adam olması gerektiği kadar şaşkın görünüyor. "Neden?" "Şu eski külüstürü gördün mü?"

"Evet. Çok şirin."

"Aynı zamanda bir ölüm tuzağı."

Çenesi geriliyor. Bu beni gülümsetiyor. "Bir kadına nasıl bakacağımı bilmediğimi mi söylüyorsun?"

Kaşlarımı yavaşça kaldırıyorum. *Şu kızıl saçlı.* "Bir kadına bakmak ister misin?"

"Onu morarana kadar sikmek istiyorum. Yapmak istediğim şey bu."

İşte bu tanıdığım Sam'e daha çok benziyor. Ona imzam haline gelmiş, atılgan gülümsememi gösterip gözlüklerimi takıyorum ve araba yolundan aşağıya doğru hızla ilerliyorum.

Lusso'da duş alıp üstümü değiştiriyor, Cathy'nin bir an önce dönmesini dileyerek dairemin etrafını toplamakla vakit öldürüyorum.

Nihayet saat beşte Ava'yı arayıp yolda olduğumu ve hazır olmasını söylüyorum. Ama cevap vermiyor. Ne ilk seferde, ne de sekizinci seferde... O sırada onun sokağına giriyorum. "Aç şu lanet telefonu. Çok şey mi istiyorum?" Arabayı park edip koşarak yolun karşısına geçiyorum, içimi o korkunç korkunun kapladığını hissediyorum. Kapıyı hafifçe vuruyorum. İçimdeki her şeyi dışarı çıkarıyor. Hiçbir şey. "Allah belanı versin, kadın," diye mırıldanıyorum, alnımı tahtaya dayıyorum ve Tanrı'dan tekrar başa dönmemeyi umuyorum. Yolda yürüyorum, dönüyorum, geri yürüyorum, dönüyorum, geri yürüyorum, onu tekrar arıyorum.

"Alo?" diyor, sesi gayet sakin ve telaşsız çıkıyor. Benim aksime.

Bu kadın stresimin başlangıcı ve sonu.

"Hangi cehennemdesin sen?" İçimdeki endişeyi zapt edemeyerek bağıriyorum. "Neredesin?"

Elbette bu endişe mantıksız değil. *Aradığımda açacağına söz vermişti.* Hayır, mantıksız değil. Yaşadığım her korku, dehşet ve endişe tamamen makul. "Kate'in evinin önündeyim, kapıyı tekmeliyorum." Ön kapıya doğru yürüdüm, kapıyı gerçekten tekmelemeye kararlıydım. "Seni ilk aradığımda telefonuna cevap vermeni istemek çok mu fazla?"

"Duştaydım."

"Telefonunu yanına al," diye bağırdım ve rahatlamış bir şekilde duvara yaslandım. Duştaydı. Benden kaçmıyordu. Telefona cevap verdi. *Nihayet.* Telefon adabı hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor.

"Bana bağırmana gerek yok," diye çıkışıyor, ben de suratımı asıyorum. *O zaman beni delirtmeyi bırak.*

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Beni delirtiyorsun." Çok çılgınca. Çılgınca iyi. Çılgınca kötü. Çılgınca üzücü. Çılgın. "Neredesin sen?" Dizlerimin bağı çözüldü ve çılgınlığımdan bitkin düşmüş bir halde duvardan kırıma doğru kaydım. Onun hatası.

Ön kapı açılır.

"Buyurun."

Kafamı kaldırdığımda Ava'yı kapı aralığında havluya sarınmış halde buluyorum. Tanrım, ona bir bak. Kalbim kıvrılıp dönüyor, bana bağıyor. Ben de deli gibi aşığım. En azından ben tutarlıyım ve o benim tüm çılgınlıklarımı sahipleniyor.

Hafifçe gülümsüyor ve bana katılıyor, karşı duvardan aşağı kayıyor, havlusunu yerinde tutmak için mücadele ediyor. Havlunun altında çıplaktı. Çok güzel çıplak. Kolayca erişilebilir. Elim dizine uzanıyor ve tenimiz buluştuğu anda karıncalanmalar başlıyor. Her yerde karıncalanmalar. Ve sıcaklık. Ve saf, durdurulamaz bir memnuniyet. "Düşündüm ki-"

Zihnimi ve durumumu okuyarak, "Yine aday olurdum," diyor. O biliyor ve ben bunu iyi bir şey olarak görüyorum. Belki de şimdi içindeki ihtiyacın seviyesini takdir ediyordur. "Duştaydım," diyor usulca, güven verici bir şekilde, elimi avuçlarının içine alarak.

"Kıyafetlerin nerede?" Bana ne ki?

"Gardırobumda."

Dudaklarım düzeliyor ve kalçasına doğru bir hamle yaparak onu uyarıcı bir şekilde sıkıyorum. "Alaycılık size yakışmıyor, bayan."

Kıvranıyor, özür dileyerek gülüyor ve havluyu gevşetiyor. İşkencemi hafifletiyorum ve o da rahatlayarak iç çekiyor. "Sally çiçeklerini severdi."

"Seninkini sevdin mi?"

"Yaptım," diyor gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Onlar sadece çiçek. Ona çok daha fazlasını vermek istiyorum ve bana izin vermesi için dua ediyorum. İtirafılarımı dinlemesi ve kalbinin sesini dinlemesi için dua ediyorum. O bana ait. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Adamım!" Sam'in sesi o anın içine sızıyor ve onun yaklaştığını görmek için yola bakıyorum.

Ava çıplak.

Sadece benim

gözlerim.

Bir anda ayağa kalktım, hızlı ama dikkatli bir şekilde onu örttüğümden emin olmak için çalışıyorum. Başka bir adamın gözlerinin benim taptığım şeyden zevk alması düşüncesi pek çok açıdan yanlış görünüyor. Bunu yapamam. Arkadaşım olsun olmasın, *bu* kadını kendime saklayacağım.

"Sam, sakın kıpırdama," diye bağıryorum, kollarımda Ava ile kapıdan içeri dalıyorum. Gülüyor, şerefsiz herif. Ne düşündüğümü biliyor. Nasıl hissettiğimi biliyor. Jesse Ward sahiplenici mi? Bu duyulmamış bir şey. "Onların meraklı gözlerini oyacağım," diye homurdanarak merdivenleri hızla çıkıyorum.

Yatak odasının kapısından içeri daldım ve onu yatağa bıraktım. "Giyin," diye emrediyorum. "Dışarı çıkıyoruz."

Bir an için irkilmiş görünüyor. Sonra yataktan sürünerek kalkıyor, havlusunu çıkarıyor ve gardırobuna doğru ilerliyor. Lanet olsun, o bacaklar. O kıç. Sırtının derisi. "Nereye?"

Ne nerede? Kendimden geçmişim, gözlerim onu arıyor. Nereye gidiyoruz? Oh, evet. "Şey, koşarken aklıma geldi, seni henüz yemeğe götürmedim. İnanılmaz bacakların var. Giyin hadi." Başımı sallayarak gardırobunu işaret ediyorum. Akşam yemeğine nasıl dayanacağım bilmiyorum. Sikim dans ediyor. Kalbim şarkı söylüyor. Tüylerim diken diken oldu.

Sonra o deriye kremlerle masaj yapmaya başlıyor ve ayak bileklerine ulaşmak için eğildiğinde gözlerim doluyor. Akşam yemeği berbat bir fikir gibi görünüyor. "Nerede?" diye soruyor.

"Bildiğim küçük bir İtalyan mekanı." Yakın ve servis çok hızlı. İdeal. Onu besle. Sonra da onunla çılgınca seviş. "Borcumu almadan önce giyin." Onu yatağa atıp ırzına geçmemek için kendimi zor tutuyorum.

Doğruldu ve göğüsleri, o kadar mükemmel ki, beni şaşı yaptı. "Borç mu?" Utangaç davranıyor. Çok tatlı ve tamamen boşa. Hecelememi mi istiyor? Sorun değil.

"Bana
borçlusun."

"Borçlu
muyum?"

"Oh, var." Ve ben de büyük paralar kazanacağım. Ama o zamana kadar, tüm mahalleye çılglık şovu yapmadan önce kendimi uzaklaştırmalıyım. *Onu Lusso'ya geri götür. Gitmesine asla izin verme.* "Daha erken para kazanma riskini göze alarak dışarıda bekleyeceğim." Aptal gibi sırtıyorum. "Bunun sadece seksle ilgili olduğunu *düşünmeni* istemem," diyorum sessizce ama böyle düşünmesinin mümkün olmadığını biliyorum. Son performanslarımdan sonra değil.

Hazırlanması için yanından ayrılıyorum ve Sam'i mutfakta kendine bir fincan çay yaparken buluyorum. Lanet olsun, kim bu adam? Kıçımı tezgâha yaslayıp gizli bir gülümsemeyle onu izliyorum.

"Tek kelime etme," diye uyarıyor.

Ne, neden burada olduğunu sormak gibi mi? "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Şey," diye düşündü, sütü ekleyip karıştırarak, "kızıl saçlı ateş parçası yeni tekerleklerini test etmekten döner dönmez yapmak istediğim şey onu Malikâneye götürüp onunla oynamak."

Oh, minibüs. Kısa süreli panik atağımın ortasında bunu unutmuşum.

Sam fincanını toplayıp bir yudum alıyor ve kenarından bana bakıyor. "Ama bunu yapamam, değil mi?"

Gözlerim yarıklara kadar daralıyor. "Onun için sorun olmayacağını varsayıyorsun." "İçimde bir his var."

"Hayır, hissetmiyorsun. Aletinde bir his var."

"Aynı şey. Peki bunu ona nasıl açıklayacaksın?"

Hiçbir fikrim yok. "Bir yolunu bulacağım." *Umarım.*

Beni izlerken düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Şey, sen ne-"

"Teşekkür ederim!" Kate çılgık atarak kendini kollarıma attı. Onu yakalamayı başardım. "O mükemmel."

Sam gözlerini devirir. "Bırak onu," diye homurdanır. "Olması gereken bir yer var." Başını eğiyor, gözleri bana bazı gerçekleri itiraf etmeye başlamamı söylüyor.

Luigi'nin yeri Londra'da eksikliği hissedilen türden bir restoran. Geleneksel, otantik ve rahat. Sonsuza kadar buradaydı ve sonsuza kadar da burada olacak. Beni fark ettiği anda yüzü aydınlanıyor ama Ava'nın elini benim elime koyduğunu fark ettiğinde gözlerindeki soruları görebiliyorum. Burada yemek yediğim onca zaman boyunca hiç bir kadınla birlikte olmamıştım. Sarah'yla bile. Hep erkeklerle.

Masaların arasından geçip her zamanki mutlu haliyle beni selamlıyor ve elimi sıkıyor.

"Luigi, ben de seni gördüğüme sevindim."

"Gelin, gelin." Bizi arka taraftaki iki kişilik bir masaya yönlendiriyor ve ben de onu tanıstırarak merakını gideriyorum. "Güzel bir hanımefendi için güzel bir isim, değil mi?" diyor ve yerimize otururken zihinsel olarak aynı fikirdeyim. "Sör Jesse ne ister?"

Hızlıca yiyip gitmek istiyorum. "Alabilir miyim?" Ava'ya centilmen tavrımı takınarak soruyorum.

"Genelde öyle yaparsın," diye alaycı bir şekilde takılıyor ve ben de ona şakacı, uyarıcı bir bakış atıyorum. Evet, öyle yapıyorum ve bunu kabul etmesine sevindim.

"Tamam Luigi," diyorum, siparişimizi hızlıca vermeye hazırım, hızlıca almasını, hızlıca pişirmesini, hızlıca servis etmesini ve işimiz bittiğinde hızlıca temizlemesini umuyorum. Sikim çok fena ağrıyor. "Sarı kabak, parmesan ve limon kreması soslu fettuccine'den iki tane, bir şişe *Famiglia*

Anselma Barolo 2000 ve biraz su." Hepsi otomatik olarak dilimden dökülüyor ve Luigi bunları yazarken kaşlarımı çatıyorum. Şarap mı? Ben artık içmiyorum.

"Evet, evet, Sör Jesse."

Şarabı iptal etmek üzereydim ama Luigi geri çekildi ve ben de hemen niyetimi açıkladım. Bir kadeh içebilir. Şarap sipariş etmezsem tuhaf bulacaktır. Ayrıca, o benimle birlikte.

"Teşekkür ederim, Luigi."

Ben masanın karşısında ona hayranlıkla bakarken Ava etrafı süzüyor. "Buraya sık gelir misin?" diye soruyor ve ben de gülümsüyorum.

"Benimle sohbet etmeye mi çalışıyorsun?" "Tabii ki."

Ben yerimde kıpırdanırken bana bakıyor. Aşağıda neler olduğunu biliyor. *Konuş.* "Mario, Manor'daki baş barmen, denemem için ısrar etti, ben de denedim. Luigi onun kardeşi."

"Luigi ve Mario mu?" Gülüyor ve ben de mutlu ama şaşkın bir şekilde izliyorum. "Özür dilerim, bu beni gerçekten gıdıkladı."

"Bunu görebiliyorum." Luigi döndüğünde içkileri kabul ediyorum, Ava'nın bardağını yarısına kadar dolduruyor ve kendi bardağıma biraz su dolduruyorum. En sevdiğim şarap olmadan İtalyan yemeği yediğimi hiç hatırlamıyorum ve garip bir şekilde bundan hiç rahatsız olmuyorum.

Ava şarabından suya bakıyor. "Benim için bütün bir şişe almadın mı? Hiç mi içmiyorsun?"

Hızlı düşün Ward. "Hayır. Ben sürüyorum."

"Peki benim iznim var mı?" diye soruyor, yüzünde ironik bir gülümsemeyle. Bir bardak, evet.

Bütün şişeyi batıracağını düşünüyorsa unutabilir. "İçebilirsin."

İçine dalıyor ve ilk yudumu alırken onu izliyorum. "Kate'e bir minibüs almışsın."

Tepkisini ölçmek için sandalyeme geri yaslandım. "Ben yaptım." Bir yığın soruyu kilitlediğini, doldurduğunu ve ateşlemeye hazır olduğunu görebiliyorum. Bunun, ellerimi onun üzerinde gezdirmeyi ertelemekten başka nedenlerle de kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Neden?"

"Çünkü o külüstürün arkasında oradan oraya savrulmanı istemiyorum."

Gerekçelerimi kabul ediyor gibi görünüyor ki bu iyi bir şey. Yine de durup kendime, güvenmeye başladığım ve endişe verici bir şekilde sadece onun sağlayabileceği içimdeki sakinliği korumak için ne kadar ileri gideceğimi sormalıyım. Son zamanlarda kendimi bulduğum uçurumun kenarından aşağı düşmeme neden olabilecek her şeyi ortadan kaldırmaya kararlı görünüyorum. Bu çok önemli. İmkânsız mı?

"Kaç yaşında olduğunu bilmek istiyorum."

"Yirmi sekiz," diyorum vicdanımı yok sayarak. Kendimi tutmam doğal ve eğer doğal geliyorsa, ben de öyle yapıyorum. "Bana ailenden bahset," diyorum ve o bana inanmayarak bakıyor.

"Önce ben sordum."

"Ben de cevap verdim. Bana ailenden bahset."

Omuzları düşer, yenilir ve şarabından bir yudum daha alır. Yudumlar. Yudumlar iyidir. "Birkaç yıl önce Newquay'de emekli oldular." Ses tonunda belli bir hüznün var. Onları özliyor. "Babam bir inşaat firması işletiyordu, annem ise ev hanımıydı. Babam kalp krizi geçirince Cornwall'da erken emekliliğe ayrıldılar. Erkek kardeşim Avustralya'da hayalini kurduğu hayatı yaşıyor." *Bir erkek kardeşi mi var?* "Ailenle neden konuşmuyorsun?" diye ekliyor ve birdenbire ağzımdan çıkıyor. Sertçe yutkunuyorum, ona bir şey vermem için kendime bağırlıyorum. Süreci başlat. Resmi oluşturun.

"Marbella'da yaşıyorlar," diyorum ona, geçmişimden bahsetmek için gereken gücü bulmak için derinlere iniyorum, bilgi nispeten önemsiz olsa bile. Bu bir başlangıç. Doğru yönde atılmış bir adım. "Kız kardeşim de orada. Onlarla yıllardır konuşmadım." Amalie'nin neden bu kadar

bana ulaşmaya çalışıyor. Neden zahmet ediyor? Neden hâlâ beni tanımak istiyor? "Carmichael Malikâneyi ve tüm mal varlığını bana bıraktığında bunu onaylamadılar." Ondan nefret etmek daha uygun olurdu ve daha sonra bunu kabul edip benimsediğim için benden de nefret ettiler. Bu yaşam tarzına kapıldığım için. Onları dinlemediğim için.

Şaşkınlığı haklıydı. "Her şeyi sana mı bıraktı?"

"O yaptı." Bunu hiç beklemiyordum. Beni tek varisi olarak vasiyetine yazdığını bilmiyordum. "Yakındık." İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Ve ailem onunla konuşmadı. Onaylamadılar."

"İlişkinizi onaylamadılar mı?"

Ona bakıyorum, kelimeleri söylemek için ağzımı zorluyorum. "Hayır, söylemediler." Yüzüne yayılan meraktan nefret ediyorum. Hiçbir fikri yok. İçimde barındırdığım şeytanlar hakkında hiçbir fikri yok. İşlediğim günahlar hakkında. Ya da yüzleştiğim kayıplardan.

"Onaylanmayacak ne vardı?"

Her şeyi. Ama ironik bir şekilde Ava'yı onaylardı. O benim yaşam tarzımın tarihsel olarak temsil ettiği şey değil, aradığım şey değil, bu da ona neden bu kadar bağlı olduğum sorusunu akla getiriyor. Bu açıklanamaz. Yine de öyleyim ve o burada umutsuzca ona cevaplarını vermek istediğim sorular soruyor. Çirkin olması dışında. Her şey iğrenç ve Ava'nın kendisi ya da dışarıdan bir güç tarafından elimden alınma ihtimali henüz almaya hazır olmadığım bir risk. "Üniversiteden ayrılır ayrılmaz," diye başlıyorum, gerçeği biraz esneterek - üniversite diye bir şey yoktu- ve acımı dizginlerken gücümün sınırlarını zorlayarak, "tüm zamanımı Carmichael'la geçirdim. Annem, babam ve Amalie İspanya'ya taşındılar ve ben gitmeyi reddettim. On sekiz yaşındaydım ve hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyordum." *Hem de yolda bir bebekle.* Nasıl oldu da her şey bu kadar ters gitti? *Çünkü sen berbat birisin. Ve bunu da batıracaksın.*

Kendimden duyduğum nefreti yutkunarak geri çekiyorum. "Onlar gittiğinde Carmichael'la kaldım. Bu konuda mutlu değillerdi. Üç yıl sonra Carmichael öldü" -tamamen *benim hatam*- "ve Malikane'yi yönetmek bana kaldı." Ve kendi içime dönmeye bırakıldım.

cehennemin bir şekli. Ki bunu hak etmiştim. Ne de olsa o zamanlar değer verdiğim herkes ölmüştü. *Benim yüzümden.* Masanın üzerindeki şaraba bakıyorum. O şişede huzur var. Kaçış. Suyumu alıp yudum yudum içiyorum. "Ondan sonra ilişkimiz gerildi. Malikâneyi satmamı istediler ama satamadım." Satamazdın. *Lanet olası Malikâneyi satmalıydım.* "Carmichael'ın bebeği idi." *Onu zaten yeterince hayal kırıklığına uğratmıştım.*

Gözleri geniş, biraz da donuk; daha fazlasını istememesi için dua ederek sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. Tükendim. Gittikçe artan umutsuzluğumu hissediyor mu? Kederimi?

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyor. Şaşkınlıkla suyumu tükürmemek için elimden geleni yapıyorum. Eğlence mi? Hayatımda eğlenceli hiçbir şey yoktu. Ta ki o hayatıma girene kadar. Ama ilişkimizin eğlence unsurunun ortasında bile, ki bu temelde benim onu yatak odasında kendi isteğime göre bükmemdir, stres, ruh hali değişimleri ve bir yığın başka beklenmedik duygu var. Ama aynı zamanda içimde bir kalp atışı var. Bir amaç var. Bunu onunla paylaşmak için erken olup olmadığını sorgulardım.

Sarhoşken aşkını itiraf ettiğini duymamış olsaydım.

Bu konuda daha fazla düşündü mü? Beni sevdiği sonucuna vardı mı ve daha da önemlisi, ayıkken?

Elindeki şarap bardağını düşünüyorum. Eğlenmek için ne yapıyorum? Yukarı bakıyorum ve onu sabırla cevap beklerken buluyorum. *Görünüşe göre Bayan O'Shea, eğlenmek için iç mimarımı takip ediyor ve onu istediğim gibi yönlendiriyorum.* "Siktir git."

Şokunu kontrol edemiyor. "Yatak odasında güçten hoşlanıyorsun."

Hiç de değil. Senin üzerindeki gücü seviyorum. Bu senin deliliğini kontrol altında tutacaktır. "Seviyorum."

"Sen dominant mısın?" Kelimeleri aceleyle söylüyor ve ağzıma dolan suyla öksürüyorum, peçeteyi kapıp çenemi silmek zorunda kalıyorum. Baskın mı? Dominantlar hakkında ne biliyor ki? Bu da nereden çıktı şimdi? Hiçbir fikrim yok ama kesinlikle üzerinde durulması gereken bir konuya işaret ediyor.

Dominantlarla dolu devasa bir binam olduğu gerçeği gibi. Ben onlardan biri değilim. Doğrusu, bu şekilde oynamak için her zaman çok etkisindeyim. Kontrol ve güven gerektiriyor ve bir kadının bana güvenmesini beklemek çok fazla olur. Kahretsin, buna nasıl yaklaşacağım?

"Ava, bir kadına yatak odasında istediğimi yaptırmak için böyle bir düzenlemeye ihtiyacım yok." Saçmalıyorum. Çünkü, ironik bir şekilde, Ava'ya *bir şey* yaptırmak için bu tür bir anlamaya ihtiyacım var. Tek bir dokunuşla, ister bedeni ister zihni olsun, onu eğip bükme benim elimde.

"Çok kontrolcüsün," diyor soğukkanlılıkla, ama gözleri ona ihanet ediyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum ve bakıyor. Hem de hemen. Ona karşı çok net olmalıyım. Benden bu tür bir davranışın duyulmamış olduğunu bilmesini istiyorum. O özel biri. Eşsiz. Bu dünyada *beni* kontrol edebilecek gibi görünen tek şey ve o bunun farkında değil. "Sadece seninle."

Gözlerinde memnun bir parıltı mı var? "Neden?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, nasıl açıklayabileceğimi merak ederek. "Beni delirtiyorsun," diye ekliyorum, bunu fark etmemesi için kör ve sağır olması gerekirdi. Onun arkasından bakıyorum, Luigi'nin kollarında dengede duran tabaklarla masaların arasında dans ettiğini görüyorum. Tanrıya şükür. "İşte makarnanız."

"Güzel insanlar," diye şarkı söylüyor, tabaklarını gururla önümüze koyuyor. "*Buon appetito!*"

"Teşekkür ederim Luigi," diyorum, Ava dalgın dalgın tabağı kurcalayıp dururken mükemmel zamanlaması için ona sessizce teşekkür ediyorum. Daha fazla soru alabileceğimi sanmıyorum ve kesinlikle daha fazla gönülsüz itirafı kaldıramam. Verdiğim bilgi kırıntılarından daha fazlasını hak ediyor. Çarpık cevaplardan daha fazlasını. Bir şekilde onun için doğru olanı yapacak gücü kendimde bulmalıyım. *Bu benim için yanlış bir şey anlamına gelse bile mi?* Ve onun için doğru olanın bu olduğunu kim söyleyebilir? Cehalet mutluluktur. Bilmesi gerekiyor mu ki?

Lanet olsun. Tüm bunların ağırlığı çok fazla. Bu benim için yeni bir başlangıç olabilir. Yeni bir başlangıç. Geçmiş yok, günah yok. Beni terk etme ihtimali yok, bu yüzden hayatla tekrar yalnız yüzleşmek zorundayım.

Sanırım bunun üzerine kendi kendime konuşabilirim. "İyi mi?" Sonunda bir ısırık aldığında soruyorum.

Yutkunuyor. "Çatı katını ne zaman aldınız?"

Çatalım ağzıma doğru giderken bocalıyor. Daha bitirmedi. "Mart."

"Malikânenin genişletilmesi için neden bizzat çalışmamı istediğini bana hiç söylemedin." Çatalını bırakıp tabağı itiyor ve ben de zar zor dokunulmuş makarnaya bakıyorum.

"Çatı katını satın aldım ve yaptığın şeye bayıldım." Yine de hiçbir şey beni projenin arkasındaki yüze hazırlamadı. Şu anda bana bakan yüz. "Seni temin ederim ki," diyorum sessizce, "mükemmel fiziğinle" - kahretsin, o fiziğinle - "zeytin teninle" - o harika yumuşaklığıyla - "ve iri kahverengi gözlerinle" karşıma çıkmanı beklemiyordum. *Sana her baktığımda içinde kayboluyorum.*

"Sen de tam olarak beklediğim Malikânenin Efendisi değildin," diyor dudakları gerilerek. İlk karşılaşmamızı mı hatırlıyor? Kimyamızı mı? Yoğunluğu mu? Omuzlarında hafif bir yuvarlanma yakalıyorum. Hatırlıyor. "Pazartesi öğle yemeğinde barda sana rastladığımda nerede olduğumu nereden biliyordun?"

"Şanslı tahmin." *Seni hiç takip etmedim.*

"Elbette," diye ofluyor. O biliyor. Bu beni gülümsetiyor.

"Sen Köşk'ten ayrıldıktan sonra başka bir şey düşünemedim. Sana sahip olmalıydım."

"Her zaman istediğini mi alırsın?"

Ona doğruyu söyleyin. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, henüz yapmadıysan. "Buna cevap veremem Ava, çünkü hiçbir şeyi bu kadar acımasızca peşinden koşacak kadar istemedim. Seni istediğim gibi değil."

"Ve şimdi bana sahipsin," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Beni öpmek istiyor. "Yani," diye devam ediyor, bakışlarını benimkilere kaldırarak, "ve

kovalamaca bitti, hala istiyor musun? Yani
beni istiyor musun?" "Her şeyden çok."

"O zaman ben seninim."

Benimkini. Hiçbir şey kulağa bu kadar doğru gelmemiști ve gözleri tekrar ağzıma düştüğünde, tembelce dudağımı yalıyorum. Benim için yalvaracak. "Ava, Malikâneye geldiğinden beri benimsin."

"Öyle mi?"

"Evet." O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Kader biliyor. "Geceyi benimle geçirir misin?"

"Soruyor musun yoksa talep mi ediyorsun?"

"Soruyorum." *Elinden gelenin en iyisini yap.* "Ama bana yanlış cevap verirsen, eminim fikrini değıştirecek bir şey bulabilirim." şu anda tüm yolları gözden geçiriyorum, listeliyorum ve ileride başvurmak üzere dosyalıyorum. İçimden bir ses onlara ihtiyacım olacağını söylüyor.

"Geceyi seninle geçireceğim."

Tabii ki geceyi benimle geçirecek, arzusunu tam anlamıyla tadabiliyorum ve madem bu kadar uysal davranıyor, bakalım bunu ne kadar ileri götürebilirim. "Yarın gece mi?"

"Evet."

Beni çok mutlu bir adam yapıyor. Pişman olmayacak. "Bugün izin al."

"Hayır," diye çabucak ateş ediyor. Sınırıma ulaştım. Onun için çok kötü, sınır yok. Ama akıl sağılığım için ...

"Cuma akşamı ne olacak?" Aramızda açık ve net düzenlemelere ihtiyacım var.

"Cuma gecesi Kate'le dışarı çıkmayı ayarladım."

"İptal et." Kendimi tutamadan koca ağzımdan çıkıveriyor ve benim aceleciliğimi yadırgıyor. Onun dışarıda içki içtiğı düşüncesine katlanamıyorum. *Bu senin sorunun Ward. Onun değıl.*

"Birkaç kadeh bir şey içmeye gidiyorum," diyor oldukça sert bir bakışla. "Beni arkadaşlarımı görmekten alıkoyamazsın Jesse."

Birkaç içki için mi çıktın? Ava'yı birkaç içkiden sonra görmüştüm. "Birkaç içki ne kadar?" Daha önce *birkaç içki* içeceğimi söylemiştim. Bir dakika sonra, Malikane'de seviştikten sonra bilincimi kaybetmiştim. *Ama o sen değilsin.*

"Bilmiyorum." Yirmi sorum karşısında kafası karışmış gibi görünüyor. "Bu nasıl hissettiğime bağlı."

Benim kitabımdan bir yaprak almalı. T-total yap. Bu özgürleştirici. Ferahlatıcı. Her saniye ne yaptığımı bilmek, aklımı kaçırırsam bile, garip bir şekilde güzel. Kahretsin, bununla nasıl başa çıkacağım? "Bensiz dışarıda içmeni istemiyorum," diye homurdanıyorum. Onun güvenliği yeterince iyi bir sebep. Diğer sebeplerin hiçbir önemi yok.

"Bu biraz kötü şans, değil mi?"

Pek sayılmaz bebeğim, çünkü içki içmeyeceksin. "Göreceğiz." Gülümsüyor mu? Bunu komik mi buluyor? Ona dik dik bakıyorum, hoşnutsuzluğumu sürdürmeye niyetliyim ama aslında onun küstahlığı beni birden fazla yönden çılgına çeviriyor. Beni tahrik ediyor. Benimle savaşılmaya çalışması. Kaçınılmaz olanı davet etmesi, sanki kontrolü ele almamı *ister* gibi. Bana uyar.

"Beğendin mi?" Luigi'nin dediğini duyuyorum ama hiçbir şey Ava'nın gözlerindeki meydan okumayı görmezden gelmeme neden olamıyor.

"Harika, Luigi." Şehvet boğazımı tıkadığı için zar zor konuşabiliyorum. "Teşekkür ederim." Ava alev alev yanan bakışlarıyla beni eritirken gözlerimi daha da kısıyorum. Beni kışkırtıyor. Ve lanet olsun, ben oyundayım.

"Hesap, lütfen, Luigi." Onu eve götür. Onu soyun. Yatağa yatır.

Luigi, Tanrı bu adamı sevsin, bir anda geri döndü. Elim cebime sokup bir tomar para attıktan sonra ona sahip çıkıyorum.

"Gidiyoruz." Aletim ağlamaya başlıyor, kalbim durmaksızın çarpıyor. Bir kadının içinde olmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Onu öpmek. Ona göstermeyi.

"Acelen mi var?" diye soruyor, ben onu restorandan çıkartırken ayakları hızla ilerliyor.

"Evet." Onu döndürüyorum ve Aston'umun yan tarafına doğru itiyorum, kasıklarımı ona doğru yuvarlayarak kaya gibi sert durumumu gösteriyorum. Alnım onunkinin üzerinde, nefes nefese kalıyorum ve o da benimle birlikte. "Yıldızları görene kadar seni becereceğim Ava." İleri doğru itiyorum ve o inliyor. "Yarın işe gidemeyeceksin çünkü yürüyemeyeceksin." Bu bir söz. "Arabaya bin." Hareket etmiyor, edemiyor. İşe yaramaz. Yardıma ihtiyacı var.

Kapıyı açıp onu arabama bırakıyorum ve binmek için arkadan dolanırken cep telefonum çalıyor. Alaycı bir şekilde gülüp cebime bırakıyorum. John, Sarah ya da başka biri beni çağıracak. Hayır. Vahşi atlar beni uzaklaştıramaz. Her ne ise, her kim ise, bekleyebilir.

Bu gece, ben tamamen onunum, o da tamamen benim.

Yoldaki diğer sürücülere karşı çok tahammülsüzüm. Pantolonumun arkası zonkluyor. Onu Lusso'ya geri götürmek için sabırsızlanıyorum. Kısa bir yolculuk ama şimdiye kadarki en uzun sürüş. Aston'um cinsel gerilimle dolup taşıyor, öyle ki biraz hava sirkülasyonu sağlamak için klimayı açmak zorunda kalıyorum.

Ava'ya bakıyorum. Bakmamalıydım. Kaskatı kesilmiş, parmakları kalçalarının yanındaki koltuğu tırmalıyor, göğsü her nefes alıŖta genişliyor. Malikâne'nin odalarında geçirdiğim onca zaman boyunca bana bu kadar aç bir kadın görmemiŖtim. Ve bu onun adına bir başarı. Kibirli bir dangalak değilim. Gerçekçi oluyorum. Bu güzel, *normal*, saf, gerçek, *genç* kadın benimle o kadar ilgileniyor, benim için çırpınıyor, benim için yalvarmaya hazır ve bu beni başka hiçbir Ŗeye benzemeyen bir Ŗekilde tahrik ediyor.

Uzanıp üst dudağımı siliyorum, yanaklarımı ŖiŖiriyorum, kısmen inançsızlık, kısmen huŖu içinde. O imkânsız olan. Akla hayale gelmeyen. Tedavi. Ve bu gece onunla anlayacağı bir Ŗekilde konuşacağım çünkü kim bilir, gerçek kelimeleri asla anlayamaz.

Lusso'nun kapıları görünüyor ve açılmalarını beklerken sürekli direksiyona vuruyorum. Arabanın diğer tarafından bana bakıyor. "Sakinleşmezsen nöbet geçireceksin."

Ellerim tıkırdamayı bırakıyor ve onun aç bakışlarıyla karŖılaşıyorum. "Ava, seninle tanıştığımdan beri her gün nöbet geçiriyorum." İster zevkten kaynaklansın

ya da stres.

Kapılar sonunda girişime izin verdi ve ben de ayağımı indirdim. "Çok küfrediyorsun," diye söylendi.

"Ve çok fazla çığlık atacaksın. Dışarı." Kendimi hızla arabamdan dışarı atıp diğer tarafta ona katılıyorum. Ona ulaştığımda bir bacağını bile Aston'umdan çıkaramamıştı. Ne zaman lanet bir kaplumbağaya dönüştü? Aciliyetimi göremiyor mu? Ve onunki nereye gitti? "Ne yapıyorsun?"

Suratını asıyor, tembel tembel rıhtıma bakıyor. "Biraz yürümek ister misin?"

Yürüyüş mü? Bunun ne olduğunu sanıyor, 1920'lerden bir aşk romanı mı? Onu doğru duymuş olamam. "Yürüyüşe çıkmak ister miyim?"

"Evet," diyor, soğukkanlı, rahat, ama ağzının hafifçe kalktığını görebiliyorum. Çalışıyor. "Çok güzel bir akşam."

Öyle. Ama onu soyduğumda daha da güzel olacak. "Hayır, Ava." İçeri giriyorum. "Durmam için yalvarana kadar seni becermek istiyorum." Eğilip onu yakalıyorum ve omzumun üzerinden çekiyorum, şaşkınlıkla verdiği nefesi seviyorum. Bir gün onu kaldırmama o kadar alışacak ki şaşırmayı bırakacak. *Yürüyüşe çıkmak ister miyim?* Alay ediyorum ve düşünülemez olanı yapıyorum. Arabamın kapısını tekmeleyerek kapattım. İki yüz binlik arabamı. İşte bu kadar caresizim. Bana yaptığı şey bu.

"Jesse," diye bağılıyor ben Lusso'ya girerken.

"Yürüyeceğim!" "Yeterince hızlı değil. İyi akşamlar, Clive."

"Sarhoş değilim," diye geveliyor ve ben de kapıcının telaşlı bakışını yakalayıp kaşlarımı çatıyorum. Evet, ben bir mağara adamıyım. Onaylandı. Ama öğrenecek. Beni mahrum bırakma. Oyun oynama. Asansördeki panele kodu giriyorum ve omzumun üzerinden gülümseyerek bakıyorum. Küçük kız ellerini kot pantolonumun üzerinden geçirdiği anda düşüyor. Sıcaklık orman yangını gibi yayılıyor. Kontrol edilemez. Kontrol edilemiyor.

Onu bırakıp hemen burada almandan bir vuruş uzaktayım. Tanrım. Dişlerimi birbirine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

bir süre daha. Gözlerimi açıyorum ve kadranın katlar arasında acı verici bir şekilde yavaşça ilerleyişini izliyorum. *Hadi ama.*

Kapılar açılıyor ve ben hızla dışarı çıkıyorum, üzerimdeki şişkinlikle yürümekte zorlanıyorum. "Taşak geçmek yok." Açık olalım. Bulduğu şımarık çizgiyi kaybetmesi ve ben yanmadan önce bana ihtiyacım olanı vermesi gerekiyor. "Şimdi içinde olmak istiyorum. Sikersen, yemin ederim-"

"Çok romantiksin," diyor kıkırdamaya yakın bir sesle.

"Romantizm için dünya kadar vaktimiz var, hanımefendi."

Mutfağa ulaşıyorum -nasıl olduğunu bilmiyorum- ve onun önümden yavaşça kaymasına izin veriyorum, vücudum katlanıyor, bastırılmış bir inilti boğazımın arkasında titreşiyor. Destek için bana yapışıyor, kendi ayakları üzerinde zor duruyor ve ben daha başlamadım bile. "Biliyor musun," diyorum, sesim kontrollüymüş gibi geliyor ama hiç de öyle hissetmiyorum, "yarın çalışacak durumda olmayacaksın. Hemen soyun."

Şaşkınlığı çok sevimli. Kıyafetlerini yırtacağını sandı. Hayır. Onun için yanıp tutuşuyorum ama bu aceleye getirilmeyecek. Her an yavaş olacak, zihnine işlemesi için alan bırakacağım. Bu şimdiye kadarki en yüksek sesle konuşmam olacak ve beni duyması için dua edeceğim.

Ellerini omuzlarımdan çekip bluzuna götürüyorum. Yardıma ihtiyacı var. *Bana* ihtiyacı var. "Gömlekle başla."

Başı eğik, elleri hareketsiz. "Yani, yetkili ben miyim?"

Gülebilirim. *Oh, bayan, çok yetkiniz var.* Beni yönetiyor. Beni rahatlatıyor. Aklımı başımdan alıyor. Onun yanındayken doğru düşünemiyorum ve sürekli vicdanımla ve içgüdülerimle savaşıyorum. İçgüdü her zaman kazanır. "Eğer seni mutlu edecekse." Saatimi çıkarırken onu izliyorum, gözleri bulutlanıyor, titrek elleri düğmeleri açmaya başlıyor. İlki pürüzsüz dekoltesini ortaya çıkarıyor. Yutkunuyorum. İkincisi göğüs kemiği. Üçüncüsü, sütyeni. Lanet olsun, eğer bu da sikişmek değilse, nedir bilmiyorum. Ama onun kendini bana verişini izlemek, yavaş da olsa, tatmin olmanın ta kendisi.

Son düğmeyi açıyor ve önünü bana gösteriyor. Titriyorum.

Rapt.

Dantel.

Omuz silerken göğsünü dışarı çıkarıyor ama yere düşmesine izin vermiyor. Gözlerim teninin her santimini gezip sonunda yüzüne ulaşırken, bluzu gevşek bir tutuşla yana doğru uzatıyor. Bluzu bırakırken gözleri paha biçilmez elmaslar gibi parlıyor.

"Seni dantelli seviyorum," diye fısıldıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve pantolonunu giymeye başlıyor, vücut ısıml hızla yükseliyor, ellerim terliyor, onu yakalamak için kaşınıyorum. *Ava O'Shea, bana neler yapıyorsun. Al onu. Hayır, bu sefer ona ver. Al onu, o senin. Hayır, bırak bu anı yaşasın.*

Elleri pantolonunun üst kısmında duraklıyor ve ben ona bakıyorum. O benim durumumu seviyor. *Ben de durumumu* seviyorum. *Seni asla terk etmeyeceğine söz verdir.*

Yanıyorum ve yanmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Kirpiklerimin arasından bakıyorum ve yüzünde saf, haklı bir memnuniyetten başka bir şey göremiyorum. "Onları iki saniye içinde koparabilirim."

"Ama yapmayacaksın," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bekleyeceksin." Ayakkabılarını biraz fazla kuvvetle tekmeleyerek çıkarıyor ve ayakkabılar odanın öbür ucuna gümbür gümbür düşüyor.

İçimden gülümsüyorum. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. "Bu işi biraz abartıyorsun, değil mi?" Bu işi fazla ileri götüren benim ve aniden pişmanlık duyuyorum. Ona ilişkimizin nasıl olacağına dair yanlış bir algı vererek kendi sırtıma bir sopa saplıyorum. Yatağımızda kontrol bende kalmalı, buna şüphe yok, çünkü başka bir yerde çok az kontrol varmış gibi hissediyorum.

Gülümsüyor ve pantolonundan sıyrılıyor ve ben daha fazla dantelle gözlerimin arasından vuruluyorum. İşte bu kadar. Benden bu kadar. Kontrolü geri alıyorum. Ona uzanıyorum.

"Hayır," diye uyarıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakarak duruyorum. Hayır mı? "Siktir git," diye homurdanıyorum.

Gülümsemesi ağırbaşlı. "Lütfen yap."

Oh? İçimden karanlık bir şekilde sırtıyorum. Ve işte bu. Kontrolü istemiyor. Sadece *beni* istiyor. Ve bana yaptığı gibi, onu terleteceğim. Onu tutup tezgâhın üzerine yatırıyorum, zihnim dönüyor, bir plan yapıyor, kendimi bacaklarının arasına koyuyorum. Sıcak, ince, uzun bacakları. Belimi sarmak için mükemmel uzunlukta ve şekilde yapılmış bacaklar. Bu kadar mükemmel bir kadın yaratabileceğimi sanmıyorum. Belini kavradım ve onu kendime doğru çektim. Mükemmeldi. Kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Mükemmel. Nefes alıyor, sık bir iniltiyle havayı bırakıyor. Mükemmel. Beni boynumdan tutuyor. Mükemmel.

"Yetkinin bende olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor, boğuk ve alçak sesle. Mükemmel.

"Yanlış." Kendimi onun alanından çıkarıyorum ve soyunuyorum, onun yaptığı gibi bir yemek yapmıyorum. Onu başka bir şekilde terleteceğim.

Önünde duruyorum, çıplak, hazır ve bana hayran hayran bakıyor. "Bakmak kabalıktır," diye fısıldıyorum, gözleri karnımda duraksadığında, o kocaman elmas havuzlarını yüzüme fırlatmasına neden oluyorum.

Onun dikkatini tekrar çektim. Bunu korumam gerek. Sorularının artmasını engellemeliyim. Kendimi bacaklarının arasına geri koyuyorum, yanından geçiyorum, göğsüm onunla buluşuyor. Sütyenini çıkarıp bir kenara atarken tenimiz kaynaşıyor, yapışıyor, kayıyor, burnum onun muhteşem kokusuyla istila ediliyor. Kulaklarım onun hızlı nefes alışıyla istila edildi. Geri çekilerek tezgahın kenarından destek alıyorum, ellerimi oraya sıkıştırıyorum, ağzımı göğsüne indirirken gözlerini tutuyorum.

Kıpırdıyor, sonra iç çekiyor, başı geriye düşüyor ve ellerini saçlarımın arasına sokuyor, beni hafifçe tutuyor, böylece memeden memeye, meme ucundan meme ucuna geçebiliyorum, en inanılmaz sesleri çıkarırken dilimi yavaşça yuvarlıyorum. Gövdesinin uzunluğunu yaşıyorum ve parmaklarımı külotunun yan tarafına geçiriyorum. "Kaldır," diyorum sessizce, çenesine bir öpücük bırakarak. Hemen itaat ediyor ve görevimi kolaylaştırıyor. "Geri geleceğim." Külotunu yere bırakıyorum ve

Mutfak tezgâhımın üzerindeki çıplak vücudunun mükemmelliğini seyretmek için bir an ayırdım. "Biraz acıktım." Buzdolabına yönelip aletlerimi topluyorum, gözlerini sırtımda hissediyorum. Dönüyorum, ellerim dolu. Transa geçmişti. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

Ben krema kutusunu sallayıp ağzıma götürüp birazını bırakırken gözlerini kırıştıtararak kendine geliyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Ve bu sizin dünyanızda temel bir gıda mı?"

Bu herkesin dünyasında temel bir madde olmalı. Fıstık ezmesi ile birlikte. Ve sürülebilir çikolata. "Kesinlikle." Onunla işim bittiğinde bana hak verecektir. Kendimi olmam gereken yere geri koyuyorum, kutuyu sallıyorum ve çenesine dokunuyorum. "Aç."

Pembe, ıslak dilini görünce neredeyse planımdan vazgeçiyordum. Neredeyse. Bu cennet olacak. Kutuyu dudaklarına götürüyorum ve ağzına kremi fişkırtıyorum, yalayıp yuttuğunda gülümsüyorum. Yavaşça arkasına yaslanıyor. Gözlerimi tembelce teninde gezdiriyorum.

"Elinizden geleni yapın Bay Ward," diyor planımdan memnun bir şekilde.

Sırıttıyorum. Cennet. "Bu biraz soğuk olabilir." Hazırlanması için ona zaman tanımıyorum, kremayı çenesinin hemen altından başlayıp uyluklarının tepesinde bitirerek göğsünün genişlemesinin tadını çıkarıyorum. Mükemmeldi. Amına biraz daha fişkırttım. Çok mükemmel. Dudaklarımı yalıyorum, geri çekiliyorum ve yaptığım işe bakıyorum.

"Biraz klişe, değil mi?" diyor şakacı bir sırıtışla.

Evet, evet, öyle ama, lanet olsun, bu klişe bana oldukça mükemmel görünüyor. Etinden yaladığımda tadının ne kadar güzel olacağını düşünerek hızlıca bir kez daha krema içiyorum. "Eskiler en iyisidir." *Yaşlı*. Benim gibi. Bu saçma düşünceyi bir kenara bırakıp önümdeki kadına odaklanıyorum.

Beni karşı konulmaz bulan kadın.

Şimdi, planımın ikinci bölümünün zamanı geldi. Dolaba gidip karıştırıyorum. "İşte burada." Sürülebilir çikolata kavanozuna bakıyorum, ağzım sulanıyor. Bu en iyi tatlılar arasında yer almalı. Bir spatula kaptım ve

kavanozun tepesine gelişigüzel vurdu ve yüzünde büyüyen memnuniyetin tadını çıkardı.

Spatulayı içine daldırıp alabildiğim kadar çikolatayla doldururken Ava'nın meraklı, kalkık kaşlarını yansıtarak kapaktan kurtuluyorum.

Ve göğsüne vur. "Ah!"

Sırıtişım bastırılamaz bir hal alıyor, her tarafını kaplıyor, mırıltıları sikimdeki zonklamalar kadar sabit.

O örtbas edildi. İşim bitti. Ve bu da harika bir iş. "Benim kendi Ava eklerim."

Kaplanmış vücuduna bakıyor. Kollarını tezgâha sıkıştırarak, "Sanırım artık eğleniyorsun," diyor. "Gidip bir duş almalıyım."

Ne? Bir kurt gibi üzerine çullanıyorum, onu kendime kilitliyorum, göğüslerimizin çarpışması kulakları sağır ediyor. Gülüyor, bana karşı kıvranıyor, benim de onun ka da r örtülü olduğumdan emin oluyor.

"Sinsice," diye homurdanıyorum, suratımı asarak kendimi uzaklaştırırken aramıza bakıyorum.

Her şey mahvolmuş, ezilmiş, erimiş, çiğnenmiş bir ekler gibi. Lanet olsun ona.

Terleme zamanı, bebeğim.

Onu tezgâha doğru indiriyorum. "Daha işin eğlenceli kısmına başlamadım bile, hanımefendi." "Kirliyim," diyor baş döndürücü bir sırtışla.

"Oh, bu sırtışı seviyorum." Hafif, mutlu ve onu oraya ben koydum. Hayat bu. "Uzun süre pis kalmayacaksın." Ona doğru eğildim, sikim doğru noktaya işkence gibi sürtünmeye başladı. *Kontrol!* Şaka gibiyim. Parmağımı vücudundaki dağınıklığın içinde gezdirirken teninde titreşiyor olmalıyım. Bana hayranlıktan başka bir şeyle bakmıyor. Bu bile başlı başına bağımlılık yapıyor. Dik meme ucunun üzerinden geçiyorum, sertleşmesini izliyorum, gözleri arzuyla parlıyor. Parmağımı yalayarak temizlemek için kelimenin tam anlamıyla bir yemek yapıyorum. "Hmm," diye mırıldanıyorum. "Çikolata, krema ve ter." Ve bu ilahi bir şey.

Gittikçe sabırsızlanıyor, kendini tutmaya çalışıyor, bana ulaşmaya çalışıyor. Onu inkar edemem. Ben bittim, onun kölesi oldum.

Talep, aşık bir aptal. Ağzını alıyorum ve beni bulutlara kadar öpüyor, bir süre havada süzülüyorum, açıklanamaz bağlantımız tarafından tüketiliyorum, ama içimdeki cehennem yüksek sesle kükrüyor. Ben inliyorum, o kıvranıyor. Artık kendimi tutamıyorum.

Onu yukarı çekiyorum, ağzını hiç bırakmadan, elleri saçlarımda çılgınca hareket ediyor ve dudaklarımı koparıyorum, yanağından kulağına doğru ilerliyorum, kalçalarını dönen kasıklarımaya doğru zorladığında ısııyorum.

"Jesse." Bu bir yalvarış, vücudu eğiliyor.

"Biliyorum." *Siktir, biliyorum.* "İcabına bakmamı ister misin?" *Seninle ilgilenmemi mi? Çünkü bebeğim, ihtiyaç senin üzerinde kulağa hoş geliyor ve benim üzerimde oldukça harika hissettiriyor.*

"Evet!"

Seni tanımıyor Ward.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, zorbalık yapan vicdanımı uzaklaştırıyorum. *Onu dinle. Onu dinle. O seni seviyor. Seni istiyor. Sana ihtiyacı var. Seni bırakmayacak.* Dişlerimi sıkıp kulağının altına şefkatli bir öpücük konduruyorum ve kendimi onunla yüzleşmeye hazırlıyorum. Ona söylemek için. Onu tekrar sırt üstü yatırıyorum ve bana o kadar büyük bir saygıyla bakıyor ki, fiziksel olarak acıyor. *Söyle ona.* Ama neyi söyleyeceğim? Hangi kısmını? Hangi dehşetle başlayacağım? Bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırıyorum, bakışlarım onun hayranlık dolu ifadesinde sabitleniyor. Yüzü şimdi bana bakıyor, bekliyor, içimi parçalamamı izliyor. Hiçbir fikri yok.

Bunu yapamam.

O bakışı yok edemem. Onun incinmesinin sebebi ben olamam. Çok fazla insanı incittim ve Ava'yı bu listeye eklemeyen önce ölmüş olacağım. O benim için bir kefarete ve bencille, bunu kendimden de alamam. "Sen yanımdayken her şey çok daha katlanılabilir, Ava," diye fısıldıyorum. O kadarını bilebilir. Onsuz kaybolacağım. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü ayrı kaldığımız zamanlarda yavaş yavaş yeniden ölüyormuşum gibi hissediyorum. Beni bulutlara çıkarana kadar dakikaları sayıyorum. Kendimle konuşuyorum.

Bir aramayı bile kaçırırsa daireler çiziyorum. Kendimi hırpalıyorum, sürekli geleceğin ne getireceği konusunda endişeleniyorum. Ne getireceğini bilmiyorum ve bu çok korkutucu. Bu yüzden, ne olursa olsun, bu çılgınca harikayı korumak için yapmam gerekeni yapmalıyım. O da bunu kabullenmeli.

Vücuduna bakıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. Zihnim bağıyor. Ama kalbim çılgılık atıyor.

Konuşma ve daha fazlasını isteme niyetini görebiliyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama bunu ona veremem ve şu anda verip veremeyeceğimi sorguluyorum.

Dikkatini dağıt.

Ağzım göğsüne düşüyor, onunla ziyafet çekiyorum, anında onu çılgına çeviriyorum. "İyi hissediyor musun?" Cevabını bilerek soruyorum, öfkemin kabardığını hissediyorum. Ben bir gerçek, tamamen berbat.

"Evet!"

"Ağzımı daha çok mu istiyorsun?" Onu kışkırtıyorum, ihtiyacının onaylanmasını istiyorum, tekrar duymayı talep ediyorum.

"Tanrım, Jesse!"

İşte bu kadar. Hepsi benim için. Dilimin dikkatini onun göğüsleri arasında paylaşıyorum, artan sabırsızlığının ve nefes nefese soluk alışlarının beni tekrar dengeye getirmesine izin veriyorum. Hiç dengeli olabilecek miyim? Tırnaklarını kafa derime **b a t ı r d ı ğ ı n d a** tıslıyorum, yalayacak daha fazla pisliğim kalmayana kadar cezaya razı oluyorum. "Hepsi temiz." Ayağa kalktım, ağzımı

sildim. "Ama benden daha fazlasını istiyor. ağız." Bu onun ne istediği ile ilgili değil, o istese bile. Bu tamamen benimle ilgili. Güvensizliğimi gidermek. Acımı dindirmek. Vicdanımı rahatlatmak. Bir elimi kalçalarına koyup bacaklarını ayırıyorum, onu gördüğümde havayı sürüklüyorum. "Kahretsin, Ava. Ağlıyorsun." Başımı eğerken gözlerimi onunkilere dikeyim, kokusu güçlü, sıcaklığı cızırtılı. Sahip olduğu her kas sıkıca kilitleniyor, benim için hazırlanıyor.

Hazır mıyım?

Asla.

Dilimi onun derinliklerine daldırıyorum, düzleştiriyorum ve sıkıca merkezine doğru sürüklüyorum.

"Oh . . . Tanrım!" Kamburunu çıkardı ve iki parmağımı içeri sokarak ön kolumla onu sıkıştırdım.

"Durmamı ister misin?" Onu yalayarak, öperek, parmaklarımla sertçe pompalayarak soruyorum. Hınzırca gülümsüyorum, dil darbeleri ve tahriklerin acımasız kombinasyonunu sürdürüyorum, onun parçalanma görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Geliyor. Tadını alabiliyorum. Hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum.

Klitorisi dilime çarpıyor ve vücudu şiddetle bükülüyor, bir çığlıkla patlarken başı bir o yana bir bu yana savruluyor, ç ı l g ı n c a titreşiyor. Sonra tekrar tezgâha yığılıyor, nefes nefese, sırlıklam. Kendine gelmesi için ona zaman vermeliyim. Vermeliydim. Ama yapamıyorum. Damlıyor ve sikim bunun bir parçası olmak istiyor. "İnanılmazsın. Senin içinde olmalıyım." Kalçalarını yukarı çekiyorum ve onu aşağı çekerken ileri doğru itiyorum. "Benim sıram." Düşünmek için yer yok. Uyum için yer yok.

Kalçalarım piston gibi hareket ediyor ve kontrolden çıkmış bir şekilde ona çarpıyorum. Sallantımı fark etmesi uzun sürmedi. Kollarını geriye savuruyor, bağırıyor ve gücümü kabul ediyor. Her yerim sıkı, kollarım, tutuşum, çenem. Sürtünme muhteşem, yüzü bir resim gibi. "Bu iyi hissettiriyor mu Ava?"

"Tanrım, evet."

"Benden bir daha kaçmayacaksın, değil mi?" Poundlarımla arasından homurdanıyorum.

"Hayır!"

Tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Yine de gürleyen kalçalarımı yavaşlatmıyor, acele etmememi sağlamıyor. Onu sürüklüyorum ve etrafımda döndürüyorum, onu duvara çarpıyorum, aciliyetim, vicdanım benden daha iyi oluyor. Ama durabilir miyim? Asla.

Bağırışları ısrarcı ve yüksek, motoruma yakıt gibi. Buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. Kendimi kaybetmek üzereyim. Sikim hassaslaşıyor, taşaklarım ağrıyor, kaslarım çığlık atıyor.

Yaklaştım. Tavana bakıyorum, çenem kırılmaya hazır, sonra dişleri omzuma batıyor. *Hay sikeyim!* Kafam duvara çarpıyor ve Malikâne'ye ulaşabileceğinden emin olduğum bir çığlık atıyor.

Hala, amının beni sıktığını hissediyorum ve ben gidiciyim.

İleri atılıyorum, aletim fırlıyor, patlıyor ve orgazmım boyunca inliyorum, sersemlemiş ve kesinlikle harap olmuş hissediyorum. "Tanrım," diye boğuluyorum, hareket etmeyi bırakmak zorunda kalıyorum, hassasiyet çok fazla, tüm vücudum çılgınca titriyor. Sersemlemiştim. Kafam karıştı. Nefesim kesildi. Ve aşktan aklımı kaçırmış durumdayım.

Bana sarılıyor, soluk soluğa omzuma yaslanıyor, ikimiz de sıırılsıklam, yapış yapış ve işe yaramaz haldeyiz. Onu tekrar tezgâhın üzerine çıkarmak için gerekli enerjiyi bulmam birkaç dakikamı aldı ve tekrar sırt üstü yatar yatmaz üzerine yığıldım. Tükenmiştim. Bu çok acımasızcaydı.

Gözleri kapalı, hareketsiz ve sessiz yatarken sıcak yanaklarına öpücükler konduruyorum. Ne düşünüyor acaba? Bu olmadan nasıl var olduğunu mu merak ediyor? *Bensiz?*

Göz kapakları titriyor ve uykulu gözlerle bana bakıyor.

"Sen ve ben," diyorum sessizce, gözlerini tarayarak, derinliklerinde yaşamı görerek.

Tek kelime etmiyor. Gerek de yok.

Boynuma saklandığında bana ne söylediğini biliyorum ama kelimeleri asla söylemeyeceğini kabul etmek zorunda kalabilirim. Bunu yapabilirim çünkü Ava ve ben konuşmalarımızı hep bu şekilde yapacağız.

Onu hareket ettirmek istemiyorum. Bedenlerimizi ayırmak istemiyorum. "Duşa ihtiyacımız var," diyorum isteksizce, ikimizi de yukarı sürüklerken, her bir uzvu bana sıkıca sarılmış halde kalıyor.

"Kalalım," diye yalvarıyor halsizce ve ben gülüyorum.

"Sadece dayan." *Her zaman bana tutun.* "Bütün işi ben yapacağım."

İtiraz etmiyor. Umarım hiç etmez. Onu banyoya götürüp makyaj masasının üzerine yerleştiriyorum. O ünitenin üzerinde büyülü görünüyor.

"Sen yapışkansın, ben yapışkanım." Ve ona bakmakta ne kadar iyi olduğumu göstermek istiyorum. Benim özverili ilgime alışsın. Bunu bekle. Anlamazsa bana kızsın. "İkimizi de yıkayayım, sonra yatağa girip sarılabiliriz. Anlaştık mı?"

Suratını asıyor, gözlerini zar zor açık tutabiliyor. Kelimenin tam anlamıyla onu uyutmak için becerdim. "Hayır, beni yatağa yatır."

"Uykulu olduğunda çok tatlı oluyorsun." Ve küstah. Onu kucağıma alıp ahıra götürüyorum ve o inanılmaz şekilde bana yapışıyor. "Seni yere bırakacağım." Tutuşunu artırıyor. Bu heyecan verici. "Boşta elim olmadan seni yıkayamam," diyorum gülererek.

"Sana bağlı kalmak istiyorum."

Oh Tanrım. Biraz daha lütfen. Hepsinden. Getirin, ben hazırım. Alnına nazik bir öpücük kondurarak takdirimi gösteriyorum. Esneyebilirim. Bu yüzden onu tuttuğum yerde manevra yapıyorum, bir dizimle kalçasının altından destekliyorum ve ihtiyacım olan ürünlere ulaşp onları yere bırakıyorum. Sonra onu kucağıma yatırana kadar birlikte aşağı indiriyorum, sımsıkı kıvrılıyoruz. Üzerimize dökülen su huzur verici ama başım çığlık atıyor. Acımasız ve hiçbir düşünce hoş karşılanmıyor.

Söyle ona.

Yapamıyorum ve bu da kendimden daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Sabunu elime alıyorum ve kolları boynumda kilitli olduğu için elimden geldiğince cildine sürmeye başlıyorum. Onları çıkarmak için hiçbir isteğim yok. Hem de hiç. Saçlarına elimden gelenin en iyisini yapıyorum, biraz şampuan ve biraz saç kremi ile çalışıyorum ve kafa derisini ovup saçlarından durularken, hareketlerim duraksıyor, gözlerim onun uyuklayan formuna takılı kalıyor. Çok habersizdi. Karanlıkta. Eğilip şakağını öpüyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sana sonsuza dek bakmak istiyorum," diye mırıldanıyorum, bunu yapmama izin vermesi için sessizce yalvarıyorum. Kendimi tamamen ona adanmak istiyorum. Onu bu kadar kötü kandırdığım için kendimi daha iyi hissedeceğim. Ona ihanet ettiğim için. *Lütfen geçmişteki tüm günahlarım için beni affet.* Lütfen beni tamamla.

Elinin boynumdan çözülp omzumdan önüme doğru kaydığını ve karnıma indiğini hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. O uyandı.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Lanet kalbim onun için çatlıyor, ama benim için daha hızlı atıyor.

Hayat. Tamam.

"Hadi," diyorum, sesim kalın. "Seni dışarı çıkaralım."

Göğsümü nazıkçe öptüğünde beni biraz daha öldürüyor ve gözlerimdeki acıyı geri kırıyorum. Umutsuz. Yutkunup bakışlarımı indiriyorum ve o gülümsüyor, tereddütlü ve emin değil. Ben de ona içten bir karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum. "Sorun ne?" diye soruyor.

Bu yanlışlar yığınının arasında doğru olan ne?

Sadece o. O haklı.

"Hiçbir sorun yok," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda." Yanaklarını sıkıyorum, yine o gülümsemeyi deniyorum, her santimini içime çekiyorum. Sadece gerçek olup olmadığını kontrol etmek için. Gerçekten burada olup olmadığını kontrol etmek için.

Sadece yarı eminim.

Arkama uzanıp duşu kapatıyorum, kalkmasına yardım ediyorum ve hemen bir havluya sarınıp onu ovaktan ve saçlarındaki suyu sıkmaktan büyük bir zevk alarak bir yaşamı geçiriyorum. *Ona iyi bak.* Şu anda hoş karşılıyor ama ya yarın benim fiziksel ilgime ve bedenime dalmadığında ne olacak? "Seni taşımamı ister misin?"

Başını sallıyor ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kollarıma geri dönüyor. Onu yatağa yatırıyorum ve çarşafın altına girerken gülümsüyorum. Ona katılıyorum ve beni tamamen boğmadan, kendini her tarafıma yaymadan önce zar zor dinleniyorum. Tamamen onun içine gömüldüm. Ve bu dünyadaki en rahatlatıcı yer.

"Uyu bebeğim." Onu tatlı tatlı öpüyorum, kendime çekiyorum.

Ve bütün gece orada yatıp bu kadını nasıl elimde tutacağımı ve aynı zamanda onu benden nasıl kurtaracağımı anlamaya çalışıyorum.

Uzun zamandır bu kadar erken kalkmamıştım ve kalkmak istememiştim. Yeni bir gün ve dün gecenin mükemmelliğinden sonra bunun için heyecanlıyım. Aynı zamanda korkuyorum. Bizim dışımızda tüm dünyayı yok edebilseydim, bu ideal olurdu. Bizi bir balonun içinde tutmak. Bırakın patlamayı, asla patlamayacak bir balon. Çünkü patlayacak. Patlamak zorunda.

Ve yıkımın parçaları kilometrelerce uzağa dağılabilir.

Dünyaya karşı ölü gibi, hafif nefes alıyor, dudakları öylece ayrılmış. Çok rahat görünüyor. Rahat. Sanki yatağımdan hiç ayrılmamalıymış gibi. Hayatımda sadece bir kişiyi uyurken izlemiştim. Saatlerce orada oturur, göğsünün aşağı yukarı hareket ettiğinden emin olur, arada bir kalp atışlarını hissetmek için avucumu oraya koyardım. Onun sıcaklığını hissetmek için. Hayatımdaki tek sıcaklık.

Yutkunuyorum ve Ava'nın göğsüne uzanıp elimi göğüslerinin arasına koyuyorum. Dokunduğumda nabzının attığını hissetmek beni hüznle gülümsetiyor, içime sızan hayattan rahatsız oluyorum. Çünkü dünyada kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da hayatın garanti olmadığıdır. Çalınabilir. Sökülüp alınabilir. Bunun tekrar olmasına izin veremem. Asla hayatta kalamam.

Dokunuşum yüzüne doğru ilerliyor. Cildi parlıyor. Kirpikleri anlaşılabilir derecede uzun. Dudakları güzelce şişmiş ve pembeleşmiş. *Buna ihtiyacın var.* "Ne gerekiyorsa yap," diye fısıldıyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor

Huzurlu bir yüz. "Burada olmak istiyorsun," diyorum ona sessizce. "Ve bunun vereceğin en iyi karar olmasını kesinlikle sağlayacağım." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve uykulu bir şekilde mırıldanıyor, eli kalkıp enseme düşüyor. Biraz geri çekilip onu inceliyorum. "Kurtar beni Ava," diye fısıldıyorum. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Gözlerim kapanıyor ve elini enseme birkaç hipnotik an boyunca ileri geri hareket ettirirken yüzümü boynuna gömüyorum. Ona karşı hareketsiz kalıyorum. Huzursuzluğuma rağmen dinlendim. İçimdeki azap girdabına rağmen sakın. Mutlu, varlığımı örten sefaletle rağmen.

Kendimi onun bedeninden ayırıp onu yatağa yatırıyorum, sonra sessizce yatak odasından çıkıp su içmek için mutfığa gidiyorum. Bardağı yudumlarken gözlerim çantasına takılıyor. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve dikkatle yaklaşıyorum, gözlerim kapı aralığına kayıyor, zihnim onu yatağında güvenle sarılmış olarak görüyor. Bilinçsiz. Farkında değil. Bu kocaman, geniş çatı katı Ava buradayken bir şekilde daha ev gibi geliyor. Hayatım bir şekilde daha katlanılabilir.

Nazıkçe çantasına uzanıyorum ve birkaç şeyi kenara kaydırıyorum. En altta bir paket hap duruyor. *Al onları.*

Elimi geri çekiyorum, geri adım atıyorum, güvenli bir mesafe alıyorum. "Kes şunu," diyorum asi zihnime. "Sadece-" Ayağım yerde bir şeye takılıyor ve aşağı bakıyorum. Onun ayakkabısı. Mutfığa bakıyorum ve her yere dağılmış kıyafetlerinin geri kalanını görüyorum. Hiç düşünmeden, belki de beni çantasından uzaklaştırmak için, eşyalarını toplayıp adanın üzerine koyuyorum. Ve onlara bakıyorum.

Sende kalsın.

Yığılı toplayıp buzdolabına gidiyorum - lanet olası buzdolabına mı? - ve hepsini içine dolduruyorum. Kapıyı kapattım. Gözlerimi diktim. "Lanet psikiyatristi çağır Ward," diyorum ama yine de hareketimi düzeltmiyorum. Onun yerine yerdeki kıyafetlerimi toplayıp mutfaktan çıkıyorum, çantasına, yüzüme bakmayı reddediyorum.

Omzumdaki şeytanın anlaşmayı garantiye almam için bana bağırmasıyla savaşırken toparlanıyorum. *Tanrı aşkına.*

Dikkat dağıtıcı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, onu görmeyeli, ona dokunmayalı, onu öpmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. Onu sırtüstü uzanmış, saçları dağınık ve yastıkların üzerinde dalgalanırken, çarşaflar belini sıyrırken buluyorum. Gıcır gıcır beyaza karşı ten rengi tam bir mükemmellik. Telefonumu çamaşır sepetine atmadan önce pantolonumun cebinden çıkarıyorum ve yatağa geri dönerken ekranı kontrol ediyorum. Kenarda duruyorum. Kız kardeşimin ismine bakıyorum. *Lanet olsun.* Cevapsız aramasını siliyorum ve bu sorunu başka bir zaman uğraşmak üzere dosyalıyorum.

Sonra yorganı yavaşça Ava'nın vücudundan aşağı çekerek onu tamamen ortaya çıkarıyor ve yatağa sürünerek kendimi bacaklarının arasına koyuyorum, göğsüm onunkini örtüyor. Huzur yine benim. Göğüslerinin bana karşı ezilmiş hissi? Saf mutluluk. Nefeslerinin yüzümü ısıtması mı? Tam bir haz. İçimdeki his? Mutlak, eksiksiz, dünyayı değiştiren, evreni sarsan aşk.

Kollarımla başını kucaklıyorum, burnunu okşuyorum, kalçalarımı biraz kaydırarak anlık sabah zaferime yer açıyorum ve kalçalarının arasındaki yumuşak, sıcak yere mükemmel bir şekilde düşüyor. Tam bir cennet.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve zihninin yavaşça nerede ve kiminle olduğunu çözdüğünü görüyorum.

"Günaydın hanımefendi," diye fısıldıyorum, vücudunun altımda gerildiğini hissediyorum, her uzvu ben onu zapt ederken olabildiğince geriliyor.

"Günaydın, sen." Sesi sert ve gırtlaktan geliyor ve kalbinin göğsümdeki sabit atışları artıyor. Anlık istek. Anlık ihtiyaç.

Kalçalarımın bir dönüşü beni onun içine sokuyor ve bir an için başımı eğiyorum, dişlerim gıcırıyor, bu duygu ... bu dünyanın dışında. Bu. Her sabah, bu.

Kaslarıma biraz hayat vermeye zorluyorum ve ağır başımı kaldırıyorum, geri çekiliyor ve yavaşça tekrar ileri sürüyorum, onun hemen çözülmesini izliyorum. Kollarıma sıkıca tutunmuş, bana bakıyor.

"Seninle uykulu seksi seviyorum." Aramızdaki bağı koparmak istemediğim için onu kendime doğru çekip sırt üstü dönüyorum ve o da belime sarılarak üzerime yerleşirken tıslıyor. Çenesi göğsüne düşüyor. Bu pozisyonla mücadele ediyor. Beni kabul etmek için mücadele ediyor. Uzun sürmeyecek. Yakında ona bilinen her şekilde ve pozisyonda sahip olacağım ve onun o tatlı yeri benden başka bir şey bilmeyecek. Benden başka hiçbir şeyi kabul etmeyecek.

"Sür beni, Ava."

Elleri göğsümdeki kaslarla birleşiyor. "Yetki bende mi?" diye soruyor, ses tonunda belli bir zevk var. Yetki yüzde yüz onda. Benim olmadığım garip durumlarda.

Bunu hissediyor ve gücü elimde tutmamdan hoşlandığını hissediyorum. Ama bu konuda benimle mücadele edeceğini de biliyorum. "En kötüsünü yap bebeğim." Ve, lanet olsun, biraz zarar verebilir.

Kalçalarımın bir sarsıntısıyla onu kışkırtıyorum, aletimi derinlere ve sertçe daldırıyorum. Çenesi geriliyor ve yavaşça yükseliyor, üzerimde geziniyor, ucum onun lezzetli sıcaklığını sıyrıyor. Bunu sonuna kadar kullanacak, beni yalvartacak, çılgına çevirecek ve ben de bundan memnunum. Şu anki görüşüm eşsiz, ifadesi kararlılık ve arzusunun bir karışımı. Arzusunu anlıyorum. Takdir ediyorum. Seviyorum. Kararlılık mı? Zamanını boşa harcıyor. Ben çoktan bağımlı oldum. Şimdiden onun merhametine kaldım ve hep öyle kalacağım gerçeğiyle barışığım. *Elinizden geleni yapın Bayan O'Shea.*

Ve öyle.

Dikkatlice alçalıyor, beni dikkatle izliyor, yüzümdeki gerginlikten zevk aldığı çok açık. Ve beni zevk seslerimi zapt edemeyecek hale getirerek güzelce öğütüyor.

"Yine mi?" diye soruyor ve parmaklarımın uçları kalçalarının etine daha da batarak beni sabitlerken küfrediyorum. "Konuşmana dikkat et lütfen."

Tekrar tembelce yükselmeye başlıyor ve kontrollü hareketlerini nasıl sürdürdüğüne dair en ufak bir fikrim yok, çünkü zaten sürekli bağırarak odanın içinde zıplamaya hazır hissediyorum. Yukarı. Aşağı. Kesin bir eziyet. Tekrar ve tekrar, her hareket zihnimi ve bedenimi daha da kargaşaya sürüklüyor. İnliyorum, başımı geriye atıyorum, ellerim göğüslerine uzanıyor.

Hareket etmeyi bırakıyor, pozisyonunu korurken uyluk kasları geriliyor. Sertçe yutkunuyorum.

"Aşağı mı?"

Hiç böyle bir manzara görmemiştim ve beni şımartması için yalvarışımı mırıldanıyorum, ellerim onun mükemmel biçimli, mükemmel büyüklükteki göğüslerini pençeliyor. Aniden taktiğini değiştirip sertçe vurduğunda beni gafil avlıyor. "Yüce Tanrım!" Hiç acımıyor, bir aşağı bir yukarı çarpıyor ve ben hızla uçurumun kenarına fırlıyorum. "Siktir, siktir, siktir." Patlayacağım. Yıldızları gör. "Ava, boşalacağım!" Bana beklememi söylediğinde tamamen şaşkına döndüm. Bunu yapıyor, kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve sonra kontrol sahibi olmamı mı bekliyor? Eğer bir cümleyi bir araya getirebilseydim onu uyarırdım. Ava'nın şansına, aletimin yakında patlamasına karşı koymaktan başka bir şey yapamıyorum.

Yuvarlanmaya, kaldırmaya, indirmeye, öğütmeye, inlemeye devam ediyor. "Ava, yapamam," diye mırıldanıyorum, limitimin gelip gittiğini hissediyorum. Şu anda kendimi kontrol altında tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. O böyle bakarken olmaz. Bana bunu yaparken olmaz.

"Kahretsin!" "Bekle."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye bağıriyorum, beni rehin alan duygu sağanağına hayal kırıklığı da katılıyor.

"Siktir git, Jesse."

Ne oluyor lan? Yaşadığım şokla boğuluyorum, öfkeliyim ve hayal kırıklığına uğramış olsam da bunu dile getiremiyorum. Tek yapabildiğim ona tüm tehdidimle ters ters bakmak, onun bana bu kadar kararlı bir şekilde bindiğini görmek gözlerimin dolmasına neden oluyor.

Sonra "Şimdi" diye bağıyor ve yere vuruyor ve tüm küfür ve ceza düşünceleri bir zevk sisinin ortasında kayboluyor. Görüşüm bozuluyor. İşitmem bozuluyor. Kesinlikle ve tamamen aklımı kaçırmış durumdayım, fethedilemez bir güç tarafından her yönden ele geçiriliyorum. Sikim acımasızca yuvarlanıyor, iniltilerim uzaklardan geliyor. Nefesimi kontrol edemiyorum. Kalbim fazla mesai yapıyor. Vücudum aşırı ısınıyor.

Ön tarafıma sıçradı, düzensiz nefes alıyordu ve biz kendimize gelirken onu kendime çektim. "Seninle uykulu seksi seviyorum," diye geveliyor, çılgınlıklarından sonra boğazı şüphesiz ağrıyor. Uykulu seks mi? Bu seksle ilgili uykulu olan tek şey iyileşmek için ihtiyaç duyacağım uyku.

"Pis ağzın dışında," diye mırıldanıyorum. Yüzü beliriyor, ben eğlenmemiş olsam bile tatlı bir kıkırdıyor. Yanağımı okşuyor ve ben de bu şefkatli jeste gülümsüyorum. "Buna uykulu seks diyebileceğimizi sanmıyorum bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Bunun için yeni bir isim düşünürüz." Şöyle bir şey, *Kill-Jesse-Sex*.

O da kabul ediyor ve tekrar göğsüme atlıyor. "Kaç yaşındasın Jesse?"

Meme ucumun etrafına çizdiği hassas dairelere bakıyorum. "Yirmi dokuz," diye cevap veriyorum ve o da ofluyor. Gözlerimi deviriyorum, hakarete uğramış gibi. Belli ki daha yaşlı görünüyorum, ki bu sorun olmamalı çünkü öyleyim. Hem de hatırı sayılır bir miktarda.

"Saat kaç?"

Neden sorduğunu bilmiyorum. Hiçbir yere gitmiyor. "Saatimi aşağıda unuttum." Bizi ayırmaya başlıyorum ve o homurdanıyor. Gitmek istemiyor, bu yüzden ona izin vermemem sorun olmamalı. "Gidip bir bakayım."

"Burada bir saate ihtiyacın var."

"Tasarımcıya şikayette bulunacağım." Kalkıp aşağı iniyorum ve adada Rolex'imi buluyorum. "Yedi buçuk," diye sesleniyorum, birkaç adım ötedeki çantasına değil bileğime odaklanarak saati takıyorum. Kıyafetlerini saklamak kısa vadeli bir çözüm. Benim uzun vadeli bir çözüme ihtiyacım var.

Sende bir tane var!

Boğazımı temizliyorum ve çantasını bakmadan itiyorum, yaklaşırken dikkatimi buzdolabına veriyorum. Merdivenlerden inen ayaklarının aceleci seslerini duyuyorum ve raftan mendenen bir kavanoz alıp tabureye yerleşerek onu beklerken kıyafet yığınlarına gülümsüyorum.

Ben ilk lokmamı alırken o mutfığa indi. Çırılçıplak. Seksi. Akıllara durgunluk veren seksten sonra inanılmaz görünüyor, ama memnuniyetimin artık sona erdiğini hissediyorum. Acelesi var gibi görünüyor.

"Beni eve bırakmanız gerekecek."

Zorunda mısın? Yanlış. "Bu sabah biraz meşgulüm." Parmağımı kavanozdan çıkarırken suratımı asarak daldırıp süpürüyorum.

"Kıyafetlerim nerede, Jesse?"

Yavaşça dudaklarımın arasından geçirmeden önce gözlerimi kapatıp tadını çıkararak güzel şeyi emiyorum. "Hiçbir fikrim yok." Dudaklarımı yalayıp yeniden daldırıyorum, homurdanarak mutfaktan çıktığını duyuyorum. Sırıtiyorum ve kahvaltıma devam ediyorum, ara sıra bir kapının kapandığını ya da bir çekmecenin kapandığını duyduğumda kapıya bakıyorum.

Çocukça bir kıkırdamam var.

"Lanet olası kıyafetlerim nerede?" diye bağılıyor, ben irkilirken kapıda beliriyor ve neredeyse parmağımı ısırarak koparıyor. *Tanrı* aşkına.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye bağıriyorum, iştahım kaçıyor. Bu kadının nesi var? Senin *neyin var Ward*? Ama ona bir bak. Bu kadar güzel bir şeyin ağzından bu kadar kaba şeyler dökülmemeli. Bir de bana onaylamaz gözlerle bakma cüretini mi gösteriyor? Mantıksızlığı çoktan aştı, gerçekten ölümüm olabilir. Bir saniyede sıfırdan saatte yüz mile çıkmak kalbim için iyi olamaz.

"Jesse." Başını eğiyor ve bu çok küçümseyici. Mantıksız olanın ben olduğumu düşünüyor. O bir vaka. Ona mantıksızlığı göstereceğim. Mutlu bir şekilde. "Seninle tanışmadan önce hiç yüksek sesle küfür etmemiştim." Kaşları yavaşça kalktı. "Komik, ha?" Tatlı tatlı gülümsüyor ve ben hırliyorum. Aslında hiç de komik değil. "Eve gitmeliyim ki işe gitmek için hazırlanabileyim."

İş. Lanet olası iş. Neden bir işi olmak zorunda? Ya da benden daha öncelikli bir şey? Çünkü o kesinlikle *benim önceliğim*. "Öyle olduğunu biliyorum." Huysuzca parmağımı kavanoza geri sokuyorum.

"Peki, kıyafetlerim nerede?"

"Onlar ... bir yerdeler." Yukarı bakıyorum ve yüzündeki tiksinti garip bir şekilde beni gülümsetiyor. Seçtiğim kötü alışkanlıktan hoşlanmıyor mu? Önceki kötü alışkanlıklarımı bilseydi belki de severdi.

"Bir yer nerede?" diye soruyor.

Fıstık ezmemi yutuyorum, kafamın içindeki sesler durmadan konuşuyor. *Onu tutsak tutamazsın. Bunun sana ne faydası olacak? Onu sıkıştırma.* Surat asıyorum. Kalabalık olmayı seviyor. "Eğer sana söylersem," diyorum, kafamdaki seslerin haklı olduğunu isteksizce kabul ederek. Yine de mutluluk içinde geçirdiğim zamanın yakında geçici olarak askıya alınacağı düşüncesi beni rahatlatmıyor. "Karşılığında bana bir şey vermek zorundasın."

Burun delikleri alevlendi. "Ne?"

"Yarın gece içki içme." Hemen ağızımdan kaçırdım ve geri tepmesi için kendimi hazırladım. Ama onunla bu konuda mücadele edeceğim, bu düzeyde bir sarhoşluğu kabul etmeye hazır değilim, özellikle de ben yanında değilken.

"Tamam."

Ha? Aynen böyle mi? Çok sevindim. Bu işte iyiye gidiyor.

"Düşündüğümden daha kolay oldu. Öğle yemeğine ne dersin?"

"Tamam. Giysilerimi getir."

"Güç kimin elinde Ava?"

"Sende. Giysilerimi getir."

Kavanozumu tezgâhın üzerine kaydırıyorum, tatmin olmuş bir şekilde. "Doğru." İyi bir gün geçirdim. Öğle yemeğine kadar, bana tekrar meydan okuyacağından şüpheleniyorum. Ama ben hazırım. Silahlı.

Buzdolabına gidiyorum ve bir yığın eşyasını çıkarıp ona sunuyorum. "Buyurun hanımefendi."

Kaşlarını çatıyor, yanımdan geçip buzdolabına bakıyor. Ben de ona bakıyorum. *Zeki bir çocuk değil miyim?* Sonra destansı bir şekilde kaşlarını çatı ama ben görmezden geldim. Ben kazandım.

Eşyalarını acımasızca kapıyor. Kendine engel olamıyor.

"Duş almak için zamanım var mı?" Mutfakta dans ederken, kıyafetlerinin içinde debelenirken, nefesi kesilirken ve tenindeki soğuk malzemeden tıslarken soruyorum.

"Hayır."

Dönüyor ve kısa sürede odaklanabildiğim tek şey kıcı oluyor. Bir denizci gibi küfür ettiğim için, mutfaktan gülerek çıkıp merdivenleri şarkı söyleyerek çıkarken, dişlerimi fırçalarken mırıldanırken ve koşu takımımı giyerken ısıklık çalarken ona sert bir tokat atıyorum.

"Acele et," diye bağıyor ben yatak odamdan çıkıp merdivenlerin başına doğru yürürken, yüzü cep telefonuna dalmış bir şekilde adımlarken aşağıya bakıyor. Öğle yemeğine kadar ne halt edeceğim ben? Koşabileceğim çok uzak ve çok uzun bir mesafe var ve beni ondan hiçbir şey alıkoyamayacağı için onun yakında işle ilgilenecek olmasını hem kıskanıyor hem de sinirleniyorum.

Merdivenlerin başında hareketsiz duran bana bakıyor ve sabırsızca kıcımı kaldırmamı işaret ediyor. "Bu sabah çok talepkârsın," diye homurdanıyorum, kahkahasını duymazdan gelerek. Öğle yemeğine kaç saat var?

"Koşuya mı çıkıyorsun?" diye soruyor onu alıp kapıya doğru ilerlerken. Sevincini gizleyemiyor, gözleri açgözlülükle fiziğimde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Yapmamı istediğin daha iyi bir şey yoksa tabii?" Kapıyı açıyorum ve o da gözlerini devirerek içeri giriyor.

"Şu anda tek yapman gereken beni hemen eve götürmek."

"Evet, öyle deyip duruyorsun." Aptalca bir iş. "Hiç kendi işini kurmayı düşündün mü?" Asansöre binerken sordum. Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapıyor, en azından benden başka kimseye hesap vermek zorunda değil. İçimden gülümsüyorum. Mükemmel çözüm. Her gün çift randevu alırdım.

"Belki bir gün." Çantasına gidip karıştırıyor ve birkaç şey üstünden taşarak yere düşüyor. Bir ruj. Ve hapları. "Kahretsin," diye küfrediyor ve ben de avucumu alnıma vurup gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkıyorum. "Özür dilerim." Üzgün görünmekten başka bir şey yapmıyor. Eğilip parçaları topluyorum, elim hap paketinin üzerinde bocalıyor. Bir saat öncesine göre bir tane daha az var.

"Tamam mı?" diye soruyor ben çömelmiş vaziyette dururken. Başımı kaldırıyorum ve o da soru sorarcasına başını eğiyor. Gülümsemeye zorluyorum ve ona uzatıyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye mırıldanıyorum ve onu kaldırıp asansörden çıkmasına rehberlik ediyorum.

Hap almış. Bu iyi bir şey.

Peki ya onu tutma planı ne olacak Ward?

Siktir git!

O arabama bindiğinde, direksiyona geçip motoru sertçe devirmek için hızlıca çalışıyorum.

Kafamdaki sesleri bastırmak için her şeyi yaparım.

Yine de Ava'nın evinin önüne geldiğimizde sesler kesilmemişti ve Kate'in evine giderken söylediği tek bir kelimeyi bile duyduğumu söyleyemem. Konuştu mu ki?

Dışarıda durduğumda "İyi misin?" diye soruyor, meraklı gözleri profilimde delikler açıyor. İyi miyim? Hayır, değerlendirilmeye hazır olduğumdan oldukça eminim. Dönüyorum ve gülümsemeye zorlayarak yanağına uzanıyorum. Nefes alıp gözlerini kapattığında ve dokunuşuma doğru eğildiğinde gülümsemem zorlamadan doğala dönüşüyor.

"Öğle yemeğine kadar nasıl hayatta kalacağımdan emin değilim." Ona karşı dürüst oluyorum. Ona gerçeği söylüyorum. Gerçi geçmişimden ve şeytanlarımdan bahsetmemek teknik olarak yalan söylemek sayılmaz.

"Beni düşün," diyor elimi yanağından çekip gözlerini kırıpıştırarak. Hissettiğim tüm hayranlıkla ona bakıyorum ve umuyorum ki

görür. "Uzun sürmez." Dışarı fırlıyor ve kapıya doğru koşuyor, giderken çantasını karıştırıyor. Saçları sırtında savruluyor ve ben koltuğuma yerleşip anahtarlarını bulmak için uğraşmasını izliyorum. Anahtarları düşürüyor ve ben gülümseyerek başımı sallıyorum. Sonra onları almak için eğildiğinde neredeyse dilimi yutacaktım. "Yüce Tanrım," diye nefes alıyorum, elim şortumun üzerinde, kığım koltuğumda kayıyor. Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve ben başımı koltuğa yaslayıp arabamın tavanına bakıyorum. Bu sabah acı verici bir şekilde geçecek. Bunu biliyorum.

Sam'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Kaçmak mı?

Gönder tuşuna basıyorum ve telefonum elimde vızıldamaya başlayınca irkiliyorum. Onu sıcak bir patates gibi kucağıma bırakıyorum ve ön camdan dışarı boş boş bakıyorum. *Bugün olmaz, Amalie.* Sürekli çalan ziller bir sis düdüğü gibi sonsuza kadar devam ediyor. Vazgeçmiyor. Alnım direksiyonun üzerine düşüyor, telefonumun sesi içimi kesiyor.

O zaman onun çağrısına cevap ver, seni korkak. İlk adımı at.

Telefonum sessizleşiyor ama uzun sürmüyor. Beni tekrar deniyor. Elimi kucağımda gezdiriyorum ve başparmağım ekranın üzerinde gezinirken telefonu çekip çıkarıyorum. *Yap şunu.*

Kırmızı simgeye bastım. Yapamıyorum. Müzik setine uzanıyorum, sesi açıyorum, gözlerimi kapatıyorum, kendimi nispeten huzurlu bir yere geri götürmeye çalışıyorum. Bu çatışmanın hiçbir anlamı yok. Amalie sık sık iletişime geçmeye çalışıyor ve bu beni hiç bu kadar etkilemiyor. Şu anda kendimi suçlu hissediyorum. Piç gibi hissediyorum. Onu aklımdan ve hayatımdan çıkarmak her zaman kolay olmuştur. Ailemle ilgili düşünceleri bir kenara atmak içgüdüsel. Neden şimdi bu kadar zorlanıyorum?

Değişen tek şey alkolün olmaması.

Neden her şey -duygular, eylemler, düşünceler- kahrolası şişeyle ilgili?

Çünkü içki her şeyi maskeliyordu.

Kate'in evine bakıyorum. *O* yüzden. Onun için bir piç olmak istemiyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, başımı cama yaslayıp kardeşimi geri arayacak cesareti toplamaya çalışıyorum.

On dakika geçmesine rağmen hâlâ kendime gelemedim. Ellerimi yüzümden aşağı sürüklüyorum ve kendimi yeniden hizalamaya çalışıyorum, Ava için hazırım çünkü belli ki aklımda bir şey olduğunda, huzursuz olduğumda, üzgün olduğumda anlıyor ve bana baskı yapıyor.

Tak, tak, tak.

Zıpladığımda başım neredeyse arabamın tavanına çarpıyordu. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde camdan dışarı bakıyorum ve bir adamın yüzünün cama yaklaştığını görüyorum. Biraz geri çekildim. Sonra üniforması dikkatimi çekti. "Tanrı aşkına." Gözlerimi devirip dikiz aynasına bakıyorum. Sakin bir yerleşim sokağı, trafik yok ve yolu kapatmıyorum. Yolcu camını indiriyorum. "Birini bekliyorum," diyorum ve hemen camı tekrar açmak için düğmeye basıp bana meydan okuma fırsatını elinden alıyorum. Hiç havamda değilim. Umarım bunu sezmiştir.

Tak, tak, tak.

Dişlerimi sıkıyorum ve uyarıcı gözlerimi yavaşça ona çeviriyorum. Uyarıya aldırış etmiyor, var olmayan trafiğe doğru bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Siktir git," diye homurdanıyorum, Ava kapıdan uçarak çıktığında onun yanından geçip gidiyorum. Çılgınca güzel görüldüğü gerçeği, koşma hızıyla yer değiştiriyor, çantasına bir şeyler doldururken çantasına bakıyor. Tanrı aşkına, tökezleyecek.

Kapıyı tekrar çaldığında müdüre orta parmağımı uzatıyorum, çalmaya başladığında telefonuma bakıyorum. Ekrandaki kız kardeşimin adı ruh halimin daha da düşmesine neden oluyor. *Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, Amalie.* Camı tekrar indiriyorum ve gardiyanın sesi daha da netleşiyor. "Ben sadece işimi yapıyorum. Suistimale müsamaha gösterilmeyecek."

Arkasından bakıyorum, Ava'nın ötesinde gezindiğini, sürekli bir o yana bir bu yana hareket ederek etrafından dolaşmaya çalıştığını görüyorum. "Çekil de hanımefendi arabaya binebilsin," diye emrediyorum. Beni görmezden geliyor. Aptal herif.

Ava'nın tatlı tatlı, "Affedersiniz," dediğini duyuyorum ama o salak bana öyle bir gevezelik ediyor ki, arabamın diğer tarafına uzanıp onu ensesinden yakalayabilir ve yüzünü direksiyona çarpmadan önce içeri çekebilirim. Ama bunu yapamam.

"Tanrı aşkına." Arabadan inip Aston'ımın önünde tepiniyorum ve kaldırımda karşılaştığımızda nihayet geri çekildiğini görmekten memnun oluyorum. Bu daha iyi. Kapıyı açıyorum ve sessiz Ava'nın koltuğa oturmasına yardım ediyorum. "İyi günler," diye mırıldanıyorum onu geçerken, direksiyonun arkasına geçip kükreyerek uzaklaşıyorum.

Ava sessizce, "Sadece bir iş yapıyorlar, biliyorsun," diyor ve ben içimden gülüyorum. Ben de... Ve bu sabah benim işim onu zamanında işe götürmek.

"Polis olamayan, güce aç başarısızlar," diye cevap veriyorum, ona doğru bakıyorum, sonunda onu özümseyebileceğim bir an yakaladım. Yüzü taze ve makyajsız, gerçi bu durum değişecek gibi görünüyor. Aynaya ulaşmak için güneşliği indirmiş. Makyaja ihtiyacı yok. Kıyafete ihtiyacı yok. İşe ihtiyacı yok. "Çok güzel görünüyorsun."

"Yola dikkat et," diyor gülerek ve yüzünü kuruluyor. "Sam senin koşuna yetişemeyeceğini söyledi."

"Tembel piç," diye mırıldanarak dikkatimi yola veriyorum. Yavaşlayan bir taksinin yanından geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ orada o zaman?"

"Kate'i yatağa bağlamış," diyor ve gözlerimi arabanın üzerinde gezdirerek geri çekiliyorum. Göz makyajı yaparken sesi hiç etkilenmemiş gibi geliyor. Elindeki çubuğu gözlerine bu kadar yakın tutarken biraz yavaşlıyorum.

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum, bu kelimenin nereden geldiğini merak ederek yüzümü buruşturuyorum. Göz ucuyla baktığımda Ava'nın donup kaldığını, ağzının açık kaldığını görüyorum. Çabucak başka tarafa bakıyorum.

"Sesin şok olmuş gibi gelmiyor."

"Çünkü ben değilim." Şu anda ağzımın nesi var böyle? Neden onun merakını besliyorum?

Dişleri dudağına gömülüyor, zihni açıkça yarıyor. Tanrım, eğer biraz ip oyununu kafasında oturtmakta zorlanıyorsa, daha fazlasını paylaşırsam zihni patlayabilir. "Bilmek istemiyorum," diyor sonunda ve makyajını bitirmek için aynaya dönüyor.

"Hayır, yok."

"Ne?"

"Yok bir şey." Dizine uzanıp tutunuyorum, sabahı atlatmamı sağlayacak irade ve gücü kendime çekiyorum. "Peki bugün için ne planladın?"

"İş," diye kuru bir şekilde cevap veriyor, aynayı tekrar yukarı çeviriyor. Uyarmak için dizini sıkıyorum, o da bir çığlık atarak gülüyor ve elimi tutuyor.

"İğneleme," diyorum ve o da iç çekerek arkasına yaslanıyor. "Eee?"

"Tüm projelerime yetişmeye çalışıyorum ve her şeyin güncel olduğundan emin oluyorum. Meşgulüm."

Gülümsüyorum ve dudakları kendi gülümsemesini engellemeye çalışmaktan bükülüyor. "Bu yüzden mi seni işe zamanında yetiştirmek için deli gibi araba sürmemi istiyorsun? Meşgul olduğun için mi? Çünkü seni *her* zaman meşgul tutmanın pek *çok* yolunu bulabilirim."

Gülüyor. "Eminim yapabilirsin."

"Evet, yapabilirim."

"Şu anki avantajlarınız yeterli değil mi?"

Aslında, hayır, değil. Avantajlar sürekli olmalı ve onlar olana kadar kendimi asla tam ve tatmin olmuş hissetmeyeceğim. "Vermek istediğin her şeyi alacağım Ava," diyorum ciddiyetle ve hafifçe geri çekiliyor. Ne kadarını vermek istiyor?

Cevap vermiyor ve yolculuğun geri kalanı Piccadilly'den çıkana kadar sessiz geçiyor.

"Köşede dur," diye talimat veriyor, muhtemelen onu kucağıma alıp ofisten dışarı taşıdığım gün şanslı olduğunu düşünüyor. Bunu ona soran oldu mu?

Bir boşluğa giriyorum ve koltuğumda dönerek ona bakıyorum, tekrar dizini tutuyorum.

Anında sertleşti. Ben de o kadar yumuşak değilim. "Öğle yemeğin ne zaman?"

"Bir," diyor, başımı eğip dokunuşumu bacağında gezdirirken biraz tiz bir sesle. Koltuğunda geriye yaslanıyor.

"Saat birde burada olurum o zaman," diye fısıldıyorum, kalçalarının arasına doğru ilerliyorum.

"Burası mı?"

"Evet, tam burada."

"Jesse, dur," diye yalvarıyor. Durmak mı? Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki? "Ellerimi senden uzak tutamıyorum ve sen de beni durdurmayacaksın, değil mi?"

Sen?"

İçeri giriyorum ve dudaklarını ağızıma çekiyorum, pantolonunun üzerinde çalışırken mırıldanıyorum, basınç ve sürtünme dengesini doğru ayarlıyorum, onu yavaşça inşa ediyorum, koltuğunda kaydığını hissediyorum, dudakları benimkinde sertleşiyor.

"Bırak gitsin Ava," diye emrediyorum, vuruşlarımı artırıyorum, dudağını ısıırıyorum. "O ofiste sana neler yapabileceğimi düşünmeni istiyorum."

Bastırılmış bir çığlık atıyor, vücudu gevşiyor ve ben onu orgazmı boyunca öpüyorum, sürtünmelerimi yavaşlatıyorum.

"Daha iyi misin?" Ağızım kızarmış yüzünün bir tarafından diğer tarafına doğru ilerliyor, öpücükler konduruyorum.

"Huzur içinde çalışabilirim."

"Peki." Kıkırdıyorum. "Seni düşünmek ve bunu çözmek için eve gidiyorum." Aletim hazır ola geçti. Bununla devam edemem. Arabaya doğru eğiliyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük bırakıyor, arsız bir gülümseme oluşuyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. Sakın bana teklif edeceğini söyleme?

"Bunu senin için yapabilirim." Ben daha gözümü kırpmadan eli şortumun içindeydi ve doğal olarak çok mutlu olmuştum.

"Siktir, Ava." Elini etrafıma doladığında gövdem kıvrılıyor ve başım tüm gücünü kaybederek geriye düşüyor. "Bu çok iyi hissettiriyor." Beni mükemmel bir şekilde, yavaşça çalıştırıyor, birdenbire acelesi varmış gibi görünmüyor. Ve ben bunun için buradayım. Gözlerimi kapatıyorum ve sıcak avucunun beni pompalamasının tadını çıkarıyorum, inlemelerim sabit, damarlarım sıcak. Evet. Evet. *Oh evet.* Kan aletime hücum ediyor, elim kapıyı tutmak için dışarı fırlıyor. Sonra direksiyonu.

Lanet olsun. Bacaklarım uzuyor, arabamın içinde doğrulmaya çalışıyorum. Gittikçe ısınıyorum. Sertleşiyorum. Sertleşiyorum.

Sonra kaygan dilinden bir temas hissediyorum ve küfrediyorum, kığım koltuğu terk ediyor, parmak eklemlerim direksiyon simidinin etrafında beyazlaşıyor. Gözlerimi açtığımda başını kucağımda buluyorum. "Oh Tanrım," diye nefes alıyorum, onun aşağı yukarı sallanmaya başlamasını izliyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Sonuna kadar al." Bir süre duraklar, sonra tekrar hareket eder. "Devam et, aynen böyle." Elim saçlarının arasına giriyor ve onu yönlendiriyor, benim karıncalanmaya başlıyor. Lanet olsun, bu ağız her yönden benim için yaratılmış. Bana şımarıklık vermek için. Beni öpmek için. Bana gülümsemek için. Sikimi sikmesi için.

Ama çok hızlı bir şekilde, aletim aniden soğudu ve elim doğal olarak onu korumak için üzerine düştü. Gözlerimi açtım. Sırıttırıyor, elinin tersini yüzünde gezdiriyor. Bu sırtışı sevmedim. Kurnazca.

"Çok isterdim," diye mırıldanıyor ve ben yavaşça ne olacağını kavırıyorum, "ama zaten beni işe geç bıraktın." Hızla hareket ediyor ve birkaç saniye boyunca şok içinde kayboluyor, tek yapabildiğim kaçışını izlemek.

"Ne oluyor lan? Ava!" Bileğini ıskalayarak arabaya atladım. "Lanet olsun." Hızla kendimi toparlayıp dışarı atlıyorum, şaşkın, kızgın ve şok olmuş bir halde. Yine de cesareti için onu takdir etmeliyim. "Tanrım," diye inledim, yüzümü buruşturarak. Şaşı gözlerimi düzelttiğimde yolun diğer tarafına geçmişti ve kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Elimde değil ama kazanmasına izin veriyorum. Şu sevincine bakın.

"Kaç yaşındasın Jesse?" diye sesleniyor, geri çekilerek.

Güzel soru. Kaç yaşındayım, çünkü şu anda aşk acısı çeken bir ergen gibi hissediyorum. "Otuz," diye bağıyorum gülümseyerek, o da başını sallıyor ama itiraz etmiyor. Ona gerçek yaşımı söylersem başladığı işi bitireceğini düşünecek kadar aptal değilim. "Bu hiç hoş değildi, seni küçük baştan çıkarıcı." Şimdiden intikamımı planlıyorum. Ama aynı zamanda gülümsüyorum, çünkü kızım biraz eğlenecek kadar rahatlamıştı ve bu eğlencenin kurbanı olduğum için üzgün olduğumu söyleyemem.

Bana bir öpücük konduruyor ve özenle hazırlanmış bir reverans yapıyor, sonra da dans ederek uzaklaşıyor. Köşede kaybolmadan önce bir fotoğrafını çekmeyi başarıyorum ve doldurduğu ekrana bakıyorum. Telefonumu cebime sokarken, "Ve bu da beni darmadağın ettiğin gündü," diye mırıldanıyorum. Kıçımı arabamın kaputuna yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ah, Bayan O'Shea, tehlikeli bir zeminde yürüyorsunuz," diyorum sessizce, ne kadar tehlikeli olduğunu asla anlayamayacak olsa da.

Caddenin karşısına bakıyorum ve bir pastanenin açıldığını görüyorum. Kendi kendime gülümseyerek oraya gidiyorum ve oradaki en büyük ekler pastayı buluyorum. Onlar kutularken bir not karalıyorum. "Bunu bu sabah bir ara köşedeki Rococo Sendika Ofisi'ne teslim eder misiniz?" Bir yirmilik bırakarak soruyorum. "Üstü kalsın." Hinzır bir gülümsemeyle garsonun gözlerini kamaştırıyorum ve o da notu yavaşça kendisine doğru çekiyor.

"Elbette."

"Teşekkürler." Bir su alıp güneş ışığına çıkıyorum ve yudum yudum içiyorum. Bire kadar sadece birkaç saat var. Şişeyi yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum, artık evcilleşmiş sikimi yeniden ayarlıyorum ve Green Park'a doğru koşmaya başlıyorum, yayalardan kaçarak ileriye odaklanıyorum.

Bacaklarım kısa sürede uyuştı ve vücudum sıırılsıklam oldu. Ve muhteşem manzaraya rağmen, sadece onu görüyorum.

Tüm parkları dolaşarak iki saat boyunca koşuyorum, bir noktada neredeyse Lusso'ya geri dönüyordum. Arabama dönüyorum ama onu görebilmek için Bruton Caddesi'ne sapıyorum. Masasında, sandalyesinde rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, elindeki kağıtlara bakarken bir yandan da kalemmini çeviriyor. Hâlâ mükemmel bir şekilde kızarmış görünüyor. Mükemmel bir şekilde dalmış. Tamamen benim.

Burada durup bütün gün onu izleyebilirim ama yapmayacağım. Çünkü bu garip olurdu. Bu yüzden kendimi arabama geri dönmeye zorluyorum ve bisikletimi almak için Manor'a koşuyorum, kaskımı almak için Lusso'ya uğruyorum. Motosiklete binmek için mükemmel bir gün ve Ducati'mle kırlarda hız yaparken bulabileceğim huzuru hissetmeye ihtiyacım var.

Zihnimde Jake'in bana sakın olmam için bağırdığını duyuyorum. Gülümsüyorum. "Sırf sen bir Nancy gibi bindiğin için," diyerek müzik setine uzanıyorum. Placebo bana katılıyor ve ben de güneş gözlüklerimi takıp kolumu cama dayıyorum. Düşünüyorum. Bunun sevişmek için ne kadar harika bir parça olduğunu düşünüyorum. Tüm yolculuk boyunca tekrar tekrar çalışıyorum.

Motoru durdurduğum anda telefonum çalışıyor ve cevap verirken alaycı bir kahkaha atarak girişe doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. "Ava'ya aptalca şeyler söylemeyi bırakmalısın," diye uyarıyorum Sam'i.

"Aptalca bok olarak sınıflandırılan şey nedir?" "Sapıkça seksle ilgili her şey."

Gülüyor ve ben de ofisime doğru adımlarken giriş holünü tarıyorum, kimsenin hızlı ziyaretimi engellemeyeceğini umuyorum. "Ama bağlıydı," diye devam etti. "Ve biliyor musun?"

"Ne?"

"Bayıldı amina koyayım."

"Senin adına sevindim."

"Biliyor musun, sanırım Kate ona söylediğimde tamamen sakinleşecek."

Durma noktasına geldim. "Ona söylemeyeceksin," diye homurdanıyorum ve Sam'i güldürüyorum.

"Henüz değil. O koca ağzını açıp aşık olduğun bu kadını ne iş yaptığın konusunda aydınlatana kadar olmaz. Ama bu arada Kate'i hazırlarken eğleniyorum. Neredesin sen?"

Tekrar harekete geçiyorum. "Manor'da bisikletimi alıyorum." "Hangisini?"

Gülümsüyorum. Sam de bir benzinci, Porsche'si ona her gün birden fazla orgazm yaşıyor. "Ducati."

Islık çalıyor. "Neden o şeye binmeme izin vermiyorsun?"

Çünkü o şey çok değerli. Jake'in hayali. "Bununla başa çıkamadın." "Siktir git."

Gülüyorum ve telefonu kapatıyorum, ofisime varıyorum ve garajlara doğru keskin bir çıkış yapmadan önce anahtarlarımı değiştiriyorum. Sarah beni lobide yakalıyor, tam özgürlüğe birkaç adım kala. Ben yürümeye devam ediyorum, o da beni takip ediyor. "Gezintiye mi çıkıyorsun?"

"Evet." Garaj kapısını açıp kaskımı takmadan önce bisiklet sıralarını tarıyorum.

"Sadece aklınızda bir şey olduğunda ata binersiniz," diyor. *Bir şey* derken Jake'i kastediyor. Ona yakın *olamadan* kendimi ona yakın hissetme yolum bu. Sarah'nın hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmesinden nefret ediyorum. Ava'nın bilmemesinden daha da çok nefret ediyorum. *Sevdiğim kadın ruhumu bilmeli*. Sertçe yutkunuyorum ve bacağımı eyerin üzerinden atıyorum. Ama bugün sadece yakın hissetmek istemiyorum. Başka hiçbir şey beni rahatlatmadığında ata binmek beni rahatlatıyor ama aynı zamanda muhteşem bir zaman öldürücü. Şimdi buna ihtiyacım var.

"Yarın görüşürüz." Motoru çalıştırıyorum, heyecan verici ses içimde dolaşırken her yerim karıncalanıyor. Jake'i bir kez olsun ata binerken görmek için her şeyimi verirdim. Her şeyimi. Bir adrenalin bağımlısı olarak benim için bile nabzımı hızlandırıyor. Jake olsa donuna kadar ıslatırdı. Ayağa kalkıp birkaç kez deviriyorum ve Sarah önümde beliriyor, ağzı hareket ediyor. Sinirli görünüyor ama söylediği tek kelimeyi bile duyamıyorum. Bu bir lütuf. Vizörümü indirip patinaj çekiyorum, toz bulutları kaldırıyorum.

Muhtemelen araba yolunun her yerinde öksürüyordu. Gülmemeliyim. Gülmemem gerektiğini biliyorum.

Ama ben biliyorum.

Kapılara yaklaştığımda, çoktan açılmış olduklarını görerek yavaşlamaya başlıyorum. John'un Range Rover'ı yanaşıyor ve geçerken bir elimi kaldırıyorum. Açık bir yola girer girmez onu açıyorum.

Sana sakın olmanı söylediğimi sanıyordum.

Adrenalinim yükseliyor.

Kendini öldürteceksin.

Dünya tamamen bulanık bir şekilde akıp gidiyor.

Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünü henüz görmek istemiyorum. Ne oluyor lan?

Jake'in sesi, sözleri kafamın içinde bir fil sürüsü gibi dolaşüyor ve kaşlarımı çatarak gaza basıyorum. Bir vites hariç son vites taktığımda motorumun altındaki çekişi birinci vites kadar şiddetli. Çok kötü.

Artık yaşamak için bir sebebin var.

Sarsılıyorum, sadece bir parça, ama bu hızda bir parça yetiyor. "Kahretsin," diye küfrediyorum, gidonla savaşıyorum, kontrolü yeniden kazanmaya ve kendimi düz bir çizgiye geri getirmeye çalışıyorum, otomatik olarak gaz pedalını kavramamı kolaylaştırıyorum. Kontrolü biraz geri kazanmayı başarıyorum ve motosikletin yavaşlamasına izin veriyorum, ta ki zavallı bir kırkla giderken beni sollayan arabalar korna çalana kadar. Başımı sallayarak göz kırpmıyorum. "Uğruna yaşayacak bir şeyim varsa, neden beni öldürmeye çalışıyorsun Jake?" Tanrım, bu çok yakındı.

Ve lanet olası derileri al.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, kendimi toplamak için bir rampaya çekiyorum. "Benimle böyle konuşmak ne zamandan beri kabul edilebilir oldu?"

Ben öldüğüm ve sen de bir pislik olduğun için. Ve bana vuramazsın.

Aslında piç vicdanımı değil de kardeşimi duymak beni rahatlattı. Bana ne oldu bilmiyorum. Kaskımı çıkardım ve

gölüyor, öne doğru eğiliyor ve kendimi tutmak için parmaklıkları kullanıyordum. Benim neyim var böyle? Gözlerim akıyor. Vücudum kontrolden çıktı, histerik hareketlerimle sarsılıyor. Ben bittim. Beni lanet olası tımarhaneye götürün.

Kırsal alana bakıyorum ve tek gördüğüm Jake'in gülümseyen yüzü. O mutlu. Çünkü ben mutluyum. Bunca zamandır hangi cehennemdeydi? Onu hayal ediyorum. Onu düşünüyorum. Ama hiçbir zaman benimle gerçekten konuşmadı. Şimdi mi seçiyor? Tabii ki seçiyor. Çünkü . . . Ava. "Benimle gurur duyuyor musun, kardeşim?" Parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırarak soruyorum. "Sonsuzluğu birlikte geçirmek istediğim kadını buldum. İyi bir kadın." Tamam, muhtemelen herkesin beklediğinden biraz daha genç ama yine de. "Onu seveceksin. O da senin gibi zeki. Senin gibi hırslı. Çok alaycı ve küfretmeyi kesinlikle sevmiyor." Gülümsüyorum. "Evet, onu seversin."

Harika. Ama 26, Jesse?

Gülüyorum. "Evet, yirmi altı." *Tanrım, seni özliyorum, Jake. Hâlâ özliyorum.* Ellerimi yanaklarıma sürerken, arkamdaki çakılda bir araba sesi duyduğumda omzumun üzerinden bakıyorum. Tanıdığım bir araba. "Olamaz," diyorum sessizce, kaskımı aceleyle tekrar takıyorum. Ben kenara çekmeye hazır olduğumda, Freja Maserati'sini tam önüme park etmişti.

Dışarı çıkabilecek kadar yer kazanmak için kendimi geriye doğru itmeye başlıyorum. "Sen olduğunu sanmıştım," diye sesleniyor, kapının üstünü tutuyor, sanki geçen gece onu birkaç ev gerçeği ile göndermemişim gibi bana gülümsüyor. Yanıma doğru gelmeye başlıyor ve ben onun bu ukala havasından hiç hoşlanmıyorum. "Bilmen gerektiğini düşündüm," diyor, sesindeki zafer endişemi artırıyor. Dikkatimi çektiğini biliyor, çünkü gülümsemesi daha da genişledi. Neyi bilmem gerektiğini düşündü? Sormak istemiyorum. Kaskımı geri çekiyorum, günümü ve ruh halimi mahvedecek şey her neyse onu bana vurmasını bekliyorum. "Mikael yeni projesi için bir tasarımcı tuttu." Suratını astı. "Sanırım onu tanıyor olabilirsin."

Dehşet. Sanki üzerime bir yığın tuğla düşüyor. Freja'nın Ava'yı nereden bildiğini merak edecek halim yok. Tek düşünebildiğim ... *lanet olsun, hayır*. Ava *kesinlikle* Mikael Van Der Haus ile çalışmıyor. Yalaka herif. Lusso'nun geliştirilmesiyle çok az ilgisi vardı, ortağı işleri denetliyordu. Şimdi mi? Şimdi Ava'yla mı tanıştı? Bahse girerim gereğinden fazla bilgilendirme toplantısı için ısrar edecektir. Daha fazla telefon görüşmesi. Belki birkaç yemekli toplantı. Öğle yemeği toplantıları. *Siktir, hayır*. "Manor'da oynamaya devam etmek istiyor musun, Freja?" Hemen hasar kontrolüne geçerek soruyorum. Solan gülümsemesi bana cevabımı veriyor. "Çeneni kapalı tutacaksın, yoksa kocana mahkemede seni yerden yere vurması için gereken her şeyi veririm, duydun mu beni? Malikânemin gündeme gelmesi umurumda değil."

Yüzü bir resim gibi. Bunu hiç düşünmedi mi? Kaskımı hoyratça takıyorum, öfkeyle doluyorum ve küfürler savurarak hızla uzaklaşıyorum. Neden dünya siktirip gitmiyor?

FREJA BENİ GEÇ BIRAKTI. Tanrım, cehennemin öfkesi yok. İleride Ava'yı görüyorum, yolun sonuna doğru yürüyor. Ben de olabilirim ama biraz ağır adımlarla yürüyor gibi. Sinirli mi?

Hızla yanından geçip kaldırıma yanaşıyorum, kaskımı çıkarıp kucağıma koyuyorum ve onun duvara yaslanıp cep telefonuyla ilgilenmesini izliyorum. Kafasını kaldırıp beni görüyor ve gülümsüyor. Benim güzel kızım. Ona dokunma düşüncesiyle parmaklarım karıncalanıyor.

Kendini duvardan iterek yanıma geliyor, gözleri beni doyasıya seyrediyor. Bu tatmin hiç eskimiyor. "İyi günler, hanımefendi."

"Sen bir tehditsin."

Gerçek. Başı belada olan bir tehdit. "Seni korkuttum mu?"

"Evet," diye homurdanarak bisikletimi işaret etti. "Bu şeyin bir gürültü riski değerlendirmesine ihtiyacı var."

Şey mi? "Bu şey bir Ducati 1098." Kaskımı gidona takıp ona doğru hamle yapıyorum. "Öp beni," diye sessizce emrediyorum, arkasına yaslanıp içeri giriyorum, ona itaat etme fırsatı vermiyorum. Bekleyemem. O da bekleyemez. Beni sıkıca tutuyor ve ben onun bana yaptıklarının, uyandırdığı duyguların kölesi oluyorum.

Bu yüzden kurtulmaya çalıştığında, doğal olarak öfkelenim. Onu daha yeni kollarıma almıştım, bu yüzden daha sıkı tutuyorum, daha sert öpüyorum, hissediyorum

Elleri göğsümde, bizi ayırmaya çalışıyor. Ne yapmaya çalışıyor bu? Ağzını bırakıyorum ama vücudunu bırakmıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kıvrınmaya devam ediyor. "Bırak beni."

Asla. "Hey, bir şeyi açıklığa kavuşturalım hanımefendi," diyorum, sesim hissettiğim kadar öfkeli çıkıyor. "Seni ne zaman, nerede ve ne kadar süreyle öpeceğimi sen belirleyemezsin." Bu benim kararım.

"Jesse," diye homurdanıyor, çırpınmaktan nefesi kesilmişti. "Patrick beni seninle görürse başım belaya girer. Bırak gideyim."

Küfürlü ağız yüzünden içgüdüsel olarak irkilmem ona ihtiyacı olan molayı veriyor ve aramızda çok fazla boşluk bırakarak kollarımdan uzaklaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?" Bağırıyorum, o yanımda olmadan kendimi bir anda kaybolmuş hissediyorum ve bu da mağduriyetimi artırıyor. "Ağzından çıkan kulağın duysun!"

Homurdanıyor ve bana ters ters bakıyor, sikimi koparacak kadar sert bir bakış. "Faturanızı ödemediniz ve şimdi size kibarca bir hatırlatma yapmam gerekiyor" diyor, kendini düzelterek. Kibar bir hatırlatma mı? Şu anda sesi pek kibar çıkmıyor. Aslında, düpedüz kaba davranıyor. "Uzakta olmanla ilgili bir şeyler söylemek zorunda kaldım."

"Hatırlatıldığımı düşün," diye homurdanarak ona doğru uzandım. "Şimdi kışını buraya getir."

"Hayır."

Şaşırdım kaldım. Faturamı ödemediğim için mi? Doğruyu söylemek gerekirse, faturayı tamamen unutmuştum. Zaten bu onun hatasıydı, şimdi de *beni* mi cezalandırıyor? Hiç sanmıyorum. Beni derinlere göndermeden önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım.

Çok geç Ward.

Motosikletimden iniyor, kafamda doğru kelimeleri, bu hararetli durumu yatıştıracak kelimeleri arıyorum. "Üç . . ." Mükemmel. Tam bir sikim. Görünüşe göre Ava da kelime seçimimden dolayı şok olmuş, çünkü çenesi

kaldırım. Ama artık kararlıyım. Geri adım atmayacağım. Olamaz. "İki . . ."

Geniş gözleri açık ağzıyla birleşiyor. Sonra ofladı. "Berkeley Meydanı'nın ortasında seninle tartışmaya girmeyeceğim. Bazen çocuk gibi davranıyorsun." Geri dönüşü aklıma bile gelmeden hızla uzaklaştı. *Çocuk mu?* "Bir," diye bağıyorum, peşinden gidiyorum.

"Siktir git," diye bağıyor omzunun üzerinden, keskin küfür elektrik gibi çarpıyor bana, peşinden giderken seğirmeme neden oluyor. Bunun için kesinlikle yalvarıyor. *Yalvarıyor!* "Mantıksız ve adaletsiz davranıyorsun," diye sesleniyor.

Adaletsiz mi davranıyorum? Patronu kambur olduğu için onu harika olan her şeyden mahrum bırakan ben değilim. "Mouth!" Bağıyorum. "Seni öpmek istememin nesi mantıksız?"

"Bu konuda neyin mantıksız olduğunu çok iyi biliyorsun. Ve bu adil değil çünkü bu konuda kendimi boktan hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun." Aniden bir dükkânın kapısında kayboldu ve beni dışarıdaki kaldırımda hayretler içinde bıraktı. Gülümsemeler ve öpücüklerden nasıl oldu da sikişmeye ve öfkelenmeye başladık?

Sakinleşmem lazım. O bu kadar zor davranırken söylemesi yapmaktan daha kolay. Yüzümü pencereye yaklaşıtıyorum ve onu bir tezgâhtarla birlikte parmaklığın yanında görüyorum. Gözlerim doğal olarak kısılıyor. Orada benimle uğraşmaktan kurtulacağını sanıyor, değil mi? Yanılıyor.

Kapıyı iterek açıyorum, tam o sırada Ava krem rengi, gülünç derecede dar bir elbise çıkarıyor. "Bunu giymeyeceksin," diye çıkışıyorum, elinden sarkan kumaş parçasına bakarak. Lanet olası cesedimi çiğnemedi. Asla. Tanrım, on mil yarıçapındaki her erkeği yere serecek ve eğer onları düşürmezse, kesinlikle ben düşüreğim.

Gözlerimi Ava'ya kaldırıyorum. Tiksinti yüzünün her tarafına yayılmıştı. Güzel. O zaman nasıl hissettiğimi biliyor. Ama beni kovup asistana dönmeden önce "Siktir git," dediğinde çenem yere düşüyor. Bunu öylesine yapmadı.

"Daha kısa bir şey var mı?" diye soruyor.

O gerçek mi lan? "Ava," diye homurdanıyorum, çok verilmiş gibi seğiriyorum. "Beni zorlama."

"Hayır, sanmıyorum," diyor asistan, tereddütlü bir sesle. "Tamam, bunu alıyorum." Ava elbiseyi kadına uzatıyor. "Urh . . bu sizin için doğru beden mi?" diye soruyor.

Hayır, elli beden küçük.

"On mu?"

"Öyle, ancak para iadesi yapmadığımız için denemenizi tavsiye ederim."

Bu sorun değil çünkü elbiseyi satın almıyor ama genç kadına tavsiyede bulunamadan Ava'yı soyunma odasına götürüyor. Ayaklarım oraya girip elbiseyi parçalara ayırmak için kaşınıyor ve ellerim onun lanet boynunu sıkmaya hazırlanıyor. Mağazada birkaç dakika volta atıp kaybettiğim kontrolümü arıyorum. Gitmiş, kaybolmuş ve asla bulunamayacağından korkuyorum.

Asistan soyunma odasından çıkıyor, suçlayıcı bakışlarımdan kaçınarak kasanın arkasına geçerken dudakları dimdik. Tamam, bunu geri çekebilirim. Makul davranabilirim. Onu yanıma çekerim ve sonra tekrar arkadaş olduğumuzda elbiseyle nasıl başa çıkacağımı düşünürüm. Kasanın önünden geçerken biraz hava alıyorum ve göz ucuyla kâğıt mendillerle uğraşan asistana bakıyorum. "Ona yakışmadığını söylemeni istiyorum," diyorum ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Karşılığında tüm stoklarınızı satın alacağım."

"Ciddi misin?" diye soruyor.

"Ölümül."

Onu bununla bırakıp prova odasına giriyorum ve aynanın önünde Ava'yla göz göze geldiğim anda gözlerim doluyor, krem rengi ipek dokunduğu her kıvrıma yapışıyor ve çok da dokunmuyor. "Ah, İsa, Meryem ve Yusuf," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun uzun, sөгüt gibi bacaklarına yapışmış. Ellerim saçlarıma gidiyor. ekiştiriyor. İnanılmaz görünüyor. Bir ilah. Kahrolası kurtarıcım ve böyle giyinmişken öküşüm. Birkaç adım atıyorum, mantığımla savaşıyorum

kendimle. O benim. Benim olmak istiyor. Bu genç, taze ve gösterişli elbiseli güzel bana aşık. Bana. O kadar genç değil. O kadar taze değil. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bugünlerde kendimi daha genç ve taze hissediyorum. Hepsi onun.

Onun eğlenen yüzüne bakıyorum. O benim, evet ve benim olmak istiyor, ama bu insanların onu benden almaya çalışmasını engellemeyecek. Ve bu elbisenin içinde, bu şans bir milyonla çarpılıyor.

"Sen ... değilsin." Parmağımı vücudunda bir aşağı bir yukarı sallayarak mırıldanıyorum, "sen yapamazsın ..." Çok kısa. *Çok* kısa. Cinayete kurban gideceğim. Anlamasını sağlamalıyım, ama ona bakarken, meydan okuma ve inatçılık güzel yüzüne kazınmışken, mantık yürütmenin işe yaramayacağını biliyorum. "Ava . . . bebeğim . . ." Elbiseye bir kez daha bakıyorum ve hain olan sikim kabarıyor. "Oh, sana bakamıyorum." Bayılmadan önce kendimi soyunma odasından çıkarıyorum. Ya da üzerine atlamadan. Sıcak bastı. Boğuluyorum.

Satış görevlisinin yanından geçip ona ters ters bakıyorum ve elimi kot pantolonumun önünden çekiyorum. "Hatırladın mı?" Ava'nın yanına gitmek için soyunma odasında kaybolurken soruyorum.

"Elbise inanılmaz görünüyor," dediğini duyuyorum ve alnımı tokatlayarak kapıya yöneliyorum, hava almaya ihtiyacım var. Ama bir ayakkabı duvarı, özellikle de bir çift gökdelen stiletto beni yavaşlatıp durduruyor. Tanrı aşkına, kadınlar bu bilek kıran ayakkabılarla nasıl yürüyor? Raftan bir tane alıp inceliyorum, zihnimde topuk yüksekliğini ölçüyorum. Yedi inç. Yedi inç! Neredeyse sikim kadar uzun.

Şaşkınlığım bir hareketlilik duyunca yarıda kesiliyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Ava orada, bana yarı sırtıyor. Bunu komik bulmasına sevindim. O çantasından cüzdanını çıkarırken ve asistan elbiseyi sararken, ben de kaşlarımı çatarak ayakkabıyı rafa geri itiyorum.

"Elbisenin tadını çıkarın, hanımefendi," diyor sonunda ve ödemeyi yaptıktan sonra çantayı Ava'ya uzatıyor. "Üzerinizde gerçekten çok güzel durdu." Bana bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Teşekkür ederim." Ava yavaşça dönüyor ve ben kaşlarımı tekrar çatıyorum. Bu iş daha bitmedi. O elbise onun vücuduna girmeyecek. Evde olmadığımız sürece. Yalnız kalmadıkça. Ve hemen tekrar çıkarılacak. Bu kadın imkansız, sadece bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor. "Affedersiniz," diyor, heybetli bedenimin önünde durup beklentiyle bana bakarak.

Çantayı göstererek, "Az önce yüzlerce poundu boşa harcadın," diyorum. "O elbiseyi giymeyeceksin." Çok kızgıyım. Ama bir o kadar da zor. Bu çatışmayla baş edemiyorum. Penisim ve duyarlılığım savaş halinde.

"Affedersiniz, *lütfen*," diyor yavaşça.

Yana doğru bir adım atıyorum, o da yanımdan geçip dükkândan çıkıyor. Hemen peşine takıldım, nefesini ensesinde hissediyorum. "Sıfır." Onu bir ara sokağa çekip duvara doğru itiyorum ve yoksun bir erkek gibi öpüyorum. Ve tabii ki bir anlık acınası bir direnişten sonra benimle birlikte oluyor.

"O elbiseyi giymene izin vermeyeceğim," diye geveliyorum dillerimizin çırpınışları arasında.

"Bana ne giyip giyemeyeceğimi söyleyemezsin."

"Durdur beni."

"Bu sadece bir elbise."

"Bu senin üzerinde sadece bir elbise değil Ava. Onu giymiyorsun." Yüzünün her santimine öpücükler konduruyorum ve o da tartışmadan sıkılmış bir halde yorgunca nefes veriyor. En azından bu konuda anlaşabiliyoruz. Bıkkın olduğunu görebiliyorum, iç çekişi ağır ve duyulmak için. Ama benim gibi onun da kavga etmek istemediğini biliyorum. Ve onu kaybetme korkumun farkına vardığını hissediyorum. Beni yatıştırma ihtiyacının. Beni sakinleştirmek. Yakında, nedenini bilmek isteyecek.

"Pasta için teşekkür ederim," diye fısıldıyor sonunda. "Bir şey değil. Yedin mi?"

"Evet, çok lezzetliydi." Yanağıma sokuluyor ve içimi huzur kaplıyor. "Hesabını ödeyene kadar seninle daha fazla vakit geçirmemem gerekiyor." Ben kulağını ısırırken o beni sıkıca kavriyor. Birbirimizin kollarında, sakinlik yine bizim.

"Beni durdurmaya çalışan herkesi ezip geçerim." Neler yapabileceğimi gördü.
of.

"Neden bu kadar mantıksızsın?" diye soruyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.
krem elbise zihnimi işgal ediyor. Çok *mantıksız* krem *renge* elbise. "Ben
de sana aynı soruyu sorabilir miyim?"

Başını sallayarak yorgun bir ifadeyle bana bakıyor. "Ofise dönsem iyi
olacak."

"Seninle yürüyeceğim," diyorum, cevap alamayacağımı kabullenerek. Ama
daha sonra onun inatçılığı hakkında çok samimi bir konuşma yapacağımız zaman
bir cevap istiyorum.

"Yarı yolda. Patrick'in haberi olmadan müşterileri öğle yemeğinde ağırılıyor
görünemem, özellikle de borçlu olanları. Hesabını öde."

Tanrı aşkına. İlişkimizi patronundan daha ne kadar saklamayı planlıyor?
Belki de senin sırlarını ondan saklamayı planladığın kadar uzun süre. Yüzümü
buruşturuyorum. "Tanrı korusun Patrick parasını ödemeyen bir müşteri
tarafından beyninin sikildiğini öğrenirse."

Onun şok nefesi beni gülümsetiyor. Onu aptalca becermemi seviyor. Onu
daha sonra çok aptalca becermeyi planlıyorum. Sırtının küçük kısmına
dokunuyorum ve onu yönlendiriyorum, eline uzanıyorum, ama beni reddediyor,
geri çekiyor. Yardım edemiyor ama zorlanıyor. Homurdanıyorum ve bir hamle
daha yapıyorum.

Ve yine ıskaladım.

Yürüyor, ileriye odaklanmış, sessiz. Huysuz mu? Onu tekrar sahiplenmemi
beklediğini bilerek birkaç dakika bekletiyorum ve biraz rahatladığını
gördüğümde atılıp elini kazanıyorum ve tuttuğumdan emin oluyorum. Daha iyi.
Çok daha iyi.

Ofisinin hemen önünde bizi durdurdum ve onu görmek için bir duvara doğru
yürüdüm. Öğle tatilini bu şekilde geçirmeyi planlamamıştım. "Neden surat
asıyorsun?"

"Sebebi yok," diye hızlı ve sessiz bir şekilde cevap veriyor, eli saçlarını
çılginca karıştırıyor.

Onu geri çekiyorum. "Bana doğruyu söyle," diye emrediyorum, ama sessiz kalıyor, bana bakmayı reddediyor. "Cevap ver bana, Ava."

Yapmıyor ve ben sabırsızlanmaya başlıyorum. "Bu bir elbisenin üzerinde mi?" diye soruyorum. "Çünkü buna alışsan iyi olur. Sadece benim gözlerim, Ava."

Kaslarını kullanarak yanımdan geçiyor. "Sana ne?" diye soruyor çantasını omzuna atarken. "Ne de olsa sadece beni beceriyorsun." Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve ben hızla gözlerimi kırıştırıyorum, kaldırımda hareketsiz duruyorum, kafa karışıklığımı çözemiyorum. *Sadece onu mu beceriyorum?*

Hangi gezegende yaşıyor bu? *Siktiğim* kadınlara böyle davrandığımı mı sanıyor? Beni erken mezara koyacak, bu gidişle alkolden çok daha erken. Yani hecelememi mi istiyor? Çoktan söylediğime eminim, ama şüpheyeye mahal vermemek için . . .

Ofisinin kapısına doğru ilerliyorum -patronunun canı *cehenneme*- ve onu telefonuyla uğraşırken, elleri masasındaki çeşitli kâğıtları karıştırırken gördüğümde eşikte aniden duruyorum.

"Evet, e-postanı ben de aldım," diyor ve içime kötü bir his yerleşiyor. "Senin için bazı planlar hazırlayacağım." Başını sallıyor, bir tahtayı eline alıp tarıyor. "Evet, elbette. Belirli bir gün var mı?" Bir baş daha sallıyor. "Tamam, Bay Van Der Haus."

Sırtım dimdik oluyor ve Ava gözlerini masasının üzerinde gezdirerek oyalanmaya devam ediyor. "Güle güle, Mikael."

Ve işte orada. Mikael. İlk isim terimleri başlangıçtır. Aynı zamanda son.

Şimdi kendini kaptırmış, elleri tasarımların, dosyaların üzerinde geziniyor, zihni fikirlerle dönüyor. Kapıya uzanıp tekrar açıyorum ve yüksek sesle kapatıyorum. O hala kafasını kaldırmıyor ama iş arkadaşı kaldırıyor ve gözleri mutlulukla parlıyor.

"Ava." Kalemimi fare altlığına vuruyor, başını eğiyor. "Senin için biri var."

Yukarı bakıyor.

Ve sandalyesine geri uçar.

Masasına yaklaşıkça endişeli gözleri daha da büyüyor. "Bayan O'Shea," diyorum sakince.

"Bay Ward," diye nefes alıyor ve etrafına dikkatle bakıyor. "Oturmak isteyip istemediğimi sormayacak mısınız?"

"Lütfen." Titreyen eliyle sandalyelerden birini işaret ediyor ve ben aşağı inerken soru dolu gözlerle bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bir faturayı ödemeye geldim, Bayan O'Shea," diyorum gülümseyerek.

"Oh." Katil ışınımı takdir etmiyor. "Sally, Bay Ward'la ilgilenir misin lütfen?" Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ödenmemiş hesabını kapatmak istiyor."

İnanılır gibi değil. Gerçekten öyle.

"Elbette," diye yanıtlıyor Sally arkamdan.

"Sally sizinle ilgilenecek Bay Ward," diyor Ava soğukkanlılıkla, dengesini bulmuş gibi.

"Sadece sen," diye onaylıyorum, gözlerini kapatıp fazladan havaya ihtiyacı varmış gibi derin nefes aldığında kaşlarını çatıyorum. Sonra patronunun arkadan yaklaştığını fark ediyorum ve hareketleri anlam kazanıyor.

"Ava?" diye soruyor, beni bir kez daha süzerek.

"Patrick." Elindeki kalemi bana doğru tutarken gülümsemeye zorluyor. "Bu Bay Ward. Malikânenin sahibi." Gözleri benimle konuşuyor ve ben oradaki mesajı görüyorum. Yalvarıyor ve ilk kez neden bu kadar endişeli olduğunu düşünüyorum. Patrick Peterson bir pislik mi? Bir müşteriyle ilişkiye girdiği için onu kovar mı? "Bay Ward," diyor. "Patronum Patrick Peterson'la tanışın."

"Ah, Bay Ward," Peterson şarkı söylüyor. "Yüzünüzü tanıyorum." Elini uzatıyor, ben de ayağa kalkıp kabul ediyorum.

"Lusso'da kısa bir süre tanıştık."

"Evet, çatı katını satın aldınız," diye mutlu bir ses tonuyla konuştu. Zamanında pek çok iş adamıyla muhatap oldum. Bazıları havalıydı, elleri kolları bağlıydı.

Diğerleri ise çok şeffaf. Buradaki de çok şeffaf. Servetime ortak olmak istiyor.

Sally yaklaşıyor ve Peterson elindeki kağıtları kaptığında ayakları neredeyse yerden kesiliyor. "Bay Ward'a bir içki ikram ettiniz mi?" diye soruyor ve Sally'nin yüzündeki paniği görüyorum. Zavallı şey. Belli ki sinirli bir mizacı var. Ona bağırdığım için duyduğum suçluluk intikam duygusuyla geri döndü.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," demek için acele ediyorum. İçki istemiyorum. Kız arkadaşımın aramızdaki küçük bir meseleyi halletmek istiyorum. "Sadece hesabımı kapatmaya geldim."

"Sırf bunun için acele etmemeliydin." O gülüyor, Ava alay ediyor ve ben gülümsüyorum.

"Uzaklardaydım." Teknik olarak, bu doğru. Perilerle birlikte uzaklardaydım. "Ekibim gözden kaçırmış."

"Son derece makul bir açıklaması olacağını biliyordum," diyor Peterson, ödenmemiş ödememden hiç rahatsız olmuş görünmüyor. Ama Ava'ya bu konuda zorluk çıkardığını düşünmek ve sonuç olarak, şimdi burada oturup sorun bile olmaması gereken bir sorunu çözmek zorunda kalmak beni son derece sinirlendiriyor. "İş miydi yoksa zevk mi?"

Kendime engel olamıyorum. Ava'ya karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Oh, kesinlikle zevk." Korkunç bir şekilde kızarıyor ve ben de eğlencemi dizginlemek zorunda kalıyorum.

"Hazır buradayken Bayan O'Shea ile bazı randevular ayarlamak istiyorum," diyorum. "Bu konuda hızlı bir geri dönüş almamız gerekiyor."

"Kesinlikle. Bir tasarım mı arıyorsunuz, yoksa tasarım danışmanlığı ve proje yönetimi mi?"

Ava başını sallıyor. Ne olacağını biliyor. Ben kimim ki onu hayal kırıklığına uğratayım? "Tüm paket," diye onaylıyorum ve Patrick Peterson heyecanlı alkış sesiyle neredeyse ölüyü diriltiyor.

"Süper! Seni Ava'yla bırakayım." *Evet, lütfen.* "Sana iyi bakacaktır." Elini uzatıyor ve Ava'nın masasının üzerinde kıpırdanışını izleyerek elini tutuyorum.

"Yapacağını biliyorum," diyorum sessizce, gözlerimi ayırıp ona bakarak ve sandalyemden kalkarak. "Bana şirketinizin banka bilgilerini verirseniz, hemen bir banka transferi ayarlayacağım. Ayrıca bir sonraki aşama için de ön ödeme yapacağım." *Böylece Ava'nın sırtına binmek zorunda kalmazsın.* "Gelecekteki gecikmeleri önleyecektir." *Ve akıl sağlığımı.*

"Sally'ye senin için not almasını söyleyeceğim." Çok memnun bir şekilde ofisine geri döner. Şimdi, o zaman. Konumuza dönelim.

Sandalyeye çöküyorum ve tüm dikkatimi Ava'ya veriyorum. Biraz transa geçmiş durumda ama hemen büzülmüş dudaklar ve daha önce gördüğüm tüm pis bakışlara rakip olacak bir yüzle karşılaşıyorum. "Ne zaman boşsun?" diye soruyor.

Kolay. Her günün her saatinin her dakikasının her saniyesi. "Ne zaman geldin?"

"Seninle konuşmuyorum," diye tersliyor. "Benim için çılgılık atmaya ne dersin?"

Geri çekiliyor. "İkisi de değil."

Yanlış. Çok yanlış. "Bu işimizi biraz zorlaştırabilir," diye mırıldanıyorum, beni kötü defterinde tutmaya çalışmasından büyük bir zevk alarak.

"İş için mi, Bay Ward," diye soruyor, "yoksa zevk için mi?"

"Zevk, sonuna kadar."

"Seninle seks yapmam için bana para ödediğinin farkındasın değil mi? Bu da beni bir fahişe yapar."

Bunu bana neden yapıyor? Her zaman, o lanet ağzıyla anı mahvediyor. Onu öpmeyi bu kadar çok istemeseydim, ağzını dikedim. İlerliyorum, tehditkâr bir şekilde yaklaşıyorum. "Kapa çeneni, Ava. Ve bil diye söylüyorum, daha sonra çılgılık atacaksın" -Onaylarcasına başımı sallıyorum, arkama yaslanıyorum -"Arkadaşlık kurduğumuzda."

Tamamen bıkkın görünüyor. Ve sonra gülüyor. "Komik bir şey mi var?"

Ağır bir el hareketiyle günlüğünü karıştırmaya başlar. "Evet, hayatım. Seni ne zaman yazayım?"

Kalem mi? Hiç sanmıyorum. Masasını tarıyorum ve aradığım şeyi bulup alıyorum ve ona uzatıyorum. "Hiçbir yere kalemle yazılmak istemiyorum," diyorum sessizce. "Kalem silinebilir." Yavaşça, temkinli bir şekilde yukarı bakıyor, gözleri siyah keçeli kalemde. *Sadece sen beni silmeye çalışıyorsun Ava.* "Her gün."

"Her gün mü?" Gülüyor. "Bu kadar aptal olma."

Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Kapağı kaldırıyorum ve günlüğünü yanıma kaydırıyorum, bunu yaparken ellerimizin sıyrıldığından emin oluyorum. Nefes alıyor. Gülümsüyorum.

Sayfa sayfa ilerlemeye başlıyorum, günlüğünü haftanın her günü adımla dolduruyorum. Cuma gününe geldiğimde gülümsedim. "O zaman zaten benimsin."

Pazartesi günü sayfada saat 10'da bir randevu yazıyor ve ben de bunu kanıtlamak için silgiye uzanıp ismi siliyorum. Gitmiş. Sanki hiç orada değilmiş gibi. Kalem silmeye çalışsın da görelim.

Ava sözcüklere sıkışmış bir halde bakarken ben sayfayı daldırıp çıkarıyorum ve gülümsüyorum. Böylece bir sonraki haftaya geçiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda, yazmamı durdurarak.

Şaşkın yüzüne bakıyorum. "Randevularımı ayarlıyorum."

"Hayatımın sosyal yönlerini kontrol etmekten yeterince mutlu değil misin?"

Kontrol etmek mi? Ben değil Kontrol ediyorum. Burada kesinlikle Hayır bulunabilecek herhangi bir yerde kontrol.

"Beni becermek için randevu almadığını sanıyordum."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye h o m u r d a n ı y o r u m . "Sana daha önce de söyledim Ava. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ne için?"

"Seni tutmak için," diye açık yüreklilikle cevap veriyorum ve eğer bu, bunu ifade etmiyorsa, o zaman ne yapacağımı bilemiyorum.

Ama Ava'ya özgü bir şekilde, meydan okumasını serbest bırakmaktan kendini alamıyor. "Ya tutulmak istemiyorsam?"

Onu dinleyn. Kimi ikna etmeye çalışıyor? Kendisini mi? Beni mi? Ona duşta mırıldandığı sözleri hatırlatmalı mıyım? Ya da arabadaki sarhoş sözlerini? Tam bir samimiyetten başka hiçbir şey burada işe yaramaz. "Ama biliyorsun," diyorum. "Benim tarafımdan. İşte bu yüzden bana neden karşı koyup durduğunu anlamakta zorlanıyorum." Günlüğüne geri dönüyorum ve yılın geri kalanı boyunca her bir günü yazmayı bitiriyorum ve o tüm bu süre boyunca sessiz kalıyor.

İşim bittiğinde kitabı kapatıyorum ve memnun bir şekilde ayağı kalkıyorum. Buradaki işim bitti. "İşin ne zaman bitecek?"

"Altı gibi," diye fısıldıyor, biraz sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyor.

"Ish," diye taklit ederek elimi uzatıyorum. Bir süre elime bakıyor, kendini hazırlamaya çalışıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ama dünyadaki tüm zaman beni fiziksel temasa verdiğim tepkiye hazırlayamaz. Sarsılıyorum. O da sarsılıyor, gözleri benimkilere kayıyor. Bunu nasıl inkâr etmeye çalışabilir ki? Yavaşça geri çekiliyorum, dokunuşumu teninde gezdiriyorum, bedenim alev alev yanıyor. "Gördün mü?" Sessizce söyledim ve o yutkundu. Evet. Görüyor. Görüyor. Ama buradan bir an önce çıkmazsam Ava'nın patronu ve iş arkadaşları büyük bir şovla karşılaşacaklar.

Kanıtlamaktan bıktığım şeyi kanıtlamaya devam etmek için birkaç saat daha beklemem gerekecek.

Ava için birkaç parça ve yeni koşu ayakkabıları almak için şehrin karşısındaki bisiklet mağazasına gittikten sonra öğleden sonranın geri kalanını yakındaki bir kafede kahve içerek geçirdim. Ve birkaç temel ihtiyaç daha.

John ısrarla arıyor ve ben ondan kaçıyorum. Bugünlerde sadece bir sorun olduğunda arıyor. Benim de yeterince sorunum var ve özellikle bir tanesi zihnimi tebeşir tahtasındaki çiviler gibi tırmalıyor.

Mikael Van Der Haus.

Ava'ya bir hamle yapmayı aklımdan bile geçirirse, kendimi tutmayacağım. Bu yapacağı son şey olur. Lanet olsun, bu dünya neden bu kadar küçük olmak zorunda?

Beş on beş ile beş elli arasında Ava'nın tüm iş arkadaşlarının teker teker ofisten çıkışını izliyorum. Saatime bakıyorum, sabırsızlığın beni ele geçirdiğini hissediyorum. Hangi cehennemde bu kız? John'dan bir mesaj geliyor.

Lanet telefonuna cevap ver yoksa seni fena döverim, seni cahil orospu çocuğu.

Hemen çalıyor ve hemen cevap veriyorum. Aptal değilim. "John," diye iç geçiriyorum ve konuşmadan önce hattın homurdanıyor.

"Son teslim tarihine kadar çalışıyorum. Bu sözleşmelerin imzalanması gerekiyor, aksi takdirde yeni gözetim şirketi ekipmanı sipariş edemez ve kurulum bir ay daha ertelenir. Sizi bilmem ama ben Malikane'nin güvenliksiz kalması fikrinden hoşlanmıyorum. Ve Sarah'nın vergi beyannamelerini hazırlayabilmesi için hesapları imzalaman gerekiyor. O yüzden o lanet kışını buraya getir ve lanet olası kağıtları imzala, evlat."

"İyi günler mi?" Masaya bir yirmilik atıp sandalyemden kalkarak soruyorum.

"Beni test etme Ward."

"Ama Ava yanımda," diye sızlanıyorum, bu teknik olarak doğru olmasa bile. Yine, hangi cehennemde o? "Sabah yaparım-"

"Yap. Yapma. Test Etme. Beni." Hat kesiliyor ve John'un sözlerindeki saf tehdit yüzümü bozguna uğrattıyor. O haklı. Ne Malikâneyi ne de üyeleri bu kadar savunmasız bırakma riskini alamam. Güvenliğimiz halkımız için büyük bir güvence. "Siktir et," diye mırıldanarak bisikletime doğru yürüdüm, gözlerim Rococo Union'ın kapısından hiç ayrılmadı. Gidişini çoktan kaçırdım mı? İmkânsız. Bakışlarım onun ofisine o kadar odaklanmıştı ki gözbebeklerim ağrıyordu.

Sonra kapının açıldığını görüyorum ve geri çekilip kapıyı arkasından kapatıyor. Anında gülümsedim. Kaskımı takıp bisikletime atlıyorum, onu çalıştırıyorum ve çılgılık atarak yolun karşısına geçiyorum. Ava ürkmüş bir kedi gibi sıçırıyor, hızla dönüyor.

Kaskımı çıkarıyorum ve kaldırımda ona katılıyorum. Suratını asması pek hoşuma gitmedi. "İşte iyi bir gün müydü?"

"Pek sayılmaz." İfadesi saf, horoz kesen bir küçümseme. Hâlâ huysuz mu? Sonra elindeki saçma elbisenin asılı olduğu çantayı görüyorum.

Öldür onu.

Birkaç dakika düşündüm, seçeneklerimi gözden geçirdim. Sadece bir seçenek var. Dikkatini şikayetinden uzaklaştırmak.

Ön kolunu okşayıp eline doğru ilerliyorum. Hoşnutsuzluğuna rağmen tüm vücudum ısıldıyor. "Daha iyi yapabilir miyim?"

"Bilmiyorum; sen yapabilir misin?"

Aptalca bir soru. Yapabileceğimi biliyor ve bunun onu hem heyecanlandırıldığını hem de kızdırdığını biliyorum. "Sanırım kesinlikle yapabilirim." Bayıltıcı gülümsememle ona bakıyorum. Yumuşuyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum, teninde hissedebiliyorum ve gökyüzüne bakışına bakılırsa, tenimize dokunmanın gücü altında ezilmemek için kendini zor tutuyor. "Her zaman daha iyisini yapacağım." Her şeyi düzelteceğim. Her zaman. "Bunu unutma."

Yüzü hemen inanmaz bir ifadeye büründü. "Ama en başta sen boktan hale getirdin."

"Elimde değil," diye mırıldanıyorum, biraz eğilmezsem asla yolumuza devam edemeyeceğimizi kabullenerek. Ve devam etmek istiyorum. Malikâneye, sonra da yatağıma. Yeniden bağlanmamız gerek. Düzgün arkadaşlıklar kurmalıyız. Baloncuğumuzu tekrar kapatmalıyız, çünkü bizim baloncuğumuzda müdahale yoktur. Göğsümdeki o korkunç his artık yok. Güvendeyiz.

"Tabii ki yapabilirsin," diye haykırıyor.

Çok yanılıyor. Ava söz konusu olduğunda, bulmaya enerjim veya eğilimim olsaydı bulabileceğim herhangi bir nedenden çok daha güçlü bir gücün merhametine kalıyorum. Ki yok. Çaresizlik tarafından yönetiliyorum. Korku tarafından yönlendiriliyorum. Öyle olmak istemiyorum. Öyle işte ve o da hemen her konuda bana karşı çıkarak bu duruma yardımcı olmuyor. "Hayır, seninleyken elimde değil." Ama eğer rahatlırsa ve bu tuhaf, amansız açlığı sürekli beslerse yapabilirim. Lafi açılmışken... "Buraya gel." Onu bisikletimin yanına götürüyorum ve çantayı açtığımda kaşlarını çatıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, ses tonunda belirgin bir endişe var.

"Bunlara ihtiyacın olacak." Oldukça çekici bir çift deri pantolonu çıkardım ve ona sundum. Farkına varmak ona bir tuğla gibi çarptı. Kelimenin tam anlamıyla.

Başını sallayarak geri sıçradı. "Jesse, o şeye binmeyeceğim."

Yanlış. Kesinlikle o şeye biniyor ve sırtıma yaklaştığı her saniyeyi seveceğim. Dizlerimin üzerine çöküp pantolonumu silkeliyorum. "Giy."

"Hayır."

Başımı kaldırıyorum, onunla güreşmeye hazırım, ama yüzünü kaplayan gerçek endişe beni durduruyor ve ayağa kalkmamı, yaklaşmamı, yüzünü hissetmemi sağlıyor.

"Beni dinleyin hanımefendi," diye fısıldıyorum usulca. "Gerçekten sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Beni korkutuyorlar," diye mırıldanıyor, bana bakıyor, istediği güvenceyi arıyor. Buldu da. Ben buradayım.

Yüzümü onunkine yaklaştıırken içimden gülümsüyorum, bana doğru eğildiğini hissediyorum. Yakınlaşmak istiyordum. "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

Yapmamalısın.

Yutkunuyorum ve bu düşüncüyü bir kenara atıyorum, çömelip sevimli kırmızı ayakkabılarını çıkarmadan önce burnuna hafif bir öpücük konduruyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, verdiği cevaba şaşırdım. *Bana güveniyor.* Ona karşı davranışlarım biraz ... yoğun olsa da.

Yavaşça onu tepeden tırnağa koruyucu derilerle kaplıyor, kelimenin tam anlamıyla pamuklara sarıyorum, Jake'in kulağında neden mağazadayken kendime de almadığımı soran rahatsız edici sızlanmasını duymazdan geliyorum. Bu bana bir düşünceye bile mal olmadı. Hiç düşünmedim. Pervasızca, biliyorum, ama kendime özen gösterme duygusunu uzun zaman önce kaybettim. Ama şimdi?

Kesinlikle deri bir şeyler almalıyım.

"Saçındaki tokaları çıkar," diyorum, eşyalarını toplarken, yeni elbisesine bu kadar sert davrandığım için beni azarlamasını bekliyorum. Elbise çok yakında kaybolacak.

"Derilerin nerede?" diye soruyor, elleri saçlarında etrafı yokluyor, orasından burasından tutamaklar çıkarıyor. Aklım karışıyor, çünkü sadece

sorusundan değil, Lusso'nun lansman gecesinden sonra saından milyonlarca Şey kopardığım inanılmaz anılarla dopdolu olduğum için.

"Onlara ihtiyacım yok," diyorum düşüncesizce. "Neden, sen yok edilemez misin?"

"Hayır, bayan, kendi kendini imha edebilir."

Kaşları anında çatılıyor, benim pişmanlığım da öyle. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Yok bir Şey." O bana meydan okumadan önce kaskını hızla takıyorum, vizörü kaldırmadan önce tam oturduğundan ve güvenli olduğundan emin oluyorum. Gözlerini tekrar gördüğüm anda, yaptığım hatadan kaçınma umudumun boşa gittiğini anlıyorum.

"Koruyucu giysiler giymelisin," diye homurdanarak önünü işaret ediyor. "Beni zorluyorsun."

"Seninle risk almaya hazır değilim." *Çünkü sen değerlisin ve ben değilim.* "Her neyse..." Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, deri kaplı kışına küçük bir tokat atarak devam ediyorum, "Çok seksi görünüyorsun." *Ama dantel içinde daha seksi.* Çantasını vücuduna doğru sarkıtırım. "Ben bindiğimde sol ayağını mandalın üzerine koy ve sağ bacağını sallla, tamam mı?" Kaskımı takıp bisikletime biniyorum. Öne doğru bir adım atıyor ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir zarafetle arkaya biniyor.

"Kendimi çok yüksek hissediyorum."

"İyisin," diyorum ona dönüp bakarak. "Belime sarıl ama çok sıkı değil. Eğildiğimde benimle birlikte hafifçe eğil ve durduğumda ayaklarını yere koyma. Onları mandalların üzerinde tut. Anlaşıldı mı?" Başını sallıyor ve ben de endişenin ardındaki heyecanı görerek gülümsüyorum. "Vizörünü indir," diyorum, benimkini yerine koyarken o da aynı Şeyi yapıyor, sırtıma yerleşiyor, kalçaları beni çevreliyor. Bu, sürüş heyecanını yepyeni bir seviyeye taşıyor.

Motoru çalıştırıp yola geri dönüyorum, trafiği kontrol ettikten sonra alışılmadık bir şekilde yavaşça kenara çekiyorum.

Bunu sorgulamıyorum. Sorgulamama gerek yok. Değerli bir yük taşıyorum.

Şimdiye kadarki en hızlı yolculuk gibi geliyor. Bana sarıldığı her saniyenin tadını çıkarıyorum ve Malikane'nin kapıları görüldüğünde, hayatımın en iyi yolculuğunun sona ermesine içerliyorum. Peki ya Ava? Hoşuna gitti mi? Beni tekrar şımartacak mı?

Durduğumuzda nazikçe "İn bakalım," diye emrediyorum, vizörümü kaldırıp arkama bakıyorum. O iniyor, ben de sehpayı tekmeleyip bacağımı sallıyorum ve kaskımı kenara koyuyorum.

Elim dalgalarımın arasında dolaşiyor, karışmış saçlarımı düzeltmek için değil, gergin olduğum için. Benimle ata binmeyi sevmesini istiyorum, çünkü o yeni huzuru tekrar yaşamaya ihtiyacım var. Kararsızca kaskını başından kaldırıyorum ve yüzü yavaşça beliriyor. İfadesiz ve kalbim sıkışıyor. Ama sonra sırtıyor, gözleri parlıyor ve kollarıma dalıyor, sanki bana yapışmayı çoktan özlemiş gibi her uzvunu etrafıma sarıyor. O kadar mutluyum ki ağlayabilirim.

"İşte o sırtış," diyorum, kaskını bisikletimin selesine koymak için geri uzanıyorum, böylece onu iki elimle tutabiliyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Uzaklaşıyor, gözlerimi buluyor ve sonra beklemediğim *ya da* hazırlıklı olmadığım bir şeyle beni vuruyor. "Ben de bir tane istiyorum."

Ne dedin? Hayır, bekle, bu planımın bir parçası değildi. "Unut gitsin," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım. "Hayatta olmaz." Zaten olduğumdan daha gergin bir enkaz olacağım. "Asla, hayatta olmaz." Tanrım, ne düşünüyordum ki? "Sadece benimle."

O eğleniyor. Ben eğlenmedim. "Bayıldım," diyor, beni kendine çekiyor, uzun, kalıcı, sıcak bir öpücük veriyor. "Teşekkür ederim."

Mırıldanıyorum, kendimi bundan sonra yeni bir sürüş tarzına teslim ediyorum. Deri *ile*. Muhtemelen kendimi korumak için de bir şeyler alacağımı düşünürsek. *Beni değiştiriyor*. Bir gün kendimi sevebilir miyim diye merak ediyorum. Bunu yapabilir miyim? Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyor.

Adamım, başımın üzerinde kocaman bir kara bulut asılı olsa da, geçit törenimin üzerine yağmayı beklese de - bu yüzyılın en hafif deyimidir

-Bu beni umutlandırıyor. Belki bu pislik sonunda huzuru bulabilir. Mutlu olabilir. "Rica ederim bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Neden buradayız?"

"Halletmem gereken birkaç şey var." Sinir bozucu bir şekilde. "Biz buradayken bir şeyler yiyebilirsiniz." Taktiksel davranıyorum, Lusso'ya döndüğümüzde yemek için zaman kaybetme ihtiyacını azaltıyorum. Bu zamanı akıllıca kullanabilirim. "O zaman sizi eve götürüyorum hanımefendi." Onu yere yatırıyorum ve yanağındaki saç tellerini alıyorum.

"Yanımda hiçbir şey yok," diyor, sanki bu bir sorunmuş gibi. Sorun değil. Ava henüz bunu bilmiyor.

Boğazımı temizliyorum ve tepkiye hazırlanıyorum. "Sam burada," diyorum ona, önden gidip onu yanıma çekerek. "Kate'in evinden bazı eşyalarını getirdi."

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir karşılık ya da meydan okuma almadım. Bu ferahlatıcı. Sonunda bir atılım mı yapıyoruz?

Malikâneye girdiğimizde vücudumun gerildiğini hissediyorum, gürültü bu akşamın ne kadar yoğun olduğunun iyi bir göstergesi. Öyle olacağını biliyordum -Perşembe günleri hep öyledir. Ofisime doğru hızlı adımlarla yürürken, her yönden ve her insandan bize yönelen bakışları görmezden gelerek gözlerimi dört açıyorum. Kedi resmen çantadan çıktı. Evet, biriyle görüşüyorum. Bunu büyütmeyelim.

"İyi akşamlar," diye mırıldanıyorum, bacaklarım daha hızlı hareket ediyor, bizi spot ışıklarından kurtarmaya hevesliyim. Kadınlardan gelen kaş çatmalar denizinden hoşlanmıyorum ve erkek üyelerin yüzlerindeki ilgi dolu bakışlardan kesinlikle *nefret ediyorum*. Ava'nın elini tutuşum sıkılaşıyor, gözlerim daralıyor ve uzaklara uyarı bakışları fırlatıyorum.

"Jesse."

Başımı kaldırıp baktığımda John'u ofisimin kapısında görüyorum, kaşları sargılarının tepesini aşmış.

Ava'yı ofisime götürüyorum, güvenli bir şekilde, malikânemin üyelerinden uzakta. "Herhangi bir sorun var mı?" Bir an için kendimi unutarak soruyorum.

"Ortak odada küçük bir sorun vardı, şimdi çözüldü," diye cevap veriyor, belli ki kendini de unutmuş. Ona bir bakış fırlatıyorum. "Birisi biraz heyecanlandı," diye devam ediyor ve sonra beyninin kendisini yakaladığı saniyeyi görüyorum. Ben şaşkınlıkla ona bakarken John Ava'ya bir bakış fırlatıyor, Ava'nın meraklı gözlerini profilimde hissediyorum.

"Her şey yolunda," diye gürlüyor. İçimden gülüyorum. Öyle mi? "Ben gözetleme odasında olacağım." Hızla dışarı çıkıyor ve beni yaklaşan sorgulamayla baş başa bırakıyor. Düşün.

Düşün, düşün, düşün.

"Ortak oda nedir?"

Saçmalık.

Ceketinin yakasından tutup onu kendime doğru çekiyorum, hızlıca çantasını çıkarıp ağzına saldırıyorum. "Seni deri içinde seviyorum," diye nefes alıyorum ceketini çıkarırken. Göz açıp kapayınca ve kalbi küt küt atmaya başlayınca kadar benim oluyor. "Ama ben seni dantelle seviyorum." Pantolonunun beline uzanıyorum ve fermuarı hızla çekiyorum. "Her zaman dantelli."

"Yapacak işlerin olduğunu sanıyordum," diyerek yüzüme tükürdü.

İş mi? Çalışıyor muyum? Onunlayken nefes almayı bile zor hatırlıyorum, bu yüzden başka bir şey hatırlamak imkansız. Ava'ya ihtiyacım var. Onu eve götürene kadar beni ayakta tutacak bir şeye. Onu kaldırıp masama taşıyorum ve gözlerindeki sevinç beni daha da kamçılıyor. Botlarını çıkarıp dalıyorum, yaklaşıyorum. Gözleri beklentiyle dolup taşıyor. Eminim benimkiler de aşkla yüzüyor olmalı. "Bekleyebilir." Hiçbir şey ondan daha önemli değil. Keşke o da benimle ilgili aynı teoriyi benimseseydi. Her şey ol ve her şeyi bitir.

Sırt üstü yatmasına yardım ediyorum ve bir an için masamın üzerine yayılmış mükemmelliğini içime çekiyorum. "Beni deli ediyorsunuz, bayan." Sesim

boğuk. Titriyorum, parmaklarım bluzunun düğmeleriyle boğuşuyor. "*Beni deli ediyorsun.*"

Avuç içim göğsüyle buluşuyor ve vücudunun sıcaklığı içime işliyor. *Onu* çıldırtıyor muyum? O burada, masama yayılmış, omurgasını eğiyor, etini dokunuşuma itiyor, beni kışkırtıyor. Ve ben *onu* çıldırtıyorum?

Gözlerim onun güzel göğüslerini örten dantel kaplara takılıyor. "Demek birbirimiz için yaratılmışız," diye ilan ediyorum, onları yolumdan çekerek. Nefes alış veriş hızlanıyor ve ona bakıyorum, *bu konuda* benimle savaşılmaya hazır olup olmadığını sormak için çaresizce? İtiraz etmeyeceği tek şeyin bu olduğunu biliyorum. Çünkü benim gibi, biz varsak, başka hiçbir şey yoktur.

"Muhtemelen," diye fısıldıyor.

"Bu konuda 'muhtemelen' diye bir şey yok." Bir kolumu sırtının altına kıvrıp onu kaldırıyorum, ağzım boynuna odaklanıyor, yalıyor, ısırıyor, emiyor ve öpüyorum. Tembelce yüzüne doğru ilerlerken, dilim teninin ateşinde yanarken, en uzun, en güzel, en memnun iç çekişini yapıyor. Aletim ağlıyor. Kalbim şarkı söylüyor. Tenim alev alev yanıyor.

Kahretsin, kadın, senin için deliriyorum. Onun içinde olmalıyım, onu hissetmeliyim, öpmeliyim, daha çok düşmeliyim.

Ofisin kapısı açılıyor ve Ava'yı göğsüme yaslayıp üzerini örtüyorum. Şaşkın gözlerimi çevirdiğimde Sarah'yı kapıda bizi içeri alırken buluyorum. *Ne oluyor lan?*

"Oh, üzgünüm." Hiç de üzgün değil. Onu lanet bir kitap gibi okuyabiliyorum.

"Tanrı aşkına, Sarah," diye homurdanıyorum, boşuna öfkemi kilitli tutmaya çalışıyorum

Aşağı. "Tak!"

O etkilenmez. Asla. "Sonunda onu deri giydirebildin demek?" diye çıkışıyor ve arkasından kapıyı çarparken ağzım açık kalıyorum. Bugün herkesin ve onların kaçak memelerinin nesi var böyle?

"Ne demek istedi?" Ava kucığımda kıpırdanıyor, belli ki artık rahatsız. Onu suçlayamam. Sarah'nın samimiyeti için çok fazla. I

bilmeliydim. O bir sürtük, hep öyleydi, hep öyle olacak. Kurtuluşuma bu kadar baēlı olmasaydım, onu kıcına tekmeıı basardım.

"Hiçbir şey," diye homurdandım. "Boş ver onu, komik olmaya çalışıyor." Lanet olsun, Ava'yı oturtup itiraf etmem gerekiyor.

Onu masamdan indiriyorum, gēslerini örtüyorum, bluzunun dēmelerini ilikliyorum ve deri pantolonunu çıkarıyorum. Ve tüm bu süre boyunca kendi kendime cesaretlendirici sessiz sözler söylüyorum. Nereden bařlayacaēım? Nasıl aıklayacaēım? Ve daha da önemlisi, tüm bunları nasıl karşılayacak?

Onu giydirirken beni izlediēini hissedebiliyorum ve ilişkimizin tarihinde ilk kez beni incelemesinden hiç zevk almıyorum. Yanından ayrılıp çantasını alıyorum, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarının dibine yerleştiriyorum. *Konuşmaya başla Ward*. Yine de kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Masamın etrafında dönüyorum ve sandalyeye ckyorum, bacaklarım kararsız hissediyor. Hiç bu kadar korkmuş muydum? Kesinlikle hayır. Jake'i kaybettiēimde korkmamıştım, çok şaşırmıştım. Rosie'yi kaybettiēimde korkmadım, yıkılmıştım. Bıçak karnımı deldiēinde korkmadım, hissizleşmiştım. Ne de olsa bunu ve daha fazlasını hak etmiştım. Korku hiçbir zaman varlıēımda yer almadı, ama şimdi intikam için burada. Daha önce kaybettiēim gibi kaybedeceēimden korkuyorum. Karanlık koyulaşıyor. Acı yoēunlařıyor. Suçluluk duygusu felç ediyor.

Ava'yı bluzunu içine sokarken dikkatle izliyorum, biraz gc toplamak için derinlere iniyorum. "Ne?" diye soruyor, başını hafifçe yana eēerek.

"Hiçbir şey." Ben durduramadan ıktı. O gücü hiçbir yerde bulamıyorum. "A mısın?"

"Ish," diyor omuzlarını sevimli bir şekilde zıplatarak.

şu anda kendimi hiç mutlu hissetmesem de gülümsememe engel olamıyorum. Onu kandırırken nasıl gerçekten mutlu olabilirim ki? "Ish," diye fisıldııyorum ve o da hafifçe gülümsüyor. Kalbim parçalanıyor. Sadece bizim için son olabilecek şeyden kaçınmaya bu kadar umutsuzca ihtiyaım yok, aynı zamanda ona neden olacaēımı bildiēim acıdan da kaçınmam gerekiyor. Kahretsin, berbat bir durumdayım ve bunu nasıl dzelteceēime dair hiçbir fikrim yok. Onu ne kadar sevdiēimi göstermek dışında. Bu beni kurtaracak mı? Kurtarabilirim.

Tek umudum bu çünkü ona sunacak başka bir şeyim yok. Sadece ben, olduğum gibiyim ve onun için deliriyorum. "Biftek güzelmiş," diyorum tıkanan boğazımı temizleyerek. "İster misin?" Başını sallıyor ve ben de siparişi söylüyorum. "Ava biftek istiyor."

"Elbette," diyor Pete. "Nasıl pişirilmesini ister?"

"Bifteğinizi nasıl istersiniz?"

"Orta boy, lütfen."

"Orta boy, yanında yeni patates ve salata." Başıyla onaylıyor ve ben de içten içe gülümsüyorum. Onu çok iyi tanıyorum. "Ofisimde ... ve biraz şarap getir ... Zinfandel. Hepsi bu kadar. Evet. Teşekkür ederim." Telefonu kapatmadan önce John ve Sarah'yı birkaç kez daha hızlıca arıyorum. Ava hâlâ ayakta, kaşlarımı çatarak kanepeyi işaret ediyorum. "Otur."

"Meşgulsen gidebilirim."

Tam olarak nereye? "Hayır, otur."

O sakinleşiyor ve ben de buraya yapmaya zorlandığım işe devam ediyorum. Masamdaki her şeyin her yerde olması dışında, Ava'nın tahta üzerinde kıpırdanması sonucu etrafa saçılan kağıtlara bakarken iç geçiriyorum. Bu işleri oldukça geciktirecek. Dağınık da olsa hâlâ yığılı duran ciltli bir kâğıt yığını görüyorum. En üstte John'un dağınık el yazısıyla yazılmış, okumamı ve imzalamamı emreden bir not var. Toparlıyorum ve sayfaların düzenli olduğundan emin olmak için arada bir yukarı bakarak göz gezdiriyorum. Her seferinde, her ne yapıyorsa onunla meşgul olduğunu görüyorum. Çok sessiz. Güzel. Ben çalışırken Ava'nın burada olması güzel.

Pete, Ava'nın bifteğiyle geliyor ve ben kanepeyi işaret ediyorum, gözlerim şarap şişesine takılıyor. Koca bir şişe. Belli ki açık konuşmamışım. Şarap yerine *bir* bardak demeliydim.

Pete'i Ava'nın yemeğini servis etmesi için bırakıp dikkatimi gözetim sözleşmesine ve önerilen kamera yerleşimlerine veriyorum. Her şey iyi görünüyor. Zaman aralığı? Harika. Maliyet? Aptalca ama gerekli. Bir kalem aldım ve karaladım

Son sayfayı geçtikten sonra ayağa kalkıp Ava'nın arkasına geçiyorum ve çıkardığı seslere gülümsüyorum.

"İyi mi?" Çenemi omzuna koyarak soruyorum, saçları yüzümü gıdıklıyor.

"Çok." Ağzındaki lokmalar yüzünden zorlukla konuşabiliyor. "Denemek ister misin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve o da beni besleyerek paylaşıyor.

Keşke beni beslediğinin sadece yemek olmadığını bilseydi. "Hmmm, çok güzel."

"Daha fazla mı?"

Başımı sallıyorum ve bana bir parça daha kesip çatalını uzatıyor. Yavaşça içeri giriyorum, ağzımı açıyorum, bifteği yavaşça çekiyorum ve yavaşça çiğniyorum. Yüz ifadesi bir resim gibi. Yüzüm boynuna gömülüyor, ellerim omuzlarını buluyor.

"Tadın daha güzel," diye homurdanıyorum, lobuna doğru ısırarak ilerliyorum ve kulağına doğru derin nefes aldığımı emin oluyorum. Başını içime doğru iterek titriyor. "Sen ye," diye emrediyorum, başını öpüyorum, omuzlarını çalıştırıyorum. "Gerginsin. Neden gerginsin?"

Cevap vermiyor, sadece mırıldanıyor, ellerimin baskısını emiyor ve ben bununla iyiyim.

Kapı çalındı. "Evet?"

Sarah içeri giriyor ve ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum, akıllıca bir şey söylememesini söyleyen bir bakış. Anladı mı bilmiyorum. Ava'ya masaj yapmama çok odaklanmıştı.

"Rakamlarınız," diye mırıldanıyor huysuz bir çocuk gibi, onları masamın üzerine koyuyor ve dağınıklığa kaşlarını çatıyor.

Ava'nın yanağına bir öpücük bırakıyorum ve yarım saat kadar daha beni idare etmesi için kokusundan uzun bir nefes alıyorum. "Teşekkürler Sarah. Şimdi çalışmam gerek bebeğim. Yemeğini ye."

Ava'yı kanepede bırakıp Sarah'yla yüzleşiyorum. Gülümsüyor. Lanet olsun, ruh hali rüzgardan daha hızlı değişiyor ve yine değişmek üzere. Çekiyorum

arka cebimden bir zarf çıkarıp uzatıyorum. "En kısa sürede bu hesaba yüz bin dolar aktarın."

"Yüz mü?"

"Evet. Şimdi, lütfen." *Ve beni sorgulama.* Masama geri dönüp rakamlara ve hesaplara odaklanıyorum. "Hepsi bu kadar Sarah," diyorum, onun karamsar varlığını tenimde gezinen bir bıçak gibi hissederek.

Kapının açıldığını duyunca başımı kaldırıp bakıyorum, John'un döndüğünü görünce rahatlıyorum.

Yine de büyük tuzağını şimdi kontrol altına alsa iyi olur.

O da bana katılıyor ve ayrıldığında son derece düzenli olan masama bakıyor. Omuz silkiyorum ve kâğıtları toplamaya başlıyorum. O sözleşme nereye gitti?

"Bunu mu arıyorsun?" John öne uzanır ve bir dosyanın altından çekip çıkarır.

Dudağımı kıvırıyorum ve sosis parmaklarının arasından çekip alıyorum. "Biliyordum," diye mırıldanıyorum, post-it'i önünden çekerek. "Hepsi imzalandı." Sayfaları zimbaya yerleştirip üstünü şaplattıktan sonra ukalaca ona sunarken sevimsiz bir gülümseme takınıyorum. Yüzü dümdüz. Eğlenmemişti. "Bu sabah yatağın ters tarafından mı kalktın?"

"Siktir git."

Gülüyorum ve hesapları tekrar bulup sıradan bir göz gezdiriyorum. "Bunları gördün mü?"

"Evet. Çok sağlıklı."

Görmem gereken tek satır olan net kâra bakarak "Öyle değil mi?" diye düşünüyorum.

"Sağlıklı bir ... bekliyorum." Ava önüme bir kadeh şarap koyarak belirdiğinde John'un sesi kesiliyor. Ben sandalyemde kayarken hem John hem de ben birkaç saniye boyunca ona bakıyoruz. Tanrım, onu seviyorum. Yutkunup kadehe uzanıyorum, kadehi avucumun içinde hissetmek bile tuhaf geliyor ve John hoşlanmadığım bir ilgiyle beni izliyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, hafif yaralı halinden nefret ederek. Gülümsemeye zorluyorum, elim şarabı tuttukça titremeye başlıyor. Onu içmek istemiyorum. Hem de hiç. Ama elimde kalmasını da istemiyorum. "Teşekkür ederim, bebeğim. Ben sürüyorum."

"Ah, özür dilerim." Beceriksizce gülümsüyor. Ben de bundan nefret ediyorum. Kahretsin, şu an kendimden nefret ediyorum.

"Olma," diyorum. "Sende var. Senin için şarap aldım."

Başını sallayarak bardağı kabul ediyor ve bardağı elimden bıraktığım anda omuzlarımdan bir ton tuğla kalkmış gibi hissediyorum. John'a bir bakış fırlatıyorum. Ciddi ifadesi, her zaman oldukça ciddi olmasına rağmen, beni başka tarafa bakmaya zorluyor. "Sakın söyleme," diye fısıldıyorum, hesapları yeniden bularak. "Ortak odada neler oldu?"

"Üyeler arasında bir iletişimsizlik. Başka bir şey değil."

"Güzel." Hesapları imzalıyorum ve John sandalyesinden kalkarken ben de sandalyeme yaslanıyorum. Ofisimin karşısındaki Ava'ya bakıyor, ben de gözlerini takip ediyorum. Bulduğu bir dergiyi okuyor. Kendini tamamen kaptırmış. Yukarıda olup bitenlerden tamamen habersiz.

"Seni yalnız bırakayım," diye gürleyerek masamın üzerine eğildi. "Yap şunu."

"Denedim John," diye fısıldadım. "İnan bana, milyonlarca kez denedim."

"Daha çok çalış."

"Deliriyorum amına koyayım." Ava'nın dikkatinin hâlâ dağınık olduğunu kontrol ederek yaklaşıyorum. "Bugün ne yaptığımı biliyor musun?" Ona sorması için zaman vermiyorum. "Jake'le konuştum. Ölmüş kardeşimle konuşuyorum. İşte şu anda bu kadar çılgın hissediyorum." *Ava'nın hakkında hiçbir şey bilmediği bir kardeş.*

Gözlüğünü kaldırıyor ve telaştan başka bir şey ifade etmeyen gözlerini ortaya çıkarıyor. "Peki ne dedi?"

Temkinli bir şekilde arkama yaslanıyorum, daha fazlasını anlatmalı mıyım diye düşünüyorum. Kuşkusuz anlatmamalıyım, bu sadece John'u benimle ilgilenmeye devam etmesi için cesaretlendirir, ama paylaşmam gerekiyor ve John benim tek çıkış noktam. "Bana biraz deri almamı söyledi."

"Onu dinleyin. Ve beni. Söyle ona." Büyük botlarını giyiyor ve dışarı çıkıyor. Ava kafasını kaldırıp bakmıyor. O kendi dünyasında, ben de onu bırakıyorum ve zamanı verimli bir şekilde kullanıyorum: fiziksel olarak incinene kadar kendimi tekrar tekrar dövüyorum.

Lanet olsun bana.

Ağır bedenimi sandalyeden kaldırıp arkasından yaklaşıyorum ve omzunun üzerinden ne okuduğuna bakıyorum. Superbikes. Jake öldüğünden beri her aylık baskıyı satın aldım ve babamızın yatağının altında sakladığı koleksiyona ekledim. Kalbim daralıyor. "Bir şey başlattım, değil mi?" Onu öpmek için eğilerek soruyorum.

"Neden 1198'e terfi etmediniz?"

Tanrım, ben ne yaptım? "Yaptım, ama 1098'i tercih ederim."

"Oh." Gözleri fincan tabağına dönüştü. "Kaç tane var?"

"On iki," diye cevap veriyorum, oldukça gururlu bir şekilde. Piyasaya çıkan her yeni model hemen garajımda yerini alıyor. Onlar benden çok Jake için. Keşke burada olsaydı da benimle birlikte sürseydi.

"On iki mi?" diye soruyor, telaşla. "Hepsi süper motosiklet mi?"

"Evet, Ava." Tanrım, onu seviyorum. "Hepsi süper motosiklet. Hadi, seni eve götürüyorum." Cidden kendimi eşit bir oyun alanına geri getirmem gerekiyor ve bunu başarmanın tek bir yolu olduğunu düşünüyorum.

"Biliyor musun," diye düşünüyor, koltuktan kalkarken, "deri giymelisin."

"Biliyorum, yapmalıyım." Ava ve Jake arasında kendimi iyice dırdırcı hissediyorum. "Peki neden yapmıyorsun?" diye soruyor onu ofisimden dışarı çıkarırken.

el.

Bu güzel bir soru ve bu heyecanı yaşadığım yıllar boyunca kendime cevap vermekten kaçındığım bir soru. Çünkü ben umursamazım. Bir pislik gibi araba kullanmamın sebebi de bu. Carmichael ve Rosie'yi kaybettikten sonra araba kullanmak beni yıllarca çok öfkeliyordu. Direksiyona geçmek bile başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke yaratıyordu. Bu yüzden pervasızca sürdüm.

Belki ben de ölmek istediğim içindir.

İrkildim. Direksiyon başında sinirlenmeyi bırakın. "Bisiklete bindiğimden beri -" *Jake'i kaybettiğimden beri.* "Uzun yıllardır."

"Bir noktada yaşını açıklamak zorunda kalacaksın." Gülümsüyor ve karşılığında ben de gülümsemeye zorlayınca lanet kalbim kanıyor.

"Belki."

Kalabalığın azalmış olmasına rağmen yazlık odada hızla ilerliyorum, üyeler üst kata çıkıyor. Sam'i görmeden önce sesini duyuyorum. Ava'yı bara çekerken, "Adamım," diye şarkı söylüyor. "Ava, Küçük Bayan külotuna bayıldım." Elindeki çantayı öne doğru iterken sırtıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Şansını zorlama Sam," diye feveran ediyorum. Ava'nın çekmecelerini karıştırmasına izin vererek ne düşünüyordum ki?

"Sıra var Sam," diye söze karışıyor Drew.

"Hey, özür dilerim," diye homurdanıyor ama ben onu duymuyorum bile, dikkatim barda ve üyeler avuçlarımın içindeki Ava'ya bakıyor.

Çantasını alıyorum. "Ava'yı eve götürüyorum. Yarın koşacak mısın?"

"Hayır, bağlı olabilirim."

"Kate nerede?" Ava soruyor, yanakları kıpkırmızı.

"Yapması gereken birkaç teslimat vardı." Sam birasından bir yudum alıyor ve şişesinin üzerinden kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Margo Junior'ı ilk yolculuğuna çıkaracağı için çok heyecanlıydı. Pembe bir minibüs için terk edildim. Burada işim bitince oraya gidiyorum."

"Ne yaptın?" Drew öyle deyince Sam'in mutlu gözleri

kısılr. "Siktir git."

Gitme vakti geldi. "Hoşça kalın beyler," diye sesleniyorum, onlar beni pisliğin içine atmadan önce Ava'yı çekiştiriyorum. "Kate'e Ava'nın benimle olduğunu söyle." Keskin bir çıkış yapıyorum, Ava da bana ayak uydurmak için arkamdan koşarak geliyor. Aston'ımın kapısını açıyorum ve Ava surat asıyor.

"Bisiklete binmek istiyorum."

"Şu anda seni dantelle istiyorum, deriyle değil. Arabaya bin." Bütün gün ilacımı bekledim. Yakında almazsam bayılacağımdan eminim ve neyse ki Ava bunu takdir ediyor olmalı, çünkü hemen yolcu koltuğuna oturuyor. Arabaya atlıyorum ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi yola çıkıyorum. *Sik kafalı gibi araba sürmeyi bırakmanın zamanı geldi.*

Ama onun teninden buhar gibi çıkan arzuyu hissedebiliyorum ve bu benim aciliyetime yardımcı olmuyor.

"Yüz bin pound çok büyük bir fazla ödeme," diyor rahatça ve ben gülüyorum. Bunun ne zaman gündeme geleceğini merak ediyordum. Ne söylememi istiyor? Ona sınırsız erişim istediğimi mi?

Omuz silkiyorum. "Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Bana yarı kirli bir bakış fırlattı.

"Kendini küçümsüyorsun," diyorum yola. *Ben olsam on milyon öderdim.*

"Gelmiş geçmiş en pahalı fahişe ben olmalıyım."

Gülümsemem düşüyor. "Ava," diye homurdanıyorum, sinirlenerek. "Bir daha kendinden bu şekilde bahsedersen-"

"Şaka yapıyordum," diye yanıtlıyor kıkırdayarak. "Güldüğümü görüyor musun?"

"İlgilenmem gereken başka müşterilerim var."

Ne yazık ki, evet, öyle ve bu müşterilerden biri Van Der Haus olmadığı sürece bunu kabul edeceğim. "Biliyorum," diyorum sessizce, dilimi tutarak. Ava'yı tanıyorum ve onu müşterisi olmaktan çıkarmasını talep edersem, sırf bu yüzden benimle kavga edecektir. Ve cevaplayamayacağım bir sürü soru sorar. "Ama ben özel bir müşteriyim." Dizini tutuyorum, o da gülüyor.

"Sen çok özelsin."

Elimi kalçasına götürüp sıkıyorum, müziğin sesini açmadan önce tatlı ciyaklamasının tadını çıkarıyorum. İç çekiyor, arkasına yaslanıyor. Beni incelediğini biliyorum. Gülümsediğini biliyorum. Ve umarım beni ne kadar sevdiğini düşünüyordur.

YOLLAR NEZİH, ki bu iyi bir şey çünkü Lusso'ya ya da daha doğrusu yatağıma **y a k l a ş t ı k ç a** daha da sabırsızlanıyorum. Şaşırtıcı, sinir bozucu ve endişe verici uzun ve karışık bir gün oldu. Şaşırtıcı olana geri dönmeliyiz. İçimde dönüp duran coşku dayanılmaz bir hal alıyor ve bunu ancak çok aşına olduğum bir arzuyla karşılaştırabilirim.

Alkol.

Yakınlarda olduğunu bilmek.

Bir yudumla her kasın gevşeyeceğini ve her düşüncenin bulanıklaşacağını bilerek.

Kaçış. Yine de içten içe Ava'ya duyduğum bu özlemin içkiye olan bağımlılığım kadar sağlıklı olduğunu biliyorum. Ayrıca Ava'nın kolayca bulunamayacağını da biliyorum. Alkol her yerde bulunabilir. Bir çırpıda elime geçirebilirim ve çoğu zaman da geçirdim. Bu yeni bağımlılıkla, onu beslemek için başka birine güveniyorum ve bu ideal olmaktan çok uzak.

"İyi misin?" diye soruyor kırmızı ışıktaki durduğumda, düşüncelerim soğuk terler dökmeme neden oluyor. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Elimi esnetip direksiyonu tutuşumu gevşetiyorum. Parmak eklemlerim kansız. "Evet." Arabanın diğer tarafına bakıyorum ve her zamanki gibi onun görüntüsü karnıma bir balyoz gibi iniyor. Ağzının bir köşesi kalktı ve

Yavaşça göz kırpıyor, kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini dalgalandırıyor. Sanki buradaki tek kurtarıcı lütfum, onun bana duyduğu eşit ve bariz arzu. Bunu sürdürmeliyim. Oluşturmalıyım. Beslemeliyim.

Koltuğunda kayıyor ve bluzunun düğmeleri göğsüne doğru çekiliyor. Sikime roket yakıtı gibi geliyor. Eminim böyle şeyleri bilerek yapıyordur. Beni kışkırtıyor. O bir baştan çıkarıcı, kurnazca da olsa sürekli bunun için yalvarıyor. Kendimi ayarladığımı gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Yakında kot pantolonumdan fırlayacağım.

Işıklar değişiyor ve hızla kenara çekilip Lusso sapağına giriyorum, kapıları açmak için düğmeye basıyorum. Sonunda geçmem için bana yer açmaları yıllar alacak gibi görünüyor.

Park ediyorum, onu alıyorum ve kararlılıkla binaya götürüyorum. Onu masasının önünden çekiştirirken kapıcıyı selamlıyor ve Tanrı'ya şükür şans benden yana, asansör kapıları açık, bizi bekliyor. Onu neredeyse içeri fırlatıyorum.

"Acelen mi var?" diye soruyor.

Aptalca bir soru. "Evet." Şifreyi giriyorum, kapılar kapanıyor ve benim kısıtlamam kırılıyor. Onu hızla duvara yasladım. "Bana bir özür borçlusun," diye ilan ediyorum, dilimi ağzına sokuyorum, öpüşüm umutsuz ve aç. Onun hatasıydı.

"Özür sikişi nedir?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Dizimle bacaklarını ayırdım ve kulağına doğru öpücükler gönderdim. "Ağzını da içeriyor." Ve bu beni öldürebilir, ama şu anda tek düşünebildiğim ona sahip olmak. İsteklerime boyun eğmesini sağlamak. Beni şımartması. Kendimi ondan koparıyorum ve karşı duvara yaslanıyorum, bir yaprak gibi titremesini, nefes alış verişini inceliyorum. Benimki gibi. Tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve düğmelerimi iliklerken gözleri gövdemden kot pantolonuma doğru kayıyor. Elleri iki yanında seğiriyor, gözleri bulutlanıyor, dudakları aralanıyor. Bu manzara mı? Lanet olası sihir. Bana bakma şekli? Harika olan her şeyin eşsiz bir kokteyli. Benim yeni uyuşturucum. Genç, taze yüzü binlerce hikaye anlatıyor. Bunu daha önce hiç yaşamamış. Bu . . . coşku. Ve buna rağmen

Şüphesiz cinsel hayatımın Ava'nınkinden çok daha renkli olduğunu bilsem de, bu keşfedilmemiş bölgede yüzde yüz onunla birlikteyim. Çünkü yatak odasındaki eminliğim ve deneyimim değişmemiş olsa da, bana eşlik eden duygular değişti.

Hakimiyetimden hoşlanıyor. Bunu arzuluyor. Bu ilişkideki tek silahım bu ve bunu utanmadan kullanacağım.

Sertleşmiş sikim avucumun içine düşüyor ve aşağı baktığımda ağladığını görüyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve avucumun etrafında dönüyorum, yavaşça, sakince itmeye başladığımda tıslıyorum, keskin karıncalanmalar tenimde yuvarlanıyor. Kırpiklerimin arasından yukarı bakıyorum, görüşüm bozulmuş ama onu görüyorum. Onu açıkça görüyorum. Duvara yapışmış, bakışları bana sabitlenmiş, kendi kendime çalışıyorum, dudakları ıslak.

Hazır.

Yukarı bakıyor ve gözlerindeki bakış beni şaşırtıyor. Hiç bu kadar özlem görmemiştim. Ve bu benim içindi. "Buraya gel," diye emrediyorum, sesim kalın, ve o itaat ediyor, geyik gözleriyle bana bakıyor, bir sonraki talimatını bekliyor. Mizacı tanıdık olsa da beni hâlâ şaşırtıyor. Saf kavgadan saf teslimiyete ne kadar çabuk geçebiliyor. Bana nasıl böyle boyun eğiyor. *Bana*. Kırkına merdiven dayamış, kafasını bir türlü toparlayamayan, karanlık, berbat bir adam. "Dizlerinin üzerine çök."

Elleri kalçalarımın buluşuyor ve yanaklarım genişliyor. Lanet olsun. Kimin parlak fikriydi bu, çünkü kırılmak üzereyim? Bana bakarken gözlerimdeki çaresizliği görüyor olmalı, ben kendimi okşamaya devam ederken dizlerinin üzerine çöküyor. Kızarmış yanağına uzanıyorum, havayı dışarı itmek için mücadele ediyorum. "Aç."

Dudakları ayrılıyor. Elleri kalçalarımın arkasını tutuyor. Gözleri parlıyor. Bu, kategorik olarak, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Sikimin ucunu alt dudağına dayarken yüzünü okşayarak onayladığımı gösteriyorum. "Sonuna kadar alacaksın," diye fısıldıyorum, ağzında parıldayan bir döl izi bırakarak. "Ve ağzına boşalacağım." Dili dışarı fırlıyor ve yalıyor, gözleri dans ediyor. "Yutacaksın." İçine doğru itiyorum

Ağzımdan bastırılmış bir hırıltı çıkıyor, karnım o kadar gerilmekten ağrıyor, beni santim santim içine alırken gözlerim kapanıyor. Kontrolümü sağlamak için savaşıyorum, bacaklarım titremeye başlıyor, elim şaftımın etrafında sıkılaşıyor, nabız atan damarları kısıtlıyor. Kahretsin, şu anda boşalabilirim. Ellerinin kalçalarımnda sıkılaştığını hissediyorum ve sonra beni üzerine çekiyor.

"Fuuuuuck," diye nefes alıyorum, karanlığımnda başını hissediyorum, bunu istediğimden daha erken bitirmekten korktuğum için ona bakmaya çok korkuyorum. Sikimi bırakmam gerekiyor. Nefes almaya başlıyorum, her kasımı sıkıyorum, hazırlanıyorum ve boğuk bir nefesle tutuşumu gevşetiyorum, elimi diğer elimle başının üzerinde birleştirmek için hareket ettiriyorum. İşte şimdi oldu. Sınırsız erişimi var.

Gücü ele geçirdi.

Kendimi toparlamak için hiç zamanım yok. Eli kalçalarımın arasına girip beni kavıyor ve titremelerim yeni bir seviyeye çıkıyor, narin dokunuşu taşaklarımnda ateşten yollar çizerken inlemelerim kalın ve hızlı geliyor, sıcak ağzı aletimin etrafında hareketsiz. Kökünde daireler çiziyor. Başının etrafını yalıyor. En ucuna şefkatli bir öpücük bırakıyor. Ağır gözlerim açılıyor, gevşek başım düşüyor. Görüşüm açıldığında bulduğum şey neredeyse felaketim olacaktı.

Dili düzleşip ucundan dibine doğru sürüklenirken bana bir tanrıymışım gibi bakıyor. Tanrım. Sıkılmış dişlerimin arasından hava tıslıyor, kalçalarım titriyor. Lanet olsun, karşılığında alacağım şey buysa, onun meydan okumasına her gün katlanabilirim. Şu anda gördüklerim, hissettiklerim, İncil'e ait. Ağzı gergin etimin üzerinde yumuşakça kayıyor, gözleri de ağzı kadar aç. Bunu seviyor. Beni bu kadar çaresiz bırakmayı seviyor. Kaşlarını kaldırarak dilinin ucunu aletimin ucuna doğru itiyor, *böyle mi? Bundan hoşlanıyor musun, Jesse?* Asla bilemeyecek. Küstahlığına gülümsüyorum, ama sonra beklenmedik bir şekilde beni ağzına çekip sonuna kadar götürdüğünde neredeyse parçalanıyorum.

"Tanrım, Ava!"

O geri çekiliyor ve kalçalarım beni tekrar derinlere daldırıyor. Yıldızları görerek inliyorum. Benimle çok uzun süre oynadı. Gücü geri almanın zamanı geldi. "İnanılmaz bir ağzın var, Ava." Başını sıkıca tutuyorum, içeri ve dışarı sürüyorum. "Seni gördüğümünden beri onu becermek istiyorum."

Dişleri etimi sıyrıyor, yavaşça aşağıya doğru sürüklüyor.

Bağırıyorum, teslim olmaya hazır değilim. "Derin al." Hınzırca ileri doğru itiyorum, ağzının istilaya karşı koyduğunu hissediyorum. "Çenenin gevşet," diye emrediyorum, kontrollü tutma yeteneğimi kaybediyorum, tekrar tekrar itiyorum, sürekli inliyorum, aletimi saran karıncalanmaları hissediyorum, toplarım ağırlaşıyor, kalbim hızlanıyor.

Geri dönüş noktasını geçtim. Kendimi tutabilmek için ağzından bir parça geri çekiliyorum ve hızla çalışmaya başlıyorum. Yalarken ve kucaklarken gözleri kapanıyor, horozumu şarj eden çok yoğun bir vızıltı. "Ağzına al Ava," diye bağırıyorum ve o da hızla hareket ederek beni içine alıyor.

Sertçe boşalıyorum, etrafımda yutkunduğunu hissediyorum ve hırçın bir çığlıkla tavana bakıyorum, kalçalarım yuvarlanıyor, orgazmımın dalgalarını sürerken zevkten zayıf düşüyorum. Yoğunluktan sakatlanmış hissediyorum, bacaklarım uyuşmuş. Başımı eğiyorum ve onu kollarının altından tutup kendime doğru kaldırıyorum, ağzıma alıyorum, tuzlu özümün tadına bakıyorum. "Harikasın," diye fısıldıyorum. "Seni sonsuza dek saklayacağım."

"Bunu bilmek güzel."

"Beni incitmeye çalışmayın, bayan. Bu sabah beni yüz üstü bıraktın." Çıplak göğsümü okşarken alnımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, meme ucumun etrafına öpücükler konduruyor. İç çekiyorum ve kalbimin güvenli bir şekilde atmasına izin veriyorum. Ya da bu kadının yanındayken olabileceği kadar güvenli.

"Dantel giymişsin. Seni dantelli seviyorum." *Seni seviyorum, nokta. Hem de çok.*

Onu kucağıma alıyorum ve bacaklarının kalçalarım, kollarının omuzlarıma dolandığını hissediyorum ve eşyalarımızı toplayıp bizi asansörden çıkarıyorum.

"Neden dantel?" diye soruyor.

Çünkü temiz. Güzel. Saf. "Bilmiyorum, ama her zaman dantel giy." Kapıda duruyorum. "Anahtarlar, arka cepte."

Onları kot pantolonumdan çekip kapının kilidini açıyor ve ben de her şeyi yere bırakıp, boynuma sarılmış yavru bir şempanze gibi bana yapışmış halde merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yorulmuştu. Ben de yoruldum. Ama asla daha fazlası için çok yorgun değilim. Telefonumu çıkarıp müzik uygulamasını yüklüyorum ve dolabın üzerine atmadan önce karıştır tuşuna basıyorum. Ve bir kehanet gibi Massive Attack'ın *Angel*'ı çalışıyor.

Mükemmel. Çok mükemmel.

Onu bedenimden ayırdım ve ayağa kaldırdım. "Seni şimdi yatağa götürüyorum." Bluzunun düğmelerini açmaya başladım, gözle görülür bir şekilde gerildiğini gördüm. Sadece ben değilim. Müzik yüzünden. Çok seksi ve çok uygun. Ona bakıyorum, benim gözlerim yumuşak, onunkiler merak dolu. Ya da aşkla.

"Neden beni kontrol etmeye çalışıyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. Onu kontrol etmek mi? Şans iyi bir şey olurdu. Ve ben buna kontrol demezdim, daha çok iddia derdim. Ama burada önemli olan *denemek*. Hikayemi bilseydi, anlayabilirdi. *Öyleyse anlat ona*, Jake ölümünden çılgılık atıyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, alnımın ağırlaştığını hissederek. "Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor." Yapabileceğim tek şey bu. Hayatımda kontrol diye bir şey yoktu ve belli ki bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Beni incelerken bluzunu yere bırakıyorum, sessiz, bana meydan okumuyor, ki bu iyi bir şey çünkü ne diyebilirim ki?

Gerçeği.

Kardeşimin şu anda burada olması, benimle alay etmesi, başımın etini yemesi hiç uygun değil. *Siktir git.*

İyiyim. Bu tren kazasını daha fazla izleyemem.

Biraz sarsılıyorum, sanki beni dürtebilirmiş gibi; sertçe yutkunuyorum, suçluluğumu biraz daha artırmasını bekliyorum. Yapmıyor. Ama yapmıyor

ihtiyacım var. Önümdeki kadına bakıyorum ve intikam duygusu tüm şiddetiyle orada.

Onunla seviş. Göster ona. Görmesini sağla. Küçük sinir krizleri arasında bunu sürekli yapıyorum ama kelimeleri söylemem ve onun da karşılık vermesini ummam gerekiyor.

O zaman her şeyi anlat. Her dayanılmaz, kalp kırıcı anı.

Başımı iki yana sallayıp pantolonunu çıkarıyorum ve onun beni hoşlanmadığım bir merakla izlediğini hissediyorum. Bunu tersine çevirmeliyim. Geri adım atıp ayakkabılarımı ve kot pantolonumu tekmeliyorum ve gözlerinde bir şey değişiyor. O geri döndü. Ben de döndüm. Ayak parmaklarından saçlarına kadar her santimini inceliyorum ve bir kolumu kaldırıp sütyenine uzanıyorum ve kuplarını aşağı çekiyorum, elimin tersiyle göğüs ucunun sert çıkıntısını izliyorum. Göğsü genişliyor. "Beni deli ediyorsun," diye fısıldıyorum.

"Hayır, *beni* delirtiyorsun." Karşısında onu ciddiye alamayacağım kadar şehvet dolu bir ifade vardı.

"Çılgınca," diyorum, onu kaldırıp yere yatırıyorum, üzerini tamamen örtüyorum ve tembelce dudaklarımı onunkilere indiriyorum. Açılıyor, dili benimkiyle buluşuyor, senkronize bir şekilde süpürüyor, yuvarlanıyor ve hafifçe bıçaklıyor.

Siktir, seni seviyorum.

Sadece. Tükür. Tükür. Dışarı.

Yine de kelimeler sürekli dilimden dökülse de ağzımdan çıkmayı reddediyorlar.

Nedeni beni öldürüyor.

Çünkü hayatımda bu kadar şiddetle sevdiğim tek insan benden alındı. Ona uğursuzluk getirecekmişim gibi hissediyorum. Onu zehirlemiş olurum. Onu mahkum ediyormuşum gibi. Peki bu durumda ben ne sikim oluyorum?

Yutkunuyorum ve külotunu alıyorum, bacaklarından aşağı sürüklüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Bilmiyordum. *Hiç bilmiyorum.* "Ellerinin üzerinde geriye yaslan," diye emrediyorum, o geriye yaslanırken ereksiyonuma uzanıyorum, ağzı açık, gözleri beni boğuyor. Kendimi ona göre konumlandırıyorum

Hazır bir kedi ve tembelce, yavaşça, nazıkçe, onu sırtının altından tutarak bir tıslamayla içine doğru itiyorum.

Aman Tanrım. Yutkunuyorum, kalçalarımın salınımını ve müziğin ritmini takip ederek belini yönlendiriyorum. Gittim. Gittim. Onun, bunun, aşkın kölesi oldum. Tenim nemli, Ava'nın yanakları mükemmel bir şekilde kırmızıya boyanmış, meme uçları taş gibi. Adımlarım titiz. Sakin, mükemmel, her sürüş sabit, her geri çekiliş acelesiz.

"Hayatım boyunca neredeydin Ava?" Fısıldıyorum, kasıtlı ve sert bir şekilde dönüyorum.

Keskin bir şekilde nefes alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bu hayal edilebilecek en seksi şey. Dudaklarımı yalıyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bir duygu selinin beni ele geçirdiğini hissediyorum. "Bana bir söz ver," diyorum, başka bir kusursuz sürtünme gerçekleştirerek onu inletiyorum. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor ama soruyu orada görüyorum. "Benimle kalacaksın," diye mırıldanıyorum, umut dolu.

Bana bakıyor, paylaştığımız tarifsiz zevk ile dayanamadığım şaşkınlık arasında sıkışıp kalmış. Sonra başını sallıyor ve ben onu aşağı çekip içine girerken inliyorum.

"Kelimeleri duymam gerek Ava." Hızı ve sürtünmeyi artırıyorum ve o çılgına dönüyor, kolları titriyor, bükülmeye hazır.

"Tanrım, yapacağım."

Siktir, evet. "Boşalacaksın." "Evet!"

"Tanrım, böyle olduğunda sana bakmaya bayılıyorum." Kelimeleri zorluyorum, gözlerim terleyen yüzünde. "Dur bebeğim," diye emrediyorum, serbest bırakılmamı beklerken. "Henüz değil." Kırılacağını görerek elimi çekiyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, tenlerimiz çarpışıyor, kıvılcımlar uçuşuyor, kalçalarım sarsılıyor. Haykırıyor, aletim daha derine batıyor, tırnakları sırtıma saplanıyor. *Hay sikeyim.*

Pompalıyorum, öğütüyorum, yuvarlanıyorum, gözlerimiz yapışık. "Acı verecek kadar güzelsin ve tamamen benimsin. Öp beni."

İtirazım yok. Birlikte olduğumuzda, birbirimize bağlandığımızda, birbirimize böyle hissettirdiğimizde, bizim için başka bir yol yok. Avuçlarıyla yüzümü çevreliyor, gözlerimi tarıyor, ben onu izlerken yutkunuyor ve bir iniltiyle ağzını benimkine bırakıyor.

"Jesse," diye mırıldanıyor. "Gidiyorum-

" "Kontrol et, bebeğim."

"Yapamam." Dudağımı ısıyor ve ben bağıyorum, acı sikime sertçe vuruyor.

Ve işte orada. Serbest kalışım. Hızla dizlerimin üzerine çöküyorum, arkamı dönüyorum ve ona doğru gürlüyorum, boğazımı anında ağrıtan bir çığlıkla patlarken onu göğsüme doğru tutuyorum. "Tanrım, Ava," diye akılsızca geveliyorum, gözlerim kapanıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

İşe yaramaz haldeyim, titriyorum, vücudum tamamen kontrolden çıktı. Zayıfım. Çaresiz.

Yaşıyor.

Cehennemde ama cennette.

Sanki şiddetli sarsıntılarımı durdurmak için yardıma ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi bana şiddetle sarılıyor. Yardım ediyorum. "Titriyorsun."

"Beni çok mutlu ediyorsun," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, kalbim acıyor.

"Seni delirttiğimi sanıyordum."

Hüzünle gülümsüyorum ve ona dönüyorum. "Beni deli gibi mutlu ediyorsun." Mükemmel ıslak yüzüne yapışan saçlarını itiyorum ve mükemmel burnunun ucunu öpüyorum. "Aynı zamanda beni delirtiyorsun." Kaşlarım talimat almadan kalkıyor.

"Çılgınca mutlu olduğun zamanları tercih ediyorum," diyor bana. "Delirdiğinde korkutucu oluyorsun."

Evet, biliyorum. Kendimi korkutuyorum, ama ... "O zaman beni delirtecek şeyler yapmayı bırak."

Öfkeli görünmeye cüret ediyor. Bana bugün o elbiseyi istediğini söyleme. İstemedi. Onu kazağın içine soktuğum gece bir kadeh şarabın tamamını içmekten zevk aldığını söyleme. O yapmadı. Ben onun için her şeyi yaparım.

özgür iradesine tutunarak, ama akıl sağlığım pahasına değil. Öğrenecek. Ama daha da önemlisi, yeni keşfettiğim yoğun tepkilerimle başa çıkmayı öğrenecek miyim? Ya da daha iyisi, onları kontrol etmeyi? Deneyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, kendime pek inancım yok. Ava O'Shea içimdeki en iyiyi ortaya çıkarırken en kötüyü de ortaya çıkarıyor. Garip bir şekilde, en kötü yanımla sahip olduğumu hiç bilmediğim bir yanımla ve bununla nasıl başa çıkacağımı bildiğimden emin değilim. Biraz da onun nasıl başa çıkacağını bilmemesi gibi. Bu işte beraberiz. Bu yabancı sularda birlikte geziniyoruz.

"Seni asla bilerek incitmem Ava," diyorum fazla düşünmeden. Bilinmeyen tarafından kışkırtılıyorum. Bilinmeyen, onun gerçekten nasıl başa çıkacağı.

"Biliyorum." İç geçiriyor ve bu benim hoşuma gitmeyecek kadar belirsizlik içeriyor ama daha fazlasını isteyemem. Dönüp sırt üstü yatıyorum, Ava'yı da yanımda getiriyorum ve yerleşiyoruz, ben parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken tavana bakıyorum, Ava karnımda desenler çiziyor, yara izime ulaştığında yavaşlıyor. Parmak ucunun altında karıncalanıyor.

"Orduda mıydın?" diye soruyor sessizce.

Ellerim bir süre hareketsiz kaldı. Evet diyebilir, onun için bu gizemi sona erdirebilirdim ama yalanım dudaklarımı gıcıklayıp bana bu özel sorundan bir çıkış yolu sunarken, başka kelimelerin cisimleştiğini görüyorum. "Hayır. Bırak onu, Ava."

"Neden ortadan kayboldun?"

"Sana söyledim," diyorum yutkunarak, başka nedenlerle ateşlenerek. "Berbat durumdaydım" -gerçek bu- "ve sen benden biraz zaman istedin." Bu bir kaçış.

"Neden?"

Gözlerimi kapatıp bu sorgunun bitmesi için dua ediyorum. Hazır d e ğ i l i m . Hazır değilim. "İçimde duygular uyandırırıyorsun."

"Ne tür duygular?"

"Her türden, Ava." O kadar çok ki, açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ama deniyorum. Çok uğraşıyorum.

"Bu kötü bir şey mi?" diye soruyor.

"Onlarla nasıl başa çıkacağını bilmediğin zaman öyle oluyor." İçimi çekiyorum ve birkaç dakika karnımı okşamayı bırakıyor. Düşünüyor ve bu kadının ne düşündüğü sürekli bir korku.

"Sana ait olduğumu düşünüyorsun." Sence mi?

"Hayır. Öyle olduğunu biliyorum."

Bana karşı gülümsüyor mu? "Bunu ne zaman anladın?" "Dört gün boyunca seni aklımdan çıkarmaya çalıştığım da." "İşe yaramadı mı?"

"Hayır. Ben daha da deliydim." Bu özel erimeyi nasıl ele aldığımı değiştirmek için cenneti ve dünyayı hareket ettirirdim. "Git uyu."

"Beni aklımdan çıkarmaya çalışmak için ne yapıyordun?"

Kızma, Jesse. Ona kızamazsın. "Bunun bir önemi yok. İşe yaramadı, bitti. Git uyu."

Onun için zor olduğunu biliyorum, ama yumuşuyor, sakinleşiyor, tekrarlanan girdaplarının sürtünmesi altında tenimin ısınmasını sağlıyor. Sessizlik çılgılık atıyor. "Bana kaç yaşında olduğunu söyle."

"Hayır," diyorum kısaca, bu saçma yaş oyununda nereye geldiğimizi hatırlamak için enerji toplayamıyorum. İlgilenmem gereken daha önemli meseleler var. Ama o bana böyle sokulmuşken, sessizken, bacağını benimkinin üzerine atmışken, yanağını göğsüme bastırmışken, bu sorunları göz ardı etmek kolay. Sadece sarıl ona.

Nefes alışları sığlaşıyor ve tenime yayılan nefesinin sıcaklığını seviyorum. Uyuyor. Onu rahatsız etmemeye çalışarak komodine uzanıyorum ve telefonumu arıyorum. Kamerayı kaldırıp bize çeviriyorum ve ikimizi de ekrana getiriyorum. Ona bakıyorum. Huzurlu görünüyor. Gözlerimi kendime çeviriyorum. Ben de huzurlu görünüyorum.

Ama ben bundan çok uzak hissediyorum.

Burnumu saçlarına daldırıp fotoğrafını çekiyorum. Sonra haftalar boyunca çektiğim diğer fotoğraflara göz gezdiriyorum. Her biri, onu çektiğim ilk fotoğrafa gelene kadar başka bir korku seviyesine yol açıyor.

Benden kaçıyor. Zaman
geçiyor.

Uyandığım anda koşmam gerektiğini anladım. Dinlenmiş hissetmiyorum. Yerleşmiş hissetmiyorum. Uyku korkularımı kovalamadı. Zaman geçtikçe memnuniyetim daha da azalıyor. Bu mutluluk tamamen yok olana kadar ne kadar zaman geçecek?

Zihnim Manor'da yaklaşan yıldönümüne kayıyor. Sadece iki hafta kaldı.

Yan dönüyorum ve Ava'nın yüzündeki saçları nazikçe itiyorum. Kıpırdamıyor bile. "Benimle gelir misin?" Uyuyan bedenine soruyorum. Onu kolumda istiyorum. Malikâneyi kabul etmesini ve onu kucaklamasını istiyorum. Yasadışı zevklerle dolu anlamsız gecelerin artık gündemimde olmadığını anlamasını istiyorum. Dudağıma ani bir acı saplandığında irkiliyorum ve küçük kan damlasını silmek için uzanıyorum. Yine de ısırmaya devam ediyorum, düşünüyorum, yarın ya da ertesi gün ya da bir sonraki gün bu manzaranın zevkini yaşayıp yaşayamayacağımı merak ediyorum.

İçime düşen boşluğu görmezden geliyorum. Her şeyin yolunda gitmekten başka bir şey olacağına inanamıyorum.

Yorganı karnının üzerine çekip yataktan çıkıyorum, yatak odasından çıkarken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Mutfağı varıyorum ve bir tabureye çöküp elimde telefonumu çeviriyorum. Yine dudağımlı çğniyorum. Dirseklerim tezgâha çarpıyor, yüzüm ellerime düşüyor.

Umutsuz mu hissediyorsun, kardeşim?

Gözlerimi kapatıp Jake'in benimle alay etmeyi bırakmasını istiyorum.

Bunu sadece sen düzeltebilirsin.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ve yapacağım."

Kendisi öğrenmeden önce mi sonra mı?

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Karanlığımı soruyorum. "Malikâne mi? Geçen haftaki rezilliğimi mi? Rosie mi? Senden mi?"

Hepsini.

Hepsini. Ve Tanrım, çok fazla şey var. Bir oturuşta ona her detayı anlatamam. Zavallı kadın muhtemelen şoktan bayılacak.

O zaman Malikane ile başlayın. Gerisi gelecektir.

Ama geri kalanı da öyle olmak zorunda mı? Malikane, Malikane'dir ve bu değişmeyecek. Burada, şu anda, hiçbir yere gitmiyor. Ama geçmişim. O gitti.

Telefonunu kontrol et.

Kaşlarımı çatıyorum ve telefonumun ekranına dokunuyorum. Coral'dan bir mesaj. Ve söyledikleri bana geçmişimin de bir yere gitmediğini söylüyor. En azından bir kısmının.

Böyle bir aygır olursan böyle olur.

Bunun gerçekten eğlenceli bir yanı yok ama yine de bir kahkaha patlatıyorum. "İkiz olmamızdan nefret ediyorum," diyorum mesajı silerek. "Benimle konuşmayı kes." Telefonumla şakağıma vuruyorum, acıdan başka bir şey elde etmiyorum. "Beni deli gibi hissettiriyorsun."

Bunun için bana ihtiyacın yok, kardeşim.

Homurdanıyorum ve ayağa kalkıp mutfaktan çıkıyorum. Ava'nın kapının yanındaki çantaları beni durdurdu. Telefonu beni kışkırtıyor. Hiç düşünmeden telefonu elime alıyorum ve rehberinde gezinerek doğrudan V'ye yöneliyorum.

Van Der Haus'un bilgileri beni karşılıyor ve epik bir hırıltıyla numarasını hızlıca cep telefonuma kopyalıyorum. Kendimi garantiye alıyorum. İhtiyacım olduğunda onunla konuşabileceğimden emin oluyorum ve içimden bir ses konuşmam gerektiğini söylüyor. Sonra numaramı değiştiriyorum.

Ava'nın zil sesini duyup çantasına geri atıyor. Hap paketinin folyosu ışığı yakalıyor.

Parıldıyor.

Bana
meydan
okuyor.

Tanrım, biri beni tutsun.

Uzanıp hapları alıyorum, mutfaktaki lavaboya gidiyorum ve musluğu açarken her birini çıkarıp yıkıyorum. Ve ellerimi tezgahın kenarına dayayarak tıkaç deliğinde kaybolmalarını izliyorum.

Yani onun doğum kontrol haplarını mı çaldın?

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve arkamı dönüp üst kata çıkıyorum. Koşmam lazım.

Ava'ya ihtiyacım var.

Şortumu çekiyorum, spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamak için odanın karşısındaki şezlonga oturuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Uykulu sesi midemdeki boşluğu rahatlamayla değiştiriyor. O uyandı. Yeni bir gün. Sonunda bokumu çözmek için bir gün.

O beni seviyor. *Bu* benim hayat çizgim.

Uykulu gözlerini kırıştırırken buluyorum onu, kollarını başının üzerinde uzatmış. "Ben koşuya çıkıyorum." Bağcıklarımı bağlamayı bitirip ayağa kalkıyorum. Gözleri şimdi tamamen açık ve oldukça minnettar görünüyor.

Bakışlarım göğsüne düşüyor. "Ben de manzaranın tadını çıkarıyorum." "Saat kaç?"

"Beş."

Önce yüzü, sonra da vücudu yatağa düşüyor. Çarşafı üzerini örtüyor ve ben de yatağa doğru adım atıp çarşafı geri çekerek yüzümü onunkine yaklaştırırken gülümsüyorum. Kollarını boynuma dolayıp güç uygulayarak beni aşağı çekmeye çalışırken suratını asması çok sevimli.

Onu çabucak ayağa kaldırdım. "Geliyorsun." Fikrimi değiştirmeden önce sütyeninin kaplarını tekrar yerine takıyorum. "Gel hadi."

"Hayır, kesinlikle değilim. Akşamları koşuyorum," diye sesleniyor ben banyoya doğru giderken, gülümseyerek. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun tekrar yatağa düştüğünü görüyorum. *Olamaz*. Çok rahatlamaadan hemen geri dönüyorum, bileğinden tutup onu aşağıya çekiyorum. Yüzünü bir yastık örtüyor, ben de yastığı çekip çıkarıyorum ve ciddi bir yüz ifadesiyle ona bakıyorum.

"Evet, öyle. Sabahları daha iyi." Ağzının itiraz etmek için harekete geçtiğini görüyorum, bu yüzden onu hızla ön tarafına çeviriyorum ve kışına hızlı bir tokat atıyorum. "Hazırlan," diye emrediyorum ve sandalyeden kadın spor kıyafetlerinin olduğu çantayı alıyorum.

"Koşu takımım yanımda değil." Çantayı fırlattığımda ve çanta tam olarak onun yanına düştüğünde kendini beğenmiş yüzü düşüyor. "Bunları benim için mi aldın?"

"Odanızda spor ayakkabılarınızı gördüm. Harap olmuşlar." O şeylerle koşuyorsa ciddi bir koşucu değildir, ama yakında bunu değiştireceğim. Güne Ava ve koşuyla başlamakdan daha iyi bir şey düşünemiyorum. "Bunlarla koşmaya devam edersen dizlerine zarar verirsin." Beni şımartacağına dair hiçbir işaret göstermiyor, ben de hoşnutsuz bir tavırla uygun bir şeyler bulmak için çantayı karıştırmaya başlıyorum. Bir spor sütyeni çıkardım. İnceledim. Gülümsedim ve uzattım. Kaşlarını çatarak elimden kaptı ve giyerken de kaşlarını çatmaya devam etti. Ona birkaç şort veriyorum, *onunkiler* benimkilere uyuyor ve son olarak bir yelek. Üstünü değiştirmek için zaman harcıyor, gecikiyor, surat asıyor. "Otur," diye emrediyorum ve ağır ağır yatağa düşüyor. "Seni görmezden geliyorum." Spor ayakkabılarını giydirdim ve onu yukarı çekerek iyice inceledim.

Çok seksi görünüyor.

"Hadi o zaman, hanımefendi," diyorum, onu yatak odasına çekip yatağa itmeden önce. "Güne nasıl bitirmek istiyorsak öyle başlayalım."

"Bugün yine koşmayacağım," diye mırıldanıyor, telaşlı görünüyor.

"Demek istediğim bu değildi," diyorum kahkahalarım arasında merdivenleri çıkarken. "Oh. Ne demek istedin?"

Sesindeki umudu duyabiliyorum. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Ava'nın şansına, bugün verici bir ruh halindeyim. Umarım o da kabul edici bir ruh halinde olur. "Nefes nefese kalmaktan ve terlemekten bahsediyorum."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Bu gece benimle görüşmüyorsun," diyor, sanki bir şey kazanmış gibi kendini beğenmiş bir tavırla. Onunla görüşmeyecek miyim? Göreceğiz bakalım. "Saçımı bağlamam lazım." Elini çekip çantasına gidiyor, ben de mutfığa gidip biraz para alıyorum. Benim güzergâhımdan asla geçemeyecek ve geçmesini beklemek de son derece mantıksız olurdu. Ben mantıksız değilim. Telefonumun bulunduğu küçük fermuarlı cebe bir not sıkıştırıp onu getiriyorum.

Asansörle fuayeye yolculuk dayanılmazdı. Sürekli atkuyruğuna uzanıyor, onu ayarlıyor, göğüslerini o dar yeleşin içinde öne doğru itiyor.

"Gerin," diye emrediyorum, temiz sabah havasına girdiğimizde dört bacağımı uzatarak. Gökyüzü açık, güneş alçakta, hava berrak. Çok güzel. Nefes alıyorum, ciğerlerimi havayla ve zihnimi pozitiflikle dolduruyorum. *Her şey yoluna girecek. Ona söylediklerime alıştığında kendine gelecektir.* Beni izlediğini hissediyorum ve göz ucuyla bakıyorum. Sırıttırıyor. "Ava, gerin."

Ofluyor, pufluyor ve kızgınlığını ifade etmek için belinden eğilip muhteşem poposunu dışarı çıkarıyor. Tam yüzüme doğru. Likra kaplı sert ete kaşlarımı çatıyorum ve dişlerimi sağ kıkır yanağına geçirip ısıyorum. İrkilerek bağırırdı. Ben de ona bir tokat attım ve o da öfkeyle arkasını döndü. Bakışı saf pislik. Başımı eğiyorum, bana meydan okuması için cesaretlendiriyorum. Yapmıyor, yüzü yumuşuyor. Öğreniyor. "Nereye koşuyoruz?" diye soruyor iç çekerek, ayağını poposuna doğru çekerek.

"Kraliyet Parkları. Hazır mısınız?"

Başını sallıyor, şaşırtıcı bir şekilde oldukça kabullenmiş görünüyor. Sonra arabama doğru yürüdüğünü görüyorum ve içimden gülüyorum, kapılara doğru ters yöne gidiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor.

"Koşmak için." Geriye dönüp baktığımda gülümsemem genişliyor. Onun yüzünü. Telefonumu çıkarıp görüntüyü yakalamak için kendimi durdurmak zorunda kalıyorum.

"Urh . . ." Boğazını temizliyor. Sırtını dikleştirir. "Parklar ne kadar uzakta?"

"Dört mil."

Öksürmeye başlıyor ve içim parçalanmaya başlıyor, daha önceki sıkıntıları onun soğukkanlı davranamamasını izlediğim her saniye azalıyor. Üstünü yeniden düzenliyor ve adım adım ilerlerken gözlerim parlıyor.

"Saat on bir, yirmi yedi, on beş," diyorum kapının koduna basarken. "Gelecekte başvurmak için."

Koşarak uzaklaşıyor ve ben de o giderken kışına bakıp sırtıyorum. "Bunu asla hatırlamayacağım," diye bağıyor. Gözlerimi devirip peşinden gidiyorum. Ve işte kanıtımız, eğer ihtiyacım olsaydı, ki yok, bana bilerek meydan okuduğunun kanıtı. O numarayı hatırlayacak.

Onun yanında adım atıyorum, aşağıya bakıyorum, bunun nasıl sonuçlanacağına dair herhangi bir erken işaret olup olmadığını kontrol ediyorum. Ona yürüyüşten bir adım geride olduğumu söylemeyeceğim. Bu zalimlik olur. Bu yüzden sakinliğimi kaldırımlara vurmaktan almak yerine, sakinliğimi yanımda olmasından alıyorum. Sürekli beni kontrol ediyor. Sürekli bana gülümsüyor.

Bu da mutluluğun yeni bir şekli ve Ava'nın şanssızlığına bakın ki buna her sabah ihtiyacım olduğuna karar verebilirim. Zihnim temizleniyor, Jake artık düşüncelerime musallat olmuyor, vicdanımla oynamıyor ve kalbim sabit ve güçlü atıyor.

"Tamam mı?" diye sorduğumda başını salladı ve hemen önündeki rotaya odaklandı, parlak gözlerini bana yeterince göstermedi. Ama yine de kararlılığının parıltısını yakaladım. Şimdi mücadele ediyor. Daha ne kadar dayanacak? Kaybetmek istemediği için daha ne kadar kendini öldürecek?

Green Park'tan geçiyoruz ve ben hızımı biraz daha düşürerek onun yanında duruyorum, kırılmasını bekliyorum. İnatçılığı bırakıp yenilgiyi kabul etmesini, böylece onu çimlerin üzerinde parçalayabileceğimi sessizce söylüyorum ama o inatla devam ediyor, yanakları kızarmış ve ıslak, yüksek sesle nefes alıyor. Onu böyle ateşli ve rahatsız görmek bana hiç iyi gelmiyor. Sikim şortumun içinde yer kapmak için savaşılmaya başladı.

Piccadilly'ye yaklaşıyoruz, on mil kadar ilerledik ve onun bu düşüncesini kanıtlamak için kendine ciddi bir zarar vermeye hazır olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sonra ne olacak? Eğer bir kasını çekerse, bu da *bana* zarar verecek. Seks yok.

Olamaz.

Ama tam koşumuzu durdurmak üzereyken nefesi kesiliyor ve parkın içine doğru keskin bir dönüş yapıyor ve bir bok çuvalı gibi çimlere yuvarlanıyor. Sıçramış haline gülümsüyorum, yanına gidip sabahtan beri çekmek istediğim fotoğrafı çekiyorum. Birlikte ilk koşumuz. Dizlerimin üzerine çöküp vücuduna tırmanıyorum. Ondan yayılan sıcaklık şortumu yakıyordu.

Kirpikleri titreyerek açılıyor ve gözlerinde milyonlarca yalvarışla bana bakıyor. Korkacak bir şey yok. Artık onu koşturmayacağım. Sadece taksiye kadar, böylece onu bir an önce eve götürebilirim. "Bebeğim, seni yıprattım mı?" Yüzümü onun yüzüne sürüyorum, teri yayıyorum, her yerini öpüyorum. "Hmm, ter ve seks." Bizi yuvarlayıp onu üstüme aldım. Hiçbir şey için iyi değil. Bunun hemen değişmesi gerek.

Ona tükenmiş nefesini bulması için birkaç dakika veriyorum, şimdilik her tarafıma yayılmış halde burada yatmaktan memnunum. Sonunda ayağa kalkıyor ve bana sarılıyor. Bu bir buçuk hayal.

"Lütfen beni eve koşturmayın."

Bu kitaplara geçecek bir olay. Yalvarıyor. Bunu kendi avantajıma kullanmalıyım. Manor'un yıldönümü zihnime damgasını vuruyor. İki hafta sonra.

"Beklediğimden daha iyiydin."

"Uykulu seksi tercih ederim," diye inliyor, göğsüme düşüyor. Gülümsüyorum. Buna itiraz edemem.

"Ben de uykulu seksi tercih ederim." Sessizce kabul ediyorum. Bunu iyice düşünmeliydim. "Hadi ama hanımefendi. Bütün gün çimlerde eğlenemeyiz; yapacak işlerin var." Bütün gün onu izlemek için sabırsızlanıyorum. Zihninin fikirlerle dolup taşıtığını, ellerinin sayfayı hızla karaladığını görmek. Bu, bugün Malikâne'de olmayı çok daha katlanılabilir kılacak.

Ayağa kalkmaya çabalıyor ve ben de ona katılıyorum, onu yanıma çekip yolun karşısına geçiriyorum. Bir taksi gördüm ve el salladım.

"Taksi için para getirdin mi?" diye soruyor, bizi arkaya bindirirken yaralı bir sesle. Onu kucağıma çekiyorum ve olacakların tadına bakmasını sağlıyorum. Tabii ki, bir saniye içinde tamamen benim oluyor, aç bir şekilde ağzımı alıyor. Taksiyi durdurma, şoförü dışarı atma ve Lusso'ya bombalama isteği çok fazla. *Ayağını indir!* "Yeter," diye mırıldanıyorum çılgın ağzının etrafında, ama o vazgeçmiyor, şu anda bana sürtünmemesi gereken yerlere sürtünüyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, onu üzerimden itip nefes almaya çalışıyorum. O da aynı şekilde nefessiz bir şekilde yanımdaki koltuğa yığılıyor. "Seni eve götürdüğümde cidden bunu alacaksın."

Biraz hava almak için koşu üstünü çekerken dudağının kenarı kalkıyor. "Sabırsızlanıyorum," diye nefes nefese kalıyor.

"Beni kışkırtmayın, bayan."

"Bana eziyet etme o zaman." Pencereden dışarı bakıyor ve ben de onu tarifsiz bir zevkle izliyorum, dirseğim kapıya sıkışmış, parmağımın içi üst dudağıma sürtünüyor. Eziyet mi? Gülümsüyorum ama bu üzücü. Gerçek azap hakkında hiçbir şey bilmiyor. Güneş her zaman varlığımın ufkunda gezinmiş, umut dolu ışıyla bana eziyet etmiştir. Şimdi, her an gökyüzünden düşüp beni bulandırabilirmiş gibi geliyor.

sonsuz dek karanlıkta. Ya da, aynı derecede korkutucu bir şekilde, yükselecek ve tüm yanlışlarımın üzerine bir ışık tutacak.

Çatı katına ulaştığımızda, aciliyet aletimin etrafında bir mengene gibi, rahatlatılmak için çılglık atıyor. Ava ağır ağır tabureye çöküyor, nefesi hâlâ kesik kesik ve içinde zonklayan o aciliyet, onu böyle paramparça görünce azalıyor. Benim koştüğüm gibi koşmuyor. Kaçmasına gerek yok.

Onu tezgâhın üzerine atıp ırzına geçmek kolay olurdu. Düzeltirdim. İçimdeki bu huzursuzluk hissini yok etmek. Ama kaçınıyorum. İçimdeki her şeyi alıyorum ama kaçınıyorum. Belki güzel bir sıcak banyo dışında hiçbir şeye iyi görünmüyor. Üzerime uzanabilir. Nefesini tutabilir.

Benimle Malikane'nin yıldönümü partisine gelmeyi kabul et.

Bir bardağa su doldurup tezgahın üzerinden uzatıyorum. "Al bakalım." Destansı bir hızla içiyor, hava almaya bile çıkmıyor.

"Ben banyoyu hazırlayayım." Onu tabureden kaldırıyorum, her uzvuyla beni sardığında gülümsüyorum, bana tutunmak için yeterli enerjiyi buluyor.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum ve onu düzgünce yatağa yatırıyorum. "Banyo için zamanım yok," diyor. "Duş alacağım."

"Daha çok vaktin var." Aslında bütün gün ve ben bunu onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum. "Kahvaltı yaparız ve kuşluk vakti Malikâneye gideriz. Şimdi, gerin." Dudaklarımı onun terli alnına bastırıp bir süre oyalandıktan sonra kendimi kaldırıp banyoya yöneliyorum, giderken doğal olarak alt dudağımı çiğniyorum, havai fişeklerin patlamasını bekliyorum, hazırlık için omuzlarım dik. Muslukları açıyorum ve banyo suyunu döküyorum. Bana meydan okuyacak mı? Reddedecek mi? Suyu çalkalayarak bir sürü baloncuk yaratıyorum.

"Jesse, ofise gitmem gerekiyor," diye sesleniyor, sesi alışılmadık derecede ürkek çıkıyor. Günlüğünü ele geçirdiğimde ciddi olduğumdan endişeleniyor.

Öyleydim. "Hayır, değilsin," diye karşılık verdim. Bunu kazanamayacak. Ayrıca, bir randevum var. Günü benimle geçirmek istemiyor mu? Hem bugün Cuma. Hafta sonuma en iyi başlangıcı yapacağım. Gülümsüyorum, üç gün boyunca onu şımartacağım için heyecanlıyım. Bize. "Gerin."

Birkaç dakika sessizlik oluyor ama tam yumuşadığını düşündüğümde -ve umduğumda- sessizce de olsa konuşuyor. Kaybedeceği bir savaşı verdiğini bilen birinin sesi bu. "Tüm ekipmanım ofiste. Bilgisayar programlarım, referans kitaplarım, her şey."

Kapıya doğru yürüyorum ve çerçeveye yaslanıyorum, onu büyük yatağında küçük görünürken buluyorum. Küçük ve gergin. "Ve tüm bu eşyalara ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Evet." Sanki çok açık bir cevapmış gibi elleriyle tavanı gösteriyor. Bugünlerde benim için hiçbir şey açık değil, sadece bir şey. Onun hakkında ne hissettiğim. "İşimi yapmak için," diye ekliyor.

Onun işi beni aydınlıkta tutmak. "Tamam, ofisinize uğrarız." Sorun çözüldü. Banyoya geri dönüp küveti kontrol ediyorum, iç çekişi o kadar yüksek ki akan sudan bile duyabiliyorum. Kenara oturuyorum, elimi yavaşça köpüklerin arasında gezdiriyorum, gözlerim kapıda, içeri dalmasını ve mantıksız davranmayı bırakmamı talep etmesini bekliyorum. Ortaya çıkmamasının nedeninin, gününü bana ayırmanın geri çevrilemeyecek kadar çekici olduğu sonucuna varmış olması olduğunu düşünmek istiyorum. Ama benimle uğraşamayacak kadar yorgun olduğunu biliyorum.

Suyun yarısına kadar gelmesini bekledikten sonra muslukları kapatıyorum. yatak odasına geri döndüm ve onu yatağa uzanmış bir şekilde buldum. Eğilip kulağına yaklaşıyorum. "Banyo hazır," diye fısıldıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Bana karşı koymuyor. Bu cesaret verici bir işaret.

"Ciddiydin, değil mi?" diyor onu banyonun kenarına bırakırken, koşu üstünün altını alırken.

"Hangi konuda ciddiydin?" Yeleği kafasına geçirdiğimde suçlayıcı gözleri bir anlığına kayboluyor, ama hemen geri dönüyor ve hatta

Daha suçlayıcı. Konu Ava olunca pek çok konuda ciddiymdir. Sorusu çok geniş.

"Beni paylaşmama konusunda."

Ah, şu. "Evet." Ölümcül derecede ciddi.

"Peki ya diğer müşterilerim?" diye soruyor, ben onu soymaya devam ederken beni inceliyor. Beni özellikle ilgilendiren sadece bir müşteri daha var, ama onu tek başına ele alırsam, cevaplamak istemediğim soruları gündeme getirmiş olurum. Bu yüzden kapsamlı olacağım. Şimdilik.

"Seni paylaşmak istemediğimi söyledim." Şortunu da yanıma alarak kalçalarımın doğru alçalıyorum ve o da şortunu çıkarmam için bir ayağını kaldırıyor.

Küvete girmek için hiçbir girişimde bulunmuyor, ben yükselirken hala içimde delikler açıyor. Bu iyiye işaret değil. Nefes alış veriş artık zorlanmıyor ve bu da canlılık için yer açıyor.

Onu kucağıma alıp banyoya sokarken, "Tasarımları derlemek için Malikâne'de olmama gerek yok Jesse," diyor.

"Evet, biliyorsun."

Ben soyunurken "Hayır, istemiyorum" diyor ve kazanmaya hazır olduğunda yaptığı gibi bana bakıyor. Bu da kaybedeceğim anlamına geliyor. Bugün kaybetme modunda değilim.

Küvette öne doğru kayıyor ve ben de arkasına geçiyorum, arkasına yerleşiyorum ve onu öyle konumlandırıyorum, sırtı önüme geliyor. Bu gerçekten inanılmaz. Bir tür anlaşmazlık yaşıyoruz ama yine de ikimiz de birbirimize dokunmaya ihtiyaç duyuyoruz. "Eğer ofise gitmene izin verirsem," diyorum sessizce, kelimelerimi *çok* dikkatli seçerek, "benim için bir şey yapmak zorundasın."

"Tamam. Ne?"

Onun kolayca kabullenışı karşısında kaşlarım havaya kalkıyor. Sonra hızlıca ve sessizce kendi kendime henüz durumun ne olduğunu bilmediğini söylüyorum. Bu da bana Malikane'nin ne olduğunu bilmediğini hatırlatıyor. Ama öğrenecek. Mesele de bu zaten. Bir şeyleri harekete geçirecek. Bana üzerinde çalışabileceğim bir zaman dilimi verecek. "Malikane'nin yıldönümü partisine geleceksin."

Gerildi. "Ne gibi? Sosyal bir etkinlik gibi mi?"

"Evet." Başımı salladım. Bu mükemmel bir tanım. Sosyal bir etkinlik. Herkesin soyunduğu, birbirini becerdiği, kırbaçların ve esaret aletlerinin bolca ortaya çıktığı bir yer. Tabii ki üç çeşit yemek yedikten sonra. "Tam olarak sosyal bir etkinlik gibi," diye ekliyorum kaşlarımı çatarak. Zihnimin gözünde yüzünü görebiliyorum. Dehşete düşmüş.

"Ne zaman?" diye soruyor iç çekerek.

Onu kollarımın ve bacaklarımın arasına hapsediyorum, sıkıca sarılıyorum, tepkisi ne olursa olsun onu asla bırakmayacağıma dair sessiz bir mesaj veriyorum. İğrenmesi ne olursa olsun. "Bugün iki hafta."

On dört gün ve devam ediyor, kardeşim.

"Boşalacaksın," diye fısıldıyorum, kulağını emiyorum, kabuğunu yalıyorum, sertleşip kıpırdandığında gülümsüyorum, teni benimkinin üzerinde mükemmel bir şekilde kayıyor.

Nefes alıyor. "Dur."

"Hayır. Geleceğini söyle." Onu yakaladım. Su zemini ıslatıyor, sonuçsuz mücadelesi ortalığı kirletmekten başka bir işe yaramıyor.

"Hayır." Gülüyor ve ben de işkencemi artırıyorum, kulağına doğru nefes alıyorum, elim vücudundan aşağıya, gıdıklanma noktasına doğru kayıyor. "Dur," diye bağıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum usulca, lobunun altındaki yumuşak, tatlı noktayı öperek. Planlarımı daha harekete geçmeden mahvedemez. Yapamaz ve eğer bu yalvarmak ve bugün onunla birlikte olmaktan vazgeçmek anlamına geliyorsa, bunun için buradayım.

Bir an için durur ve düşünür. "Tamam, geliyorum."

Basınç biraz azalıyor. Bunun kolay kısım olması gerekiyordu. Yüzümü boynuna gömüyorum ve hayattan bir nefes alıyorum. *Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim.*

Sessizlik çöküyor ve bu huzur anının tadını çıkararak başımı arkaya yaslıyorum. "Daha önce hiç banyo yapmadım."

"Hiç mi?" diye cevap veriyor, şaşırarak.

"Hayır, asla." Banyolar, düşünmekten başka bir şey yapmamak için çok fazla zaman bırakıyor. Daha da kötüsü, bana Rosie'ye banyo yaptırdığım zamanları hatırlatıyor.

Yatmadan önce banyo. Su birkaç santimden daha derin değil. Kabarcıklar taşıyor. Küçük bedeni beyaz köpüklerin arasında kaybolur. Gülüşü. Gülüşü. Bana umutsuz bir otuzbirci değilmişim gibi bakışı. "Ben duş adamıyım," diye fısıldadım, boğazım düğümlendi. "Ama sanırım artık banyo adamı olabilirim."

"Banyo yapmayı seviyorum."

"Ben de," diye nefes alıyorum. "Ama sadece benimle birlikte olursan." Asla yalnız değilim. "Buranın tasarımcısının büyük bir odaya ihtiyaç olduğunu öngörmesi iyi bir iş."

Gülüyor ve bu altın değerinde. "Bence iyi iş çıkardı."

"Acaba hiç içinde olmayı düşündü mü?"

"Hayır, yapmadı." Sözleri hüzünlü. Benim gibi o da burada olduğuna inanamıyor, ancak tamamen farklı nedenlerden dolayı. Çenemi indiriyorum ve ıslak saçlarının göğsümün her santimini kapladığını gözlemliyorum. Bacakları benimkilere sürtünüyor. Elleri, onu tuttukları kollarımın üzerinde uzanıyor.

Kulağını ısıırıyorum. "Öyle olduğuna sevindim," diye fısıldıyorum ve o da iç çekerek bedenimin derinliklerine yerleşip gözlerini kapatıyor. Çok huzurlu görünüyor. Çok ... benim.

Onu kendi haline bıraktım, onu izlemekten, suyun ve vücudunun sıcaklığını içime çekmekten mutluydum. Bu, en sevdiğim şeyler listeme eklenecek başka bir şey.

"İşe geç kalacaksın," diyorum onun uyuduğuna emin olduğumda. "Düşünsene ... ofise gitmeseydin, daha uzun süre kalabilirdik." Şakağına gülümsüyorum ve bedenimi onunkinden ayırıyorum, umarım o da benim gibi acıyı hissediyordur. Ama bu daha büyük bir iyilik için.

On dört gün ve devam ediyor.

Ava'yı banyoda bırakıyorum, umarım bugün Malikâne'de çalışmayı reddettiğıme pişman olmuşumdur ve kendimi oradan ayırdığımda duyduğu hoşnutsuz iniltiye bakılırsa umutlarım karşılık bulmuş.

Soyunma odama gittiğimde siyah bir gömlek ve gri bir takım elbise çıkarıp giyiniyorum ve günümün çabuk geçmesini umarak saat saat plan yapıyorum.

Mutfağa vardığımda John'a sesleniyorum ve kahvaltımı yapmak için tabureye yerleşiyorum. Homurdanarak cevap veriyor. Parmağımı ağzıma götürmeden önce "Söyle bakalım, kim fazla heyecanlandı?" diyorum.

"Ken Fraser. Pişman tabii ki."

"Her zaman öyledirler." Özellikle de sinirli bir John'la karşılaştığımda. "Ne yaptı ve bahanesi neydi?"

"Başka bir üyenin ona oral seks yaparken videosunu çekmiş."

Neredeyse parmağımın ucunu ısırp koparacaktım. "Ne yaptı?" "Bir anlık delilik olduğunu iddia ediyor."

"Telefonu aldın mı?" "Evet."

Ava'nın topuklarını mermere vurarak merdivenlerden indiğini duyunca başımı kaldırıyorum. Görünüyor ve içimdeki her şey somurtuyor. İşine lanet olsun. Kendi küçük somurtkanlığıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. O da kendini lanetliyor. Keşke bu kadar mantıksız olmasaydı ve bana ikimizin de istediği şeyi verseydi.

"Ava'yı işe bıraktıktan sonra orada olacağım." Dönüp ona bakıyorum, gözlerimle bir emir veriyorum.

"Mutfakta yıldönümü için son menü var."

"Evet, Sarah'ya oraya gittiğimde masamda olmasını istediğimi söyle."

Kucağımı sıvazladığımda Ava yanıma geliyor. "Peki ya Ken? Onunla ne yapacağım?"

Ava kucağımda dinlenirken "Üyeliğini iptal ediyoruz," diyorum, ağzım talimat almadan hareket ediyor, zihnim bir anda tükeniyor. Yüzüm boynuna gömülüyor, burnum onu içime çekiyor. "Basit."

"Mutlu olmayacak," diyor John. "Patlayacak."

"İstediği kadar tekme atabilir," diye saçmalıyorum, kendimi tamamen unutarak. "O gitti, bitti. Sarah'ya söyle iptal etsin."

"Derhal yürürlüğe girecek mi?"

"Evet."

"Tamamdır."

"Tamam. Birazdan görüşürüz."

Ava'yı göğsüme çekiyorum, aç ağzımı birkaç zihin döndürücü an boyunca onunkine yapıştırıyorum. Uzun, çok *uzun* bir gün olacak. "Kahvaltı?" "Ofisten bir şeyler alırım," diyor, kendini ağzımdan kurtararak tutuyor. "Biraz su alabilir miyim?" diye soruyor ve ben geriliyorum. Elimde değil.

Sessiz olması için Jake'i uyararak yüzümü çeviriyorum. "Keyfine bak bebeğim." Fıstık ezmemi daldırıp parmağımı ağzıma sokuyorum ve çantasını yan tarafa koyup karıştırmaya başladığı buzdolabına giden yolunu takip ediyorum. Ofluyor. Puffs. İç çekiyor. Her şeyi çıkarmaya başlıyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Bir an durdu. Onlarla ne yaptığını kendi kendine sorduğunu duyar gibiyim. "Kahretsin," diye tıslıyor ve ağır elleriyle her şeyi çantasına geri koymaya başlıyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Ava," diye homurdanarak kavanozun kapağını kapatıyorum. Rezil oldum. "Hadi, geç kalacaksın."

"Özür dilerim," diyerek kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. "Bu senin hatan Ward."

"Benim mi?" Aval aval ona bakıyorum, aklım bana çenemi kapatmamı söylüyor ama egom beni engelliyor. *Sorma. Sorma. Sorma.* "Benim hatam ne ve nasıl?" *Aptal.* Şüpheli mi? Tanrım, bu kadar alçaldığıma kendim bile inanmıyorum. Benim böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyor? Ve eğer düşünüyorsa, neden hâlâ burada?

Çünkü o seni seviyor, seni aptal, ve bu seni kurtaracak tek şey olabilir.

"Hiçbir şey." Başını kendi kendine sallıyor. "Ama bu senin hatan çünkü dikkatimi dağıtıyorsun."

Dikkatini dağıtmak. Benden başka bir şey düşünmesini engellemek gibi mi? Bu beni çok ama çok mutlu bir adam yapıyor. "Dikkatini dağıtmamı seviyorsun," diyorum gülümseyerek.

Onun haplarını çalarak ne halt ediyorum ben? Bu en kötü türden bir ihanet. Yakalanabileceğim başka bir yalan daha. Ama gerçeği biliyorum. Bu harika kadını korumak tek amacım değil. Kayıp bir parçam da bir baba olarak hatalarımı düzeltmek için her şeyi yapar.

Bu bir mazeret değil. Hiçbir şey bunu düzeltemez. Bunun farkında olduğum için içim biraz rahat.

Planım basit. Onu hızlıca işe götürmek, tüm işlerini hızlıca bitirmesini ummak, onu hızlıca yatağıma geri getirmek.

Sabahın erken saatlerinde trafikte bir o yana bir bu yana savruluyorum, aklım sürekli çılgın yerlerde geziniyor. Çılgın ama harika. Çılgın ama şaşırtıcı. Çılgın ama istikrarlı. Hayatımın geri kalanını bu kadınla geçirmek istiyorum. Takıntılı davranmıyorum, gerçekçi davranıyorum. Bu çılgınlık bitemez. Buna ihtiyacım var. Kefarete ihtiyacım olduğundan daha fazla, çünkü o olmadan asla kefarete sahip olamayacağımı hissediyorum ve affedilmeye ihtiyaç duyduğum birçok kişi olmasına rağmen, Ava bana bu affi verebilecek tek kişi. Onun merhametiyle yoluma devam edebilirim. Hayallerimin üzerine inşa edebilirim. *Kendimi* affedebilirim.

Ofisinin bulunduğu sokağın aşağısında duruyorum ve koltuğumda kayarak ona bakıyorum. Gülümsemesi ağırbaşlı. Gözleri olasılıkların dipsiz çukurları. Ben ona dokunmadan bu kadar yakın olamaz.

Dolgun dudaklarına uzanarak başparmağımı bir taraftan diğerine sürüyorum ve ağzı bir parça açılıyor. Sadece bu basit, küçük dokunuş. Patlamalar. "Seninle uyanmayı seviyorum." Bana musallat olan durdurulamaz düşüncelerden nefret ediyorum.

Ama onun yanımda olması bunları daha katlanılabilir kılıyor. Beni daha çok düşündürüyor. Daha iyisini istememi.

"Ben de seninle uyanmayı seviyorum," diye cevap veriyor usulca, yüzünü hafifçe dokunuşuma çevirerek. "Ama sabahın beşinde koşturup durmaktan hoşlanmıyorum."

"Paçavra gibi sikilmeyi mi tercih edersin?" Elim önünden aşağı kayarken soruyorum.

"Hayır, uykulu seksi tercih ederim." Elimi göğsünden ayırarak arabanın diğer tarafına doğru eğiliyor ve dudaklarıma kısa bir öpücük konduruyor. Bunu takdir etmek ya da kızıştırmak için bir saniyem bile olmadı. Arabadan hızla iniyor ve beni direksiyonun önünde yanmış bir halde bırakıyor, öpücüğün geri kalanının nerede olduğunu merak ediyorum. "Yarın görüşürüz." Tatlı tatlı gülümsüyor ve kaşlarım çatılıyor. *Yarın mı?* Kesinlikle olmaz. "İşten önce beni yordüğün için teşekkür ederim." Kapı kapanıyor ve beynim onu durdurmamı söyleyecek kadar hızlı çalışmıyor. Somurtarak oturuyorum ve onu aksi yönde ikna etmek için dışarı fırlayıp onu yere yapıştırma dürtümle mücadele ediyorum.

"Yarın mı?" Onun ofisinde kaybolduğunu görünce kendime sordum. "Yarın. . . oh hayır." Bugün cuma. Bu gece Kate'le çıkacağını sanıyor. "Cesedimi çiğnemen lazım." Birden tek görebildiğim şarap ve tökezleyen bir Ava oluyor. Sarhoş Ava. Pervasız Ava. Savunmasız Ava. "Olmaz," diyorum kendi kendime, arabamı çalıştırıp yolda hızlı bir üç nokta dönüşü yapıyorum. Ofisinin önünden yavaşça geçip pencereden bakıyorum. Çoktan masasına oturmuş. Başını eğmiş. Elinde kalem. Bu gece dışarı çıkmasını engellemek için geçerli bir bahane bulmaya çalışarak duruyorum.

Mantıksız davranıyorsun Ward.

"Öyle olduğumu sanmıyorum," diyorum sessizce, direksiyona vurarak. Ava en son alkolü fazla kaçırdığında, eski sevgilisi ona asılmıştı ve onunla mücadele edecek durumda değildi.

Ayrıca seni sevdiğini de söyledi.

Bu kısım güzeldi. Şok edici ama güzeldi.

Ayrıca bu gece içmeyeceğine dair sana söz verdi.

Yüksek sesle gülüyorum. Ben aptal değilim. Bana bir yalan söylendiğinde anlarım. Beni yatıştırıyordu.

Bip! "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, dikiz aynasına baktığımda kıcımda bir çöp arabası buluyorum. Bruton Caddesi'nde hızla ilerliyor, onun fikrini nasıl değiştirebileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Manor'a geldiğimde Sarah merdivenlerden iniyor. Bana karşı radarı mı var? Birkaç kâğıdı cama dayıyor, hemen ardından da kızgın yüzünü. Kahretsin, o dudaklar camla buluşsa, her bir kenara yayılacağından eminim. "Şef bugün onay istiyor," diyor, çıkmak için kapıyı açtığımda geri çekiliyor. Menüü alıyorum. "Ve Ken konuşmak istiyor."

"İlgilenmiyorum."

"Ve hesapların yanlış bölümünü imzalamışsınız." "Öyle mi yaptım?"

"Ve John'un tesisat odasında yine bir sızıntı var."

Omuzlarım düştü.

"Ve Mario yıldönümü kokteyli için onayınızı istiyor."

Sikerim böyle işi. Kağıtları Sarah'nın göğsüne geri tıktırdım ve garajlara doğru yola çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor, sendeleyerek peşimden geliyor.

"Yapacak işlerimiz var."

"Yapacak işlerin var. Bugün izinliyim." "Yine mi?"

Onu eğlendirmiyorum, garajın kapılarını fobumla açıyorum ve kaskımı alıyorum. Bugün zaten boktan bir gün. Bunu düzeltmem gerek.

"Takım elbise giymişsin," diye devam ediyor ve ceketimi omuz silkerek yakındaki bir raf ünitesine atmamı istiyor. "Jesse, her şeyi ben yapamam."

kendim."

"Sana her şeyi yapman için iyi para ödüyorum, Sarah. Ben alkol komasındayken sen hep iyi idare ettin." Kaskımı taktım ve bisikletime bindim.

"O farklıydı. Sen acizdin."

"Artık acizim." Ayaklıkları tekmeliyorum ve motoru çalıştırıyorum, yüksek sesle devir yapıyorum. "Yoksa her zaman nerede olduğumu biliyordun da şimdi mi bilmiyorsun?"

"Ne?" diye bağılıyor, kaşları çatık, elleri kulaklarının üzerinde.

"Boş ver." Hızla uzaklaşıyorum, gömleğimin önü göğsüme yapışıyor, arkası balon gibi şişiyor.

Sen de deri giymelisin.

Gazı daha sert çeviriyorum.

Arabamı alıp şehre dönmeden önce kırsalda birkaç saat öldürüyorum ve Ava'yı aramak için öğle yemeğinden sonraya kadar kendimi tutmayı başarıyorum.

Cevap verdiğinde omuzlarımdaki sonsuz ağırlık hemen hafifliyor. "Sevdim," diyor. Zil sesi. Seçtiğim zil sesini beğenmiş. Ve telefonunu işgal ettiğim için bana zorluk çıkarmadı.

"Ben de," diyorum. "Onunla sonra sevişiriz."

"Beni daha sonra görmeyeceksin." Emin görünüyor. Olmamalı.

"Seni özledim," diyorum suratımı asarak.

"Beni özlüyor musun?"

"İstiyorum." Sesim somurtkan bir çocuk gibi çıkıyor. "Seni özlüyorum." Korkunç bir şey. Günler artık alkolün neden olduğu sonsuz puslar değil. Sadece sonsuz. Ofisinin karşısındaki yolda duruyorum ve onu masasının yanında, bir topuğunu kışına doğru çekmiş halde buluyorum. Gülümsedim. "Bu gece dışarı çıkma." Sözlerim

yumuşak olması gerekiyordu. Yalvaran. Ne yazık ki, sesleri daha talepkârdı.

"Yapma," diyor yavaşça, sandalyesine ağır bir şekilde çöküyor, hareketi bıkkınlığını gösteriyor. "Planlar yaptım."

Evet, beni içermeyen planlar ve bu bir sorun. Bana bu kadar kolay karşı koyabilmesinden nefret ediyorum. Gerçekten yapamayacağını bilsem bile. Bu çok saçma. Yüzüne inat burnunu kesiyor. "Biliyorsun, işte olabilirsin, ama oraya gelip aklını başına getirmeyeceğimi sanma."

Kısa bir sessizlik oluyor ve bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak ettiğini biliyorum. "Keyfine bak," diye fısıldıyor ve ben gülüyorum.

"Ciddiydim,
hanımefendi." "Ciddi
olduğunuzu biliyorum."
"Bacaklarınız ağrıyor
mu?" "Ish."

"Ish," diye fısıldıyorum, koltuğumda rahatlıyorum, stres boşalıyor. Tüm yanlış nedenlerden dolayı ağrıyor. Ona reddedemeyeceği bir teklif yapmalıyım. Ellerim bütün gece o ağrıyan kasları çalıştırdı. Bütün hafta sonu.

Onu sıkıştırma.

Ama kalabalıktan hoşlandığı sonucuna vardım bile. Özellikle de benim vücudum tarafından.

Ne yapacağını söyleyemesinden hoşlanıyor mu?

Aptalca bir soru. Hiç bu kadar zor bir kadınla tanışmamıştım. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlatma sikişine gerek yok." Sandalyesinden kalktı, geriniyor.

"Ağzını topla, Ava. Hatırlatma sikişinin ne zaman ve gerekli olup olmadığına ben karar veririm." Ve bir tanesi kesinlikle şimdi gerekli.

"Anlaşıldı."

Onu elime geçiremesem de asla kazanamayacağımı kabul ederek nefes veriyorum. "Seni ne zaman göreceğim?"

"Yarın mı?"

Bana acı veriyor. Fiziksel olarak acı veriyor. "Seni sekizde alırım." "Öğlen," diye karşılık veriyor.

"Sekiz."

"On bir."

"Sekiz," diye bağıyorum.

"Benimle yarı yolda buluşman gerekiyordu!"

İstesem de istemesem de bu gece dışarı çıkacağını yavaş yavaş kabulleniyorum. "Sekizde görüşürüz." Aramayı sonlandırıyorum ve ayağının kışından düşmesini ve ekrana bakmasını izliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Benim imkansız olduğumu düşünüyor.

O bir cevher. Onu ne kadar çok sevsem de, bazen onun zihniyetini anlayamıyorum. İlişkiler hakkında bilgim olduğundan değil, ama kesinlikle her zaman partnerinizin sınırlarını test etmek istemezsiniz, değil mi? Kendi fikirlerini bu kadar ısrarla savunabilen bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım. Acımasızca.

Yine de onu seviyorum.

Saat bir ile yedi arası bir hiçlik bulanıklığı. Kate'in ön kapısına giden yolda yürürken Sam'le kapının eşiğinde karşılaşıyorum. Kot pantolonunun fermuarını iliklerken kaşlarım havaya kalkıyor. "Burada ne işin var?" diye soruyor. "Kızlar dışarı çıkıyor."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, onu iterek geçiyorum. "Ona henüz söylemedin mi?"

"Herkes şunu kesmeyecek mi?"

"Sakin ol." Gülüyor. "Peki, burada ne yapıyorsun?"

Merdivenlerden yukarı bakıyorum, saç kurutma makinesinin vızıltısını duyuyorum. Orada, kendini daha da göksel gösteriyor, dışarı çıkmaya ve gördüğü her erkeğin gözlerini kamaştırmaya hazır. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

muazzam bir bok fırtınası. Şu anda, bu alternatiften daha cazip görünüyor.

"Hasar kontrolü yapıyorum," diyorum kendi kendime, Kate merdivenlerin başında belirdiğinde, kafası cırt cırtlı yuvarlak şeylerle dolu.

Kaşlarını çattı. "Hey, burada ne yapıyorsun? Dışarı çıkıyoruz."

"Neden yüzüme vurmuyorsun?" diye mırıldanıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, çıkarken ceketimi çözüyorum. Kate geri çekilerek geçmeme izin veriyor.

"Seni kim kızdırdı?" diye sorarak Sam'in alt katta kıkırdamasına neden olur.

"Ben kızgın değilim."

"Emin misin?"

"Hayır." Ava'nın odasına usulca giriyorum ve onu çekmeceleri karıştırırken buluyorum. İç çamaşırı. İç çamaşırı arıyor. Dantel mi? Aletim pantolonumu yumrukluyor, dışarı çıkmak istiyor. Otuz yedi yaşındaki egom, bu muhteşem, yirmili yaşlarının ortasındaki tanrıçanın benim sunabileceğimden daha iyisini bulduğu düşüncesiyle yüzünü buruşturuyor. On yıl artı, geçmiş, sırlar.

Akıl ve mantık beni bulamadan halının üzerinde bir ceylan gibi ilerliyorum. Al onu. Onu işaretle. Onu benim yap.

O zaten senin.

"Ne-" Ava, onu yakalayıp yatağa fırlattığımda omzunun üzerinden söylüyor, onu sıkıştırıp ağzımızı mühürlediğimde nefes nefese ve çığlıklarının tadını çıkarıyor. Çıkardığı sesler hem şaşkınlık hem de şehvet sesleri ve onu hızla ters çeviriyorum, kalçalarını kasıklarım ile buluşacak şekilde yukarı çekiyorum, elim uyluklarının arasından kayıyor. Islak. Hazır. Kendimi serbest bırakmak ve seviyeyi yükseltmek için hızlı bir çalışma yapıyorum, kısıtlanmış bir kükremler ile içime doğru itiyorum. Acımasız istilam karşısında şok içinde ciyaklıyor ve elim hızla ağzını buluyor.

"Sessiz ol," diye emrediyorum, acımasızca içine giriyorum, her kasım geriliyor, her biri beni güzelce sıkıyor. Kusursuz sırtına bakıyorum, çenem gergin, görüşüm kontrolümün ötesinde bir tutku ve şehvetle bulanıklaşıyor. Onun içindeyken, başka hiçbir şey yok. Zihnimin dolaşabileceği hiçbir yer yok. Sadece o var - nasıl hissettiği, nasıl görüldüğü, nasıl

Sesler. Onun ıslak, sıcak teni beni kabartıyor. İçimden geçen çok dalgaları bir araya toplanıyor ve kalbime müthiş bir yumruk indiriyor.

Elimi ağızından çektiğimde nefesi kesiliyor, kendinden geçerek başını geriye atıyor. "Jesse!"

"Sessiz ol dedim," diye homurdanıyorum, gözlerim kışına kayıyor, sikimin girip çıktığını görüyorum, manzara baş döndürücü. Cezalandırıcı hamlelerimin her birini karşılıyor, elleri yatağı kavırıyor. O kadar sert boşalacağım ki, beni bayıltabilir. Güzel. Umarım sabah o dışarıdaki gecesinden eve döndüğünde kendime gelirim, çünkü bu savaşı kazanmıyorum. Bunu biliyorum. *Onu* tanıyorum. Ama hata yapmayın, bu lanet savaşı kazanacağım. Yaralı olacağım. Dayak yiyeceğim. Yaralanacağım. Ama kazanacağım.

Kulaklarımı zevk sesleriyle kutsarken ellerim kalçalarını sıkıyor, kan aletimde vınlıyor, aftım sürtünmeyle ağrıyor. Yastığa vurmaya başladı, bağırıları bastırılmıştı. Geliyor ve sesine bakılırsa, benim kadar sert.

Siktir! Son bir kez daha derine dalıyorum, doruk noktam beni hazırlıksız yakalıyor, vücudum Ava'nın çökmüş formunun üzerine katlanıyor, aletim acımasızca kabarıyor, içine boşalıyor. İnliyor. Nefes nefese kaldım. Lanet olsun, eğer bu onu eve bana gelmeye ikna etmezse, neyin ikna edeceğine dair hiçbir fikrim yok.

"Lütfen, bana sen olduğunu söyle," diye hırıldıyor, ikimiz de işe yaramaz bir nefes yığınınına dönmüşüz.

Gölümsüyorum. "Benim." Yüzümü onun tenine çevirerek, benimle ve onunla karışan tuzu kucaklıyorum. "Bir daha du alma," diye fısıldıyorum.

"Neden?"

Geri çekilirken tıslıyorum, aletim geri dönmek için yalvarıyor. Onu ters çevirerek yatağı sabitliyorum ve kızarmış yüzüne ve uykulu gözlerine hayranlıkla bakarak birkaç dakika geçiriyorum. Belki de dışarı çıkamayacak kadar bitkin düşmüştür. Bu tatmin edici olmaz mıydı? "ünkü sen dışarıdayken her *tarafının benim olmasını* istiyorum." Onu usulca öpüyorum, ihtiyacım olan biraz daha fazla hayatı alıp uçup gidiyorum.

"Erkeklerin yeni sikilmiş kadınlara karşı bir içgüdüğü var mı?"

Ve sonra o iğrenç diliyle beni dünyaya geri getirdi. "Ağız." Dudaklarımı yaladım ve irkildim. Alkol. Alkolün tadını alabiliyorum. "İçki içmişsin."

"Hayır."

Kollarını tuttuğumda gerildi. Onları yatağa sabitlememiş olsaydım, parmakları saçlarının arasında çılgınca dönüyor olacaktı. Dışarıda geçireceği gece için endişelenmeye hakkım var. Sadece benden uzak durmaya niyeti yok ve bu da canıma tak etti. "Artık yok," diye boşuna emrediyorum, kendimi tekrar ağzına bırakıyorum, dilindeki hafif şarap tadını görmezden gelip sadece onu tatmaya odaklanıyorum. Şanslıyım ki o şaraptan çok daha etkili. "Seni dantellerin içinde bulmayı umuyordum." Parmaklarım vücudunda yanan bir iz bırakıyor ve bacaklarının arasına giriyor.

"Her şeyi mahvederdin."

Parmaklarımı içine sokuyorum ve o sertleşiyor, beni şiddetle kavırıyor. *Daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim? Doyamadın mı?* Ben de. Birden kontrolün bende olduğunu hissediyorum ve belki de, sadece belki de, bu savaşı kazanabilirim.

"Muhtemelen." O danteli özür dilemeden vücudundan söküp atabilirdim. "Saçma sapan bir şey de giyme." Alkol, seksi bir elbise, onun uhrevi güzelliği. Felaket için bir reçete. Parmaklarımı açıp ona bakarak doğru cevabı bulmasını bekliyorum.

"Yapmayacağım." Başını iki yana sallıyor ve ben gülümsüyorum, klitorisi başparmağımın ucunda titreşiyor.

"Geliyor musun Ava?"

"Evet." Çılgına dönüyor, bacakları geriliyor ve tekmeliyor, gözleri bulutlanıyor. "Lütfen!"

Yakaladım seni, bayan. Yüzlerimiz arasındaki boşluğu daraltıyorum, teninde nefes alıyorum, parmaklarımı acımasızca gezdiriyorum. "Hmm, bu iyi geldi mi bebeğim?"

"Tanrım," diye boğuluyor, ağzımı yakalamaya çalışıyor. "Jesse, lütfen."

"Beni mi istiyorsun?" Geri çekilerek soruyorum. Onu reddederek. "Evet."

İçimden gülümsüyorum. "Beni memnun etmek istiyor musun, Ava?" "Evet. Jesse, lütfen!"

Vızıldayan sinirlerinin etrafında dolanan başparmağıma son bir kez dokunuyor ve sonra yataktan kalkarak geri çekiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kalır.

Hiçbir fikrim yok. "İşi bitirmemi ister misin?" "Evet!"

Ben de öyle. Ama . . . "Dışarı çıkma," diye emrediyorum, farkındalığının azaldığını ve yanaklarının kızarmasının çılgına döndüğünü izliyorum.

"Hayır!"

Yani sonuçta savaşı kazanamadım. Çok inatçı. Ondan böyle bir performans gören ben olsaydım, kesinlikle istediği her şeyi yapardım. Hayatımı imzalarım. İçindeki o sinir bozucu meydan okuma damarını söküp atmalıyım. "Buradaki işim bitti," diye fısıldıyorum, temiz havayı öperken ona yakından bakıyorum. Arkamı dönüp kapıyı sertçe çekerek uzaklaştığımda çok öfkeli görünüyor.

"Kendim hallederim o zaman!" Merdivenleri çıkarken bağırışının gücü sırtıma çarpıyor.

"Hayır, yapmayacaksın," diye fısıldıyorum, onu fiziksel olarak zapt etme dürtüme boyun eğmeden önce oradan ayrılıyorum.

"İyi misin?" Ön kapıya ulaştığımda Sam soruyor.

"İyiyim. Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca güveçte pişerken bir arkadaşına ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Güzel," diye yanıtlıyorum. "Anlıyorum."

"O sana aşık, Jesse."

"Bu, genç bir hıyarın ona asılmasını engellemez. Ya da içmesini. Ya da görünüşe göre her fırsatta benimle kavga ediyor." Onu geçiyorum,

arabama doğru yürüyordum. "Nereye gidiyoruz?" "Senin evine mi?"

"Drew'u arayacağım." Telefonuma uzandım. "Zahmet etme."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"O kızı dışarı çıkardı. Ava'nın birlikte çalıştığı kızı."

"Kıçında bir sopa varmış gibi görünen mi?"

"Daha çok bir ağaç gövdesi gibi." Sam arabama binmemi engelliyor, eli omzumda. Ne olacağını biliyordum, bu yüzden önce ben bindim.

"Onu yıldönümü partisine davet ettim," diyorum ve başı geri çekiliyor. "Dolayısıyla önümüzdeki iki hafta içinde ona Malikane'den bahsetmek zorundayım."

Başını salladı. "Doğru olanı yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Bugünlerde ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Sam omuz silkti. "Başka ne yapabilirsin ki?"

"Sırlarımı sakla."

Gülüyor. "Malikane saklamak için oldukça büyük bir sır."

Malikânenin Ava için hazırladığım diğer sürprizler yanında hiçbir önemi yok.

Hiçbir şey.

Sam mutfağa girdiğimizde buzdolabını tamamen atlıyor, su ısıtıcısına yöneliyor ve çalıştırıyor. O çay yapmaya devam ederken gözlerimi onun arkasına deviriyorum, kendimi bir tabureye bırakıyorum ve elimde telefonumu çeviriyorum.

Tezgâhtan başını çevirmeden, "Sakin ol, tamam mı?" diyor.

Elim durdu. "Ben iyiyim."

Gülüyor, çay poşetlerini sıkıp çöp kutusuna atıyor. "Elbette." Ayağa kalkıyorum, huzursuzum ve Rolex'ime bakarak mutfağı arşınlamaya başlıyorum.

Şimdiye kadar bir bara gitmiştir. İçiyordur. Hayranlıkla izleniyordur. "Kate nasıl?" "Kate nasıl?" diye soruyorum.

Birdenbire. Dikkatimi dağıtmam gerek yoksa Ava'nın izini sürüp iyi olduğundan emin olma ihtimalim çok yüksek ve hepimiz bunun pek de iyi gitmeyeceğini biliyoruz.

Sam dönüyor, elinde iki kupa, başı hafifçe eğik. "Gerçekten umurunda mı?" Adada bir tur daha atarken gözleri beni takip ediyor.

"Tabii ki umurumda."

Oflayıp pufluyor, çayı tezgâhın üzerine bırakıyor. "Bu hızla gidersen kalp krizi geçireceksin dostum. Ya da, alternatif olarak, her şeyi berbat edeceksin."

Dudaklarımı aralıksız çiğneyerek volta atmaya bırakıyorum. "Nasıl berbat edeceksin?" Aptalca sorular sormayı bırakmalıyım.

"Onu avlamaktan bir kalp atışı uzakta olduğunu görebiliyorum."

"Bu kötü bir şey mi olur?" Belki beni gördüğüne memnun olur?

Belki de yatak odasında başladığım işi bitirmemi ister.

Ya da belki aptal suratıma bir yumruk atar ve bir asker gibi küfreder.

"Otur," diye emrediyor Sam, yanıma bir tabure çekiyor, yaklaşıyor, sanki kaçma riskim olduğunu sezmiş ve kaçmaya çalıştığım da beni yere yatırmak için yakınım da olması gerekiyormuş gibi. İç çekerek tabureye çöküyorum. Sonra aklıma gelen en parlak fikirle tekrar ayağa kalkıyorum. Tekrar volta atmaya başlıyorum, lenslerimi yukarı çekiyorum. "Ne yapıyorsun?" Sam yorgunca soruyor.

"Bir arama yapıyorum." Telefonu kulağıma dayayarak çeviriyorum. "Buna şiddetle karşı çıkıyorum. Onu boğmayın."

Devasa bir gülümsemeyle gözlerini kamaştırıyorum. "Ava'yı aramıyorum." Sam kaşlarını çatarken telefon bağlanıyor. "Jay," diyorum ve Sam farkına varıyor. Çaresizlik içinde başını ellerinin arasına alıyor. Onu görmezden geliyorum. Geceyi atlatmamı sağlayan tek şey bu olabilir.

"Ward? Senin için ne yapabilirim?" Jay soruyor. "Bu gece çalışıyor musun?"

"Her zaman çalışıyorum."

"Güzel. İki kadın gördünüz mü? Biri siyah saçlı, güzel, söğüt gibi. Diğeri ateşli bir kıvıllı saçlı, bir ton tavrı var. Yirmili yaşların ortasında."

"Hey," diye sesleniyor Sam, yüzü saklandığı yerden çıkıyor. "Bu tavrına bayıldım."

Kaşlarını havaya kalktı ve Sam kaşlarını çatı. *Ben de öyle düşünmüştüm.* Burada büyülenen tek kişi ben değilim ama itiraf etmekte sakınca görmüyorum, Sam Aşk Tanrısı'nın yayının saplanmasıyla benden çok daha iyi başa çıkıyor.

"Evet, onları tanıyorum," diyor Jay. "Kısa bir süre önce geldiler. Kıkırdayan küçük şeyler, değil mi?"

Bensiz eğleniyor. Bu berbat bir şey. "Onlara göz kulak ol, tamam mı? Tüketim seviyelerini bana mesaj at ve etrafta koklayan bir erkek olursa bilmek istiyorum." Ava'nın eski sevgilisinin telafî etmek için etrafta dolaştığına hâlâ dikkat ediyorum.

Jay derin derin güler. "Sen bir pisliksin Ward."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Ekrana gülümseyerek telefonu kapatıyorum. "Buradaki işim bitti," diye mırıldanıyorum, telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp oturuyorum. Çayına uzanıp bir yudum alıyorum, kendimden memnunum. Sam'in bana baktığını hissedebiliyorum ve kupamın kenarından yukarı bakıyorum. "Ne?"

Başını sallıyor. "İnanılmaz." "Yoksa sadece yaratıcı mı?"

"Hayır, sadece nevrotik. Bu büyük yaş sırrı da neyin nesi?"

Çayım tezgâha doğru inerken duraksıyor. "Büyük yaş sırrı hakkında ne biliyorsun?"

"Bu bir sır değil," diyor gülerek. "Sadece Ava için." "Bekle, Kate'e kaç yaşında olduğumu söyledin mi?"

"Hayır. Gerçi çok sordu." Sanki omuzlarındaki bir ağırlıktan kurtulmaya çalışır gibi omuzlarını yuvarlıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, Kate'le senin hakkında konuşmaya bile cesaret edemiyorum. Ne söyleyip söyleyemeyeceğimi, Ava'nın ne bilip bilmediğini bilmiyorum."

Bana suçlayıcı bir bakış fırlatıyor ve ben de ondan kaçıyorum. "Bu biraz aptalca olmaya başladı."

Küstahça yorumu beni öfkeliendiriyor ve ayağa kalkıp sallanarak uzaklaşıyorum ve biraz rahatlamak için buzdolabına doğru ilerliyorum. Ya bunu yapacaktım ya da en yakın arkadaşlarımdan birine saldıracaktım. "Bu aptalca değil Sam. Paylaşacaklarımin listesi kolum kadar uzun ve bunlardan herhangi birini paylaşmanın hiçliğe hızlı bir dönüşle sonuçlanacağından çok korkuyorum." Buzdolabını çekip açıyorum ve fıstık ezmemi kaptdığım gibi gecikmeden içine dalıyorum. Ben kavanozun yarısını bitirirken arkamda sessiz duruyor ve her geçen saniye daha da sinirleniyor. "Sadece o etraftayken ışık var. Sadece onunla birlikteyken umut var."

"Onu kendine yapıştırıramazsın."

Gülüyorum. Bunu düşündüğümü ona söylemeli miyim?

Telefonum çaldığında hala bunu düşünüyordum ve hemen mengenemi bırakıp onu almak için adaya koştum. Jay'in mesajını açıp okuyorum ve içime çektiğim her kelime ateşimi birkaç derece daha yükseltiyor.

"Ne?" Sam sorar.

"İkinci kadeh şarabını içiyor." İkinci mi? Orada yarım saatten fazla kalmadı.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Sam, ama bu kadar kısa bir süre içinde alkol seviyesinin düşmesinden dolayı umutsuzluğa kapılmıyor. Hayır, onun umutsuzluğu yalnızca benim alkol seviyesinin bu kadar kısa sürede düşmesine verdiği tepkiye yönelik.

"Bu gerekli mi?" Ekranıma soruyorum. "Ne?" diye soruyor iç çekerek.

Sanki o da benimle aynı mesajı almıyormuş gibi telefonumu yüzüne doğru itiyorum. "Bu pervasızca."

Bana bakarken kaşları saç çizgisine karışıyor. "Eğleniyorlar."

Kastettiği ama söylemediği şey, içmek için içmedikleri. Kendilerini boğmuyorlar. Kaçmıyorlar.

"Sadece olduğu gibi söyleyeceğim," diye başlıyor ben karşı koyamadan. Haklı. Tabii ki haklı ve içimden bir ses bana birkaç gerçek daha söyleyeceğini söylüyor. "Otur," diye emrediyor ve itaatkâr bir köpek gibi oturuyorum. Eğildi, her zamanki arsız, eğlenceli, şakacı arkadaşım onu hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Alkolle sağlıksız bir ilişkin var Jesse."

"Vardı," diye söze giriyorum. "Alkolle sağlıksız bir ilişkim *vardı*."

"Birkaç haftadır içki içmediğiniz için ayık olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Alkolik hala orada."

Çenem seğiriyor. "Ben lanet bir alkolik değilim."

Gözleri kapanıyor, avuç içi alnını okşuyor. "Hayır, sen alkolik değilsin," diye iç geçiriyor. Çok küçümseyici. "Onun içmesini engelleyemezsin."

Bahse girmek istiyor mu? "Ben-"

"Herkes sarhoşken önüne gelen her şeyi sikmez Jesse.

İçki içen herkes acısını bastırmıyor." Geri çekiliyorum. Yutkunuyorum. Ağzımı sıkıca kapattım.

"Tanrı aşkına," diyor Sam, bakışlarını yumuşatarak ve elime uzanarak. "Lütfen, ona sadece hikâyeni anlat. Aynı zamanda kaç yaşında olduğunu ve Malikâne'nin ne olduğunu da."

"Hepsi tek seferde mi?" Dehşetin mengenesinin beni sıktığını hissederek sessizce soruyorum. "Her şeyi mi?"

"Bırak içindekileri döksün. Bu şekilde devam edemezsiniz. Ve açıkçası, sen de I."

Gözlerim tezgaha kayıyor, ne olursa olsun daha az ürkütücü değil Bunu yapmayı ne kadar düşündüğümü. "Yapacağım" diyorum, sırf bunun için.

"Sonra da Ava ile aranızdaki şu şeye devam edebilirsiniz."

Şey mi? Bu bir şey değil. Her şey. "Ya beni terk ederse?"

"Seni terk etmeyecek. O seni seviyor. Ve birini sevdiğinde, kusurlarına rağmen onu seversin." Elimi sıkıyor ve ben de hafifçe gülümseyerek başımı kaldırıyorum. Keşke ben de Sam kadar iyimser olabilseydim.

"Teşekkürler."

Kaşlarını çatıyor, elini geri çekiyor ve boğazını temizliyor. "Buraya nasıl alıştın?" Sesi kasıtlı olarak derinden geliyor.

Telefonum tekrar çaldığında gülüyorum ve Jay'den gelen başka bir mesajın açma düğmesine basıyorum. Kahkahalarım kesiliyor. Aşırı ısınmaya başlıyorum, Sam'in bulmama yardım ettiği sakinlik kayboluyor.

"Olamaz, ne?" Sam sorar.

Taburemden bir yay gibi fırlıyorum, arabamın anahtarlarını kaptığım gibi kapıya yöneliyorum, Sam de peşimde. "Beni durdurmaya çalışmayın," diye uyarıyorum, tehlikeli bir şekilde kaynayarak.

"Merak etmeyin, başımı korumak istiyorum."

TRAFİK KORKUNÇ. Tam bir manyak gibi araba kullanıyorum, ki bu çok uygun çünkü kendimi öyle hissediyorum. Bir erkek gibi. Ava'yla konuşuyor. Jay'in tarifine göre eski erkek arkadaşına çok benzeyen bir adam. Ona sahip olan bir adam. Sevdiği bir adam. Yirmili yaşlarının ortasında bir adam.

Dikiz aynama bakıyorum, uzakta Sam'i görüyorum, Porsche'si benim Aston'uma yetişmek için mücadele ediyor. Telefonum çaldı. "Ne?" Kısa cevap veriyorum.

"Eğer hız cezası alırsam, sana göndereceğim."

"Tamam." Kapattım ve telefonum hemen tekrar çaldı. "Jay," diye cevap veriyorum ve hapse girmeme neden olabilecek daha fazla bilgi vermemesi için dua ediyorum.

"Üçüncü şişe."

Ön cama baktım. "Ne?"

"Üçüncü şişelerindeler ve gürültü yapıyorlar." Üçüncü şişe. Öfkeleniyorum. "Peki ya adam?" "Onu göremiyorum."

"Birazdan orada olurum." Telefonu kapatıyorum ve ayağımı yere basıyorum, küçük bir parçam patlamak üzere olan patlamalardan kaçınmak için kendimi sakinleştirmeye çalışıyor. Bu iyi değil. Böyle bir pervasızlığı kabul edemem. Buna seyirci kalamam.

ve başka bir adamın onun sevgisine geri dönmesine izin ver. O lanet olası bir ördek. Sarhoş. Savunmasız.

Barın önüne yasadışı bir şekilde park edip arabamdan atlıyorum, tam o sırada Sam arkamdan çılgılık atıyor. "Siktir git Jesse," diyor kaldırımda bana katılarak.

"Ne oldu? Güzel Porsche'n gerçek bir erkeğin arabasına ayak uydurmakta zorlanıyor mu?" Ceketimi içeri çekiyorum ve Sam'in arkamdan güldüğünü duyarak bara giriyorum. Bir nanosaniye içinde onları fark ettim, gülüyorlardı, sendeliyorlardı.

Ve sonra sarhoş bir karmaşa içinde yere yığılırlar.

Ve benim öfkem sıcaktan yanmaya doğru gidiyor, sadece o lanet olası sarhoş olduğu için değil.

Elbise. O lanet elbiseyi giyiyor. Almak bile istemediği ama sırf beni kızdırmak için aldığı elbiseyi. Muhtemelen bu gece giymek istemediği ama sırf beni kızdırmak için giydiği elbiseyi.

"Sakin ol," diyor Sam sessizce yanımda, ceketimin koluna tutunarak.

"Hâlâ bunun iyi olduğunu düşünüyor musun?" Kate kendini biraz yukarı iterken kendimi onun elinden çekip yanına yürüyorum. Bana çarptı. Yüzü düştü. *Evet, endişelen.*

Başını daha da geriye eğiyor, ben yaklaştıkça beni görüyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor ve Ava'nın hızla ama beceriksizce doğrulmasına neden oluyor.

"Ne?" Gözleri bedenimden yüzüme doğru tırmanıyor. Paniğin onu bulmasını bekliyorum. Öyle olmadı. Dudakları düzeliyor. Gülmesini mi engelliyor? Kate'e doğru eğilerek bir şeyler söylüyor ve sonuç olarak Kate homurdanıyor, Ava da dağılıyor. Bunu komik mi buluyor? Yerde yuvarlanışına bakılırsa çok komik.

Ancak ben onun boynunu kolayca kırabilirim.

Sam yanımda beliriyor ve göz ucuyla ona bakıyorum. O da eğlencesini dizginlemeye çalışıyor. Yani benim dışımda herkes bunu komik mi buluyor?

"Jesse, kadınına bir çeki düzen ver," diyor Jay yorgun bir ifadeyle, barın zeminini kaplayan kadın yığınının işaret ederek.

"Merak etme," diyorum tehditkâr bir ifadeyle, Ava'ya ölüm bakışları atarak. "O halledilecek. Aradığın için teşekkürler Jay." Ava'nın gözleri açılıyor. *Evet, takip ediyordum. Evet, çok öfkeliyim.*

Sam içeri girer ve Kate'in ayağa kalkmasına yardım eder. "Haydi, seni baş belası."

Kadın gülerek onun içine düşer. "Beni yatağa götür, Samuel. Beni tekrar bağlayabilirsin."

Kate'in sarhoş ağzı tarafından boğulurken bana dikkatli bir bakış atıyor, hâlâ gülmeye devam ediyor. Gözlerimi Ava'ya çeviriyorum. O gülünç elbise neredeyse beline kadar inmiş, altındaki danteli herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkarmış. "Kalk," diye tıslıyorum. "Şimdi."

"Oh, rahatla, seni sıkıcı," diye iç geçiriyor, kendini yerden kaldırmaya çalışıyor. Tanrı aşkına. Ona yardım etmek için kendimde bir güç buluyorum ve dik durduğunda elbise beni karnımdan vuruyor. Ya da ne kadar varsa, ki o kadar da değil.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyor, kendini ayakta tutmak için takım elbiseme tutunuyor.

Hiçbir fikri yok. "Çılgın deli, Ava." Dirseğinden tutup onu bardan çıkarıyorum ve Sam'i Kate'i arabasına bindirirken buluyoruz. Ava yine kıkırdama krizlerine girdi.

"Samuel, bu gece senin şanslı gecen," diyor Kate.

Başımı sallıyorum. Bu gece Sam'in başına gelecek tek şanslı şeyin kaçınılmaz kuma seansından kaçınmak olacağını hepimiz biliyoruz.

Bana başıyla veda edip Ava'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra sorumsuz kız arkadaşımı yanımdan uzaklaştırıyorum, asıl amacım onu o lanet elbiseyle göz önünden kaldırmak. Sendeliyor. Bu beni daha da kızdırıyor. Eve nasıl gitmeyi planlıyordu?

Onu arabama bırakıyorum ve kemere uzanıyorum. "Emniyet kemerini takabilirim," diye tersliyor ve ellerimi itiyor. Ona ters ters bakıyorum ve akıllıca davranarak benimle mücadele etmeyi bırakıp çenesini kapatıyor. Bu, karşı karşıya olduğu öfkenin bir kanıtı,

daha da sarhoş ve alingan, geri adım atıyor. Onu emniyete alıyorum, kemeri bağlamak için eğiliyorum. "Nefis kokuyorsun," diye fısıldıyor.

Gözlerimi ona çevirdim. Onun takdirinden zevk almayı bile kendime yediremiyorum. Kapıyı çarpıp direksiyona geçiyorum ve öfkemi pedaldan çıkarıyorum.

"Kate'in evi şu tarafta."

"Ve?" Işıklardan sağa dönerek soruyorum.

"Ve ... yaşadığım yer."

"Benim evimde kalıyorsun."

"Hayır, bu anlaşmanın bir parçası değildi. Beni tekrar rahatsız etmeden önce sabah sekize kadar vaktim var."

"Anlaşmayı değiştirdim."

"Anlaşmayı değiştiremezsin."

Öfkeli yüz ifademi ona çeviriyorum ve hırıltımı bastırıyorum. "Yaptın," diyorum alçak sesle ve yüz ifadesinin saf pisliğe dönüşmesini izliyorum.

Ama başka bir kelime mırıldanmıyor. Ne söyleyebilir ki? Haklıyım ve o da bunu biliyor. Koltuğuna geri yaslanıp pencereden dışarı bakıyor. Surat asıyor. O elbiseyi üzerinden yırtıp attığımda daha da somurtacak ve bunun nedeni vücudunu görmek istemem değil. Çok ileri gitti. Butikten bugüne kadar geçen her saniye onun için sorun yaratma göreviydi. Benden bu kadar. Biraz güç gösterme zamanı.

Lusso'ya dönerken birkaç kez, meydan okurcasına gözlerini açık tutmaya çalıştığı yerden başını hafifçe salladığını görüyorum. Bir yanım uyuyakalacağını umuyor. Belki bana olan aşkını tekrar itiraf eder. Bunun yerine, bir anda uyanıyor ve onu izlediğimi fark edince bana kıvrılmış bir dudak fırlatıyor. Çok sinir bozucu biri. İstemese bu arabada olmazdı. O kadarını biliyorum. Birini sevmenin ve onu aynı ölçüde boğazlamak istemenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Aston'umdan yavaşça inip dikkatini yoğunlaştırdığında ona elimi uzatmıyorum. Yardım teklif etmek ona sadece reddetmek için bir neden verecekti, ki reddedecekti. Fuayede onu takip ederken adımları çekingen ve ölçülü, Clive ise akıllıca bir hareketle ortamdaki gerginliği seziyor ve ağzını kapalı tutuyor.

Asansörde ona katılmamı bekliyor, gözleri kızgın yarıklar. "Bu kodu değiştirmeniz gerekiyor." Ağır bir parmak ucuyla sayı dizisini tuşluyor ve önümüzde kapanan kapılara odaklanıyor. Küçük alan basınçlı bir kap gibi hissettiriyor. Vücudunun aşağısına bakıyorum, o elbisenin içinde ona son bir kez daha bakıyorum. Şu lanet elbise. Öfkemin yükünü ya o dandik kumaş parçası çekecek ya da Ava.

Bana bakıyor. Topuklarının üzerinde kayıyor. Ve bu sabah onu işe bıraktığımdan beri ilk kez eğleniyorum. Çılgına dönmüş olsa bile.

Benim için çaresiz. Açıkta kalan teninde arzunun gezindiğini görebiliyorum ve çok fazla açıkta kalan teni var. Onu duvara doğru itebilirim. Bu hüsrani onun bedeninden çıkarabilirim ve o da bunu memnuniyetle karşılar çünkü kendisinin de kurtulması gereken yersiz bir hüsrani var. İçimden gülümsüyorum. Gücü olduğunu mu sanıyor?

Öyle.

Ancak şu anda kontrol benim hoşnutsuzluğumda ve bu da destansı bir hesaplaşmaya giden yolu açacak. Çok şeye katlanırım ama onun çocukça bir şekilde beni kızdırma ihtiyacına katlanmayı reddediyorum. Bu yersiz. Özellikle de zaten akıntıya karşı savaşıyormuşum gibi hissederken.

Asansörden çıkıp bizi çatı katıma bırakıyorum ve doğruca su almak için mutfığa gidiyorum. Suyu Ava'ya vermeden önce kurumuş ağzımı nemlendirmek için birkaç yudum alıyorum ve şişenin geri kalanını boşaltarak itaatkâr bir şekilde su içmesini izliyorum.

"Arkanı dön," diyorum boş kâğıdı bir kenara bıraktığında. Vücudu gözlerimin önünde kaskatı kesiliyor, göğsü beklentiyle inip kalkıyor. Ve yavaşça benden uzaklaşıyor. Meydan okuma yok. Meydan okuma yok. İçeri giriyorum ve avuçlarımı omuzlarına koyuyorum, onun yandığını hissediyorum. Fermuarı yavaşça indiriyorum, gözlerim onunla birlikte düşüyor, açıkta kalan tenine bakıyorum ve o dışarı çıkıp bana dönüyor. Çömeldiğim yerden onu düşünürken aklımdan milyonlarca soru geçiyor. Ama biri diğerlerinden daha yüksek sesle.

Neden?

Ayağa kalkıyorum, elbise elimde, burnumla önünde bir yol çiziyorum, her santimini içime çekiyorum. Onun özlemini kokluyorum. "Ağzımı üzerinde ister misin Ava?" Boynuna doğru soruyorum, yutkunuyor ve hülyalı bir şekilde nefes veriyor. "O kelimeyi söylemen gerekiyor."

"Evet."

"Seni becermemi ister misin bebeğim?" Elimi bacaklarının arasından geçirip dantel külotunu hafifçe okşuyorum.

"Jesse."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, derinden tatmin olmuş bir halde. "Beni istiyorsun." Kulağını kemiriyorum, ağır nefes alıyorum, onu sınırlarına kadar zorluyorum. Yakında kırılacak. *Ben de yakında kırılacağım.* Yine de bunun gitmesine izin veremem.

Geri çekilirken aletim çığlık atıyor, ne halt ettiğimi soruyor ama bu daha büyük bir iyilik için. Öyle olmak zorunda. "Orada kal," diyorum, baştan çıkarıcı kadının altında yatan uysal, itaatkâr kadını görerek. Bana karşı koyamayan kadını. Boyun eğen kadın.

Çekmecedan ihtiyacım olanları topluyorum ve yavaşça ona doğru dönüyorum, ağır gözleri beni takip ediyor, dudakları ayrılıyor, elleri seğiriyor, beni yakalamak için can atıyor. Bedenine doğru son adımı atıyorum. Göğüslerimizi birleştiriyorum. Kalp atışları benimkilerle çarpışıyor. Yüzünü dudaklarımla kapladığımda memnuniyet iniltileri yoğun ve hızlı bir şekilde geliyor.

Dudaklarına doğru öpücükler konduruyorum ama bunu dilime kadar ilerletmesine izin vermiyorum. Yavaşça önünde çömeliyorum, destek için omuzlarımı bulurken mükemmelliğini inceliyorum. Memnuniyet. Çok iyi hissettiriyor. Ayağa kalkıyorum ve ona doğru nefes alıyorum. "Benden çok etkileniyorsun."

O da aynı fikirde. Hiç şüphe yok.

"Öyle olduğunu biliyorum." Kulağının altındaki çukuru öpüyorum ve şiddetli titremesini emiyorum. "Bu gerçekten ... lanet ... beni ... tahrik ediyor." Yapmak üzere olduğum şey insanlık dışı geliyor.

Neredeyse.

Geri çekiliyorum ve o şaşkınlıkla göz kırptırıyor. Elbiseyi tutuyorum.

Ve bir makas.

O an yüzünde beliren ifadeyi asla unutmayacağım. Bana meydan okumakla, onun yapmaktan korktuğu şeyi benim de yapmak üzere olduğumdan korkmak arasında bir yerde.

Hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Makası elbisenin alt kısmına koydum ve tam ortasından kestim. Sonra da bu iki parçanın ortasından.

Ve sonra bu küçük parçaların ortasından. Ve ne var biliyor musunuz? İyi hissettiriyor. Sanki içimdeki basınç yavaşça boşalıyor. İşte böyle, sorunum ortadan kalktı. Artık o elbiseyi giyemez. Keşke diğer tüm sorunlarımdan da bu kadar kolay kurtulabilseydim.

Parçaları tezgâhın üzerine koydum ve ona baktım. Şok geçiriyor, sersemlemiş durumda ve sonra elbiseden geriye kalanlara bakıp bana bakıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor, gevşek eliyle adayı süsleyen malzeme parçalarını gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de I. Ama o elbiseyi gardırobunda bırakıp benimle her ters düştüğünde bir silah gibi sallayacağımı sanıyorsa yanılıyor.

Elbise artık olmadığına göre bu onun için çok açık. "Benimle oyun oynama Ava," diyorum sessizce ama kararlı bir şekilde.

Ağzı bir karış açık kalıyor ve ben hafifçe eğlenerek onun kelime arayışını izliyorum.

Sonunda, bulanık zihni ona bazı talimatlar veriyor ve parmağını yüzüme doğru itiyor. "Sen delisin!"

Kısa ve öz. Haksız da sayılmaz, ama beni o yöne gönderen kendisiyken bu kadar suçlayıcı konuşacak kadar da yüz­süz. "Hissediyorum amına koyayım," diye bağıryorum. Daha söyleyecek çok şeyim var. Bağırarak o kadar çok kelime. Koyacak o kadar çok kural. Ama lanet olsun, öfkemden bitap düştüm. "Kaldır kışını yatağa."

Önüne yığıldığımda sersemlemiş bir halde geri çekiliyor. "Seninle yatağa girmeyeceğim." Ayakkabılarını çıkardı ve giderken mırıldanarak uzaklaştı. Öfkeli ayaklarının altında merdivenlerin sallandığını ve ardından bir kapının çarptığını duyuyorum. Önümdeki boşluğa bakıyorum, peşinden gitmeden önce sakinleşmem gerektiğini biliyorum. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum ve elimdeki malzeme parçalarını toplayıp çöp kutusuna atıyorum. "Bu kadın imkansız." Biraz daha su alıyorum, boğazım ağrıyor. Sonra odama doğru yol alıyorum.

Yatağımızda olmadığını fark edince iç çekiyorum, gözlerimi devirip geri çekiliyorum. Kontrol ettiğim son boş odada, yatak odamızdan en uzakta olan odada. I

Yatağa doğru hızla ilerleyip onu kollarıma aldığımda, halının üzerindeki süslü elbise minderlerini, öfkeyle sağa sola savurdıklarını tarıyorum ve tek bir şikayet kelimesi bile duymuyorum. Hatta takım elbisemin ceketine sokuldu. O kadar kafa karıştırıcı ki. Onu olması gereken yere, yatağımıza koyuyorum ve o yüzünü yastığa gömerken soyunmaya başlıyorum. Bir memnuniyet nefesi yakaladığımı biliyorum, ama yine de arkasına geçtiğimde, o sinir bozucu meydan okuyan çizgiyi buluyor ve ona uzandığımda ellerimi itiyor.

"Çekil!"

"Ava," diye homurdanıyorum.

"Yarın buradan gidiyorum." Serbest kalıyor ve ben gülüyorum, çok eğleniyorum. Hiçbir yere gitmiyor. O da biliyor, ben de biliyorum. Tanrı aşkına, onu buraya taşıırken bana sarıldı. Çarşaflarda beni içine çekti.

"Göreceğiz." Onu yakalıyorum ve önüme çekiyorum, kurtulamayacağından emin oluyorum. Denemiyor bile ve bunun nedeninin aniden bizi saran huzur olduğundan eminim. Burası bizim balonumuz ve rahatsız olmasına rağmen kollarıma yerleşiyor. Onu her şeyden koruyacak olan kollarıma.

Bir süre uzanıyorum, gözlerim tamamen açık, kalp atışım sabitleniyor ama kalabalık zihnim daha da meşgul oluyor. Mışıl mışıl uyuyor. Huzurlu. İçimdeki kargaşayla tam bir tezat oluşturuyor. Ama bu sadece içimdeki kargaşa mı? Tabii ki değil. Huzursuzluğum derimin her santimine sıvanmış olmalı. Yaptığım her şeyden belli oluyor. Bu akşam onun elbisesini parçaladım. Kendimi bunun ani bir tepki olduğuna ikna etmeye çalışacaktım ama bardan Lusso'ya kadar kendimle konuşmak için bolca vaktim vardı. Yapmamayı seçtim. Bu ani bir tepki değildi. Çaresizliğimin bir göstergesiydi. Ancak o bunu bilmiyor ve tamamen karanlıktayken ondan şefkat ve anlayış bekleyemem.

Bedeninden ayrılıp yatak başlığına yaslandığımda uzun ve yorgun bir iç çekiyorum ve göğsümün uyuyan formunu desteklememesiyle sırt üstü yuvarlanıyor. Onun güzel, uyuyan yüzüne bakıyorum. "I

Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve bunu ona söyleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Yine de sevgimi pek çok başka şekilde ifade ettiğimi biliyorum. O da bunu görüyor olmalı.

Komodinine doğru eğilip telefonumu alıyorum ve doğrudan resim galerisine giriyorum. Beni karşılayan resimlerin hepsi Ava'ya ait. Albümün başına geri dönüyorum. Ofisime girdiği güne. Kalbimin yeniden atmaya başladığı güne. Benim olduğu güne.

Yutkunuyorum ve gözlerimi tekrar ona çeviriyorum; mırıldanıp döndüğünde, yanıma sokulduğunda, eli yaramın üzerinde durduğunda hala duruyorum. Telefonumu gövdemden aşağısına doğrultuyorum ve o anı yakalıyorum. Yarın sırlarımı yavaş yavaş paylaşmaya başlayacağıma karar verdiğim anı. Cahil mutluluğundan keskin, korkulu gerçekliğe doğru salınan zamanım sona erdi. Eğilip başının üstünü öpüyorum, gözlerim sıkıca kapanıyor. "Lütfen beni bırakma."

Sabahın köründe gözlerim açılıyor ve hemen onu arıyorum, onu yanımda kıvrılmış bulduğum anda hızlanan kalp atışlarım düzeliyor. Rahatlamış bir şekilde başımı yastığa bırakıyorum. Korkmuş. Emin değilim.

Bugün.

Bugün Ava'ya gerçeklerimi veriyorum ve bana olan sevgisinin beni tamamen kabul etmesini sağlayacağını umuyorum.

Ama onu uyandırmadan ve çarkları harekete geçirmeden önce yapmam gereken bir şey var. Ellerini gövdemden ayırıyorum ve onu uyandırmak istemediğim için dikkatlice yatağın kenarına çekiliyorum. Endişelenecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum. O dünya için ölü.

Şortumu giyiyor, ayaklarımı koşu ayakkabılarımın içine sokuyor ve tişörtümü giyerek aşağıya inip anahtarlarımı alıyorum. Kapıyı arkamdan sessizce kapattıktan sonra aceleyle asansöre gidiyorum.

Otoparktan Aston'uma doğru koşarken temiz sabah havası tenime yapışıyor ve kısa süre sonra bir görev için şehrin diğer ucuna doğru hızla ilerliyorum. Yollar açık, yolculuğum hızlı. Park ediyorum ve koşarak patikadan yukarı çıkıyorum, oraya vardığımda kapıyı yumrukluyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Kate bana dik dik bakıyor, sabahlığının kravatını düğümlerken bakışları sertleşiyor. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül." Onu iterek geçip üst kata çıkıyorum ve Sam'i Kate'in yatak odasının kapısında, çırılçıplak, gözlerini kısarak dururken buluyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Ava'nın birkaç eşyasını topluyorum." Kendimi onun odasına bıraktım ve toplanmaya başladım.

"Haber var mı?" diye soruyor, ben odanın içinde koşturup her şeyi toplarken Ava'nın yatağına uzanıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım onu dairene taşımayı kendine görev edindiğini öğrendiğinde taşaklarını kesecek."

Üst çekmecesini açıyorum ve beni karşılayan dantellerle neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. *Lanet olsun.* "Ava sırf bu yüzden karşı çıkıyormuş gibi davranacak. Ben sadece kaçınılmaz olanı ilerletiyorum." Bir yığın dantel topluyorum, yığın yığın dantel ve çantaya dolduruyorum.

"Ya da belki de ona Seks Malikânesinin Lordu olduğunuzu söylediğinizde gitmesini olabildiğince zorlaştırıyorsunuzdur."

"Tanrım?" Gülüyorum, kapatmak için çekmeceye geri dönüyorum, alt köşede bir şey görünce duraksıyorum. *Haplardan başka bir yere bak.* Kate odaya girdiğinde omzumun üzerinden bir bakış attım.

"Sana böyle sesleniyor," diyor Sam'le birlikte yatağa uzanırken. "Tanrım. Ben şahsen sana gergedan derdim. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Hap paketini alıp gizlice cebime koyarken dönüp seyircilerime bakıyorum. Malikânenin Efendisi. Etraftaki çoğu kadın bana böyle der. Ava da farklı değil. . . ama çok, çok farklı. "Çıplak erkek arkadaşına açıkladığım gibi, ben sadece işleri ilerletiyorum."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Ya olmak isterse?" Sam karşı çıkıyor ve hem Kate hem de ben ona karşı çıkıyoruz. Kahretsin, bu düşündüğümden daha ciddi.

"Ben sizi yalnız bırakayım." Ava'nın eşyalarını alıp dışarı çıkıyorum ve sokağa adımımı atar atmaz cebimden hapları çıkarıp kanalizasyona atıyorum.

Tama

mdır.

Gitti.

Arabama bindiğimde, Jake'in ve vicdanımın sesini bastırmak için müziğin sesini açıyorum.

Yatak odamda ve giyinme odamda süper bir hafiye gibi geziniyor, eşyalarını açıyor ve kozmetik ürünlerini banyoya yerleştiriyorum. Ve bu doğru hissettiriyor. Hepsi doğru hissettiriyor. Kızım hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen gerçekten yapmak istediği ama inatçı olduğu için yapmadığı şeyleri yapmak için nazıkçe ikna edilmeye ihtiyaç duyduğudur. Kavga potansiyelini etkili bir şekilde ortadan kaldırıyorum. İkimize de iyilik yapıyorum.

Soyunma odamdan çıkıyorum, takım elbiselerimin yanında asılı duran elbiselerine son bir kez bakıyorum. "Buradaki işim bitti," diyorum sessizce, soyunup yatağa gidiyorum, ona doğru sürünüyorum, kendimden ve işimden memnun bir şekilde. Yüzüne sonsuz öpücükler bırakıyorum ve o da kıpırdanmaya başlıyor. "Kalk ve parla, bayan."

Gözleri açıldı. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Zihninin ona dün gecenin iğrenç bir tekrarını verdiğini görebiliyorum ve kendimi havai fişeklere hazırlıyorum.

"Seninle konuşmuyorum," diye homurdanarak beni itiyor ve yan dönüyor. Dantelle kaplı kışına kaşlarımı çatıyorum ve sert bir tokat atıyorum, onu geriye çekip yere sabitliyorum. "Bu acıttı!"

Ona sırtıyorum. Kafası karışmış, neden öfkeli bir boğa gibi şişmediğimi ve gülümsediğimi merak ediyor. Bugün değil. Bugün o kadar mükemmel olacak ki beni terk etmesi düşünülemez bile. "Şimdi," diye başlıyorum, onun için heceleyerek. "Bugün iki yoldan biri olabilir. Mantıksız davranmayı bırakırsın ve birlikte güzel bir gün geçiririz ya da meydan okuyan küçük bir kız olmaya devam edersin.

Seni yatağa kelepçelemek ve bilincini kaybedene kadar gıdıklanma yerini kazmak zorunda kalacağım." Tanrım, sırf kıkırdamalarını duymak için onu aptalca gıdıklamak isterdim. Ama telaşlanmadan birinci seçeneği tercih edeceğini umuyorum. "Ne olacak bebeğim?" Hâlâ kafası karışık bir şekilde düşünürken megawatt gülümsememle gözlerini kamaştırıyorum. Sonra yüzünü yaklaştırıyor ve içindeki her şey karıncalanıyor. *Evet, cevap olarak bir öpücük alacağım.*

"Siktir. . defol," diye hırlıyor ve yüzüm bir kaya gibi düşüyor. "Ağzından çıkana dikkat et."

"Hayır! Ne halt etmeye kapıcılara hareketlerimi bildiriyorsun?"

İç çekiyorum ve başımı öne eğiyorum. Hareketlerden ziyade kelimelerle açıklamaya çalışmam gerekiyor. "Ava, sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Endişeleniyorum, hepsi bu."

"26 yaşındayım, Jesse."

Evet, sorunumun bir kısmı da bu. Seksiyim, seksiyim biliyorum ama artık yirmili yaşlarımın ortalarında değilim. Gerçi öyle olan bir sürü uygun bekâr var, hepsi de temiz geçmişe sahip ve şeytana uymuyorlar ve onun ayaklarını yerden kesmek için kenarda bekliyorlar. Peki ya o elbiseyle? "Neden o elbiseyi giydin?"

"Seni kızdırmak için," diye hırlıyor, onu tutmama karşı koyuyor. Ve işte oldu. Saf ve mutlak mantıksız davranış.

"Ama beni görmeyeceğini sanıyordun." "Prensip bu."

Prensip mi? Siktir et onu. Bu aptallıktan başka bir şey değil. Umarım artık bunun farkına varır, varmazsa da varana kadar tüm saçma sapan elbiselerini seve seve parçalayacağım.

"Bana bir elbise borçlusun," diye mırıldanıyor ve ben de gülümseyerek onu biraz geriye itiyorum.

"Bugün yapılacaklar listemize koyarız," diyorum. Ona milyonlarca elbise alacağım, hepsi güzel, hepsi pahalı.

Hepsi diz altında.

Ama onların içinde göz kamaştırıcı olacak ve ben de akıl sağlığımı koruyacağım.

Kaşlarının çatılması çok etkileyici. Sonra kalçalarını kasıklarına doğru yuvarlıyor ve içim parçalanıyor. İşte karşımda. Kırkına merdiven dayamış bu adama karşı koyamayan yirmili yaşlarının ortasındaki bu kadın.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Ben sorarım. Yalvaracak. Benim için ne kadar deli olduğunu gösterecek.

Niyetimi anladığı anda anlıyorum çünkü yüzü düşüyor ve vücudu altımda gevşiyor. "Beni güvende tutmana gerek yok." Kıpırdanıp banyoya yöneliyor ve ben de bitkin bir iç çekişle sırt üstü dönüyorum.

"İşte sana bu kadar değer veriyorum," diyorum tavana. *Aşk! Aşk, seni aptal. Onu seviyorsun.*

Kapının kapandığını duyuyorum ve avuçlarımı yüzüme vurarak kıllarımı temizliyorum. *Salak herif.* Yüzüstü dönüyorum ve yüzümü çarşafın içine sokup yastığa birkaç kez vuruyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "O kadar çok ki, sürekli acı çekiyorum çünkü senin de beni sevmen gerektiğinden emin değilim."

Kapı açıldı. Kıpırdamadan, dikkatle dinliyorum. Ayak sesleri halıya vurarak yanımdan geçiyor. Soyunma odasına giriyor. Oh, işte başlıyoruz. Jestimin iyi karşılanacağına dair inancım sıfır. Bu sabahki performansından sonra olmaz.

Yataktan yavaşça kalkıyorum ve kapıya doğru belli belirsiz adımlar atıyorum, dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. "Sorun mu var?" Onu elbiselerine bakarken bulduğumda soruyorum.

Bana doğru dönüyor, diş fırçam ağzından sarkıyor. Kaşlarımı çattım. Yanındaki kendi diş fırçasını görmedi mi? Gözleri gövdemde geziniyor. Dikkatini daha da dağıtmayı ve az önce yatakta istediği şeyi vermeyi düşünüyorum ama ben harekete geçmeden o konuşuyor. Ya da en azından konuşmaya çalışıyor. "Ne ... cehennem ... roths ... ing ... ere."

Yüzünden diş macunu akarken ve bana öfkeyle bakarken gülümsememi tamamen engelleyemiyorum. "Özür dilerim. Bunu bana tekrar söyle." Cevabımı düşünmek için zamana ihtiyacım var ve bu onun itiraz edemeyeceği bir cevap olacaktır.

Burun delikleri açıldı. *Vay be. Hafif tut, Ward.* Bugün iyi bir gün *olmalı*.

Yine ağzından köpükler saçarak konuşmaya devam ediyor. Öyle sayılır. Bıkkınlıkla onu toplayıp banyoya götürüyorum ve lavabonun yanına koyuyorum. "Tükür."

Bir erkek gibi tükürüyor ve bana doğru dönüyor. "Bütün bunlar da ne?"

Böyle görüldüğünde onu ciddiye alamıyorum, bu yüzden öne doğru eğilip dilimle yüzündeki tüm diş macununu temizliyorum. Dikkatini dağıtacağım. Evet, ona istediğini vereceğim ve o da *benim* istediğim her şeyi kabul edecek. Biz böyle çalışıyoruz ve bu bana çok uygun. "İşte," diye fısıldıyorum, dudaklarında bitiriyorum. Nefes alıyor, vücudu sertleşiyor. "Neymiş o?" Uyluklarının arasına uzanarak kulağına doğru ilerliyorum.

"Hayır!" Beni itti. "Beni lezzetli dindarlığınla manipüle edemezsin."

Omuzlarım yuvarlanıyor. Göğsüm kabarıyor. "Benim bir tanrı olduğumu mu düşünüyorsun?" O zaman o benim baştan çıkarıcım. Benim meydan okuyan, küçük baştan çıkarıcım.

Ava homurdanarak arkasını dönüyor, ben de arkasına geçip tanrısal bedenimle onu sıkıştırıyorum, o da aynadaki yansımamdan bana bakıyor.

Onun için çok sertleştim. "Senin tanrın olmak umurumda değil." "Eşyalarım neden burada?"

"Daha önce Kate'den almıştım. Birkaç gün burada kalabileceğini düşündüm."

"Benim söz hakkım var mı?"

Kasıklarımı öne doğru itiyorum ve keskin bir nefes alıyor, gözleri parlıyor. "Hiç yaptın mı?"

Başı hafifçe sallanıyor, vücudu canlı, zonkluyor, aynadan bana doğru parlıyor. Onu yakaladım. Ama yine de bunu sürdüreceğim. Bu beni öldürebilir ama ihtiyaçlarımızın derinliğini anlaması gerekiyor. Ona itaat etmesini istiyorum. Her yerinde bana ihtiyacı var. "Kendinizi hazırlayın, bayan. Seni dışarı çıkaracağım. Nereye gitmek istersin?" Arkasına hızlı bir tokat attım ve öne doğru sarsıldı.

"Ben mi seçeceğim?"

"Bazı zamanlar istediğin gibi davranmana izin vermek zorundayım." Ben tam bir kontrol manyağı değilim. Ayrıca, bugün onun iyi bir ruh halinde olmasına ihtiyacım var. "Peki, ne yapmak istersin?"

"Camden'a gidelim."

Camden mı? İçten içe inliyorum. Kendi dişlerimi sökmeyi tercih ederdim ama barış adına ve adil olduğum için ... "Tamam." Camden'ı çalıştırabilirim. Ona bir kez daha gülümseyerek duşa giriyorum ve saçlarımı yıkarken kendi kendime şarkı söylüyorum. Bana kuşkuyla baktığını hissedebiliyorum, muhtemelen hala azgın boğanın nerede olduğunu merak ediyor ve belki de onu neden buraya sürüklediğimi merak ediyor.

Sadece yalvarması gerekiyor.

Ama o camın diğer tarafında kalıyor ve giderek daha fazla heyecanlandığını hissedebiliyorum. Güzel. Dışarı çıkıyorum, raydan bir havlu çekiyorum ve önümde kıpırdamayan formunu görmezden gelerek yavaşça kuruluyorum. "Hepsi senin," diyorum, havluyu bırakıp yanından geçerken, gözlerinin çıplak sırtımı lavaboya kadar takip ettiğini hissediyorum. Kendi kendime gülümsüyorum. Belki de şimdi beni reddettiği onca zamanın nasıl bir his olduğunu biliyordur. Kabul ediyorum, ben de kendimi cezalandırıyorum ama bundan daha büyük bir tatmin tanımadım. Onun arzusunu hissetmek, azmini görmek. Ama sadece çatlamayacak. Benim için ikiye bölünecek ve sonra güç yine benim olacak.

Tıraş makinemi alıp kirli sakallarımı kesiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve Ava'yı düşün dışında onu şımartmamı beklerken bırakıyorum.

Bir kot pantolon ve polo tişört giydikten sonra onu beklemek için mutfığa gidiyorum ve ayaklarının merdivenlerden indiğini duyduğumda bir kavanoz fıstık ezmesini bitirmiş oluyorum. Telefonum çalıyor ve bu aramanın ruh halimi bozmayacağını ya da bugünkü planlarımı mahvetmeyeceğini umarak ihtiyatla ona bakıyorum. "John?"

"Sadece hayatta olup olmadığını kontrol ediyorum," diye gürlüyor ve ben gülümsüyorum. "Ve Ava, bu konuda."

"Sam'le konuştun mu?"

"Evet. Görünüşe göre o kadını kendi tarafına çekmek için iyi bir iş çıkarıyorsun, seni aptal orospu çocuğu."

Gözlerimi deviriyorum. "İkimiz de hayattayız," diye onu temin ediyorum. Yakın gözetim altında olduğumu hissediyorum ve taburemde döndüğümde Ava'yı kapıda bana hayran hayran bakarken buluyorum. "Yarın geleceğim." Gözlerim onun önünde yavaşça geziniyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

Çok hoş bir elbise giyiyor ve beni hayrete düşürdü, kabul edilebilir bir uzunlukta. Ben de bu kadın söz konusu olduğunda makullüğün at boku gibi olduğunu düşünüyordum. Bu oyunun nasıl oynandığını anlamış gibi görünüyor. "Teşekkürler, John. Bana ihtiyacın olursa ara." Telefonu kapattım ve tabureme oturdum. "Elbiseni beğendim."

Görmemiş gibi kendisi de bir göz atıyor ve omuzlarına sevimli bir örgü çekiyor. Tanrım, bu sabah gerçekten uyumlu davranıyor. Şüphelendim. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Hayır, hiç de değil. Ancak tüm günümü onunla geçirmeye hazırım. Bana biraz temas için yalvarmasına hazırım. Ona biraz daha aşık olmaya hazırım. Ama doğru olanı yapacak cesareti bulduğum an için hazır değilim.

Ayağa kalkıyorum ve mutfakta ona doğru yürüyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum ve elini tutuyorum. Onu çekerken gülümsüyorum. Bir öpücük bekliyordu.

"Bütün gün bana dokunmayacaksın, değil mi?" diye soruyor bizi asansörlere götürürken.

"Sana dokunuyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sözcükleri gergin. Hayal kırıklığına uğramış.
"Beni cezalandırıyorsun."

Bizi asansöre bindirdim. "Bunu neden yapayım ki Ava?"

"Bana dokunmanı istiyorum."

Gülümsüyorum, bizi aşağı indirecek düğmeye basıyorum. "İsteddiğini biliyorum." "Ama yapmayacaksın?"

"Bana istediğimi ver, ben de vereyim." "Özür mü?"

"Bilmiyorum Ava." Ona bakmıyorum ama bu onun kızgın bakışları altında tenimin yanmasını azaltmıyor. "Özür dilemene gerek var mı?"

"Özür dilerim," diye homurdanıyor ve ben zihinsel olarak kutlama dansı yapıyorum. Beni arzuluyor. Bana kızgın olduğunda bile beni arzuluyor. Savaşlardaki tek savunmam buymuş gibi hissediyorum ve yine de özrünü kabul etmek yerine sınırlarımı zorlamaktan kendimi alamıyorum, egom şişiyor.

"Özür dileyeceksen, en azından özür diler gibi konuş," diyorum sessizce ve o da duyulur bir şekilde sabırla nefes alıyor.

"Özür dilerim."

Onun yansımasına bakıyorum. "Öyle misin?" "Evet, özür dilerim."

Üzgün değil. Bana sözde hizmet ediyor ama teninin her yerinde beni o kadar çok istiyor. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

İçeri girdim ve vücudunu duvara yapıştırdım. Nefes nefese bana bakıyor.
"Anlamaya başlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," diye hırıltılı bir sesle kabul etti.

Onu sertçe öpüyorum, kısa tırnaklarının etime battığını hissediyorum ve bu sabah onu mahrum bıraktığım birçok öpücüğü telafi ediyorum. "Mutlu musun?" diye soruyorum ve

iç geçiriyor, duvara yaslanıp rahatlıyor. "Evet."

"Ben de." Alnına nazik bir öpücük bırakıyorum ve kapılar açılırken elini tutuyorum. "Hadi gidelim." Gözlüğümü tekrar takıyorum, fuayeden geçerken omzumun üzerinden bakıyorum. Sırıttıyor. Kahretsin, bu sırıtışa bayılıyorum. Bu gülümsemeyi bütün gün yüzünde tutmalıyım. Bunu asla unutamayacağı bir randevu haline getirmeliyim. Şimdiden kazanıyormuşum gibi hissediyorum.

Aston'unun kapısını açıyorum, kolumu uzatarak binmesini işaret ediyorum ve eğilerek emniyet kemerini geçiriyorum. Tek bir itiraz sözcüğü bile mırıldanmıyor, işimi yapmama izin veriyor. Klips yerine kilitleniyor ve geri çekiliyorum, yüzüm onunkine yaklaşıyor. Nazikçe gülümsüyor ve ben de dilimi alt dudağımda gezdirerek ona karşılık veriyorum. Sessiz isteğimi duyuyor ve ağzını benimkine doğru itiyor. Bir öpücük daha. Yavaş, yumuşak, sakın ama amaç dolu.

"İyi öpüşüyorsun," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum." Ağzımı yanağına götürüp şakacı bir şekilde ısırıyorum ve o da gülüyor, sesi rüya gibi.

Günüm titizlikle planlandı. Ava'nın en sevdiği şeyleri sunan bir yerde kahvaltı, el ele tutuşarak bir gezinti ve sonra çılgınca sevişmek için eve dönüş. Çok güzel bir gün. Güneş parıldıyor, hafif bir esinti var ve ben en sevdiğim insanla birlikteyim. Bistronun önüne geldiğimde arabanın içinden ona bakıyorum ve o da bana bir kez daha gülümsüyor. Asansörde arkadaş olduğumuzdan beri bu gülümsemelerle dolu. O gülümsemeleri benden alan kişi olmayı asla istemem.

Yutkunuyorum ve kendimi Aston'umdan dışarı atıyorum, onu alıp bistroya doğru yönlendiriyorum. "Burayı seveceksin," diyorum ona bir sandalye uzatarak. "Dışarıda oturacağız."

"Neden seveyim ki?"

"En iyi Eggs Benedict'i onlar yapıyor."

Yüzündeki sevinç çok sevimli, tıpkı garson kız yaklaştığında olduğu gibi. Siparişimizi veriyorum ve tekrar yalnız kaldığımızda tüm dikkatimi Ava'ya veriyorum. "Bacakların nasıl?"

"İyi. Sık koşar mısın?"

Koyu renk gözlerinde milyonlarca soru görerek rahatlıyorum. "Dikkatimi dağıtıyor."

"Dikkatini ne dağıtıyor?"

"Sen." Bu bir yalan. Hiçbir şey dikkatimi ondan uzaklaştırmıyor ama ona olan düşkünlüğümün sağlıklı olmadığının farkındayım -her zaman onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum- ve ilişkimizin bu yönü tamamen Ava'nın kontrolünde.

Homurdanıyor. "Neden dikkatini dağıtmamı istiyorsun?"

"Çünkü, Ava . . ." Nefes verişim ağır. Yorgun. Anlamıyor mu? "Senden uzak duramıyorum ve daha da endişe verici olanı, durmak da istemiyorum."

Karşılığında en azından bir şok yaşamayı bekliyordum ama yine de bana öylece baktı. Anlıyor. Öyleyse neden beni sürekli reddediyor? Kendini bir havuç gibi sallıyor, en ufak bir ısırtığı bile reddediyor, oysa benim ihtiyacım olan şey - ve o da bunu biliyor- kocaman bir ısırtık.

"Bu neden endişe verici olsun ki?" O bir şeylerle meşgul oluyor ve ben kahvelerimizin masaya geldiğini görerek aşağı bakıyorum. İşte demek istediğim bu. Fark etmemiştim bile çünkü ... o. Dudağımı çok sert ısırduğımda kendime kaşlarımı çatıyorum. Bir cevap bekliyor. Ne diyeceğim ki?

Yüzündeki endişeyle yüzleşemediğim için bir an için gözümü ondan kaçırmak zorunda kalıyorum. Bu, olacakların bir ipucuydu. "Endişeleniyorum çünkü kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum," diyerek ona gerçeği söylüyorum. "Kontrolden çıkmış hissetmek iyi yaptığım bir şey değil Ava." Aslında çok kötü. Bir yanım o yanımdayken çok daha iyi başa çıkıyor. Bir yanım da tamamen batıyor. Takıntılarımınla savaşmak zorundayım. "Sen söz konusu olduğunda değil."

"Daha makul olsaydın," diyor, sesi sanki konuşmaktan korkuyormuş gibi kısık, "kontrolden çıkmış hissetmezdin." Bana göz kırparken kirpikleri titriyor, parmakları kahve fincanının kenarıyla oynuyor. Makul. Evet, makul olmaktan bahsedelim ama ben daha ağzımı açmadan o devam ediyor. "Bütün kadınlarına karşı böyle misin?"

Ne oluyor lan? Bütün kadınlarım mı? Gerçekten bunun benim için normal bir davranış olduğunu mu düşünüyor?

Yani anormal davranışları kabul ediyorsun?

Jake'in rahatsız edici sesini zihnimden silip atıyorum. "Başka hiç kimseyi böyle hissedecek kadar önemsemedim," diyorum ve bunu açıkça ifade ediyorum. *Bütün kadınlarım mı?* Kendimi gergin hissediyorum. Günün böyle geçmesini planlamamıştım.

Her şeyin güneş ışığı ve gülümsemeyle geçeceğini düşünmüştünüz, öyle mi? Soru yok mu? Gerçekler yok mu? Kimseyi yeterince önemsemedim de ne demek?

Kahvemi alıp zihinsel olarak Jake'e beni yalnız bırakması için yalvarıyorum, sadece bugünlük. O vicdanımı dürtmeden de bu iş yeterince zor olacak. "Gidip gezegendeki en meydan okuyan kadını bulmam çok tipik bir şey-"

"Denemek ve kontrol etmek mi?"

Ona şaşkın bir bakış attım. *Hayır. Aşık olmak için. Tanrı aşkına. Anlamıyor mu? Ve onu kontrol etmeye çalışmıyorum. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ve başarısız oluyorum.*

"Peki ya diğer ilişkiler?" diye soruyor, bunun sona ermesi için yaptığım sessiz yakarışı görmediği belli.

"Benim ilişkim yok." Sadece içkiyle. "İlişkiye girmekle ilgilenmiyorum." Onun dışında tabii. "Her neyse, zamanım yok." Ne diyorum lan ben? Köşeye sıkıştırıldım, tamamen hazırlıksız yakalandım. Hazırlıklı değilim. Bu konuşmanın harika randevumuzdan sonra olması gerekiyordu.

"Beni çiğnemeye yeterince zaman ayırdın," diyor neredeyse gülerek.

"Sen farklısın. Sana söyledim Ava, yoluma çıkmaya çalışan herkesi ezip geçerim. Seni bile."

Bu haberi oldukça iyi karşılamış görünüyor, alay etmiyor ya da tiksintisini belli etmiyor. "Neden bu kadar farklıyım?" diye soruyor sessizce, yine bana bakmaktan kendini alıkoyarak. Kahvaltı masanın üzerinde. Onu da özlemişim.

"Bilmiyorum Ava." Çatal bıçaklarımı topluyorum ve tabağımı karıştırıyorum. İştahım kaçtı.

"Pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Bebeğim, çok şey biliyorum. Ve seni tüm bunlardan korumak istiyorum.

"Bir kadını bir kereden fazla becermek istemediğimi biliyorum," diyorum sessizce, ağzım ona söylemediğim kelimeleri konuşuyor. "Ama sen, gerçekten istiyorum." Kafamı kaldırdığımda Ava'nın sadece dehşete düşmüş değil, aynı zamanda incinmiş de görüldüğünü fark ediyorum. "Yanlış söyledim." Çatalımı bırakıp kahvaltıdan vazgeçiyorum. Bu hiç de iyi gitmiyor. "Söylemeye çalıştığım şey şu ki..." *Seni seviyorum.* "Şey ..." *Ve lanet olası bir nedenden dolayı, o kelimeleri bulamıyorum.* "Hiçbir kadına seksten fazlasını isteyecek kadar değer vermedim. Seninle tanışana kadar." Gümbürdeyen baş ağrımaya masaj yapma çabalarım nafiye. "Bunu açıklayamam ama sen hissettin," diyorum gözlerine bakarak. "Sen hissetmedin mi? Tanıştığımızda bunu hissettin." Bu çılgınlıkta yalnız değildim. Hâlâ da değilim ve en azından sadece delirmediğimi kanıtlamak için bana söylemesine ihtiyacım var.

"Evet," diye nefes alıyor ve omuzlarımın hafiflediğini hissediyorum. "Hissettim." Gülümsemesi bilgili ve ben de ona uyuyorum. İşte bu kadar. Başka bir şey yok. Şimdilik bu kadarla bitirelim.

"Kahvaltını yap," diye nazikçe emrediyorum ve o da sessiz ve düşünceli bir şekilde tabağını karıştırmaya başlıyor. Bu düşüncelerin ne olduğunu sormayacağım, ama umarım beni örten bilinmeyen yalanların arasında neyin doğru olduğu sonucuna varıyordur. O özel biri. "Malikânenin yıldönümü partisi için sana bir elbise almamız gerekiyor."

Hayallerinden sıyrılmış bir şekilde bana bakıyor. "Bir sürü elbisem var," diyor yorgun bir ifadeyle ve simidine geri dönüyor.

Öyle olduğunu sanıyorum ama ona yeni bir tane almak istiyorum. Özel bir şey. Onun gibi. "Yeni bir taneye ihtiyacın var," diyorum ve omuzları düşüyor. Kızgın mı? "Her neyse, sana bir tane borçluyum."

"Seçme hakkım var mı?" diye soruyor, ben ağzından bir tutam saçı çekerken sabit bir bakışla bana bakıyor.

"Tabii ki. Ben tam bir kontrol manyağı değilim," diyorum şaka yollu, çünkü öyle olduğumu düşündüğünü biliyorum.

Vücudu sarsılıyor. "Jesse, sen gerçekten çok özelsin."

"Senin kadar özel değil." Arsızca gülümsüyorum ve o da başını sallıyor. "Camden'a gitmeye hazır mısın, bebeğim?"

Çantasına gidiyor ve masanın üzerine bir miktar para koymasını tiksintiyle izliyorum. *Bu da ne böyle?* Aşağılandım. Ayağa kalkıp yerine biraz para koyuyorum, çantasını kapıp parasını içine dolduruyorum. Tüm bu bağımsızlık olayını çok ileri götürüyor. Çok uzak. Ne oldu-

Cep telefonu çaldığında dikkatim dağılıyor, ekranda "*Anne*" yazısı beliriyor ve telefonu kapıp cevap veriyorum. Ne halt ettiğimi sormayın; size söyleyemem. Ava'nın çenesinin masaya çarpması da onun da aynı şeyi merak ettiğinin açık bir işareti.

"Merhaba," diyor annesi ve ben gülümsüyorum, sesinin Ava'ya çok benzediğini düşünüyorum. Ve aslında oldukça genç.

"Bayan O'Shea?"

Ava'nın iyileşmekte olan çenesi tekrar düşüyor ve telefonunu geri almak için bana doğru hamle yapıyor.

"Bu da kim?" diye soruyor annesi, Ava'nın ulaşamayacağı bir yere dalarken.

"Güzel kızınızla birlikte olma zevkini yaşıyorum." Birden içgüdülerimin beni bu aramayı kaçırmaya itmesinin nedenini anladım. Annesini kazanmak. Bilindiği gibi, bir erkek annesinin onayını kazanabilirse, sonsuza dek mutlu olma yolunu yarılamış demektir.

"Ne kadar güzel. Ben Ava'nın annesiyim."

"Evet, Ava bana senin hakkında çok şey anlattı." Küçük masanın etrafında beni adeta kovalayan kızıma hınzırca gülümsüyorum. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum ve Ava geri çekiliyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor ve sebebi de çok acı. Bilinmeyen yaşım. Ailesinin onaylamayacağından endişeleniyor.

"Sen de," diyor, tereddütlü bir sesle. "O orada mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, keyfim kaçıyor. "Telefonu ona vereceğim. Seninle konuşmak çok güzeldi."

Ava'ya telefonunu uzatıyorum ve telefonu kaptığında onu uyaran bir bakış fırlatıyorum. *Çok* gereksizdi. Sadece aradaki buzları eritmeye çalışıyordum. Yapılması gereken bu değil mi? Kız arkadaşının annesine kendini tanıtmak? Bunu daha önce yapmak zorunda kaldığımdan değil.

"Anne?" Benden yüzünü çeviriyor ve ben de suratımı asıyorum, sanki kendini küçültmek duyma ihtimalimi azaltacakmış gibi kamburlaşmasını izliyorum.

"O sadece bir arkadaş anne," diyor. Çenemi yere sürme sırası bana geliyor. Öfkeliyim, o telefonu kolayca geri alabilir ve Ava'nın annesini haklı çıkarabilirdim ama bunun yerine kalbime hayali bir bıçak saplıyorum. Ava gözlerini deviriyor, sonra gözle görülür bir şekilde katılaştığını ve benden uzaklaştığını görüyorum. O da neydi öyle?

"Anne, seni sonra arayabilir miyim?" diye soruyor ve şüphelerim artıyor. "Camden'dayım; çok gürültülü." Kaypak davranıyor. "Tamam, seni sonra ararım." Telefonu kapatıyor ve bana dönmeden önce birkaç dakika bekliyor.

Yüzü öfkeyle gerilmişti. "Bunu neden yaptın?"

Sakin ol, Jesse. Ben sürekli ilişkimizi ilerletmeye çalışırken onun sürekli frene basması çok zor. "O sadece bir arkadaş mı?" Bunu geçiştirmeye hazır olmadığımı söyledim. "Arkadaşlarının beynini sikmesine sık sık izin verir misin?"

Bir tokat bekliyorum, hak ettiğimden değil, sadece ... şey. Ava. Ama ben kendimi hazırlarken o geri çekiliyor gibi görünüyor ve yenilgi ona tamamen boktan görünüyor.

"Hayatımı olabildiğince zorlaştırmak senin görevin mi?" "Hayır," diye nefes alıyorum. Bu acıttı. "Özür dilerim." Gerçekten acıttı.

"Unut gitsin." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, ben de kendimi iyice azarlayarak peşinden yürüdüm. Yaşım onu rahatsız ediyor. Ailesinin görüşleri onu rahatsız ediyor.

Engeller. Sürekli lanet engeller.

Bunu onun için daha da zorlaştırmamalıyım çünkü bu süreçte kendim için daha da zorlaştırmış olacağım. Siktir et her şeyi.

Yetişip kolumu omuzlarına atıyorum, onu yanıma çekiyorum ve kolaylıkla geliyor, adımlarım onun yavaş kıvrımına düşüyor. Başı göğsüme tam oturuyor. Kolları sırtımın etrafına mükemmel bir şekilde oturuyor. Elleri mükemmel bir şekilde karnımın üzerinde duruyor. Bana kızgın ama bende huzur buluyor. Yürürken ağzımı başının arkasına götürüp orada tutuyorum ve o da elini tişörtümün altından geçirip karnımı okşayarak cevap veriyor. İzi yara izimin üzerinde duruyor.

Ve onu biraz daha içime çekiyorum.

Amaçsızca dolaşmanın bu kadar zevkli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Camden pazarının kalabalığında birleşmiş bedenlerimizi örerken o da benimle senkronize hareket ediyor, adımları benimkileri takip ediyor. Arada sırada bir tezgâhta durup etrafı kurcalıyor ama asla, bir kez bile beni bırakmıyor. Bir arada kaldığımız her saniye, kendimi onunla daha da kaynaşmış hissediyorum. Kalbim onunkiyle karışıyor. Zihnim daireler çiziyor. Tenim sürekli uğulduyor.

Korkularım artıyor.

Ben cennetin ve yıkımın kıyısında parmak ucunda yürüyen bir adamım ve kollarımdaki bu kadın hangi yöne düşeceğini belirleyecek. Bana sarılmış halde ona bakıyorum, zihinsel olarak bunu başaracak gücü bulması için ona yalvarıyorum ve benden ayrıldığında, sessiz yakarışlarımı duymuş olabileceğini düşünüyorum. O

hırkasından sıyrılmaya, oflayıp puflamaya başladı. Eğlenceme engel olamıyorum, gülümsemem kırılıyor. Son birkaç saattir, boğuluyor olmalı diye düşünüyordum. Neden bu kadar uzun sürdü?

Tam bir daire çiziyor, hırkasını beline doğru çekerken gözleri aşağıya bakıyor ve sırtı görüş alanıma girdiğinde gülümsemem düşüyor. *Çıplak* sırtı.

"Ava," diyorum, "elbisenin büyük bir parçası eksik." Ne halt ediyor bu? Kot pantolonumun arkasından bana bakan pürüzsüz, lezzetli tenin muhteşem düzlemleri karşısında sikim seğiriyor, sonra yarı çıplak kız arkadaşımı başka gören olup olmadığını kontrol ediyorum. Omzunun üzerinden arkasına bakarak yürüyen bir adam görüyorum. Ona hırlıyorum, bana doğru dönerken dikkatimi Ava'ya veriyorum. Gülümsüyor. Ne sikime gülümsüyor ki?

"Hayır, tasarım yüzünden," diyor umursamaz bir tavırla, gözlerini devirerek. Başka bir adam geçip gidiyor ve daralan gözlerim onun yolunu takip ediyor, bir kez daha bakmak için arkasına bakmaya cesaret ediyor. Bunu yapmadan önce birkaç adım atıyor ve burun deliklerim tehlikeli bir şekilde alevleniyor. Şansına, hayranlıkla izlediği güzelliğin yanında hırlayan kurdu yakalıyor ve gezinen gözlerini çabucak kontrol altına alıyor.

Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Oflayıp kollarının üstünden tutuyorum, onu kendimden uzaklaştırıyorum ve hırkasını sırtına çekerek onu örtüyorum. "Keser misin şunu?" Kıkırdıyor, ellerime vuruyor ve elimden kayıyor. Şimdi gülüyor olabilir. Onu eve götürdüğümde ve başka bir elbiseyi kestiğimde gülmeyeceğini garanti ederim.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Elimi elbisesindeki açık deliğin üzerine koyuyorum, açıkta kalan etini mümkün olduğunca örtmek için parmaklarımı havalandırıyorum. Bir tartışma istemiyorum. Bombalarımı patlattığımda onun en iyi ruh halinde olmasına, beni en çok sevmesine ihtiyacım var. Gözlerim potansiyel sapıklara karşı kalabalığı tarayarak bize doğru yürüyorum.

"Eğer uzun etekler ve polo yaka kazaklar istiyorsanız," diye mırıldandı, "o zaman kendi yaşınızda birini bulmanızı öneririm."

Yedek elim kaburgalarına gidiyor ve bir sıçrayışta ciyaklıyor. Şaka yapıyor. *Sanırım*. Öyle mi? "Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, değil mi? Beni merakımdan kurtarmak mı istiyorsun?"

"Hayır."

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum." Birden yanımdan uzaklaştı, insan kalabalığının arasından yalpalayarak geçti.

"Ava," diye sesleniyorum, ona yetişmek için acele ederken gözlerim *çıplak* sırtında lazer ışınları gibi, giderken insanları yolumdan çekiyorum. Bir tezgâha varıyorum ve yüzümü buruşturuyorum, her yere yayılmış yanık kokulu çubukların pis kokusu burnumu rahatsız ediyor. Raftaki bir şeye uzanıyor ama ben yardım etmek için yanına varamadan tezgâh sahibi -kesinlikle tezgâh sahibi, saçları rastalı ve şalvarlı- onun yanında benim yerime işimi yapıyor, bir bez torbayı indirip ona uzatıyor. Ona da kaşlarımı çatıyorum ve içeri giriyorum, o çantayı karıştırıp içinden bir şeyler çıkarırken elimi sırtına götürüyorum.

"Bu da ne?" Kocaman bir kumaş parçasını açarken kaşlarımı çatarak soruyorum. "Bunlar Tayland balıkçı pantolonu."

Şimdi, değerli vücudunu gezinen gözlerden saklamak için bol miktarda malzemeye varım, ama benim için bile bu biraz fazla ileri gidiyor. Şu anda elinde tuttuğu şeylerle tüm pazarı gizleyebilir. "Sanırım daha küçük bir bedene ihtiyacınız var."

"Tek beden."

"Ava, bunların içine on kişi girebilirsin." Ve muhtemelen benden de on tane. Aslında, bunlar hamile pantolonu mu? Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. Hamile pantolonu ona yakıştırdı. Hamileyken iyi görünürdü.

"Etrafına sarıyorsun. Tek beden herkese uyar."

"İşte, sana göstereyim." Hippi onları Ava'nın elinden alıyor ve önünde diz çöküyor. Ne yapıyor lan bu?

"Onları alacağız," diye geveliyorum, yüzü Ava'nın bacaklarına çok yakın.

"Sana bir demo lazım," diyor gülerek, yüzümdeki tehdidi görmezden geliyor ve Ava'yı dev hamile pantolonuna sokma görevine devam ediyor. Talimat vermeden, yedek elim koluna uzanıp onu geri çekiyor ve tökezleyerek bana hoşnutsuz bir bakış fırlatıyor.

"Harika bacaklarınız var hanımefendi," diyor tezgah sahibi. "Teşekkürler."

Beni kışkırtıyor mu? *Yeter.* "Ver şunları bana." Pantolonu elinden alıp Ava'yı ondan uzaklaştırıyorum, dizlerimin üzerine çöküp uçsuz bucaksız kumaşı çözüyorum. Bu çok saçma. Nasıl çalışıyorlar ki?

Ava pantolonu alıyor, kıvrıyor ve bağlıyor. "İşte böyle, gördün mü?"

Hayır, aslında bilmiyorum. Hamile olabilir mi? Yoksa bir kadın neden böyle şeyler giyer anlamıyorum. "Harika." Gözlerimi yüzüne dikiyorum. Güzel, gülümseyen yüzüne. *Hamile olabilir.* Nefes alıyorum, kendime ve bu çılgınlığa karşı başımı sallıyorum. "Onları istiyor musun?"

"Ben ödüyorum," diyor kararlı bir şekilde onları çıkarırken.

İçimi çekiyorum, onu görmezden gelip hippieye bakıyorum. "Büyük boy pantolon ne kadar?"

"Sadece bir onluk, dostum."

"Bu kadar mı?" Ava'nın itirazlarına aldırmadan soruyorum. Onca malzeme, sadece bir onluk mu? Omuz silkip uzattığı eline bir not sıkıştırıyorum ve Ava'yı alıp yola koyulurken bana teşekkür ediyor.

"Zavallı adamı ezmene gerek yoktu. Ben de pantolonun parasını ödemek istedim."

"Kapa çeneni," diye nazikçe emrediyorum, onu yakınlaştırıyorum, başına birkaç öpücük kondurarak onu şikayetinden uzaklaştırıyorum.

"Sen imkansızsın."

Gülümsüyorum. *Ne kadar* da kandırılmışım. "Çok güzelsin," diye karşılık veriyorum. "Artık seni eve götürebilir miyim?"

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden ve ben gülümsüyorum ama içim burkuluyor. Gün neredeyse bitmek üzere. Saatim ilerliyor ve onu Lusso'ya oturttuğumda nereden başlayacağımı düşünmedim bile. Jake ile başlamalıyım, çünkü gerçekten de benim berbat ve üzücü hayatımın hikâyesi orada başlıyor.

Düşüncelerim müzikle bölünüyor ve ünlü bir alternatif mağazanın girişine yaklaştığımızı fark ediyorum. Ava'nın hızı yavaşlıyor. Merak ediyor. Bu duvarların içinde ne olduğunu biliyorum, bunu merak etmiyorum ama onun buna tepkisi ne olacak?

"Görmek ister misin?" diye sorduğumda başını kaldırıp baktı. "Eve gitmek istediğini sanıyordum."

Benim var. Benim yok. "Hızlıca bir göz atabiliriz." Bizi başka yöne çeviriyorum ve onu merdivenlerden aşağı, karanlığa doğru yönlendiriyorum. Müzik acımasız, Manor'daki ortak odada çalan çağrıştırmacı, seksi parçalarla tam bir tezat oluşturuyor. Ava ışıltılı alanda amaçsızca dolaşırken onu ilgiyle izliyorum, gözleri bir yukarıda bir aşağıda, elleri uzanıp giysilere dokunuyor. Parmaklarını bazı nadir parçaların üzerinde gezdiriyor.

"Dantel değil, değil mi?" Sessizce soruyorum.

"Dantel, değil. İnsanlar bunları giyiyor mu?"

Şaşkınlığına kıkırdıyorum ve yanımdan geçen sıkı kulüpçü kalabalığını gösteriyorum. Ama gerçekten de Ava'nın ağzını açık bırakan tüm bu şeyler uysal şeyler. Yürürken yanından geçip yetişkin reyonuna doğru akılsızca ilerlediğini görüyorum. Onu durduramayacak kadar meraklıyım. Adımlarını kayıtsızca atıyor ve etrafını saran şeyin ne olduğunu fark ettiği anda duruyor.

Her şeyi, dansçıları, oyuncaklarla dolu dolapları, bangır bangır çalan müziği içime çekerken gülümsememi dizginliyorum. The Manor'a hiç benzemiyor.

Ava bana bakıyor ve yüzünde saklamak için çok uğraştığı bir şaşkınlık ifadesi var. "Şok mu oldun?" diye soruyorum.

"Ish."

İçimden gülüyorum. Bu büyük bir *şeydi*. Ama bilmesini istiyorum, bu benim seksi anlayışım değil. "Biraz abartılı, değil mi?" Elini tutup onu bir dolaba götürüyorum.

"Vay canına," diye soluk soluğa kalıyor ve ben de kulağına doğru eğilerek dikkatini çeken kocaman dildoyu görünce gülümsüyorum.

"Heyecanlanma. Onlardan birine ihtiyacın yok."

"Bilmiyorum," diye düşünüyor. "Eğlenceli olabilir gibi görünüyor."

Dik duruyorum. Hayır. Bir oyuncak için kurban edilmeyeceğim. "Ava, sen bunlardan birini kullanmadan önce ben ölürüm." Olduğu gibi söylüyorum, başka bir şeyin, ister bir erkek, ister bir kadın, ister bir oyuncak olsun, ona zevk vereceği düşüncesiyle ürperiyorum. Bu benim işim ve bunu çok ciddiye alıyorum, özellikle de tutkumuzun sancıları sırasında her zaman çok esnek olduğu için. "Seni hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle, hatta pille çalışan cihazlarla bile paylaşmayacağım."

Bir kahkaha patlatır ve bu ses cennetten çıkmadır.

"Yine de kelepçeleri esnetebilirim," diyorum düşünceli bir şekilde ve o da gülümsüyor. Ava'yı yatağıma kelepçelemek mi? Bu harika olurdu.

"Bu seni tahrik etmiyor, değil mi?" diyor, buraya gelmesine izin verdiğimden beri sormak istediği şeyi sonunda soruyor.

Onu kucağıma alıyorum ve hareket ediyoruz. "Bu dünyada beni tahrik eden tek bir şey var," diye fısıldıyorum saçlarına. "Ve ben onu dantelli seviyorum."

Seviyorum. Onu dantellerin içinde *seviyorum*. Onu yatağımda *seviyorum*. Onu sonuna kadar *seviyorum*. Bunu duydu mu?

"Beni eve götür" diyor, acıyan gözlerle bana bakarak.

Onu öpüyorum, çünkü o n u öpmeden edemiyorum. "Talepte mi bulunuyorsun?"

"Evet. Çok uzun zamandır içimde değilsin. Bu kabul edilemez." Tanrım, bu kelimeler. Onunla seviş. Onu cennete götür. Sonra da Onu.

"Haklısınız; bu kabul edilemez." Tüm bunlar kabul edilemez. Gerçeğe ihtiyacı var. Gerçek beni tanımaya ihtiyacı var. Ona sarılıyorum ve arabaya kadar yürüyüp başını öpücük yağmuruna tutuyorum.

Artık tanıdığım bir adam değilim.

Anlayamadığım şey ise bunun iyi bir şey olup olmadığı.

AMAÇLA DOLUYUM, ancak bu başka türden bir amaç. Planım paramparça oldu. Tek düşünebildiğim onu yatağıma almak. Onu altına almak. Her santimine ve daha fazlasına tapmak. İtiraflarım unutuldu, çatı katına yaklaştıkça aciliyetim artıyor. Kıpır kıpır. Kızardı. Benim için yalvarıyor.

Onun dünyasını yıkmak üzereyim. İhtiyacını gidereceğim. Kalbimin hiç bu kadar sert çarptığını sanmıyorum.

Asansöre bindiğimizde patlamaya hazırdım ama yine de saldırma şansım olmadı. Ava benden önce davranıp göğsüme bastırıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Sendeliyorum, sırtım duvara çarpıyor ve o üzerime geliyor, ağzı ve elleri her yerde, bana yol gösteriyor. Ve tabii ki ben de onunlayım, parmaklarım boynunu kavıyor, onu sabitliyor, ağzım da aynı enerjiyle onunkine çalışıyor. Bu çılgın, beceriksiz bir tutku, çaresizliğin vücut bulmuş hali. Bu. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Güçlendirici. Korkutucu. Güçlendirici çünkü bana umut veriyor. Dehşet verici çünkü bu kadar şiddetle sevdiğim tek insanı kaybettim.

"Kapılar," diye mırıldanıyorum, dili benimkiyle birlikte dönüp dururken, elleri yüzümü tutarken, inlemeleri ve sızlanmaları bitmek bilmezken. Sırtımı duvara yaslayıp körlemesine ilerlemeye başlıyorum, Ava geri adım atıyor, kendini ayırmak istemiyor. El yordamıyla kapıya doğru ilerliyorum,

kilidi açmak için mücadele ediyor. "Sakin ol," diyorum, kolu iterek. Kapı açılıyor ve kaotik bir vücut karmaşası içinde eşikten aşağı düşüyoruz. Bu hızla üst kata çıkmak çok uzun sürecektir, bu yüzden onu kucağıma alıyorum, kontrolümü geri kazanıyorum ve mutfığa doğru yürüyorum.

Müzik. Müziğe ihtiyacım var. Kumandayı bulup sistemi açıyorum, sonra Placebo'nun *Running up that Hill*'i yavaş yavaş yükselirken onu yatak odama götürmek için hızlıca çalışıyorum.

"Seni yatakta istiyorum." Ama çok çabuk bitmeden önce bunu yavaşlatmam da gerekiyor. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum, onu yatağın yanına oturtuyorum ve arkasını dönmelerini söylüyorum. Yavaşça dönüyor ve bana sırtını veriyor. Ellerim titreyerek öne uzandım ve elbisesinin arkasındaki düğmeleri açmaya başladım. "Lütfen bana dantel giydiğini söyle. Dantel giymeni istiyorum." Onaylamaya fırsatı olmadı. Elbisesi yere düşüyor ve kalbim de ona katılıyor. Tanrım. Yüzüme döndüğünde büyülenmiş gibi sadece bakabiliyorum. Gözlerim göğüslerine sabitlenmiş, bir elimi uzatıyorum ve bir fincanı aşağı çekiyorum, elimin tersiyle meme ucunu okşuyorum. Vücudu sanki dokunuşumdan kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsılıyor. Ya da daha çok, temasla başa çıkmak için mücadele ediyor. Tişörtümü çıkarıp bir kenara atıyorum ve gözleri göğsüme takılıyor, şaşkınlığı çok açık. Benimkine yakın bir yerde.

"Günün iyi geçti mi?" Dalıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Çok güzel bir gün geçirdim." Sesi saf açlık, gözleri saf huşu.

"Ben de." Yutkunuyorum ve şu anda bana ettiğim yeminleri hatırlatan vicdanımı bir kenara itiyorum. "Daha da iyisini yapalım mı?"

"Evet," diye fısıldıyor, kıpırdamadan, onu sahiplenmemi bekliyor.

"Buraya gel," diye nazikçe emrediyorum. Bir kalp atışı içinde bana doğru itildi, elleri göğsümü okşuyor, bana çok büyük bir sevgiyle bakıyor. Bu aşk. Başka bir şey olamaz. Beni seviyor.

Onu kaldırıyorum ve bacakları vücuduma dolanıyor, dokunuşu başıma doğru ilerliyor. Ağzım tekrar onunkini buluyor, ancak bu sefer ikimiz de ağırdan almaktan memnun görünüyoruz, hareketlerimiz, öpüşmemiz, donuk, yavaş vuruşlarla eşleşiyor

Müzik. Onu yatağa yatırıyorum ve dizlerimin üzerine çökmeden önce kollarını yastığın üzerine koyarak sıkıştırıyorum. Ve onun beni izleyişini izliyorum, gözleri ağırlaşmış, bakışları yoğunlaşmış. *Söyle ona. Söyle ona.* Ama ya karşılık vermezse? Ya tamamen yanılıyorsam? Ya içgüdülerim bana oyun oynuyorsa? Ya o gece onun yerine konuşan gerçekten alkoldüyse? Bu belirsizlik, ikinci kez düşünme, dikkatimi dağıtıyor.

Bir elimi uzatıyorum ve parmak ucumu meme ucunun etrafında döndürerek sırtının hafifçe eğilmesini sağlıyorum. "Bütün gün oturup dokunuşlarım altında kıvranmanı izleyebilirim." Vücudunun bu kadar istekle karşılık vermesini izleyebilirim. Çok doğal. "Olduğun yerde kal." Yatakta aşağı doğru hareket ediyorum, bunu yaparken külotunu çıkarıyorum ve bacakları kayıyor, girişini açığa çıkarıyor, teni arzusuyla parlıyor. Ayağa kalkıyorum, tekrar tekrar yutkunuyorum, kot pantolonumu ve boxerımı çıkarırken gözlerim tam oraya çivileniyor. Ağırlığımı yumruklarıma vererek eğiliyorum ve dilimi amının üzerinde gezdirerek vücuduna sürünüyorum.

"Oh Tanrım, Tanrım, Tanrım!"

Açgözlü dilim onun içine dalıyor, ulaşabildiğim her santimini yalıyor ve alıştırıyor, onu öpüyor, emiyor, ağızımla onunla sevişiyor. Elimi kalçasına bastırıyorum, onu sabit tutmak için savaşıyorum, kıcı kıvranırken sürekli yatağı terk ediyor. Tanrım, bana yardım et, kayboldum.

Hem onu hem de kendimi çılgına çeviriyorum, sanki yeni ve harika bir şeymiş gibi etini keşfediyorum. Öyle sayılır. Bir kadını memnun etmeye hiç bu kadar önem vermemiştim. Kalıcı bir izlenim bırakmayı hiç umursamadım. Genelde alkolün etkisindeyimdir, zihnim bulanıktır. Ama Ava'nın arzusunu duymak ve görmekten çok keyif alıyorum. Bunun için de tamamen onunla birlikte olmam gerekiyor. Teknik olarak ondan uzak olsam bile. Zihnimi başka şekillerde bulandırıyor. Her şeyi çarpıtıyor.

Açgözlü dilimin altında kontrolden çıktı, şiddetle zonkluyor. Serbest kalışını dilimin ucunda hissedebiliyorum ve tadı bu lanet dünyanın dışında. Saçlarımı yumrukladığında irkiliyorum ve tavana doğru bağılıyor, ellerim artık onu tutamıyor ve dudaklarımı etrafına kilitleyip emiyorum

sertçe, vücudunun yumuşamaya başladığını hissettiğimde gevşiyor. Terliyor ve kabarıyor. Onu böyle görmek, orgazm olurken çıldırmış gibi, kontrolden çıkmış gibi, sikime sertçe vuruyor. Şu anda boşalabilirim.

Onu nazıkçe yalayarak mırıldanıyorum. "Dilime karşı zonkladığını hissedebiliyorum bebeğim." Uyluklarının iç kısmından ağzına doğru kemirip öpüyorum ve serbest kalmasını dudaklarına yayıyorum, ona hayretle bakıyorum, aletim çelik gibi. Bunu gözlerimde görüyor olmalı. Hayranlığı. Çatışmayı. Uzun bir nefes vererek etrafımda kıvrılıyor ve beni kendine yakın tutuyor, üzerindeki ağırlığımı kabul ediyor.

"Beni çıldırtıyorsun, bayan," diye fısıldıyorum, kalçalarımı esnetip derinlere dalıyorum. Zevkten boğuluyorum, kalbim çarpıyor, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Lütfen bunu bir daha yapma." Bacağını omzumun üzerinden kaldırıyorum, yumruklarımı yatağa sıkıştırıyorum ve vücudumun üst kısmını kaldırıyorum, onun her yerini görmek istiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ama ne için özür dilediğini gerçekten bilmediğini söyleyebilirim. Ve gerçekten ben de bilmiyorum. Elbise mi? İçki için mi? Onu sevdiğimi söylediğimde beni duymadığı için mi? Kim bilir?

"Ava, yaptığım her şeyi seni güvende tutmak ve akıl sağlığımı korumak için yapıyorum." Kelimeler geliyor, içgüdülerim beni yönlendiriyor. "Lütfen beni dinle." Geri çekiliyorum ve dikkatlice içine batıyorum ve ikimiz de nefesimizi kaybediyoruz.

"Yapacağım."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmayı reddediyor, beni anlaması için yalvarıyor, işkence gören ruhuma merhamet etmesi için yalvarıyorum. Boğazım haklı bir korkuyla tıkanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Sana gerçekten ihtiyacım var bebeğim." Kalçalarım aralıklı olarak yuvarlanıyor ve itiliyor, onu sınırdan tutuyor.

Sözlerim karşısında kafası karışmış görünüyor. "Neden bana ihtiyacın var?"

"Anlıyorum işte." Bilmece gibi konuşup beni anlamasını bekleyen bir korkağım ben. "Lütfen, beni asla terk etme."

"Anlat bana."

"Sadece sana ihtiyacım olduğunu kabul et ve beni öp." O bana şaşkın şaşkın bakarken ben sertçe öğütüyorum ve derinlere yuvarlanıyorum. Zevk almak ya da bana baskı yapmak arasında kalmıştı. Zevk almasını istiyorum. Şifreli sözlerimi görmezden gelmesini çünkü bu anın bitmesini istemiyorum. Hiçbir zaman. Yine de haksızlık ettiğimi biliyorum, resmin tamamını görmeden ondan bir şeyleri kabul etmesini istiyorum. "Ava, öp beni."

Elleri yüzümü buluyor, ağzı dudaklarımı buluyor ve bu teslimiyetle hızımı artırıyorum, baskının serbest bırakılmasına çok ihtiyacım var. Tekrar patlamanın eşiğine geldi bile.

"Henüz değil, bebeğim." Orada onunla birlikte olmalıyım, çünkü Ava ile boşalmaktan daha büyük bir zevk yok, doruk noktalarımız birleşiyor ve seslerimiz birbirine karışıyor. "Birlikte," diye emrediyorum ve başını sallıyor, konuşmıyor, hızı ve ritmi kontrol etmeme izin veriyor. Sık beni, sikimin her saniye genişlediğini, sürtünmenin arttığını, kanımın yandığını hissedebiliyorum. "Neredeyse oldu, bebeğim." Bu beni bayıltacak.

"Jesse!"

"Dayan," diye fısıldıyorum, sesim sakın çıkıyor ama hiç de öyle hissetmiyorum. "Sadece dayan." Ondan kurtulup tekrar içeri dalıyorum ve "Şimdi Ava" diye tıslıyorum.

Altımda sertleşiyor, öpücüğü sertleşiyor ve orgazmım sert bir şekilde vuruyor, inerken beni parçalıyor, her damlamı kabul ediyor, ağzı gevşiyor, öpücüğü farklı bir yön alıyor. Sert değil yumuşak. Çılgınca değil, sakın.

Sonra yanaklarımdaki ıslaklığın aniden geri çekilmeme neden olduğunu hissediyorum. Ağlıyordu. "Sorun nedir?" Sürüşümü yavaşlatarak soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, ben de soru dolu gözlerle ona bakıyorum; bir yanım paylaşmasını isterken, diğer yanım bunu isteyip istemediğimden emin değil. "Nedir bu?" diye soruyor.

"Ne neymiş?" *Neyim ben, aptal mı?*

"Sen ve ben demek istedim."

Onun güven tazeleme ihtiyacı beni sevindiriyor. "Bu sadece sen ve ben," diyorum, aslında yapmam gereken bu beklenmedik fırsatı değerlendirmek ve dökülmekken. Ama yine de yapmıyorum. "Sen iyi misin?" Özür dilemek için onu öperek soruyorum.

"Peki," diye tersliyor ve altımdan kurtulmak için kıvranmaya başlayınca şaşkınlıkla geri çekiliyorum. İyi mi? Bana iyi olmaktan çok uzak görünüyor. Onu itmek için nefesimi çekiyorum ama berraklık yüzüme bir kaya gibi çarpıyor. Seviyor. Beni gerçekten seviyor.

"İşemem lazım," diye homurdanıyor.

Gözlerinde saf bir öfkeyle tenimi görüyor. Kızgın. Kendine kızgın çünkü o da duygularını açıklamakta aynı zorluğu yaşıyor. Bu yüzden, benim gibi, o da bunu başka bir şekilde yapıyor. Onları aramızdaki bağ ve kimya aracılığıyla ifade ediyor. Konuşmamızı farklı bir şekilde yapıyoruz ve bu harika olsa da gri bir boşluk bırakıyor. Bunu düzeltmenin zamanı geldi. Ama nasıl? Onu döverek mi? Ya da belki ben yol gösterebilirim. Tempoyu ayarla.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, yavaşça ondan kurtuluyorum ve kaçmasına izin veriyorum. Bir çırpıda gitti, aceleyle banyoya gitti, giderken sütyenini çıkardı. İkimiz de çıldırıyoruz.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, ayağa kalkıp bir amaç uğruna banyoya doğru ilerliyorum. Kapıyı çalmadan içeri giriyorum ve onu makyaj masasının önünde buluyorum. Aynaya bakıyor ve ben ona dikkatlice yaklaşıp önümü sırtıyla birleştirirken gözleri benimkilere sabitleniyor. Çenemi omzuna yaslıyorum, o bana bakarken ben de ona bakıyorum.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diyorum sessizce, onu nazikçe araya sokarak, bir itirafta bulunmasını talep etmektense dikkatlice kendine getirerek.

"Yaptık."

"O zaman neden somurtuyorsun?"

"Surat asmıyorum," diye itiraz ediyor ve ben de hayal kırıklığımı içime çekerek kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Eğer mecbur kalırsam, onu sikip atacağım. Aletim içindeyken her zaman daha uyumlu oluyor.

"Ava," diye nefes alıyorum yorgunca, "sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın." Ve ben de en sapık göt deliği olmalıyım. Boynunu emiyorum ve o da sakinleşiyor. Konuşma vakti geldi ve aşkını itiraf ederek işe başlamak yolu açacaktır. "Benden uzak durmanızın bir sebebi var mı, bayan?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyor ve beni etine doğru gülümsetiyor. Onun bir nedeni yok. Ancak benim var. Bu da bunu adil bir oyun haline getiriyor. Elimi önünden aşağı kaydırıyorum ve aynada onu inceleyerek masaj yapmaya başlıyorum. Başını davetkâr bir şekilde geriye atıyor ve ben de bundan faydalanarak kulağının dibine doğru yanan bir iz yalıyorum. "Yine mi istiyorsun?"

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ediyor.

"Bebeğim, bu sözler beni çok mutlu ediyor." Yaklaştım ama daha fazlasını istiyorum. "Her zaman mı?"

"Her zaman."

İtirafının bir sonucu olarak sikim yeniden yükleniyor. Sonunda aşkını itiraf ettiğinde ne olacağını Tanrı bilir. Kalıcı olarak sertleşeceğim, bakalım onu gerçekten becerebilecek miyim? "Siktir, içinde olmam lazım." Geri çekildim, onu domalttım ve sanki az önce ona sahip değilmişim gibi içine girdim, ona kendini hazırlaması için zaman vermedim.

"Kahretsin, Jesse!"

"İzle . . ." *Bang.* ".. .. senin" *Bang.* ". . . ağzını!" Hayal kırıklığı beni ateşliyor, kalçalarım piston gibi. Acımasız saldırım karşısında çaresizdi. "Bana bak," diye bağırlıyorum, acımasızca ileri atılıyorum. Ağır gözleri beni buluyor, vücudu vuruşlarımla gücünü mükemmel bir şekilde emiyor.

"Benden asla kaçmayacaksın, değil mi Ava?"

"Hayır," diye bağırlıyor.

"Çünkü beni asla terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Nereye gidiyorum lan ben?" diye bağırlıyor, yüzü kızarıyor ama bu arzudan değil. Hayal kırıklığından.

"Ağız!" Kükrüyorum, parmaklarımı kalçalarında esnetiyorum, kavrayışımın gücünden uyuştuklarını hissediyorum. "Söyle, Ava," diye bağırarak talep ediyorum

Dişler.

"Oh Tanrım!" Vücudu kıvrılıyor, orgazmı sert bir şekilde vuruyor ve onun bu kadar mest olmuş görüntüsü beni onunla birlikte dokuzuncu buluta fırlatıyor.

"Tanrım!" Havlıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki bacaklarım tutmuyor ve yere yığılıyorum, Ava da benimle birlikte yuvarlanıyor.

Nefes alış verişlerimiz gürültülü ve kaotik. Nabzım gümbür gümbür atıyor. Göğsüm kabarıyor. "I'm fu-" Sadece dilini tutuyor.

Nefesim kesilmişti, konuşamıyordum, bu yüzden körlemesine kalçasına dokunup sıktım ve onun inlemesine neden oldum. "Sen söylemedin," diye nefes nefese kaldım. Sonra ona sarılıyorum. Az önce orgazm olduğum kadar sert sarılıyorum ona.

"Ne?" diye sorar. "Seni terk etmeyeceğimi mi? Seni bırakmayacağım. Mutlu musun?"

"Evet, öyleyim ama kastettiğim bu değildi." Dişlerim dudağıma gömülüyor, onun cevap vermesini beklerken çılginca çiğniyorum.

"Ne demek istedin?"

Oh, Tanrı aşkına. Lanet bir taştan kan çıkarmaya çalışmak gibi. "Boş ver," diye iç geçiriyorum, onunla savaşılamayacak kadar yorgunum. Ne halta yarayacak ki? "Tekrar gitmek ister misin?"

O boğuluyor ve ben kendi kendime gülüyorum.

"Kesinlikle," diyor. "Sana doyamıyorum."

"Sevindim," diye cevap veriyorum. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum ama kalbim son yirmi dört saat içinde senin meydan okuyuşun ve itaatsizliğin yüzünden yeterince acı çekti. Daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum."

"Yaşından olmalı," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

"Hey, bayan." Hızlı hareket ediyorum, onu yüzüstü yere yatırıp kulağını kemiriyorum. "Yaşımın bununla hiçbir ilgisi yok." Kalçasını sıkıyorum ve gıcırıyor. "Sorun sensin."

"Hayır." Eşek gibi anıarak gülüyor. "Tamam, pes ediyorum!"

İçimden isterik bir şekilde gülüyorum. Bu hoş olmaz mıydı? "Keşke olsaydı." Onu serbest bıraktım ve ayağa kalktım.

"Yaşlı adam."

Oh, çok uzak, Ava. Onu tuttum ve duvara doğru ittim. Eski mi? "Tanrıyı tercih ederim." Kesinlikle yaşlı olmayan bir adamın gücüyle ağzına yapışıyorum. "Size gerçekten doyamıyorum hanımefendi," diyorum yüzüne öpücükler kondurarak. "Sen benim nihai baştan çıkarıcısın." Ve benim tam ve mutlak saplantım. "Aç mısın?"

"Evet."

"Güzel."

O bana sırtıyor, ben de ona sırtıyorum. "Seni becerdim, şimdi de besleyeceğim." *Ve sonra seninle konuşacağım, söz veriyorum.* Görünüşe göre onun aşk itirafını beklersem, uzun bir süre bekleyeceğim.

Aşağı inmeden önce dantel giymesi ve benimle mutfakta buluşması talimatıyla onu yatak odasında bırakıyorum. Buzdolabını açıyorum. Fıstık ezmesine, "Pek de planladığım gibi gitmedi," diyorum.

"Eşyalarımı bulamıyorum."

Kapıya tekrar baktım. Havlu giymiş.

"Ben çıplak alacağım." Kavanozumu kaptım ve açgözlü gözlerim ayaklarından başlayıp yüzüne doğru ilerlerken gelişigüzel yürüdüm. "Cathy yok ve buzdolabı da boş. Sipariş vereceğim. Sen ne istersin?"

"Sen," diye arsız bir sırıtışla takılıyor.

Havluyu vücudundan çekiyorum ve önümdeki çıplak bedene dudak büküyorum. "Tanrının baştan çıkarıcı kadını beslemeye ihtiyacı var. Eşyalarının geri kalanı yatak odama attığın o kirli, büyük tahta sandığın içinde. Ne yemek istersin?"

"Ben kolayım."

"Biliyorum, ama ne yemek istersin?"

"Sadece sana karşı rahatım."

"Öyle olsa iyi olur," diyorum, neredeyse gülerek. "Şimdi söyle bana, ne yemek istersin?"

"Ben her şeyi severim. Sen seç. Saat kaç bu arada?"

"Yedi. Yemeği bırakıp seni tekrar almadan önce git ve bir duş al." Kıçına bir tokat atarak onu yoluna gönderiyorum ve giderken biraz zıplıyor. Bu manzara vazgeçemeyeceğim kadar güzel, ben de onu takip ediyorum, fıstık ezmemin kapağını açıyorum, o merdivenleri yavaşça çıkarken omzumu kapının pervazına dayıyorum. Planımdan bu kadar muhteşem bir şekilde saptığım için kendime kızmam gerekirdi. Ama . . .

Hâlâ burada.

Tepeye ulaştığında omzunun üzerinden bakar. Gülümsüyor. Bana bir öpücük konduruyor. Ve ben daha sert düşünüyorum.

Hiç sevmemiş olmaktansa sevmiş ve kaybetmiş olmanın daha iyi olduğunu söylerler. Ben saçmalık diyorum. Sevmek ve kaybetmek cehennemdir. Sevip sonsuza kadar saklamanın nasıl bir şey olduğunu bilemem.

Ama umarım öğrenmek üzereyimdir.

Yerel Çin paket servisini arayıp sipariş verdikten sonra tezgahı siliyorum ve biraz su almak için buzdolabına gidiyorum. Boş raflara bakıp kaşlarımı çatıyorum, su şişeleri ve mendenemin kavanozları dışında boşlar. Cathy'yi geri istiyorum. Çamaşırlarım birikiyor, dolaplar bomboş ve bulaşık makinesi bu kadar dolu olduğu için protesto çığlıkları atmaya başlıyor. Lafi açılmışken... Makineye yöneldim ve kapağını açıp kontrol panelini taradım. Basit demişti. Bana verdiği talimatları bulmak için beynimi zorluyorum. Kaybolmuşlardı. Diğer düşünceler tarafından gömülmüşler. Birkaç düğmeye bastım. "Parlatıcı ekleyeyim mi?" Kendi kendime kaşlarımı çatarak söylüyorum. Ekran tekrar yanıp sönüyor. "Tuz mu? Bulaşık makinesine tuz mu koyuyorsun?"

Bulaşık makinesini çözmeye çalışmaktan vazgeçiyorum - çözülecek çok fazla şey var - kapıyı kapatıyorum ve buzdolabına geri dönüyorum, fıstık ezmeme uzanıyorum ve hızla geri çekiliyorum. "Hayır," diyorum kendi kendime. "İştahını kaçıracaksın." Açlık nadir görülen bir şey, iştahım sürekli başka şeyler tarafından bastırılıyor. Açlıktan ölmekten oldukça hoşlanıyorum, sadece yemek için değil.

Telefonun çaldığını duyuyorum ve kapıya yönelip kapıcıya cevap veriyorum. "Geliyorum," diyorum ve akşam yemeğimizi almak için dışarı çıkıyorum. Asansör kapıları açıldığında güzel yemek kokusu yüzüme çarpıyor ve masanın üzerinde duran bir çanta görüyorum. Kapıcı ona bakıp surat asıyor.

"Aç mısın?" Yüzümde küçük bir gülümsemeyle ona doğru ilerlerken soruyorum. Çantayı alıyorum ve bir mide gurultusunun belirgin sesini duyduğumda kaşlarım havaya kalkıyor. "Bu senin miydi yoksa benim mi?" Göbeğime bakarak soruyorum.

Clive başını sallar ve karnına masaj yapar. "Kahvaltıdan beri bir şey yemedim," diye inliyor. "Ava nasıl?"

"Ayık," diye homurdanıyorum, çantaya uzanıp bir karidesli kraker çıkarıyorum. "Al *bakalım*. Bu seni uyuyana kadar idare eder." Masasına bırakıyorum ve asansöre binerek uzaklaşıyorum. Kapılar kapanmaya başlıyor, yukarı bakıyorum ve omurgamdan aşağı garip bir ürperti süzülüyor.

Birisi Lusso'nun cam kapısının dışında durmuş içeri bakıyor, gözlerimi kısarak odaklanmaya çalışıyorum ama camdaki yansımalar görüşümü engelliyor. Sonra kapılar ortada buluşuyor ve ben hızla düğmelere uzanıp onları bıçaklamaya başlıyorum, midem artık açlıktan değil, başka bir şeyden çalkalanıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Kapılar tekrar açılmaya başlıyor ve yeterince genişler genişlemez boşluktan dışarı fırlıyorum, gözlerim kapıların ötesini tarıyor. Artık kimse yok. Ama biri vardı. Hatırladığım biri-

"Bay Ward?" Clive diyor ki.

Yanan gözlerimi kırıştıyorum ve ona bakıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Adımlarım uzun ve kararlı, gözlerim tekrar girişte, kapılara ulaştığımda dışarıya doğru ilerliyorum ve otoparkın her köşesini didik didik arıyorum. Hiçbir şey bulamadım. İçimde bir başka kötü ürperti dalgalanıyor. "Hayır," diyorum nefesimin altında gülerek, boğazıma uzanıp endişe yumağını masaj yaparak uzaklaştırıyorum. Buradan uzakta bir yerde kilitli. Lanet olsun, kafamı toparlamam lazım. Alnımı ovuşturuyorum, adımlarımı fuayeye doğru geri çeviriyorum, gözlerim hala dışarıdaki otoparkı tarıyor, ta ki dönüp asansöre yönelene kadar. Omzumun üzerinden bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Bay Ward?" Masasının önünden geçerken Clive tekrar sordu, gözleri tetikteydi. Dikkatimi ileriye veriyorum. "Birini gördüğümü sandım," diyorum sessizce, asansöre biniyorum ve çatı katına geri götürülürken paranoyamdan kurtuluyorum. Gerçekten deliriyorum.

Kapıyı kapatıyorum, kilitliyorum ve tahtaya yaslanıp merdivenlerin tepesine bakıyorum. Onu duyabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Evime.

Mutfakta iki temiz tabak arıyorum, sonra Ava'nın tabağına her şeyden biraz dolduruyorum, üst üste yığıyorum, gülümsüyorum, bugün ikimizin de epey iştahlı olduğunu düşünüyorum. Paket servis. En sevdiğim kız. Keşke merhamet edip duymam gereken sözleri söyleseydi, bugün hayatımın en güzel günü olabilirdi. Başparmağımdaki sosu yalarken durup düşünüyorum. Lusso'nun kapısının önündeki kişi bir kadındı. Bir saniye orada, bir saniye sonra gitmiş. Kameraları kontrol ettirmeliydim.

Hayır, tamamen mantıksız davranıyorum. Ava. Ava nerede?

Birkaç çatal bıçak alıp tam onu almaya gidiyordum ki kapıdan bir hareket duydum. Her zamanki gibi, o karşımdayken hiçbir şey yapamaz hale geliyorum. Ve şimdi, gömleğimin içinde boğulmuş, saçları seksapelden arınmış, yüzü makyajsız ve uzun bacakları çıplak, aniden artık yemeğe aç değilim. "Ben de seni bulmaya geliyordum." Onu içime çekerken güzel, zevkli bir süre geçiriyorum. "Tişörtünü beğendim."

O tişörtü giymek taktiksel değilmiş gibi nazlı nazlı aşağı bakıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni usulca öldürüyordu. "Kate yanına pasaklı kıyafetler almamış."

İçimden gülümsüyorum. Çünkü Kate kıyafetlerini hiç yanına almamıştı. "Almamış mı?" Servisi bitirirken soruyorum, benden şüphelendiğini belli eden bakışını görmezden gelerek. Yine de bana meydan okumuyor. Yatak odasına baskın yaptığım için beni azarlamıyor. "Nerede yemek istersin?"

"Ben e . . ." O kayboluyor ve ben aptal gibi sırtıyorum.

"Sadece benim için, değil mi?" Ben soruyorum, o da gözlerini deviriyor. Bu oldukça ironik. Ellerimi onun üzerinde gezdirmedığım sürece pek de kolay biri sayılmaz. Tabakları ve suyu topluyorum. "Kanepede takılırız." Salona geçtik ve yerleşmesine izin verdim, bacaklarını kışının altına sıkıştırmıştı, gömleği kalçalarına kadar iniyordu. Tanrım, o kalçalar. Belime sarılmış. *Onu besle.* Tabağını uzatıyorum ve televizyonun kumandasını bulup kapıları açarak devasa düz ekranı ortaya çıkarırken aldığı derin nefesin tadını çıkarıyorum.

"Televizyon mu izlemek istersin, yoksa müzik ve sohbeti mi tercih edersin?" Ağzına erişte atarken onu izleyerek soruyorum. Donup kalıyor ve yutkunarak ağzındaki konuşma engelini ortadan kaldırırken gülümsüyorum.

"Müzik ve sohbet alayım lütfen."

Aptal ben. Sormamalıydım. Televizyonu açıp sakınlaşmalıydım, ona beni sorgulama fırsatı vermemeliydım. Çünkü olacak olan buydu. Sorular. Ona doğru baktım, aklıktan ağzındaki yemeği kürekle yemeye devam ediyordu.

"İyi mi?" Ben soruyorum.

"Hem de çok. Yemek yapmıyor musun?"

"Yapmam."

Gülümsemek için çatalını bile kaldırmıyor. "Neden, Bay Ward," diye cilveleniyor ve alaycı bir şeyin geleceğini biliyorum, "bu iyi yapamadığınız bir şey mi?"

Evet, görünüşe göre dürüst olmanın yanı sıra. "Her şeyde harika olamam," diyorum akılsızca, doğrudan ona bakarak, artılarımın eksilerimden daha ağır basmasını umarak.

"Hizmetçiniz sizin için yemek mi yapıyor?"

"Eğer ondan istersem, ama çoğu zaman Manor'da yiyorum."

Başını sallıyor, düşünceli, belli ki zihni dönüyor. İşte geliyorlar. Sorular. "Kaç yaşındasın?"

Hala düşünüyorum, merakını beslemek için bir kez daha mükemmel bir fırsat sunuluyor. "Otuz," diyorum sessizce, sonuna bir "ish" ekleyerek.

"Ish."

"Evet." Ben de onun küçük gülümsemesine karşılık verdim. "Ish."

Başını hafifçe sallıyor, sadece hafifçe kızgın ve yemeğe geri dönüyor, yavaşça tabağa doğru ilerliyor. Onun düşünceli halini incelerken aklım karışıyor, o güzel kafasından neler geçtiğini merak ediyorum.

"Ava?"

Sıçradı, hayal kurarken irkildi. "Evet?" "Rüya mı görüyorsun?"

"Özür dilerim, kilometrelerce uzaktaydım." Çatalını bırakıyor ve ben de ellerini tabaktan kurtararak benimkiyle birlikte masaya koyuyorum.

"Öyleydin. Neredeydin?" Aramızda çok fazla boşluk var, bu yüzden ona uzanıyorum ve onu kanepenin benim tarafıma sürüklüyorum, onu düzgünce içime sokuyorum.

"Hiçbir yerde," diye fısıldıyor, rahatlıyor. Üzerimdeki ağırlığı bir şekilde koruyucu bir kalkan gibi hissettiriyor. Yine baloncuğumuzun içindeyiz. Ve bir kez daha, onu patlatma düşüncesini idrak edemiyorum.

Parmaklarımı saçlarına daldırıp uçlarında gezdiriyorum, parlak bir tutamla oynuyorum. "Burada olmanı seviyorum."

"Ben de burada olmayı seviyorum." Parmak ucu yara izimin gümüş kenarıyla buluşuyor ve bir uçtan diğerine bir çizgi çiziyor.

Pürüzlü izi takip edişini izliyorum, güzel tırnağı çirkin, kusurlu ize karşı çok mükemmel görünüyor. "Güzel," diye fısıldıyorum. "Yani kalacak mısınız?"

"Evet." Yutkunuyor. "Bana bunu nasıl aldığını anlat."

Hayır diyerek onu geri çevirmemek için çaba sarf ediyorum. Ve bir fırsat daha elimden kaçıyor. Ya da daha doğrusu fırsattan kaçıyorum, elini tutup sıkıyorum, yaram korkunç bir şekilde karıncalanıyor. "Ava," diyorum usulca. "Bu konuda konuşmayı gerçekten sevmiyorum." Gerginleştğini hissediyorum ve merakını on kat artırdığını biliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor sessizce.

Kendime lanet ediyorum ve elini öpüyorum. O üzgün. Olmamalı. Her şeyi daha iyi yapıyor. "Lütfen, üzülme. Şu an ve burada önemli olan bir şey değil." Ağızım konuşuyor, kelimeler geliyor, hepsi yanlış kelimeler. "Geçmişimi kurcalamak bana onu hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Ben buradayken her şeye katlanmak daha kolay derken ne demek istedin?" diye soruyor, beni görebilmek için başını göğsümden kaldırarak. Yüzündeki sempatiye dayanamıyorum. Arkamda bırakmaya çalıştığım karanlığın seviyesini asla anlayamaz. Kaçmaya çalışıyorum. Ve umutsuzca onu zehirlememeye çalışıyorum.

Sabırla cevap vermemi bekliyor ama veremiyorum ve kelimeleri ağızımdan çıkaramamam kendime çok kızmama neden oluyor. "Etrafımda olmandan hoşlandığım anlamına geliyor," diyorum sertçe, onu göğsüme doğru itiyorum ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

Dudaklarını tatlı tatlı tenime değdiriyor ve acı içimi yakıyor. Onun için acı. Ve eğer o incinirse, ben de incinirim. Bu bir kaybet-kaybet durumu.

İkimiz için de.

BİR SAAT SONRA, kollarımda uyuyor, sürekli ve sakin bir şekilde nefes alıyor. Onun mutluluk dolu kayıtsızlığı içimdeki panikle tam bir tezat oluşturuyor. Kanepeye yapışmış durumdayım, hareket edemiyorum ve uzun süredir tavandaki aynı noktaya bakıyorum, gözlerim kurudu. Kollarımdaki kadına bakmaya cesaret edebilseydim, son bir saattir daireler çizerek okşadığım kalçasında bir leke bulacağımdan eminim.

Kıpırdanıyor, uykulu, sessiz kelimeler mırıldanıyor ve sonunda bakışlarımı tavandan ayırıyorum, çenemi göğsüme bastırarak yüzünü görüyorum. Bulduğum huzur kalbimden bir parça daha koparıyor. Onun burada kollarımda olmasından memnunum ama yine de tam bir kargaşa içindeyim. Ve onun hiçbir fikri yok.

Onu elimde tutarak pazarlık etmeye başlıyorum, göğsüme yaslanmış halde ayağa kalkıyorum. Tutuşu sıkılaşıyor. Daha derine sokuluyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ayaklarımı hareket etmeye ikna edip merdivenlere doğru yürürken çenem sıkılıyor. Ona yeterince söylersem, bu onun zihnine sızar mı? Hiç bilecek mi?

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve ben şok ile sevinç arasında kalarak duruyorum. Ama onu baygın bir şekilde uyurken bulduğumda, üzüntü sevincimi bastırıyor. *İkimiz* de uyanık ve bilinçli olduğumuzda birbirimize bu sözleri söylemenin bir yolunu bulabilecek miyiz? O da benim kadar korkuyor. İkimiz de nasıl cesur olabiliriz?

Onu odama taşıyorum ve nazikçe yere yatırıp gömleğimi çıkarıyorum. Arkasından sürünerek her santimetrekaremi vücuduna doluyor, aramızdaki tüm boşluğu yok ediyorum. Sıcak teni, saçlarının kokusu, yumuşak nefeslerinin sesi. Uyku hapı gibi geliyor ve sonsuza dek mutlu olacağımı hayal ederek uyukluyorum.

"Hey, bebeğim." Kalçalarımın üzerine çöküp kollarımı açıyorum, küçük bacakları bana doğru koşarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gülümseyen yüzü güneş ışığı ve gökkuşağı gibi ve ona bir bakışım tüm yanlışlarımı düzeltiyor.

"Baba!" Rosie üzerime atlıyor ve onu yakalıyorum, küçük poposu tam kolumun üzerine oturuyor.

Ayağa kalkıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni çok özledim." Birkaç gün oldu ama her gün onsuz geçen bir hafta gibi geliyor. Lauren'in annesi yaklaşıyor, her zamanki küçümseyen bakışları yerinde, parmağında küçük pembe bir sırt çantası sallanıyor. Kolunu uzatıyor ve fazla yaklaşmama gerek kalmadan bana uzatıyor. Düşmanlık had safhada ve yine de Tanrı'ya şükür Rosie bu yöne doğru fırlatılan hançerlerden habersiz.

"Teşekkürler," diyorum, kabul ediyorum ve omzuma atıyorum. Her zaman olduğu gibi, hoşbeş yok. "Merhaba" ya da "nasılsın?" yok. Kızımı almak neredeyse bir ticari işlem gibi. Bir devir teslim. Etrafta takılmıyorum. Kollarımda, başparmağını emerken kulak mememle oynayan Rosie'ye odaklanarak, birlikte olduğumuzda kolayca bulabildiğim gülümsemeyi buluyorum. "Parka gidip ördekleri beslemek ister misin?"

"Vak vak," diye mırıldanıyor başparmağının etrafında ve ben gülüyorum, Carmichael'in arabasına doğru yürürken yüzümü boynuna gömüyorum. Rebecca'yı arkada görünce neredeyse kollarımdan fırlayacaktı. "Becca!" diye şarkı söyleyerek Carmichael'ın kızının araba koltuğunda sallanmaya başlamasına neden oluyor. Rosie'yi kendi koltuğuna bıraktığım anda kızların elleri birleşiyor ve Malikâne'ye dönüş yolculuğu boyunca bu şekilde kalıyorlar.

kim bilir neler hakkında sohbet ediyorduk. Kayışlarını bağladım ve yanağından öptüm. "Çek şu parmağını ağzından," diyorum ve küçük burnu kırışıyor. Çok şirin, beni boğuyor.

"Hayır."

"İnatçı," diye karşılık veriyorum, dudaklarımı büzerek. Sırıttırıyor ve dudaklarıma özensiz bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

Rebecca çok geçmeden en yeni bebeğini göstererek onun dikkatini çekiyor. Rosie'nin gözleri hayretle açılıyor ve ben de uzanıp çantayı arabanın zemininden alıyorum. Sevinç çığlıkları kulak zarımı deliyor ve yan görüşümde Carmichael'ın kulaklarını kapattığını görüyorum.

"Ne diyorsun?" Araba koltuğunun kayışları uzanmasını engellediği için ellerini kavrarken soruyorum.

"Tank sen, tank sen."

"Hoş geldin, bebeğim." Bebeği bırakıyorum ve kapıyı ona şiddetle sarılarak kapatıyorum. Lauren'in annesi yaklaştığında bir ayağım arabanın içindeydi ve hiç bilemeyeceğim nedenlerden dolayı, çirkin bir şeye bulaşmadan önce arabaya binmem gerekirken donup kaldım.

Carmichael motoru çalıştırarak, "Atla Jesse," der.

Ama merak ediyorum. Çok meraklıyım. Lauren'in annesi, kızıma erişim hakkı kazandığımdan beri bana tek bir kelime bile etmedi. Gerçi bakışları duymak istemediğim binlerce kelime söylüyor.

"Sanırım onu o geneleve geri götürüyorsun," diyor Carmichael'a şeytani bir bakış atarak.

Malikaneyi savunma zahmetine girmiyorum. Ona genelev olmadığını söylemenin bir anlamı yok. "Orada özel bir yerim var. Bir daire bulana kadar geçici. Rosie gözümün önünden ayrılmıyor."

"Sen bir yüz karasısın," diye tükürüyor ve bu düşmanlığın birdenbire nereden geldiğini merak ederek kaşlarını çatıyorum. Böyle düşündüğünü biliyorum ama asla aklından geçenleri söylemez. "Sen nasıl bir babasın?"

"Kızımı görmek isteyen bir baba."

"Jesse," diye sesleniyor Carmichael, arabaya doğru eğiliyor ve binmem için başını sallıyor.

"Ben pek çok şeyim," diyorum öfkeme hakim olmaya çalışarak. "Ama kötü bir baba değilim." Rosie benim tek başarım. Gurur duymam gereken tek şey. Bu acımasız kadının bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Kendimi daha fazla kötü söze maruz bırakmadan arabaya biniyorum. "Gidelim," diyorum ve amcam hemen uzaklaşıyor. Dirseğimi cama dayıyorum, arkadaki kızların konuşmalarını duyuyorum.

"Seni etkilemelerine izin verme," diyor Carmichael, kalçama güven verici bir okşayışla. "Sen iyi bir babasın oğlum."

Gülümsemekte zorlanıyorum ve Rosie'ye dönüp bakıyorum. Şu anda benimle ilgilenmiyor ve bu sorun değil. Burada olduğumu bile bilmiyor. Ama ben hep burada olacağım.

Vücudum yukarı doğru fırlıyor ve nefes nefese kalıyorum, sıırıslıklamım, çarşaf lar üzerime yapışıyor. Kendime gelmem birkaç panik anımı alıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ava.

Başımı çeviriyorum, sırt üstü güzelce yayıldığını fark ediyorum ve nefesim kesiliyor, aniden ihtiyacım olan havayı buluyorum. Kalbim tekmeleniyor gibi görünüyor, atışlar donuk ama tutarlı. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, ellerimi kabaca yanaklarımdan aşağı ovuşturuyorum ve sırtüstü düşüyorum. Gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum, halsiz ve uyuşuk hissediyorum, ama karanlığım başa çıkamadığım her şeyin bir resim gösterisi. Geçmişimden yüzler. Kaçamadığım acılar.

Çabucak kalkıp şortumu giyiyorum ve kaygımı gidermek için spor salonuna gidiyorum. Koşudan depar atmaya geçmiyorum. Bu sabah işe yaramayacak. Vücudumu bu sarsıntılardan kurtarmam gerekiyor, bu yüzden makinenin sesini sonuna kadar açıyorum ve televizyonu açıp spor haberlerini izliyorum

İçeri giriyorum. Bacaklarım piston gibi çalışıyor ve kafamı boşaltarak kalp atış hızımı tehlikeli bir seviyeye çıkarıyorum.

On mil.

Aşağı uzanıp artı tuşuna basıyorum, koşmaya devam ediyorum ve on dakika sonra bacaklarımı hissetmiyorum ama ciğerlerim zorlanmaktan patlamaya hazır. Tek odaklanabildiğim şey nefes almak. Olmam gereken yer burası.

Devam ediyorum, işkence gören zihnim boşalıyor, düşüncelerim dağılıyor, tek düşünebildiğim ne kadar bitkin olduğum. Azaltma düğmesine basıp ellerimi parmaklıklara dayıyorum, koşu bandına vuran ter damlalarını izlerken başım öne düşüyor. Yavaşça duruyorum, bir havlu alıp alnımı siliyorum ve omzumun üzerinden cam kapılara bakıyorum.

Gözümü kırıyorum ve sanki o küçük hareket net görmemi engelleyen engeli ortadan kaldırıyor. Sadece bir anlığına. Ön camda hızla çalışan silecekler gibi, daha fazla yağmur gelip her şeyi tekrar bozmadan önce camı şiddetli yağmurdan kısa bir süreliğine kurtarıyor. Bu fırtına asla dinmeyecek. Ta ki ben onu fiziksel olarak durdurana kadar.

Havluyu bırakıp üst kata, Ava'nın yanına çıkıyorum ve her adımında kararlılık buluyorum. Artık oyalanmak yok. Artık saklanmak yok. Ona nasıl hissettiğini ve kim olduğunu söyle. Bu şekilde devam edemem, mutluluk ve korku karışımı bir tencerede sıkışıp kaldım, akıl sağlığım kaşığın hangi yönde hareket ettiğine göre belirleniyor.

Yatak odasına giriyorum, ağzım kelimelerle dolu, niyetim hazır

Ve yatağı boş buldum. Ava yok. Panik sinirlerime katılıyor ve odanın onsuz boşluğunu hissederek olduğum yerde dönüyorum.

"Ava," diye bağırp banyoyu kontrol ediyorum. Ava yok. Odamdan koşarak çıkıyorum, geçtiğim her yatak odasını kontrol ediyorum, kapıları açıyorum, etrafı tarıyorum, boş bulduğum her odada korkum katlanıyor. "Ava?" Merdivenleri hızla çıkıyorum, terasa bakıyorum. Uzakta kara bulutlar dolaşiyor, fırtına yaklaşıyor.

Son hızla mutfığa uçuyorum.

Ve neredeyse ona çarpmadan hemen önce onu gördüm. "Lanet olsun, işte buradasın." *Rahatladım.* Onu yakaladım ve hayatım buna bağlıymış gibi ona tutundum. "Yatakta değildin."

"Mutfaktayım," diye mırıldanıyor, sesi hak ettiği gibi atılmış gibi çıkıyor. Kalbim anında yatışıyor, ama onu bırakmaya kıyamıyorum. Sadece ona sarılıyorum ve asla bırakmıyorum. "Seni koşarken gördüm," diye devam ediyor. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Elimde kıvrandığını, kurtulmak için mücadele ettiğini hissediyorum. Canını acıtıyor olmalıyım ve sadece bu yüzden vazgeçiyorum, onu içeri almak için yavaşça yere bırakıyorum, kendime gerçekten burada olduğuna dair güvence vermek için. "Az önce mutfaktaydım," diyor şaşkınlıkla.

Sadece mutfaktaydı. Gitmemişti.

Onu alıp tezgahın üzerine oturtuyorum ve olabildiğince yaklaşıyorum. Onu endişelendiriyorum. "İyi uyudun mu?" Onu rahatlatmaya ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak soruyorum.

"Harika." Başını eğiyor ve beni rahatsız olduğum bir merakla inceliyor. "Sen iyi misin?"

Spor salonunda ve birkaç dakika önce yatak odasına giderken bulduğum kelimeleri arıyorum. Kelime yok. Bomboşum. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde gülümsüyorum ve o da şaşkınlığı katlanarak göz kırıyor. "Yatağımda dantel giymiş olarak uyandım." *Gerçi bunu takdir edecek durumda değildim.* "Bir Pazar sabahı saat on buçuk ve sen mutfağımdasın" -gözlerimi onun önünde gezdiriyorum- "dantel giyiyorsun. İnanılmazım." *Ve çok yırtık.*

Gülümsemesi ağırbaşlı. "yle mi?"

"Oh, yleyim." Onu ptm. Biraz metanet yerleştirmeye çalışıyorum. Cesaret depoluyorum. "ok güzelsiniz, bayan."

"Sen de ylesin."

Ona özlemle bakıyorum ve bir tutam saçını yanağından uzaklaştırıyorum. "p beni." Beni biraz gle beslemesi gerekiyor çünkü buna ihtiyaım var. Onun da yle.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde hayat buluyorum ve kendimi onun hayranlık dolu öpücüğüne kaptırıyorum, onu takip etmekten mutluluk duyuyorum. Yavaş. Yavaş ve sevgi dolu olmasını istiyor. Bu paylaştığımız en huzurlu öpücük, ki bu da panik duygumun arttığı şu anda ironik bir durum.

Telefonum çalıyor ve bu enfes öpücüğü sonlandırmaya hazırlıksız bir şekilde tezgâhın üzerinde hissederek arayana lanet ediyorum. Ava'nın omzunun üzerinden ekranda John'un adına bakarken, "Git başımdan," diye mırıldanıyorum ağzına. "Bebeğim, buna bakmam lazım." Ağzımı onunkinden ayırıyorum ama kalçalarımı bacaklarının arasına sıkıştırmaya devam ediyorum. "Ne oldu John?"

"Mike burada," diyor, sesi kızgın geliyor.

Hay sikeyim. "Ne yapıyor orada?" Ava'nın beni izlemesini izliyorum, merakı geri dönüyor. Kaşlarını öperek uzaklaştırıyorum.

"Konuşmak istiyor. Bunu seninle çözmek istiyor. O sakın." John boğazını temizliyor ve arka planda bir kapının kapandığını duyuyorum. "Ama istediğin buysa onu gönderirim."

Bu kaçırmamam gereken bir fırsat mı? Pazar sabahı malikâne sessizdir. Ava'yı yanıma alacağım. Ben Mike'la konuşurken o kahvaltı etsin, sonra da ona üst katı göstereyim. Ona hiç de hayal ettiği gibi olmadığını gösteririm. "Hayır, ben orada olacağım," diyorum sessizce.

"Emin misin?"

"Evet."

"Güzel. Bu işi adam gibi çözmenin zamanı gelmişti."

"Birazdan görüşürüz." Aramayı sonlandırıyorum ve lanet hayatımı düzene sokmaya devam ediyorum. "Malikâneye gitmem gerek," diyorum ona. "Geleceksin." *İste, seni pislik, talep etme.*

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Ama gelmeni istiyorum."

Gözleri mutfakta geziniyor. Stresli görünüyor. "Çalışıyor olacaksın. Ne yapman gerekiyorsa yap, sonra görüşürüz."

Konuyu tamamen kaçırıyor, ki konunun ne olduğunu bilmediği için bu sürpriz olmamalı. "Hayır, geleceksin." Gelmek *zorunda*. Vakti geldi. Bu yarı ömür bugün sona eriyor.

Ava kaçmak için hamle yapıyor, ben de içgüdüsel olarak onu kilitliyorum. "Ben gelmiyorum."

"Neden?"

"Öylesine," diye bağıyor.

Neden bu kadar engelleyici davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak şu anda ayağımı yere vurmanın bir faydası olmayacağını anlayacak kadar aklım başımda.

Yalvarma zamanı. Yalvarmanın. "Lütfen Ava," diyorum ona yalvaran gözlerle bakarak. "Sana söyleneni yapar mısın?" *Sadece bir kereliğine, lütfen?*

"Hayır!"

Öfkemi kontrol altında tutmak için gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum. "Ava, neden işleri daha da zorlaştırmakta ısrar ediyorsun?"

"İşleri daha da mı zorlaştırıyorum?"

Yardım etmeye çalışıyorum. Onu aydınlatmak için. Ona umutsuzca istediği bilgiyi vermeye hazırlanıyorum. "Evet, öyle," diye homurdanıyorum, sesim artan hayal kırıklığımla titriyor. "Burada gerçekten çok çabalıyorum."

Homurdanıyor. Bu bir hakaret. "Ne yapmak için çok uğraşıyorsun?" diye soruyor, cevabımın ne olabileceğiyle gerçekten ilgileniyor. "Beni delirtmek için mi? İşe yarıyor." Beni yolumdan çekiyor ve direnirsem benimle kavga edeceğini bildiğimden, sözlü olduğu kadar fiziksel bir arbedeye de girmek istemeyerek gitmesine izin veriyorum.

İçimi çektim. "Bu iyi gidiyor," diye mırıldanıyorum, peşinden gidiyorum, istediğim sonucu elde etmek istiyorsam burada tek bir seçeneğim olduğunu kabul ediyorum. Onun kazanmasına izin vermek.

"Tamam," diye arkasından sesleniyorum, ona yetişiyorum. "Sen burada bekle. Elimden geldiğince çabuk olacağım." Mike'la olan meseleyi halledip yapılacaklar listemden çıkaracağım, sonra da Ava'yla ilgileneceğim. Umarım ben dönene kadar sakinleşmiş ve daha makul davranmaya başlamış olur.

"Ben eve gidiyorum." Kapıyı arkasından çarparak banyoya giriyor ve ben de bunun sonucunda avucumu alnıma götürüyorum.

"Tanrı aşkına." Peşinden gitmiyorum, bu işin daha fazla büyümesini istemiyorum ama bu çatı katından ayrılmayacak. Bunu çözene kadar olmaz.

Kıçımı yatağa bırakıyorum ve giderek artan baş ağrımı ovarak geçirmeye çalışıp Kate'i arıyorum. "Hey, koca adam," diyor, sesi temkinli geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Dışarı çıkmam gerekiyor ve Ava gitmekle tehdit ediyor. Onun burada kalmasına ihtiyacım var."

"Neden?"

"Soruları sonra sorabilir misin?"

"Neler oluyor?"

"Kate," diyorum iç çekerek. "Lütfen, bana bir iyilik yapıp buraya gelir misin?"

Uzun bir duraksama oluyor ve ben bekliyorum, merhamet edip merakını şimdilik yok edeceğini umuyorum. "Tamam," diyor yavaşça. "Şimdi oraya gidiyorum."

"Teşekkür ederim. Birazdan görüşürüz." Aramayı kestim ve telefonumu yatağa fırlattım, ayağa kalktım ve güç için, yardım için, bugünü atlatmamı sağlayacak herhangi bir şey için gökyüzüne baktım. Dün mükemmeldi. Bugün mükemmelden *başka bir* şey olacaktı gibi geliyor.

Sırtımdaki deri karıncalanıyor ve ne bulacağımı bildiğim için yüzümü ona dönüyorum. Kararsız görünüyor. Endişeli. Yanından geçiyorum, gözlerinin beni banyoya kadar takip ettiğini hissediyorum. Mücadelemin nerede olduğunu merak ediyor. Mücadelem tükeniyor.

Dişlerimi fırçalamadan önce ellerim hızla çalışıyor, teri sabunluyor ve duruluyor. On dakika önce onu bıraktığım yerde, yatak odasının ortasında duran hareketsiz halini görmezden gelerek gömme dolaba gidiyorum. Giysi raylarına bakıp düşünüyorum. Tüm bu kötü hisler boynumda bir ağırlık gibi asılı dururken böylece çekip gidemem.

Geri çekiliyorum ve onu tam olarak aynı yerde buluyorum, benim hissettiğim kadar endişeli görünüyor. "Gitmem gerekiyor." Tekrar gelmesini istemekten kendimi alıkoyarak yutkunuyorum. "Kate yolda geliyor."

"Neden?"

"Yani gitmiyorsun." Raylarıma dönüp kot pantolonumu indiriyorum ve o kapıda belirdiğinde yukarı bakıyorum.

Endişesi öfkeye dönüşüyor gibi görünüyor. "Ben eve gidiyorum," diyor ve ben üzerime bir tişört geçirip ayaklarımı Converse'lerimin içine sokarken arka dişlerim tehlikeli bir şekilde sıkılıyor. *Onun kışkırtmalarına tepki verme.* Beni geçiyor ve kıyafetlerini raylardan çekmeye başlıyor. Bu beni kışkırtmaya yönelik bir hareket ve eğer dikkatli olmazsa tepki verebilirim.

"Ne yapıyorsun?" Sakince soruyorum, kıyafetlerini kollarından çıkarıyorum. "Gitmiyorsun."

"Evet, öyleyim," diye bağılıyor ve çocukça bir tavırla onları geri alıyor. Bütün bu lanet olası drama ne için? Malikâneye gelmek istemiyor mu? İyi o zaman. Ona istediğini verdim, iyi niyetime rağmen ısrarına boyun eğdim ve şimdi bu mu?

Sabırım tükenmiş bir halde patlıyorum. "Giysilerini yerine koy Ava," diye bağıriyorum, onunla boğuşuyorum, giysileriyle halat çekme savaşı oynuyorum. Onun gücü benimkiyle boy ölçüşemez, üzerindeki her şeyi çıkarıp atıyorum, sonra çırpınan kollarını kilitliyorum, onu ayağa kaldırıyorum ve dengesiz halini yatak odasına taşıyorum.

"Sakin ol lan!" diye bağıriyorum, onu yatağa sabitleyip çenesinden tutarak bana bakmaya zorluyorum. Ama meydan okuyan tavırlarına sadık kalarak gözlerini kapatıp beni susturuyor. Lanet olsun ona. Beni görmesine ihtiyacım var, gözlerimdeki çaresizliği görmesine. Kavga ettiğimiz için çektiğim acıyı. "Gözlerini aç, Ava."

"Hayır."

"Aç!" Havlıyorum.

"Hayır!"

İmkansızın teki. "Tamam." Bana bakmayacak ama beni duyacak. "Beni dinle bayan," diyorum, her kasını kilitleyerek kurtulma çabalarını imkânsız hale getiriyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana defalarca söyledim, şimdi bununla uğraşmaya başla. Malikâneye gidiyorum ve döndüğümde oturup ikimiz hakkında konuşacağız." Kıpırdamıyor. Dikkatini çektim. "Kartlar masada Ava," diye devam ediyorum. "Artık dalga geçmek yok, sarhoşken itirafta bulunmak yok ve benden bir şey saklamak yok. Anladın mı?"

Gözleri yavaşça açılıyor ve benimkiyle eşleşen bir çaresizlik görüyorum. O da bunların hepsini istiyor. "Benimle gel," diye yalvarıyorum. "Sana ihtiyacım var." Ondan uzaklaşmak şu anda yapılacak en doğru şey gibi gelmiyor.

"Neden?"

"Öyle işte. Neden gelmiyorsun?"

"Kendimi rahat hissetmiyorum."

Benimle mi? Malikanede mi? Sarah mı? Bilmem gerek. "Neden rahat hissetmiyorsun?"

"Bilmiyorum işte."

"Lütfen, Ava." "Ben gelmiyorum."

Nefes alıyorum, zamanımı boşa harcamamak için kendimi zorluyorum. "O zaman eve geldiğimde burada olacağına söz ver," diyorum. "Bu işi halletmemiz gerek."

"Burada olacağım," diye fısıldıyor ve bana karşı dürüst olduğunu çok net bir şekilde görüyorum.

"Teşekkür ederim." Bitkin bir halde başımı onunkine koyuyorum ve kaosumuzun içinde birkaç dakika huzur buluyorum. Sonra yataktan kalkıp dışarı çıkıyorum.

Ve yine de, gitmeyeceğine söz vermesine rağmen, bir şeyler doğru gelmiyor.

Malikânenin kapısına yaklaşırken dikiz aynasına bakıyorum, Sam'in Porsche'sini uzaktan gördüğümde kaşlarımı çatıyorum, tamponu neredeyse Aston'umun kıcını öpene kadar arkamdan hızla geliyor. Kapıları açmak için uzaktan kumandaya basıyorum ve araba yolundan gümbür gümbür aşağı inerken yavaşlıyorum, yolu kaplayan ağaçlar kıpırdamadan duruyor, tek bir yaprak bile kıpırdamıyor. Bir şekilde ürkütücü hissettiriyor, beni daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla baş başa bırakıyor. Sanki bir pusuya doğru sürüyormuşum gibi.

Sam kayarak arkamda durup çakıllardan toz bulutları kaldırırken iniyorum. "Burada ne işin var?" Görünürdeki aciliyetinden endişelenerek soruyorum.

"Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Ben duymadım," diyorum sessizce, neredeyse kendi kendime. Lusso'dan Malikâne'ye olan yolculuğumu düşünüyorum. Bir saniyesini bile hatırlayamıyorum. Kendimi huzursuz hissediyorum. Tamamen keyifsiz. Ava'yla hesaplaşmamdan sonra bu şaşırtıcı olmamalı.

Yarın bu saatlerde ya havada yürüyor ya da bir şişe votkanın dibinde boğuluyor olacağım. Tenim nemleniyor, midem düğümleniyor.

"Neler oluyor?" Sam yaklaşarak soruyor, rahat kişiliği yolda bir yerlerde kaybolmuş. "Kate koşarak senin evine geldi. Dedi ki

Ava'yı izlemekle ilgili bir şey. Onun nesi var?"

Ayaklarımı buluyorum ve girişe doğru adım atıyorum. "Kavga ettik." "Ne hakkında?" diye soruyor, topuklarıma basarak yürürken. "Ona söyledin mi?"

"Gelmesini istedim ama o reddetti. Bu hafta sonu ona bazı gerçekleri anlatmayı planlamıştım ama herkes planımı bozmaya devam ediyor." Kapıyı iterek açtım ve sessizliği özümsemek için bir an durdum. Ve belki de kötü ruh halimi dizginlemek için. Mike böyle hissederken bu *toplantıya* giremem. Ortalık kan gölüne döner. Sabrım taşmış durumda ve tek düşünebildiğim Ava'ya dönüp bu işi düzeltmek.

"Burayı anlatmak için onu buraya mı getirecektin?" Sam soruyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü burada benden kaçamaz," diyorum düşünmeden, zihnimin en derin köşesi ikimize de cevabı veriyor. Issız bir yerin ortasındayız. Yürüyüp gidemez.

"Bu çok boktan Jesse," diyor Sam gergin bir kahkaha atarak. "Ama ne olursa olsun, o burada değil, o zaman sen neden buradasın?"

Ofisime doğru yöneliyorum ve Sam hemen peşimden geliyor. "Mike burada. *Konuşmak* istiyor ve bu sorunun bir an önce ortadan kalkmasını istiyorum." Bitmek bilmeyen listemden bir tik olacak.

Ofisimin kapısında durup arkama baktığımda Sam'in ofisime giden koridorun sonunda durduğunu görüyorum. Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor. "Ben barda olacağım. Drew yolda."

Kahretsin, askerlerin binmesi gibi. "Süvarileri mi çağırdın?" Tabii ki aradı. Bu Jesse onların alışkın olduğu bir adam değil.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne haltlar döndüğünü bilmiyordum."

Başımı sallıyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. Mike ve Coral'la konuşup bu meseleyi çözdükten sonra buradan siktir olup gideceğim. Sarah'yı masamda, John'u da kanepemde biraz fazla rahat görünen Mike'ı korumak için volta atarken buluyorum. Bu beni kızdırıyor ve şu anda beni kızdırmak

herhangi biri. "Demek buradayım," diyorum kapıyı arkamdan kapatarak. "Hadi konuşalım." John'un sargılarının arasından bana odaklanmış gözlerini hissediyorum ve Sarah'nın gergin olduğu belli, uzun kırmızı tırnaklarını masama vuruyor. Anahtarlarımı ve telefonumu yere bırakıp ona bakıyorum. "İyi misin?" Başını sallıyor ama stresli olduğu inkar edilemez.

"Kıçındaki dondan siktir olup gitmesini mi isteyeceksin?" Mike soruyor ve ben döndüğümde onun John'a bakmadan eliyle işaret ettiğini görüyorum. Ancak ben bakıyorum ve iri adamın göğsü tehlikeli bir şekilde inip kalkıyor, telefonu elinde sürekli dönüyor. Bana sezgisel diyebilirsiniz ama bu John'un bahsettiği sakın, yetişkin tartışması olacakmış gibi gelmiyor. Havanın temizlendiğini hissetmiyorum. Daha da bulanıklaştığını hissediyorum.

"Ben hallederim," diyorum hissettiğimden daha sakın bir şekilde. John gibi ben de Mike'ın kışına yeni bir delik açmak istiyorum. Ama bu iş daha fazla karışmamalı. Sarah yanımda beliriyor, elini koluma koyuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler."

Mike, Sarah'yla birlikte odadan çıkarken John'la alay ediyor. En eski arkadaşımın kişiliğiyle ilgili her şey bana gitmek istemediğini söylüyor. Ve gitmeyecek de. Dışarıda bekleyecek çünkü John tam da böyle biri. Koruyucu. Sadık. Benim kayam. Ona başımı sallayarak iyi olduğumu söylüyorum. "Uzun sürmez," diye ikisini de temin ediyorum. İçimden bir ses bunun zaman kaybı olduğunu ve ilgilenmem gereken çok daha önemli şeyler olduğunu söylüyor. John başını sallayıp sessiz ve düşünceli bir şekilde kapıyı kapatıyor ve ben de dikkatimi koltuğuma yaslanıp kendini evindeymiş gibi hisseden pisliğe yöneltiyorum.

Dolabı işaret ediyor. "Bana bir içki ikram etmeyecek misin?"

Çenem sertleşiyor ve gözlerimi hâlâ orada duran alkole dikiyorum. "Bir içki ister misin?" diye soruyorum. Daha öğlen bile olmadı. İçki istemiyor ama içecektir.

"Votka," diyor ve ben gözlerimi kapatıp şişeye uzanıyorum. İnsanlar votka kokusu alamayacağını söyler. Bu saçmalık. Kapağını açıp dolduruyorum, koku alma duyumu kapatıyorum. "Bir küp buz," diye ekliyor.

Mini buzdolabını açıp bir küp çıkarıyorum ve bardağın içine bırakıyorum. Sıvının rahatsızlığı kokunun yükselmesine neden oluyor. "İşte," diyorum, dönüp ofisimde ona doğru yürüyorum, kolumu uzatıyorum, şeytan suyunu olabildiğince uzakta tutuyorum.

Mike kabul ederken bilmiş bilmiş sırtıyor. "Bana katılmıyor musun?"

Onu görmezden geliyorum ve öfkemi kontrol altında tutmak için savaşılarak karşıdaki kanepeye oturuyorum. "Konuş," diye emrediyorum kısaca.

"Çıktığınızı duydum."

İçimdeki kötülüğün tüm zerresiyle ona bakıyorum. "Buraya Ava hakkında konuşmaya gelmedim." Bir tehdidin yaklaştığını hissedebiliyorum ve birdenbire gelmeyi reddettiğine o kadar memnun oldum ki. Bu işin sonu iyi bitmeyecek. Ruh halim zaten dibe vurmuştu. Bu göt herif onu kanalizasyona gönderecek.

"Ava," diye düşünüyor, bileğini döndürürken bardağına bakıyor ve buzun içeride sürüklenmesine neden oluyor. Adının ağzından çıkması kara tahtaya çivi çakmak gibi geliyor. "Küçük bir kuş bana onun Malikâne'den haberi olmadığını söyledi."

"Kim gibi küçük bir kuş?" Mike'ı gördükten sonra başka kimi öldüreceğim?

Gülümsüyor. Çok kurnazca. "İnsanlar konuşur Ward."

"O zaman insanlar çenelerini kapalı tutmayı öğrenmeli." Giderek gerilen kaslarımı zapt etmek için ayağa kalkıyorum, sonra da masanın öbür ucuna dalıp herifi boğuyorum. "Konuşmak istedin Mike. Konuş o zaman."

"Karımın geri gelmeyeceğine dair beni temin etmenizi istiyorum."

"Tamamdır," dedim. "Ve hazır başlamışken senin üyeliğini de iptal edeceğim." İkisiyle de işim bitti.

Bir anda koltuktan kalktı. "Üyeliğim devam edecek." "Yanlış."

Ofisimin dışında bir kargaşa oldu ve kapı açıldı. Sam eşikte durmuş manzarayı izliyor, John da arkasında duruyor. "İyi misin?" diye sordum.

"Ava burada," diyor ve ben donup kalıyorum. *Ne oluyor lan?* Nasıl yani? "Jesse?" Sam beni hareketsizliğimden d rt erek söylüyor. "Ava burada, dostum."

Mike'ın kıkırdayan kahkahasıyla kendime geliyorum ve gerçekliğe geri dönüyorum. "Onu kim içeri aldı?" Sam ve John'un yanından geçip koridorda koşarak soruyorum. "Kapıdan geçmesine kim izin verdi?"

"Bilmiyorum," diyor Sam.

"Nerede o?"

"Barda."

Ama bara indi imde Ava görünürde yok ve en kötüsünden korkarak nefes alıyorum. Gözlerimi kavisli merdivenlere dikerek yavaşça odadan  ıkıyorum.

Ve biliyorum.

Biliyorum i te.

Attığım her adımda dehşet artıyor, adımlarım hızlanıyor ve ortak odaya giden merdivenin dibine ula tığım da, kapıların açık olduğunu g r erek yukarı bakıyorum. Rosa beliriyor, endişeyle bakıyor.

" z r dilerim Bay Ward," diye mırıldanıyor durağan halimin yanından hızla geçerken. Kendimi ağır ve umutsuz hissederek hava alıp merdivenleri çıkıyorum ve girişe ula tığım da onu odanın ortasında hareketsiz, sessiz ve etrafına bakarken buluyorum. Sanki bizi neyin  evreledi ini kendime hatırlatmam gerekiyormu  gibi, ben de bakıyorum. Halatlar. Askı ızgaraları. Akla gelebilecek her türlü esaret teçhizatı ve muhtemelen hayal bile edemeyeceği bazı şeyler. Burada çok yanlış görünüyor. Çok yersiz ve yetişkin hayatımda ilk kez ben de kendimi yersiz hissediyorum. Burada olmak istemiyorum.

"Lanet olsun," diyor sessizce ve ben sertçe yutkunuyorum.

"Ağzından çıkana dikkat et." Aklıma gelen tek şey bu. Burada durup sevdiğim kadının arkasından bakarken, onun huzurunda kaç dakikam kaldığını merak ederken yapabildi im tek şey bu. Sahip olduğum huzur **e l i m d e n** alınacak ... Çünkü ben cesaretsizim. Bu kadın gerçeği hak ediyordu, ihmalleri değil. *Bundan nasıl geri dönebiliriz?*

Hızla etrafımda uçuyor ve yüzündeki ifade kalbime saplanmış bir bıçak gibi. Konuşmuyor, sadece bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Zihninin döndüğünü görebiliyorum. Benimle geçirdiği zamanın her ayrıntısını gözden geçiriyor, hepsini bir araya getiriyor, onu bu gerçekliğe getiriyor. Onu şimdiye getiriyor.

Sam odaya dalıyor ve ben onun yanından geçerken Kate'in kenarda garip garip baktığını görüyorum.

"Oh, lanet olsun," diyor iç çekerek. *Evet, lanet olsun.* "Sana olduğun yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum," diye bağıyor Kate'e. "Lanet olsun sana, kadın."

"Sanırım gitmemiz gerekiyor." Kate Sam'i aldı ve bizi yalnız bıraktı, yüzü ciddiye.

"Teşekkür ederim." Kelimeleri kalın dilimin ucuna ancak getirebiliyorum, vücudum her saniye daha da geriliyor, gerginliğim artıyor. Sam bana başını sallıyor, yüz ifadesi de kasvetli. Her şeyi berbat ettiğimi söylemesine gerek yok.

Ayağa kalkıp çılgınca ileriye doğru bir yol ararken dudağım cezalandırıcı bir çığneme alıyor. Mutlu bir sonuca giden bir yol. Gözlerimi ondan ayırıyorum, onun şokuyla yüzleşemiyorum. "Ava, neden beni evde beklemedin?" diye soruyorum.

"Gelmemi sen istedin." Sesi yükselmedi ama yükselmeye başladı. "Bu şekilde değil."

"Sana mesaj attım. Sana yolda olduğumu söyledim." "Ava, senden mesaj almadım."

Ceplerime bakarak "Telefonun nerede?" diye soruyor. Tam ben de elimi atacaktım ki aklıma geldi.

"Ofisimde."

"Konuşmak istediğin şey bu muydu?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum, yüzüm ona dönük. Yutkunduğunu gördüm. Gözlerinin yıkımla dolduğunu görüyorum. Bunun nasıl sonuçlanabileceğini hayal etmiştim -ya da korkmuştum-, ama şimdi yüzü? Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Ne yapacağımı şaşırdım. Ona gitmek, sarılmak, sorunumuzu ortadan kaldırmak istiyorum. Ona gerçekliğini unutturmak ve sadece birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hissetmek için alan bırakmak.

"Bilmenin zamanı gelmişti."

İtiraz ediyor. "Hayır, uzun zaman önce öğrenmemin zamanı gelmişti Jesse." Dönerken vücudu titremeye başlıyor ve çevremizi tekrar gözden geçiriyor. "Siktir."

İrkildim. Bu doğal bir tepki. "Ağzından çıkana dikkat et Ava," diyorum nazikçe.

Arkasını dönüyor, gözlerinde nefrete yakın bir şeyle bana bakıyor. Benden gerçekten nefret etmediğini bilsem bile bu bir katil. Benden nefret edemez. Beni bir an sevip bir an sonra nefret edemez. "Sakın buna cüret etme." Alnını ovuşturmaya başladı, gözleri kapalıydı. "Siktir, siktir, siktir!"

Tanrım, şu dil. Bu gereksiz ve şu anki korkum bile bunu göz ardı etmeme neden olamaz. "İzle-"

"Yapma!" Çenesi kırılabilir kadar gerildi. "Jesse, sakın bana ağzıma dikkat etmemi söyleme. Bak!" Odayı gösteriyor, çok aşına olduğum bir odayı. Ve hayatımda ilk kez, keşke buraya hiç adım atmasaydım diyorum. Malikâneye. Sığınağım hızla harabeme dönüşüyor.

"Görüyorum, Ava."

"Neden bana söylemedin?"

Elimde sadece gerçek var ve o da bunu hak ediyor. "Malikânenin işleyişini ilk karşılaşmamızda kavrayacağını düşünmüştüm Ava," diyorum, zihnim bana onun ilk karşılaşmamızdaki yüzünü hızlıca hatırlatıyor. Bana söylediği o sözler, güzelliği ve benim varlığımla başa çıkma konusundaki yetersizliği dışında hiçbir şeyle beni zaten olduğundan daha fazla etkilememiştir. *Çok güzel bir oteliniz var.* "Yapmadığın belli olunca, sana söylemek gittikçe zorlaştı." Ve şimdi buradayım, onun karşısında durmuş giderek artan bir endişeyle bunun düzeltilebilir olup olmadığını merak ediyorum.

Başı öne eğik, gözleri pelüş halının üzerinde geziniyor. Jake'ten beri birini bu kadar derinden tanımamıştım. Ama şimdi tanıyorum. Onun içini dışını biliyorum ve yapbozu sessizce bir araya getirdiğini biliyorum. Parça p a r ç a , o

resmi inşa etmek. Resmin tamamını değil. Şimdi, resmin tamamını *görebilecek* mi merak ediyorum. Hikayenin sadece bu kısmı bile bizi bitirmeye yeter. Geri kalanı mı?

"Şimdi gideceğim," diyor hoşuma gitmeyen bir kararlılıkla, bana eşit bir sertlikle bakarak. "Ve sen de gitmeme izin vereceksin."

Ben hareketsiz dururken, bir talimat almak için çabalarken, bu çılgınlık içinde bir anlam bulmak için çok uğraşırken o benden kaçıyor. Bununla nasıl başa çıkabilirim? Ne yapmalıyım? Yalvar. Elimdeki tek şey bu.

"Ava, bekle." Peşinden gidiyorum. "Ava." Ben peşinden giderken durmuyor, bana hiç zaman ayırmıyor. "Ava, bebeğim, lütfen."

Dönüyor ve ben tökezleyerek merdivenin dibinde duruyorum. Yüzü. Hiç bu kadar derin bir hayal kırıklığı görmemiştim. Acı bu kadar yaygındı. "Bunu aklımdan bile geçirme," diye bağıyor ve ben temkinli bir şekilde geri çekiliyorum. "Gitmeme izin vereceksin."

"Bana açıklama şansı bile vermediniz. Lütfen, açıklamama izin verin."

"Neyi açıklayacaksın?" diye sorar. "Görmem gereken her şeyi gördüm. Açıklamaya gerek yok."

Ellerim kendi isteğiyle kalkıyor, ona uzanıyor. Geri adım attı. "Bu şekilde öğrenmemen gerekiyordu." Lanet olsun, bu tam bir karmaşa. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Neden bununla daha önce ilgilenmedim?

Bu.

İşte bu yüzden.

Yüzü. Tepkisi. Şimdi benim hakkımda ne düşünüyor. Kaçınılmaz olanı erteliyordum. Bu acıyı, bu incinmeyi erteliyordum.

Gözlerini giriş holünde gezdirirken onu izliyorum. Bazı izleyicilerin varlığını hissedebiliyorum ama hiçbir şey gözlerimi Ava'dan ayırmama neden olamaz, sanki onun ıssızlığını görerek içimdeki bu dayanılmaz acıyı uzatmam gerekiyormuş gibi.

"Gerçekten ne kadar boktan birisin."

Mike'ın küçümseyici sözleri sırtımda gezinip derimin altına yerleşirken omuzlarım geriliyor.

"Artık üye değilsin, orospu çocuğu," diye homurdanıyor John. "Seni buradan götüreceğim."

Mike gülüyor ve ben gözlerimi kapatıp kendimi tutabilmek için dua ediyorum. Korkum öfkeye dönüşüyor. O, huzurlu olmamı istemeyen uzun bir listede sadece bir kişi. "Misafirim ol," diye alay ediyor. "Görünüşe göre senin fahişe ışığı görmüş Ward."

Tart. Kanım ısındı. *Turta.*

"Kapa şu lanet çeneni." John'un uyarısını duyuyorum ama başıma doğru hızla yükselen kanın uğultusuyla boğuklaşıyor. Ellerim titriyor. Kırmızı bir sis içeri girip görüşümü bozuyor. Ama yine de Ava'nın gözlerinin açıldığını ve dudaklarının kıpırdadığını görüyorum, ne dediğini bilmiyorum. Çok sessiz. Sadece bir nefes.

Gerçi Mike'ın sonraki sözlerini çok iyi duydum. "İstedini alır ve arkasında boktan bir iz bırakır."

Sahip olduğum her kası kilitliyorum.

"Hepsiyle yatıyor ve onları beceriyor."

Ava'nın dolan gözleri beni buluyor.

"Neden?"

O benim önceliğim. Önemli olan şeylere odaklanmalıyım ve hiçbir şey ondan daha önemli değil. "Onu dinleme Ava."

"Karımın nasıl olduğunu ona sorun," diye devam ediyor Mike, benimle alay ederek, sınırlarımı zorlayarak. "Diğerlerine ne yaptıysa ona da aynısını yaptı. Kocalar ve vicdan onun yoluna çıkmaz."

İçimden bir şeyler kopuyor, kırılıyor ve tüm dikkatim dağılıyor. Etrafımda dönüyorum ve onu John'un ellerinden çekip alıyorum, onu yere çarpıyorum ve yumruklarımı serbest bırakıyorum, onu tekrar tekrar yumrukluyorum, kükrüyorum, tüm öfkem vuruşlarıma enjekte ediliyor, kontrolüm yok oluyor.

Stresimin hiçbirinin beni terk etmediğini hissediyorum. Aksine daha da artıyor ve öfkemi büyütüyor.

"Jesse!" John sırtımda, beni çekmeye çalışıyor, Drew ona yardım ediyor. "Tanrı aşkına!" Kollarımı bir saniyeliğine kaldırıyorum, omuzlarımdan bir yuvarlanışı ve bir kükremeyle hepsini geri püskürtüyorum.

Ellerim kan içinde, görüşüm hâlâ bulanık. Mike artık mücadele etmiyor. Ses çıkarmıyor. Yumruklarımı dizginliyorum ve biraz görüş kazanmaya çalışarak onun üzerine çıkıyorum.

"Gel buraya, seni lanet psikopat," diye homurdanıyor John, beni yakalıyor ve Mike'ın gevşek bedeninden sürüklüyor. Beni kenara itiyor ve ben de duvara yaslanıyorum. "Onu öldüreceksin," diye bağılıyor ve verdiğim hasarı değerlendirmek için Mike'ın yanında bir dizinin üzerine çöküyor. Mike öksürmeye başladı, yan tarafına yuvarlandı ve inledi.

Göz kırpıyorum. Kanlı yumruklarıma bakıp onları esnetiyorum. Acımıyorlar. Onun yerini alan daha yakıcı bir acı daha var. Kalbim.

"Ava." Sırtımı duvara yaslıyorum ve lobiyi tarayarak onu arıyorum. İçimdeki acı yoğunlaşıyor. O gitmişti. Kapıya doğru koşup merdivenlerden iniyorum ve aramaya dışarıda devam ediyorum. Hiçbir şey yok.

"Jesse," diyor Sarah, bir elini omzuma koyarak. İrkiliyorum, onu omuz silkerek uzaklaştırıyorum. "Hadi, seni temizleyelim."

"Hayır." Arabama doğru hızla ilerlerken, onun bana yetişmek için çakılların üzerinde koştuğunu duydum.

"Bu şekilde araba kullanamazsın," diyor endişeli bir sesle.

Arabamın kapısının kolunu neredeyse koparacak şekilde çekiyorum. "Anahtarlarım," diyorum ceplerimi yoklayarak. Anahtarlar yok. Telefon da yok. İçeri geri dönüyorum, kafam bulanık, görevim net. Bunu bitirmesine izin verme. Bunu düzelt. Kanıtlanması gerekeni ona kanıtla.

"John!" Sarah yanıma gelip destek çağırırken bağılıyor. "John, söyle ona, lütfen. Bu durumda araba kullanamaz."

Mike'ı merdivenin en alt basamağına çıkarmayı başaran John'un yanından geçerken, "Ben iyiyim," diye homurdanıyorum. Coral'ın kocası bana bakıyor ve geri çekilerek birkaç basamak yukarı tırmanıyor. Bir tur daha atmaya geldiğimi sanıyor. Yapacak daha önemli işlerim olmasaydı, gelirdim. "Yüzünü bir daha buralarda görmek istemiyorum," diyorum yanından geçerken.

"John," diye yalvarıyor Sarah. "Durdur onu."

"Bırak onu," diye cevaplıyor John ben ilerlerken. "Savaşlarını seç, Sarah. O kadın söz konusu olduğunda, yapması gerekeni yapacaktır ve sen bu işe karışmazsan iyi edersin."

Anahtarlarımı buldum ama telefonum yoktu. "Telefonum nerede lan?" Homurdanıyorum, yastıkları kanepeden fırlatıp içecek dolabını arıyorum.

"Al."

Dönüyorum ve Sarah'nın masamdaki bir dosyanın altından çıkardığını görüyorum, ama onu aldığım anda elimden kayıyor ve bir gümbürtüyle yere çarpıyor. "Tanrı aşkına." Anahtarlarıma baktım. Kanla kaplıydı.

Sarah eğilip telefonumu alıyor ve masanın üzerindeki kutudan bir selpak alıyor. Mendili siliyor ve ellerimi sırayla tutarak nazıkçe temizliyor. "Direksiyonun her yerine kayacaksın," diyor ben sessizce durup onun işini yapmasına izin verirken. Ve onu izlerken düşünüyorum.

"Ava'ya ne söylüyordun?" Nispeten sakın bir şekilde, düşünerek soruyorum. "Ve bu sefer bana yalan söyleme."

O soluyor. Bu ona uymuyor. "Az önce ona senin üzerine hayaller kurulacak türden bir adam olmadığını söyledim." Ben bıyık altından gülerken o anahtarlarımı alıp onları da siliyor. *Çünkü ben yalan ve zehirden başka bir şey sunamayan dengesiz bir pisliğim.*

"Güven oyu için teşekkürler." Ondan uzaklaşıp geri çekiliyorum ve o bana bakıyor, yüzü işkence görmüş. Ama bahse girerim benimkinin içine gömülmüş harabenin yakınından bile geçmiyordur.

"Bu bizim hayatımız, Jesse. Sen, ben ve John. Ben sadece sana göz kulak oluyorum."

"Yapma Sarah." Telefonumu ve anahtarlarımı kaptığım gibi dışarı çıkıyorum, tüm vücudum titreyerek Malikânenin içinde volta atıyorum. Arabamda bir an durup sakinleşmeye çalışıyorum. Sakinleşemedim.

Garaj yolundan kapılara doğru koşuyorum ve sanki sonuma doğru gidiyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Cevap vermeyeceğini içten içe biliyorum ama içimdeki bir umut ışığı şehre giderken onu tekrar tekrar aramamı sağlıyor. Sam'in ulaşmaya çalıştığını görünce Ava'ya ulaşma çabalarımın vazgeçip Sam'in telefonunu açıyorum. "Kate'e gidiyorum," diyorum ona. "Orada olduğunu varsayıyorum."

"Evet, bence ortalığın yatışmasına izin vermelisin," diyor Sam.

"Hayır."

"Jesse, durumu iyi değil."

"Ben de öyle. Ona geldiğimi söyleme." Kaçacak. Kaçamaz.

İç geçiriyor ve telefonu kapatıyorum, beni bundan vazgeçirmeye çalışması için ona bir fırsat daha vermiyorum. Hiçbir şey beni bundan vazgeçiremez.

Bu yolculuğun bana sakinleşmek ve kendimi toparlamak için zaman vereceğine güveniyorum ama reddettiği her aramada ve lastiklerin altında geçen her kilometrede, Kate'in evinin önüne geldiğimde kendime gelmenin yakınından bile geçemiyorum. Akılsızca arabamı sokağın ortasında bırakıyorum ve yumruklarımı tekrar serbest bırakarak kapıya doğru koşuyorum. Çaresizlik beni kontrol ediyor. Korku o kadar derine kök salmış ki asla çıkaramayacağımdan eminim. "Ava!" diye bağıryorum. "Ava, kapıyı aç!" İki dakika boyunca tahtaya vurduktan sonra telefonuma dönüp onu arıyorum, bir yandan da adımlarımı tersine çevirip eve bakıyorum. "Hadi bebeğim. Bana biraz zaman ver."

"Hey, dostum, arabayı çekecek misin?"

Kafamı kaldırıp baktığımda bir adamın bana doğru volta attığını, ellerini salladığını ve caddenin yukarısındaki trafik hattını işaret ettiğini görüyorum. Arabamı hareket ettirmeye niyetim yok, ama çok yaklaşırsa onu hareket ettiririm.

"Jesse, ne oluyor lan?" Kate bağılıyor, dışarı çıkıyor ve patikadan bana doğru geliyor.

"Kate," diye nefes alıyorum, onu kaldırımda karşılıyorum. "Kate, lütfen onu görmem gerektiğini söyle."

Başını bana doğru sallıyor ve gözlerindeki hayal kırıklığı canımı acıtıyor. "Arabayı çek," diye nazikçe emrediyor. "Tüm bu araba kornaları çılglık atarken düşünemiyorum."

"Hey, arabayı çekecek kimse var mı?"

"Sabırlı ol!" Kate bağılıyor. "Burada trajik bir aşk hikâyesi yaşıyor."

Trajik. Öyle değil mi? Bana gitmemi emretmedi, o yüzden bunu yapacağım. Ne derse yapacağım. Arabama gidip yolun yukarısına park ediyorum ve Kate de bana katılıyor. Aston'uma yaslanıyorum, başım öne eğik, Ava'nın en iyi arkadaşı karşımda dururken kendimden çok utanıyorum.

"Ona söylemeliydin."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. Eğer sadece apaçık ortada olanı söyleyecekse, bana hiçbir yardımı dokunmaz. "Bu, birbirine aşık olan iki insan arasındaki genel konuşmalarda gündeme gelebilecek bir şey değil Kate. Tanrım," diye nefes alıyorum, ellerim saçlarıma gidiyor. "O sadece sıradan bir kadın." Sıradan ama olağanüstü. "Ve ben sıradan olmaktan çok uzağım, Kate." Lanet olası alt dudağım titriyor. "Bunu düzeltmeme izin vermesine ihtiyacım var."

Gözleri düşüyor ve onun kalın derisini kırdığımı görebiliyorum. "O benim her şeyim Kate. Onu kaybedemem."

İç geçiriyor, yanımdan geçip gidiyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim." Kelimeleri soluyorum, çok minnettarım. Bana siktir olup gitmemi söyleyebilirdi. Beni susturabilirdi ve bunu yapmadığı için

beni göndermesi bana umut verdi. Çünkü o Ava'nın en iyi arkadaşı ve Ava'nın benden gerçekten nefret ettiğini kesin olarak bilseydi bana yardım etmeye çalışmazdı.

Kate geri dönüyor, ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum ve zamanı dua etmek için kullanıyorum. Her şey için dua ediyorum. Bana yardım etmesi için kardeşimi çağırıyorum. Carmichael'ı çağırdım. Ve Rosie'yi çağırdım. Benim küçük kızımı. Şimdi on dokuz yaşında olacaktı. On dokuz yaşında. Ve eğer hala burada olsaydı, bu durumda olmazdım. Yine de yolumun beni Ava'ya götüreceğini umabilirim. Öyle olacağına inanmak zorundayım, çünkü bir başkasını bulmak için hayatımın bir aşkını kaybetmek zorunda kalacağımı bilmek düşünülemez. Acımasızca.

Hayatımda hiç olmadığım kadar gergin bir halde dairesine çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Kate bana dönüp bakıyor ve yüz ifadesinden burada beklemem gerektiğini anlıyorum, bu yüzden duruyorum, başımı sallıyorum, yutkunuyorum, bu şansı elde edeceğim anlamına geliyorsa söylediği her şeyi yapmaya hazırım. Salonda kayboluyor ve kimse konuşmadan önce uzun, dayanılmaz bir sessizlik oluyor. Konuşan Kate'ti ve söyledikleri savunmaya yönelikti. Bu bana belki de varsayımında yanıldığımı söylüyor. Ava beni gerçekten görmek istemiyor.

"Onu bir dinle Ava," diyor usulca ve ben göğsümdeki ağrıyı ovuyorum. "Adam berbat durumda." Gülebilirim. Ben berbat değilim. Kırıldım amına koyayım. Mahvoldum. "Sen, mutfağa gir!" diye tersledi.

Sam, "Kıpırdayamıyorum, seni şeytani inek," diye karşılık verir ve bir dakika sonra kapıda belirirler. Sam topallıyor.

"Sorma," diye mırıldandı. Ona sormayacağımı söyleme zahmetine girmiyorum ama bahse girecek olsaydım, Kate'in öfkesini onun taşaklarından çıkardığını söyledim. Onu buna tercih ederim. Taşaklarıma defalarca kriket sopası indirirdim. Acısı daha katlanılabilir olurdu.

Salonun kapısını aralıyorum ve onu pencerenin yanında, sırtı bana dönük halde buluyorum. Bu onun açısından taktiksel bir hareket. Sadece bir bakışla birbirimizi nasıl etkileyeceğimizi biliyor. Sadece bir dokunuşla. Umutsuzluğunu yok edebileceğimi biliyor. Eğer bana izin verirse. "Lütfen bana bak Ava," diye yalvarıyorum, nazik bir yaklaşım benimsemeye çalışarak. Onu rahat bırakın. Ona bunu göstermek yerine söyle.

Olmamız gerekiyordu. "Ava, lütfen." Yine de tüm sağduyuma rağmen elim kalkıyor ve onun kolunu hissediyor. Sarsılarak uzaklaşıyor ve bu kalbime saplanan bir bıçak gibi oluyor.

"Lütfen bana dokunma," diyor yüzünü bana dönerek. Bakışlarındaki katıksız kararlılıktan bir anlığına kaçıyorum, onunla yüzleşemiyorum. Ama yüzleşmeliyim.

Ben de ona baktım. Kopukluk görüyorum.

"Beni neden oraya götürdün ki?" diye soruyor, sesi endişe verici bir şekilde sabit.

"Çünkü seni her zaman yanımda istiyorum," diye itiraf ediyorum utanmadan. "Senden uzak kalamam." *Çünkü seni seviyorum. Sana ihtiyacım var.*

"Buna alışsan iyi olur çünkü seni bir daha görmek istemiyorum." "Öyle demek istemedin," diyorum gözlerimin dolduğunu hissederek. "Seni tanıyorum.

Bunu

kastetmedim."

"Ciddiyim."

"Seni asla incitmek istemedim," diye fısıldadım. Onu korumaya çalışıyordum. Kendimden. Kendi gerçekliğimden.

"Evet, öyle," diye soğuk bir şekilde tersliyor. "Hayatıma girdin ve kalbimi ayaklar altına aldın. Çekip gitmeye çalıştım." Çenesi öfkeyle yuvarlanıyor. "Göründüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum. Neden çekip gitmeme izin vermedin?"

"Hiçbir zaman gerçekten çekip gitmek istemedin."

"Evet, söyledim." Duygularını korumak için verdiği savaşı kaybediyor, gözleri doluyor. Bu hem rahatlatıcı hem de ezici. "Seninle mücadele ettim. Başımın belaya gireceğini biliyordum ama sen acımasızdın. Ne oldu peki? Sikecek evli kadın mı bulamadın?"

İrkildim. Bunu nasıl söyleyebilir? "Hayır, seni buldum," diyorum, ilerliyorum, ama o mesafeyi koruyarak uzaklaşıyor. Dokunuşumdan korkuyor.

"Çık dışarı," diye emrederek kaçmaya çalışıyor. Ona doğru uzanıyorum, kolunu ıskalıyorum, hızı benim gecikmiş, yıpranmış kaslarım için çok hızlı.

"Yapamam. Sana ihtiyacım var Ava."

"Bana ihtiyacın yok!" diye bağıyor ve kolunu kapıya doğru uzatıyor. "Beni istiyorsun." Soluk soluğa ayağa kalkıyor, öfkesinin saf seviyesi onu tüketiyor. "Tanrım, sen bir dominantsın, değil mi?"

"Hayır!"

"O zaman neden kontrol sorunu?" diye soruyor. "Peki ya komutlar?"

Tanrım, ona geçmişimin her boktan ayrıntısını anlatmadan bunu açıklamaya nereden başlayabilirim ki? Şaşkına döndüm. Çünkü gerçek şu ki, yapamam. Ve şu anda uğraştığım şey -ikimizin de uğraştığı şey- bunu sona erdirecek. "Seks sadece sekstir." Sadece seks mi? Ava'yla asla sadece seks olmaz. Her seferinde yer yerinden oynuyor. "Sana yeterince yaklaşmıyorum. Çünkü sana bir şey olmasından ölesiye korkuyorum." *Çünkü sevdiğim herkes benden çalındı.* "Seni benden alacaklar diye. Seni çok uzun süre bekledim Ava," diye devam ediyorum, içimdeki karmaşada sözcükler bulup dökülmelerine izin vererek. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Çok az kontrol ya da özenle bir hayat yaşadım. İnan bana, sana ihtiyacım var." Sözüme inanması gerekiyor. İnanmak zorunda. "Lütfen. Lütfen beni bırakma." Ona temkinli bir şekilde yaklaşırken umutsuzluğu görüyor olmalı. Bana yardım etmek isteyen küçük bir parçası olmalı. Ama yine uzaklaşıyor, benden kaçıyor. "Asla iyileşemeyeceğim."

"Bunun benim için daha kolay olacağını mı sanıyorsun?" diye bağıyor, gözleri doluyor, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Hayır. Onun için daha kolay olacağını sanmıyorum. Aksine, daha zor olacak, çünkü onun benim gibi alkolde uyuşma bulamayacağı gerçeğine hayatımı koyabilirim.

"Olayları ele alış şeklimi değiştirebilseydim, değiştirirdim." "Ama değiştiremezsin. Olan oldu artık."

"Beni terk edersen hasar daha kötü olacak." Çok daha kötü. Bunun onarılması için hâlâ bir şans var. Eğer bu odadan çıkarsam, benim için geri dönüş olmayacak.

"Çık dışarı!"

"Hayır." Vazgeçmeyeceğim. "Ava, lütfen, sana yalvarıyorum." Başka tarafa bakıyor.

"Ava, bana bak."

"Güle güle, Jesse."

Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. "Lütfen."

"Güle güle dedim." Yutkunuyor ve kişiliğindeki değişim karnıma bir yumruk gibi iniyor. Ve ben onu görüyorum. Kararlılık. Sonunu görüyorum.

Onun için yeterli değilim. Ve beni reddetmesi için acımı, tüm berbat hikayemi anlatma riskini kesinlikle göze alamam. Yüzüme vurması için ona olan aşkımı itiraf edemem. Bu onun fikrini yok eder. Ondan nefret etmeme neden olur ve benim nefret edecek enerjim yok.

Seçeneklerimi elimden aldı. Bu gerçekten bir son.

Uyuşmuş ve yenilmiş bir halde dönüp uzaklaşıyorum, umutsuzluğum azalıyor, öfkem geri geliyor. Koridorda Sam ve Kate'in yanından geçiyorum. Onlara bakmadım.

"Jesse?" Sam arar.

"Her şey bitti." Sertçe yutkunarak söylüyorum. *Ben bittim.*

Arabama ulaşıyorum ve camdaki yansıma bakiyorum. Bu kayıp hissi, keder. Yıpranmış yüzümün her santimetresine işlemiş. Çok tanıdık. Dayanılmaz.

Hepsi benim hatam.

Tekrar.

Bana bakan adama bakarken dudağım kıvrılıyor. Nefret ettiğim bir adam. Ve yumruğumu suratına indiriyorum.

Çatı katımın kapısını arkamdan iterek kapatıyorum ve mutfağa gidip kutuyu tezgâhın üzerine koyuyorum ve ellerimi kenarına dayayıp kutuya bakıyorum. Kalbim yavaşlamadı. Nabzım hala hızlı atıyor. İçki dükkanına girip beni öldürmeye yetecek kadar votka aldığımdan beri öyle. John, Sarah, Sam ve Drew'un bitmek bilmeyen telefonlarını duymazdan geldim. Olmak üzere olan tren kazasını durdurabilecek tek kişi dışında dünyadaki herkes bana ulaşmaya çalışıyor. Ama bu acı. Bu öfke.

Ava yoksa, tedavisi olmayan bir boşluk var demektir.

Bir şişe çıkarıp kapağını açıyorum, derin bir nefes alıp berrak sıvıya bakıyorum. Burun deliklerim alevlendi. Hırlıyorum ve dudaklarıma götürüp yudumluyorum, boştaki elimle tezgâhın kenarını sıkıp gözlerimi kapatıyorum. Yanık artık o kadar tanıdık gelmiyor. Canım yanıyor ve nefesim kesiliyor, şişeyi tezgâha çarpıyorum, zor nefes alıyorum.

Daha fazla öfke.

Daha fazla acı.

Boğ onu.

Daha fazla yutkunuyorum, ağzımı elimin tersiyle siliyorum, lokmalar arasında nefes nefese kalıyorum. Ve hâlâ acı çekmeye devam ediyorum. "Siktir git," diye tükürüyorum, boynumdaki bu ilmikten kurtulmaya kararlı bir şekilde daha fazla alıyorum. Yudumlamaya devam ediyorum ve kalanını doldurmadan önce kutudan bir şişe daha alıyorum

dondurucuya atıp merdivenlere yöneliyorum. Evimdeki her şey bir tetikleyici. Hepsinin üzerinde onun adı yazıyor ve daha da kötüsü, onu her yerde görüyorum; kanepede, merdivenlerde. Şişeyi bitiriyorum, boşunu ayaklarımın dibine bırakıyorum ve merdivenleri yavaşça çıkarken yenisini açmak için hızlıca çalışıyorum, hırpalanmış, şişmiş yumruğumu inceliyorum. Her yerde kan var ve aptalca, kanı duvarlara ya da mobilyalara bulaştırmak istemiyorum. Benim zavallılığım onun sıkı çalışmasını lekeleyecek.

Yataktan ve makyaj ünitesinden kaçınarak doğruca banyoya gidiyorum ve duşu açıyorum. Şampuanı bana bakıyor. Burnuma götürüp koklamadan önce bir yudum daha alırken şampuana uzanıyorum. Midem bulanıyor. Kafam patlıyor. Şampuanı atıp yavaşça soyunuyorum, kabine giriyorum ve çıkmadan ve votkamı bulmadan önce kanı temizlemek için spreyin altında yeterince zaman geçiriyorum. Aynadan kaçıyorum, telefonumu alıyorum ve amansız sessizliği örtmek için biraz müzik açıyorum. Hoparlörlerden *Angel* geliyor ve ben hala dinliyorum, zihnimin alkolün henüz ulaşmadığı kısmı bana onu kapatmamı söylüyor. Ama bu zihnimin küçük bir parçası. Sesi sonuna kadar açıyorum ve tekrar açıyorum. İşkence görmeyi hak ediyorum.

Üzerime bir havlu sararak aşağıya iniyorum. Dairemin her yerinde onun görüntülerinden kaçabileceğim tek yer teras, o yüzden oraya gidip bir şezlonga çöküyorum. Telafi edecek zamanım var. Bulmam gereken bir unutulmuşluk. İkinci şişemi bitirmeye çalışırken gökyüzüne bakıyorum, kafamdaki bulanıklık aldığım her yudumda daha da yoğunlaşıyor. Evet. Hiçlik elimin altında, ama kaşlarımı çatıyorum, müzik kapandığında şişe dudaklarımda duraklıyor. Yutkunuyorum ve kendimi yukarı itmeye başlıyorum, telefonumu bulup tekrar açmaya hazırlanıyorum. İşkencenin tadını çıkarıyordum.

Tepki vermeyen bedenimle mücadele ederken "Siktir," diye mırıldanıyorum. "Siktir, siktir, siktir." Sonunda ayağa kalkmayı başarıyorum ve sendelediğimde, alkol artık damarlarımdaki kanın yerini almış, Ava'yı terasın eşiğinde dikilirken buluyorum. Göz kırıyorum. Bir, iki kez. O bir halüsinasyon değil.

O burada.

Ve şok olmuş görünüyor. Bu da ne böyle? Ne bekliyordu ki? Malikâneye gitmemi ve normalliğe geri dönme yolumu becermemi mi? "Çok geç kaldınız hanımefendi," diye mırıldanıyorum, ona karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmiyorum. Çünkü bunu o yaptı. Şu anda baktığı şeyi o yaptı. O yüzden bu kadar şaşkın bakıyor olması tam bir hakaret.

"Sarhoşsun," diyor.

Evet, sarhoşum. Ama artık aşk sarhoşu değilim. Sadık dostum Votka'dan sarhoşum. Belli ki aşk bana uymuyor. Ama votka? İyi hissettiriyor. Artık bana dokunamaz. Bana zarar veremez. Söyleyeceği hiçbir şey beni ayıltamaz ve kesinlikle olamayacağım yere geri götüremez. "Çok dikkatlisin." Şişemi kaldırıp bir yudum daha alıyorum ve bu duygusuzluğu sürdürdüğümünden emin oluyorum. "Yine de yeterince sarhoş değilim." Kendini menüden çıkardığı için daha fazla ilaç tedarik etmek üzere mutfağa giderek onu geçiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Sana ne bundan?" Şimdi de benim için endişelendiğini söyleme sakın. Bir şişe daha alıp boşunu lavaboya fırlatıyorum. "Piç kurusu." Kapağı açmaya çalışırken irkiliyorum, elim acıyor. Hem de çok. Neden acıyor ki? Acımamalıydı. Hiçbir şey acımamalı. Acıyla mücadele ediyorum ve panik içinde yudumluyorum.

"Jesse," diyor yumuşak bir sesle. "Elinin bakıma ihtiyacı var."

Elimi mi? Lanet kalbimin halini görmeli. Ve tam o anda biraz daha çatlıyor, acı içime yayılıyor. Bu da ne böyle? "Bak o zaman," diye homurdanıyorum, ona dağınıklığı göstererek. "Sebepten olduğu hasar daha da arttı." Hakarete uğramış gibi bakmaya cüret ediyor. Kör mü lan bu? Malikânenin ne olduğunu göremedi. Tüm işaretleri okumadı. Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor. "Evet, orada durabilirsin," diye çıkıştım, öfkem acıyla birleşerek geri döndü, "orada şaşkın şaşkın ... ve ... ve ... bakarak durabilirsin. I

Sana söylemiştim. Seni uyarmadım mı?" Nefes alamıyorum. Göremiyorum. Bu acıya dayanamıyorum. "I . . . Seni uyarmıştım!"

Bana boş boş bakıyor. İçime bir bıçak daha saplanıyor, tekrar tekrar dönüyor. "Beni ne hakkında uyardın?"

İnanılır gibi değil. Ve çok cahilce. "Çok tipik."

"Bilmiyordum," diyor sessizce ve ben gülüyorum.

"Bilmiyor muydun?" Şişemi kaldırıyorum ve gözleri şişeye kayıyor. "Beni terk edersen daha çok zarar vereceğini söyledim ama yine de gittin. Şimdi şu halime bak." Bacaklarımı hareket ettirmeyi başarıyorum ve o da geri çekiliyor, temkinli.

"İşte bu, kaç. Sen lanet olası bir pisliksin, Ava. Sana sahip olabilirim, sonra olamam, sonra yine olabilirim. Aklını başına topla!"

"Neden bana alkolik olduğunu söylemedin?"

Onu köşeye sıkıştırdım. "Ve sana beni istememen için bir sebep daha mı vereyim?" Bekle. *Alkolik mi?* "Ben alkolik değilim."

"Yardıma ihtiyacın var," diye fısıldıyor, ben ona nefes verirken bana bakıyor. "Sana ihtiyacım vardı," diye mırıldanıyorum. "Ve ... sen beni terk ettin."

Elleri çıplak göğsüme bastırıyor ve avuçlarının sıcaklığından irkiliyorum. Bununla rahatlamamalıyım. Beni tekrar soyacaksa olmaz. Bu yüzden geri çekilip biraz daha votka alıyorum. Kimse benim votkamı alamaz. "Affedersiniz, alanınızı mı işgal ediyorum?" Gülmeye başlıyorum, sesim dengesiz, aklı başında değil gibi çıkıyor. Yaklaştım. "Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti."

"Daha önce sarhoş değildin," diye karşı çıkıyor, bana küçümsemeden başka bir şeyle bakmıyor.

"Hayır, içmiyordum. Bir içki içmeyi düşünemeyecek kadar seni becermekle meşguldüm." Onun alayına karşılık verdim. "*Herhangi bir şey* düşünemeyecek kadar seni becermekle meşguldüm. Ve sen buna bayıldın." Kirli gülümsemem doğal. Acı çekiyor. *Güzel. Lanet kulübe hoş geldin, bebeğim.* Ve içimdeki mantıksız bir dürtü onun canının daha fazla yanmasını istiyor, çünkü o şimdi burada, acımdan kurtulma çabalarımın üzerine basıyor. "Sen iyiydin. Aslında, sen

en iyisi. Ve çok şey yaşadım." Tokadının gücüyle başım yana savruluyor ve yine acıyor. İroniye gülerek acıya doğru nefes alıyorum. Görünüşe göre umduğum gibi ona karşı bağışıklığım yokmuş. Üzerimde böyle bir gücü var, beni yok etme gücü ve o anda fark ediyorum ki artık hiçbir şey beni kaderimden kurtaramaz. Güvenilir votkam bile. "Eğlenceliydi, değil mi?"

"Berbat ve üzgün bir haldesin."

"Ağzına dikkat et." Bana işkence edildiğini görmeye bayılıyor.

"Bana ne söyleyebileceğimi söyleyemezsin. Artık bana bir şeyi nasıl yapacağımı söyleyemezsin."

Artık mı? Beni ne zaman dinledi ki zaten? "Ben. Berbat durumdayım. Üzgünüm. Eyalet. Ve. Hepsi. Çünkü. yüzünden. Senin yüzünden."

Aniden gitti ve sarhoş gözlerim onun yokluğunu fark ettiği anda, ağır bacaklarım takip etmeye başladı, şişeyi yolda düşürdüm. Bu lanet şey artık istediğim etkiyi yaratmıyor.

Yukarı çıktığımda kucak dolusu kıyafeti vardı. Gömme dolabın önünde duruyor ve ben kaşlarımı çatarken birkaç dakika beni inceliyor. Sonra tekrar hareket ediyor, banyoya gidiyor. Takip ediyorum, onu ilk kez becerdiğim makyaj ünitesinin yanında duruyorum.

"Bu anılarını canlandırdı mı Ava?" Tuvalet malzemelerini çantasına yerleştirirken soruyorum, ona ilk kez gerçekten dokunduğum anın anıları sarhoş zihnimi dolduruyor, alkolü yakıyor, daha fazla acı için daha fazla yer açıyor. Cevap vermiyor ve içgüdülerim beni kapıya doğru götürüp kaçışını engelliyor.

"Gerçekten gidiyor musun?" Evimde mükemmel görünen tüm eşyalarıyla dolu kollarına bakarak soruyorum. Hepsini alıyor.

"Sence kalır mıydım?" diye soruyor, neredeyse gülerek. Evet, bence kalırdı, eğer bir an durup kederimi kabul etseydi. Benim bu dağınıklığımı onarabileceğini kabul etse.

"Yani, bu kadar mı?" diye sordum. "Hayatımı altüst ettin, tüm bu hasara neden oldun ve şimdi bunu düzeltmeden mi gidiyorsun?"

Gözleri birkaç dakika boyunca benimkilere takılı kalıyor, göğsü genişliyor. "Hoşça kal, Jesse." Omuzlarını kaldırıp yanımdan geçerken tökezleyip kapı çerçevesine çarpıyorum.

Gidiyor. *Hayır, gidemez.* "Sana söylemek istedim," diye bağıyorum, kendimi toparlayıp sendeleyerek peşinden gidiyorum. "Ama sen her zamanki zor kişiliğini takınmak zorunda kaldın." Bana yardım edecek başka hiçbir şeyim yok, sadık votkam bana ihanet ediyor. "Nasıl çekip gidebiliyorsun?" Bağıyorum, duvarlardan sekiyorum, onu kovalamak, durdurmak için herhangi bir hız ya da koordinasyon bulamıyorum. "Ava, bebeğim, lütfen!" Yatak odasından çıkarken ayağım kapı aralığına takılıyor, sahanlıktaki duvara çarpıyorum ve duvardan bir resim koparıyorum. Yere düşüyorum ve ayağa kalkmak için çok uğraşıyorum ama gücüm tükeniyor. Votka bu sefer beni bitirdi. Yardım etmedi. Arkadaşım olmadı. Beni engelledi.

Merdivenlerin tepesine doğru acınası bir şekilde sürünüyorum, boğazım tıkanmış, ona tekrar seslenmem imkansız hale geliyor. "Ava," diye mırıldanıyorum, kapının çarptığını görünce.

Ve o gitti.

Kalbimi de yanında

götürdü. Şimdi sadece . . .

Boş.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sırt üstü dönüyorum. O benim meleğim olmalıydı. Benim kurtuluşum. "Geri dön, Ava." Yalvarıyorum. "Lütfen, geri dön."

Onu duyamıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

Kalbimin yavaşlayan atışları dışında. Sessizlik.

Karanlık.

Gözlerimi kapatıyorum.

Umarım bir daha açılmazlar.

Son . . . şimdilik

Jesse'nin hikâyesi Bu Kadınla'da devam ediyor.

Bu Kadın, inanılmaz Shane East tarafından sesli olarak da okunabilir. Hikayeyi başka bir seviyeye taşıyın. [Şimdi Audible'dan indirin!](#)

JODI ELLEN MALPAS HAKKINDA

Jodi Ellen Malpas İngiltere'de doğup büyümüştür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Kendini hayalperest olarak tanımlıyor ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Bağımlılık yaratan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın 1 Numaralı Çok Satan Yazarı, *Sunday Times*'ın En Çok Satan Yazarı ve eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanıyor. Jodi ve sözleri hakkında daha fazla bilgiyi şu adresten edinebilirsiniz: JEM.Website

AYRICA JODI ELLEN MALPAS TARAFINDAN

Bu Adam Serisi

Bu Adam Bu

Adamın Altında

Bu Adam İtiraf Etti

All I Am - Drew'un Hikayesi (Bir This Man

Novellası) Bu Adamla

Tek Gece Serisi *Tek*

Gece - Vaat Edilen Tek

Gece - Reddedilen

Bir Gece - Açıklandı

Bağımsız Romanlar

Koruyucu

Yasak

Centilmen Günahkar

Mükemmel Kaos

Beni Nefessiz Bırak

Duman ve Aynalar Duolojisi

Tartışmalı Prenses Gerçek

Kraliçesi

Av Mirası Duolojisi

Sanatsal

Yalanlar Kötü

Gerçekler

Kanunsuz Adamlar Serisi

Brit The

Enigma

Diriliş

The Rising (Şubat 2023)

Belmore Meydanı Serisi Dük

ile Bir Gece Bir Centilmen

Asla Anlatmaz

Bu Kadın Serisi

(Jesse'nin bakış açısından Bu Adam Serisi)

Bu Kadın

Bu Kadınla - Coming 2023 Kitap 3 -

TBC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.